Cổ Long

Dị Kiếm Khách

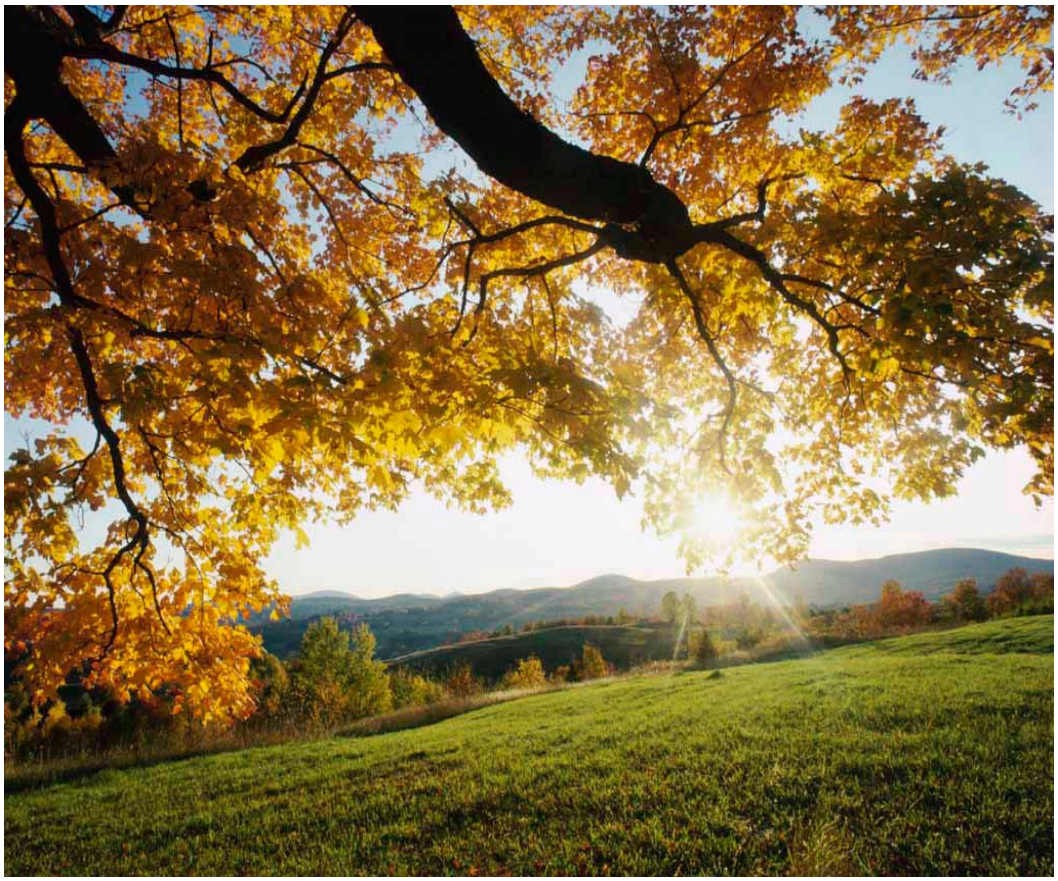

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Cổ Long

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 1

Thỏa Ước Ngục Tù

Ngồi trong thạch lao, quay mặt vào vách, gã tử tội có vẻ trầm mặc. Y như thể chiêm nghiệm lại mình trong sự im lặng, cô tịch.

Lỗ tai của y khẻ giật nhẹ như thể nghe được tiếng động gì đó.

Bóng tối âm u của thạch lao, bao trùm lên gã tử tù, nên y có thể phát hiện những chuyện đang diễn ra chung quanh mình bằng thính nhĩ. Y thò tay bắt lấy con kiến càng đang bò về phía bàn chân y. Con kiến càng bẹp dí trong hai ngón tay của gã. Ngay cả trong hoàn cảnh là một tên tử tội, nhưng Huyết Kiếm Trương Thiên Tống vẫn tước đoạt sự sống của sinh vật bé nhỏ.

Giết xong con kiến càng kia rồi, y lại trở về tư thế ngồi trầm tư mặc tưởng, chẳng khác gì một pho tượng đang ngồi thiền định.

- Cạch.

ém thanh mở khóa của thạch lao đập vào thính nhĩ Trương Thiên Tống.

Trương Thiên Tống nghe rõ mồn một, nhưng chẳng màng đến thứ âm thanh đó.

Gã giám ngục lưỡng lự đứng ngay cửa thạch lao. Trên tay gã giám ngục là một bầu rượu hai cân.

Trương Thiên Tống thờ ơ nói:

- Đã đến thời khắc dành cho Trương mỗ rồi ư ?

Gã giám ngục đặt bầu rượu xuống bên cạnh Trương Thiên Tống rồi nói:

- Tôi đem đến cho người bầu rượu Bồ đào thổ phần tửu.

- Rượu tống tiễn tại hạ ?

- Rượu tống tiễn.

- Tốt !

Y nói rồi bê lấy bầu rượu mở nắp dốc lên miệng. Tu luôn một ngụm dài, khi Thiên Tống đặt bầu rượu trở về chỗ cũ thì tất cả số rượu trong bầu đã không còn nữa.

Y từ tốn nói:

- Rượu rất ngon, ta nợ các hạ.

Gã giám ngục nhỏ nhẹ nói:

- Trương đại hiệp không biết tiểu nhân nhưng tiểu nhân thì biết đại hiệp.

Trương Thiên Tống nhìn lại gã giám ngục rồi thốt lên:

- Trương đại hiệp ?

Y lắc đầu nói tiếp :

- Một kẻ tử tội như Trương mỗ sao còn có thể là đại hiệp được.

Không... Các hạ đừng gọi ta bằng hai từ đó. Tất cả những tử tội đều không bao giờ là đại hiệp.

Thiên Tống vừa nói vừa quay mặt ra cửa thạch lao tử tội.

Y ôn nhu nói:

- Trương mỗ ngửi được mùi của đại nhân.

Gã nói dứt câu thì một vị đại quan vận quan bào từ ngoài cửa bước vào.

Vừa thấy vị quan nhân nọ, gã giám ngục liền cúi đầu thi lễ.

- Tiểu nhân bái kiến đại nhân.

Nhìn gã giám ngục, vị đại nhân nghiêm giọng nói:

- Nếu chiếu theo vương pháp, ngươi biết tội gì không ?

Gã giám ngục quì ngay xuống trước mũi giày của Bàng Thống đại nhân.

- Tiểu nhân biết... tiểu nhân biết... Xin đại nhân phán trị.

Hừ nhạt một tiếng, Bàng đại nhân trang trọng nói:

- Ra ngoài đi !

Gã giám ngục sụp lại:

- Tiểu nhân cáo từ...

Y nói rồi lẩn nhanh ra cửa thạch lao tử tội.

Nhìn lại Trương Thiên Tống, lão cất tiếng hỏi:

- Ngoài kia như thế nào Trương các hạ biết không ?

Thiên Tống chậm rãi đáp:

- Ở trong thạch lao tử tội, cách ly hẳn với bên ngoài. Mặc dù biết ngoài kia trời đất đang vào mùa lập xuân, người người nô nức chờ đợi điều tốt lành. Nhưng với Trương mỗ thì không. Một tử tội thì đâu có cái quyền đòi hỏi gì cho mình.

Bàng Thống đại nhân vuốt râu, khẽ gật đầu:

- Đúng?Các hạ không còn cái quyền gì cả. Nhưng nếu bổn nhân cho các hạ cái quyền đó, Trương các hạ nghĩ sao ?

Trương Thiên Tống từ từ đứng lên. Y nhìn thẳng vào mặt Bàng đại nhân:

- Nếu Trương mỗ không nhận thì thời khắc tử vong của Trương mỗ đến ngay lập tức. Nếu Trương mỗ nhận thì chẳng khác nào đã nhận sự tái sinh của Bàng đại nhân. Phàm cho người khác tái sinh, tất Bàng đại nhân đã có dự tính đòi hỏi ở người mình ban phát cho sự sống.

Bàng Thống mỉm cười nhìn Trương Thiên Tốn. Lão ôn nhu nói:

- Người ta có thể ban phát rất nhiều thứ trên cuộc đời này. Bất kể đó là thứ gì, nhưng chẳng ai ban phát cho người ta sự sống được. Ban phát cho người khác sự sinh tồn tất nhiên đã bán nửa cái mạng mình. Trượng các hạ hẳn biết điều đó chứ.

Thiên Tống gật đầu nói:

- Cái cho lớn như vậy, tất đòi hỏi cũng không thể nhỏ hơn.

Bàng Thống gật đầu:

- Đúng ! Cho lớn tất nhiên sự đòi hỏi lại cũng không thể nhỏ. Bổn nhân muốn ban cho Trương các hạ sự sống đó. Và Bàng mỗ biết Trương các hạ rất muốn điều đó.

Mặt Thiên Tống đanh lại:

- Sao Bàng đại nhân đoán tại hạ cần sự sống.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Đã có sinh thì phải có tử... Ai không một lần chết. Nghĩ như vậy, tại hạ không quá xem trọng sự sống đâu. Nếu cuộc sống này trường sinh bất tử... Vô nghĩa lắm !

Bàng Thống bật cười, rồi nói:

- Nói rất hay ! Nếu như có cuộc sống trường sinh bất tử, bổn nhân đoan chắc chẳng một ai quí cuộc sống này cả. Nhưng vì có cái chết mà người ta mới biết quí cuộc sống của mình.

Bàng Thống vuốt chòm râu đen nhánh, rồi nói tiếp:

- Cuộc đời con người quá ư ngắn ngủi, nhưng lại phải tiếp nhận cái chết đến, trong khi còn bao nhiêu điều mình chưa làm. Chính thể là người ta mới cần đến sự sống. Huống chi bổn nhân biết Trương các hạ còn quá nhiều ưu tư với cuộc đời này.

Thiên Tống chau mày. Y từ tốn nói:

- Bàng đại nhân biết gì về Thiên Tống.

Bàng Thống chậm rãi nói:

- Một tử tội mà tiếng tăm đã lừng lẫy trên chốn võ lâm giang hồ.

Lão vuốt râu, trầm giọng nói tiếp:

- Một tử tội thì không bao giờ là đại hiệp, nhưng một đại hiệp thì vẫn có thể là tử tội. Phải chi Trương các hạ nghiệm được cuộc sống của mình hôm nay thì chắc đã không xuống tay lấy mạng ngự đệ của đương kim hoàng thượng.

Thiên Tống lắc đầu:

- Điều này Bàng đại nhân sai rồi !

Bàng Thống ngạc nhiên hỏi:

- Bổn nhân sai ở chỗ nào ?

Thiên Tống nhấn mạnh:

- Tại hạ có hướng đi riêng của mình. Trương Thiên Tống chấp nhận bất cứ điều gì xảy đến với mình.

Thiên Tống khoanh tay trước ngực rồi nói tiếp:

- Bàng đại nhân?Nếu tại hạ tiếp tục nhận được sự sống từ đại nhân thì tại hạ sẹ làm gì cho người.

Bàng Thống đáp nhanh:

- Trương Thiên Tống, các hạ muốn bổn nhân đi thẳng vào sự đòi hỏi của mình ?

Thiên Tống gật đầu :

- Đúng ! Tại hạ và Bàng đại nhân có thể nói mãi những điều mình suy ngẫm trong cuộc sống này. Cuộc sống thì vẫn cứ tiếp diễn, nên tại hạ và đại nhân chẳng bao giờ nói hết được. Nên cái chúng ta cần nói với nhau chính là sự đòi hỏi của nhau.

Bàng Thống gật gù nói:

- Bổn nhân rất thích thú nghe câu nói này của các hạ. Trên cõi đời này có những chuyện mà một kẻ bình thường không thể làm được. Những công việc chỉ dành cho những con người đặc biệt như Trương Thiên Tống.

Thiên Tống thản nhiên nói:

- Nếu tại hạ là một kẻ bình thường... tại hạ sẽ giữ mãi sự bình thường đó.

Bàng Thống tiếp lời:

- Rất tiếc Trương Thiên Tống không còn là một con người bình thường như những người khác.

Bàng Thống nói rồi tự tay tra chìa khóa mở xích cho Thiên Tống.

Chờ cho Bàng Thống mở xích cho mình, Thiên Tống mới nói:

- Bàng đại nhân đã suy nghĩ trước khi đi đến quyết định này ?

Bàng Thống trả lời dứt khoát:

- Bổn nhân biết mình đang làm gì. Và biết người đối diện với bổn nhân là ai. Trương các hạ theo lão phu chứ ?

Thiên Tống gật đầu.

Bàng Thống đi trước, Thiên Tống theo sau. Bàng đại nhân đưa Thiên Tống đến một tòa lầu khá đồ sộ. Trong gian biệt sảnh đã bày sẵn một bàn tiểu yến dành cho hai người.

Lão mời Thiên Tống ngồi vào bàn. Tự tay lão chuốc rượu cho Thiên Tống.

Hai người bưng chén.

- Mời Trương các hạ !

- Mời !

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống bàn, Thiên Tống nói:

- Trong thạch lao, tại hạ đã được tiễn đi bằng hai cân Bồ Đào thổ phồn tửu. Không biết đây có phải là bữa ăn sau cùng mà đại nhân tống tiễn Trương mỗ.

- Trương các hạ nghĩ như thế cũng đúng.

Bàng Thống vừa nói vừa chuốc rượu ra chén nhưng Thiên Tống đã cản lại.

Y nhìn Bàng Thống rồi nói:

- Trương mỗ sẽ uống cạn tất cả số rượu trên bàn này, nhưng trước khi uống, tại hạ muốn biết Bàng đại nhân cần gì ở Thiên Tống này ?

Bàng đại nhân đặt vò rượu xuống bàn. Lão nghiêm giọng nói:

- Trương các hạ có bao giờ nghe nói đến xâu chuỗi ngọc Chuyển Luân chưa ?

Đôi chân mày rậm của Thiên Tống cau lại.

- Tại hạ có nghe nói đến !

Bàng Thống gật đầu:

- Tốt lắm !

Vừa nói Bàng Thống vừa xoay nhẹ cái bàn. Một cái hốc bí mật lộ ra giữa mặt bàn. Bàng Thống lấy từ trong cái hốc đó ra một chiếc tráp vàng.

Lão mở nắp chiếc tráp. Ngay lập tức, có một vầng hào quang xanh biếc tỏa lên. Vầng hào quang nhứt thời làm lóa cả mắt Trương Thiên Tống.

Bàng Thống nói:

- Trong chiếc tráp của bổn nhân là sợi Kim tơ vừa xâu được có hai viên Chuyển Luân lam ngọc. Nó còn thiếu những mười viên nữa. Bổn nhân muốn có trọn vẹn một xâu chuỗi Chuyển Luân.

Nhìn Thiên Tống, Bàng Thống nghiêm giọng nói:

- Đó là sự đòi hỏi của bổn nhân nơi các hạ.

Lão đậy nắp chiếc tráp lại, rồi đẩy qua Thiên Tống.

- Ngoài sự sống dành cho Trương Thiên Tống ra, bổn nhân còn ban phát cho các hạ một điều này nữa?Nếu như các hạ thu nhặt trọn xâu chuỗi chuyển về cho bổn nhân...

Lão bỗng dừng lại không nói tiếp. Thiên Tống vặn hỏi :

- Bàng đại nhân còn cho tại hạ điều gì ?

Bàng Thống bưng bầu rượu chuốc đầy hai chén. Lão vừa chuốc rượu vừa nói :

- Bạch Hảo Dung !

Chẳng biết tục danh kia có tác động gì đến Thiên Tống mà chân diện y không ngừng biến đổi. Sự thay đổi không ngừng của chân diện Thiên Tống lọt ngay vào mắt của Bàng Thống.

Bàng Thống nghiêm giọng nói:

- Cái mà bổn nhân trả lại cho Trương các hạ xứng với cái mà các hạ làm cho

bổn nhân chứ ?

Thiên Tống bưng chén rượu. Y chìa chén rượu đến trước mặt Bàng Thống:

- Tại ha không còn đòi hỏi gì hơn nữa !

- Vậy xem như lão phu và Trương các hạ đã thỏa thuận với nhau.

Hai người cùng cạn chén.

Bàng Thống đặt chén rượu xuống bàn nhìn Thiên Tống.

- Bổn nhân nói them cho Trương các hạ biết?Một khi đã nhận thỏa ước này, thì các hạ gián tiếp đặt tay vào án tử của các hạ. Cái chết sẽ đến với các hạ bất cứ lúc nào !

Thiên Tống khẳng khái:

- Cái giá mà tại hạ trả phải ngang với cái mà đại nhân ban phát. Tại hạ không nệ hà điều đó !

- Bổn nhân kính các hạ một chén.

- Mời đại nhân !

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống xuống bàn, Thiên Tống nhìn Bàng Thống trang trọng hỏi :

- Bàng đại nhân ! Tại hạ khởi đầu từ đâu ?

Xoay cái chén một vòng trong tay mình, Bàng Thống nghiêm giọng nói:

- Từ tử lao !

Thiên Tống cau mày:

- Từ tử lao ?

Bàng Thống gật đầu:

- Đúng !

Thiên Tống ôn nhu, bang quơ nói:

- Thiên Tống là một tử tội được Bàng đại nhân ban pháp cho sự sống và khởi nghiệp từ tử lao. Chắc hẳn tại hạ phải có duyên có phận với tử lao !

Bàng Thống từ tốn đáp:

- Trương các hạ nghĩ sao cũng được. Miễn thỏa ước của bổn nhân và các hạ được chu toàn mỹ mãn.

Bàng Thống đứng lên. Lão đi thẳng đến bức bình phong, kéo dạt qua một bên. Sau bức bình phong là một thanh kiếm đỏ ối, được gác trên giá kiếm bằng gổ. Chỉ nhìn thấy thanh kiếm đỏ rực đó thôi, người ta đã có cảm giác rờn rợn bởi sát kiếm tỏa ra từ lưỡi kiếm. Màu đỏ lưỡi kiếm những tưởng như thanh kiếm kia được luyện ra từ máu của người ta.

Bàng Thống nhìn lại Trương Thiên Tống, rồi nói:

- Trương các hạ còn nhận ra thanh kiếm này chứ ?

Thiên Tống xúc động nói:

- Đã lâu lắm rồi, Thiên Tống không cầm lấy kiếm !

Thiên Tống vừa nói vừa bước đến đặt tay vào đốc kiếm. Y dung ngón tay trở vuốt theo lưỡi kiếm. Ngón tay trỏ của Thiên Tống lướt đến đâu, lưỡi kiếm sáng rực lên đến đó.

Bàng Thống dõi mắt quan sát từng hành động của Thiên Tống. Lão vuốt râu nhìn Thiên Tống từ tốn nói:

- Có một người tử tù đang chờ các hạ đến !

Thiên Tống đặt lưỡi kiếm trở lại giá gỗ rồi nhìn thẳng Bàng Thống, trang trọng nói:

- Bàng đại nhân có thể đưa Thiên Tống từ trong tử lao ra, tất có thể đưa người tử tù đó ra ngoài và ban tặng cho y sự sống, rồi đòi hỏi lại ở y điều đại nhân cần !

Bàng Thống lắc đầu vuốt râu :

- Nếu Trương các hạ là tử tù của cơ mật viện thì người kia lại là tử tù của võ lâm. Ngay bây giờ bổn nhân cũng chẳng biết y bị giam ở đâu?

Bàng Thống im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Bổn nhân chỉ có thể cho Trương các hạ biết ngoại danh của y.

Thiên Tống hỏi nhanh:

- Ngoại danh của y là gì ?

Bàng Thống chậm rãi đáp:

- Thiên Sứ bóng tối !

Đôi chân mày của Thiên Tống nhíu lại. Y như thể không kiềm chế được mà bắt buộc lập lại lời của Bàng Thống:

- Thiên Sứ bóng tối ?

Bàng Thống vuốt râu gật đầu:

- Thiên Sứ bóng tối có thể nói cho Trương các hạ biết Bạch Hảo Dung đang ở đâu.

Thiên Tống đột nhiên hỏi:

- Bàng đại nhân tin ở Trương Thiên Tống này ?

Bàng Thống đáp một cách dứt khoát :

- Tin ! Đây là công việc chỉ có Thiên Tống mới làm được mà thôi !

Thiên Tống hỏi dồn:

- Vì nguyên cớ nào mà đại nhân tin chỉ có mỗi Thiên Tống mới làm được ?

Bàng Thống tự tin đáp:

- Các hạ là người của võ lâm. Tất biết và am tường người của võ lâm như thế nào !

Thiên Tống cười khảy rồi nói:

- Nghe đại nhân nói câu này, tại hạ có cảm tưởng Bàng đại nhân cũng rất am tường về võ lâm.

Bàng Thống ung dung đáp:

- Cứ cho là như vậy. Nếu như bổn nhân không biết chút gì về võ lâm thì chắc chắn không tìm đến Huyết Kiếm Trương Thiên Tống với những thỏa ước này !

Thiên Tống quay bước đến bàn tiểu yến. Y thản nhiên bưng lấy vò rượu, dốc

lên miệng tu ừng ực. Chỉ qua một hơi, hắn đã uống cản cả vò rượu hai cân, rồi đặt xuống bàn.

Nhìn lại Bàng Thống, Thiên Tống nói:

- Tại hạ đã uống cạn số rượu trên bàn như lời nói của mình !

Y từ từ thở ra rồi nói tiếp:

- Bàng đại nhân đã chọn đúng người rồi đó !

Bàng Thống mỉm cười:

- Bổn nhân tin mình không chọn lầm người !

Nhìn thẳng vào mặt Bàng Thống, Thiên Tống nói:

- Tại hạ quay lại tử lao được rồi chứ ?

Bàng Thống mỉm cười rồi nói:

- Không ! Nơi đó không còn là nơi của các hạ nữa. Võ lâm mới là chỗ đến của Trương Thiên Tống !

Lão dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Bổn nhân chờ đợi sự quay về của tôn giá. Chắc chắn cuộc sống bên ngoài không lạnh lẽo và cô tịch như trong tử lao !

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 2
Dị Sát

Với bộ mặt còn ngái ngủ, cùng những nét hốc hác biểu lộ sự lười nhác lâu ngày đã trở thành thói quen, lão Đoàn Ngưu vươn vai, uể oải thả chân xuống chiếc chõng tre, mặc dù ánh nhật quang đã lên cao quá ngọn cây.
Lão há miệng ngáp một cái rõ dài, rồi mới miễn cưỡng bước đến bàn. Tất cả mọi thứ có trong gian thảo xá này đều rỗng tếch và cáu bẩn. Nếu như không có Đoàn Ngưu trong gian thảo xá xiêu vẹo này thì chắc chắn đây là một ngôi thảo xá hoang tàn, tệ hại. Lão bưng lấy bình trà nguội lạnh, chắc mãi mới được chén nước.
Lão nhìn chén trà rồi liếm hai cánh môi khô đét. Lão bưng chén trà với thái độ thật miễn cưỡng và lười biếng. Rồi như cố lắm, Đoàn Ngưu mới có thể hớp lấy chén trà đó. Lão nhìn mặt vị chúa lâu ngày không gặp. Với Đoàn Ngưu, có vị trà đã là quí lắm rồi, cho dù đó là chén trà thiu đối với người khác chẳng thể nào dùng được.
Lão chép lưỡi như thể muốn tận hưởng nốt phần vị trà còn lại trong miệng mình.
Cửa thảo xá của lão dịch mở, Thiên Tống bước vào. Đoàn Ngưu đặt chén trà xuống bàn, chăm chăm nhìn Thiên Tống.
Thiên Tống bước đến trước mặt Đoàn Ngưu.
- Đoàn lão huynh sao lại nhìn Thiên Tống với ánh mắt lạ lẫm như vậy ?
Đoàn Ngưu miễn cưỡng đứng lên. Lão chỏ tay lên mặt bàn. Chiếc bàn cũ kỹ những tưởng dẹo hẳn xuống bởi sức nặng lười nhác của Đoàn Ngưu.
Lão nhìn Thiên Tống mãi một lúc rồi nói:
- Hê... Trương Thiên Tống... Ngươi hiện hồn về hù dọa lão đó à ?
Thiên Tống mỉm cười rồi nói:
- Đoàn lão huynh nhìn kỹ lại xem, với lại bây giờ đang giữa thanh thiên bạch nhật thì làm sao mà có hồn ma bóng quế ở đây được chứ ?
Đoàn Ngưu gật đầu:
- Đúng rồi... Đúng rồi.
Lão nhìn lên mái thảo xá có những cái lỗ nham nhở, mà ánh mặt trời chiếu xuyên qua. Đoàn Ngưu nói tiếp:
- Đúng rồi... Lúc này đang là ban ngày thì hồn ma bóng quế đâu dám xuất đầu lộ diện chứ !

Nói rồi lão nhìn lại Thiên Tống.
- Ngươi đào thoát khỏi tử lao ?
Thiên Tống từ tốn nói:
- Đào thoát hay không đào thoát thì không cần bận tâm đến Đoàn lão huynh !
Thiên Tống lia mắt nhìn quanh , rồi quay lại Đoàn Ngưu:
- Xem chừng cuộc sống của Đoàn lão huynh không có gì thay đổi.
Lão Đoàn gật đầu:
- Đúng rồi... Lão huynh chẳng có gì thay đổi cả. Cuộc sống của ta vẫn bình thường ! Một sự bình thường trong sự thiếu thốn !
Thiên Tống nói móc:
- Có bao giờ Đoàn lão huynh đầy đủ đâu !
Đoàn Ngưu thản nhiên đáp:
- Tại cái số của Đoàn Ngưu như vậy !
Lão nhìn lại Thiên Tống, lưỡng lự nói:
- Thiên Tống... Đoàn Ngưu ta chỉ còn mỗi gian thảo xá này che mưa, che nắng... Ngươi đến đây... ta sợ...
Thiên Tống bình thản hỏi:
- Lão huynh sợ Thiên Tống là tử tội của triều đình, nên gian thảo xá này có thể bị thiêu rụi bởi sự có mặt của Thiên Tống.
Đoàn Ngưu đáp trong lắp bắp:
- Ta rất... rất hiểu ngươi... Nhưng khổ nỗi ta chỉ còn có mỗi gian thảo xá này thôi !
Thiên Tống lấy trong ngực áo ra một tờ ngân phiếu đặt lên mặt bàn.
Y nhìn Đoàn Ngưu nói:
- Với số ngân lượng này... Đoàn lão huynh có thể tậu cho mình một ngôi nhà khang trang !
Mắt lão Đoàn sáng rực lên nhìn tờ ngân phiếu trên bàn. Lão lặp bặp nói:
- Trương lão đệ định tặng cho lão số ngân lượng này à ?
Thiên Tống gật đầu.
Đoàn Ngưu vươn tay chộp lấy nhưng Thiên Tống nhanh tay hơn giật phắt tờ ngân phiếu về phía mình. Lão Đoàn sững sỡ nhìn Thiên Tống hỏi:
- Thiên Tống ! Lão đệ hứa cho lão huynh mà ?
- Đúng ! Tờ ngân phiếu một trăm lạng này sẽ thuộc về Đoàn lão huynh. Nhưng trước khi nó thuộc về Đoàn lão huynh, lão huynh phải cho Thiên Tống biết một chuyện.
Đoàn Ngưu nhanh nhảu hỏi:
- Hê... Nói như vậy, Trương lão đệ đến đây đâu phải cho lão huynh số ngân lượng này, mà là muốn mua kiến văn của huynh !
Thiên Tống đáp lại bằng một câu hỏi:

- Thế Đoàn lão huynh có bán cho Thiên Tống không ?
Đoàn Ngưu giả lả cười, rồi nói:
- Đoàn Ngưu này am tường mọi việc trên đời này đâu phải để dành cho mình. Lão am tường là để bán đó mà !
Lão chỉ bình trà trên bàn rồi nói:
- Không có ai mua nên lão Đoàn mới ra nông nổi này ! Sáng thức dậy chẳng có một bình trà nóng, mà phải dùng tạm trà thiêu. Sống thế này sao gọi là sống !
Lão vừa nói vừa nhìn tờ ngân phiếu trên tay Thiên Tống. Lão xoa tay, giả lã cười rồi nói:
- Trương lão đệ đến đây định hỏi lão Đoàn này điều gì nào ?
Thiên Tống đặt tờ ngân phiếu lên bàn rồi nghiêm giọng nói:
- Đoàn lão huynh hãy cho Thiên Tống biết về Thiên Sứ bóng tối !
Thiên Tống nói dứt câu thì Đoàn Ngưu xua tay chẳng khác nào đuổi một bầy ruồi bắt đầu xuất hiện, chực bâu lấy lão. Đoàn Ngưu nói:
- Không không ! Trương lão đệ đi đi... Ta không biết gì cả !
Lão lắc đầu nói tiếp:
- Lão Đoàn này không biết gì cả !
Thiên Tống nói khích:
- Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu mà lại không biết gì sao ?
Thiên Tống vừa nói vừa đặt tiếp một tờ ngân phiếu thứ hai lên bàn.
Tờ ngân phiếu thứ hai đập vào mắt Đoàn Ngưu, khiến mắt lão sáng hẳn lên. Mặc dù thèm hai tờ ngân phiếu đến rỏ cả nước miếng ra mép miệng, nhưng lão Đoàn vẫn lắc đầu, miễn cưỡng nói:
- Ta không biết gì cả !
Thiên Tống nhìn vào mắt lão Đoàn. Y chậm rãi nói:
- Vạn Kiếm Thông mà không biết gì thì chẳng phải là Vạn Kiếm Thông. Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu đã chết hẳn rồi !
Thiên Tống vừa nói vừa lòn tay ra sau lưng rút lưỡi huyết kiếm.
Đoàn Ngưu biến sắc:
- Ngươi làm gì thế ?
Thiên Tống lạnh lung đáp:
- Cái đầu của Vạn Kiếm Thông không còn là Vạn Kiếm Thông thì để cái xác làm gì ?
Đoàn Ngưu biến sắc:
- Đừng mà... Ta còn cái đầu !
Thiên Tống chậm rãi nói:
- Được ! Vậy thì nói cho Thiên Tống biết Thiên Sứ bóng tối đang ở đâu ? Đoàn lão huynh biết gì về Thiên Sứ bóng tối ?
Đoàn Ngưu hỏi lại:

- ¢... Tại sao Trương lão đệ cần biết về Thiên Sứ bóng tối chứ ?
Thiên Tống đáp bằng một giọng lạnh lùng:
- Thiên Tống đang hỏi lão huynh hay lão huynh đang hỏi Thiên Tống ?
Chân diện Đoàn Ngưu chảy dài xuống trong thật thảm não. Lão miễn cưỡng đáp lời Thiên Tống.
- Lão huynh đang bị hỏi !
Vẫn bằng một giọng lạnh lùng:
- Thế thì lão huynh chỉ nên trả lời Thiên Tống mà không cần thiết phải hỏi ngược lại Thiên Tống !
Lão thở hắt ra một tiếng rồi nói:
- Tại vì ngươi không biết đấy thôi ! Bất cứ ai nhắc đến cái tên Thiên Sứ bóng tối thì đều phải chết !
Thiên Tống chậm rãi nói:
- Ở đây chỉ có lão huynh và Thiên Tống. Không có người thứ ba.
Đoàn Ngưu chống trả lại:
- Tai vách mạch rừng, ai biết được chũ ngờ !
Gương mặt của Thiên Tống sa sầm lại:
- Nếu huynh không nói thì huynh cũng có thể chết đó ! Chết trước khi người ta biết lão huynh nhắc đến cái tên đó !
Đoàn Ngưu giật mình hỏi:
- Ta không nói, ngươi giết ta à ?
Thiên Tống gật đầu, đáp cộc lốc:
- Đúng !
Dừng lại một lúc, Thiên Tống từ tốn nói:
- Lão huynh đừng ngạc nhiên. Bởi vì ai cũng có thể chết bởi Huyết Kiếm của Thiên Tống !
Đoàn Ngưu dáo dác nhìn quanh rồi nhỏ giọng nói:
- Ngươi muốn biết Thiên Sứ bóng tối bóng tối ư ?
Thiên Tống cau mày lộ vẻ bất nhẫn rồi gật đầu.
Đoàn Ngưu ngập ngừng nói:
- Nếu như ngươi muống biết Thiên Sứ bóng tối là ai thì chỉ có duy nhất một người giúp được cho ngươi !
Thiên Tống nghiêm giọng nói:
- Ai ?
Lão đảo mắt nhìn quanh như sợ có ai nghe được tiếng của lão:
- Mỹ nữ Hà Như Băng !
Thiên Tống nhìn vào mắt Đoàn Ngưu, cứ như thể y muốn thẩm chứng lại lời nói của họ Đoàn. Y trầm giọng nói:
- Thiên Tống sẽ đích thân tìm đến Hà Như Băng.
Nhìn lại lão Đoàn một lần nữa, Thiên Tống chậm rãi nói:

- Lão huynh hãy giữ lấy những gì Thiên Tống ban phát !
Nói rồi, Thiên Tống mới quay bước rời khỏi gian thảo xá tồi tàn của Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu.
Rời thảo xá của lão Đoàn, Thiên Tống đi thẳng một mạch đến tòa "Nguyệt Lâu" Tòa Nguyệt Lâu có kiến tạo theo hình trăng lưỡi liềm, tọa lạc trên một ngọn đồi có tên là "Phong đồi".
Xung quanh tòa Nguyệt Lâu là những hàng liễu xanh mướt, ngút ngàn, đón lấy những ngọn gió để tạo ra những âm thanh rì rì, rào rạt, khiến cho người ta cảm tưởng những táng cây liễu đang cùng đồng xướng khúc đồng ca nào đó.
Hai bên lối vào chính sảnh Phong lầu là hai dãy hoa đăng. Khi màn đêm buông xuống, chúng tạo ra khung cảnh thật tráng lệ, huy hoàng,nhưng không kém nét hoàng ảo lung linh. Nguyệt lầu đúng là một tòa lầu đầy thơ mộng, huyền ảo lại không thiếu đi nét tráng lệ toát ra sức hấp dẫn với bất cứ ai đặt chân đến Hàm Đan.
Nhưng nếu chỉ có vẻ thơ mộng, huyền ảo và trang lệ không thôi thì Nguyệt Lâu cũng chưa thể có sức quyến rũ khách thập phương. Vượt lên trên toà Nguyệt lâu lung linh, huyền ảo đó là những nàng cung nữ thướt tha trong những bộ cánh trắng, chẳng khác nào những nàng tiên nơi chốn bồng lai tiên cảnh. Mà với sắc đẹp, lẫn phong thái của họ đủ sức giữ chân bất cứ ai đang chiêm ngưỡng tòa Nguyệt lâu. Đứng lên trên những tiên nữ đài các kiêu sa đó phải nói đến trang mỹ nữ độc nhất vô nhị của chốn cung thành, đó là Hà Như Băng. Nàng có thể được người ta ví von như cái tâm của sự quyến rủ. Ngay cả những thi sĩ, hay những họa nhân nếu gặp Hà Như Băng cũng phải sững sốt trước nhan sắc siêu phàm của nàng.
Nếu là họa nhân thì chẳng thể nào phóng bút phát họa vẽ đẹp của mỹ nhân. Bởi khi đối diện với nàng, họ đâu còn nghĩ đến chuyện phóng bút họa chân. Vì nét đẹp của nàng đã vượt lên trên cả niềm đam mê của họ.
Nếu là thi nhân thì tứ thơ cũng chẳng còn bởi nhan sắc của Hà Như Băng đã tước đi cái hồn của người thi sĩ. Chỉ với mỗi ánh mắt của Hà Như Băng thôi đã có bao nhiêu trang nam tử phải khốn khổ...
Vì nhan sắc của nàng, thậm chí đã có những gã si tình đến độ chấp nhận bán hồn để mãi mãi được là hồn ma bám theo gót chân nàng. Vì trời phú cho mình nhan sắc bất phàm đó nên nàng cũng chẳng bao giờ dám xuất đầu lộ diện trước mọi người.
Nàng không thường cho người ta thấy mặt nàng, chẳng qua là sợ gieo phiền lụy cho những đấng mày râu sớm đặt chữ tình vô vọng vào nàng.
Chính vì thế, vô hình chung, Hà Như Băng trở thành sự thách thức đối với những trang vương tôn công tử. Và cũng trở thành sự kiêu hãnh cho những người được nàng nhìn đến, chứ đừng nói được đối ẩm với nàng thì chỉ có

trong mơ, và ai đã mơ thì cũng phải sợ giấc mơ kia sớm tan mất.
Khi Trương Thiên Tống bước vào gian chính sảnh thì mọi con mắt đều đổ dồn về phía rèm nhung trên khan đài. Chẳng có người nào để tâm đến sự xuất hiện của Thiên Tống. Điều đó cũng thật dễ hiểu. Bởi so Thiên Tống với trang giai nhân tuyệt sắc như Hà Như Băng thì y sao có thể sánh bằng.
Tất cả mọi khách quan có mặt tại Nguyệt lâu vì mỗi một mục đích duy nhất, đó là chiêm ngưỡng trang giai nhân xinh đẹp, chứ nào ai chú ý đến điều gì khác hơn nữa. Huống chi họ biết đêm nay lại là một đêm rất đặc biệt mà Hà Như Băng muốn dành cho người ngưỡng mộ nàng.
Thiên Tống tìm một chỗ ngồi trong góc chính sảnh, hướng mắt nhìn lên khán đài. Y nhận ra vẻ háo hức của bọn khách quan có mặt tại gian chính sảnh này.
Tấm rèm nhung được vén lên một cách từ từ. Ngay cả kiểu cách vén rèm cũng khiến cho người ta phải háo hức chú nhãn rồi.
Khi tấm rèm vén hẳn lên thì hoa tươi như thể buông xuống phủ kín cả khán đài. Trong màn mưa hoa đó, Hà Như Băng trong bộ cánh trắng toát, chẳng khác nào tiên nữ xuất hiện giữa chốn hồng trần khiến cho các đấng vương tôn công tử phải nghẹt thở, mở mắt thật to để thâu tóm lấy nhân dạng của nàng.
Mọi người chẳng ai bảo ai, đồng loạt xướng lên:
- Hà Như Băng... Hà Như Băng...
Trong khi tất cả mọi người háo hức thì Thiên Tống lạnh nhạt nhìn về phía khán đài.
Đôi mắt to tròn, đen láy, ánh mắt nhìn mơ mộng của nàng lia nhanh qua những gương mặt đang háo hức dồn về phía nàng, mặc dù ngưỡng mộ, nhưng chẳng một ai dám chồm lên khán đài. Cứ như giữa nàng với các trang vương tôn công tử ở đây đã được phân định bằng một ranh giới vô hình, không một người nào dám bước qua ranh giới vô hình đó.
Chẳng biết vô tình hay cố ý mà ánh mắt mơ mộng của nàng lại rọi đúng vào Trương Thiên Tống. Chỉ một khoảng khắc thật ngắn ngủi hai người đối nhãn nhau.
Cây đàn tỳ bà trên tay Hà Như Băng được khảy lên. Tiếng đàn nghe thật ai oán, bi lụy. Tiếng đàn do chính tay nàng tấu ra khiến tất cả mọi người có mặt tại gian chính sảnh Nguyệt lâu phải im lặng như thể bị tiếng đàn kia thâu tóm lấy cả thần lẫn thức. Tiếng đàn réo rắc của Hà Như Băng như thể biến tất cả mọi khách quan đang có mặt tại Nguyệt lâu phải hóa thành tượng đá.
Trong khi tiếng đàn của nàng ngưng rồi, mà sự im lặng vẫn bao trùm lên khắp gian đại sảnh. Thậm chí không nghe được cả tiếng thở của mọi người. Nhưng rồi sự im lặng đó bất ngờ bị phá vỡ tan ra bằng hàng loạt những tiếng

xướng lên thật đinh tai nhức óc.
- Hà Như Băng... Hà Như Băng...
Mặc với sự huyên náo của bấy nhiêu người, Trương Thiên Tống vẫn lơ đễnh ngắm nhìn nàng.
Hà Như Băng ra dấu cho mọi người im lặng.
Sự im lặng nhanh chóng khoát lên toàn gian đại sảnh.
Như Băng lia nhanh đôi thu nhãn mơ mộng, ướt tình qua tất cả mọi người rồi nói:
- Như Băng vô cùng cảm kích trước sự ái mộ của các vị. Để đền đáp lại thịnh tình của các vị, Như Băng sẽ dâng tặng một tịnh rượu Nữ Nhi Hồng. Ai có được tĩnh rượu này...
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng. Chính sự bỏ lửng đó khiến sự háo hức trong đám khách quan càng háo hức hơn. Ai cũng lăm lăm nhìn về phía tịnh rượu để trên một chiếc nan bằng gỗ trầm hương treo trên nóc đại sảnh.
Như Băng nói tiếp:
- Rượu Nữ Nhi Hồng chỉ có một tỉnh duy nhất. Và Như Băng sẽ bồi tiếp với người nào có được tịnh rượu đó.
Mọi người ồ lên. Lại một lần nữa, ánh mắt của nàng lại chạm vào hai luồng nhãn quang của Thiên Tống.
Như Băng nói rồi, mới quay bước đi thẳng vào vòm cửa đã mở sẵn để đón nàng. Nhân dạng của nàng vừa khuất sau cánh cửa hình vòm, thì tất cả đều đổ dồn mắt nhìn lên tịnh rượu Nữ Nhi Hồng.
Một giọng nói như sấm cất lên:
- Tịnh rượu kia thuộc về Mộc Thừa thiếu gia !
Mộc Thừa nhìn lại gã gia nhân đứng đằng sau mình phán lệnh:
- Đồ tổng quản, lấy tịnh rượu đó cho bổn thiếu gia !
Gã họ Đồ có khuôn mặt thật quái gở. Với chiếc cằm nhọn hoắc và khá dài, toát ra vẻ sát nhân khiến người khác phải e dè.
Đồ Cung ôm quyền nói:
- Đồ Cung thực hiện y lệnh của thiếu gia.
Gã nói rồi điểm mạnh mũi giày. Thân ảnh như một cánh diều lướt lên chiếc mâm có tịnh rượu Nữ Nhi Hồng. Những tưởng đâu Đồ Cung đã có thể đoạt được tịnh rượu quí của giai nhân, nhưng y vừa vươn tay ra định thộp lấy tịnh rượu thì đã có người lướt lên cản lại.
Người chặn tay Đồ Cung vận lam y thư sinh, dáng rất nho nhã.
Mặc dù có bề ngoài thư sinh nho nhã, nhưng khinh pháp của gã không tầm thường chút nào. Y phi thân lên sau nhưng đã nhanh chóng bắt kịp Đồ Cung. Lam y thư sinh vồ luôn một chưởng nhắm thẳng Đồ Cung. Bất ngờ bị tập kích, Đồ Cung cũng không ngần ngại né tránh. Y dụng quyền đón thẳng đỡ thẳng lấy chưởng ảnh của thư sinh.

Chưởng và quyền chạm thẳng vào nhau.
- Bộp...
Đồ Cung từ trên cao năm trượng rơi thẳng xuống đất chẳng khác nào trái chin bị rụng khỏi cành.
Trong khi đó, lam y thư sinh lại nhẹ nhàng hạ thân xuống. Bấy nhiêu đó cũng đã phân biệt ai cao ai thấp. Đồ Cung miễn cưỡng đứng lên nhìn lam y thư sinh gắt gỏng nói:
- Mạc Cự... Ngươi dám...
Mạc Cự chấp tay sau lưng nhìn Đồ Cung, ôn nhu nói:
- Tại hạ chỉ có tịnh rượu Nữ Nhi Hồng của Hà Như Băng tiểu thư. Mà ở đây thì người nào cũng muốn có tịnh rượu kia thuộc về mình. Tại hạ cũng muốn, thế thì có gì mà không dám ! Nếu như Đồ tổng quản muốn có tịnh rượu kia lập công lớn với Mộc Thừa thiếu gia thì trước tiên phải hỏi qua Mạc Cự xem tại hạ đồng ý không ? Còn tự tiện đoạt... tại hạ không để cho Đồ tổng quan có may mắn đâu !
Nghe Mạc Cự nói, sắc diện của Đồ Cung đỏ rần. Y bẽn lẽn nhìn Mộc Thừa.
Mạc Cự mỉm cười, ôn nhu nói:
- Mạc Cự thiếu gia cũng rất thích tịnh rượu của Hà Như Băng cô nương ! Trong các vị huynh đệ gần xa ở đây, có người nào thích thì hãy chứng minh có bản lĩnh hơn Mạc Cự.
Y đổi giọng gay gắt nói:
- Bất kể người đó có thân phận như thế nào, tại hạ cũng đều bồi tiếp !
Đồ Cung rít giọng nói:
- Bổn tổng quản sẽ bồi tiếp ngươi...
Đồ Cung vừa nói vừa lòn tay sau lưng rút chiếc búa sáng ngời ánh thép.
Mọi người thấy Đồ Cung rút binh khí đồng loạt tản ra nhường ngay một khoảng trống cho hai người.
Mạc Cự nhìn Đồ Cung:
- Lưỡi búa của Đồ tổng quản dùng để đập ruồi, sao lại đem ra đây thi thố với Mạc mỗ. Đồ tổng quản xem thường Mạc thiếu gia quá rồi đó. Nếu biết thân, biết phận thì hãy gọi vị Mộc thiếu gia của Đồ tổng quản ra đây cho Mạc thiếu gia chỉ huấn. Nhận được sự chỉ huấn cho Mạc thiếu gia, may ra lần sau Đồ tổng quản và Mục thiếu gia có cơ hội đó.
Đồ Cung rít giọng nói:
- Mạc tặc... chính ngươi giúp cho Đồ mỗ có cơ hội đây !
Y vừa nói vừa múa tít chiếc búa nặng non trăm cân, rồi lao thẳng vào Mạc Cự. Chiếc búa trong tay Đồ Cung chém xả xuống Mạc Cự.
Mạc Cự chăng có chút khẩn trượng hay lo lắng gì. Y chỉ hơi xê mình bước qua trái là đã tránh được lưỡi búa của Đồ Cung.
Chiếc búa nặng nên giáng xuống nền đại sảnh Nguyệt lâu.

- Bộp...
Sàn gạch rạn nứt trông thật nham nhở.
Công hụt đối phương một búa, Đồ Cung toan thu hồi binh khí lại để biến chiêu nhưng Mạc Cự đâu cho y thực hiện được điều đó.
Ngọn thiết phiến xuất hiện trong hữu thủ của gã. Nhanh hơn một cái chớp mắt, y nện thẳng ngọn thiết phiến xuống hổ khẩu cầm binh khí của gã Đồ tổng quản.
- Chát..
Đồ Cung thốt lên:
- Ôi..
Cùng với tiếng thốt đó, y phải buông chiếc búa nặng nề tuột khỏi tay mình.
Đắc lợi một chiêu, Mạc Cự không dừng lại ở chiêu cuối cùng mà xòe chiếc quạt ra rồi lia ngang qua ngực Đồ Cung.
Chiêu thức của Mạc Cự chẳng khác nào một điệu múa, chiếc thiết phiến của y cũng chẳng phải là thứ binh khí tàn độc, thế nhưng Đồ Cung cũng phải giật mình. Y thối bộ lại nhưng đã quá muộn, trang phục của Đồ tổng quản bị rọc một đường dài, phơi cả vùng da thịt phẳng lì bên trong.
Mạc Cự nhìn Đồ Cung:
- Biết rồi chứ. Đừng để cho chiếc quạt của Mạc mỗ lia ngang yết hầu của Đồ tôn giá.
Đồ Cung miễn cưỡng thối bộ lại bên Mộc Thừa.
Mộc Thừa hừ nhạt một tiếng, bất ngờ vung tay tát vào má Đồ Cung.
- Bốp...
Nhận một cái tát nảy lửa của Mộc Thừa thế nhưng Đồ Cung chẳng dám thốt lên tiếng rên la nào. Y cuối gầm mặt:
Mộc Thừa rít giọng nói:
- Đúng là đồ vô dụng !
Mạc Cự nhìn gã ôn nhu nói:
- Mục thiếu gia thích sao không tự mình đoạt tịnh rượu Nữ Nhi Hồng...
Mà lại sai một người đi lấy. Làm sao mà lấy được khi có mặt Đào Hoa công tử ở đây !
Mộc Thừa lườm Mạc Cự.
- Mạc tặc... Đến lượt thiếu gia ra tay đây !
Ôm chiếc thiết phiến, Mạc Cự Ôn nhu nói:
- Mạc Cự rất muốn bồi tiếp Mộc thiếu gia. Mạc mỗ nghe nói kiếm pháp của Mộc trang lừng lẫy, nên cũng có ý thỉnh giáo.
Mộc Thừa tức giận rít lên:
- Mặc tặc... Ngươi muốn thỉnh giáo thì ta cũng rất sẵn lòng cho ngươi thỉnh giáo !
Mộc Thừa nhìn lại Đồ Cung gằn giọng nói:

- Đưa kiếm đây !
Đồ Cung mở chiếc hộp để trên bàn lấy ra một thanh kiếm sáng ngời ánh thép. Chỉ nhìn thấy áng sáng quang toát ra từ lưỡi kiếm đủ biết đó là một thanh kiếm quí, uy lực kiếm chiêu không thể xem thường được.
Đồ Cung trịnh trọng dâng kiếm cho Mộc Thừa.
Mộc Thừa đặt tay vào đốc kiếm. Mạc Cự chợt nói:
- Kiếm trong tay Mộc thiếu gia đúng là một thanh kiếm quí hiếm có. Mạc mỗ rất cần đến một thanh kiếm như vậy !
Y nói xong rồi cười khảy với vẻ khinh thị lộ trên mặt.
Nhìn Mạc Cự, Mộc Thừa gằn giọng nói:
- Kiếm của Mộc thiếu gia sẽ được tặng cho ngươi mà !
Miệng nói Mộc Thừa múa kiếm, dấn đến ba bộ. Thanh trường kiếm rung lên, ba điểm ánh kiếm tợ ba ánh tinh sa, chia làm ba đường thượng, trung và hạ công tới họ Mạc. Trong ba điểm kiếm đó, không biết cái nào là hư, cái nào là thực, chính điều đó rất khó cho đối phương phòng bị.
Chiếc thiết phiến trong tay Mạc Cự xòe ra như một cánh bướm đón lấy mũi kiếm của Mộc Thừa. Những tưởng mũi kiếm sẽ xuyên qua chiếc quạt của Mạc Cự nhưng khi chạm vào, thì lại bật ngược trở lại.
Hiện tượng đó khiến mọi người phải buột miệng thốt:
- ö...
Mọi người còn chưa hết ngạc nhiên thì Mạc Cự thi triển một thứ bộ pháp thật đặc dị và biến hóa khôn lường. Chiếc thiết phiến gấp lại thì gã cũng dấn tới hai bộ nhanh như chớp mắt, đồng thời điểm đầu mũi thiết phiến vào yết hầu đối phương, thủ pháp lẫn bộ pháp của Mạc Cự vừa nhanh vừa chuẩn đích khiến cho mọi người phải giật mình. Ngay cả người trong cuộc là Mộc Thừa cũng phải lúng túng, mặc dù y là người chủ động phát xuất chiêu công.
Khác với vẻ bề ngoài no tròn, Mộc Thừa hoành kiếm gạt ngang chiếc quạt của đối phương. Y phản xạ nhanh như vậy vì dù sao y cũng là Mộc thiếu gia của Mộc trang, vốn được người võ lâm ban cho cái danh là Kiếm trang.
Mộc Thừa phản xạ linh hoạt như vậy, nhưng Mạc Cự còn linh hoạt hơn gã một bậc, y không để cho lưỡi kiếm của đối phương chạm đến chiếc quạt trầm, mà đảo co tay rút lại. Chiếc quạt lại xòe ra, quạt thẳng vào mặt Mộc Thừa.
Vừa xuất chiêu công đó, Mạc Cự vừa nói:
- Ngươi đâu đáng là đối thủ của Đào Hoa công tử !
Trong khi Mạc Cự thốt ra câu nói đó thì Mộc Thừa lại tiếp nhận một ngọn hỏa kình lùa vào mặt mình. Phàm được người ta quạt thì mát, nhưng đằng này Mạc Cự quạt cho Mộc Thừa đã không mát mà còn lại nóng.
Chân diện Mộc Thừa đỏ bừng lên. Y có cảm giác như bị kiến bâu vào mặt. Có linh cảm đó khiến cho Mộc Thừa gần như chẳng có chút phản ứng vì khi

Đào Hoa công tử phát chiêu công thứ ba, chiếc thiết phiến gấp lại, đâm thẳng đến yết hầu Mộc Thừa. Vừa nhanh vừa chuẩn đích, trong khi đối phương gần như đứng phỏng ra như tượng đá.
Cái chết đã chụp xuống đầu Mộc Thừa, mạng của gã đã treo trên đầu sợi tóc. Sát nhãn lộ ra mắt Mạc Cự. Rõ ràng lần này phát chiêu công, y không ngần ngại phát chiêu sát thủ. Khoảng khắc cuối cùng trước khi ngọn thiết phiến có thể đưa Mộc Thừa vào cảnh giới tử vong thì một ánh chớp kiếm xuất kiếm. Ánh chớp kiếm đó nhanh đến độ cùng một lúc với chiêu công của Mạc Cự. Mũi kiếm điểm vào yết hầu Mạc Cự, đúng với khoảng cách mà mũi quạt chạm đến yết hầu Mộc Thừa. Hai khoảng cách vừa vặn nhau như thể đã được Thiên Tống dự trù từ trước. Nếu như Mạc Cự không rút quạt về thì mũi kiếm của Thiên Tống cũng sẽ lấy mạng hắn như chính hắn lấy mạng Mộc Thừa.
Mạc Cự đứng bất động. Mộc Thừa thì thừ mặt nhìn Mạc Cự. Trán gã xuất hiện lớp mồ hôi lấm tấm, với vẻ thẹn thùng.
Thiên Tống nói:
- Ta nghĩ các hạ đã thắng Mộc thiếu gia !
Mạc Cự lạnh nhạt nói:
- Đúng ra các hạ không nên xen vào chuyện này !
- Ta không thể đứng yên được !
- Tại sao ?
Thiên Tống nhìn thẳng vào mắt Mạc Cự nghiêm giọng nói:
- Một tịnh rượu Nữ Nhi Hồng không thể tạo ra cảnh máu chảy đầu rơi !
Ánh mắt đầy uy quang của Thiên Tống khiến cho Mạc Cự phải chao đảo tâm thức. Y miễn cưỡng thu chiếc thiết phiến lại.
Thiên Tống cũng thu hồi kiếm về phía mình.
Mạc Cự nói:
- Các hạ nhường tịnh rượu cho tại hạ chứ ?
Thiên Tống lắc đầu:
- Trương mỗ cần tịnh rượu đó hơn công tử.
Thiên Tống vừa nói vừa trở kiếm bước về phía mâm có đặt tịnh rượu.
Y nhìn lên chiếc mâm treo lủng lẳng mà như chẳng hề biết xung quanh mình bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về y.
Mạc Cự nhìn Thiên Tống. Y rít giọng nói:
- Muốn có tịnh rượu quí đó, e tôn giá phải hỏi đến Mạc mỗ !
Y vừa nói vừa xòe chiếc thiết phiến rồi vung tay. Chiếc thiết phiến thoát ra khỏi tay Mạc Cự, lao vút về phía Thiên Tống chẳng khác nào một chiếc ma hoàn chực chờ cắt ngang cổ Thiên Tống.
Không thèm nhìn lại để thẩm chứng chiêu công của đối phương như thế nào, mà một ánh chớp đỏ ối cắt ra chém thẳng một đường vòng cung đón lấy

chiếc thiết phiến.
- Chát...
Chiếc thiết phiến hứng trọn lấy hai đạo kiếm quang đỏ ối nên bị chẻ ra làm hai. Trông chẳng khác nào cánh bướm bị chẻ đôi. Hai mảnh thiết phiến chưa kịp rơi xuống đất thì mũi kiếm của Thiên Tống một lần nữa lại đặt vào yết hầu của đối phương.
Tất cả mọi sự diễn biến xảy ra nhanh đến độ người ta chẳng thể nhận ra chiêu pháp của Trương Thiên Tống.
Thiên Tống nói:
- Bất cứ ai, dù kẻ đó là ma đầu hay anh hùng hảo hán thì cũng chỉ được ta ban tặng cho một lần được sống. Mạc công tử vì tình của giai nhân hay vì cái mạng mình !
Mạc Cự nhìn Thiên Tống, hai tay buông thẳng theo thân người, môi mím chặt lại. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Mạc Cự sẽ gặp lại túc hạ !
Thiên Tống rút kiếm về. Mạc Cự lườm Thiên Tống rồi lắc vai phi thân lướt ra cửa Nguyệt lầu.
Nhìn lại mọi người đang có mặt tại sảnh đường toà Nguyệt Lâu, Thiên Tống trầm giọng nói:
- Tại hạ cần tịnh rượu này !
Thiên Tống vừa nói dứt câu thì ngoài cửa một giọng nói oang oang cất lên:
- Khi Huyết Kiếm Trương Thiên Tống cần tịnh rượu kia thì đâu ai có thể cản được y !
Giọng nói oang oang như thể có hấp lực khiến mọi người phải dời mắt nhìn ra cửa. Tiến vào đại sảnh đường tòa Nguyệt lâu là một trung niên vận trang phục bằng vải chàm, có nước da nhợt nhạt.
Thiên Tống nhìn trung niên thư sinh có nước da bệnh hoạn kia, ôn nhu nói:
- Trương mổ không nghĩ sẽ phải gặp Sát Kiếm Ngô Tịnh huynh ở đây !
Ngô Tịnh thả bước đến trước mặt Thiên Tống. Ngô Tịnh ngắm nhìn Thiên Tống mà người ta phải cảm nhận y đang ngắm một trang giai nhân.
Sát Kiếm Ngô Tịnh nhìn lại khách quang đang có mặt tại Nguyệt Lâu, gay gắt nói:
- Các người có thể rời đây được rồi đó !
Câu nói xấc xược của gã khiến cho bọn khách quang đang có mặt tại gian đại sảnh đường tòa Nguyệt lâu bất mãn. Ngay khi gã vừa thốt dứt câu, thì ngay lập tức có người lên tiếng:
- Ngô các hạ tưởng đâu tòa đại đường này là của ngươi à ?
Nghe người kia thốt ra câu nói đó. Ngô Tịnh quay phắt lại. Mắt gã song sọc rọi vào gã tráng niên công tử vừa mới thốt ra câu đó.
Mọi người còn chưa biết Ngô Tịnh sẽ làm gì thì bất thình lình gã công tử kia

đổ nhào xuống sàn gạch bất tỉnh. Chỉ mới dùng đến uy nhãn, Ngô Tịnh đã tước mất thần phách của gã công tử kia rồi. Đôi uy nhãn toát ra thần quang sát nhân khiến kẻ đối diện chẳng thể nào giữ được thân mình.
Ngô Tịnh lắc đầu nói:
- Hắn chết trước khi ta phải đặt tay vào đốc kiếm !
Mọi người tò mò nhìn xuống xác gã công tử nằm chổng kềnh dưới sàn gạch. Đến bây giờ người ta mới ngửi được mùi xú uế từ gã tráng niên bốc ra.
Gã đã đại tiện cả ra quần trước khi ngã đùng ra mà chết.
Cái chết của gã nọ như một lời cảnh báo chết chóc. Thế là chẳng ai bảo ai, lần lượt từng người lẳng lặng rời bước nhường gian đại đường chính sảnh cho Thiên Tống và Ngô Tịnh.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 3
Sát Kiếm

- Phập...
Lưỡi kiếm sáng quắc của Ngô Tịnh ghim xuống sàn gạch đại đường Nguyệt lâu, kéo ngang một đường thẳng tắp trước mũi giày gã. Kiếm của y rọc gạch như thể người ta rọc một miếng lụa, để tạo ra một đường cắt thẳng tắp.
Rọc đường ranh đó rồi, Ngô Tịnh mới nhìn Thiên Tống nói:
- Trương Thiên Tống?Ngươi hiểu Ngô Tịnh muốn gì chứ ?
Hai người đối nhãn với nhau. Thiên Tống buông tiếng thở dài:
- Một tịnh rượu Nữ Nhi Hồng xem chừng quá đắt đối với những kiếm thủ của võ lâm.
Ngô Tịnh đáp trả:
- Ngô mỗ không vì rượu của mỹ nữ !
- Thiên Tống lại cần nó !
- Ngô Tịnh thì cần Thiên Tống !
- Trương mỗ không muốn mất một kiếm thủ như Ngô các hạ.
- Nếu như ngươi không muốn mất Ngô Tịnh thì ngươi vẫn có một phương cách để thoát ra khỏi tình cảnh này !
Ngô Tịnh nheo mày, trang trọng nói:
- Thiên Tống?Ngươi biết phải làm gì rồi chứ ?
- Đây không phải là thời khắc để Thiên Tống gác kiếm !
- Vậy thì chỉ còn mỗi một cách thôi !
- Buộc Ngô huynh không bao giờ cầm đến kiếm nữa ?
Sát Kiếm Ngô Tịnh gật đầu:
- Cách đó cũng hay đó?.Nhưng không biết Trương Thiên Tống có làm được không ?
- Thiên Tống phải làm được !
- Nếu như ngươi không làm được điều đó thì Ngô Tịnh sẽ là gì trong giới kiếm khách của võ lâm ?
- Ngô huynh đã từng nói với Thiên Tống, huynh muốn là độc cô kiếm khách !
Ngô Tịnh phá lên cười khằng khặc:
- Ta những tưởng đâu ngươi không nhớ tâm nguyện của họ Ngô này nữa.
Không chừng khi Ngô Tịnh này thốt ra lời nào thì Thiên Tống nhớ mãi trong đầu mình. Đúng ! Ngô mỗ luôn tâm nguyện mình sẽ là Độc cô kiếm khách,

nhưng ngày nào còn Thiên Tống thì ta chẳng bao giờ cảm nhận được sự cô độc của mình !
Y nhếch môi, nhìn Thiên Tống nói tiếp:
- Chính vì thế mà nơi nào có mùi của Thiên Tống, Ngô Tịnh phải mò đến. Dù ta có thể bán cái mạng của mình cho Hắc Bạch vô thường thì cũng không thể bỏ qua cơ hội được một lần giao kiếm với Trương Thiên Tống.
Ngô Tịnh liếm mép:
- Trên đời này, Ngô Tịnh sợ nhất là sự thèm thuồng. Nhưng ta chỉ thèm một điều duy nhất?
Thiên Tống đáp ngang:
- Lấy mạng Thiên Tống, hoặc biến Thiên Tống thành phế nhân để Ngô Tịnh có thể trở thành độc cô kiếm khách !
- Đúng?Rất đúng ! Ta chỉ có sự thèm thuồng đó thôi ! Chính vì thế ta sợ ngươi chết mà không phải do Ngô Tịnh này tống tiễn. Ngươi chết mà không do ta tống tiễn thì nổi thèm thuồng kia sẽ đeo bám theo Ngô mỗ suốt cả cuộc đời !
- Ngô huynh đã nói vậy rồi?.Thiên Tống nghĩ phải cho huynh toại nguyện !
Ngô Tịnh ôm quyền xá Thiên Tống:
- Ngô mỗ vô cùng cảm kích?Hôm nay và mãi mãi ta sẽ nhớ đến một trang hảo hán trong võ lâm giang hồ !
Lời dứt thì Ngô Tịnh cũng rút thanh trường kiếm lên khỏi sàn đại đường chính sảnh Nguyệt lầu. Y vuốt ngón tay dọc theo lưỡi kiếm.
Y vừa vuốt lưỡi kiếm, vừa nói:
- Ngươi sẽ là ta, hoặc mãi mãi không phải là ta !
Hai người lại đối nhãn nhìn nhau.
Cả hau đồng một động tác chuyển thể khai kiếm. Mũi kiếm của người này điểm ngay vào chính diện của người kia. Chân diện của hai người thận trọng cực kỳ. Sự trang trọng của Thiên Tống và Ngô Tịnh biểu lộ hai người đã hiểu về nhau và biết nhau.
Hai cánh môi của Ngô Tịnh từ từ mím chặt lại. Y dồn tất cả nội lực vào lưỡi kiếm. Sự dồn nén đó khiến lưỡi kiếm của Ngô Tịnh phát ra âm thanh khô khốc.
- Cách..
ém thanh kia vừa lọt vào thính nhĩ của Thiên Tống thì chớp kiếm cũng tỏa ngợp trời từ Ngô Tịnh cuốn về phía y. Màn kiếm quang dầy đặc đến độ không còn nhận ra nhân dạng của Ngô Tịnh đâu nữa. Cả không gian đại đường chính sảnh Nguyệt lâu chìm đắm trong màn kiếm quang của Sát Kiếm Ngô Tịnh. Bất cứ ai nếu đã lọt vào vùng kiếm quang do Ngô Tịnh tạo ra chắc chắn thân thể sẽ bị xả ra thành trăm miếng.
Thiên Tống đứng bất động trước màn kiếm quang vũ bão của đối phương.

Hai lỗ tai y không ngừng giần giật. Màn kiếm quang do Sát Kiếm Ngô Tịnh như một cơn gió lốc với những âm thanh vi vu chụp tới Thiên Tống. Giờ thì chẳng còn thấy nhân dạng của Thiên Tống. Y đã bị màn kiếm quang của Ngô Tịnh nuốt chửng vào trong. Sự tồn tại của Thiên Tống chỉ còn biểu lộ những âm thanh chat chúa khi hai lưỡi kiếm chạm vào nhau:
- Keng?Keng?Keng?
Bất thình lình, thanh kiếm vụt thoát ra khỏi vùng kiếm quang của Ngô Tịnh. Nó ghim vào một tòa đại đường Nguyệt lâu, chui kiếm rung lên bần bật. Cùng với sự thoát ra của ngọn Huyết Kiếm thì màn kiếm quang của Ngô Tịnh cũng vụt tắt.
Hai đối thủ đối mặt nhìn nhau.
Hữu thủ Ngô Tịnh vẫn nắm cứng đốc kiếm, trong khi Thiên Tống thì buông thỏng hai tay theo thân người. Nhìn vào cực diện trận đấu nếu không có sự đặc dị bên trong thì đã nghiệm ra ai là người thắng, ai là người thua. Tất nhiên, kẻ còn kiếm trong tay là người ta phải xét lại. Đó là từ mũi kiếm của Ngô Tịnh những giọt máu từ từ rỉ xuống.
Máu nhỏ ra từ đầu mũi kiếm của Ngô Tịnh nhưng trên người Thiên Tống thì lại chẳng có vết thương nào. ?ng tay áo của Ngô Tịnh sậm một màu đỏ.
Đột ngột thanh trường kiếm như thể tuột khỏi tay của Ngô Tịnh rơi xuống sàn gạch:
- Keng?
Đến bây giờ thì mới thấy máu đang chảy ra từ hổ khẩu của họ Ngô.
Ngô Tịnh buông tiếng thở dài rồi trầm giọng nói:
- Ngô mỗ mãi mãi chẳng còn cầm kiếm được nữa. Mãi mãi ta không phải là độc cô kiếm khách !
- Làm một kẻ cô độc đâu sung sướng gì !
- Ta vẫn tâm niệm điều đó. Dù sao thì Ngô Tịnh cũng đã mãn nguyện được giao thủ với Trương Thiên Tống. Mặc dù Ngô Tịnh là kẻ bại tướng nhưng tâm ta thanh thản vô cùng. ít ra thì ta cũng biết được mình không phải là một kẻ cô độc, để ta tiếp tục con đường tìm kiếm sự tối thượng của kiếp pháp !
Thiên Tống lắc đầu:
- Một lần giao kiếm với Ngô huynh là quá đủ cho Thiên Tống ! Tại hạ không muốn lặp lại lần thứ hai !
Đôi chân mày Ngô Tịnh nhíu lại:
- Thiên Tống ! Ngô Tịnh còn một cánh tay trái. Nếu như ngươi không muốn điều đó xảy ra thì nhân cơ hội này chặt nốt cánh tay còn lại của Ngô Tịnh đi.
Ngô Tịnh vừa nói dứt liền đưa cánh tay đến trước. Y cười khảy:
- Làm đi !
Hành động cùng lời nói của Ngô Tịnh khiến Thiên Tống không khỏi bối rối.
Thở hắt ra một tiếng, Thiên Tống nói:

- Tại hạ không có cái thú chém người ngã ngựa !
- Ngươi không có cái thú đó thì phải chấp nhận hậu vận của mình bằng cánh tay trái của ta !
Ngô Tịnh nói dứt câu, nhìn vào mắt Thiên Tống.
- Nếu ta là ngươi, ta không bỏ qua cơ hội này !
Thiên Tống lắc đầu:
- Thiên Tống cần tịnh rượu Nữ Nhi Hồng chứ không cần cánh tay của Kiếm Sát Ngô Tịnh !
Ngô Tịnh cắn chặt hai hàm răng, nhìn lại Thiên Tống một lần nữa rồi mới quay bước chậm rãi đi trở ra. Máu từ hữu thủ của y tiếp tục nhỏ xuống sàn gạch tạo thành những đóm hoa đỏ ối nối theo từng bước chân.
Khi gã đã mất dạng ngoài cửu đại đường Nguyệt lâu rồi, Thiên Tống mới buông tiếng thở dài. Thiên Tống nhẩm nói:
- Đến bây giờ?Ta sẽ phải đối mặt với một kẻ sát nhân tuyệt kiếm.
Thiên Tống đặt tịnh rượu Nữ Nhi Hồng xuống bàn. Như Băng nhìn Thiên Tống ôn nhu nói:
- Công tử là người có được tịnh rượu ngưỡng mộ của Như Băng ?
- Có được tịnh rượu của Hà tiểu thư, tại hạ đã phải đổi bằng cái giá rất đắt. Giá của một kiếm thủ !
- Thế công tử có tiếc không ?
- Nếu tiếc thì Thiên Tống đã không cố đoạt lấy nó !
Nàng nhìn Thiên Tống. Đóa hoa hàm tiếu nở trên hai cánh môi của nàng. Nhìn lại tịnh rượu Nữ Nhi Hồng, Hà Như Băng ôn nhu nói:
- Có được tịnh rượu này, Thiên Tống công tử muốn gì ở Như Băng ?
Thiên Tống ngồi xuống đối diện với nàng. Y trang trọng nói:
- Thế theo Như Băng cô nương, thì tại hạ sẽ muốn gì ở nàng nào ?
Nàng bẽn lẽn đáp lời Thiên Tống:
- ö của Thiên Tống công tử thì làm sao Như Băng biết được ! Nhưng chắc chắn có ngưỡng mộ Như Băng. Thiên Tống công tử mới quyết tâm đoạt tịnh rượu của Như Băng.
Thiên Tống chống tay tựa cằm, từ tốn nói:
- Nếu như tại hạ trao tịnh rượu cho đào hoa công tử Mạc Cự, nàng hẳn đoán ra y cần gì ở nàng ?
Như Băng đứng lên. Nàng đứng bước đến trước tấm gương đồng. Nhìn bóng mình trong gương, nhỏ nhẹ lên tiếng:
- Như Băng biết mình được ông tạo ban cho một nhan sắc mà bất cứ nam nhân nào cũng muốn chiếm hữu nó, nên thừa thông minh đoán ra đào hoa công tử cần gì ở Như Băng !
Nàng nhìn lại Thiên Tống:
- Thiên Tống cũng có cùng một đòi hỏi như đào hoa công tử Mạc Cự chứ ?

Thiên Tống mỉm cười:
- Nếu như tại hạ đòi họ cái điều giống như họ Mạc thì Như Băng tiểu thư có bồi tiếp không ?
Nàng nghiêm mặt, lắc đầu:
- Thiên Tống sẽ không đòi hỏi những điều phàm tục như những kẻ phàm tục !
- Sao tiểu thư biết tại hạ sẽ không đòi hỏi sự phàm tục như những gã phàm tục kia !
- Câu hỏi của Thiên Tống công tử đã là câu trả lời cho Như Băng !
Nàng quay lại bàn. Hai người đối mặt nhìn nhau. Như Băng mở nắp tịnh rượu. Mùi hảo tửu tỏa ra xông vào khứu giác của Thiên Tống. Nàng chuốc rượu ra chén.
Bưng lấy chén rượu. Như Băng trịnh trọng nói:
- Như Băng kính Thiên Tống công tử !
- Tiểu thư thực hiện lời nói của mình ?
Như Băng gật đầu:
- Đúng ! Hắn công tử thích được một trang giai nhân như Hà Như Băng hầu hạ !
Thiên Tống đứng lên. Y buông một câu cộc lốc cứ như chẳng có một chút xao động gì với nhan sắc diễm lệ của Hà Như Băng.
- Không !
Đôi chân mày Như Băng hơi nhíu lại. Nàng ôn nhu nói:
- Thiên Tống công tử không cần Như Băng hầu hạ, phục rượu cho mình ư ? Thế thì sao Thiên Tống công tử lại đoạt cho bằng được tịnh rượu của Như Băng ?
Nàng nhỏ nhẹ nói tiếp:
- Phàm cái gì người ta đã không thích thì không bao giờ làm ! Chẳng lẽ Thiên Tống công tử lại làm những chuyện mình không thích ?
Thiên Tống chỏi tay lên bàn:
- Tiểu thư quên hỏi mục đích của tại hạ. Mục đích của Thiên Tống không phải đoạt tịnh rượu của tiểu thư !
- Vậy Như Băng mạn phép hỏi Thiên Tống công tử ! Công tử có mục đích gì khi đoạt tịnh rượu của Như Băng !
Đôi chân mày của Thiên Tống nhướng lên:
- Trao đổi !
Mặt Hà Như Băng sa sầm:
- Thiết nghĩ Như Băng chẳng có gì để cho công tử trao đổi cả !
- Nếu không có, tại hạ đã không đến Nguyệt lâu và Thiên Tống cũng có thể đoán biết tiểu thư hiểu mục đích của Thiên Tống.
Như Băng lắc đầu:

- Như Băng không hiểu ý của công tử !
- Khi Thiên Tống bước vào đại sảnh Nguyệt lâu đã nhận ra ngay ánh mắt của nàng. Ánh mắt của Như Băng đã nói cho Thiên Tống biết nàng đang chờ Thiên Tống.
Ngồi trở lại ghế, Thiên Tống nghiêm giọng nói:
- Tại hạ thích đối ẩm vói Thiên Sứ bóng tối !
Chân diện sinh đẹp của Như Băng chợt tối sầm lại. Nàng ôn nhu nói:
- Thiên Sứ bóng tối ?
Thiên Tống gật đầu:
- Tịnh rượu của tại hạ trao đổi với Thiên Sứ bóng tối !
Như Băng đứng lên, nàng nhỏ nhẹ nói:
- Thiên Tống công tử?Có một người gởi đến cho Như Băng một món quà. Nhờ Như Băng trao lại cho người muốn hỏi về Thiên Sứ bóng tối.
Như Băng không ngờ công tử lại là người đó !
Nàng nói rồi bước đến chiếc kệ, bưng lấy một cái hộp khá lớn đem đến đặt trước mặt Thiên Tống.
- Như Băng gởi lại cho Thiên Tống công tử.
- Ai gởi cho tại hạ vậy ?
Như Băng lắc đầu:
- Như Băng không biết !
Thiên Tống mở nắp chiếp hộp. Chân diện chàng đanh lại.
Trong hộp là thủ cấp của Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu, cùng với hai tấm ngân phiếu của Thiên Tống.
Thiên Tống đậy nắp chiếc hộp lại. Nhìn Như Băng, Thiên Tống hỏi:
- Như Băng tiểu thư biết món quà trong hộp này chứ ?
- Như Băng không có cái tính mở quà của người khác. Cái gì của công tử thì phải do tự tay của công tử mở ra. Như Băng không dám động đến nó !
- Trong hộp này là thủ cấp của Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu. Chỉ vì Đoàn Ngưu chỉ cho tại hạ biết, chỉ có Hà tiểu thư mới biết Thiên Sứ bóng tối đang ở đâu. Thế là y bị mất đầu !
Nàng sững sờ nhìn Thiên Tống.
- Vậy Thiên Tống công tử còn có ý muốn hỏi Như Băng về Thiên Sứ bóng tối không ?
- Tiểu thư có sợ giống như Đoàn Ngưu không ?
- Ai lại không sợ chết !
Nàng nhẹ buông một tiếng thở dài:
- Vậy Thiên Tống công tử đoán xem..Ai đã giết Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu ?
- Tại hạ chỉ có thể trả lời tiểu thư Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu chết vì có người giết lão, và hung thủ chắc chắn có mối liên quan đến Thiên Sứ bóng

tối.
- Vậy Như Băng có nên nói cho công tử biết không ? Nếu Như Băng nói cho công tử về Thiên Sứ bóng tối thì ai sẽ giữ lại sinh mạng cho Như Băng ?
Nàng nhìn thẳng vào mắt Thiên Tống.
- Như Băng sợ mình sẽ lại giống như Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu ! Nếu Như Băng giống như Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu thì công tử có hối tiếc cho Như Băng không ?
Câu hỏi của nàng khiến Thiên Tống không khỏi lúng túng.
Trán Thiên Tống bất giác nheo lại, với những nếp nhăn hiện lên trán Thiên Tống.
Thiên Tống từ từ thở ra:
- Ai đã giết Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu ?
- Như Băng sẽ dùng câu hỏi của công tử trả lời cho công tử !
Thiên Tống đứng lên:
- Giờ thì tại hạ nhận được cảm giác thất vọng !
- Đã là con người thì cũng phải trải qua sự thất vọng !
Nàng mỉm cười nói tiếp :
- Chắc chắn Thiên Tống công tử không muốn Như Băng rơi vào cảnh ngộ như Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu ?
Thiên Tống gật đầu:
- Tại hạ làm sao muốn một người như Hà Như Băng lại chịu kiếp số giống như Đoàn Ngưu được !
- Công tử đã không ngại đoạt tịnh rượu thì Như Băng cũng không muốn người ôm thất vọng kia trong lòng !
Thiên Tống phấn khích hẳn lên:
- Như Băng tiểu thư muốn giúp tại hạ ?
Nàng lưỡng lự rồi gật đầu:
- Như Băng không để cho công tử thất vọng, nhưng ngược lại, cũng không muốn rơi vào kiếp họa như Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu !
- Thiên Tống không để tiểu thư rơi vào kiếp họa này !
- Hẳn công tử đã nói câu này với Vạn Kiếm Thông Đoàn Ngưu ?
Thiên Tống lắc đầu, buông một câu cộc lốc:
- Không !
Chàng nói rồi lấy hai tờ ngân phiếu trong chiếc tráp đựng thủ cấp của lão Đoàn đặt lên bàn.
- Tại hạ dùng ngân lượng để lão Đoàn nói cho mình biết !
- Giờ thì công tử dùng lời nói đó ?
- Tiểu thư không tin vào lời nói của tại hạ ?
- Không muốn làm công tử thất vọng thì Như Băng phải tin. Nhưng để niềm tin kia tồn tại trong tâm thức của Như Băng, thì Như Băng muốn biết công

tử sẽ dùng cái gì để Như Băng tin ?
Thiên Tống đứng lên:
- Cái mạng của tại hạ, được chứ ?
Hai người lại đối nhãn với nhau. Nàng không một chút e dè khi đối mặt với Thiên Tống. Thiên Tống ôn nhu nói:
- Tại hạ thấy được niềm tin trong ánh mắt của tiểu thư !
- Nếu như bên cạnh Như Băng luôn có công tử !
- Tiểu thư muốn nói Thiên Tống sẽ là chiếc bóng của tiểu thư ?
Nàng gật đầu:
- Có như thế Như Băng mới tin vào lời nói của người !
Thiên Tống gật đầu:
- Được ! Tại hạ và tiểu thư sẽ cùng đi !
- Như Băng sẽ làm phiền người chứ ?
- Tại hạ chỉ sợ mình trở thành chiếc gai trong mắt tiểu thư mà thôi !
Nàng mỉm cười:
- Nếu như Như Băng nghĩ khác công tử, đi cùng với công tử là điều thú vị của Như Băng thì sao ?
- Tại hạ mong mình có được sự may mắn đó !
- Sự may mắn đó sẽ đến, nếu như công tử thật lòng !
Như Băng bưng chén rượu, ung dung nói:
- Giờ thì công tử đã có thể uống chén rượu tao ngộ với Như Băng ?
- Tại hạ rất sẵn lòng !
Đón lấy chén rượu trên tay nàng, Thiên Tống dốc cả vào miệng.
Đặt chén xuống bàn, Thiên Tống nói:
- Tại hạ chưa từng uống được chén rượu nào ngon như thế này !
Nàng mỉm cười nhìn Thiên Tống nói:
- Rượu của Như Băng bồi tiếp, chưa có người nào nói là không ngon cả !
- Nhan sắc của tiểu thư khiến cho kẻ được mời rượu cảm nhận rượu ngon hơn !
- Có lẽ vậy !
- Tại hạ mạn phép uống thêm một chén nữa.
Nàng chuốc rượu ra chén bưng lên đặt vào tay chàng.
- Tịnh rượu này đã thuộc về Thiên Tống công tử !
Thiên Tống lắc đầu:
- Nó đã thuộc về tiểu thư !
Nàng bẽn lẽn, thẹn thùng. Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng trông thật xinh xắn và duyên dáng.
Như Băng nhỏ nhẹ nói:
- Phải chăng công tử muốn nói chúng ta đã trao đổi với nhau ?
Thiên Tống gật đầu. Chàng dốc chén rượu vào miệng.

Chờ Thiên Tống đặt chén rượu xuống bàn, Như Băng mới hỏi:
- Có một câu hỏi, Như Băng muốn hỏi công tử !
Chàng gật đầu.
Như Băng nghiêm giọng nói:
- Sao công tử muốn biết về Thiên Sứ bóng tối ?
- Khi người ta muốn qua sông tất cần người lái đò ! Tại hạ đang là người qua sông, và chỉ có Thiên Sứ bóng tối mới có thể đưa Thiên Tống qua bờ bên kia được !
- Thế thì Thiên Tống huynh đã có thêm một người khách đi chung trên một chuyến đò !
- Người khác đi cùng với tại hạ chính là Hà Như Băng ?
Nàng gật đầu nói:
- Nàng cũng muốn qua bờ bên kia ?
- Đó là sự lựa chọn của Thiên Tống hay Như Băng ?
- Cả hai !
Nàng mỉm cười:
- Cả hai ?
Lời nói còn đọng trên cánh môi của nàng thì một tiếng sấm chưởng nện thẳng vào cửa biệt phòng.
- Rầm?
Hai cánh cửa bật tung ra.
Từ ngoài, một người vận hắc y dạ hành thích khách lao vào như cơn lốc.
Đôi bản thủ của gã nhắm ngay Như Băng vỗ chưởng tới.
Sự xuất hiện của gã thích khách quá bất ngờ nhưng vẫn không sao tạo được sự bất ngờ với Thiên Tống. Chưởng của y chưa kịp vồ tới Như Băng thì ngọn huyết kiếm đã tiện đứt lìa khỏi thể pháp gã.
Đôi song thủ của gã rơi ngay xuống trước mặt Như Băng, đã tạo ra một vòi máu rưới vào ngực nàng.
Như Băng hốt hoảng rú lên.
- A?
Tiếng rú của nàng còn đọng trong thính nhĩ Thiên Tống thì mũi Huyết Kiếm đã đặt vào yết hầu gã kia.
Gã thích khách chẳng một chút e dè với mũi kiếm sát nhân của Thiên Tống mà lao yết hầu vào.
- Phập?
Thiên Tống rút thanh kiếm lại, cách không điểm chỉ vừa cầm máu vừa giữ lại nguyên thần cho gã. Gã thích khách ngã lăn xuống sàn gạch.
Thiên Tống dựng gã lên, trang trọng hỏi:
- Ai phái các hạ đến ?
Gã tròn mắt, mở to hết cỡ nhìn chàng. Gã gồng người, phát ra một tiếng

khiến Thiên Tống cau mày. Sau tiếng trung tiện đó y chỉ còn là một xác chết vô thần, vô thức. Miệng gã há hốc chẳng khác nào một con cá bị ngộp thở. Thiên Tống cau mày khi nhận ra y chẳng có lưỡi.
Thiên Tống buông tiếng thở dài?:
- Như Băng tiểu thư ! Máu đã bắt đầu đổ rồi !
Buông tiếng thở dài, Thiên Tống nói tiếp:
- Gã này đã không còn lưỡi để nói !
Như Băng bặm môi suy nghĩ rồi nói:
- Thiên Sứ bóng tối !
- Nàng muốn nói gì ?
- Tất cả những thích khách dưới trượng Thiên Sứ bóng tối đều không còn lưỡi để nói !
- Họ tự nguyện hay bị buột phải cắt lưỡi ?
- Câu hỏi đó chỉ có Thiên Sứ bóng tối trả lời cho Thiên Tống huynh mà thôi !
- Những thích khách của Thiên Sứ bóng tối đã tìm đến tại hạ đã là câu trả lời về sự tồn tại của Thiên Sứ bóng tối trên đời này.
- Một sự tồn tại vừa hư vô, vừa rất thực !
- Thiên Tống thích sự bí ẩn này của Thiên Sứ bóng tối !
- Nếu huynh có hứng thú chắc Như Băng cũng có hứng thú. Như điều Như Băng đã làm trước tiên trong buổi tao ngộ với huynh !
Thiên Tống cướp lời nàng:
- Như Băng phải thay y phục khác ?
Nàng gật đầu.
Như Băng nhìn Thiên Tống rồi nói:
- Thiên Tống huynh nghĩ sao khi Như Băng đang trong gian thi sảnh không có huynh mà lại có một gã thích khách xông bừa vào ?
- Có lẽ Thiên Tống phải theo Như Băng ngay cả khi nàng tắm và thay đổi trang phục ?
Nàng bật cười thành tiếng:
- Có như vậy thì huynh mới có thể là cái bóng của Như Băng !

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 4
Hoa Tình Trước Tử Địa

Vùng quan ngoại khô cằn khác hẳn với Trung Thổ. Nếu ban ngày là sự đối mặt với những ngọn cuồng phong mang theo sức nóng cháy da thịt, thì ban đêm là cái giá rét lạnh lẽo đến độ những tảng đá phải cất lên những tiếng rên răng rắc. Khi chúng rên lên như thế thì y như rằng hôm sau chúng đã bị rạn nứt. Và cứ như thế trên Hoàng Thiên nhai chẳng chẳng khác nào một vùng hoang sơ với lớp đá tai mèo vừa sắc nhọn như mũi kiếm mũi dao. Trong một không gian như thế thì chẳng có sinh vật nào tồn tại được nếu không có một khả năng đặc biệt để sinh tồn. Ở Hoàng Thiên Nhai chỉ có một loài vật tồn tại được với sự khắc nghiệt, đó là loài bò cạp núi với màu đen tuyền, chỉ nhìn thấy thôi là đã rởn cả xương sống rồi.
Lũ bò cạp núi tồn tại ở Hoàng Thiên Nhai vì sự ban ân của tạo hóa cho vùng đá khô cằn hoang sơn này.
Thiên Tống và Như Băng phải bỏ ngựa để bước vào Hoàng Thiên nhai. Con tuấn mã đã mệt mỏi của hai người đã kiệt sức khi đến vùng quang ngoại xa xôi này. Nó cũng không thể dùng bốn vó ngựa dẫm lên những hòn đá tai mèo, cho dù đã được đóng móng.
Như Băng lưỡng lự khi thấy những hòn đá tai mèo sắc nhọn khi đặt chân đến hẻm vực dẫn vào Hoàng Thiên nhai. Vầng nhật quang đã xế bóng, nhưng hai người vẫn có cảm tưởng mình đang đứng trước một lò rèn với từng luồng khí nóng bức tử trong hẻm vực thổi ra.
Thiên Tống nhìn sang Như Băng nói:
- Hà tiểu thư ! Chúng ta vào chứ ?
Như Băng lưỡng lự nói:
- Có chỗ nào để cho Như Băng đi không ?
- Nếu Hà tiểu thư không ngại thì tại hạ sẽ cõng tiểu thư vậy !
- Chỉ sợ đôi chân của công tử sẽ bị rách toạt bởi những hòn đá tai mèo trong Hoàng Thiên nhai.
Thiên Tống hóm hỉnh nói:
- Đi cùng với một mỹ nữ như tiểu thư chắc Thiên Tống không ngại chân mình nát bét đâu !
Nàng nguýt Thiên Tống:
- Nếu huynh không ngại đôi chân bị rọc toát thì Như Băng sao lại ngại ngùng chứ ?

Thiên Tống ghé lưng xuống, Như Băng vòng tay qua cổ Thiên Tống. Thân nàng dán sát vào lưng Thiên Tống. Cùng với thân thể mềm mại như của nàng dán sát vào lưng Thiên Tống là mùi xạ hương thoang thoảng xông vào hai cánh mũi. Miệng nàng phả ra một mùi xạ hương cùng làn hơi thở thật nhẹ phả vào má Thiên Tống.
Thiên Tống thả bước qua hẻm vực. Như Băng hỏi:
- Thiên Tống huynh sợ không ?
- Nói như thế thì Như Băng đang sợ ?
- Nếu không có Thiên Tống, Như Băng chẳng bao giờ dẫn thân đến vùng đất hoang vu này !
Vừa bước qua hẻm vực, Thiên Tống đã dừng bước, chậm rãi nói:
- Chúng ta e rằng sẽ có khách đến viếng đó !
Nàng tròn mắt nhìn chàng:
- Đây đâu phải là Nguyệt lâu để Như Băng tiếp khách !
- Khi người ta được ngưỡng mộ thì ở đâu cũng có sự ngưỡng mộ cả !
- Như Băng không tin mình lại có nhiều sự ngưỡng mộ đến như vậy !
Thiên Tống đặt Như Băng xuống đất một cách thật nhẹ nhàng, cứ như sợ những cạnh sắc của những viên đá tai mèo sẽ rọc nát đôi chân thon thả của nàng.
Cùng lúc, ba bóng người từ trong Hoàng Thiên nhai lướt ra. Mặc dù chạy trên thảm đá tai mèo, như thể chạy trên bàn chông nhưng cước pháp của những người đó chẳng hề có chút e dè gì. Thậm chí họ còn nện chân trên thảm đá tai mèo, tạo ra những âm thanh cạch cạch.
Ba gã hắc y nhân dừng bước trước mặt Thiên Tống và Như Băng. Họ rọi đôi mắt sáng quắc nhìn Thiên Tống.
Thiên Tống ôn nhu nói:
- Ba vị đây là người của Thiên Sứ bóng tối muốn chặn đường tại hạ lại ?
Ba gã đó không trả lời Thiên Tống.
Thấy những người đó không đáp lời mình, Thiên Tống nghĩ ngay đến hiện tượng những người này cũng đã bị họ cắt lưỡi nên không thốt ra lời được.
ö niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì ba gã hắc y đồng loạt xông tới.
Cả ba gã đó dẫm mạnh chân xuống thảm đá tai mèo mà chân chẳng hề hấn gì.
Ngay sau âm thanh khô khốc phát ra từ dưới chân của ba gã đó, họ như thể biến thành những con mãnh thú đói mồi lao thẳng vào Thiên Tống và Như Băng.
Như Băng thét lên:
- Thiên Tống huynh ! Cứu Như Băng !
®nh Huyết Kiếm chớp động đỏ ối.
Cùng với ảnh kiếm chớp động đó, ba gã hắc y khách đổ ngay xuống thảm đá

Hoàng Thiên nhai. Tất cả đều bị trúng những chiêu kiếm giống hệt như nhau. Như Băng chỉ thấy một đường chỉ máu xuất hiện ngay giữa ngực họ. Thiên Tống chúc mũi kiếm xuống đất. Trên đầu mũi kiếm của Thiên Tống chỉ duy nhất có một giọt máu rỉ xuống, điểm lên một viên đá tai mèo.
Như Băng thở phào nhẹ nhỏm. Nàng nhìn Thiên Tống nói:
- Thiên Tống huynh đúng là một kiếm thủ lợi hại. Đi cùng với huynh, Như Băng cảm thấy an toàn vô cùng.
Thiên Tống lắc đầu, ôn nhu nói:
- Tại hạ không nghĩ mình chỉ gặp những cao thủ tầm thường như thế này. Ba gã này có lẽ chỉ là những vật tế thân cho diêm chúa.
Thốt ra câu này, Thiên Tống chợt nghĩ đến khinh công của ba gã đó.
Thiên Tống nghĩ thầm:
"Nếu cả ba người đều tầm thường thì sao họ lại thản nhiên lướt đi trên thảm đá tai mèo này ?" ö niệm đó khiến Thiên Tống tò mò nhìn xuống chân ba gã đó.
Như Băng hỏi:
- Thiên Tống huynh nhìn gì ?
- Đôi giày những người mang dưới chân là những đôi giày được may riêng cho họ để đi trên thảm đá tai mèo này.
Vừa nói Thiên Tống vừa cởi giày những gã đó. Chàng xé đế một đôi mới phát hiện ra trong đôi giày được lót một miếng thép để chạy trên thảm đá tai mèo.
Thiên Tống buột miệng nói:
- Hay thật !
Nhìn lại Như Băng, Thiên Tống nhỏ nhẹ nói:
- Như Băng ! Tại hạ và cô nương có thể dùng những chiếc giày này để đi vào Hoàng Thiên nhai !
- Thiên Tống huynh không còn cõng Như Băng nữa ?
Chàng giả lả nói:
- Đôi tay của tại hạ cần bảo vệ cho tiểu thư hơn !
Hai người dùng những đôi giày có bọc sắt dưới đế đi lẫn vào trong Hoàng Thiên nhai. Đang bước chợt Như Băng rú lên:
- Thiên Tống huynh !
Nàng gọi Thiên Tống mà người như nhũn hẳn ra. Thiên Tống đỡ lấy Như Băng. Người nàng nhũn ta trong vòng tay Thiên Tống.
Nàng lặp bặp nói:
- Thiên Tống huynh?Dưới chân?Dưới chân Như Băng.
- Tại hạ nào thấy gì dưới chân nàng ?
- Có mà !
Thiên Tống cuối nhìn xuống, trên giày Như Băng có một con bò cạp núi đen

kịt.
- Nàng đừng nhúc nhích !
Thiên Tống vừa nói vừa búng chỉ hất con bò cạp xuống khỏi giày của Như Băng. Chàng nhìn nàng mỉm cười nói:
- Ngay cả lũ bò cạp núi cũng biểu lộ sự ngưỡng mộ nàng.
Nàng vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh:
- Trong này bọ cạp nhiều lắm !
Thiên Tống hối thúc:
- Nếu như vậy thì phải đi nhanh thôi !
Như Băng lắc đầu:
- Như Băng không đi nổi nữa đâu !
Thiên Tống nhướn mày hỏi:
- Tại sao ?
- Như Băng sợ lắm !
- Nàng sợ đến nỗi không bước đi được nữa ư ?
Nàng gật đầu:
- Như Băng sợ !
- Tất cả những trang tiểu thư đài các trên thế gian đều có những nỗi sợ hãi lạ lùng !
Thiên Tống nói dứt câu, bất ngờ vòng tay qua vòng tiểu yêu của Như Băng, nhấc bổng lên khỏi mặt đá tai mèo. Chàng cắp Như Băng thi triển khinh công lao nhanh về phía trước.
Khi ánh mặt trời sụp hẳn xuống, Thiên Tống mới cắp được Như Băng vượt qua khỏi hẻm vực đá tai mèo. Bóng tối nhanh chóng bao trùm lên mọi cảnh vật.
Thiên Tống dừng chân dưới một phiến đá có bề mặt phẳng lì.
Trên phiến đá có khắc một dòng chữ:
"Nhục Nhân Địa " Bóng tối trong Nhục Nhân Địa khiến Thiên Tống phải lưỡng lự. Chàng có cảm giác mình đang đứng trước hàm một con quái vật khổng lồ, mà bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chững lấy mình và Như Băng.
Nhìn sang Như Băng, Thiên Tống nói:
- Như Băng ! Chúng ta phải vào Nhục Nhân Địa !
Nàng gật đầu đáp:
- Chúng ta sẽ ở lại đây chờ đến sáng rồi hãy vào có được không ? Vào Nhục Nhân Địa ban đêm, Như Băng sợ lắm !
- Thiên Sứ bóng tối sao lại chọn Nhục Nhân Địa làm chỗ trú chân cho mình ?
Nàng mỉm cười:
- Nếu huynh gặp Thiên Sứ bóng tối, tất y sẽ trả lời cho huynh vì sao y chọn Nhục Nhân Địa làm chỗ trú thân !

- Thôi được rồi ! Thiên Tống và Như Băng tạm thời qua đêm ở đây !
Thiên Tống gom những cành khô chất lại rồi nhóm lửa. Ngọn lửa bùng lên tỏa sáng một vùng không gian Nhục Nhân Địa. Mặc dù có đống lửa sưởi ấm, nhưng cái giá rét của Hoàng Thiên nhai vẫn chi chit như những muôn ngàn mũi kim châm vào da thịt Thiên Tống. Cảm giác đó buột chàng phải nhìn qua Như Băng.
Hai tay khoanh tròn trước ngực, Như Băng co người lại như thể muốn chống lại cái lạnh đang dày xé thân xác nàng.
Thiên Tống choàng tay qua vai nàng nhỏ nhẹ nói:
- Như Băng ! Hãy nép vào người tại hạ để tránh những ngọn gió đêm rét ở đây !
Nàng nhìn Thiên Tống.:
- Huynh biết Như Băng lạnh à ?
Thiên Tống gật đầu.
Như Băng nép người vào Thiên Tống, Như Băng lắng nghe âm thanh cách cách của những tảng đá đang vỡ ra trong Hoàng Thiên nhai bởi cái lạnh giá buốt.
Nghe những âm thanh canh cách đó, bất giác Như Băng buột miệng hỏi:
- Thiên Tống ! Huynh có sợ không ?
Thiên Tống mỉm cười:
- Nàng đoán xem Thiên Tống có sợ không ?
- Làm sao Như Băng có thể biết được ý niệm trong đầu huynh ?
- Vậy nàng có sợ không ?
Như Băng gật đầu:
- Sợ !
- Thế thì Thiên Tống cũng sợ ! Trong hoàn cảnh này chỉ có gỗ đá vô tri mới không biết sợ ! Còn đã là con người thì hẳn ai cũng phải biết sợ !
- Nếu Thiên Tống sợ thì Như Băng hẳn phải càng sợ hơn nữa !
- Tại sao ?
- Như Băng đang dựa vào Thiên Tống xua đi sự sợ hãi trong tâm Như Băng !
Thiên Tống chợt bịt miệng nàng lại, y ôn nhu nói:
- Chúng ta lại có khách !
Vẻ căng thẳng lại lộ rõ trên ánh mắt của Như Băng.
Thiên Tống rọi nhãn quang về phía phiến đá Nhục Nhân Địa. Trong màn sương, chàng thấy thấp thoáng một bóng người vận thụng y có mũ trùm đầu đang hướng mặt về phía mình và Như Băng.
Bỗng nhiên người đó biến mất dạng.
Thiên Tống hỏi Như Băng:
- Như Băng, nàng biết người đó chứ ?

- Người nọ hẳn là Nhục nhân trong Nhục Nhân Địa !
Thiên Tống cau may :
- Nhục nhân ? Tại hạ mới nghe cái tên này !
- Như Băng chỉ biết Thiên Sứ bóng tối bị giam trong Nhục Nhân Địa. Từ trước đến nay chưa một ai bước vào Nhục Nhân Địa mà quay trở ra.
- Thiên Tống và Như Băng phải bước vào Nhục Nhân Địa ! Chúng ta cũng như những người khác, có vào mà không có ra !
- Nếu như Thiên Tống huynh muốn tìm Thiên Sứ bóng tối?
- Tại hạ phải gặp Thiên Sứ bóng tối. Vậy nàng có muốn đi cùng với ta không ?
- Thiên Tống và Như Băng đi cùng trên một chuyến đò mà ! Một kẻ qua sông, một người ở lại làm sao được ?
- Tại hạ cảm nhận trong Nhục Nhân Địa lành ít dữ nhiều ! Nàng không sợ à ?
- Có Thiên Tống, Như Băng không còn sợ điều gì nữa ! Nếu Như Băng có mệnh hệ gì thì Thiên Tống phải ân hận với bản thân mình. Thiên Tống đã hứa phải bảo vệ Như Băng bằng chính mạng của mình !
Một luồng gió rét đã thổi qua. Như Băng nép gọn vào người Thiên Tống để nép làn gió đó. Nàng co người như một đứa bé muốn dấu mình trong sự che chở của Thiên Tống.
Như Băng hỏi:
- Thiên Tống huynh hồi hộp không ?
- Có một chút gì đó khiến tại hạ hồi hộp !
- Đó là cái gì ?
- Một thứ cảm giác rất mơ hồ. Nhưng có lẽ điểm hồi hộp xuất phát từ Như Băng.
- Sao ? Như Băng khiến cho Thiên Tống huynh phải hồi hộp à ?
- Thiên Tống chỉ nói đó là điểm xuất phát thôi. Hẳn chưa có một trang nam tử nào được may mắn như Thiên Tống. Người ta chỉ cần đối ẩm với Như Băng là đã có kẻ phải thí mạng ở Nguyệt lâu, còn Thiên Tống thì được nàng nép vào người mình ! Chính điều đó tạo ra sự hồi hộp trong Thiên Tống.
- Thiên Tống huynh đang nghĩ như thế đã là ?.
Thiên Tống cướp lời nàng:
- Không ! Tại hạ không nghĩ mình có đặng chút tình yêu của nàng đâu. Một mỹ nhân khôn ngoan thì không bao giờ trao tình cho một gã lữ khách lãng du trên chốn võ lâm giang hồ !
- Thế huynh nghĩ gì ?
- Ta và nàng chỉ là hai kẻ chung một con thuyền cùng hướng đến cái đích là Thiên Sứ bóng tối !
- Hai cánh môi nàng mím lại. Trong ánh lửa bập bùng, chân diện Như Băng

toát ra nét huyền ảo vừa đẹp vừa có cái gì đó rất khác thường. Để tạo ra hấp lực mơ hồ đối với Thiên Tống.
Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Nếu Như Băng có tình với huynh thì trái tim huynh có sự thổn thức với Như Băng không ?
- Nàng đoán xem Thiên Tống là người như thế nào ?
- Nam tử hán đỉnh thiên lập địa !
- Thiên Tống dám đoan chắc với nàng. Cho dù là đương kim hoàng thượng, ngồi trên chiếc ngai cửu đỉnh, khi gặp Như Băng cũng phải ngây ngất đó. Nam tử hán đỉnh thiên lập địa thì ai qua được đương kim hoàng thượng !
- Thiên Tống đã thú nhận sự xao động của mình trước nhan sắc của Như Băng ?
Nói rồi nàng mỉm cười:
Như Băng hỏi dồi:
- Như Băng nói đúng không ?
Thiên Tống gật đầu nói:
- Thiên Tống đã nói rồi, mình là một kẻ rất tầm thường !
- Vậy ư ? Nếu như huynh lại gặp một mỹ nữ khác đẹp hơn Như Băng, thì huynh có xúc cảm không ?
- Nàng nói xem, ta có xúc cảm không ?
Như Băng lưỡng lự rồi nói:
- Đối với nam nhân, nhan sắc của nữ nhân là một món ăn mà họ luôn luôn thiếu. Thậm chí có thể nói món ăn đó không bao giờ đủ với nam nhân !
- Sự chiếm hữu, tham lam và vị kỹ cũng không bao dung luôn gắn liền với bản tính của nam nhân !
Nhìn xuống Như Băng, Thiên Tống ôn nhu nói tiếp:
- Với một ai khác thì họ sẽ trả lời Như Băng, nàng là người đầu tiên và sẽ là ngươi cuối cùng trong cuộc đời họ, nhưng Thiên Tống thì không !
- Tại sao ?
- Bởi Thiên Tống rất thật ! Tại hạ không muốn dấu lòng mình ! Như Băng đúng là đóa hoa tuyệt sắc mà bất cứ nam nhân nào cũng muốn sở hữu nó !
- Huynh cũng giống như những gã nam nhân kia ?
- Không sai ! Nhưng nếu Thiên Tống bắt gặp một mỹ nữ khác có nhan sắc hơn Như Băng, chắc chắn tại hạ cũng để mắt đến !
Nàng bật cười thành tiếng.
Thiên Tống nhìn nàng gượng cười nói:
- Nàng nghĩ ta nói không thật nên cười chăng ?
Như Băng lắc đầu nói:
- Thiên Tống huynh rất thật ! Như Băng cười vì Thiên Tống huynh thấy giai nhân chỉ để mắt đến thôi, còn chữ tình thì chắc chắn đã thuộc về một người

khác !
Nàng chớp mắt rồi từ tốn hỏi tiếp:
- Nữ nhân được may mắn có được chữ tình của huynh là ai vậy ? Hẳn nàng ta phải là một trang giai nhân có một không hai trên đời này ?
Thiên Tống ngập ngừng một lúc rồi nói:
- Nàng ấy rất bình thường. Thậm chí nhan sắc không thể so sánh với Như Băng !
Nàng lườm Thiên Tống.
- Như Băng không tin ! Phàm nữ nhân đẹp mới để lại dấu ấn sâu sắc trong tâm tưởng nam nhân. Nhất là những nam nhân trôi dạt trên chốn võ lâm giang hồ như huynh !
Thiên Tống toan đáp lời nàng thì Như Băng đã bịt miệng lại chàng lại. Nàng hơi rướn người, chẳng biết vô tình hay cố ý để vùng thượng đẳng có đôi đồi non chạm vào tay Thiên Tống.
Như Băng nói:
- Huynh không cần phải thốt ra câu này, Như Băng cũng đoán được huynh sẽ nói gì ! Phải chăng huynh sẽ nói trong mắt huynh thì chỉ có nàng ấy mới là giai nhân ?
Nàng nói rồi bỏ tay khỏi miệng Thiên Tống.
Nhìn Như Băng, Thiên Tống nói:
- Còn Như Băng không phải là giai nhân ?
- Trong đôi mắt gã si tình, nữ nhân họ yêu mới là người đẹp nhất !
- Thiên Tống đang đắm đuối với nhan sắc của nàng đây !
Như Băng cau mày :
- Thiên Tống huynh đang bỡn cợt Như Băng !
Thiên Tống bật cười.
Như Băng ngạc nhiên hỏi:
- Thiên Tống huynh cười cái gì ?
- Không có gì cả đâu !
Lời nói vừa dứt trên miệng Thiên Tống, bất thình lình Như Băng bá tay vòng lấy cổ Thiên Tống kéo chàng xuống rồi áp chặt hai cánh môi nàng vào môi của Thiên Tống.
Đôi cánh môi của hai người dán chặt vào nhau.
Khi họ rời nhau ra, ánh mắt của Như Băng còn long lanh cảm giác ngọt ngào từ nụ hôn đó.
Thiên Tống hỏi:
- Sao nàng lại làm vậy ?
Nàng mỉm cười:
- Để lại dấu ấn trong Thiên Tống !
- Nàng buột Thiên Tống phải nhớ đến nàng ?

Như Băng lắc đầu:
- Không cần ! Dù sao thì Như Băng cũng muốn hiến cho Thiên Tống huynh cái gì đó thuộc về mình để giữ lại một thanh kiếm hộ thân cho Như Băng !
- Thiên Tống đã có thỏa ước với nàng, đâu cần nàng phải tạo thêm dấu ấn tình trong Thiên Tống !
Nàng lắc đầu :
- Nam nhân có thể chết vì tình. Hy sinh vì tình nhưng họ sẽ không chết, không hy sinh vì một lời nói !
Thiên Tống lắc đầu :
- Nàng thật thà đến độ Thiên Tống không ngờ tới ! Thốt ra câu nói đó hẳn Như Băng đã trù định Thiên Tống sẽ phải nhớ đến nụ hôn của nàng ?
Nàng giãy nãy nói:
- Như Băng đã nói rồi ! Không cần huynh phải nhớ ! Cố nhân nói đời của một con người rất phù du. Nên bất cứ điều gì cũng có thể đến, và có thể đi. Nhan sắc của Như Băng cũng vậy ! Nó đến với Như Băng nhưng rồi một ngày nào đó nó cũng sẽ rời khỏi Như Băng. Nên Như Băng phải gieo nó vào tâm huynh để mãi mãi nó tồn tại với cõi đời này !
- Đó là cách giữ nhan sắc hoàn hảo nhất ?
- Thiên Tống huynh sẽ nhớ đến Như Băng ngày hôm nay chứ ?
- Không chỉ nhớ mà còn sợ mất nữa !
- Sự tham lam của huynh đã bắt đầu trỗi lên rồi đó !
- Nếu không là một con người tham lam thì Thiên Tống nên đến Thiếu Lâm Tự xuất gia đầu Phật !
Thiên Tống nói xong, bất ngời cuối xuống hôn nàng. Như Băng như thể đoán trước Thiên Tống sẽ không kiềm chế được bản thân mà thực hiện hành động này. Hai cánh môi nàng đã chực sẵn, hé mở tiếp nhận lấy nụ hôn của y. Cùng với nụ hôn trao cho Như Băng, vòng tay của Thiên Tống xiết chặt lại như thể muốn hòa tan thể xác của nàng và mình. Ngọn lửa bập bùng hắt lên hai người. Những ngọn gió rét cắt da thịt của Hoàng Thiên nhai như thể bị đẩy lùi xa khỏi Thiên Tống và Như Băng bởi nụ hôn đầy chất tình này. Trong tình cảnh này, trước một trang giai nhân thì ai mà chẳng si tình. Trên đời này có muôn vàn lời nói để biểu lộ tình cảm nhưng có lẽ chỉ hành động mới là sự biểu lộ lòng nàng và sâu thẳm cho một chữ tình vừa nhen nhóm. Chỉ có hành động mới khiến cho tình yêu thắm đượm một sự ngọt ngào, vốn dĩ đã trở thành sự ban ân của tạo hóa dành cho con người.
Đôi môi của hai người rời khỏi nhau mà cảm giác thèm thuồng vẫn xâm chiếm họ. Sự thèm thuồng đó nhanh chóng bị khỏa lấp bởi một rừng ánh đuốc bừng cháy trong Nhục Nhân Địa.
Hai dãy đuốc chạy dài từ phiến đá ngăn ranh giới chạy dài mất tầm mắt vào tận trong Nhục Nhân Địa. Mỗi một cây đuốc do một người vận thụng y có

mũ che kím mặt cầm.
Thiên Tống và Như Băng đứng lên.
Như Băng nắm cứng lấy bàn tay của Thiên Tống. Chân diện nàng lộ ra những nét cực kỳ căng thẳng.
Thiên Tống nhìn sang nói với Như Băng:
- Họ không để cho Thiên Tống và Như Băng được một đêm yên tĩnh nơi ngưỡng cửa của họ.
- Thiên Tống huynh sẽ làm gì ?
- Đã đến thì phải vào !
- Như Băng cảm giác mình đang đứng trước cửa a tỳ !
- Nhân gian cũng có sự đau khổ chẳng khác gì cõi a tỳ !
Thiên Tống nói rồi nắm tay Như Băng thả bước tiến về phiến đá làm cột mốc phân chia ranh giới Nhục Nhân Địa với bên ngoài. Hai người dừng bước trước phiến đá, rọi mắt nhìn vào hàng người vận thụng y có mũ trùm đầu.
Thiên Tống cảm nhận bàn tay Như Băng đang bấu chặt lấy mình.
Chàng nhìn sang nàng mỉm cười. Đúng ra đó là một nụ cười khích lệ nàng.
Thiên Tống nói:
- Chúng ta vào chứ ?
Như Băng mím môi rồi gật đầu.
Thiên Tống và Như Băng chậm rãi bước qua phiến đá. Hai người đi giìữa hai hàng Nhục nhân. Như Băng liếc mắt nhìn trộm những Nhục nhân đứng hai bên cầm đuốc. Nàng chỉ thấy đôi mắt sáng ngời của những người đó. Chân diện của họ đã được che bằng những vuông lụa đen.
Trong khi Như Băng tò mò thì Thiên Tống lại có cảm tưởng mình đang đi qua giữa những pho tượng tử thần bất động. Sự bất động của những gã Nhục nhân âm ỷ điều gì rất khủng khiếp sắp giáng xuống đầu Thiên Tống và Như Băng.
Thiên Tống nghĩ thầm:
"Điều gì sẽ đến với mình đây ?"

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 5
Định Số, Nghiệp Phận

Ngô Tịnh uống chẳng biết bao nhiêu cân rượu, mà trên bàn để cả một lớp vò rượu, tính ra cũng không dưới ba mươi cân. Cách uống rượu của Ngô Tịnh khiến cho những người khác phải tò mò.
Y dốc cạn tịnh rượu, đặt xuống bàn. Cố lắm mới có thể quay mặt nhìn vào gọi điếm chủ:
- Điếm chủ !
Gã điếm chủ e dè bước ra. Y nhìn Ngô Tịnh lắc đầu nói:
- Khách quan ! Người đã uống nhiều quá rồi, không nên uống nữa !
Ngô Tịnh ngẩng đầu lên nhìn gã điếm chủ. Đôi uy nhãn của gã chẳng còn chút thần nào. Chúng ngầu đục bởi men rượu. Ngô Tịnh lè nhè nói:
- Trước đây chưa một ai dám nói với ta những lời như vậy ! Ngươi biết chứ ? Mang rượu ra cho Ngô mỗ !
Gã điếm chủ lắc đầu:
- Rượu ở đây đã hết rồi ! Khách quan tìm nơi khác để uống đi !
Ngô Tịnh cố lắm mới chỏi tay đứng lên được. Y nhìn gã điếm chủ bằng cặp mắt ngầu đục.
- Sao ? Điếm chủ không bán rượu cho ta à ?
- Khách quan đã uống quá nhiều rồi ! Tôi không thể bán cho khách quan them nữa !
Gã điếm chủ lừ mắt nhìn Ngô Tịnh.
- Tổng số ngân lượng tôn giá phải trả là hai lạng bạc.
Mặt Ngô Tịnh sa sầm hẳn xuống:
- Điếm chủ ! Ngươi muốn học kiếm pháp của Ngô mỗ không ? Chỉ cần ngươi cho ta uống rượu?
Y nấc nghẹn rồi cố nói tiếp:
- Ngô mỗ sẽ biến ngươi thành một danh kiếm có một không hai trên đời này.
Gã điếm chủ tròn mắt nhìn Ngô Tịnh. Y giả lả cười rồi nói:
- Tiểu nhân không cần học kiếm pháp của khách quan đâu ! Mà chỉ cần ngân lượng thôi ! Khách quan có ngân lượng thì trả cho tiểu nhân !
Gã điếm chủ vừa nói vừa đẩy nhẹ vào vai Ngô Tịnh.
Hắn chỉ đẩy nhẹ Ngô Tịnh nhưng gã đã chới với té xuống đất.
Gã điếm chủ cau mày :
- Một người như khách quan đây quá vô dụng, còn muốn dạy ai nữa. Trả

ngân lượng rồi cút xéo khỏi đây đi !
Ngô Tịnh lòm còm đứng lên. Y chưa kịp đứng vững thì nhận ngay một cước của gã điếm chủ vào vùng đan điền.
- Bộp..
Nhận trọn một cước của gã điếm chủ, Ngô Tịnh khom người xuống.
Rượu trong bụng y thốc ra miệng, rưới xuống nền tửu quán.
Ngô Tịnh gắng lắm mới giữ cho mình không té xuống đất. Y ngửa mặt nhìn gã điếm chủ - Điếm chủ ! Ngô mỗ trả ngươi bằng kiếm pháp của ta !
Gã điếm chủ trừng mắt:
- Nếu ngươi không trả ngân lượng cho ta ! Hừ ! Đừng trách bổn điếm chủ đấy !
Nói dứt câu, gã điếm chủ chộp lấy ngực áo của Ngô Tịnh.
Ngô Tịnh nói:
- Ngươi đừng bỏ qua cơ hội này, ta đang đi tìm một kiếm vương thay thế ta đó !
Gã điếm chủ bật cười thành tiếng.
- Kiếm vương ư ?
Y chìa tay đến trước:
- Ngươi có thấy tay của bổn điếm chủ giống kiếm không nào ?
- Tay của ngươi đâu phải là kiếm !
- Nhưng ta lại thấy nó rất giống kiếm đó ! Thậm chí còn lợi hại hơn cả kiếm nữa !
Gã nói rồi thẳng tay tát liên tục vào hai bên má Ngô Tịnh. Ngô Tịnh hình như chẳng còn sức phản kháng. Giờ y chẳng khác nào một gã tầm thường vì đã biến thành phế nhân sau một cuộc giao thủ kiếm chiêu với Trương Thiên Tống.
Khi gã điếm chủ rút tay về thì mặt Ngô Tịnh sưng tấy. Hai bên mép miệng rỉ máu tươi. Trông nhân dạng gã thật khốn khổ và tội nghiệp.
Gã điếm chủ rít giọng nói:
- Ngươi có trả ngân lượng không thì bảo !
Ngô Tịnh lắc đầu:
- Ta không có ngân lượng !
Lời còn đọng trên miệng họ Ngô thì gã điếm chủ ấn y phải khụy gối xuống.
Y vừa ấn Ngô Tịnh quì xuống vừa nói:
- Ngươi phải liếm cho sạch số rượu ngươi ói ra !
Ngô Tịnh cố cưỡng lại thì gã điếm chủ càng dồn sức ấn y cúi xuống sàn tửu điếm. Trước khi mặt Ngô Tịnh chạm đến chỗ rượu lênh láng trên sàn nhà thì một giọng nói rối rít cất lên:
- Lão tam ! Dừng tay đi mà !
Từ ngoài cửa, một thiếu niên chỉ trạc mười tám đôi mươi hối hả bước vào.

Trên tay y là cả một xâu cá còn tươi. Gã điếm chủ buông tay khỏi gáy Ngô Tịnh nhìn lại nói:
- Hoàng Thiếu Hoa ! Hắn định ăn giựt của lão tam này đó. Chắc tên quỷ này không biết lão tam này là ai !
Y hừ nhạt sau khi nói dứt lời.
Hoàng Thiếu Hoa bước đến bên gã điếm chủ.
Y giả lả nói:
- Nếu như vị huynh đài đây biết lão tam là "Thần Lực Môn Thần" thì chắc chắn không dám uống rượu của lão tam rồi !
Thiếu Hoa đặt xâu cá lên bàn rồi nói:
- Vị đại ca đây đã thiếu lão tam huynh bao nhiêu ?
- Hai lượng bạc cho số rượu này !
Thiếu Hoa chắt lưỡi:
- ö cha ! Uống rượu những hai lượng bạc. Tửu lượng của y cũng đáng khâm phục đó !
Ngô Tịnh nhìn Hoàng Thiếu Hoa:
- Tiểu huynh đệ ! Ngươi trả ngân lượng cho ta chứ ?
Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh nói:
- Thiếu Hoa cực khổ lắm mới có đặng một xâu cá ngon bán cho lão tam. Nhưng thấy huynh như vậy, Thiếu Hoa chỉ giúp huynh một lần thôi đấy nhé !
Thiếu Hoa nhìn lão tam từ tốn nói:
- Tam lão huynh ! Số cá Thiếu Hoa vừa bắt được rất ngon, đáng giá hơn một lạng ! Huynh có thể lấy mà trừ vào số nợ của vị đại ca đây !
Lão tam nheo mày.
Hoàng Thiếu Hoa giả lả cười nói:
- Của tốt thì lấy ! Không lấy thì mất tất cả ! Hay lão tam huynh chê cá không được ngon !
Lão tam cầm lấy xâu cá để trên bàn ngạc nhiên nói:
- Ta lấy làm lạ?
- Tam lão huynh thấy lạ gì ?
- Ngươi dãi nắng dầm mưa trên sóng nước Hoàng Hà, thế mà cứ lo việc bao đồng !
Thiếu Hoa gãi đầu:
- Tính của Thiếu Hoa như vậy rồi ! Nếu Thiếu Hoa không hy sinh số cá này, lão tam huynh không chừng đánh chết vị đại ca đây ! Lão tam huynh vừa mang tội vừa lại mất ngân lượng nữa !
Lão tam hừ nhạt:
- Thôi được ! Ta nhận số cá của ngươi ! Mau dẫn gã quỷ này rời khỏi đây đi !

Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa:
- Tiểu tử ! Ta muốn uống rượu !
Gã nấc lên một tiếng.
Lão tam gắt giọng nói:
- Không có rượu cho ngươi nữa đâu !
Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh nói:
- Đại ca đã say quá rồi !
Ngô Tịnh lè nhe nói:
- Ta muốn say, không bao giờ tỉnh?tỉnh lại !
Thiếu Hoa nhăn mặt.
Lão tam nói:
- Thiếu Hoa ! Ngươi bỏ mặc gã đi ! Để ta quẳng gã ra ngoài tửu quán. Mặc xác gã ! Những kẻ như thế này chẳng nên thương tiếc làm gì !
Gã điếm chủ nói rồi cầm tay Ngô Tịnh lôi xềnh xệch. Vô tình nắm trúng hổ khẩu của Ngô Tịnh. Vết thương tướm máu rỏ xuống sàn tửu điếm.
Quẳng Ngô Tịnh ra ngoài tửu điếm, lão quay lại:
- Y làm dơ cả tay của ta !
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài nói:
- Hẳn vị đại ca đó có tâm sự nào đó nên mới ra nông nổi này !
- Thiếu Hoa ! Ngươi lo cho những người như vậy uổng phí công sức nhọc nhằn của ngươi mà thôi !
Thiếu Hoa giả lả cười:
- Thôi được rồi ! Tam lão huynh bán thiếu cho Thiếu Hoa tịnh rượu hai cân nữa đi ! Lần sau có cá, Thiếu Hoa sẽ trả cho tam lão huynh !
- Ngươi lại phí sức vì gã nữa à ?
Lão tam lắc đầu. Lão bỏ đi vào trong rồi bưng tịnh rượu hai cân đặt vào tay Hoàng Thiếu Hoa.
- Nhớ đó !
Giả lả cười, Thiếu Hoa nói:
- Có bao giờ Thiếu Hoa mua chịu của tam lão huynh mà không nhớ đâu !
Y ôm bầu rượu trở ra. Thiếu Hoa bước đến lưng Ngô Tịnh. Y vẫn úp mặt xuống đầu gối, mặc nhiên để cho vết thương rỉ máu.
Buông tiếng thở dài, Thiếu Hoa nói:
- Đại ca !
Ngô Tịnh không ngẩng đầu lên mà vẫn cứ cúi mặt nhìn xuống.
Thiếu Hoa lo lắng ngồi xuống bên Ngô Tịnh. Y cầm lấy hữu thủ của họ Ngô.
Thiếu Hoa nói:
- Vết thương như thế này mà huynh mặc nhiên với nó ! Đại ca muốn chết à ?
Vùa nói Thiếu Hoa vừa băng bó lại hổ khẩu cho Ngô Tịnh. Băng bó song vết

thương, Thiếu Hoa mới nói:
- Đại ca ! Nhà đại ca ở đâu để Thiếu Hoa đưa đại ca về !
Ngô Tịnh lắc đầu, rồi gục luôn vào vai Thiếu Hoa.
Thở hắt ra một tiếng, Thiếu Hoa mới xốc gã lên lưng cõng về nhà mình.
Nhà của Hoàng Thiếu Hoa chỉ là một gian thảo xá nhưng nó lại rất xinh xắn vì lọt thỏm giữa một khu vườn hoa đầy màu sắc.
Từ trong thảo xá một trung phụ chạc ngoài tứ tuần bước ra. Trung phụ nhìn Thiếu Hoa hỏi:
- Thiếu Hoa, con cõng ai vậy ?
Thiếu Hoa gượng cười rồi nói:
- Thiếu Hoa cõng về nhà một cục nợ.
Y cõng Ngô Tịnh vào trong thảo xá đặt xuống một chiếc chõng tre, rồi nhìn lại trung phụ, thuật lại tất cả sự việc vì sao mình phải cõng Ngô Tịnh về đây.
Trung phụ gật đầu nói:
- Làm như vậy rất tốt, nhưng Hoa nhi cũng nên cẩn thận đối với người lạ đó !
- Mẫu nương ! Thiếu Hoa không gieo thù chuốc oán với ai thì đâu sợ thiên hạ chứ !
Trung phụ nhìn Thiếu Hoa mỉm cười, rồi bất giác ôm ngực ho liên tục.
Thiếu Hoa lo lắng nói:
- Mẫu nương !
Trung phụ lắc đầu:
- Thiếu Hoa ! Mẫu nương không sao đâu !
Vừa nói trung phụ vừa dùng khăn tay thấm miệng mình. Rít một luồng chân khí như thể muốn dùng hơi tửu nén cơn ho kế tiếp chưa phát ra ngoài !
Trung phụ nhìn Thiếu Hoa nói:
- Thiếu Hoa không cần lo cho mẫu nương ! Hôm nay mẫu nương cảm thấy khỏe lắm rồi ! ã, sao Thiếu Hoa còn để lại một con cá to làm gì thế ?
- Thiếu Hoa dành lại con cá to nhất để nấu cá cho mẫu nương dùng đó !
Trung phụ lắc đầu:
- Thiếu Hoa để lại con cá to như vậy thì phí quá ! Con có thể đem đổi con cá này lấy ngân lượng mua trang phục cho mình ! Xem con kia ! Trang phục xốc xếc, tóc lại không búi. Nhìn Thiếu Hoa còn tệ hơn một gã ăn mày hành khất lâu năm !
Thiếu Hoa phá lên cười.
Vừa cười vừa nói:
- Mẫu nương ! Thiếu Hoa đâu cần đến trang phục đẹp đâu ! Thiếu Hoa sống trên sông nước Hoàng giang thì cần gì đến trang phục chứ !
Thiếu Hoa nắm tay trung phụ nói tiếp:
- Thiếu Hoa như thế này đủ rồi ! Thiếu Hoa chẳng cần gì hết ! Con chỉ muốn

mẫu nương được mạnh khỏe sống với con thôi ! Để con xuống nấu cháo cá cho mẫu nương !
- Thiếu Hoa ! Con bày vẽ quá !
Nói dứt câu thì trung phụ lại ho khan.
Thiếu Hoa lo lắng nhìn trung phụ.
Chờ cho trung phụ không còn ho nữa, Thiếu Hoa mới nói:
- Mẫu nương ! Thiếu Hoa có thể tìm được tất cả mọi thứ trên đời này, nhưng để tìm ra mẫu nương thì không bao giờ tìm được ! Bởi trên đời chỉ có một mẫu nương mà thôi !
Trung phụ gật đầu:
- Ta biết tính của con mà !
- Thiếu Hoa xuống nấu cháo cho mẫu nương đây !
Thiếu Hoa nói rồi lẩn ra sau bếp.
Thiếu Hoa ra phía sau thảo xá rồi, trung phụ mới nhìn lại Ngô Tịnh. Bất thình lình Ngô Tịnh chỏi tay chống lên. Y nhìn trung phụ rồi từ tốn nói:
- Phu nhân có một hảo tử hiếm có trên đời này !
Trung phụ bụm miệng ho khan một tiếng rồi đáp lời Ngô Tịnh:
- Cầm Thư may mắn có một Thiếu Hoa ! Ông trời cũng có mắt, vừa ban cho Cầm Thư một căn bệnh trầm kha, cũng vừa ban cho một Hoàng Thiếu Hoa hiếu tử !
Cầm Thư bước đến ghế ngồi. Nàng nhìn Ngô Tịnh:
- Tôn giá sao lại ra nông nổi như thế này ?
Buông một tiếng thở dài, Ngô Tịnh ôn nhu đáp lời Cầm Thư:
- Ngô Tịnh muốn như vậy !
Y thả chân bước đến ngồi đối diện với Cầm Thư.
- Phu nhân có tin Ngô mỗ là một danh kiếm không ?
Cầm Thư nhìn thẳng vào mắt Ngô Tịnh. Quay mặt qua bên trái dùng khăn tay che miệng, Cầm Thư ho luôn vài tiếng. Ho vừa dứt mới nhìn lại Ngô Tịnh, Cầm Thư nói:
- Cầm Thư tin tôn giá là một danh kiếm. Phong thái của tôn giá có điểm gì đó rất khác thường !
Ngô Tịnh ôm quyền:
- Ngô mỗ rất cảm kích vì có người tin Ngô mỗ là danh kiếm ! Vậy Ngô mỗ mạn phép hỏi ý của phu nhân ?
Y im lặng bỏ lửng câu nói giữa chừng.
Cầm Thư nói:
- Ngô tôn giá muốn hỏi gì ?
- Nếu như Ngô mỗ muốn đào luyện Hoàng Thiếu Hoa thành một kiếm thủ..Phu nhân có đồng ý không ?
Ngô Tịnh thốt ra câu hỏi đó nhưng trong tâm nghĩ thầm chắc chắn sẽ nhận

được một cái lắc đầu. Nhưng trái ngược hẳn với suy nghĩ của Ngô Tịnh, đôi thu nhãn của Cầm Thư như sáng hẳn lên. Cầm Thư trang trọng nói:
- Tôn giá muốn đào luyện Hoàng Thiếu Hoa thành một kiếm thủ ?
Ngô Tịnh gật đầu:
- Một kiếm thủ đích thực ! Một danh kiếm địch thực ! Nếu không muốn nói là thiên hạ đệ nhất kiếm !
Cầm Thư buông tiếng thở dài rồi nói:
- Sao tôn giá lại có ý đó ? Hay Thiếu Hoa giúp đỡ cho tôn giá rồi đòi hỏi ở tôn giá ?
Ngô Tịnh lắc đầu:
- Thiếu Hoa chẳng đòi hỏi điều gì nơi tại hạ cả ! Đây là sự tự nguyện của Ngô Tịnh !
Chân diện Cầm Thư đanh hẳn lại :
- Ngô tôn giá thật lòng nói cho Cầm Thư biết, vì nguyên nhân nào mà tôn giá tự nguyện muốn đào luyện Thiếu Hoa thành một kiếm thủ ?
Buông tiếng thở dài, Ngô Tịnh nhìn nàng, ôn nhu nói:
- Nói ra điều này, Ngô mỗ hổ thẹn với bản thân mình và cũng hổ thẹn với cả phu nhân !
- Nếu như điều Cầm Thư hỏi tôn giá khó nói thì không nói cũng được !
Thật ra Cầm Thư chỉ lo cho Thiếu Hoa ! Bởi không có thứ gì khả dĩ đo được lòng người !
- Dù sao Ngô Tịnh cũng là một kẻ xa lạ ! Phu nhân lo lắng hoài nghi cũng đúng thôi !
Ngô Tịnh chỏi tay tựa cằm. Y lơ đễnh nhìn qua khung cửa sổ, trầm giọng nói:
- Phu nhân có muốn Hoàng Thiếu Hoa trở thành một danh kiếm không ?
Y hỏi dứt câu thì quay lại nhìn Cầm Thư.
Nhìn Ngô Tịnh, Cầm Thư suy nghĩ rồi gật đầu:
- Từ lâu, Cầm Thư cũng đã có ý này, nhưng Thiếu Hoa trở thành một kiếm thủ, tôi sợ?
- Cát bụi võ lâm sẽ nhuộm đen tâm hồn của Thiếu Hoa ?
Cầm Thư gật đầu:
- Cầm Thư sợ điều đó !
Ngô Tịnh nghiêm giọng nói:
- Ai cũng có một số phận riêng của mình. Khi Thiếu Hoa đưa tại hạ vô đây, có lẽ số phận của y đã gắn liền với số phận của tại hạ.
Nhìn lại Cầm Thư, Ngô Tịnh nói tiếp:
- Ngô mỗ là một kiếm thủ với trọng trách khai môn Kiếm Môn. Trọng trách đó đè nặng trên đôi vai của Ngô Tịnh. Đúng ra Kiếm Môn đã có thể khai môn nhưng..

- Điều gì khiến Kiếm Môn của tôn giá không khai môn được ?
- Kiếm pháp của Ngô mỗ còn thua một người nửa chiêu. Ngô mỗ chưa thể bước vào "Kiếm Đạo" để có thể trở thành kiếm chủ lập ra Kiếm Môn.
Y chìa hữu thủ đến trước để cho Cầm Thư thấy hổ khẩu của mình.
- Ngô mỗ đã là phế nhân !
Cầm Thư cướp lời Ngô Tịnh.
- Tôn giá định gởi gắm số phận khai môn "Kiếm Môn" cho Thiếu Hoa ?
Ngô Tịnh gật đầu:
- Tại hạ có ý đó !
Nhìn Ngô Tịnh, Cầm Thư nói:
- Khi nãy tôn giá đã nói, khi Thiếu Hoa đưa tôn giá về gian thảo xá đơn xơ này là đã gắn số phận của tôn giá với Thiếu Hoa ?
Ngô Tịnh gật đầu:
- Ngô Tịnh nghĩ như vậy !
Y trầm mặt, rọi nhãn quang vào mắt Cầm Thư:
- Ngô mỗ đoán phu nhân cũng có cùng ý với tại hạ !
- Số phận của tôn giá quá lớn ! Cầm Thư sợ Thiếu Hoa không kham nổi chức trách của số phận đó ! Nhưng Cầm Thư sẽ không cấm Thiếu Hoa ! Thiếu Hoa đã đến tuổi tự quyết định số phận của mình ! Với lại?
Bỏ lửng câu nói giữa chừng, Cầm Thư che miệng ho dồn dập.
Sau cơn ho đó, sắc diện Cầm Thư tái nhợt.
Ngô Tịnh nhìn Cầm Thư:
- Phu nhân muốn nói gì với Ngô Tịnh ?
Gượng nụ cười, Cầm Thư từ tốn nói:
- Cầm Thư nghĩ mình cũng chẳng còn bao lâu để sống với Thiếu Hoa !
- Trên thế gian này có vị thuốc nào chữa khỏi bệnh cho phu nhân không ?
Cầm Thư lắc đầu:
- Vừa lắc đầu, Cầm Thư vừa buột miệng ho. Ho dứt tràng thì Thiếu Hoa từ dưới nhà sau bưng niêu cháo nóng tỏa mùi thơm bước lên. Chàng vừa đặt nồi nóng xuống bàn vừa nói:
- Tuyệt hảo ! Tuyệt hảo !
Thiếu Hoa nhìn sang Ngô Tịnh.
- Đại ca tỉnh rồi à ?
Ngửi mùi hương của nồi cháo cá ấm do Thiếu Hoa nấu thì con sâu rượu trong Ngô Tịnh phải tỉnh giấc.
Thiếu Hoa giả lả cười:
- May mắn cho đại ca lắm đó ! Thiếu Hoa chỉ nấu cháo cho mẫu nương thôi !
Cầm Thư nhìn Thiếu Hoa ôn nhu nói:
- Nếu mẫu nương ăn một mình sẽ không ngon đâu ! Nhưng có Ngô tôn giá

đây cùng ăn, chắc mẫu nương sẽ hưởng được tất cả cái ngon của nồi cháo cá ấm này !
Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa rồi nói:
- Thiếu Hoa công tử hẳn cho ta uống miếng rượu để thưởng thức món ăn của công tử chứ !
- Thiếu Hoa mua rượu về để cho đại ca chứ không uống đâu !
- Nếu Thiếu Hoa cho Ngô Tịnh này là người thân trong gian thảo xá này thì ta xin uống một chén rượu với Cầm Thư phu nhân và Thiếu Hoa đệ đệ !
Thiếu Hoa nhìn sang Cầm Thư.
Cầm Thư mỉm cười rồi khẽ gật đầu. Nàng ôn nhu nói:
- Mẫu nương đã xem Ngô tôn giá như người trong nhà. Giờ thì Thiếu Hoa phải gọi Ngô tôn giá là?
Nhìn sang Ngô Tịnh, Cầm Thư hỏi:
- Tôn giá muốn Thiếu Hoa gọi mình bằng gì ?
Nhìn Thiếu Hoa, Ngô Tịnh nói:
- Nếu Thiếu Hoa không ngại thì cứ gọi Ngô mỗ là đại ca như buổi đầu Thiếu Hoa gặp Ngô Tịnh.
Cầm Thư nhìn Thiếu Hoa. Người khẽ gật đầu.
Ngô Tịnh rót rượu ra chén:
- Chén rượu tao ngộ ! Ngô mỗ kính mời phu nhân !
- Đa tạ tôn giá !
Cầm Thư nhấp một hụm rượu. Chưa kịp nuốt ngụm rượu đó, Cầm Thư lại phải buột miện ho khan. Cơn ho khiến cho sắc diện Cầm Thư tái nhợt.
Thiếu Hoa lo lắng nói:
- Mẫu nương !
Cầm Thư đặt chén xuống bàn nhìn Thiếu Hoa.
- Mẫu nương không sao đâu ! Con đừng quá lo lắng !
Thiếu Hoa nói rồi dốc cả chén rượu vào miệng. Mặt chàng nhăn lại.
Ngô Tịnh phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:
- Muốn trở thành một nam tử hán thì đệ phải biết uống rượu !
Y nói rồi rót rượu ra chén dốc luôn vào miệng.
Ngô Tịnh vừa đặt chén xuống bàn thì từ ngoài cửa thảo xá một gã nha sai bước vào. Sự xuất hiện của gã nha sai quá ư đột ngột khiến cho chân diện của Ngô Tịnh sa sầm hẳn lại.
(mất vài trang) Gã nha sai nhìn Thiếu Hoa gắt giọng nói:
- Thiếu Hoa ! Sao ngươi dám cải lệnh của Cao Bội Bội tiểu thư.
Thiếu Hoa đứng lên giả lả nói:
- Đàm bộ đầu ! Thiếu Hoa đâu dám cải lịnh của Cao tiểu thư ! Nhưng chỉ vì Thiếu Hoa không thể chiều theo ý của tiểu thư được ! Sóng nước Hoàng Hà hung dữ như thế nào Đàm bộ đầu biết rồi?làm sao Thiếu Hoa có thể bắt

được những con cá kim ngân cống nạp cho nàng chứ !
Gã bộ đầu bước đến bàn nhìn vào niêu cá còn tỏa mùi thơm. Y cầm lấy đũa khuấy lên.
- Thiếu Hoa ! Ngươi không bắt được ngân ngư thế đây là cái gì ?
Thiếu Hoa lúng túng, nhìn gã bộ đầu nói:
- ¢?¢?
Thiếu Hoa gượng cười nói:
- Đàm bộ đầu ! Thật ra tiểu nhân chỉ chài được có mỗi một con ngân ngư ! Nên để lại nấu cháo cho mẫu nương. Đàm bộ đầu biết con ngân ngư tẩm bổ sẽ được đỡ bệnh phần nào !
Hừ nhạt, gã Đàm bộ đầu nói:
- Mẫu nương của ngươi quan trọng hơn Cao tiểu thư à ? Lịnh của Cao tiểu thư là lệnh của bổn bộ đầu. Ngươi biết không ?
Thiếu Hoa giả lả nói:
- Dạ dạ ! Tiểu nhân lúc nào cũng tâm niệm điều đó. Nên không bao giờ dám cãi lịnh Cao tiểu thư !
- Không cải lịnh sao có ngân ngư lại không đem nạp cho Cao tiểu thư ! Thiếu Hoa ! Ngươi hết muốn sống rồi ư ?
Cầm Thư thấy Đàm bộ đầu vừa đặt tay vào đốc ngọn đại đao liền khoát tay nói:
- Khoan ! Đàm bộ đầu xin dừng tay !
Gã bộ đầu nhìn Cầm Thư:
- Mụ xin cho hắn à ?
Cầm Thư bụm miệng ho, rồi gượng nói:
- Nồi cá này chúng tôi chưa dùng qua ! Bộ đầu có thể đem về dâng nạp cho tiểu thư !
Gã bộ đầu nhìn Cầm Thư:
- Hừ ! Mụ nói thế mà nghe được ư ? Nồi cháo cá này đem đổ cho súc vật trong huyện phủ chúng ta cũng không ăn nữa ! Bởi vì?nó đã ở bên mụ !
Gã vừa nói vừa toan hất đổ nồi cháo nhưng Thiếu Hoa kịp chụp tay gã lại:
- Đàm đại nhân ! Xin đừng nóng mà?để rồi Thiếu Hoa sẽ bồi tiếp một con cá khác cho Cao tiểu thư.
Đàm bộ đầu hừ nhạt một tiếng, hất tay, đẩy Thiếu Hoa ngã vào vách thảo xá.
Cầm Thư cuống quýt đỡ tay Thiếu Hoa.
Ngô Tịnh vẫn im lặng cuối gầm mặt xuống, tất cả những gì đang diễn ra khiến y đau tận tâm can mình. Bất giác y cảm thấy căm hận Thiên Tống đến tận cùng xương tủy.
Đàm bộ đầu hừ nhạt rồi nói:
- Thiếu Hoa ! Bổn bộ đầu kỳ hạn cho ngươi nột nhật ngày mai phải dâng nạp ngân ngư cho Cao tiểu thư ! Bằng không có, ngươi đừng hòng đưa chiếc

thuyền bé nhỏ của ngươi ra khỏi ngoài dòng Hoàng giang bắt cá nữa !
Gã đanh giọng nói tiếp:
- Tiểu tử thúi họ Hoàng kia ! Ngươi nghe ta nói chứ ?
Thiếu Hoa gật đầu. Chàng gượng cười với Đàm bộ đầu:
- Đàm bộ đầu ! Tiểu nhân nhất định sẽ cống nạp cho Cao tiểu thư một con ngân ngư tốt nhất từ trước đến nay !
- Lần cuối cùng, Đàm Cối này tha cho ngươi đó ! Liệu mà giữ hồn của mình !
Y lia mắt nhìn qua mọi người rồi định mắt rọi vào mặt Cầm Thư.
- Mụ phải dạy lại tên tiểu tử thúi của mụ đó ! Nếu muốn sống tại huyện Thành Chương này !
Nói rồi gã bộ đầu quay bước bỏ đi thẳng ra khỏi thảo xá.
Gã đi rồi Thiếu Hoa mới nói với Cầm Thư.
- Mẫu nương ! Mẫu nương đừng lo ! Thiếu Hoa sẽ tìm được con ngân ngư cống nạp cho Cao tiểu thư mà !
Cầm Thư nhìn Thiếu Hoa.
- Thiếu Hoa ! Mẫu nương không trách con. Sau này con phải bảo trọng và biết phận mình là thảo dân !
Thiếu Hoa mỉm cười, ôn nhu nói:
- Cao tiểu thư, Đàm bộ đầu và cả Thiếu Hoa nữa không quan trọng hơn mẫu nương !
Ngô Tịnh bưng bầu rượu tu luôn một ngụm dài rồi đặt xuống bàn.
Y nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt gay gắt. Ngô Tịnh nghiêm giọng nói:
- Hoàng đệ ! Ngươi phải là kiếm thủ !

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 6
Nợ Nghĩa Kiếm Sầu

Cầm Thư vuốt bàn tay của Thiếu Hoa, nhỏ nhẹ nói:
- Thiếu Hoa ! Trên thế gian này, con nghĩ đến cái gì nhiều nhất !
- Thiếu Hoa nghĩ đến mẫu nương mà thôi !
Cầm Thư mỉm cười rồi lại ho khan. Nắm chặt bàn tay Thiếu Hoa, Cầm Thư nói:
- Thiếu Hoa chỉ nghĩ đến một mình mẫu nương thôi sao ?
Thiếu Hoa gật đầu.
Cầm Thư nói:
- Vì mẫu nương mà Thiếu Hoa không màng đến bản thân của con ư ?
- Mẫu nương quan trọng hơn con !
- Mẫu nương chỉ là một con bệnh trầm kha, sao có thể quan trọng hơn con được !
Vuốt tóc Thiếu Hoa, Cầm Thư nói:
- Thiếu Hoa xem con kìa ! Tóc tai con để rối bù như thế này thì đâu thể có một nhi nữ nào để mắt đến con !
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Mẫu nương ! Thiếu Hoa đâu màng đến điều đó ! Thiếu Hoa đã quen với cách để tóc rối như thế này rồi. Mẫu nương không biết đâu, ngoài khơi Hoàng giang gió lạnh lắm ! Con búi tóc cũng như không thôi !
Cầm Thư mỉm cười :
- Nhưng dù sao Thiếu Hoa cũng đã lớn rồi !
- Thiếu Hoa lớn lắm rồi à ?
Cầm Thư gật đầu:
- Con lớn lắm rồi, hẳn phải có một ý trung nhân nào đó chứ ?
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Mẫu nương ! Thiếu Hoa chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Nữ nhân ư ? Thiếu Hoa không thích đâu ! Chỉ một ả Cao tiểu thư đã làm phiền con bao nhiêu chuyện rồi ! Cá nước chim trời, ai bắt được thì hưởng, thế nhưng ả cứ nằng nặc tự cho mình cái quyền làm chủ dòng Hà Giang ! Thế có lạ đời không chứ ? ® cứ sai con cứ như con là nô nhân cho ả vậy !
- Cao tiểu thư là trang lá ngọc cành vàng ! Ái nữ của huyện lệnh đại nhân, tất người ta có quyền hơn mình ! Ở trên trần thế này đâu còn ai sánh được với Cao tiểu thư !

Thiếu Hoa tròn mắt nhìn Cầm Thư.
- ® Cao tiểu thư đó không thể sánh bằng mẫu nương của con đâu ! Con nói thật lòng đó !
Cầm Thư buông tay Thiếu Hoa:
- Thiếu Hoa cho mẫu nương biết?con có muốn trở thành kiếm chủ không ?
Đôi chân mày của Thiếu Hoa nhíu lại:
- Kiếm chủ là cái gì ?
- Ngô Tịnh sẽ nói cho con biết ! Trở thành kiếm chủ, Thiếu Hoa sẽ không bị người ta bức hiếp nữa !
- Thiếu Hoa có bị gì thì cũng không quan trọng ! Điều con cần nếu như Thiếu Hoa trở thành kiếm chủ mà có thể chữa lành bệnh cho mẫu nương, con rất sẵn lòng !
- Bệnh trạng của mẫu nương là ý trời ! Con trở thành kiếm chủ không liên quan đến căn bệnh của mẫu nương !
Thiếu Hoa gượng cười nói:
- Nếu vậy, con chẳng màn đến kiếm chủ gì đó ! Con chỉ muốn hàng ngày được ở bên cạnh hầu hạ mẫu nương thôi !
Cầm Thư lắc đầu, trang trọng nói:
- Thiếu Hoa ! Con hãy nhìn thẳng vào mặt mẫu nương !
Thiếu Hoa nhìn vào mắt Cầm Thư rồi, nàng nghiêm giọng nói:
- Mẫu nương có một báu vật liên can đến con ! Nhưng khi nào con trở thành kiếm chủ, mẫu nương mới trao cho con. Bằng như mẫu nương có ra đi đột ngột thì khi nào con là kiếm chủ mới được mở nó ra !
Thiếu Hoa gật đầu nói:
- Con sẽ ghi nhớ lời mẫu nương ! Nhưng cớ gì con phải là kiếm chủ mới được. Mẫu nương ! Con là một tiểu ngư không đáng ư ?
- Không phải con không đáng ! Nhưng đây là tâm nguyện của mẫu nương !
- Tâm nguyện của con thì chỉ muốn hầu hạ mẫu nương suốt cuộc đời này !
Nắn nót bàn tay của Thiếu Hoa, Cầm Thư nói:
- Mẫu nương chỉ nói thế thôi ! Quyết định chính vẫn là Thiếu Hoa ! Mẫu nương không muốn ép con những gì con không muốn !
Thiếu Hoa reo lên:
- Thiếu Hoa biết mẫu nương rất thương yêu con !
Vỗ nhẹ vào bàn tay Thiếu Hoa, Cầm Thư nhẹ nhàng nói:
- Ngô Tịnh đại ca muốn cùng với con một chuyến ra khơi đêm nay. Thiếu Hoa ! Con nên để Ngô đại ca giúp con một tay tìm ngân ngư !
Thiếu Hoa gật đầu nói:
- Nếu Ngô đại ca thích, Thiếu Hoa sẽ đưa Ngô đại ca đi cùng. Đêm nay trời có trăng ! Con nghĩ sẽ kiếm được ngân ngư cho ả Cao tiểu thư kia, và không chừng còn kiếm được cả ngân ngư cho mẫu nương nữa !

- Nếu có cá ngon, Thiếu Hoa đừng phung phí !
- Con biết !
Thiếu Hoa nắm tay Cầm Thư nói:
- Mẫu nương ở nhà đừng lo cho Thiếu Hoa !
Cầm Thư gật đầu:
- Thiếu Hoa là một tiểu thư dòng Hoàng giang mà. Đâu có gì khiến mẫu thân phải lo !
- Mẫu nương chỉ nói vậy thôi, chứ con biết mẫu nương sẽ trông Thiếu Hoa quay về !
- Mẫu nương chỉ có mình Thiếu Hoa. Không trông con thì mẫu nương biết trông vào ai !
Vuốt bàn tay Thiếu Hoa, Cầm Thư nói:
- Con đi đi !
Bước ra khỏi cửa thảo xá, Thiếu Hoa gặp ngay Ngô Tịnh. Thiếu Hoa nói ngay:
- Hôm nay đại ca muốn cùng với đệ ra khơi à ?
Ngô Tịnh gật đầu:
- Đi câu trên dòng Hoàng giang chắc cũng có điều thú vị của nó?
Hai người rảo bước đi.
Đi bên cạnh Thiếu Hoa, Ngô Tịnh có vẻ trầm tư mặc tưởng ! Chân diện của y đăm đăm, mắt nhìn về phía trước như thể đang đeo đuổi ý tưởng nào đó trong tâm thức mình.
Thiếu Hoa nhìn sang Ngô Tịnh.
- Ngô đại ca đang nghĩ gì vậy ?
Ngô Tịnh thờ ơ trả lời Thiếu Hoa:
- Ta đang nghĩ đến chuyện câu cá !
- Câu cá chỉ là một công việc bình thường, Ngô đại ca có gì mà nghĩ căng thẳng như vậy ?
- Đệ câu cá là một việc bình thường ! Những con cá dưới đáy Hoàng giang tham mồi sẽ cắn câu của Thiếu Hoa. Nhưng Ngô đại ca đâu có khác đệ. Nghề câu cá của ta không phải là một cái nghề, và con cá ta muốn có không phải là một con cá tầm thường !
Thiếu Hoa bật cười thành tiếng. Chàng vừa cười vừa nói:
- Câu là câu, cá là cá. Có cái gì không bình thường đâu ! Ngô đại ca quá quan trọng cái nghề của đệ rồi !
- Ta có ý riêng của mình !
Hai người đến bờ sông. Thiếu Hoa chỉ vào chiếc thuyền nép gần một ghềnh đá nói:
- Thuyền của đệ đó !
Hai người bước đến thuyền.

Thiếu Hoa nói:
- Đại ca lên trước đi ! Đệ sẽ đẩy thuyền ra cho !
Ngô Tịnh nhìn dòng Hoàng giang, lắng nghe tiếng sóng vỗ chan chát vào ghềnh đá. Y nghiêm giọng nói:
- Thiếu Hoa ! Ta có chuyện muốn nói riêng với đệ !
Chực cởi dây buột thuyền, Thiếu Hoa ngẫng lên nói:
- Đại ca muốn nói gì ?
- Ta và đệ hãy ngồi xuống đây nói chuyện một chút được không ?
Thiếu Hoa gật đầu.
Hai người ngồi xuống ghềnh đá. Ngô Tịnh nhìn ra ngoài dòng Hoàng giang. Thiếu Hoa nhìn gã. Chàng ôn nhu nói:
- Đại ca muốn nói gì với Thiếu Hoa ?
Ngô Tịnh nhìn lại Thiếu Hoa. Y trang trọng nói:
- Thiếu Hoa đệ biết gì về võ lâm ?
Thiếu Hoa lắc đầu nói:
- Đệ chẳng biết gì về võ lâm cả. Đối với đệ, chỉ có mẫu nương và con thuyền này cùng với dòng sông Hoàng giang này !
- Khi Thiếu Hoa ở ngoài khi đang đêm thì có cảm giác như thế nào ?
- Đại ca muốn nói cảm nhận của Thiếu Hoa ?
Ngô Tịnh gật đầu.
Thiếu Hoa mỉm cười:
- Nói ra không biết đại ca có tin không, nhưng khi Thiếu Hoa một mình trên con thuyền ngoài dòng Hoàng giang, đệ cảm thấy mình rất tự do. Tất cả những gì của Thiếu Hoa đều thuộc về Thiếu Hoa. Đệ có thể ngắm bầu trời đầy sao, nghe tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền, và cảm thấy thật vui khi nghe tiếng cá đớp mồi, hay vẫy đuôi vượt sóng. Thú vị lắm !
Ngô Tịnh gượng cười rồi hỏi:
- Có bao giờ Thiếu Hoa cảm thấy mình cô độc không ?
Đôi chân mày Thiếu Hoa nhíu lại. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Nhưng Thiếu Hoa đã quen với cảnh sông nước một mình rồi !
Nhìn Ngô Tịnh, Thiếu Hoa nói tiếp:
- Buổi đầu một mình ra khơi, Thiếu Hoa hồi hộp lắm. Bóng tối và sóng nước Hoàng giang luôn gieo cho Thiếu Hoa một nỗi sợ hãi mông lung, nhưng riết rồi tất cả trở nên quen thuộc. Nếu như không được đưa thuyền ra khơi, đệ chắc chắn sẽ cảm thấy thiếu thốn một cái gì đó !
Ngô Tịnh gật đầu:
- Tất cả rồi sẽ trở thành thói quen !
Y nhìn dòng Hoàng giang, ôn nhu nói tiếp:
- Trong số cô độc đó, Thiếu Hoa sẽ nghĩ cái gì ?
Thiếu Hoa đáp lời ngay sau khi Ngô Tịnh vừa nói dứt câu:

- Đệ đây nghĩ gì ngoại trừ mẫu nương !
- Đệ luôn nghĩ về mẫu nương ?
Thiếu Hoa gật đầu trả lời :
- Bất cứ điều gì xảy ra trên đời này đối với Thiếu Hoa, điều đầu tiên Thiếu Hoa nghĩ đến trước tiên là mẫu nương !
- Tâm tư và trái tim đệ để dành cho mẫu nương ?
- Thiếu Hoa không dám nói là nghĩ như vậy ! Thiếu Hoa chỉ sợ mẫu nương buồn, bản thân không trọn vẹn với mẫu nương !
- Ta trôi dạt trên chốn giang hồ bao nhiêu năm nay, thú thật ta chưa từng gặp một người nào như đệ cả !
Ngô Tịnh đổi giọng trang trọng:
- Thiếu Hoa đệ kính trọng mẫu nương như vậy, thế đệ nghĩ sao về tâm nguyện của mẫu nương ?
Nhìn sang Ngô Tịnh, Thiếu Hoa ngập ngừng nói:
- Mẫu nương chưa từng nói tâm nguyện của người cho Thiếu Hoa biết !
Ngô Tịnh lắc đầu:
- Thật ra đệ không để tâm đến thôi ! Mẫu nương đã muốn đệ phải trở thành một kiếm chủ trong giang hồ !
Nhướng cao đôi chân mày, Thiếu Hoa nói:
- Đúng là mẫu nương có nói với Thiếu Hoa điều này ! Nhưng kiếm chủ là gì, đệ không biết ! Nếu như trở thành kiếm chủ mà Thiếu Hoa có thể chữa được bệnh tình của mẫu nương thì Thiếu Hoa không từ nan đâu !
- Đã là con người thì ai cũng có số phận cả ! Số phận của mẫu nương phải nhận lấy căn bệnh trầm kha mà người phải gánh. Còn số phận của Thiếu Hoa phải là một kiếm chủ !
- Tại sao mẫu nương lại muốn đệ trở thành kiếm chủ ?
- Chỉ vì mẫu nương không muốn đệ bị người ta bức hiếp !
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Thiếu Hoa không nghĩ mình bị ức hiếp đâu !
- Ngươi không nghĩ ư ? Thế thì tại sao một gã bộ đầu có thể xông vào thảo xá của Thiếu Hoa, bức nhục Thiếu Hoa chỉ vì thót đỏng đảnh của một ả tiểu thư con của Huyện lệnh chứ ! Nếu Thiếu Hoa là một kiếm chủ võ lâm ! Ta e gã bộ đầu kia chẳng dám đối mặt với Thiếu Hoa !
Nhìn ra ngoài dòng Hoàng giang, Ngô Tịnh trầm giọng nói tiếp:
- Dòng Hoàng giang này như võ lâm ! Nó cứ tiếp tục chảy theo năm tháng ! Chỉ có một người làm chủ nó ! Người đó sẽ nếm trải mùi vị cô độc lẫn sự tự do của mình. Người đó chính là Thiếu Hoa đệ !
Thiếu Hoa mỉm cười. Chàng vừa cười vừa nói:
- Đệ chẳng nghĩ gì tới võ lâm hay kiếm chủ gì gì đó đâu. Đệ chỉ nghĩ đến lúc ra khơi và mấy chú ngân ngư đang ẩn mình sâu dưới dòng Hoàng giang !

Thiếu Hoa nói xong đứng lên, bước xuống thuyền nan. Chàng đứng trên mũi thuyền hỏi vọng lên:
- Đại ca không xuống à ?
- Ta không muốn chen vào sự cô độc lẫn tự do của đệ ! Khi nào đệ muốn trở thành một kiếm chủ, ta luôn chờ Thiếu Hoa đệ !
Thiếu Hoa mỉm cười, lắc đầu nói:
- Ngô đại ca chọn người khác đi !
Thiếu Hoa nói rồi chống cây dằm đẩy con thuyền ra khơi.
Ngô Tịnh nhìn theo con thuyền nan của Thiếu Hoa cho đến khi nó mất hút trong tầm mắt chỉ còn lại một điểm đen dập dềnh trên sóng nước.
Y khẽ buông một tiếng thở dài.
Đứng trên ghềng đá, Ngô Tịnh chấp tay sau lưng. Y suy nghĩ mông lung rồi bất giác buông một tiếng thở dài. Ngô Tịnh lẩm nhẩm nói:
- Kiếm chủ Kiếm Môn !
Chẳng biết Ngô Tịnh suy nghĩ những gì mà y cứ đứng bất động trên ghềnh đá, đôi mắt nhìn ra ngoài dòng Hoàng giang. Y ngong ngóng như một người mãi miết với nỗi chờ đợi khắc khoải Thiếu Hoa từ ngoài khơi quay về. Y mặc nhiên với những ngọn gió từ ngoài dòng Hoàng giang thổi vào đem theo cái lạnh se cắt cũng như màn sương đêm đổ đầy xuống đôi vai y.
Cầm Thư xuất hiện với một tràng ho. Ngô Tịnh nhìn lại Cầm Thư:
- Phu nhân !
Cầm Thư dùng khăn tay che miệng mình rồi nói:
- Ngô tôn giá ! Thiếu Hoa hẳn không nhận lời !
Ngô Tịnh hơi bối rối rồi khẽ gật đầu:
- Thiếu Hoa chỉ muốn là một tiều ngư trên dòng Hoàng giang này để chăm sóc cho phu nhân !
Ngô Tịnh nói dứt câu thì Cầm Thư lại ho tiếp. Lần này Cầm Thư ho thật dữ dội.
Ngô Tịnh bước đến bên Cầm Thư nói:
- Phu nhân không nên ra đây ! Gió và sương đêm sẽ khiến bệnh của phu nhân trầm kha hơn. Điều đó Thiếu Hoa không muốn !
Thả tay khỏi miệng, Cầm Thư mỉm cười. Nàng từ tốn nói:
- Ngô tôn giá ! Cầm Thư biết mình như thế nào. Chẳng ai có thể sống mãi với cuộc đời này ! Cầm Thư biết mình sẽ phải đi ! Thời khắc của Cầm Thư không còn bao lâu nữa !
Ngô Tịnh buông tiếng thở dài, rồi nói:
- Thiếu Hoa hẳn không biết điều này !
Cầm Thư gượng cười trả lời :
- Cầm Thư không muốn Thiếu Hoa phải lo lắng nhiều !
Nàng gượng cười rồi lại thở dài.

Ngô Tịnh nói:
- Thiếu Hoa rất lo lắng cho phu nhân !
Cầm Thư gật đầu:
- Cầm Thư biết nhưng tiếc Cầm Thư không thể lo được gì nhiều cho Thiếu Hoa. Trong khi thời khắc Cầm Thư phải ra đi thì càng lúc càng đến gần !
Nàng nói rồi thì lại tiếp tục ho. Lần này thì Cầm Thư ho dữ dội hơn.
Ngô Tịnh thấy Cầm Thư ho mà không đành lòng. Y choàng tay qua vai Cầm Thư rồi nói:
- Cầm Thư ! Ta đưa phu nhân quay về !
Cầm Thư lắc đầu, điểm một nụ cười, nàng nói:
- Ngô tôn giá ! Cầm Thư rời thảo xá ra ghềnh đá này không phải để buột tôn giá đưa Cầm Thư quay về với những cơn ho của mình !
Nàng nhìn vào mắt Ngô Tịnh nói:
- Cầm Thư ra đây để thỉnh cầu Ngô tôn giá một chuyện !
- Cầm Thư ! Nàng nói đi ! Bất cứ điều gì ta cũng giúp nàng !
Cầm Thư nhìn Ngô Tịnh, bất thình lình nàng quỳ xuống.
Ngô Tịnh lúng túng đỡ lấy Cầm Thư:
- Cầm Thư phu nhân ! Đừng làm vậy ! Ngô mỗ còn chưa đáp lại thịnh tâm của Cầm Thư và Thiếu Hoa sao có thể nhận thêm đại lễ của người !
Y trang trọng nói tiếp:
- Cầm Thư ! Đừng làm khó cho Ngô Tịnh ! Nhận một lạy của phu nhân, tại hạ khó đứng trong cuộc đời này !
Cầm Thư bịt miệng ho tiếp một tràng dài. Nàng ho xong mở chiếc khăn tay cho Ngô Tịnh nhìn thấy những đốm máu trên chiếc khăn của nàng.
Ngô Tịnh lo lắng nói:
- Cầm Thư ! Ngô Tịnh đưa nàng đến đại phu !
Cầm Thư lắc đầu:
- Cầm Thư đã nói rồi, ai cũng có số phận của mình ! Căn bệnh trầm kha này là số phận của ông tạo đã ban cho mình nhưng trước khi Cầm Thư rời bỏ cõi đời này, Cầm Thư cầu xin tôn giá hãy đào luyện Thiếu Hoa thành kiếm chủ !
Ngô Tịnh nghiêm giọng nói:
- Ngô mỗ cũng muốn điều đó nhưng?
Cầm Thư nhìn Ngô Tịnh nói tiếp:
- Thiếu Hoa không nhận lời tôn giá ?
Ngô Tịnh gật đầu rồi nghiêm giọng nói:
- Để ép buột thì mãi mãi Thiếu Hoa cũng chẳng bao giờ trở thành một kiếm thủ tầm thường chứ đừng nói đến một kiếm chủ. Thiếu Hoa chỉ có thể trở thành kiếm chủ từ bản thân mình !
Cầm Thư bịt miệng ho khan. Nàng ho xong rồi nhìn Ngô Tịnh trang trọng nói:

- Với ai thì Cầm Thư không tin nhưng với tôn giá, Cầm Thư tin khi tôn giá đã muốn thì sẽ làm được !
Ngô Tịnh nhìn sững nàng. Y trang trọng hỏi:
- Cầm Thư ! Hãy cho ta biết vì sao nàng muốn Thiếu Hoa trở thành kiếm chủ ?
- Cầm Thư chỉ có thể nói với tôn giá, Thiếu Hoa là người có cùng một số phận. Tôn giá muốn lập Kiếm Môn thì Cầm Thư nghĩ chỉ có Thiếu Hoa mới có căn cơ nối tiếp những gì tôn giá còn làm dang dở.
- Cầm Thư phu nhân ! Phu nhân có nghĩ cát bụi giang hồ sẽ khiến cho tâm hồn Thiếu Hoa bị vẫn đục không ?
- Cầm Thư tin Thiếu Hoa sẽ biết gội rửa những bụi cát của võ lâm !
Nói xong, Cầm Thư ho khùng khục.
Sau cơn ho, mặt Cầm Thư tái nhợt. Nàng đặt chiếc khăn vào tay Ngô Tịnh rồi nói:
- Chiếc khăn này sẽ minh chứng cho sự trong sạch của tôn giá !
Ngô Tịnh buông tiếng thở dài :
- Cầm Thư phu nhân ! Ngô Tịnh sẽ làm theo ý của nàng ! Ngô Tịnh có một trái tim bằng đá, nhưng nó đang bị chảy ra và trở nên mềm nhũn với cảnh ngộ hôm nay và cuộc sống đang có !

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 7
Đột Biến Kỳ Sát

Nhìn con ngân ngư đặt trên bàn, Bội Bội đỏng đảnh nói:
- Thiếu Hoa công tử, con cá này làm món gì ăn cho ngon đây !
Thiếu Hoa nhìn nàng giả lả cười, rồi nói:
- Tiểu thư thích ăn món gì thì nấu món đó, tất sẽ ăn ngon miệng thôi. Cá của tại hạ bắt từ sông Hoàng giang lên, đây chỉ là loại cá chỉ có ở sông Hoàng giang. Thịt nó thơm và ngọt, nên làm món gì cũng ngon cả !
Nói dứt câu, Thiếu Hoa ôm quyền nói tiếp:
- Thiếu Hoa mong tiểu thư có được một bữa ăn ngon miệng. Giờ Thiếu Hoa cáo từ quay về lo cho mẫu nương !
Thiếu Hoa đượm bước thì Bội Bội cản lại:
- Thiếu Hoa công tử, sao lại đi nhanh như vậy ?
- Thiếu Hoa phải quay về sớm. Mẫu nương ở nhà hẳn rất trông Thiếu Hoa ! Tiểu thư ! Thiếu Hoa không thể ở đây lâu được !
Mặt Bội Bội cau có hẳn lại. Nàng lườm Thiếu Hoa rồi gắt giọng nói:
- Vậy công tử xem Bội Bội quan trọng hơn mẫu nương hay mẫu nương quan trọng hơn Bội Bội !
Nhướng mày nhìn Bội Bội, Thiếu Hoa nhanh miệng đáp lời nàng:
- Tất nhiên mẫu nương của tại hạ quan trọng hơn tiểu thư rồi !
Nghe chàng thốt ra câu này, Bội Bội cứ như có lửa dưới chân. Nàng vừa dậm chân vừa nói:
- Bội Bội không chịu đâu ! Bội Bội không chịu đâu !
Thiếu Hoa ngạc nhiên tròn mắt nhìn nàng nói:
- Tiểu thư làm gì vậy ? Tại hạ nói có gì phật ý tiểu thư ?
Nàng ngúng ngoẩy lườm Thiếu Hoa.
- Bội Bội muốn mình phải quan trọng hơn mẫu nương của Thiếu Hoa !
Thiếu Hoa lắc đầu khoát tay nói:
- Sao mà được ! Tiểu thư sao có thể sánh bằng mẫu nương của Thiếu Hoa ! Mẫu nương tần tảo bao nhiêu năm nuôi Thiếu Hoa còn tiểu thư có cho Thiếu Hoa bữa cơm nào đâu !
- ¢ !
Nàng cắn răng trên vào môi dưới, nhìn Thiếu Hoa sòng sọc.
- Huynh còn dám nói như vậy nữa ? Bộ huynh không biết Bội Bội là ái nữ của huyện lệnh huyện Thành Chương này sao ? Cha của Bội Bội là huyện

lệnh mà !
Thiếu Hoa gật đầu nói:
- Thiếu Hoa biết chứ ! Biết nên mới chọn ra con cá ngon nhất cống nạp cho tiểu thư !
Bội Bội giẫy nẫy nói:
- Huynh còn nói công nạp cho Bội Bội nữa ! Bộ huynh xem Bội Bội như sơn tặc sao ? Bội Bội sẽ mách với lão nhân gia sẽ trừng phạt sự bất kính của huynh đối với Bội Bội !
Nghe nàng thốt ra câu này, Thiếu Hoa không khỏi lúng túng. Chàng khoát tay nói:
- Tiểu thư trách oan cho tại hạ rồi ! Thiếu Hoa nào dám xem tiểu thư như sơn tặc ! Nếu tiểu thư nói điều này với lão nhân gia chắc Thiếu Hoa không được thưởng mà còn bị phạt mất !
Nàng lườm Thiếu Hoa nói tiếp:
- Tiểu huynh không nghĩ Bội Bội là sơn tặc sao lại nói cống nạp cá cho Bội Bội. Chuyện cống nạp chỉ có bọn sơn tặc mới làm thôi chứ Bội Bội là ái nữ của huyện lệnh sao làm những chuyện của bọn sơn tặc được !
Thiếu Hoa gượng cười giả lả nói:
- Thiếu Hoa chỉ là thảo dân, ngày đêm chỉ biết giải dầu trên sóng nước Hoàng giang. Bội Bội tiểu thư bỏ qua cho tại hạ đã lỡ miệng !
Bội Bội nguýt Thiếu Hoa:
- Không bỏ qua cho tiểu huynh đâu !
- Tiểu thư ! Thiếu Hoa đã thức trắng một đêm để câu một con ngân ngư ngon nhất ! Chỉ một câu nhỏ như thế tiểu thư nỡ bắt tội Thiếu Hoa sao ?
- Bội Bội sẽ không bắt tội tiểu huynh, nhưng bắt đền huynh !
- Tiểu thư ! Thiếu Hoa đâu có gì để đền cho tiểu thư ! Chẳng lẽ một lời nói lỡ miệng thôi mà tiểu thư cũng không miễn thứ cho Thiếu Hoa ? Bây giờ tiểu thư có bắt Thiếu Hoa đền ngân lượng thì cũng không có mà đền cho tiểu thư !
Nàng trợn mắt gắt giọng nói:
- Ai bắt tiểu huynh đền ngân lượng !
Nàng bước đến trước mặt Thiếu Hoa, chấp tay sau lưng rồi nói:
- Bội Bội bắt tiểu huynh phải nấu món cá này cho Bội Bội thưởng thức !
- ¢ ! Trong phủ huyện có biết bao gia nhân người hầu, nhà bếp cũng có biết bao nhiêu người, sao tiểu thư không sai bảo chúng mà lại bắt Thiếu Hoa ? Tiểu thư không biết mẫu nương của Thiếu Hoa lúc này đang bệnh nặng à ? Người rất trông Thiếu Hoa về !
Bội Bội lườm Thiếu Hoa:
- Lúc nào tiểu huynh cũng nghĩ đến mẫu nương hết chứ chẳng bao giờ nghĩ tới Bội Bội !

Thiếu Hoa thản nhiên đáp lời nàng:
- Tiểu thư có gì để cho Thiếu Hoa nghĩ đến chứ ?
Nghe câu nói này, sắc diện của Bội Bội cau có hẳn lại. Nàng giẫy nẩy nói:
- Bội Bội không chịu đâu ! Lão nhân gia nói tất cả mọi người thuộc huyện Thành Chương phải nghe lời lão nhân gia và Bội Bội ! Tiểu huynh lại không nghĩ gì đến Bội Bội !
- Tiểu thư trách oan cho Thiếu Hoa rồi ! Nếu không nghe lời tiểu thư, Thiếu Hoa đâu có đến đây làm gì ! Con cá này Thiếu Hoa đem bán cho lão tam chí ít cũng đổi được hơn chục cân gạo đó !
Bội Bội cau mày :
- Thiếu Hoa còn tính toán với Bội Bội nữa !
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Thiếu Hoa không dám tính với tiểu thư đâu à !
Nàng nguýt Thiếu Hoa:
- Bội Bội không nói với tiểu huynh nữa !
Nàng vừa thốt dứt câu, Thiếu Hoa liền ôm quyền nói:
- Tiểu thư không còn gì để nói thì tại hạ xin cáo từ !
Ôm quyền xá Bội Bội, Thiếu Hoa quay bước. Chàng vừa bước đi thì Bội Bội khóc thét lên.
Tiếng khóc của nàng như thể một hiệu lệnh gọi Đàm Cối bộ đầu.
Đàm Cối bước vào:
- Tiểu thư có chuyện gì ?
Bội Bội chỉ Thiếu Hoa nói:
- Thiếu Hoa bức ép ta !
Thiếu Hoa nghe nàng thốt câu này sững bước. Chàng quay lại thì nghe Đàm Cối rít giọng nói:
- Tiểu tử thúi to gan dám bức hiếp Cao tiểu thư !
Gã vừa nói vừa rút xoạt đại đầu đao ra.
Thiếu Hoa lúng túng. Chàng vừa khoát tay vừa cuống quýt nói:
- Đàm bộ đầu....tại hạ không có...không có bức ép Cao tiểu thư đâu...không có mà !
Đàm Cối gằn giọng:
- Tiểu tử ! Ngươi không bức ép sao tiểu thư lại khóc hả ? Chắc ngươi hết muốn sống rồi !
Thiếu Hoa lắc đầu nói:
- Đàm bộ đầu ! Oan cho thảo dân lắm ! Thảo dân có là gì đâu ! Cao tiểu thư muốn khóc thì khóc, có lẽ tại Cao tiểu thư dư nước mắt nên khóc đại đó thôi mà !
- Ai dư nước mắt chứ ?
- Thật mà, Đàm bộ đầu hãy hỏi tại sao Cao tiểu thư đi !

- Đàm mỗ không cần hỏi. Cao tiểu thư khóc là do ngươi !
Thiếu Hoa nhìn Bội Bội. Chàng nhận ra ngay nụ cười mỉm trên hai cánh môi của nàng.
Chỉ Bội Bội, Thiếu Hoa nói:
- Đàm bộ đầu ! Đúng là Thiếu Hoa bị Oan rồi ! Tiểu thư đâu có khóc ! Tại hạ vừa thấy tiểu thư cười kia kìa ! Tiểu thư cười chứ đâu có khóc !
Thiếu Hoa vừa nói dứt câu thì Bội Bội ré lên.
Đàm Cối cau mày nói:
- Tiểu tử, ngươi nghe rồi chứ ! Tiểu thư cười hay khóc ?
Thiếu Hoa lúng túng nói:
- Dạ, tiểu thư đang khóc ! Tiểu thư vừa cười vừa khóc ! Nhưng cho dù tiểu thư khóc đi nữa thì tại hạ tuyệt nhiên cũng không có ý mạo phạm để tiểu thư khóc đâu !
- Ngươi không mạo phạm sao tiểu thư lại khóc như vậy hả ?
- Thiếu Hoa làm sao mà biết được !
- Tiểu tử không biết thì bổn bộ đầu sẽ cho ngươi biết !
Thiếu Hoa nhăn mặt nhìn Bội Bội nói:
- Cao tiểu thư nói dùm một lời cho Thiếu Hoa ! Thiếu Hoa đâu có mạo phạm tiểu thư khiến cho Đàm bộ đầu tức giận như vậy !
Bội Bội mỉm cười nói:
- Tiểu huynh không mạo phạm Bội Bội ư ?
Thiếu Hoa gật đầu:
- Thiếu Hoa có gan to cỡ nào cũng không dám mạo phạm Cao tiểu thư ! Tiểu thư là lá ngọc cành vàng của huyện lệnh, còn Thiếu Hoa chỉ là một tiểu ngư trên dòng Hoàng giang. Gan của Thiếu Hoa đâu có lớn quá để chọc ghẹo tiểu thư chứ !
Chàng ôm quyền xá - Thiếu Hoa nghiêng mình bái kiến tiểu thư rút lại những lời nói vu khống cho Thiếu Hoa !
Bội Bội trố mắt nhìn chàng nói:
- Tiểu huynh nói Bội Bội vu khống ?
Đàm Cối trừng mắt nhìn Thiếu Hoa:
- Thiếu Hoa ! Ngươi thật là to gan lớn mật dám thốt những lời đó với Cao tiểu thư ! Mau quì xuống !
Thiếu Hoa khoát tay nói:
- Thiếu Hoa là thảo dân đâu biết dùng lời, xin tiểu thư miễn thứ cho !
Bội Bội nhìn chàng:
- Bội Bội sẽ không bắt tội tiểu huynh nữa ! Nhưng tiểu huynh phải làm món cá ngân ngư cho Bội Bội ăn !
Đàm Cối nhìn lại Bội Bội nói:
- Tiểu thư, trong nhà bếp của huyện phủ đâu thiếu những nhà bếp giỏi làm

cá cho tiểu thư. Cứ để cho tên tiểu tử này nhận một vài cái tát của tiểu thư để gã nhớ không được vọng ngôn vô lối với tiểu thư là được rồi !
Chuyện làm cá hãy để cho tiểu nhân sai người nấu là được rồi !
Bội Bội lắc đầu:
- Không ! Ta thích Thiếu Hoa làm cá cho ta ăn !
Đàm Cối nhìn lại Thiếu Hoa nói như ra lệnh:
- Tiểu tử, ngươi nghe Cao tiểu thư nói rồi chứ ?
- Thảo dân đã nghe rồi !
- Thế sao còn đứng đó là gì ?
Gã chỉ con cá đặt trên bàn:
- Ngươi đem xuống nhàn bếp làm cho tiểu thư ăn !
- Dạ !
Thiếu Hoa bưng lấy con cá, dợm bước đi thì Bội Bội gọi giật lại:
- Khoan đã !
Chàng dừng bước nhìn lại Bội Bội nói:
- Tiểu thư còn điều chi chỉ giáo cho thảo dân ?
Bội Bội mỉm cười:
- Bội Bội sẽ đi cùng với tiểu huynh xuống bếp !
Đàm Cối nói:
- Tiểu thư ! Tiểu tử Thiếu Hoa phải có bổn phận hầu hạ cho tiểu thư, cần gì phải đi cùng với y !
Bội Bội nhìn Đàm Cối trả lời:
- Ta thích xem Thiếu Hoa làm cá như thế nào ! Bộ đầu giúp ta như Thiếu Hoa thế là đủ rồi ! Bộ đầu có thể đi !
Đàm Cối miễn cưỡng nói:
- Tuân lệnh tiểu thư !
Đàm Cối đi rồi, Bội Bội mới bước đến bên cạnh Thiếu Hoa:
- Giờ thì tiểu huynh nghĩ mẫu nương quan trọng hơn Bội Bội không ?
- Lúc nào trong tâm của Thiếu Hoa, mẫu nương vẫn quan trọng hơn !
Chàng nói rồi sảy bước đi.
Bội Bội giật tay chàng lại:
- Tiểu huynh đi đâu vậy ?
- Thì đi xuống nhà bếp làm món cá ngân ngư cho tiểu thư ! Ở đây, Thiếu Hoa biết lấy cái gì để làm ?
- Lối đó đâu phải đường xuống bếp ! Bội Bội sẽ dẫn tiểu huynh đi !
- Mời tiểu thư dẫn đường cho tại hạ !
Bội Bội dẫn Thiếu Hoa xuống dãy nhà ngang dùng làm bếp. Vừa thấy Bội Bội và Thiếu Hoa bước vào, ba gã đầu bếp ôm quyền xá nàng:
- Tiểu thư !
Bội Bội khoát tay nói:

- Các vị cho Bội Bội mượn một cái bếp để tiểu huynh đây làm món cá ngân ngư cho Bội Bội nhé !
Ba gã hỏa đầu quan khúm núm trả lời:
- Dạ, thảo dân xin nhường ạ !
Bội Bội nhìn lại Thiếu Hoa:
- Đến lượt tiểu huynh hầu dịch Bội Bội rồi đó !
Nàng ghé miệng vào tai Thiếu Hoa nói:
- Tiểu huynh may mắn lắm mới được Bội Bội để mắt đến cho làm bếp hầu dịch Bội Bội đó !
Nàng thốt ra câu này khiến cho mặt Thiếu Hoa nhăn hẳn lại.
Chàng nhìn sang Bội Bội giả lả nói:
- Thiếu Hoa chỉ biết bắt cá trên sông Hoàng giang, nếu như nấu nướng không ngon, mong tiểu thư miễn thứ cho !
Nàng lườm Thiếu Hoa:
- Nhất định tiểu huynh sẽ nấu ngon mà, Bội Bội tin là như vậy !
Thiếu Hoa lắc đầu, ôn nhu nói:
- Thiếu Hoa chỉ sợ tiểu thư không vừa miệng lại bắt tội Thiếu Hoa !
Nàng lắc đầu:
- Bội Bội sẽ không bắt tội tiểu huynh đâu, tiểu huynh đừng ngại !
- Tiểu thư đã nói vậy, tại hạ xin trổ tài nấu bếp hầu hạ Cao tiểu thư !
Thiếu Hoa nói rồi, quay lại chú tâm vào làm bếp. Chỉ loáng qua trong nháy mắt, con cá ngân ngư đã được Thiếu Hoa lột sạch cả thịt chỉ còn lại mỗi phần xương.
Chàng nhìn lại Bội Bội nói:
- Tiểu thư ! Giống cá ngân ngư này, cái ngon nhất, tinh quý nhất chính là phần xương của nó ! Còn thịt thì chẳng có giá trị gì. Để thưởng thức được cái ngon của loài ngân ngư thì phải ăn thật lâu, thật chậm, và phải ăn từ từ. Thậm chí phải ngậm miếng xương trong miệng, mới có thể biết hết vị ngọt của nó !
Nói rồi, Thiếu Hoa gói tất cả chỗ thịt bỏ qua một bên, dùng xương đổ vào chảo cho đến khi nó khét mới nhắc ra. Chàng lấy tất cả số xương cá đó đặt ra đĩa rồi nói:
- Tại hạ đã làm xong rồi ! Mời tiểu thư !
Bội Bội nhìn chàng ngạc nhiên hỏi:
- Sao tiểu huynh làm nhanh vậy ?
- Làm món cá ngân ngư này rất đơn giản nên phải nhanh tay mới được. Thiếu Hoa làm nhanh vì đã quen tay rồi !
Bội Bội nhìn đĩa xương cá, thắc mắc hỏi:
- Sao chỉ có xương không vậy ?
- Cái tinh quý nhất của cá chính là phần xương và đầu ! Tiểu thư ngậm

xương cá mới biết vị đắng và ngon của nó !
Chàng mỉm cười nhìn nàng:
- Tại hạ đã làm xong rồi, giờ có thể đi được rồi chứ ?
Bội Bội lưỡng lự:
- Tiểu huynh không chỉ cho Bội Bội cách làm cá ngân ngư à ?
- Nếu có thời gian Thiếu Hoa sẽ chỉ cho tiểu thư. Lúc này, Thiếu Hoa không có nhiều thời gian !
Bội Bội buông tiếng thở dài:
- Vậy khi nào tiểu huynh rảnh, Bội Bội sẽ cho dời tiểu huynh đến !
- Thiếu Hoa không dám cãi lệnh tiểu thư !
Thiếu Hoa ôm quyền nói:
- Cáo từ !
Bội Bội nhìn chàng. Nàng miễn cưỡng gật đầu nói:
- Ún món cá này, Bội Bội sẽ nhớ đến tiểu huynh nhiều lắm đó !
Thiếu Hoa mỉm cười. Chàng từ tốn nói:
- Chỉ cần tiểu thư không bắt tội Thiếu Hoa là được rồi !
Thiếu Hoa ôm quyền xá Bội Bội một lần nữa rồi mới rời nhà bếp. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:
"Người như tiểu thư thì chỉ đáng được ăn xương cá thôi ! Ta đã vì nàng mà nàng chẳng vì ta, đáng được hưởng phần xương cá của Thiếu Hoa !" ö niệm đó trôi qua, Thiếu Hoa hừ nhạt nói thầm:
- Nàng sao có thể sánh với mẫu nương của Hoàng Thiếu Hoa này được !
Thiếu Hoa vừa bước ra khỏi cửa chưa được bao xa thì nghe Bội Bội thét lên:
- Cứu với ! Cứu tôi với !
Tiếng kên của nàng biểu lộ tất cả sự hốt hoảng, sợ hãi, buột chàng phải dừng bước nhìn lại.
Bội Bội bước ra khỏi cửa gian nhà bếp, vừa vuốt cổ vừa khóc, vừa thét lên:
- Tiểu huynh cứu Bội Bội với !
Thiếu Hoa lo lắng quay lại hỏi:
- Tiểu thư sao vậy ?
Bội Bội chỉ vào cổ mình, vừa khóc vừa nói:
- Món cá của tiểu huynh....Bội Bội bị đau cổ...Hóc cổ xương rồi...đau lắm....
Nước mắt tràn ra, mặt nàng méo xệch trông thật tội nghiệp.
Thiếu Hoa lắc đầu nói:
- Tại tiểu thư ham ăn quá. ún món cá của Thiếu Hoa thì phải cẩn thận mới được ! Không phải ai cũng ăn được đâu, nhất là những trang lá ngọc cành vàng !
Bội Bội thổn thức nói:
- Tiểu huynh, làm sao bây giờ ?
- Tại hạ sẽ lấy xương ra cho tiểu thư !

- Tiểu huynh cứu Bội Bội ?
- Nhất định Thiếu Hoa phải cứu rồi, nếu không sẽ đắc tội với huyện đại nhân.
Thiếu Hoa nâng cằm nàng lên:
- Tiểu thư há miệng ra thật to !
Bội Bội há miệng ra, Thiếu Hoa nói tiếp:
- To ra nữa !
Bội Bội nhíu mày, cố há miệng ra.
Thiếu Hoa nói:
- Thè lưỡi ra !
Nàng răm rắp làm theo lời chàng.
Thiếu Hoa thò hai ngón tay vào miệng nàng, gắp lấy chiếc xương cá đâm vào họng. Lấy chiếc xương cá ra rồi, Thiếu Hoa nắm lấy chiếc lưỡi của Bội Bội.
Chàng nghĩ thầm:
"Chiếc lưỡi này độc địa lắm ! Lần sau thì nàng sẽ chẳng dám bắt Thiếu Hoa hầu dịch nàng nữa !" Vừa nghĩ, Thiếu Hoa vừa cấu vào lưỡi nàng.
Bội Bội nhăn mặt rên lên :
- Ôi !
Chàng thả cằm nàng ra hỏi:
- Tiểu thư không sao chứ ?
Bội Bội chùi nước mắt. Nàng rùng mình nói:
- Bội Bội chẳng dám ăn món cá ngân ngư của huynh nữa đâu !
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Thiếu Hoa đã nói trước với tiểu thư rồi, thưởng thức được cái ngon của ngân ngư phải là người có phận !
Thiếu Hoa ôm quyền:
- Giờ tiểu thư đã hiểu ra rồi chứ ! Thiếu Hoa xin cáo từ !
Nàng quay bước bỏ đi một mạch. Vừa đi Thiếu Hoa vừa nghĩ:
"Lần sau gặp lại Thiếu Hoa, nàng đừng có giở thói đỏng đảnh với ta nữa !"
Trở về thảo xá, thấy cửa thảo xá đón im ỉm. Phàm bình nhật thì chàng đã bắt gặp mẫu nương ra đón ngay ngưỡng cửa, nhưng hôm nay không thấy mẫu nương, mà ngược lại Thiếu Hoa cảm thấy một nỗi hồi hộp lo âu.
Chưa bước đến cửa, Thiếu Hoa đã lên tiếng:
- Mẫu nương ! Con về đây !
Không nghe tiếng mẫu nương đáp lời chàng, tâm Thiếu Hoa ào lên nỗi hồi hộp lo lắng.
Chàng đẩy cửa bước vào thảo xá.
Cảnh tượng trong thảo xá đập vào mắt chàng khiến cho toàn thân phải bủn rủn. Cổ họng Thiếu Hoa như thể có một khối than hồng chặn ngang chẳng

thể nào thốt ra được thành lời. Tim chàng gần như ngừng đập.
Làm sao Thiếu Hoa không rơi vào tình trạng đó khi chứng kiến thân hình của mẫu nương ngồi trên ghế, hai mắt khép lại, và một dòng máu rỉ ra ngay giữa ngực của người.
Thiếu Hoa cứ trơ ra như pho tượng đứng ngay ngưỡng cửa. Chàng cứ như bị trời trồng, chân chôn dưới đất, mắt mở trừng trừng nhìn về phía cái xác của mẫu nương.
Mãi một lúc, Thiếu Hoa mới lên tiếng:
- Mẫu nương, sao lại thế này ?
Thiếu Hoa vừa nói vừa nhào đến ôm lấy xác của mẫu nương.
- Sao lại như thế này ? Sao lại như thế này ?
Cùng với nhưng lời đó, nước mắt trào ra mặt Thiếu Hoa.
Trong nội tâm càng bùng nổ một sự đau đớn, những tưởng như có thể phá tung cả thể xác chàng.
Thiếu Hoa gục đầu vào chân mẫu nương nức nở nói:
- Mẫu nương....Thiếu Hoa về đây ngay...mẫu nương...chuyện gì đã xảy ra ?
Thiếu Hoa ngửa mặt rống lên:
- Trời ơi...tại sao lại như thế này...tại sao...ai...ai đã nhẫn tâm làm chuyện này...
Thiếu Hoa đập tay vào trán mình:
- Ai đã làm chuyện này...Ai đã sát hại mẫu nương của Thiếu Hoa ? Ai ? Nói cho ta biết đi !
Nước mắt trào ra ràn rụa cả mặt Thiếu Hoa. Cùng với những dòng nước mắt đó là nét phẫn uất hiện rõ trong từng nét mặt chàng. Ôm lấy xác mẫu nương:
- Mẫu nương, hãy nói cho con biết, người nào giết mẫu nương. Ai đã sát hại người, Thiếu Hoa hận...hận kẻ đó...con căm thù người đó...mẫu nương...nói cho con biết đi !
Thiếu Hoa gục đầu vào chân mẫu nương nói tiếp:
- Nói cho con biết đi...con sẽ trả thù...con sẽ trả hận...
Một giọng nói vang lên:
- Thiếu Hoa đệ muốn biết ư ?
Thiếu Hoa từ từ ngẩn lên nhìn Ngô Tịnh. Trong làn nước mắt ràn rụa, bóng dáng Ngô Tịnh thật hư vô, mờ ảo như một bóng ma trong tầm mắt chàng.
Thiếu Hoa thốn thức nói:
- Ngô đại ca, đại ca biết ai giết mẫu nương của Thiếu Hoa không ? Kẻ đó là ai ?
Ngô Tịnh bước đến trước mặt Thiếu Hoa.
Y nhìn thẳng vào mắt chàng, trầm giọng nói:
- Nếu đại ca nói ra hung thủ lúc này...
Y buông tiếng thở dài từ từ lắc đầu nói tiếp:

- Ta có lỗi với Cầm Thư mẫu nương của đệ !
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Đại ca, đại ca không có lỗi gì cả ! Nói cho Thiếu Hoa biết đi !
Ngô Tịnh buông một tiếng cực kỳ lạnh nhạt:
- Không !
Thốt ra tiếng nói đí, giọng của Ngô Tịnh trầm hẳn xuống, sự trầm lặn biểu lộ tất cả sự cương quyết của hắn.
- Ngô đại ca, tại sao không ?
- Ngô đại ca vì mẫu nương và vì Thiếu Hoa đệ !
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Vì mẫu nương và vì Thiếu Hoa, sao đại ca không nói cho đệ biết hung thủ là ai ?
Ngô Tịnh nghiêm nói:
- Biết hung thủ đệ sẽ làm gì ?
- Thiếu Hoa sẽ tìm hắn đòi lại món nợ này !
Chàng vừa nói dứt câu thì nhận ngay một cái tát nảy lửa vào mặt.
- Bốp...
Nhận trọn một cái tát của Ngô Tịnh, năm đầu ngón tay hiện ngay trên má chàng.
Thiếu Hoa vuốt má mình.
- Tại sao Ngô đại ca lại đánh Thiếu Hoa ?
- Ta đánh ngươi chỉ vì ngươi muốn biến ta thành một kẻ bất nghĩa !
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Thiếu Hoa không có ý biến Ngo đại ca thành kẻ bất nghĩa bất nhân !
Thiếu Hoa chỉ muốn biết ai là hung thủ sát tử mẫu nương của Thiếu Hoa thôi !
Ngô Tịnh buông tiếng thở dài nhìn Thiếu Hoa nói:
- Nếu mẫu nương còn sống, người sẽ nói cho ngươi biết hung thủ là người nào, nhưng mẫu nương ngươi lại chết thì không thể nói !
- Tại sao đại ca không nói ?
- Nếu ngươi biết hung thủ....
Ngô Tịnh lắc đầu nói tiếp:
- Ngươi chỉ có đi nạp mạng cho người ta mà thôi ! Một tiểu ngư chỉ biết câu cá trên dòng Hoàng giang sao có thể là đối thủ của một kiếm sát chứ ?
Ngô Tịnh nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa:
- Thiếu Hoa đệ....
Buông một tiếng thở dài Ngô Tịnh nói tiếp:
- Chỉ khi nào người là kiếm chủ Kiếm Môn thì ta sẽ nói hung thủ là ai !
Răng trên của Thiếu Hoa cắn vào môi dưới đến tuôn cả máu ra ngoài.
Ngô Tịnh nhìn chàng nói:

- Ta biết ngươi đang phẫn nộ ! Hãy lấy sự phẫn nộ đó mà làm hành trang cho mình trong bước đường còn lại ! Kiếm chủ Kiếm Môn không phải là hạng người chỉ biết phẫn nộ nhưng thụ động, mà phải là một trụ đỉnh của võ lâm, một kẻ biết hành động !
Lệ trào khóe mắt Thiếu Hoa ướt đẫm cả má chàng, rồi thấm xuống ngực áo ướt sũng.
Thiếu Hoa gằn giọng nói:
- Thiếu Hoa sẽ là kiếm chủ Kiếm Môn !
Ngô Tịnh đặt tay lên vai chàng an ủi:
- Ta biết Thiếu Hoa đệ sẽ làm được điều đó ! Kẻ sát tử mẫu nương đệ phải đền tội trước mộ phần của Cầm Thư !
- Ngô đại ca !
- Những gì đệ làm cũng vì mẫu nương. Thiếu Hoa làm được mẫu nương sẽ ngậm cười nơi chín suối ! Thiếu Hoa không làm được, mẫu nương sẽ mang nỗi oán hờn vào chốn a tỳ !
- Ngô đại ca, hãy biến biến Thiếu Hoa thành kiếm chủ ! Thiếu Hoa van xin đại ca !
- Để trở thành một kiếm chủ, Thiếu Hoa đệ có thể phải trả giá bằng sinh mạng của mình !
Thiếu Hoa gật đầu:
- Thiếu Hoa chấp nhận ! Chấp nhận tất cả sự trả giá, kể cả sinh mạng mình !
Ngô Tịnh nghiến răng. Y rít giọng nói:
- Được ! Thiếu Hoa hãy tuyên thề trước di thể của mẫu nương đệ đi !
Thiếu Hoa gật đầu.
Chàng quì xuống trước di thể của Cầm Thư. Nước mắt tuôn đẫm ra hai bên má.
Thiếu Hoa nghẹn ngào nói:
- Mẫu nương ! Con sẽ là một kiếm chủ !
Nói dứt câu, Thiếu Hoa bật khóc thành tiếng.
Những tiếng khóc bật ra từ cửa miệng Thiếu Hoa đủ nói lên tất cả những suy nghĩ đang âm ỷ trong đầu chàng.
Ngô Tịnh từ từ buông một tiếng thở dài.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 8
Bóng Tối

Trở lại Hoàng Thiên nhai.
Thiên Tống và Như Băng đi giữa hai hàng Nhục nhân, tiến thẳng đến một tòa cổ động được khoét sâu vào vách núi, nói là cổ động cũng không đúng, bởi nó như một cánh đồng khổng lồ, hai bên có hai trụ đá sừng sững như thể chống lại ngọn núi thái sơn phía trên.
Ngay trước cửa là đôi chân đèn to hơn một tòa nhà hai gian, với hai ngọn lửa trông tựa như hai ngọn hỏa sơn bùng cháy soi sáng cả không gian.
Trên chiếc ngai bằng đá, là một người vận huyết y đỏ ối có mủ che kín mặt.
Thiên Tống và Như Băng nhìn về phía người vận huyết bào. Chân diện của Như Băng lộ vẻ lo lắng và khẩn trương cực độ.
Nàng từ từ thở ra như thể thả bớt nỗi lo âu trong tâm tưởng mình.
Thiên Tống nhìn thẳng vào mặt huyết bào bí nhân ngồi trên thạch ngai.
Chàng từ từ đối nhãn với đôi mắt toát ra ánh sáng ngời ngời của huyết bào nhân.
Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thiên Tống nắm tay Như Băng. Chàng từ từ thả bước tiến đến mười bộ. Buông tay Như Băng, Thiên Tống ôm quyền xá, từ tốn nói:
- Trương Thiên Tống tham kiến tôn giá !
Nhịp nhịp bàn tay xuống thạch ngai, huyết bào y nhân ôn nhu nói:
- Thiên Tống, bổn tọa đã nghe danh tiếng Huyết Kiếm đại hiệp Trương Thiên Tống của các hạ. Các hạ trước khi đến Nhục Nhân Địa hẳn đã biết Nhục Nhân Địa là vùng đất như thế nào rồi !
Thiên Tống ôm quyền nói:
- Tại hạ có biết chưa một ai vào Nhục Nhân Địa mà quay trở ra !
- Biết sao các hạ vẫn đến !
- Tại hạ có việc phải đến, không đến không được !
- Vậy sao ?
Thiên Tống gật đầu trả lời:
- Sự thật là như vậy !
Huyết bào y nhân từ từ đứng lên. Tấm áo thùng thình của y phủ xuốmg sàn đá hoa cương.
Rọi đôi uy quang sáng ngời về phía Thiên Tống. Huyết bào nhân trầm giọng nói:

- Thế các hạ có việc gì ở đây nào ?
Y khoanh tay trược ngực, chậm rãi nói tiếp:
- Nhục Nhân Địa cách ly khỏi giang hồ, hôm nay Huyết Kiếm Trương Thiên Tống lại dấn thân đến nơi có chuyện với Nhục Nhân Địa. Bổn tọa rất lấy làm lạ đó !
Thiên Tống ôm quyền, nhã nhặn đáp lời:
- Nếu tại hạ là tôn giá, tất sẽ cũng phải lạ lẫm như tôn giá ! Nhưng nếu tôn giá là tại hạ thì sẽ chẳng có gì là lạ cả ! Phàm không có mục đích thì chẳng ai muốn đến Nhục Nhân Địa khi biết có đường vào mà không có đường trở ra !
- Trương các hạ nói rất đúng ! Thế các hạ có thể cho bổn tọa biết mục đích của các hạ chứ !
- Tôn giá là chủ nhân ở Nhục Nhân Địa tất nhiên tại hạ phải nói ra mục đích của mình rồi, nhưng nếu tại hạ nói ra mục đích của mình rồi, tôn giá có tin vào tại hạ không ?
- Bất cứ chuyện gì cũng có thử thách cả ! Nếu như các hạ vượt qua những thử thách đó, bổn tọa sẽ tin !
- Nếu tôn giá tin, tôn giá có đáp ứng những đòi hỏi của tại hạ không ?
- Bổn tọa chỉ sợ Trương các hạ không vượt qua được những thử thách của ta mà thôi !
- Khi đặt ra mục đích của mình, Trương Thiên Tống không biết dừng lại !
Huyết bào nhân khẽ gật đầu:
- Tốt lắm ! Bổn tọa chấp nhận thỉnh cầu của Trương các hạ ! Nhưng ngược lại, các hạ sẽ biết chuyện sẽ xảy ra với các hạ chứ !
Thiên Tống gượng cười nói:
- Tại hạ đáng trở thành Nhục nhân lắm chứ !
- Các hạ đã chấp nhận thì chẳng thể nào nuốt lời được ! Hãy nói cho bổn tọa biết mục đích của mình đi !
Thiên Tống rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi trang trọng nói:
- Tại hạ đến Nhục Nhân Địa để tìm một người....
Thiên Tống từ từ thở ra, rồi nói tiếp:
- Người đó có ngoại danh là Thiên Sứ bóng tối !
Thiên Tống chỉ thấy Huyết bào nhân chớp mắt một cái. Nhưng chỉ một cái chớp mắt đó thôi, Thiên Tống ngầm đoán sẽ có chuyện kinh thiên động địa sắp xảy đến với mình.
Rít tiếp một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thiên Tống trang trọng nói tiếp:
- Tôn giá bồi tiếp tại hạ chứ ?
- Các hạ đã vào trong này, tất đã chấp nhận số phận của mình ! Bổn tọa phải bồi tiếp các hạ. Nếu như các hạ trở thành Nhục nhân thì đây cũng là sự chọn

lựa của các hạ !
- Tại hạ đã nói, mình là kẻ chẳng bao giờ biết dừng bước khi mục đích đã được đặt ra !
- Hy vọng Huyết Kiếm Trương Thiên Tống sẽ tạo ra một sự thay đổi lớn trong Nhục Nhân Địa ! Một sự thay đổi mà bổn tọa tin sẽ tạo ra một cái gì đó phấn khích trong tâm tưởng bổn tọa !
Rọi ánh mắt nhìn xuống Hà Như Băng. Huyết bào nhân trầm giọng nói:
- Bổn tọa nghe nói ở Hàm Đan có một trang mỹ nhân của Nguyệt lâu với nhan sắc siêu phàm, thoát tục, có thể khiến tất cả nam nhân bán mạng vì nàng. Mỹ nữ đó hẳn là vị cô nương đang đứng bên các hạ ?
Thiên Tống ôm quyền trả lời:
- Mặc dù cách ly khỏi giang hồ nhưng chuyện gì tôn giá cũng biết, Thiên Tống bái phục. Tôn giá đoán không sai, nàng chính là Hà Như Băng, mỹ nữ của tòa Nguyệt lâu !
- Bổn tọa đoán đúng vì nhận ra vẻ đẹp của cô ta ! Thế tại sao cô ta lại rời Nguyệt lâu mà đến Nhục Nhân Địa ?
- Như Băng...
Thiên Tống nhìn sang Như Băng hỏi:
- Nàng có thể trả lời cho chủ nhân Nhục Nhân Địa biết chứ ?
Như Băng nhìn lên Huyết bào nhân, nàng nhỏ nhẹ nói:
- Như Băng và Trương huynh là người chung một con thuyền !
Huyết Bào nhân khoát tay nói:
- Bổn nhân hiểu rồi ! Hai người cùng một mục đích là Thiên Sứ bóng tối ?
Như Băng khẽ gật đầu.
Huyết bào nhân ngồi xuống chiếc ngai. Y rọi hai luồng nhãn quang chiếu vào Như Băng và Thiên Tống, rồi nói:
- Như Băng cô nương cùng một mục đích với Thiên Tống các hạ, nếu Thiên Tống trở thành Nhục nhân thì cô nương cũng sẽ trở thành Nhục nhân !
Thiên Tống nhìn sang Như Băng hỏi:
- Nàng đồng ý chứ ?
Như Băng khẽ gật đầu đáp:
- Đó là sự lựa chọn trước khi ta đến đây !
Thiên Tống nhìn lại huyết bào nhân:
- Tôn giá ! Tại hạ và Như Băng chấp nhận sự thách thức !
- Tốt !
Y trở thế ngồi đặt tay lên bắp chân, ôn nhu nói:
- Thiên Sứ bóng tối đang ở trong Thạch Lâm ! Hai người cứ đi theo con đường trước mặt sẽ đến Thạch Lâm. Vào trong Thạch Lâm, Trương các hạ và Như Băng cô nương mới có thể gặp được Thiên Sứ bóng tối ! Như nếu không đến được Thạch Lâm, mãi mãi hai người sẽ trở thành Nhục nhân của

Nhục Nhân Địa !
Huyết bào nhân nói rồi vỗ tay một tiếng.
Tiếng vỗ tay của huyết bào nhân như thể khởi động một cơ quan bí mật nào đó mà hai ngọn đuốc khổng lồ từ từ tắt dần cùng với màn sương dày đặc xuất hiện.
Hiện tượng đó xảy ra trong khoảnh khắc chóng vánh. Khi hai ngọn đèn chân đèn khổng lồ tắt ngúm, bóng đèn cùng với màn sương đã che khuất tầm mắt Thiên Tống và Như Băng thì tất cả Nhục nhân cầm đuốc cũng biến mất như thể tan vào màn sương.
Màn sương dày phủ trước mặt Thiên Tống và Như Băng khiến họ chẳng còn thấy gì nữa.
Thiên Tống nhìn sang Như Băng:
- Nàng sợ không ?
Như Băng gật đầu:
- Trong hiện tượng này thì ai mà không sợ, Thiên Tống huynh còn hỏi nữa !
Thiên Tống mỉm cười:
- Dù có sợ thì Thiên Tống và Như Băng cũng phải tiến về phía trước thôi ! Chúng ta đã đến bến rồi, không thể không lên thuyền !
Nàng nắm tay Thiên Tống.
- Thiên Tống huynh hứa đừng bỏ rơi Như Băng !
- Nàng vì Thiên Tống mà đến đây, tất ta cũng phải đáp lại nhiệt tình của nàng chứ ! Nếu có trở thành Nhục nhân thì bên cạnh Thiên Tống vẫn có một trang mỹ nữ cũng là Nhục nhân như Thiên Tống.
Như Băng bóp nhẹ bàn tay Thiên Tống. Chàng có cảm giác bàn tay nàng khá lạnh.
Thiên Tống mỉm cười nói:
- Như Băng đang sợ ?
Như Băng gật đầu.
Thiên Tống nắm tay nàng an ủi:
- Ta sẽ không để cho nàng sợ !
Hai người thả bước tiến vào tòa cổ động. Màn sương từ từ tan dần. Tất cả mọi cảnh vật ở đây đã hoàn toàn thay đổi. Thiên Tống và Như Băng phải dừng bước khi thấy một người đứng án ngữ trước mặt họ. Đó là Nhục nhân với tấm áo thụng có mũ trùm kín đầu.
Y cầm trường kiếm, hướng mũi hơi chúi xuống đất.
Thiên Tống nhìn gã Nhục nhân rồi quay sang nói với Như Băng:
- Nàng đứng ở đây để ta đối phó !
Thiên Tống rút Huyết Kiếm, bước đến hai bộ. Chàng nhìn vào mặt gã Nhục nhân nói:
- Tôn giá có thể cho tại hạ chiêm ngưỡng chân diện của tôn giá chứ ?

Gã Nhục nhân nghe Thiên Tống nói liền bỏ ngay chiếc mũ trùm đầu xuống. Chân diện y lộ ra.
Một khuôn mặt sần sùi, với đôi mắt lộ hẳn ra ngoài. Kinh tởm hơn nữa là hai cánh mũi gã không có. Tồn tại chỗ vùng khứu giác là hai cái lỗ sâu hoắm.
Vừa thấy chân diện gã Nhục nhân, Như Băng thét lên.
Nàng sao có thể giữ được bình tĩnh trước khuôn mặt quỷ dữ đó.
Tiếng thét của nàng còn lồng lộng khắp tòa cổ động thì kiếm ảnh từ gã Nhục nhân cắt ra nhanh không thể tưởng. Thiên Tống vừa hành kiếm đỡ lấy chiêu của đối phương vừa nói:
- Tôn giá là người của Võ Đang !
Thiên Tống nhận ra điều đó vì thấy kiếm pháp Nhục nhân sử dụng đúng là kiếm pháp "Cầm Dương Thái Cực Kiếm của Võ Đang phái" Thiên Tống vừa gác kiếm của đối phương, vừa lách bộ qua trái bằng một bộ pháp thần kỳ và biến hóa. Y chỉ hơi xoay người thì mũi kiếm đã điểm vào yết hầu của đối phương.
Thiên Tống gằn giọng:
- Tôn giá là ai trong Võ Đang phái ?
Đáp lại lời nói của Thiên Tống, Nhục nhân không màng đến mũi Huyết Kiếm của đối phương đã đặt vào yết hầu mình, mà hoành kiếm đâm vào đan điền của Thiên Tống.
Động tác của Nhục nhân nhanh nhưng kiếm của Thiên Tống nhanh hơn một nhịp. Mũi Huyết Kiếm của Thiên Tống xuyên thủng yết hầu của gã Nhục nhân trước khi kiếm của y còn cách đan điền gã nửa gang tay.
Gã Nhục nhân buông trường kiếm đứng phỗng người ra.
Thiên Tống rút kiếm lại. Y vừa rút kiếm vừa nói:
- Tự người đi tìm cái chết !
Gã Nhục nhân đổ sụp xuống, tấm áo choàng thụng y đổ tung ra để lộ đạo bào bên trong.
Thiên Tống nhìn xác gã Nhục nhân nói:
- Đúng là một đạo sĩ Võ Đang. Chỉ có những đạo sĩ Võ Đang chân chính mới khả dĩ thụ học được ém Dương Thái Cực kiếm pháp !
Thiên Tống cau mày. Y nhìn lại Như Băng nói:
- Như Băng, chúng ta đi tiếp thôi !
Như Băng nhìn lại xác gã Nhục nhân một lần nữa rồi bước đến bên Thiên Tống.
Nàng nhỏ giọng nói:
- Thiên Tống huynh ! Hắn là ai vậy ?
- Thiên Tống chỉ biết y là một đạo sĩ Võ Đang. Một đạo sĩ Võ Đang chân chính nhưng chưa đạt đến cảnh giới tối thượng của ém Dương Thái Cực kiếm pháp !

Thiên Tống lắc đầu nói tiếp:
- Chuyện này khiến huynh phải lấy làm lạ !
- Huynh lạ gì ?
- Trong Nhục Nhân Địa có đạo sĩ Võ Đang !
Nàng lắc đầu:
- Bất cứ ai cũng đều có thể là Nhục nhân khi bước vào Nhục Nhân Địa. Kể cả Thiên Tống huynh và Như Băng cũng sẽ trở thành Nhục nhân nếu như không vượt qua được thử thách của Nhục Nhân Địa chủ nhân !
- Họ đến đây vì cái gì ? Nếu không phải là Thiên Sứ bóng tối ?
Nàng nhìn Thiên Tống nói:
- Phía trước còn rất nhiều thử thách, Thiên Tống huynh đừng suy nghĩ nữa ! Như Băng và huynh sẽ đi đến bờ bên kia !
Thiên Tống gật đầu trả lời nàng:
- Thiên Tống và Như Băng chẳng còn lựa chọn nào khác nếu không muốn trở thành Nhục nhân !
Hai người bước vào sau lưng tòa cổ động. Đường đi càng lúc càng rộng dần. Tiến sâu vào được mười trượng thì Thiên Tống và Như Băng nghe âm thanh rầm rầm.
Dưới ánh sáng của những ngọn đuốc gắn trên vách tòa cổ động, Thiên Tống thấy phía trước là một thác nước trắng xóa. Trước thác nước đó là một gã Nhục nhân, ngồi trên một phiến đá. Hai mắt sáng ngời hướng về phía Thiên Tống.
Từ chỗ y đến Thiên Tống là một ghềnh đá lởm chởm. Phía dưới là dòng nước cuồn cuộn cuốn về phía một chiếc lỗ to, tạo thành một dòng xoáy nước hung dữ.
Thiên Tống rút Huyết Kiếm.
Thấy Thiên Tống rút kiếm, gã Nhục nhân liền đứng lên. Y khẽ lắc vai, thân ảnh chẳng khác cánh én vùn vụt lướt trên những phiến đá. Với thân pháp thần kỳ, gã Nhục nhân thi triển khinh pháp chẳng khác nào những bước chân sáo tung tăng trên những ghềnh đá lởm chởm.
Y dừng thân ảnh trên một chỏm đá nhọn, định nhãn nhìn Thiên Tống.
Thiên Tống nói:
- Gặp được Thiên Sứ bóng tối quả là khó thật !
Chàng vừa nói vừa đặt chân xuống ghềnh đá đầu tiên. Mặt đá trơn trượt, khiến cho Thiên Tống khó mà trụ vững đôi cước pháp của mình. Với một kiếm thủ, dù là kiếm thủ thượng đẳng, muốn phát chiêu hay giữ thế thủ thì điều cơ bản nhất phải trụ vững đôi cước pháp. Chủ nhân Nhục Nhân Địa cứ như biết đối phó với Thiên Tống như thế nào, mà lập ra cửa ải này.
Thanh Huyết Kiếm được Thiên Tống gác chéo ngang ngực. Chàng bước qua phiến đá từ từ tiến về phía gã Nhục nhân.

Thiên Tống thấy gã vẫn đứng bất động trên chỏm đá nhọn. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thiên Tống bước qua phiến đá thứ ba. Phiến đá thứ ba hơi nhúc nhích. Chính sự nhúc nhích của phiến đá buột Huyết Kiếm Thiên Tống phải phân tâm để giữ thăng bằng cho mình.
Thanh Huyết Kiếm đang gác chéo áng ngữ phía trước vừa hơi hạ xuống thì gã Nhục nhân chớp động chiêu công. Gã Nhục nhân không dùng kiếm, dùng đao mà lại dùng ám tiễn.
Một ánh chớp bạc thoát ra khỏi tay gã một đường thẳng tăm tắp hướng đến yết hầu Thiên Tống. Thao tác của gã Nhục nhân cực kỳ nhanh, khi Thiên Tống kịp thốt thì ánh chớp ám khí đã tạo áp lực trên yết hầu của y rồi.
Trước chiêu công gần như đoán được Thiên Tống đang phải phân tâm, gã Nhục nhân phải đưa y vào cửa tử với tình huống ngàn cân treo sợi tóc.
Nếu dùng kiếm để gạt chiếc ám tiễn đó, chắc chắn Thiên Tống không thể trụ được mình trên phiến đá trơ như thể có lớp rong dưới đế giày mình. Nhưng với một Huyết Kiếm Trương Thiên Tống thì đâu thể mất mạng trước một Nhục nhân của Nhục Nhân Địa. Thanh trường kiếm đâm thẳng xuống phiến đá, tay Thiên Tống nắm lấy đốc kiếm ngã người ra sau.
Lưỡi Huyết Kiếm tựa một cánh cung, quoằng hẳn xuống để chọi lại sức nặng của Thiên Tống.
Ngọc ám tiễn lướt sát qua sát mặt y chỉ cách không đầy nửa đốt tay.
Thiên Tống bật lên theo đà của lưỡi kiếm, giật mạnh lấy thân thể y cùng với cái bật lên đó, Thiên Tống tựa một mũi tên thoát đi cùng với lưỡi Huyết Kiếm đã kịp rút ra khỏi phiến đá.
Y và ngọn Huyết Kiếm kết lại làm một. Kiếm đến thì Thiên Tống cũng đến. Một ánh chớp đỏ ối hình vòng cung cắt ngang qua cổ gã Nhục nhân.
Đầu gã Nhục nhân rơi xuống dòng nước đang cuộn chảy, nhanh chóng bị dòng xoáy nước cuốn vào, còn Thiên Tống thì lao ra vách thạch đá.
Lưỡi Huyết Kiếm ghim vào trong đá, để trở thành chỗ dựa cho Thiên Tống không rơi xuống dòng nước chảy xiết. Sự biến liền xuất hiện.
Những phiến đá từ từ trồi hẳn lên khỏi mặt nước tạo thành một thạch lộ dẫn thẳng đến thác nước, lúc này lộ ra một vòm cửa khá rộng.
Thiên Tống rút ngọn Huyết Kiếm ra khỏi vách đá, nhìn lại Như Băng.
- Đường đã mở rồi, Như Băng đi đi !
Như Băng tay ôm lấy ngực, với tất cả vẻ lo âu lộ trên mặt.
Nàng hướng mắt nhìn Thiên Tống ngập ngừng nói:
- Thiên Tống huynh, thạch lộ này đi được chứ ?
- Chắc chắn đủ cho Như Băng đi một cách an toàn !
- Như Băng sợ lắm !
- Như Băng chỉ có một con đường duy nhất thôi ! Đó là con đường đi cùng với Thiên Tống ! Nàng không thể quay lại được đâu !

Như Băng ôm lấy ngực, rồi chậm rãi lần bước theo thạch lộ. Vừa đi, Như Băng vừa đảo mắt nhìn với vẻ lo âu hồi hộp. Mỗi bước chân như thể dò dẫm như sợ phãi dẫm lên một chiếc gai nhọn có thể đâm nát bàn chân nàng.
Cuối cùng rồi Như Băng cũng đến được với Thiên Tống.
Nàng thở phào một tiếng như vừa trút bỏ một gánh nặng trên vai mình.
Nàng ôm vùng chân tâm:
- Thiên Tống huynh, Như Băng không còn sợ nữa !
- Nếu không có nỗi sợ hãi kia thì Như Băng đâu phải là một trang thiên kim lá ngọc cành vàng, má là Nhục nhân của Nhục Nhân Địa !
Nàng lườm Thiên Tống.
- Thiên Tống huynh còn bỡn cợt nữa !
- ít ra thì cũng không để cho bỡn cợt xâm chiếm mình.
Thiên Tống mỉm cười.
Như Băng hỏi:
- Thiên Tống huynh, chúng ta còn bao nhiêu cửa ải nữa thì đến Thạch Lâm ?
- Nếu Thiên Tống là chủ nhân thì sẽ nói cho Như Băng biết chúng ta còn bao nhiêu cửa ải để đến được Thạch Lâm !
Thiên Tống lắc đầu nói tiếp:
- Không biết ta và Như Băng sẽ được gì ở Thiên Sứ bóng tối để phải vượt qua những cửa ải này ?
- Càng khó bao nhiêu thì thu lợi càng lớn bấy nhiêu !
Như Băng nắm tay Thiên Tống:
- Thiên Tống huynh ! Chúng ta đi tiếp thôi ! Ở đây nước sẽ khiến cho Như Băng bị cảm lạnh đó !
Hai người bước vào vòm cửa.
Đi hết dãy hành lang, Thiên Tống và Như Băng bước qua một cảnh giới khác. Sự thay đổi hoàn toàn đột ngột khi Thiên Tống và Như Băng bước qua khỏi vòm cửa thông đạo.
Ánh nắng chiều nhuộm một màu vàng cam hắt xuống một rừng cột đá với đủ những hình thù của những táng cây đại thụ, kiến tựa nên một khung cảnh huy hoàng và tráng lệ.
Thiên Tống và Như Băng đứng ngây ra trước vẻ hùng tráng huy hoàng.
Như Băng ngơ ngẩn nói:
- Đây phải chăng là Thạch Lâm ?
- Cả một rừng cây bằng đá, đúng là Thạch Lâm rồi ! Chúng ta sao có thể tìm ra Thiên Sứ bóng tối trong vùng Thạch Lâm bao la và hùnh vĩ này ?
Như Băng nói:
- Chủ nhân Nhục Nhân Địa nói, chúng ta cứ theo con đường trước mặt sẽ gặp Thiên Sứ bóng tối !
Thiên Tống lắc đầu:

- Đi hết khu rừng này e rằng tóc ta và Như Băng sẽ thay màu !
- Thay màu là sao ?
- Thời gian sẽ khiến màu tóc của ta và Như Băng nhuốm bạc !
Nhìn lại Như Băng, Thiên Tống nói tiếp:
- Nhưng chúng ta cũng vẫn phải đi mà thôi ! Bởi Nhục Nhân Địa chẳng cho ta và Như Băng sự lựa chọn nào khác !
Thiên Tống nói dứt câu, liền bước về phía trước. Như Băng bám ngay sau lưng y. Hai người theo độc đạo duy nhất được lót bằng những phiến đá phẳng phiêu tiến vào Thạch Lâm. Từ Thạch Lâm thỉnh thoảng lại phát ra tiếng hú đinh tai nhức óc.
Mỗi lần những tiếng hú đó cất lên, Như Băng lại dừng bước nắm chặt tay Thiên Tống.
- Thiên Tống huynh, đó là những tiếng gì vậy ?
Thiên Tống dừng bước nhìn sang nàng đáp:
- Gió tạo ra những âm thanh đó đó !
- Không phải tiếng ma kêu quỷ khóc chứ ?
- Ma quỷ sao có thể hiện thân giữa ban ngày ban mặt được chứ ?
- Thế sao Thiên Tống huynh biết những âm thanh kia được tạo ra bởi gió ?
- Nếu Như Băng để ý thì tất sẽ biết ngay ! Mỗi lần có một ngọn cuồng phong thổi qua thì những âm thanh như tiếng ma kêu quỷ khóc kia lại cất lên, chẳng phải do gió tạo nên à ?
Như Băng để ý đến điều Thiên Tống vừa nói. Đến lúc này nàng mới nghiệm ra sự kỳ quái là do những đạo cuồng phong thổi vào Thạch Lâm phát ra.
Như Băng nhìn Thiên Tống mỉm cười nói:
- Huynh thật là thông minh !
- Ta đâu dám nhận lời khen của nàng !
Như Băng nguýt Thiên Tống:
- Thế Thiên Tống thích Như Băng tặng gì nào ?
- Thiên Tống chưa chọn lựa được cho mình sẽ nhận gì ở nàng !
Nàng lườm Thiên Tống:
- Không nói ra, Như Băng cũng biết Thiên Tống đòi hỏi gì ! Tất cả nam nhân đều giống như nhau, có chung một ham muốn khi đi cùng với một mỹ nhân !
Nàng nói rồi bước qua Thiên Tống đi trước.
Thiên Tống mỉm cười đi sau lưng nàng.
Đang sải bước đi, Thiên Tống bất ngờ lên tiếng bằng giọng khẩn trương :
- Như Băng !
Thiên Tống phải thốt ra câu nói đó bởi phát hiện có những chiếc bóng Nhục nhân lúc ẩn lúc hiện sau những táng cây bằng đá.
Như Băng dừng bước:

- Thiên Tống huynh định nói gì ?
Thiên Tống nghiêm mặt nói:
- Chúng ta đang đứng giữa trùng vây của Nhục nhân ! Nàng phải cẩn thận !
Như Băng đảo mắt nhìn quanh:
- Như Băng có thấy gì đâu !
- Nàng không thấy nhưng ta thấy !
Nắm tay Như Băng, Thiên Tống trang trọng nói:
- Đùng bao giờ cách xa Thiên Tống nửa bước !
- Đây có phải là sự đòi hỏi của Thiên Tống không ?
Lời còn đọng trên miệng Như Băng thì bất thình lình từ sau một táng cây, một gã Nhục nhân lướt ra, cùng với ngọn câu liêm y móc vào hông phải Như Băng.
Thanh Huyết Kiếm của Thiên Tống chém thẳng vào ngọn câu liêm.
- Chát !
Lưỡi câu liêm bật ra thì tiếo nối một ảnh chớp quang đỏ ối cắt ngang qua thủ cấp gã Nhục nhân. Y rơi hẳn xuống bên cạnh Như Băng.
Nàng hốt hoảng thét lên:
- A !
Thiên Tống bóp tay nàng nhỏ nhẹ nói:
- Hắn đã chết rồi !
Lại thêm một gã Nhục nhân nữa tập kích sau lưng Thiên Tống.
Tiếng hú từ Thạch Lâm cất lên lanh lảnh, át hẳn tiếng thụng y giũ phành phạch của gã Nhục nhân. Ngọn câu liêm bổ từ trên xuống, nhắm vào đại huyệt Bách Hội của Thiên Tống.
Y vẫn nhanh hơn gã Nhục nhân một nhịp. Thanh trường kiếm điểm tới. Đầu mũi Huyết Kiếm hứng thẳng đầu mũi câu liêm.
- Cạch !
Thiên Tống khẽ lắc cổ tay.
Mũi câu liêm bị hất qua một bên trong khi mũi Huyết Kiếm cắt luôn một đường thẳng đâm xuyên qua yết hầu gã Nhục nhân.
Thêm một cái xác đổ xuống dưới chân Thiên Tống.
Thiên Tống giết xong gã Nhục nhân rồi nhìn lại Như Băng nói:
- Như Băng, trong vòng vây thì phải làm sao nào ?
Như Băng tròn mắt nhìn Thiên Tống.
Thiên Tống nói tiếp:
- Mãnh hổ nan địch quần hổ ! Thiên Tống không thể ở đây mà giết tất cả Nhục nhân của Nhục Nhân Địa để bảo vệ cho nàng. Phải chạy thôi !
Như Băng gật đầu.
Thiên Tống cắp lấy ngay tiểu yêu của nàng. Thi triển khinh công thần kỳ lao về phía trước. Thân pháp của Thiên Tống chẳng khác nào cánh chim lướt về

phía trước. Mỗi lần Thiên Tống cắp Như Băng lướt qua một táng cây bằng đá thì y như rằng có một gã Nhục nhân đang chờ sẵn tập kích lén. Nhưng hầu như bọn Nhục nhân chẳng một gã nào đạt được mục đích khi Thiên Tống lướt qua. Một là chúng trễ hơn Thiên Tống một nhịp, khi xuất thủ thì Thiên Tống đã vụt lướt qua rồi. Hai là thanh Huyết Kiếm đã ngăn trở tất cả những ngọn câu liêm chực móc lấy thân ảnh của hai người.
Thiên Tống và Như Băng lướt đến một khoảng trống. Hai người dừng bước vì đã bị cùng đường. Trước mặt họ là những khối đá cao sừng sững, với đỉnh nhọn hoắc chẳng khác nào mũi giáo chực đâm thẳng cả bầu trời xanh phía trên, xung quanh là Thạch Lâm bao bọc.
Thiên Tống đặt Như Băng xuống nói:
- Ta và nàng đã vào giữa Thạch Lâm rồi, đường cũng không còn !
Một giọng nói ồn ồn như thể từ trong khối đá khổng lồ phía trước cất ra.
- Các hạ đúng là thiên hạ đệ nhất kiếm !
Thiên Tống nhìn về khối đá đó, trang trọng nói:
- Tại hạ chưa từng cho mình là thiên hạ đệ nhất kiếm !
- Nếu không phải là một kiếm thủ vô địch thì các hạ không thể đặt chân đến đây được !
Cùng với lời nói, khối đá khổng lồ phía trước tự mở ra một vòm cửa.
Giọng nói lại cất lên:
- Trương Thiên Tống ! Các hạ cần biết điều gì ?
- Trước khi tại hạ nói, tại hạ muốn biết các hạ có phải là Thiên Sứ bóng tối không ?
Thiên Tống vừa nói vừa chăm chăm nhìn vào vòm cửa, chờ đợi sự xuất hiện của người ẩn mình trong khối đá đó.
Sau câu hỏi của Thiên Tống, sự yên lặng bao trùm lên Thạch Lâm.
Thỉnh thoảng chỉ còn nghe tiếng hú như ma kêu quỷ khóc.
Khi tiếng hú kia tan biến thì giọng nói trầm trầm trong khối đá cất lên.
- Trong này chỉ có bóng tối mà thôi. Nếu như ta đoán không lầm thì các hạ đến để hỏi ta về xâu chuỗi chuyển luân thần châu ?
- Thiên Tống chưa nói mà tôn giá đã đoán biết rồi, nhưng ngoài xâu chuỗi chuyển luân thần châu...tại hạ còn một điều để hỏi nữa !
- Tất cả mọi cao thủ trên giang hồ đến Thạch Lâm chỉ có mỗi một mục đích duy nhất là hỏi về xâu chuỗi chuyển luân thần châu ! Ngoài ra họ chẳng còn mục đích gì khác !
Thiên Tống ôm quyền nói:
- Tại hạ là người rất tham lam !
- Bất cứ sự tham lam nào cũng phải trả giá đắt cả !
- Tại hạ chấp nhận cho sự trả giá đó !
- Vậy các hạ hãy bước vào trong này !

Thiên Tống nhìn qua Như Băng. Suy nghĩ một lúc, Thiên Tống nhìn lại vòm cửa đen hỏi:
- Chỉ mỗi mình Thiên Tống ?
- Chỉ mỗi mình các hạ thôi !
- Vậy còn Như Băng ?
- Thiên Tống các hạ được quyền lựa chọn giữa Như Băng và mục đích của người !
Thiên Tống lưỡng lự nói:
- Sao tôn giá không ra ngoài này đối mặt với Thiên Tống ?
- Các hạ vào hay không đó là quyền của các hạ, còn ta ra hay không đó là quyền của ta ! Thiên Tống các hạ chỉ có một cơ hội mà thôi.
Thiên Tống nhìn lại Như Băng hỏi:
- Như Băng, nàng nghĩ sao ? Thiên Tống vào trong vòm cửa đó có thể không trở ra. Và ngược lại khi ta vào trong đó rồi, nàng ở lại đây một mình, Thiên Tống chẳng an tâm chút nào !
Như Băng lưỡng lự nói:
- Mục đích của Như Băng và Thiên Tống huynh đến đây làm gì ?
- Gặp Thiên Sứ bóng tối !
Như Băng buông tiếng thở dài:
- Như Băng sẽ chờ Thiên Tống huynh !
- Nàng không sợ ư ?
- Như Băng tin vào huynh !
Thiên Tống khẽ gật đầu:
- Như Băng, nàng bảo trọng. Nhất định ta sẽ quay trở ra !
- Thiên Tống huynh bảo trọng !
Lưỡng lự một lúc, Thiên Tống quay bước đi về phía vòm cửa. Đứng trước vòm cửa nhìn vào trong. Lọt vào tâm nhãn của Thiên Tống chỉ là một màu đen âm u và rờn rợn.
Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thiên Tống bước qua vòm cửa đó. Cảm giác Thiên Tống nhận được khi đặt chân qua vòm cửa đó là cảm giác như thể bị màu đen nuốt chửng lấy mình.
Một màu đen mà ở chốn nhân gian chẳng bao giờ có. Một màu đen âm u rờn rợn chỉ có ở chốn a tỳ địa ngục.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 9
Thiên Sứ Bóng Tối

Ánh sáng cuối cùng cũng vụt tắt sau lưng Thiên Tống khi vòm cửa đóng lại. Bóng tối giờ đây như thể cô đặc lại để ôm lấy Thiên Tống. Trong khoảng không âm u và đen tối đó, bất giác Thiên Tống đặt tay vào đốc kiếm.
Thiên Tống trang trọng nói:
- Tại hạ đã vào !
Một giọng nói trầm trầm như thể từ cõi a tỳ rót vào thính nhĩ của Thiên Tống:
- Sao các hạ cần biết những viên thần châu chuyển luân ?
- Tại hạ cần có chúng !
- Xâu chuỗi chuyển luân thần châu là một bảo vật vô giá của võ lâm !
Các hạ biết chứ ?
- Tại hạ nghĩ như vậy ! Nếu nó chỉ là thứ tầm thường thì Trương Thiên Tống không đến Nhục Nhân Địa thỉnh giáo Thiên Sứ bóng tối !
- Được ! Trương các hạ đã vượt qua tất cả những thử thách mà chủ nhân Nhục Nhân Địa đã tạo ra ! Điều các hạ muốn biết sẽ được bổn nhân chu toàn !
Một ánh lửa bùng lên phía trước. Trong màn đêm âm u đó, ánh sáng bùng phát khiến thần quang Thiên Tống bị chói nhòa. Y những tưởng có một tia chớp vồ thẳng vào mắt mình.
Thiên Tống phải dùng tay che mặt lại. Khi mắt đã quen với vầng sáng kia, y mới từ từ bước về phía đó. Đặt chân vào gian phòng đá khá rộng, có chiếc chân đèn đặt ngay giữa. Đập vào mắt Thiên Tống là một người vận thụng y có mũ trùm đầu, tứ chi đều bị xích vào vách đá.
Thiên Tống hỏi:
- Tôn giá là Thiên Sứ bóng tối ?
- Trương các hạ nghĩ sao cũng được !
- Những điều Trương Thiên Tống lĩnh giáo tôn giá, hẳn người chu toàn cho chứ ?
- Các hạ đã vào được đây tất được ta chu toàn !
Thiên Tống ôm quyền:
- Đa tạ tôn giá !
- Đừng vội mang ân ta sớm ! Cho dù các hạ có biết thì cũng chưa chắc đã thâu tóm được những viên thần châu để kết lại thành một xâu chuỗi chuyển

luân !
- Tại hạ sẽ hợp nhất chúng lại !
Thiên Sứ bóng tối im lặng một lúc rồi trầm giọng hỏi:
- Các hạ có được bao nhiêu viên thần châu để kết lại thành một xâu chuỗi chuyển luân ?
- Tại hạ đã có hai viên thần châu chuyển luân !
- Các hạ cần có mười viên nữa mới có thể hợp thành xâu chuỗi chuyển luân. Thiếu một viên thì các hạ không bao giờ có được xâu chuỗi chuyển luân. Các hạ có mười viên thần châu cũng vô ích, mà phải có đủ mười hai viên thần châu mới hợp thành xâu chuỗi chuyển luân được !
Thiên Tống ôm quyền nói:
- Tại hạ mạn phép hỏi tôn giá, xâu chuỗi chuyển luân có công dụng gì mà sao ai cũng muốn có nó ?
- Đó là một bí mật vô cùng to lớn ! Chỉ khi nào hợp nhất được xâu chuỗi kia mới có thể tìm ra ! Bất cứ ai nắm được bí mật xâu chuỗi chuyển luân đều có thể nắm giữ được thiên hạ !
- Bí mật trong xâu chuỗi to tát như thế à ?
- Ta đoán như vậy ! Nếu các hạ có được hai viên thần châu rồi thì phải tìm đủ mười viên ! Ta nói ra điều này chắc chắn sẽ khiến các hạ vô cùng thất vọng !
Thiên Tống ôm quyền hỏi:
- Tôn giá muốn nói với tại hạ điều gì ?
- Ta chỉ có thể cho các hạ biết chín viên thần châu kia đang ở đâu mà thôi ! Còn viên thứ mười, các hạ phải tự tìm lấy nói !
Đôi chân mày Thiên Tống nhíu lại:
- Sao tôn giá chỉ có thể biết được chín viên ?
- Ta là một con người, nên cũng có cái khiếm khuyết của con người đâu phải là cái gì cũng biết cả ! Chính vì vậy ta mới nói với các hạ, cho dù các hạ có được mười một viên thần châu cũng chỉ là những viên ngọc vô dụng - Tại hạ sẽ cố tìm ra viên thứ mười đó !
- Được !
Thiên Sứ bóng tối nói rồi lấy trong ống tay áo thụng một mảnh lụa lóm đóm những dấu máu lâu ngày. Y lắc cổ tay, mảnh lụa lóm đóm dấu máu hoen ố lướt về phía Thiên Tống. Thiên Tống vươn trảo bắt lấy tấm lụa.
Y bắt lấy mảnh lụa rồi mới nói:
- Tất cả những gì tôn giá muốn nói ở trong mảnh lụa này ?
- Đúng !
Thiên Tống ôm quyền:
- Tôn giá, tại hạ còn một điều thỉnh cầu tôn giá !
- Bạch Hảo Dung ?

- Tại hạ muốn biết về Bạch Hảo Dung !
- Bên cạnh các hạ đã có Hà Như Băng mỹ nữ rồi, sao còn hỏi về Bạch Hảo Dung ? Bạch Hảo Dung quan trọng hơn Hà Như Băng à ?
Thiên Tống hơi bối rối một lát rồi nói:
- Tại hạ muốn biết Bạch Hảo Dung đang ở đâu ?
- Các hạ biết để là gì ? Ngoài Hoàng Thiên Nhai, các hạ đã trao cho Như Băng một nụ hôn rồi, đừng nói với ta các hạ nặng tình với Bạch Hảo Dung !
Câu nói của Thiên Sứ bóng tối chẳng khác nào một gáo nước tát vào mặt Thiên Tống, khiến chân diện y phải sượng sùng và đỏ gay.
Thiên Tống gượng cười nói:
- Tôn giá đã thú nhận với tại hạ khi mới đến Hoàng Thiên Nhai !
- Ta tự giam mình ở đây nhưng không phải không biết những gì đang xảy ra xung quanh mình. Thiên Tống, bổn nhân sẵn sàng trả lời cho ngươi biết Bạch Hảo Dung đang ở đâu, nhưng với một điều kiện !
Thiếu Hoa ôm quyền:
- Tại hạ đang lắng nghe sự đòi hỏi của tôn giá !
- Ngươi hãy chọn lựa giữa Hà Như Băng và Bạch Hảo Dung. Nếu có Bạch Hảo Dung, các hạ phải giao nộp thủ cấp của Như Băng !
- Sao tôn giá lại đòi hỏi điều đó ?
- Các hạ có quyền lựa chọn cho mình !
Chân diện Thiên Tống đanh hẳn lại. Y trang trọng nói:
- Tôn giá biết Bạch Hảo Dung ?
- Biết !
- Nếu tại hạ buột tôn giá phải nói ?
- Thiên Tống có thể buột được bổn nhân nói ư ? Khi bổn nhân tự giam mình trong này thì không một ai buột được bổn nhân một khi ta không thích !
Thiên Tống chau mày nhìn Thiên Sứ bóng tối, nghi ngờ hỏi:
- Tôn giá tự giam mình trong này sao ?
- Chắc chắn Thiên Tống các hạ sẽ hỏi ta, vì nguyên nhân nào ta tự giam mình trong này. Đừng hỏi bổn nhân những gì mà bổn nhân không thích !
Y chợt đổi giọng nghiêm khắc:
- Hay các hạ định thỉnh giáo võ công của ta ? Kiếm pháp của các hạ siêu việt thật nhưng chưa chắc đã thắng được bổn nhân đâu ! Huống chi bổn nhân cũng có thể giết các hạ bất cứ lúc nào !
Thiên Sứ bóng tối vừa nói vừa bất ngờ vỗ một đạo phách không chưởng về phía chiếc chân đèn. Ngọn lửa trên chiếc chân đèn vụt tắt. Bóng tối âm u lại bao trùm lên mọi ngọn ngách của gian thạch thất này.
Tiếng của Thiên Sứ bóng tối cất lên:
- Trong bóng tối ta là chủ nhân !
Thiên Tống phải lúng túng với hành động của Thiên Sứ bóng tối.

Hai tay nắm chặt lấy đốc kiếm, mục quang của Thiên Tống như muốn xuyên thủng màu đen dày đặc trước mắt mình.
Y nghiêm giọng nói:
- Tôn giá còn ở đây không ?
- Thiên Tống, ngươi có thể đi được rồi !
Thiên Tống lưỡng lự rồi buông tiếng thở dài:
- Tại hạ chỉ đạt được phân nửa mục đích của mình.
- Chẳng một ai đạt được tất cả mục đích của mình ham muốn. Cho dù Trương Thiên Tống có là võ lâm minh chủ, hay một kiếm khách vô địch ! Thiên Tống phải biết chấp nhận với những gì mình đang có !
Thiên Tống từ từ thở ra:
- Tôn giá đã nói đúng ! Đã là con người thì chẳng một ai đạt được tất cả ham muốn của mình. Tại hạ sẽ tự đi tìm cái mình chưa có !
- Đó là ý chí của ngươi ! Một Trương Thiên Tống không bao giờ biết lùi bước. Một ngày nào đó, cho dù ngươi có là thiên hạ đệ nhất kiếm cũng phải gác kiếm bên trời như bổn nhân tự giam mình trong bóng tối thôi !
Cùng với lời nói đó là một tiếng xích sắt khua leng keng vì va vào sàn đá. Vòm cửa lại dịch chuyển. Thiên Tống thấy ánh sáng bên ngoài hắt vào hành lang tạo ra thứ ánh sáng âm u, rờn rợn.
Thiên Tống nghĩ thầm:
"Y muốn tiễn mình ?" Thiên Tống nghĩ rồi liền ôm quyền xá:
- Tại hạ sẽ trở lại tìm tôn giá !
Chỉ có sự im lặng đáp lại lời nói của y.
Thiên Tống cố trố mục quang nhìn về phía Thiên Sứ bóng tối. Nhưng chỉ có một màu đen tăm tối đập vào mắt y. Thiên Tống nghĩ thầm:
"Con người này chỉ biết sống trong bóng tối. Bóng tối hẳn là cuộc sống của y" Nghĩ rồi Thiên Tống quay bước chậm rãi bỏ ra ngoài. Y bước ra khỏi vòm cửa thì nó cũng sập xuống. Khi Thiên Tống đã rời khỏi gian thạch thất và cánh cửa đá sập xuống thì chiếc chân đèn cũng bùng cháy trở lại.
Khi chiếc chân đèn bùng cháy thì một vòm cửa thứ hai mở ra, Như Băng từ vòm cửa đó bước ra. Thiên Sứ bóng tối cũng trút bỏ bộ thụng y, để lộ chân tướng là Bàng Thống.
Bàng Thống cởi bỏ hai sợi dây xích trên hổ khẩu mình, trong khi Như Băng bước đến trước mặt lão.
- Đại nhân làm tốt lắm !
Bàng Thống quẳng hai sợi dây xích xuống sàn đá. Lão nhìn lại Như Băng nói:
- Ta làm tất cả vì nàng !
- Vì Như Băng hay vì Thiên Sứ bóng tối ?
- Vì Như Băng !

Như Băng mỉm cười:
- Bàng đại nhân vì Như Băng để đạt mục đích gì ?
Bàng Thống ngửa mặt cười lên một tiếng:
- Nàng hiểu bổn nhân muốn gì mà !
Bàng Thống vừa nói vừa đặt tay lên vai Như Băng. Nàng không hề phản ứng lại hành động của Bàng Thống.
Bàng Thống nói:
- Nàng biết mục đích của ta chứ ?
Nụ cười như hai cánh hoa hàm tiếu nở trên môi của Như Băng. Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Chẳng có ai làm gì mà không có mục đích ! Để đạt được mục đích đó, Bàng đại nhân đã làm tất cả vì Như Băng. Người đáng được hưởng cái mà người chờ đợi !
- Như Băng, nàng ban phát cho bổn nhân ?
Như Băng gật đầu rồi quay lưng lại Bàng Thống.
Cục yết hầu của Bàng Thống chạy vội lên phía trên rồi tụt ngay xuống, rõ ràng lão đang vội nuốt khối nước bọt vừa trào ra trong miệng.
Cùng với sự hối hả đó, Bàng Thống kéo trễ y phục của Như Băng xuống. Như Băng chẳng hề phản ứng lại hành động của họ Bàng. Nàng mặc nhiên để cho lão kéo trễ trang phục của mình xuống. Đôi bờ vai với làn da trắng mượt, êm như nhung lộ ra. Dưới ánh sáng của ngọn đèn duy nhất trong gian thạch phòng thì đôi vai của Như Băng thật lung linh kỳ ảo. Nó toát ra sức quyến rũ lạ lùng khiến mắt Bàng Thống như thể đóng đinh vào vùng bờ vai đó.
Một lần nữa Bàng Thống phải nuốt vội nước miếng trào ra trong miệng lão. Lão chẳng khác nào đang bị cơn đói cồn cào xấu xé mà Như Băng là một miếng mồi ngon, toát ra sức quyến rũ kỳ lạ.
Bàng Thống ôn nhu nói:
- Như Băng, nàng đẹp quá !
Như Băng im lặng.
Bàng Thống áp miệng vào vai nàng. Một lớp nước bọt từ miệng lão phủ lên hai bờ vai của Như Băng.
Ánh mắt của lão toát lên tất cả vẽ thèm thuồng, với nét man rợ lạ thường. Bàng Thống vừa chà hai cánh môi lên hai bờ vai Như Băng và lòn tay ra phía trước. Sợi dây lụa thắt lưng được lão cởi ra một cách chậm chạp, rồi nó rơi xuống sàn gạch.
Như Băng vẫn đứng bất động như một pho tượng, mặc nhiên với những hành động của Bàng Thống. Đôi tay của lão kéo xuống, và thân thể của Như Băng lộ ra dưới ánh sáng của chiếc chân đèn.
Bờ lưng, vòng tiểu yêu, rồi đến vùng đồi non đầy sức sống gợi cảm đập vào

mắt Bàng Thống. Lão ngắm từ sau lưng nào với tất cả sự thèm khát dâng trào trong tâm tưởng.
Bàng Thống xuýt xoa.
- Như Băng, nàng đẹp quá !
Lúc này trong tâm tưởng của Bàng Thống chỉ còn tồn tại mỗi một câu nói đó mà thôi. Cùng với lời nói đó, Bàng Thống vuốt ngón tay dọc theo xương sống nàng. Ngón tay lão dịch chuyển tới đâu thì cứ như một lớp da ốc mềm như nhung hiện lên trên làn da trắng hồng của nàng đến đó.
Bàng Thống quay Như Băng đối diện với lão.
Chứng nghiệm thể pháp của Như Băng trong một tình cảnh chẳng có lấy một mảnh vải che thân, mục quang của lão họ Bàng long lên sòng sọc như thể muốn nuốt chửng thể pháp Như Băng vào hai con ngươi của lão.
Lão áp tay vào đôi nhủ hoa của nàng.
Như Băng vẫn đứng trơ ra như pho tượng chẳng một chút phản kháng.
Ngay mặt nàng cũng chẳng có chút biểu lộ gì với sự đụng chạm này.
Như Băng nói:
- Bàng đại nhân sẽ làm gì nữa ?
Nuốt vội khối nước miếng vừa mới trào ra trong miệng mình, Bàng Thống hối hả nói:
- Bổn nhân sẽ hưởng thụ ! Đó là đặt ân của nàng ban cho bổn nhân, đúng không ?
Bàng Thống vừa nói vừa áp ngay miệng mình vào hai cánh môi của Như Băng. Nàng không phản kháng, không tránh né và cũng không hưởng ứng sự cuồng nhiệt của lão Bàng.
Đôi tay Bàng Thống vòng qua tiểu yêu siết chặt lấy Như Băng, kéo dần vào người gã.
Lão thều thào nói:
- Như Băng, Bàng đại nhân làm tất cả vì nàng, chỉ để được giây phút ngắn này thôi ! Ta đã nói rồi, ta sẽ là nô tình của nàng và làm tất cả những gì nàng muốn, nàng chịu chứ ?
- Chỉ mới là sự bắt đầu ?
Bàng Thống gật đầu lập lại câu nói của Như Băng:
- Đúng rồi, chỉ mới là sự bắt đầu !
Lão nói rồi áp miệng mình vào cổ Như Băng. Hai cánh môi của lão chớp nhoáng gắn chặt lấy cổ nàng, cùng với chiếc lưỡi nóng bỏng kéo dài xuống giữa vùng đồi hoa căng tròn, cuộn trào nhựa sống và sức quyến rũ mời mọc.
Phàm bất cứ nữ nhân nào trong cảnh này tất phải có sự biểu hiện của xúc cảm trên mặt, nhưng Như Băng thì không. Mặt hoa của nàng chẳng có chút biểu lộ gì. Chẳng có chút cảm giác gì biểu lộ trên đó cứ như đã được trét một lớp sáp phủ lên mọi đường nét thanh tú và gợi cảm.

Ngược lại với vẻ lạnh lùng băng giá của Như Băng là nổi háo hức của Bàng Thống.
Bất thình lình, Như Băng đẩy Bàng Thống ra.
Lão chẳng khác nào một con thú đang thèm thuồng chực ăn lấy con mồi bất ngờ bị ai đó tước mất nên chân diện cứ ngây ra nhìn Như Băng.
Lão thều thào nói:
- Như Băng sao vậy ?
Nụ cười hiện lên hai cánh môi của nàng. Một nụ cười thật tươi và đẹp.
Một đóa hoa hàm tiếu thì đúng hơn. Một đóa hoa hàm tiếu mà bất cứ nữ nhân nào cũng đều muốn có. Một đóa hoa hàm tiếm khi nở khiến tất cả nam nhân hiện hữu trên cõi đời này đều phải ngây ngất.
Nàng rút cây trâm cài tóc.
Mái tóc dài mượt mà, đen nhánh xỏa xuống bờ vai của nàng.
Nhan sắc của nàng càng được tôn tạo hơn bởi sự xuất hiện của mái tóc óng mượt đó.
Nàng từ tốn nhỏ nhẹ nói:
- Bàng đại nhân ! Ai là chủ nhân của Nhục Nhân Địa ?
- Thiên Sứ bóng tối !
- Ai là Thiên Sứ bóng tối ?
- Chính nàng chứ còn ai ! Sao nàng lại hỏi ta điều đó ?
- Thiên Sứ bóng tối là chủ nhân của Nhục Nhân Địa thì Bàng đại nhân là gì ?
- Một lão nô của nàng ! Một lão nô tình sùng bái và ngưỡng mộ nhan sắc của Như Băng !
Như Băng lắc đầu:
- Không ! Bàng đại nhân sẽ là Nhục nhân của nhan sắc Như Băng ! Sẽ là một lão nô của Thiên Sứ bóng tối !
Như Băng nói rồi bất ngờ ghim luôn mũi châm vào đại huyệt Thiên Linh cái của Bàng Thống. Bàng Thống rùng mình buột miệng nói:
- Sao nàng....
Như Băng rút nhanh cây trâm lại. Cây trâm sáng ngời của nàng đã chuyển qua màu sám sịt.
Nàng nhìn Bàng Thống bằng ánh mắt vô hồn, vô cảm trong khi lão Bàng run lên bần bật như người đang lên cơn sốt. Bàng Thống nhìn Như Băng, hai hàm răng cá đánh vào nhau nghe lộp cộp.
Bàng Thống gượng nói:
- Ta sẽ giúp nàng...ta đã vì nàng...
- Bằng sự tự nguyện biến mình thành Nhục nhân của Thiên Sứ bóng tối !
Nụ cười mỉm lại hiện trên cánh môi của Như Băng.
- Kể từ hôm nay, Bàng đại nhân sẽ là Nhục nhân của Nhục Nhân Địa !

Bàng Thống lắc đầu:
- Như Băng, lão phu không muốn đâu !
- Tùy lão chọn lựa. Nhục nhân để tồn tại, hoặc phải chịu sự hành hạ của thể xác trong vài ngày tới !
Như Băng nói rồi cúi xuống nhặt lấy trang phục vận vào. Nàng nhìn Bàng Thống đang run rẩy nói:
- Ai cũng có mục đích của mình cả !
Nàng nói dứt câu, quay bước tiến về phía vòm cửa. Bàng Thống vội bước theo nàng:
- Như Băng !
Lão bước mà chân cứ run lẩy bẩy. Như Băng dừng bước ngay vòm cửa nhìn lại Bàng Thống:
- Lão đâu còn là thượng thư bộ hình Bàng Thống đại nhân !
Lão Bàng gật đầu:
- Lão nguyện làm Nhục nhân !
Như Băng khẽ gật đầu:
- Được !
Vừa nói Như Băng vừa lấy một tịnh bình rắc xuống hài mình một lớp bột trắng. Thấy lớp bột trắng dính trên hài của Như Băng, mắt lão Bàng sáng hẳn lên, như thể có một sức quyến rũ lạ thường từ lớp bột đó. Bàng Thống bèn khụm hai chân bò đến rồi thè lưỡi liếm lấy lớp bột đã dính trên hài của nàng.
Như Băng nhìn lão mỉm cười. Nàng cúi xuống, rút cây trâm cài trên búi tóc lão Bàng.
Tóc của lão Bàng xổ ra nhưng lão vẫn mãi miết như con chó đói lâu ngày cố liếm sạch lớp bột trên hài của nàng.
Như Băng mỉm cười:
- Nhục nhân !

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 10
Nền Móng Kiếm Chết

Ngô Tịnh chấp tay sau lưng nhìn Thiếu Hoa.
Y nghiêm giọng nói:
- Thiếu Hoa đệ ! Trên đời này ngươi thương ai nhất và ghét ai nhất !
Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh bằng ánh mắt ngơ ngẩn. Chàng nhủ thầm:
"Tại sao Ngô đại ca lại hỏi mình điều đó ? Để trở thành kiếm chủ phải biết người ghét và người thương ư ?" Thấy Thiếu Hoa nhìn mình lưỡng lự, mặt Ngô Tịnh sa sầm, gắt gỏng hỏi:
- Ngay cả người thương và kẻ ghét mà Thiếu Hoa đệ cũng không trả lời được cho đại ca sao ?
Thiếu Hoa gật đầu:
- Tất nhiên là được chứ ! Thiếu Hoa chỉ lạ lùng thôi ! Tự dưng đại ca lại hỏi Thiếu Hoa câu hỏi đó khiến cho đệ hơi sửng sốt !
- Chẳng có gì sửng sốt cả. Phải tự biết mình mới có thể biết kiếm như thế nào chứ !
Thiếu Hoa suy nghĩ rồi nói:
- Trong cuộc đời đệ, người tiểu đệ thương nhất là mẫu nương. Còn người tiểu đệ không thích chứ không ghét chính là Cao Bội Bội tiểu thư.
Ngô Tịnh nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa hỏi:
- Sao Thiếu Hoa lại ghét Cao tiểu thư ?
- Đại ca thấy đó, nàng ta là ái nữ của huyện lệnh đại nhân. Bên cạnh lúc nào cũng có kẻ hầu người hạ, lại thêm gã Đàm Cối bộ đầu. Chính vì được là ái nữ của huyện lệnh đại nhân nên Cao tiểu thư chẳng bao giờ để yên cho Thiếu Hoa. Nàng hết gieo phiền này lại đến phiền khác, chẳng cho đệ được yên tâm luyện kiếm của đại ca !
Ngô Tịnh lắc đầu:
- Ta chưa truyền thụ kiếm cho Thiếu Hoa mà !
- Ơ...
Ngô Tịnh ve cằm rồi nói:
- Thiếu Hoa, đệ còn giữ mối thù của dưỡng mẫu chứ ?
Thiếu Hoa gật đầu trả lời:
- Không bao giờ Thiếu Hoa quên !
Buông tiếng thở dài, Thiếu Hoa nói tiếp:
- Đại ca, sao đại ca không biến đệ thành một kiếm chủ ?

- Muốn trở thành một kiếm chủ phải do ngươi tự biến mình thành ! Chỉ có bản thân Thiếu Hoa mới giúp được Thiếu Hoa mà thôi ! Ta chỉ có nhiệm vụ là chỉ cho đệ con đường để trở thành kiếm chủ mà thôi !
- Đại ca chỉ cho đệ đi !
Ngô Tịnh nhìn lên vách đá sau lưng Thiếu Hoa. Y chỉ lên vách đá rồi nói:
- Thiếu Hoa đệ thấy cánh hoa tím trên vách đá kia không ?
Thiếu Hoa nhìn theo tay của Ngô Tịnh:
- Đệ thấy !
Ngô Tịnh nghiêm giọng nói:
- Hôm nay ta chỉ cho đệ sự khởi đầu của một kiếm chủ !
Nghe Ngô Tịnh nói, mặt Thiếu Hoa trang trọng hẳn lên. Chàng ôm quyền:
- Ngô đại ca ! Thiếu Hoa sẽ không làm đại ca thất vọng !
- Ta rất thích nghe câu nói này của Thiếu Hoa ! Sự thất vọng ban đầu sẽ khiến cho người ta không còn đặt niềm tin vào đệ nữa ! Sự khởi đầu của một kiếm chủ không bao giờ gieo niềm thất vọng cho người truyền thụ kiếm pháp !
Hai cánh môi Thiếu Hoa mím lại:
- Thiếu Hoa không để cho đại ca thất vọng !
Ngô Tịnh nhìn chằm chằm vào mắt Thiếu Hoa, nghiêm giọng nói:
- Ta muốn trèo lên vách đá kia, hái cánh hoa tím đó đem tặng cho Cao tiểu thơ và...
Ngô Tịnh bỏ lửng câu nói giữa chừng, trong khi Thiếu Hoa lại trố mắt to hết cỡ nhìn gã.
Không nghe Ngô Tịnh nói tiếp, Thiếu Hoa buột miệng hỏi:
- Đại ca... sao..?
Ngô Tịnh khoát tay không cho Thiếu Hoa nói tiếp:
- Ngươi đừng hỏi ! Rồi đệ sẽ tự nghiệm ra. Thiếu Hoa đệ đem cánh hoa đó đến tặng cho Bội Bội và khi quay về phải để lại một vết thương trên người nàng !
Thiếu Hoa há hốc miệng.
- Đại ca !
Ngô Tịnh cau mày nhìn Thiếu Hoa :
- Nếu như đệ muốn trở thành kiếm chủ thì phải bắt đầu từ đây !
Ngô Tịnh nói rồi quay bước bỏ đi. Thiếu Hoa chạy theo nói với Ngô Tịnh:
- Làm thế chẳng khác nào vuốt râu hùm của huyện lệnh đại nhân rồi !
Thiếu Hoa chưa trả được thù cho dưỡng mẫu thì đã rơi đầu !
- Một kiếm chủ nghĩ đến mục đích của mình chứ không bao giờ nghĩ đến cái chết !
Ngô Tịnh vừa nói vừa bỏ đi một mạch chẳng quay đầu nhìn lại.
Thiếu Hoa lúng túng nhìn theo Ngô Tịnh. Chàng lẩm bẩm nói:

- Ngô đại ca định đưa Thiếu Hoa đến cảnh tử vong ư ? Chỉ làm cho ả tiểu thư họ Cao kia khóc thôi đủ để nhận trăm hèo thừa chết thiếu sống của huyện lệnh Thành Chương rồi, đằng này còn để lại vết thương trên người ả nữa ! Đại ca muốn tiểu đệ bán mạng cho nha môn rồi !
Thiếu Hoa gãi đầu nhăn mặt trông thật tội nghiệp.
Chàng làu bàu nói:
- Ta phải làm sao bây giờ ?
Thiếu Hoa nhìn lại vách đá cheo leo, buông tiếng thở dài:
- Trèo lên vách đá kia, hái hoa đem tặng ả tiểu thư đỏng đảnh của huyện lệnh đại nhân, rồi để lại một vết thương trên người ả ! Đại ca sao lại bắt mình làm cái chuyện quái gở như vậy nhỉ ? Làm vậy có được ích lợi gì đâu ?
Thiếu Hoa bất giác buông tiếng thở dài, biểu lộ sự ngao ngán. Chàng đứng thừ ra, và nghĩ đến cái chết của dưỡng mẫu Thiếu Hoa mím môi lắc đầu:
- Kiếm chủ....
Nói rồi chàng bước nhanh về phía vách đá. Thiếu Hoa lưỡng lự một lúc rồi bắt đầu leo lên. Chẳng khác nào con thằn lằn khổng lồ trườn vách đá.
Bằng tất cả ý chí và nghị lực, cuối cùng thi Thiếu Hoa cũng leo lên đến khóm hoa tím cheo leo trên vách đá.
Ngắt được đóa hoa, Thiếu Hoa nhìn xuống. Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm cả trán và trang phục chàng. Chàng nghĩ thầm:
- Từ trên này, ta tuột tay rơi xuống hẳn sẽ tan xác mất !
Ngậm đóa hoa vào miệng, Thiếu Hoa bắt đầu trườn xuống. Khi đặt chân được xuống đất, thì cơ thể mỏi rã rời, những tưởng không thể nào nhấc tay lên được.
Chàng lắc đầu nói thầm:
- Kiếm pháp của Ngô đại ca như thế nào mà bắt ta làm cái trò này ?
Vừa nói Thiếu Hoa vừa lắc đầu.
Phủi lớp bụi dính trên trang phục, Thiếu Hoa cầm đóa hoa đi thẳng một mạch đến biệt trang huyện lệnh. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:
- Giờ thì phải làm sao đây để gặp được ả Cao tiểu thư đỏng đảnh kia !
Đến ngọ môn cửa biệt trang huyện lệnh, Thiếu Hoa đứng tần ngần chẳng dám bước vào. Một gã nha nhân từ trong biệt trang bước ra gắt giọng nói:
- Tiểu tử ! Ngươi có chuyện gì thì đến nha môn, đứng đây làm gì ?
Tạo một nụ cười giả lả, Thiếu Hoa nói:
- Đại ca, tại hạ muốn gặp Cao tiểu thư !
Gã nha sai tròn mắt nhìn chàng hỏi:
- Ngươi...ngươi mà đòi gặp Cao tiểu thư ?
Thiếu Hoa gượng cười:
- Không dấu gì đại ca, tiểu thư cho gọi tiểu đệ đến ! Chắc hẳn tiểu thư có điều gì cần đến tiểu đệ !

Gã nha sai nhìn Thiếu Hoa từ đầu đến chân:
- Ngươi có phải là gã tiểu tử đánh cá trên dòng Hoàng giang ?
Thiếu Hoa nhanh nhảu đáp:
- Chính là tiểu đệ đây !
Gã nha sai suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Đợi ở đây, để ta vào báo với Cao tiểu thư !
Gã vừa toan bước đi thì Đàm Cối xuất hiện. Gã gay gắt nói:
- Ngươi không cần phải báo với Cao tiểu thư !
Gã vừa nói vừa bước thẳng đến trước mặt Thiếu Hoa:
- Tiểu tử thúi ! Ngươi còn dám đến biệt trang của Cao tiểu thư à ? Lần trước bổn bộ đầu chưa trừng trị người, lần này ngươi tự dấn thân đến chịu tội ư ?
Đàm Cối gắt giọng, cau mày nói:
- Tiểu tử, ngươi giấu thứ gì sau lưng vậy ?
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Thiếu Hoa đâu có ý dấu bộ đầu ạ !
Đàm Cối chìa tay đến:
- Trao ra đây !
Thiếu Hoa nhăn nhó:
- Đàm bộ đầu, đây là của Cao tiểu thư ạ ! Thiếu Hoa phải đưa nó đến tận tay Cao tiểu thư !
Đàm Cối nhăn mặt:
- Đó là cái gì ?
Thiếu Hoa ngập ngừng.
Đàm Cối rút ngọn đại đao ra khỏi vỏ.
- Tiểu tử ! Ngươi định giở trò gì ?
- Thiếu Hoa nào dám giở trò gì đâu ạ, chẳng qua không thể trao cho bộ đầu được thôi !
Chân diện Đàm Cối lộ rõ những nét bất nhẫn, cau có. Y đay nghiến nói:
- Đàm mỗ đường đường là một bộ đầu ở đây, ngươi dám kháng lại ý của ta sao ?
- Thiếu Hoa không dám kháng, tại Thiếu Hoa có điều khó xử thôi ạ ! Đưa cho Đàm bộ đầu nhất định Cao tiểu thư sẽ trách Thiếu Hoa, không chừng còn bẩm báo với huyện đại nhân trừng trị Thiếu Hoa nữa !
- Tất cả những thứ gì trên tay tiểu tử đều phải qua tay Đàm mỗ ! Tiểu tử không trao thì đừng trách Đàm mỗ nặng tay với ngươi !
Đàm Cối nói xong dấn bước tới. Y toan vỗ một chưởng vào ngực Thiếu Hoa. Đúng lúc đó thì Cao Bội Bội xuất hiện. Nàng quát lớn:
- Dừng tay !
Nghe tiếng của Cao Bội Bội, Đàm Cối rút chưởng về. Y nhìn lại Bội Bội, ôm quyền xá:

- Tiểu thư, tên tiểu tử Hoàng Thiếu Hoa định xúc phạm tiểu thư một lần nữa !
Nàng nhìn Thiếu Hoa, rồi quay lại Đàm Cối:
- Đàm bộ đầu, ngươi có thể đi được rồi đó !
Đàm Cối vùng vằng:
- Tiểu thư...trên tay tiểu tử này.....
Bội Bội khoát tay :
- Đàm bộ đầu yên tâm đi. Bội Bội muốn biết xem Thiếu Hoa định giở trò gì với ta nửa đây !
Nhìn lại Thiếu Hoa:
- Mời Thiếu Hoa huynh !
Thiếu Hoa liếc Đàm Cối rồi bước đến bên Bội Bội. Chàng nhỏ giọng nói:
- Thiếu Hoa có chuyện muốn nói riêng với nàng !
Bội Bội gật đầu:
- Chúng ta vào trong này !
Thiếu Hoa gật đầu.
Hai người sánh bước đi vào trong biệt trang. Vừa đi Bội Bội vừa lườm Thiếu Hoa nói:
- Lần trước huynh ác với Bội Bội, sao bâ giờ đến nhờ Bội Bội ? Phải chăng huynh muốn nhờ lão nhân gia tìm ra hung thủ đã giết dưỡng mẫu của huynh ?
Thiếu Hoa dừng bước.
Bội Bội dừng bước theo chàng. Thiếu Hoa ngập ngừng nói:
- Tiểu thư, lần trước Thiếu Hoa biết lỗi của mình rồi, nên lần này đến để chuộc lỗi với tiểu thư !
Nàng nhìn Thiếu Hoa bằng đôi thu nhãn tròn xoe. Bội Bội hào hứng nói:
- Thiếu Hoa huynh biết lỗi của mình rồi ư ?
Điểm một nụ cười giả lả, Thiếu Hoa mới nói:
- Nếu không biết lỗi thì Thiếu Hoa đã không đến đây với đóa hoa này !
Thiếu Hoa vừa nói vừa đưa đóa hoa đến trước.
Bội Bội nhìn đóa hoa trên tay Thiếu Hoa với sự ngạc nhiên lộ hẳn ra ngoài mặt.
Thiếu Hoa nói:
- Thiếu Hoa phải leo lên vách đá "Di Hồn Thạch" mới hái được đóa hoa này đó !
Thiếu Hoa vừa nói vừa đặt cành hoa vào tay Bội Bội.
- Tiểu thư nhìn xem, đóa hoa này có đẹp không ?
Nàng nhìn đóa hoa rồi gật đầu:
- Đẹp lắm !
Nhìn lại Thiếu Hoa, Bội Bội nói :

- Thiếu Hoa huynh nghĩ sao lại leo lên tận vách đá cheo leo đó để hái đóa hoa này cho Bội Bội ?
- Bởi Thiếu Hoa nghĩ mình có lỗi với tiểu thư và muốn chuộc lại cái lỗi đó !
Lời nói này của Thiếu Hoa chẳng biết tác động thế nào đến suy nghĩ của Bội Bội mà đôi lưỡng quyền nàng bất giác ửng hồng e lệ.
Nàng nhu hòa nói:
- Thiếu Hoa huynh không sợ té xuống vách đá Di Hồn đó à ?
- Nếu như Thiếu Hoa té xuống thì đâu còn đứng trước mặt tiểu thư nữa !
Nàng lườm Thiếu Hoa:
- Huynh dại lắm !
- Thiếu Hoa dại dột nhưng miễn tiểu thư vui là được rồi !
Nàng lại lườm Thiếu Hoa:
- Thật ra Thiếu Hoa huynh muốn Bội Bội giúp gì nào ?
Thiếu Hoa lúng túng.
Chàng nghĩ thầm:
"Ta nói với cô ta thế nào đây nhỉ ?" Thấy chàng lưỡng lự, Bội Bội mỉm cười, rồi từ tốn nói:
- Nhất định huynh có chuyện cần đến Bội Bội nhưng không dám nói ra phải không ?
Thiếu Hoa xoa tay vào nhau cứ như trên tay chàng vừa xuất hiện một ổ kiến lửa.
Bội Bội nói:
- Thiếu Hoa huynh nói đi, cần gì ở Bội Bội ?
- Thiếu Hoa sợ nói ra chỉ bằng thừa thôi !
Nàng bật cười thành tiếng. Vừa cười Bội Bội vừa nói:
- Huynh sợ nói ra rồi, Bội Bội không giúp gì được cho huynh chứ gì ?
Thiếu Hoa gật đầu:
- Có lẽ vậy !
- Thiếu Hoa huynh đừng ngại, Bội Bội sẽ nói với lão nhân gia ! Chỉ cần Bội Bội lên tiếng thì lão nhân gia sẽ chuẩn y ngay ! Ở huyện Thành Chương này đâu có ai dám cãi lệnh lão nhân gia !
- Nhưng chuyện này...
Bội Bội cau mày đốc thúc:
- Bội Bội đã nói rồi, Thiếu Hoa huynh đừng ngại ! Phải chăng Thiếu Hoa huynh đã biết hung thủ giết mẫu nương của huynh là ai, và muốn nhờ lão nhân gia phát trát truy bắt hung thủ ? Huynh nói ra đi ! Hung thủ giết mẫu nương của huynh là ai ? Nhất định Bội Bội sẽ bẩm báo với phụ thân không để cho hung thủ kia đào thoát đâu, mà sẽ trừng trị nơi công đường !
Thiếu Hoa nhìn nàng rồi lắc đầu:
- Đến bây giờ Thiếu Hoa vẫn chưa biết hung thủ giết mẫu nương ! Thiếu

Hoa đến biệt trang của tiểu thư lần này có ý định...
Thở hắt ra một tiếng, Thiếu Hoa nhìn nàng.
Bội Bội hối thúc chàng:
- Thiếu Hoa huynh có ý định gì nào ?
Răng trên cắn vào môi dưới, ngập ngừng những nét đắn đo suy tưởng.
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Thiếu Hoa đã đổi ý rồi !
Thiếu Hoa ôm quyền:
- Hẹn gặp lại tiểu thư !
Nói dứt câu, Thiếu Hoa quay bước vut bỏ chạy về phía ngọ môn. Bội Bội ngơ ngác nhìn theo chàng. Nàng nheo mày vì sự bỏ đi đột ngột của Thiếu Hoa.
Bội Bội gọi với theo chàng.
- Thiếu Hoa...Thiếu Hoa...
Mặc cho Bội Bội gọi, Thiếu Hoa vẫn bỏ chạy không ngoáy đầu nhìn lại.
Chàng vừa chạy vừa nghĩ thầm:
"Bội Bội dù đỏng đảnh nhưng đâu có hại gì mình. Tại sao mình nỡ làm trọng thương nàng !" Thiếu Hoa lắc đầu, nhẩm nói:
- Không được ! Mình không thể hại người nào một cách vô cớ được !
Quay về thảo xá, Thiếu Hoa tần ngần đứng trước cửa. Chàng nhìn Ngô Tịnh đang đứng trước bàn hương án thờ bài vị của mẫu nương chàng.
Ngô Tịnh từ từ quay lại.
Y đối nhãn với Thiếu Hoa. Ngô Tịnh buông một câu cụt lủn - Sao ?
Thiếu Hoa lắc đầu. Chàng miễn cưỡng nói:
- Ngô đại ca, Thiếu Hoa chỉ có thể tặng cho Bội Bội đóa hoa nhưng không thể làm nàng trọng thương !
- Tại sao ?
- Bội Bội đâu có làm gì mà Thiếu Hoa phải hại nàng !
- Thiếu Hoa nói Thiếu Hoa ghét ả ta mà ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Ghét là không thích ! Không thích thôi chứ Thiếu Hoa không hại người. Bội Bội chưa từng làm hại gì đến Thiếu Hoa !
Ngô Tịnh nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa.
- Sự ủy mị không bao giờ tạo ra một kiếm chủ !
Y bước đến trước mặt Thiếu Hoa:
- Ngươi còn nghĩ đến sự trả thù không ?
Thiếu Hoa gật đầu:
- Thiếu Hoa luôn nghĩ đến điều đó, kể cả trong giấc ngủ của mình !
Buông tiếng thở dài:
- Người yếu đuối như thế sao trả thù được cho mẫu nương ngươi ?

- Không phải Thiếu Hoa yếu đuối mà Thiếu Hoa có sự phân định ! Ai mới là kẻ đáng chết. Và khi nào kiếm chủ mới phải ra tay giết người !
- Thế ai là kẻ đáng chết, khi nào kiếm chủ mới giết người ?
Thiếu Hoa cúi mặt nhìn xuống:
- Không phải ai cũng là kẻ đáng chết ! Không phải lúc nào kiếm cũng giết người !
- Ngô Tịnh có đáng chết không ?
Thiếu Hoa nhìn lên:
- Đại ca !
- Đệ không trả lời được à ?
- Đệ không tìm được câu trả lời này !
Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa:
- Ta không phụ bá nhân thì bá nhân sẽ phụ ta !
Thiếu Hoa cúi mặt nhìn xuống.
Ngô Tịnh từ từ thở ra rồi chỉ về phía Cầm Thư, nghiêm giọng nói:
- Trên án thư có một thanh sắt, hãy minh chứng cho ta thấy ngươi có bản lĩnh của một kiếm thủ !
Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh. Chàng miễn cưỡng nói:
- Đệ phải làm gì với thanh sắt này ?
- Ngươi hãy suy nghĩ như một kiếm thủ !
- Nếu không rèn, nó mãi mãi là một thanh sắt tầm thường và vô dụng ! ö của huynh là như vậy phải không ?
- Đó là ý niệm của bậc hạ đẳng !
Ngô Tịnh nói rồi liền quay bước. Y vừa quay lưng về phía Thiếu Hoa thì nghe âm thanh chát chúa khô khốc đập vào tai mình.
Ngô Tịnh quay lại.
Thanh sắt thô kệch đã được Thiếu Hoa ghim xuống sàn thảo xá.
Hai bàn tay chàng tướm máu chảy xuống thanh sắt.
Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa không nói tiếng nào. Thiếu Hoa cũng nhìn y nhưng cũng không nói tiếng nào. Hai người đối nhãn nhìn nhau trong sự im lặng. Máu tiếp tục từ haibàn tay Thiếu Hoa chảy xuống nhuộm màu đỏ ối lên thanh sắt.
Ngô Tịnh bước đến trước mặt Thiếu Hoa. Y chăm chú vào lớp máu đang tướm ra nhuộm đỏ thanh sắt.
Ngô Tịnh trầm giọng nói :
- Ngươi làm vậy có ý gì ?
Chàng cúi mặt nhìn xuống:
- ö kiếm !
Đôi chân mày của Ngô Tịnh nhíu lại. Y khẽ gật đầu nói:
- Đứng lên đi !

Miệng nói, Ngô Tịnh đỡ Thiếu Hoa đứng lên.
Y xé vạt áo băng lại tay cho Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Ngô đại ca không làm gì với Thiếu Hoa đâu ! Hãy biến đệ trở thành một kiếm chủ !
- Đệ vừa cho ta một ý niệm về kiếm. ö kiếm ! Hãy để ta băng lại vết thương cho đệ !
Ngô Tịnh vừa nói không để Thiếu Hoa từ chối mà băng lại hai bàn tay chàng.
Vừa băng bó cho Thiếu Hoa, Ngô Tịnh vừa nói:
- Phàm kẻ luyện kiếm thì luyện bằng cả hai tay ! Thuận cũng như nghịch, thậm chí tay nghịch mới là sát chiêu !
Y đặt tay lên vai Thiếu Hoa:
- Sau thảo xá là Kiếm Môn ! Thiếu Hoa đệ hãy thực hiện ý kiếm của mình ! Lần này ta mong mình sẽ không thất vọng !
Y nói rồi quay bước bỏ đi thẳng ra ngoài.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 11
Hậu Kiếm Sát

Cứ đến ngày tết đoan ngọ của huyện Thành Chương lại nhộn nhịp hẳn lên. Mọi người trong trang túa về dòng Hoàng giang khi màn đêm sụp xuống, ngay cả Bội Bội cũng nao nao với lễ hội này. Nàng cùng hai a hoàn đem theo chiếc đèn hoa đẹp nhất để thả xuống dòng Hoàng giang.
Bên bờ Hoàng giang, không khí ngày hội tỏa ra trông thật là nhộn nhịp. Từng chiết hoa đăng được thả xuống dòng Hoàng giang kiến tạo nên khung cảnh vừa tráng lệ, vừa lộng lẫy. Những chiếc hoa đăng dập dềnh theo sóng nước Hoàng giang.
Bộ đầu Đàm Cối vừa thấy Bội Bội đến liền lớn tiếng quát tháo:
- Tránh ra ! Tránh ra ! Nhường đường cho Cao tiểu thư !
Cùng với những lời nói đó, Đàm Cối không ngừng đẩy mọi người đặt ra hai bên, để mở cho Bội Bội một lối đi xuống bờ Hoàng giang.
Nàng bưng chiếc đèn hoa chậm bước tiến xuống bờ sông. Đứng trên bờ, Bội Bội ngắm nhìn những dãy hoa đăng bồng bềnh trên sóng nước.
Nàng buột miệng nói:
- Đẹp quá !
Nàng ngồi xuống mép nước từ từ thả chiếc đèn hoa xuống. Khi ngọn hoa đăng rời khỏi tay nàng, lập lờ trôi theo những cơn sóng lăn tăn thì Bội Bội cảm nhận như có ai đó đang dõi theo mắt nhìn vào mình. Cảm giác ấy rõ mồn một như thể có người nào đó đang sờ vào mình. Cảm giác đó khiến xương sống nàng gay lạnh.
Bội Bội đứng yên. Nàng nhìn lại sau lưng. Đúng như nàng cảm nhận. Cách nàng chỉ năm bước, một gã đại hán với chòm râu hùm, mắt sáng ngời ngời nhìn Bội Bội.
Bội Bội hơi chau mày nghĩ thầm:
- Gã này là ai, sao lại nhìn mình chăm chú vậy ?
Nàng lắc đầu xua đi ý niệm đó ra khỏi đầu mình, nàng nghĩ tiếp:
- Gã là ai cũng không can hệ gì đến mình, chẳng để tâm đến gã làm gì !
Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Bội Bội vẫn cảm thấy mất hẳn đi sự hứng thú ban đầu.
Bội Bội nói với Đàm Cối:
- Đàm bộ đầu, hộ tống Bội Bội về huyện phủ !
- Tiểu thư không thích đi dạo trên bờ sông à ?

Bội Bội lưỡng lự rồi nói:
- Bỗng dưng Bội Bội cảm thấy có điều gì đó bất ổn !
Đàm Cối mỉm cười:
- Tiểu thư, có gì mà sợ ! Đã có Đàm đầu bên cạnh nàng rồi ! Chẳng có ai dám làm kinh động đến tiểu thư đâu.
Bội Bội suy nghĩ rồi gật đầu:
- Được rồi ! Bội Bội sẽ cùng với Dục Linh và Tiểu Cầm đi dạo. Nhưng Đàm bộ đầu phải bảo vệ cho chúng tôi đó ! Bộ đầu có để ý đến gã hàm râu quai nón kia không ?
Đàm Cối mỉm cười:
- Tiểu thư yên tâm, dù hắn có ba đầu sáu tay cũng không dám mạo phạm tiểu thư đâu !
Bội Bội gật đầu :
- Bội Bội cũng nghĩ vậy !
Nàng nói rồi cùng với Dục Tinh và Tiểu Cầm rảo bước đi. Đàm Cối theo sau ba người. Có Đàm Cối đi sau lưng, Bội Bội cũng an tâm phần nào.
Nàng nghĩ thầm trong đầu:
- Sao ta không nhân cơ hội này ghé qua thảo xá của Thiếu Hoa. Huynh ấy chắc chưa lên thuyền đi câu đâu.
ö nghĩ ấy lướt qua tâm trí nàng, bất giác tạo ra trong Bội Bội một niềm phấn khích khó tả. Bội Bội mỉm cười một mình vì ý nghĩ thầm kín kia.
Đang phấn khích với ý niệm ghé qua thảo xá của Thiếu Hoa. Bội Bội sững bước khi thấy có người đang cản đường đi của nàng.
Bội Bội nhận ra ngay hàm râu quai nón. Đôi chân mày nàng nhíu lại, quay ra sau lưng chẳng thấy Đàm Cối đâu nữa.
Bội Bội lo lắng gọi:
- Đàm bộ đầu...
Không có tiếng Đàm Cối đáp lời nàng.
Gã có hàm râu quai nón bước đến trước mặt nàng. Y vừa đi vừa nói:
- Cao tiểu thư gọi Đàm bộ đầu làm chi, vô ích thôi !
Bội Bội nhìn gã, gắt giọng hỏi:
- Ngươi là ai ?
Y vuốt hàm râu quai nón, khệnh khạng nói:
- Tại hạ là nhị trại chủ Lĩnh Cương trại, trên Bạch Đầu Sơn, tục danh là Cương Đao Dương Trụy !
Bội Bội khoát tay:
- Bội Bội không quen với người sao lại cản đường Bội Bội ?
Dương Trụy vuốt hàm râu quai nón:
- Đúng rồi, một trang tiểu thư lá ngọc cành vàng như Bội Bội cô nương thì làm sao mà biết được một nhị trại chủ của Lĩnh Cương trại được chứ ?

Tiểu thư tuy không biết Dương mỗ nhưng Dương mỗ thì lại biết tiểu thư. Không chỉ biết tiểu thư mà còn ái mộ tiểu thư nữa !
Bội Bội khoát tay nói:
- Bội Bội không cần biết ngươi là ai ! Hãy tránh đường cho Bội Bội !
Dương Trụy cười khảy nhìn nàng nói:
- Chẳng lẽ Bội Bội tiểu thư đáp lại sự ngưỡng mộ của nhị trại chủ Lĩnh Cương trại như vậy sao ?
Y chấp tay sau lưng nói tiếp:
- Tại hạ ngưỡng mộ Cao tiểu thư từ lâu, và có ý mời Cao tiểu thư đến Lĩnh Cương trại trên Bạch Đầu Sơn để ngao lãm. Tiểu thư không từ chối chứ ?
Bội Bội gắt gỏng đáp lời Dương Trụy:
- Bội Bội đường đường là ái nữ của huyện lệnh, sao có thể nhận lời của một trại chủ lục lâm chứ ? Nhị trại chủ định bỡn cợt bổn tiểu thư à ?
Dương Trụy phá lên cười.
Tràng tiếu ngạo của gã cất lên khiến cho mặt hoa của Bội Bội sa sầm hẳn xuống.
Nghe gã cười, nàng càng gắt giọng quát:
- Ngươi định làm gì nào ?
- Dương mỗ muốn thỉnh giáo Cao tiểu thư đến Lĩnh Cương trại. Dương mỗ nghĩ nàng sẽ không từ chối. Vì khi nhị trại chủ Dương Trụy muốn thì ngay cả huyện lệnh đại nhân cũng phải chìu theo ý muốn của Dương Trụy.
Dương Trụy nói rồi khom mình với vẻ nhún nhường.
- Tại hạ mời tiểu thư !
Bội Bội tròn mắt nhìn Dương Trụy:
- Bội Bội không đi đâu cả !
Dương Trụy cau mày cười khảy:
- Lời nói của Dương Trụy là rượu mời. Tiểu thư không nhận thì Dương mỗ phải dùng đến hành động bất đắc dĩ với nàng đó !
- Ngươi tưởng ở đây là Lĩnh Cương trại Bạch Đầu Sơn à ? Ngươi nên nhớ đây là huyện Thành Chương !
Dương Trụy lại cất tiếng cười sằng sặc. Tiếng cười của y phát ra đập vào thính nhĩ của Bội Bội khiến nàng bủn rủn cả người.
Khi gã cười, Bội Bội thét lớn:
- Đàm bộ đầu ! Đàm bộ đầu !
Bội Bội thét đến khan tiếng vẫn không nghe tiếng của Đàm Cối đáp lại.
Dương Trụy gắt giọng nói:
- Nàng đừng thét lên như vậy nữa ! Hãy cho bổn trại chủ biết nàng có nhận lời thỉnh cầu của ta không ?
Bội Bội lắc đầu:
- Ta không nhận lời của ai cả !

- Cao tiểu thư đáp lại sự ngưỡng mộ của Dương mỗ như thế khiến ta thất vọng quá. Nhưng ta nghĩ rồi tiểu thư cũng sẽ quen với ta mà thôi !
Dương Trụy lừng lững bước về phía Bội Bội.
Thấy gã bước về phía mình. Bội Bội và Dục Tinh lẫn Tiểu Cầm phải thối bộ. Nàng vừa thối bộ vừa nói:
- Ngươi không được làm càn đó ! Ta nói lại một lần nữa, ngươi không được làm càn đó !
Mặc cho Bội Bội nói, Dương Trụy vẫn cứ sấn bước tới.
Bội Bội thét lên:
- Ngươi nghe ta nói không ? Nếu như ngươi làm Bội Bội sợ thì Bội Bội sẽ báo với lão nhân gia ! Phụ thân ta sẽ trừng trị ngươi về tội bất kính với Bội Bội.
Mặc dù nghe nàng nói, nhưng nhị trại chủ Lĩnh Cương trại Dương Trụy cười khảy, vẫn lừng lững bước về phía chàng. Y vừa đi vừa nói:
- Một huyện lệnh huyện Thành Chương nhỏ nhoi thì làm gì được ta chứ ?
Bội Bội tiếp tục thối bộ.
Dương Trụy chậm rãi nói tiếp:
- Thật ra Đàm bộ đầy mà nàng tin tưởng thật ra là người của Lĩnh Cương trại, còn huyện Thành Chương này hàng năm huyện lệnh phải cống nạp cho chúng ta nữa đó ! Bây giờ thì Dương mỗ quyết định tiến cử nàng làm áp trại phu nhân !
Bội Bội bịt tai lại, lắc đầu thét lên:
- Ta không tin, ta không tin !
- Tin hay không là quyền của nàng nhưng rồi nàng cũng phải tin thôi !
Y nói dứt lời, vừa chớp động thân pháp thật nhanh lao đến Bội Bội. Dục Tinh và Tiểu Cầm thét lên:
- Ngươi không được đụng đến tiểu thư !
Vừa nói hai nàng vừa bước xê qua án ngữ trước mặt Cao Bội Bội.
Dương Trụy hừ nhạt một tiếng:
- Các ngươi muốn chết ?
Y vừa nói vừa dựng song thủ vỗ thẳng vào ngực hai ả a hoàn của Bội Bội.
Dục Tinh và Tiểu Cầm dường như chẳng có chút phản xạ nào trước chiêu công tàn nhẫn của họ Dương. Cả hai, mỗi người nhận một chưởng của Dương Trụy.
Thể pháp hị bị nhấc bổng khỏi mặt đất, bay về sau non hai trượng, nằm dài bất động. Ngũ quan đều rịn máu trông thật thảm hại.
Chứng kiến cái chết của Dục Tinh và Tiểu Cầm, Bội Bội biến sắc, tứ chi bủn rủn, gần như chẳng thể nhúc nhích được. Thậm chí nàng muốn thét lên nhưng cũng chẳng còn hơi để mà thét. Nàng run lẩy bẩy như một người đang lên cơn sốt. Đứng trơ ra nhìn Dương Trụy.

Dương Trụy nhìn nàng hỏi:
- Giờ thì nàng đi theo ta chứ ?
Gã vừa nói dứt câu thì một giọng nói vô hồn, vô cảm cất lên sau lưng gã:
- Người ta không muốn thì Dương trại chủ đừng ép ! Là một trại chủ có tiếng tăm ở vùng Giang Nam này càng không nên bức ép một tiểu thư chân yếu tay mềm !
Dương Trụy nghe xong dứt câu mới từ từ quay lại. Y nheo mày khi thấy không chỉ có một người mà những hai người. Đó là Ngô Tịnh và Thiếu Hoa.
Thấy Thiếu Hoa, Bội Bội phấn khích nói:
- Thiếu Hoa huynh, cứu Bội Bội với !
Thiếu Hoa nhìn sang Ngô Tịnh.
Dương Trụy nhìn Ngô Tịnh một lúc rồi nói:
- Dương mỗ thấy ngươi giống một người !
- Ai ?
- Kiếm sát Ngô Tịnh ! Ngươi có phải là Ngô Tịnh không ?
- Không sai !
Dương Trụy bất giác lùi lại một bộ. Gã buột miệng nói:
- Ngô Tịnh !
Ngô Tịnh khoát tay:
- Nhị trại chủ đừng sợ Ngô mỗ nữa ! Trước kia, đúng Ngô mỗ là kiếm sát, một chiêu kiếm một mạng người, nhưng bây giờ thì không còn chút phong độ đó rồi !
Y chìa hữu thủ đến trước nói:
- Bây giờ ta đã là phế nhân, cầm kiếm còn không được thì đâu còn là kiếm sát !
- Ngô Tịnh ! Ngươi đã là phế nhân ư ?
- Đúng !
Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh nghĩ thầm :
- Ngô đại ca nói ra điều đó để làm gì ? Sao đại ca không dùng uy danh xưa kia của mình để đuổi gã này đi chứ ?
Dương Trụy suy nghĩ rồi trang trọng hỏi Ngô Tịnh:
- Ngô Tịnh, ngươi không còn dùng kiếm được thì đã là phế nhân, sao lại còn chen vào chuyện của ta ?
- Bởi vì ta muốn nạp mạng ta và Thiếu Hoa đệ cũng như vị Cao Bội Bội tiểu thơ kia cho nhị trại chủ Lĩnh Cương trại !
Ngô Tịnh ve cằm nói tiếp:
- Dương Trụy, Ngô mỗ biết ngươi ! Cương Đao Dương Trụy cả giới lục lâm ai mà không biết chẳng bao giờ chịu bỏ qua cho con mồi ngon !
Dương Trụy lưỡng lự. chưa biết trả lời thế nào thì Ngô Tịnh nói tiếp:
- Ngô mỗ không muốn ngươi bỏ qua ! Nếu ngươi tham sinh quí tử thì

chuyện hôm nay, ta sẽ báo cho toàn thể giới lục lâm biết, Dương Trụy chỉ là kẻ hữu danh vô thực. Trong giới lục lâm của Lĩnh Cương trại, ta nghĩ cũng có lắm kẻ thèm thuồng chức vị nhị trại chủ của Dương các hạ !
Dương Trụy ngập ngừng hỏi:
- Kiếm sát Ngô Tịnh....Ngươi muốn ta làm gì ?
Ngô Tịnh bất ngờ chỉ Thiếu Hoa:
- Ngươi phải đấu với Thiếu Hoa đệ của Ngô mỗ ! Lấy mạng hắn cho bằng được ! Nếu như các hạ có được thủ cấp của y xem như có được thủ cấp của kiếm sát Ngô Tịnh ! Thủ cấp của ta hẳn đáng để làm vật thị Oai của Dương Trụy đối với lục lâm trong Lĩnh Cương trại chứ ? Một Cương Đao Dương Trụy, lấy được thủ cấp của kiếm sát Ngô Tịnh, không chừng đến ngay cả trại chủ Lại Xương Uy dám cũng phải nhún mình trước ngươi !
Ngô Tịnh chắp tay sau lưng hỏi dồn :
- Ta nói đúng chứ ?
Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh. Mặt chàng trang trọng cực kỳ. Cùng với những nét trang trọng đó, một lớp mồ hôi trán rịn ra. Chàng muốn nói nhưng lời nói cứ bị nghẹn lại trong cuống họng chẳng thể nào thốt ra lời.
Dương Trụy nhìn Thiếu Hoa nghi ngờ hỏi:
- Ngô tôn giá muốn ta lấy mạng gã tiểu tử đó à ?
Ngô Tịnh gật đầu.
Bội Bội biến sắc, nàng lắc đầu nói:
- Không được ! Thiếu Hoa huynh là người chân chất thật thà, chỉ biết câu cá thôi ! Sao ngươi lại muốn huynh ấy nạp mạng cho gã lục lâm kia chứ ?
Ngô Tịnh nhìn nàng gắt giọng nói:
- Im !
Bội Bội thẩn thờ với câu nói của Ngô Tịnh.
Ngô Tịnh nhìn lại Dương Trụy:
- ® Cao tiểu thư kia sẽ thuộc về Dương trại chủ ! Hãy lấy mạng Thiếu Hoa đi !
Dương Trụy lưỡng lự nói:
- Ngô tôn giá không chen vào chuyện này ?
Ngô Tịnh gật đầu:
- Một phế nhân như Ngô mỗ có muốn chen vào cũng không được !
Y nói rồi quay mặt nhìn ra sông Hoàng giang.
Thiếu Hoa giờ mới lên tiếng:
- Đại ca...
Ngô Tịnh lắc đầu nói:
- Ngươi phải tự tìm sinh lộ cho mình và Cao Bội Bội tiểu thư ! Đừng nói gì với ta cả !
Dương Trụy mỉm cười. Y dấn đến hai bộ đối mặt với Thiếu Hoa:

- Tiểu tử ! Đứng trước mặt Dương Trụy nhị trại chủ Lĩnh Cương trại, ngươi biết phải làm gì rồi chứ ? Nếu như Ngô tôn giá khoanh tay thờ ơ thì ngươi chỉ còn mỗi một con đường để tìm sinh lộ. Đó là quỳ xuống xin Dương Trụy nhị trại chủ ! Ngươi quỳ xuống xin Dương mỗ không ?
Thiếu Hoa lưỡng lự. Chàng thoáng liếc qua Ngô Tịnh. Nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy y có biểu lộ gì, mà vẫn khoanh tay trước ngực dõi mắt đăm đăm nhìn ra ngoài dòng Hoàng giang.
Buông tiếng thở dài, Thiếu Hoa nhìn lại Dương Trụy:
- Nhị trại chủ Dương tôn giá ! Thiếu Hoa chỉ biết quỳ dưới chân mẫu nương mà thôi ! Còn tuyệt nhiên không biết quỳ dưới chân ai cả !
- Tiểu tử không tiếc cái mạng của ngươi à ?
Thiếu Hoa ngập ngừng rồi nói:
- Qúi nhưng không làm nhục bản thân mình ! Huống chi Thiếu Hoa quỳ xuống thì đã làm nhục Ngô đại ca !
Chàng vừa nói vừa liếc trộm Ngô Tịnh.
Thiếu Hoa tưởng đâu nghe câu nói đó của chàng, Ngô Tịnh sẽ thay đổi thái độ bàng quang của y, nhưng không, Ngô Tịnh thật dửng dưng với lời nói của Thiếu Hoa cứ như chẳng nghe gì cả.
Dương Trụy nói:
- Tiểu tử ! Bổn trại chủ cho ngươi một cơ hội được sống mà ngươi không nhận à ?
Thiếu Hoa im lặng. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Thiếu Hoa luyện kiếm của Ngô đại ca không phải để quỳ xin Dương tôn giá ban phát cho một sinh lộ. Kẻ cầu xin phải là tôn giá !
- Tiểu tử, ngươi nói ta phải là người cầu xin ngươi ư ?
Thiếu Hoa gật đầu:
- Đúng !
Chân diện của Dương Trụy sa sầm. Y gắt giọng nói:
- Một kẻ vô danh lại có thể bắt nhị trang chủ Lĩnh Cương trại quì xin sinh lộ sao ? Lạ lùng thật ! Dương mỗ có nằm mơ cũng không tin có một tiểu tử vô danh tiểu tốt bắt Dương mỗ quỳ xin mạng sống !
Y nhìn lại Ngô Tịnh:
- Ngô tôn giá....
Ngô Tịnh khoát tay như thể người bàng quang chẳng thèm nghe gì nữa cả.
Dương Trụy nhìn lại Thiếu Hoa:
- Tiểu tử, xem như ngươi mất sinh lộ rồi !
Gã vừa nói, vừa rút ngọn cương đao đeo bên hông.
Thấy gã rút binh khí, Thiếu Hoa cũng rút thanh sắt đã được chàng rèn thành một lưỡi kiếm, trông thật thô sơ. Thậm chí chuôi kiếm được bó vải, trông chẳng khác gì trò chơi của đám mục đồng.

Thấy lưỡi kiếm của Thiếu Hoa, Dương Trụy phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:
- Tiểu tử, kiếm của ngươi đó à ?
Thiếu Hoa gật đầu:
- Kiếm của Thiếu Hoa đó !
- Lần đầu tiên Dương mỗ mới thấy một thanh kiếm như vậy trên đời này.
Y hất mặt hỏi:
- Tiểu tử, ngươi còn thanh kiếm nào khác không ?
Thiếu Hoa thật thà lắc đầu:
- Không, Thiếu Hoa chỉ có mỗi một thanh kiếm này mà thôi !
Dương Trụy mỉm cười rồi nói:
- Trên tay ngươi đâu phải là kiếm !
- Nó là thanh kiếm do tại hạ rèn ra !
- Thảo nào ! Dương mỗ sẽ đưa ngươi xuống a tỳ mở lò rèn phục vụ cho lão diêm chúa !
Nói dứt câu, Dương Trụy múa tít ngọn đại đao, âm thanh vù vù do đao pháp phát ra đập vào thính nhĩ Thiếu Hoa. Lần đầu tiên đối mặt với một đối thủ với dã tâm muốn giết chàng, Thiếu Hoa không khỏi căng thẳng cực độ. Mồ hôi rịn ra ướt đẫm trán chàng.
Thiếu Hoa cầm thanh kiếm bằng cả hai tay. Chàng nhìn chăm chăm vào Dương Trụy.
Bội Bội cũng căng thẳng cực kỳ.
Nếu nhị trại chủ Lĩnh Cương trại múa đao thì Thiếu Hoa lại đứng phỗng ra như một pho tương. Tinh nhãn sáng ngời rọi vào họ Dương. Chân diện căng thẳng cực độ.
- Tiểu tử....chết.....
Cùng với tiếng thét như sấm rền đó, cương đao của họ Dương cắt một vòng cung với âm thanh nghe rợn cả cột sống.
ém thanh kia vừa lọt vào thính nhĩ của Thiếu Hoa thì đao ảnh với uy lực khủng khiếp bổ thẳng đến chàng.
Thiếu Hoa nghiến răng, hoành kiếm đón thẳng đao ảnh:
- Keng...
Chàng thối bộ về sau một bộ.
Dương Trụy phá lên cười. Tiếng cười của gã khiến cho Thiếu Hoa khẩn trương hơn.
Không chỉ Thiếu Hoa mà ngay cả Bội Bội cũng lo lắng cực kỳ.
Dương Trụy nói:
- Tiểu tử, xem ra ngươi chưa phải là đối thủ của bổn trại chủ !
Thiếu Hoa nghiến răng:
- Đến lượt Thiếu Hoa bồi tiếp nhị trại chủ đây !

Chàng vừa nói vừa phát triển chiêu công. Một màn kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp xuất hiện. Thấy màn kiếm ảnh trùng điệp đó, Dương Trụy ngây người ra.
Hắn còn đang ngạc nhiên thì màn kiếm quang trùng điệp kia chụp đến.
Họ Dương gần như không kịp hoành ngọn cương đao thì màn kiếm quang kia đã phủ lên thân pháp gã.
Bội Bội cố gắng tập trung nhãn lực mà chẳng còn nhận ra thân ảnh của gã nhị trại chủ Lĩnh Cương trại, bởi đã bị kiếm quang của Thiếu Hoa che lấp hoàn toàn.
Khi màn kiếm quang kia được Thiếu Hoa ngưng thi triển thì cũng chẳng còn thấy thân ảnh của Dương Trụy. Đập vào mắt Bội Bội là thể pháp của Thiếu Hoa với những đốm máu đỏ ối, còn gã nhị trại chủ Lĩnh Cương trại thì giờ đã là một đống thịt bầy nhầy, chẳng còn ra nhân dạng gì nữa.
Nàng há hốc miệng, mãi một lúc mới bật ra tiếng thét:
- A....
Cùng với tiếng thét đó, Cao Bội Bội ngã lăn xuống xuống đất. Nàng sao có thể giữ được tịnh tâm cho bình thản trước cái chết kinh khủng của Dương Trụy.
Ngay cả Thiếu Hoa cũng thừ người nhìn xác nhị trại chủ Lĩnh Cương trại. Chàng gần như rơi vào trạng thái khủng hoảng mà buông rơi ngay thanh kiếm khỏi tay mình.
Toàn thân Thiếu Hoa run bần bật. Y nhìn mãi cái xác của Dương Trụy gần như không hề chớp mắt. Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm cả mặt lẫn trang phục Thiếu Hoa.
Ngô Tịnh quay mặt nhìn lại Thiếu Hoa. Y nhìn cái xác Dương Trụy, cau mày nói:
- Thiếu Hoa đệ chỉ là người biết sử dụng kiếm chứ chưa là chủ được kiếm ! Hôm nay ngươi sống là nhờ vào kiếm, nhưng nếu gặp cao thủ cao thâm hơn họ Dương thì kiếm không cứu được Thiếu Hoa đâu !
Ngô Tịnh nói rồi quay bước bỏ đi không nhìn lại.
Thiếu Hoa gần như đứng phỗng ra chẳng nghe được lời nói của Ngô Tịnh. Thần quang của chàng cứ chăm chăm nhìn vào cái xác Dương Trụy.
Thiếu Hoa nhìn mãi mới lặp bặp nói:
- Ta giết người....ta giết người ư ?
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Ta không muốn...ta không muốn...
Thiếu Hoa vừa nói vừa dùng ống tay áo lau mồ hôi trán mình, nhưng mắt thì cứ nhìn vào cái xác bầy nhầy của họ Dương.
Bội Bội lấy lại được bình tĩnh. Nàng ngập ngừng bước đến bên Thiếu Hoa:
- Thiếu Hoa huynh, huynh có sao không ?

Thiếu Hoa nhìn lại Bội Bội:
- Tiểu thư...Thiếu Hoa....Thiếu Hoa đã giết người !
Nàng gật đầu:
- Huynh vì Bội Bội mà phải giết hắn ! Nếu huynh không giết hắn thì hắn sẽ giết huynh và làm hại Bội Bội !
- Thiếu Hoa đâu muốn giết người !
- Bội Bội biết ! Huynh đừng lo lắng quá như vậy ! Bội Bội sẽ nói với lão nhân gia không để người bắt tội huynh đâu !
Thiếu Hoa hồ hển nói:
- Nhưng huynh không muốn giết người !
- Bội Bội biết ! Huynh không muốn giết người nhưng đây là sự bắt buột ! Thiếu Hoa không giết hắn thì hắn sẽ giết huynh và làm hại Bội Bội nữa !
Thiếu Hoa gật đầu nhưng nét kinh hoàng vẫn còn hiện rõ qua ánh mắt của chàng.
Bội Bội cúi xuống nhặt lấy thanh kiếm đặt vào tay Thiếu Hoa.
- Bội Bội không ngờ, huynh là một kiếm thủ !
- Thiếu Hoa...Thiếu Hoa cũng không ngờ !

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 12
Trước Thềm Võ Lâm

Huyện lệnh Thành Chương Cao én chắp tay sau lưng, đứng bên cửa sổ, thỉnh thoảng lại buông tiếng thở dài nghe thật ảo não.
Lão vuốt râu, buông tiếp một tiếng thở dài nữa.
Bội Bội bước đến sau lưng lão:
- Phụ thân, làm gì mà phụ thân lo lắng như vậy ?
Huyện lệnh Cao én nhìn lại nàng:
- Bội Bội, con không biết gì cả đâu !
Bội Bội nhìn cha mình nghiêm giọng nói:
- Phụ thân đừng dấu con ! Bội Bội biết phụ thân đang lo lắng điều gì ! Phải chăng chính cái chết của nhị trại chủ Dương Trụy khiến cha lo lắng phải không ?
Huyện lệnh Cao én buông tiếng thở dài, vuốt râu nhìn nàng nói:
- Bội Bội, con không biết gì cả !
Lão thở ra rồi nói:
- Phụ thân đã suy nghĩ rồi, suy nghĩ rất kỹ ! Bội Bội phải nghe lời phụ thân !
- Cha muốn con làm gì ?
Huyện lệnh Cao én nghiêm giọng nói:
- Phụ thân muốn con rời khỏi đây ! Con hãy đến thành Trường An một thời gian !
Bội Bội lắc đầu cướp lời huyện lệnh Cao én:
- Cha ! Bội Bội biết rồi ! Phải chăng cha sợ bọn lục lâm Lĩnh Cương trại kéo đến Thành Chương trả thù cho nhị trại chủ Dương Trụy của chúng ?
Buông tiếng thở dài, Cao én nói:
- Không phải cha nghĩ thôi đâu, mà đó là sự thật !
Chân diện Bội Bội nhíu lại:
- Cha chỉ nghĩ đến mỗi một mình Bội Bội thôi ! Thế còn bá tánh ở huyện Thành Chương này thì sao ? Phụ thân đường đường là một huyện lệnh của huyện Thành Chương mà lại sợ bọn lục lâm Lĩnh Cương trại sao ?
- Bội Bội, con không biết gì cả !
- Cha bảo con khong biết ư ?
Nàng nhìn thẳng vào mắt huyện lệnh Cao én, nghiêm giọng nói:
- Con biết tất cả rồi ! Mặc dù cha là huyện lệnh ở Thành Chương nhưng phải cống nạp cho Lĩnh Cương trại để mọi người ở đây được an cư lập nghiệp.

Chính vì thế mà cha lúc nào cũng o ép bá tánh để có ngân lượng để cống nạp cho Lĩnh Cương trại !
Cao én gắt giọng nói:
- Cha đâu muốn như vậy, nhưng khốn nỗi huyện Thành Chương lại nằm trong phạm vi của Lĩnh Cương trại !
- Cha là người của triều đình, cha nói đi !
Huyện lệnh chau mày nhìn nàng.
Lão quay mặt nhìn ra cửa sổ rồi nói:
- Con không hiểu gì cả !
- Sao Bội Bội lại không hiểu ! Ngay cả một bộ đầu dưới trướng của cha còn là người của Lĩnh Cương trại thì còn gì là vương pháp chứ ?
Nàng nghiêm giọng nói tiếp:
- Nếu chuyện này đến tai hoàng thượng thì sao ? Phụ thân nghĩ xem hậu quả như thế nào ? Bội Bội e rằng chiếc mũ ô của cha khó mà còn ở trên đầu cha đó !
Cao én nhìn lại nàng:
- Bội Bội....
Lão buông tiếng thở dài.
Bội Bội nhìn thẳng vào mặt Cao én nói tiếp:
- Cha ! Bội Bội đã thỉnh mời Thiếu Hoa huynh đảm trách chức vị bộ đầu của huyện Thành Chương ! Nhất định huynh ấy sẽ không để cho bọn Lĩnh Cương trại tác oai tác quái nữa đâu ! Và cha cũng nắm được vương pháp, không còn cống nạp cho bọn thảo khấu đó nữa !
- Con không biết gì cả, tiểu tử Thiếu Hoa kia gặp may thôi !
- Phụ thân xem thường Thiếu Hoa huynh quá ! Bội Bội tin vào huynh ấy ! Cha chỉ biết tin vào gã Đàm Cối hai mặt, nếu không có Thiếu Hoa huynh thì cha biết giờ Bội Bội như thế nào không ?
Nàng hừ nhạt một tiếng rồi gắt giọng nói tiếp:
- Giờ đây gã bộ đầu thân tín họ Đàm của cha đã bán đứng Bội Bội cho nhị trại chủ Lĩnh Cương trại rồi !
Lão buông tiếng thở dài.
Bội Bội nói tiếp:
- Phụ thân, Bội Bội đã thỉnh Ngô tôn giá đến !
- Bội Bội...
Bội Bội khe khắt nói:
- Phụ thân, nếu như phụ thân vẫn cứ khăng khăng nhún nhường bọn Lĩnh Cương trại, Bội Bội sẽ lên kinh thành ! Nhưng không phải để ẩn thân đâu mà bẩm tấu với hoàng thượng đó !
- Con....
Lão lắc đầu, rồi nói tiếp:

- Thôi được rồi, cha sẽ nghĩ lại chuyện này !
Lão vừa dứt lời thì Ngô Tịnh bước vào.
Y ôm quyền xá huyện lệnh Cao én.
Cao én nhìn Ngô Tịnh rồi giả lả nói:
- Bổn huyện mời tôn giá yên vị !
- Đa tạ huyện đại nhân !
Ngô Tịnh bước đến thản nhiên ngồi xuống bàn. Cao én ra dấu cho Bội Bội rồi mới đến ngồi đối diện với Ngô Tịnh. Tự tay lão rót trà ra chén.
Cao én bưng chén trà nói:
- Mời Ngô tôn giá !
Bưng chén trà, Ngô Tịnh từ tốn nói:
- Đa tạ tôn giá !
Hai người nhấp một ngụm trà rồi đặt chén xuống bàn.
Ngô Tịnh nhìn Cao én hỏi:
- Nếu thảo dân đoán không lầm, hẳn sau cái chết của Dương Trụy nhị trại chủ Lĩnh Cương trại, Cao huyện lệnh đại nhân hẳn rất khó xử !
- Ơ...Điều đó Ngô tôn giá có thể đoán ra ! Thiếu Hoa dù làm được việc tốt cho bổn huyện nhưng cũng gián tiếp gieo họa lớn cho huyện Thành Chương. Hẳn Ngô tôn giá biết thực lực của Lĩnh Cương trại như thế nào rồi ! Bổn huyện thật là khó xử ! Vậy Ngô tôn giá còn điều chi chỉ giáo cho bổn huyện không ?
Ngô Tịnh ve cằm nhìn Cao én:
- Thảo dân mạo muội đến diện kiến huyện lệnh đại nhân vì chuyện khó xử đó !
- Nói như vậy, Ngô tôn giá hẳn có cách giúp cho bổn huyện ?
Ngô Tịnh ôm quyền:
- Nếu như huyện đại nhân tin vào thảo dân !
- Ơ...Tin thì bổn huyện tin rồi, nhưng bổn huyện cũng cần biết Ngô tôn giá giải quyết chuyện này như thế nào ?
Ngô Tịnh từ tốn trả lời:
- Thảo dân muốn biết chừng nào thì Lĩnh Cương trại Lại Xương Uy đến, và huyện lệnh đại nhân đừng dấu Ngô mỗ !
Cao én lưỡng lự nói:
- Ngay chiều mai, Lại Xương Uy sẽ kéo thuộc hạ đến Thành Chương để trả thù cho cái chết của nhị đệ y !
Ngô Tịnh nói:
- Chắc chắn huyện lệnh đại nhân sẽ không thể chống lại Lĩnh Cương trại với bao nhiêu nha sai ở nha môn ! Chỉ một mình Đàm Cối thôi cũng có thể quét sạch nha sai của huyện đại nhân !
Cao én buông tiếng thở dài rồi gật đầu:

- Đúng như vậy ! Bổn huyện hỏi tôn giá, chúng ta phải làm gì để chống lại Lĩnh Cương trại ?
Ngô Tịnh bưng chén trà nhấm một ngụm lấy giọng rồi nói:
- Thảo dân mạn phép hỏi huyện lệnh đại nhân, ai là người giết nhị trại chủ Lĩnh Cương trại Dương Trụy ?
Câu hỏi của Ngô Tịnh khiến Cao én tròn mắt nhìn y. Cao én miễn cưỡng nói:
- Ngô tôn giá đã biết rồi, sao còn hỏi bổn huyện lệnh ?
- Thảo dân muốn nghe từ cửa miệng đại nhân nói !
- Thì còn ai ngoài Thiếu Hoa công tử nữa !
Ngô Tịnh mỉm cười:
- Thiếu Hoa đệ của thảo dân giết nhị trại chủ Lĩnh Cương trại Dương Trụy ! Vậy chắc chắn một điều Lĩnh Cương trại chủ Lại Xương Uy kéo thuộc hạ đến Thành Chương để trả thù cho nhị đệ tất có ý muốn lấy mạng Thiếu Hoa đệ...
Ngô Tịnh ôm quyền hỏi:
- Huyện đại nhân, tại hạ nói như thế đúng không ?
Buông tiếng thở dài, huyện lệnh đại nhân Cao én gật đầu:
- Bổn huyện nghĩ như vậy !
Ngô Tịnh đứng lên ôm quyền xá:
- Thảo dân có ý như thế này....
Cao én cũng vội đứng lên, ôm quyền đáp lễ:
- Ngô tôn giá chỉ giáo cho bổn huyện biết được không ?
Nhìn thẳng vào mắt huyện lệnh Cao én, Ngô Tịnh nói:
- Thiếu Hoa đệ lấy mạng nhị trại chủ Lĩnh Cương trại thì đại nhân cứ xem như chuyện này là chuyện riêng giữa Thiếu Hoa và người của Lĩnh Cương trại ! Hãy bàng quang như kẻ ngoài cuộc để cho Thiếu Hoa tự xử chuyện này !
Cao én nói:
- Bổn huyện nghĩ như vậy nhưng người của Lĩnh Cương trại có nghĩ như tôn giá và bổn huyện không ?
Ngô Tịnh ôm quyền:
- Huyện đại nhân ! Hãy xem như đây là chuyện của người võ lâm, để cho người võ lâm giải quyết với nhau ! Huyện đại nhân đứng ngoài cuộc tất sẽ rất lợi vô cùng. Nếu Thiếu Hoa chết xem như Lĩnh Cương trại trả được thù cho nhị trại chủ. Còn bằng không Thiếu Hoa thắng, huyện đại nhân lập công lớn với triều đình ! Cả hai điều đều có lợi cho huyện đại nhân !
Huyện lệnh Cao én buông tiếng thở dài:
- Bổn huyện sợ....
- Đại nhân sợ gì ?

- Thiếu Hoa công tử sẽ mất mạng bởi trại chủ Lại Xương Uy !
Ngô Tịnh mỉm cười nói:
- Đại nhân càng được lợi hơn !
- Bổn huyện được lợi gì ?
- Thảo dân thố lộ chuyện này, huyện đại nhân đừng nói với ai !
Cao én gật đầu:
- Bổn huyện sẽ không nói với ai !
Ngô Tịnh ve cằm nhìn Cao én trầm giọng nói:
- Huyện đại nhân chỉ có một ái nữ duy nhất ! Cao tiểu thư là bậc cành vàng lá ngọc ! Chắc chắn Cao đại nhân chẳng bao giờ muốn ái nữ Cao tiểu thư của mình có mối quan hệ tình yêu với Thiếu Hoa...
Đôi chân mày của Cao én nhíu lại:
- Tôn giá nói vậy là có ý gì ?
Ngô Tịnh mỉm cười, từ tốn đáp lời Cao én:
- Từ lúc Thiếu Hoa đệ của thảo dân cứu Cao tiểu thư, thảo dân nhận ra tâm ý của Cao tiểu thư ! Nếu không muốn nói lúc này Cao tiểu thư đặt nặng tình với Thiếu Hoa. Nếu như Thiếu Hoa chết bởi bọn thảo khấu Lĩnh Cương trại, vô hình trung, huyện đại nhân không phải lo lắng về chuyện của Cao tiểu thư nữa !
Y nhún vai ve cằm nói tiếp:
- Chẳng có ai yêu một xác chết bao giờ !
Mặt Cao én nghiêm hẳn lại :
- Tôn giá, vậy mọi chuyện ngày mai bổn huyện giao cho tôn giá được không ?
Ngô Tịnh gật đầu:
- Được ! Chỉ cần huyện đại nhân tin vào thảo dân là được rồi !
- Bổn huyện tin vào tôn giá !
- Nếu tin thì thảo dân sẽ chu toàn cho huyện đại nhân ! Ngược lại, thảo dân chỉ cầu xin huyện đại nhân một điều...
- Tôn giá nói đi !
- Sau khi xong mọi chuyện, huyện đại nhân cấp cho thảo dân một cỗ xe độc mã cùng lương khô và ngân lượng, thảo dân sẽ rời huyện Thành Chương !
- Tôn giá đi à ?
Ngô Tịnh gật đầu:
- Nếu Thiếu Hoa thắng trại chủ Lĩnh Cương trại thì thảo dân cũng phải ra đưa y đi để tránh cho đại nhân điều khó xử !
Cao én nheo mày suy nghĩ rồi gật đầu.
Ngô Tịnh mỉm cười nói:
- Nếu như Lĩnh Cương trại thắng thì thảo dân cũng không phải là người để cho Lĩnh Cương trại đối chất mà bắt bí đại nhân đâu !

- Bổn huyện hiểu !
Ngô Tịnh ôm quyền nói:
- Những gì Ngô Tịnh nói đều đã nói hết. Nếu như chiều mai đại nhân cao hứng, Ngô Tịnh cũng thỉnh người đến ngọ môn huyện đối ẩm xem cảnh hoạt náo võ lâm !
Cao én lưỡng lự:
- Bổn huyện....
Ngô Tịnh mỉm cười:
- Hoạt náo võ lâm hiếm khi xảy ra, huyện đại nhân sẽ được chứng kiến cảnh hoạt náo như thế nào ! Thảo dân xin cáo từ !
Y ôm quyền xá huyện lệnh Cao én rồi chấp tay sau lưng ung dung chậm rãi rời gian đại sảnh biệt trang của Cao én. Huyện lệnh Cao én tiễn Ngô Tịnh ra tận cửa.
Ngô Tịnh nhìn lại Cao én nói:
- Huyện đại nhân ! Thảo dân chỉ là một người bình thường không dám bắt đại nhân phải tiễn chân mình !
- Bổn huyện tin vào tôn giá !
Ngô Tịnh ve cằm:
- Được huyện đại nhân tin dùng, thảo dân mãn nguyện lắm rồi ! Hy vọng huyện đại nhân cũng không còn lo lắng nữa !
Cao én gật đầu:
- Đa tạ tôn giá đã chỉ huấn và giúp bổn huyện. Bổn huyện không để tôn giá thất vọng !
- Đa tạ huyện đại nhân ! Cáo từ !
Y nói rồi đi thẳng một mạch ra cửa không ngoáy đầu lại.
Ánh nhật quang chìm xuống chân trời tây trông tựa như một nấm mồ đỏ ối. Bầu trời chiều quang đãng. Thỉnh thoảng lại có những ngọn gió lùa đem theo những chiếc lá rơi rào rào xuống trước ngọ môn huyện Thành Chương. Tất cả cư dân của huyện Thành Chương như thể biết sắp xảy chuyện nên tất cả mọi người đều đóng kín cửa, ẩn mình vào trong nhà.
Ngay cả nha môn của huyện Thành Chương cũng đóng cửa im ỉm. Cả trấn Thành Chương trở nên vắng lặng lạ thường. Sự vắng lặng đó biến cái trấn vốn dĩ hàng ngày rất náo nhiệt, giờ chẳng khác nào chốn hoang sơ chẳng một bóng người.
Ngô Tịnh trong bộ trang phục bằng vải chàm, thứ vải dành cho những kẻ lam lũ với công việc đồng áng, ngồi bên bàn đại yến.
Ngược lại với Ngô Tịnh, Thiếu Hoa thì phải đứng ngay giữa ngôi tam quan của Thành Chương trấn. Thanh kiếm do chàng tự rèn được đặt ngay trên giá gỗ để trước mặt án ngữ đường vào trấn Thành Chương.
Mặc dù chân diện lộ vẻ khẩn trương, căng thẳng cực kỳ nhưng không còn

lớp mồ hôi rịn ra trán.
Ngô Tịnh bưng lấy bàn rượu chuốc ra chén. Chén rượu vừa được y chuốc ra đầy chén thì Bội Bội xuất hiện. Nàng bước đến Ngô Tịnh nhìn y:
- Ngô tôn giá ! Người vẫn có thể uống được rượu à ?
Bưng chén rượu, Ngô Tịnh nhìn vào trong chén thờ ơ đáp lời nàng:
- Với một kẻ phế nhân không tự cầm kiếm như ta thì làm gì được trong lúc này ?
Bội Bội lo lắng nói:
- Ngô tôn giá, một mình Thiếu Hoa huynh thì sao chống lại bấy nhiêu người của Lĩnh Cương trại ?
Dốc chén rượu trút vào miệng, Ngô Tịnh thờ ơ nói:
- Nếu Thiếu Hoa không chống lại người của Lĩnh Cương trại thì y sẽ chết ! Chỉ có thế thôi !
- Ngô tôn giá, tại sao tôn giá không lo lắng gì cả ?
Bưng bầu rượu chuốc ra chén:
- Tiểu thư nói Ngô Tịnh này lo gì nào ?
Y dốc chén rượu vào miệng rồi nói tiếp:
- Nếu như Ngô Tịnh lo thì sẽ lo hậu sự cho Thiếu Hoa ! Nhưng điều đó thì Ngô Tịnh chưa muốn lo bây giờ ! Nếu như tiểu thư có cao hứng thì lo cho y đi !
Bội Bội cắn răng vào môi, buông tiếng thở dài. Nàng lắc đầu nói:
- Sao tôn giá có thể lạnh nhạt như vậy với Thiếu Hoa huynh chứ ? Ngô tôn giá không nghĩ đến tình của huynh ấy đối với tôn giá sao ?
- Tiểu thu muốn nghĩ sao cũng được !
Vừa nói Ngô Tịnh vừa bưng bầu rượu chuốc ra chén.
Bội Bội nhìn Ngô Tịnh chuốc rượu, nàng bất nhẫn nói:
- Bội Bội không ngờ tôn giá lạnh nhạt và vô tâm như vậy !
Nàng hừ nhạt một tiếng quay bước. Ngô Tịnh gắt giọng gọi lại:
- Cao tiểu thư !
Bội Bội miễn cưỡng quay lại nhìn Ngô Tịnh.
- Tôn giá muốn nói gì ?
- Cao tiểu thư đi đâu ?
- Bội Bội ra với Thiếu Hoa huynh ! Thiếu Hoa huynh một thân một mình đứng ngoài ngọ môn chờ người Lĩnh Cương trại đến trong khi tôn giá thản nhiên ngồi uống rượu ở đây ! Bội Bội không phải là người vô tâm như tôn giá !
Dốc chén rượu trút vào miệng, Ngô Tịnh trang trọng nói:
- Nếu Cao tiểu thư muốn Thiếu Hoa chết thì cứ ra ngoài đó với y !
Bội Bội cau mày:
- Tôn giá nói vậy là có ý gì ?

- Phàm những trang tiểu thư cành vàng lá ngọc thì luôn có hành động và ý nghĩ riêng của mình mà chẳng nghĩ gì đến người khác ! Sự lo lắng của tiểu thư chính là cửa tử của Thiếu Hoa đó ! Hãy suy nghĩ đi !
Y buông bầu rượu dốc luôn một hơi dài rồi nhìn Bội Bội trầm giọng nói tiếp:
- Cả một trấn Thành Chương kể cả nha môn đóng cửa khi Lĩnh Cương trại đến ! Một mình Thiếu Hoa đối phó với Lĩnh Cương trại chẳng khác nào đem mạng mình ra treo trên đầu sợi tóc ! Nếu Thiếu Hoa thiếu sự tập trung, còn phải lo lắng cho tiểu thư...ta e chính tiểu thư đã đưa y vào tử lộ !
Nghe Ngô Tịnh nói, Bội Bội đứng thừ người ra:
- Ngô tôn giá nói Bội Bội phải làm sao đây ?
Ngô Tịnh chỉ chiếc đôn đối diện:
- Cao tiểu thư nên ngồi đây đối ẩm với ta ! Điều đó tốt hơn cho Thiếu Hoa đấy !
- Bội Bội có thể bình thản vô tâm như tôn giá sao ?
- Hãy tin vào điều ta nói ! Tiểu thư ngồi đối ẩm với Ngô Tịnh có lợi hơn cho Thiếu Hoa ! ít ra Thiếu Hoa cũng biết được sau lưng y có một trang tiểu thư cành vàng lá ngọc đặt niềm tin vào gã !
Ngô Tịnh chuốc rượu ra chén. Y bưng chén rượu ôn nhu nói:
- Niềm tin tạo ra tất cả trong cuộc đời này ! Mất niềm tin xem như ta chẳng còn là ta !
Ngô Tịnh dốc chén rượu vào miệng rồi ve cằm nhìn nàng:
- Hãy ngồi xuống truyền niềm tin cho Thiếu Hoa khi tiểu thư không cầm kiếm được !
Bội Bội nhíu mày suy nghĩ rồi miễn cưỡng ngồi xuống chiếc đôn.
Nàng vừa yên vị thì tiếng vó ngựa vang lên rầm rập. Tiếng vó ngựa những tưởng là rung chuyển cả mặt đất.
Bội Bội toan quay mặt nhìn ra ngoài nhưng Ngô Tịnh đã chuốc rượu vào chén nàng:
- Tiểu thư đừng lo lắng như vậy ! Nào uống với ta một chén rượu !
Nàng buông lấy chén rượu mà tay run rẩy khiến cho rượu trào ra khỏi chén.
Ngô Tịnh cau mày:
- Xem kìa, ta không thích người ta đổ rượu trước mặt mình đâu !
Y trừng mắt nhìn nàng:
- Mời !
Bội Bội cắn răng, miễn cưỡng dốc chén rượu vào miệng mình. Vị đắng của men rượu khiến nàng nhăn mặt. Bội Bội những tưởng ho sặc nhưng nàng nghiến răng nén lại tiếng ho đó.
Ngô Tịnh nói:
- Tiểu thư khá lắm !
Tiếng vó ngựa ngưng bặt. Bội Bội từ từ quay mặt nhìn ra ngôi tam quan.

Một đoàn nhân mã không dưới hai mươi người. Ai cũng vận võ phục, nai nịt như một đạo quân sắp xung trận.
Đứng trước đoàn nhân mã là một hán nhân lực lưỡng, mày râu nhẵn nhụi với cái đầu trọc lóc như những vị hòa thượng của Thiếu Lâm tự. Bên cạnh gã đó là bộ đầu Đàm Cối.
Nàng lo lắng nói:
- Ngô tôn giá, bấy nhiêu người như vậy làm sao Thiếu Hoa huynh chống cự lại ?
Ngô Tịnh chau mày:
- Tiểu thư, sao tiểu thư lo lắng cho Thiếu Hoa quá vậy ?
Đôi lưỡng quyền nàng ửng hồng. Nàng nhìn lại Ngô Tịnh. Bội Bội nhận ra nụ cười mỉm trên môi của Ngô Tịnh.
Nụ cười của Ngô Tịnh những tưởng một gáo nước sôi hất vào mặt nàng khiến mặt Bội Bội càng đỏ hơn.
Bội Bội buông tiếng thở dài. Nàng nhìn Ngô Tịnh nói:
- Tôn giá không biết vì sao Bội Bội lo lắng cho Thiếu Hoa huynh à ?
- Nếu Thiếu Hoa chết, tiểu thư sẽ không có người bắt ngân ngư cống nạp, không còn người tặng hoa chứ gì ?
Sắc diện nàng đỏ rần:
- Không như tôn giá nghĩ đâu !
- Thế thì cái gì ?
- Bội Bội....
Ngô Tịnh mỉm cười khiến Bội Bội bỏ ngang câu nói như thể vừa mới định thốt ra lời lại phải nuốt vội lời nói của mình vào trong.
Ngô Tịnh nói:
- Tiểu thư không nói được à ? Không nói được thì Ngô Tịnh sẽ nói dùm tiểu thư nhé ?
- Tôn giá nói thử xem có đúng không ?
Ngô Tịnh dốc chén rượu uống cạn, rồi trang trọng nói:
- Thiếu Hoa đã làm được một việc mà thiên hạ gọi là "anh hùng cứu mỹ nhân". Tất nhiên mỹ nhân phải để mắt đến y chứ ! Nếu xét cho cùng thì tiểu thư cũng đã để ý đến y từ trước rồi ! Đến bây giờ, sau khi Thiếu Hoa cứu tiểu thư, thì tiểu thư càng để chữ tình cho gã !
Y bưng bầu rượu chuốc ra chén, chậm rãi nói tiếp:
- Tình yêu cũng có cái thú của nó đó !
Nói rồi Ngô Tịnh bưng chén uống. Trong khi Bội Bội ngượng chín cả người.
Đặt chén xuống bàn, Ngô Tịnh nói:
- Ta thích Thiếu Hoa yêu kiếm hơn yêu người !
- Tôn giá...
- Có yêu kiếm y mới sống được !

Lời còn đọng trên miệng Ngô Tịnh thì một tiếng rú cất lên ngoài cửa ngọ môn. Tiếng rú đó khiến Bội Bội giật thoắt tim, quay ngoắt lại nhìn.
Bội Bội há hốc miệng khi thấy Đàm Cối lảo đảo. Hai cánh tay gã giờ chẳng còn mà thay vào đó là hai vòi máu tưới đỏ mặt đất. Trong khi Thiếu Hoa vẫn đứng với thanh trường kiếm hướng mũi xuống đất.
Đàm Cối chạy nhanh như con gà bị quáng chẳng còn biết nhận định phương hướng.
Y đâm bổ vào người Lại Xương Uy.
Bội Bội chỉ thấy một ánh chớp bạc nhòa lên. Đầu của Đàm Cối rơi xuống đất. Toàn thân nàng run bần bật, miệng nói:
- Hắn chết rồi....
Trong khi Bội Bội thốt ra câu nói đó thì Ngô Tịnh lại ung dung tiếp lời nàng:
- Thiếu Hoa đã biết làm chủ được kiếm ! Y đúng là kẻ ta đang tìm !
Y ngửa mặt lên nhìn trời, nhỏ giọng nói:
- Trương Thiên Tống ! Ngươi đã có đối thủ rồi !

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 13
Hoa Tình

Trại chủ lĩnh Cương Lại Xương Uy nhìn Thiếu Hoa. Vẻ mặt khinh khỉnh ban đầu của gã đã được thay vào bộ mặt khác sau khi chứng kiến kiếm pháp của Thiếu Hoa.
-Tiểu tử?Ngươi từ đâu đến.
Thiếu Hoa nhìn Lại Xương Uy -Tại hạ người trấn Thành Chương này.
Đôi chân mày của vị trại chủ lĩnh cương thoạt cau hẳn lại.
Gã gắt giọng noi :
-Ngươi nói sao. Ngươi là người của Thành chương trấn.
Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng..Tại hạ là người trấn Thành chương.
-Ngươi đang bỡn cợt với bổn trại chủ.
Thiếu Hoa lắc đầu :
-Bình nhật, tại hạ câu cá trên dòng hoàng giang.
Lại Xương Uy lắc đầu :
-Quái lạ thật?Thật là khó tin. Một kiếm thủ cao thâm như ngươi có thể mà bổn trại chủ lại không biết.
Thiếu Hoa ôm quyền :
-Trước đây tại hạ chưa từng luyện kiếm, nhưng chỉ mới luyện đây thôi.
Một lần nữa Xương Uy lại ngạc nhiên nhìn Thiếu Hoa.
-Tiểu tử..ngươi nói sao..chỉ mới vừa luyện kiếm thôi à.
Thiếu Hoa gật đầu :
-Những lời Thiếu Hoa nói điều là sự thật. Tin hay không là quyền của trại chủ.
-Vừa mới luyện kiếm..Tiểu tử..Nghe ta hỏi đây.
Thiếu Hoa từ tốn đáp lời :
-Trại chủ cứ hỏi..Tại hạ sẵn sàng trả lời người.
-Ngươi luyện kiếm để làm gì.
Thiếu Hoa ôm quyền buông một câu mà khi lọt vào lỗ tai họ Lại, gã có cảm tưởng như sét đánh bên tai mình.
-Thiếu Hoa có ý định nắm lấy lĩnh cương trại của Lại trại chủ.
Chân diện Lại Xương Uy xệ xuống, những sớ thịt trên gò má gã gớm ghiếc, cùng với sắc màu tím tái, nhợt nạht. Lại Xương Uy rít giọng nói :
-Tiểu tử hãy nói lại lần nữa.

Thiếu Hoa ôm quyền ôn nhu nói :
-Thiếu Hoa muốn đoạt lĩnh cương trại của trại chủ.
Hai hàm răng của Lại Xương Uy nghiến lại với nahu. Những âm thanh ken két phát ra từ miệng của gã. Gã lập lại lời nói của Thiếu Hoa.
-Muốn đoạt lĩnh cương trại của bổn trại chủ.
Thiếu Hoa gật đầu :
-Không sai.
Lại Xương y nhìn chàng. Cánh mũi trên của gã giần giật cùng với lỗ mũi phập phồng như thể đang phát ra những luồng hỏa khí hừng hực.
Lại Xương Uy rít giọng nói :
-Tiểu tử..sao ngươi có ý đó.
-Tại hạ nghe người ta nói Lại tranh chủ đã từng tuyên cáo :
Bất cứ ai thắng Lại trại chủ thì người đó sẽ thay tarI chủ làm tarI chủ lĩnh cương trại.
Còn Lại trại chủ mãi mãi sẽ là nô nhân trung thành.
Lại Xương Uy gằng giọng đáp lời Thiếu Hoa.
-Tiểu tử ngươi nói đúng.
Y từ từ thở ra cùng với những âm thanh ken két phát ra từ cửa miệng.
Vừa thở ra từ từ Lại Xương Uy vừa nói :
-Ngươi biết, nếu thua bổn trại chủ thì như thế nào không ?
-Tùy trại chủ định đoạt.
Đôi uy nhãn ngời ngời của Lại Xương Tinh hơi nhíp lại. Y gằn từng tiếng rồi noi :
-Tiểu tử Thiếu Hoa..Ngươi đã lấy mạng nghĩa đệ của bổn trại chủ hận đến tận xương tủy. Chỉ với hành động đó thôi bổn trại chủ đã có thể lóc da xẻ thịt ngươi rồi.
Y rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, trầm giọng nói tiếp.
-Nay bổn tarI chủ còn nghe ngươi muốm đoạt lĩnh cương trại lửa giận càng bùng phát hơn nữa. Bổn trại chủ chẳng biết sẽ dùng cực hình gì hành hạ ngươi. Đóng cọc phơi nắng ngươi cho đến chết. Cũng chưa đủ làm gảim cơn giận của bổn trại chủ.
Hắn nghiến răng, rít giọng nói tiếp -Tiểu tử..ngươi phải thắng được Lại Xương Uy này đó.
-Thiếu Hoa không thắng thì tùy trại chủ định đoạt.
Lại Xương Uy cười khẽ nói :
-Những việc tiểu tử sẽ chẳng bao giờ đạt được mục đích của ngươi.
Y nói rồi ngửa mặt lên trời cất tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt.
Y vừa cười vừa lòn tay sau lưng. Một ánh chớp bạc sáng ngời xuất hiện trên hữu thủ họ Lại. Đáo là ngọn khoái đao chỉ nhìn qua thôi đã rợn người bởi sát khí ẩn tàng trong lưỡi đao đó.

Nhìn lại Thiếu Hoa, Lại Xương Uy gắt giọng nói :
-Thiếu Hoa tiểu tử..ngươi có tham vọng lớn thì phải chết bởi chính tham vọng đó.
Vừa nói trại chủ Lại Xương Uy vừa điểm mũi nhọn khoái đao về phái Thiếu Hoa. Nhãn quang của gã long lên sát nõhãn hừng hực.
Thiếu Hoa vẫn để mũi kiếm hứng xuống đất. Nhưng thần nhãn thì rọi vào mũi đao của đối phương.
Trại chủ Lại Xương Uy rít một luồng chân khí căng phồng ngực :
-Tiểu tử?Đao của Lại Xương Uy không lấy mạng ngươi, lại mỗ không còn là trại chủ lĩnh cương.
Lời vừa dứt thì chớp đao cũng cắt ra. Đao chưa đến mà khí đao đã đến trước. Một âm thanh nghe buốt cả cốt sống hướng đến Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa không né tránh chiêu đao của đối phương mà hoàn kiếm đón thẳng đỡ thẳng.
Kiếm và đao chạm thẳng vào nhau.
-Keng?
Hai ngọn binh khí chạm vào nhau rồi bật ngược trở lại Khi vị trại chủ Lại Xương Uy chuyển bộ để biến hoá đao pháp thì kiếm của Thiếu Hoa bất thần cắt một đường thẳng tắp điểm đến tam huyệt gã.
Mũi kiếm vừa đặt vào tam huyệt của Lại Xương Uy thì dừng lại.
Vị trại chủ lĩnh cương trại gần như đứng đực ra như phỗng. Y nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt vô cùng ngơ ngẩn và ngạc nhiên.
Thiếu Hoa trang trọng nói :
_Lần thứ ba Lại trại chủ vẫn là kẻ thua Xương Uy bỏ tay khỏi đốc ngọn khoái đao.
Y nhìn Thiếu Hoa nói :
-Thắng thì thắng, thua thì thua?Hai cái mạng Lại Xương Uy đã gởi cho ngươi. Còn cái mạng thứ ba ngươi được quyền định đoạt.
Y nói rồi ngẫn mặt nhìn trời chờ đợi mũi kiếm xuyên yết hầu mình.
Thiếu Hoa rút kiếm lại.
Chàng vừa rút kiếm vừa nói.
_Trại chủ là người trọng ngôn.
Xương Uy nhìn Thiếu Hoa, rồi bất ngờ ôm quyền hành lễ.
_nô nhân Xương Uy..
Thiếu Hoa vội đỡ lấy Xương Uy -Trại chủ -Quân tử bất hý ngôn.
Y buông tiếng thở dài.
_kể từ bâyu giờ Lại Xương Uy là nô nhân của Hoàng Thiếu Hoa.
Thấy Lại Xương Uy quy thuận Thaếu Hoa, bọn lục lâm Lĩnh cương đồng loạt quỳ xuống đất hướng về Thiếu Hoa.
-Chúng tôi đồng quy thuận.

Thiếu hoa bối rối -Các vị đừng làm vậy..Đừng làm vậy.
Ngô Tịnh tay ôm bầu rượu cùng với Bội Bội bước đến bên Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa ôm quyền xá Ngô Tịnh.
-Ngô đại ca?Thiếu Hoa đã làm được tất cả những gì Ngô đại ca chỉ huấn.
Lại Xương Uy nhìn lên Ngô Tịnh. Chân diện của gã tái nhợt.
Gã quỳ xuống hướng về nGô Tịnh _Xương Uy không biết tôn giá ở đây.
- Đứng lên đi.
Xương Uy đứng lên.
Ngô Tịnh nhìn lên Xương Uy nói :
_Ta là kẻ la chưng cho sự việc ngày hôm nay. Mãi mài Lại trại chủ sẽ là nô nhân của Thiếu Hoa.
-Lại Xương Uy sẽ luôn giữ phận mình.
Ngô Tịnh gật đầu.
Y nhìn sang Thiếu hoa -Thiếu Hoa đệ..Ngươi có thể tự cho mình quyền cầm kiếm và là một kiếm thủ _Đại ca Ngô Tịnh mĩm cười _Ta đã chuẩn bị xong cho ngươi lên đường. Những gì ta nói ngươi hẳn còn nhơ.
Thiếu Hoa gật đầu.
_ Tiểu đệ luôn tâm niệm những lời của đại ca, khắc sâu những chỉ ngôn đó vào tâm tưởng.
Ngô Tịnh gật đầu Y nhìn Lại Xương Uy -Trại chủ đi cùng với Thiếu Hoa chứ.
-Chủ nhân đi dâu, Xương Uy sẽ đi dó Ngô tịnh gật đầu. Y nhìn Thiếu Hoa -Đại ca chúc ngươi sớm quay về gặp ta.Đã đến thời khắc ngươi bước chân vào con đường của kiếm môn Bội Bội sững sờ -Sao..tôn gái buộc Thiếu Hoa đi ngay à.
Ngô tịnh nhìn nàng _ Hôm nay mới là sự khởi đầu của nghiệp kiếm thủ. Y phải đi.
Thiếu Hoa nhìn Bội Bội _Cao tiểu thư, Thiếu Hoa còn chúrac nghiệp với mẫu nương của mình.
_Huynh..huynh.
Nàng cắn răng vào mô, bật khóc thành tiếng rồi bỏ chạy.
Thiếu Hoa cau mày Ngô tịnh nói:
_Đừng để thói đỏng đảnh của nữ nhân làm mất đi cái tầhn của một kiếm thủ.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài. Chàng ôn nhu nói _Khi Thiếu Hoa trở về gặp đại ca..
_Ngươi sẽ được biết kẻ thù của mình.
Thiếu Hoa ôm quyền.
_Đại ca bảo trọng _Lúc nào Ngô đại ca củng bảo trọng để chờ ngươi. Khi nào tâm huyết của mẫu nương được ngươi hoàn thành thì hãy đến gặp đại ca tiếp nhận tục danh kẻ thù.

Thiếu Hoa gật đầu _ Thiếu hoa sẽ không làm đại ca thất vọng Một cỗ xe độc mã được một gã nha sai dẫn đến.
Ngô Tịnh cầm cương đặt vào ta Thiếu Hoa Thiếu Hoa..uống với ta bầu rượu này.
Y nói rồi dốc bầu rượu tu luôn một hơi dài mới trao qua tay chàng _ Cầm lấy mà lên đường. Đại ca tặng cho đệ đó.
_Ngô đại ca Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa _ Võ lâm hiểm ác , bảo trọng Y nói rồi chắp tay sau lưng bỏ đi mà chẳng ngáoi mặt nhìn lại Thiếu Hoa gọi với theo Ngô tịnh :
_Đại ca..Thiếu Hoa sẽ quy về.
Mặc cho chàng kêu réo, Ngô Tịnh vẫn bỏ đi như thể gã đã làm xong những gì cần làm với Thiếu Hoa mà không đoái hoài đến chàng nữa.
Xương Uy cầm dây cương khiến con tuấn mã kéo cỗ xe chậm rãi hướng về phái tậy. Y nói :
_ Chủ nhân..chúng ta đi dâu.
Thiếu Hoa nhìn Xương Uy.
_Trại chủ..đừng gọi Thiếu Hoa là chủ nhân.
Xương Uy lắc đầu _ Không?Xương Uy giờ không còn là trại chủ lĩnh cương trại nữa mà là nô nhân của người.
-Thiếu Hoa có nói trại chủ là nô nhân đâu.
Chủ nhân đừng nói vậy, nô nhân đắc tội với chủ nhân. Nếu không là nô nhân của người thì Lại Xương Uy là kẻ bội ngôn thà chết còn hơn.
Thiếu Hoa lắc đầu _Được rồi, trại chủ muốn soa cũng được, Thiếu Hoa không ép. Nhưng có thể gọi Thiếu Hoa là thiếu gia cũng được đâu cần dến hai chữ chủ nhân.
_Thiếu gia.
Thiếu gia mĩm cười _Thiếu Hoa gọi trại chủ bằng Lại lão bộc nhé.
Xương Uy gật đầu. Y dùng tay xoa chiếc đầu nhẵn tóc.
_Lại lão bộc..cũng hay đó.
Thiếu Hoa cầm lấy bầu rượu của Ngô Tịnh _Lại lão bộc..Thiếu Hoa cà lão bộc cùng uống hết bầu rượu này.
_ Lại lão bộc tuân lệnh thiếu gia.
Chàng tron mat nhìn gã.
Hai người cùng phá lên cười.Thiếu Hoa uống cạn phân nữa bầu rượu rồi trao cho y.
_Đến lượt lão bộc _Đa tạ thiếu gia.
Lại Xương Uy dốc bầu rượu uống cạn. Y dốc ngược bầu rượu nói với Thiếu Hoa rượu trong bầu đã không còn.
Thiếu Hoa thích thú vỗ vai Lại Xương Uy.
_Lại lão bộc này, Thiếu Hoa bỗng dưng có một tri kỷ nhữ lão bộc thật là thú

vị biết chừng nào.
Xương Uy cướp lời chàng.
_Thiếu gia nói sai rồi..Lại Xương uy là nô bộc của thiếu gia chứ nào phải là tri kỷ.
_Thiếu Hoa nghĩ ngươi la tri kỷ thôi.
_Tri kỹ khác với bộc nhân.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài _Lão bộc nghĩ sao cũng được.
Chàng nói đến đây thì nghe tiếng vó ngựa dồn đã đuổi theo.
Lại Xương Uy nói :
_Thiếu gia..hình như có người đuổi theo chúng ta.
_Ai đuổi theo chúng ta vậy nhỉ.
Thiếu Hoa vừa nói vừa ngáoi đầu nhìn lại.
Thớt nhan mã đang phi nước đại đuổi theo chàng. Chẳng nấy chốc là đuổi đến kịp. Thiếu Hoa tròn mắt vì nhận ra kỵ sỹ kia chính là Bội Bội.
Nàng gò cương cho tuấn mã chặn ngang trước đầu ngưỡng cửa.
_Thiếu Hoa huynh không muốn từ giã Bội Bội ư.
Vừa nói Bội Bội vừa bước xuống đất.
Thiếu Hoa cũng rời xe, tiến đến trước mặt nàng.
_Bội Bội tiểu thư.
Nàng nhìn chàng _Thiếu Hoa huynh.
Buông tiếng thở dài, Thiếu Hoa nói :
_Bội Bội tiểu thư..tại hạ phải đi vì..chức nghiệp của tại hạ đối với mẫu nương.
Bội Bội biết..Cho dù Thiếu Hoa huynh có đi cũng phải nói lời với Bội Bội chứ.
Nàng bẽn lẽn nói :
_Thiếu Hoa huynh không muốn giã từ với Bội Bội à. Huynh muốn giết Bội Bội phải không (sến quá).
Thiếu Hoa lắc đầu.
_ Làm gì có..
Nàng mĩm cười nói :
_Bội Bội biết huynh không giết Bội Bội (gạp ta ta giết).
Nàng chỉ về phía thảo nguyên.
_Thiếu Hoa..Thảo nguyên đẹp quá..Mình vào thảo nguyên đi.
Nàng vừa nói vừa liếc chàng.
Thiếu Hoa nhìn lại Majin Boo.
Lại Xương Uy nhìn chàng mĩm cười rồi quay mặt chỗ khác. Nụ cười đầy ẩn ý của gã khiến chàng sượng sùng.
Nhìn lại bội Bội, Thiếu Hoa nói :
_Tiểu thư..Chúng ta sẽ cùng rảo bước vào thảo nguyên.

Nàng e lệ nhìn chàng gật đầu và thốt lên yên ngựa _Huynh..lên yên ngựa cùng với Bội Bội.
Thiếu Hoa không khỏi lúng túng bởi lời đề nghị của nàng.
_Ơ..
Cuối cùng chàng thốt lên yên ngựa ngồi sau Bội bÔi. Nàng đặt dây cương vào tay Thiếu Hoa.
_Bội Bội và huynh sẽ cùng vào thảo nguyên.
Nàng vừa nói xong điểm một nụ cười mãn nguyện. Thiếu Hoa giật dây cương khiển con bạch mã lao vào vùng thảo nguyên mên mông, bạt phủ một màu xanh của cỏ. Mùi xạ hương thoang thoảng từ mái tóc Bội Bội phả vào khứu giác Thiếu Hoa làm chàng ngất ngây.
Hai người như thể rạp trên lưng con bạch mã, để nó lao vút đi như một mũi tên. Thiếu Hoa ghìm xuống dưới một táng cây đại thọ.
Bội Bội quay lại nhìn chàng _Huynh thích không.
Chàng gật đầu.
_Trong vùng thảo nguyên Thiếu Hoa cảm thấy tự do hoàn toàn, Bội Bội có cảm nhận điều đó không ?
Nàng gật đầu.
_Bội Bội cũng như huynh.
Họ xuống ngựa ngồi lên thảm cỏ, ngắm nhìn vầng quang từ từ chìm xuống.
Bội Bội nhìn Thiếu Hoa.
_Bội bội không hỏi huynh đi đâu nhưng muốn biết chừng nào huynh quya về.
_Thiếu Hoa cũng không biết chừng nào nữa.
Nét buồn hiện lên khuôn mặt bÔi Bội.
-Thiếu Hoa huynh..Bội Bội rất muốn huynh quay về.
Nhìn sang Bội bội chàng cười mĩm -Thiếu Hoa sẽ quay về.
Nàng bó gối bâng quơ nhìn về phía trước _Khi con gái nghĩ đến ai thì cứ luôn nghĩ đến người đó, còn huynh..có nhớ bội bội không.
Thiếu Hoa im lặng, lắc đầu -Ngoài mẫu nương ra, ta chẳng nghĩ đến ai, thỉnh thoảng cũng nghĩ đến Bội Bội. Mỗi khi ngắm bầu trời đen thì cứ như rằng huynh nhớ đến Bội Bội.
Nàng mĩm cười.
-Bội Bội gieo vào tâm tưởng Thiếu Hoa những gì nào ?
-Thì Bội Bội bắt huynh phải cống nạp ngân ngư.
Mặt nàng xụ xuống -Vì chuyện đó mà huynh nhớ đến Bội Bội à, người ta làm vậy bởi người ta có ý..
-Bội Bội có ý gì -Bởi vì..ơ..
chàng mĩm cười -Phải Bội Bội để ý đến huynh nên mới đày ải huynh để huynh chú tâm đến Bội Bội.

Chân diện nàng đỏ gắt như quả chín. Nàng khẽ gật đầu -Bội bội có ý vậy đó
-Thế mà trước đây huynh hiểu lầm Bội Bội, Thiếu Hoa cứ nghĩ là Bội Bội là ái nữ của huyện lệnh đại nhân tất sẽ coi mình là chủ nhân của bá tánh trong huyện, tất cả mọi người phải hầu hạ bÔi Bội.
Nàng giãy nãy -Không có đâu..không có đâu. Thiếu Hoa nghĩ Bội Bội là con người như vậy, sao còn cứu Bội Bội khỏi cái họa Dương Trụy. Huynh có thể mặc nhiên để hắn bắt nạt muội.
-Ơ sao Thiếu Hoa có thể khoanh tay đứng nhìn, dù sao Thiếu hoa và bÔi Bội cũng là người một huyện mà.
-Huynh cứu Bội Bội chỉ vậy thôi ư.
Thiếu Hoa im lặng.
Nàng gật đầu :
-Bội Bội không bao giờ trách huynh đâu.
Thiếu Hoa bất giác buông tiếng thở dài -Khi nào Thiếu Hoa làm tròn trách nhiệm với mẫu nương sẽ nói với nàng.
Vừa nói Thiếu Hoa vừa nắm tay Bội Bội đỡ nàng lên - Đêm đã xuống Bội Bội phải quay về.
-Thiếu Hoa..
-Tiếu Hoa sẽ sớm quay về.
Thiếu Hoa mĩm cười rồi đỡ nàng lên yên ngựa. Cầm dây cương đặt vào tay Bội Bội. Bội Bội miễn cưỡng giật dây cương để con bạch mã trổ nước kiệu quay về huyện.
Chờ con bạch mã mất hút Thiếu Hoa mới quya lại cỗ xe độc mã.
Lại Xương Uy nhìn chàng Thiếu Hoa nói -Chúng ta đi Thiếu gia..Cao tiểu thư xem chừng đã đắm đuối thiếu gia rồi.
Lại lão bộc định nói gì.
-Cao tiểu thư đã yêu thiếu gia rồi.
Thiếu Hoa ngượng ngùng nóui :
-Nàng là thiên kim của huyện lệnh đại nhân thiếu Hoa sao dám với tới nàng.
Lại lão bộc chỉ nói càn, huyện lệnh đại nhân sẽ bắt tội đó.
-Bổn nhân biết..không dám nói nữa.
Chàng vừa cười vừa với tay vào trong xe lấy vò rượu hai cân. Khui vò rượu chàng hỏi Lại Xương Uy -Sao lão bộc biết Bội Bội yêu ta.
Đón lấy vò rượu Xương Uy nói -Người đứng trong cuộc thì không biết, kẻ ngoài cuộc thì thấy ngay nàng đang si tình thiếu gia Lão bâng quơ vừa giật dây cương nói -Trai tài gái sắc, thật là hiếm có.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 14
Sắc Tình Lửa Dục

Trong gian thạch phòng có bốn chiến chân đèn bằng vàng ròng tỏa ánh sáng đủ soi rõ mọi ngõ ngách, chủ nhân thục nhân địa vận thụng y đỏ ối, chấp tay sau lưng nhìn bức hòanh phi với dòng chữ ? Võ Thượng Duy Ngã?
Như băng bước vào nhưng chủ nhân nhục nhân địa không nhìn lại cứ như y biết ai đang bước vào gian thạch phòng này.
Như băng bước đến sau lưng y. Nàng vòng tay qua thách lưng vị chủ nhân Nhục nhân địa.
- Huynh đang nghĩ gì.
- Ta đang nghĩ về nàng - Huynh nghĩ gì về muội.
- Chừng nào thì cuộc báo hận của nàng mới kết thúc.
Như băng xoa nhè nhẹ vào vùng đan điền của Nhục nhân địa chủ nhân.
Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Nó chỉ mới khởi đầu.
Buông một tiếng thở dài, nhục nhân địa chủ nhân từ từ quay lại đối mặt với nàng.
- Như Băng? ã ? Thiuên Sứ bóng tối ? Nàng biết cái tâm của Quách Trụ như thế nào chứ.
Như Băng khẽ gật đầu.
- Như Băng biết. Nhưng chàng đã hứa với Như Băng rồi. Và Như Băng cũng đã thuộc về chàng. Quách Huynh ? Hận Như Băng phải trả.
Phải trả hận. Và huynh không trách Như Băng.
- Ta không trách nàng. Ta không trách nàng. Thậm trí ta sẽ giúp nàng trả mối hận võ lâm.
Như Băng bá lấy cổ Quách Trụ chủ nhân nhục nhân địa. Nàng từ từ lột bỏ cái mũ trùm đầu của Quách Trụ. Một bộ mặt với những khối thịt đỏ au lộ ra trong ánh sáng của bốn chiếc chân đèn.
Phàm khuôn mặt như vậy thì ngay cả những xú nữ cũng kinh tởm, nhưng lạ một điều, Như Băng không kinh tờm, mà ngược lại còn áp sát mặt nàng vào mặt Quách Trụ.
- Quách Huynh ? chàng sẽ giúp muội chứ ?
- Trên đời này chỉ có mộ người duy nhất hiểu Như Băng đó là Quách Trụ. Nếu như Quách Trụ không hiểu nàng thì chẳng có người thứ hai thông cảm cho Như Băng.

- Nụ cười như đóa hoa hàm tiếu hiện lên hai cánh môi mọng xinh xắn của nàng.
- Như Băng ? Ta yêu nàng nhiều lắm.
Như Băng bá cứng lấy cổ Qúach Trụ.
- Như Băng cũng yêu huynh.
Quách Trụ từ từ xiếc nàng áp sát vào người gã.
- Khi nàng thực hiện xong mục đích trả thù của mình, ta còn được ân ái vớ nàng không ? Trong bộ dạng xấu xa người không ra người, ma không ra ma, nàng sẽ bỏ Quách Trụ này chứ.
- Huynh sai rồi. Như Băng là kẻ nặng tình. Nếu không là kẻ nặng tình Như Băng chẳng bao giờ nghĩ đến chữ hận chữ thù.
Nàng thối lại một bộ.
Nhìn Quách Trụ bằng ánh mắt ướt tình, và đầy nét đắm đuối.
Như Băng nhỏ nhẹ nói.
- Thiên hạ có thể kinh tởm với nhân dạng của Độc nhân Quách Trụ nhưng Như Băng thì không.
- Tại sao, phải chăng nàng vì muốn trả hận cho song đường mà không màn đến nhân dạng xấu xa xủa Độc nhân.
Như Băng lắc đầu.
- Không.
- Thế vì cái gì.
- Như Băng nhìn ra trong nhân dạng xấu xa của huynh là một chữ tình nồng cháy đầy nhiệt thành. Trong nhân dạng xấu xa đó là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa không người nào khả dĩ sánh bằng.
- Ngay cả gã Trương Thiên Tống huyết kiếm.
- Y không thể sánh bằng huynh. Mặc dù y là một kiếm thủ vô địch.
- Nàng dùng những lời nói khích lệ ta đấy à.
- Không. Đó là những lời nói rất thật tâm của Như Băng.
- Trên thế gian này. Như băng chỉ yêu huynh.
- Một con người xấu xa như Quách Trụ lại được một mỹ nhân yêu thương bằng một tấm chân tình sao. Đôi lúc ta cũng muốn tin nhưng nó vẫn tạo trong ta một dấu chấm hỏi về nàng.
Y bước đến trước mặt Như Băng.
- Đôi khi ta tự hỏi về nàng.
- Huynh vẫn còn hoài nghi nơi muội.
- Quách Trụ nâng càm nàng.
- Ta phải hoài nghi.
- Nếu huynh hoài nghi thì Như Băng đã là kẻ cô đơn trong cõi đời này sự uất hận này.
Quách Trụ lắc đầu.

- Như Băng ? Nàng không cô đơn. Bên cạnh nàng có Quách Trụ. Ta sẽ đi bên nàng. Cùng nàng đi hết con đường hận thù võ lâm.
Quách Trụ đặt tay lên vai Như Băng.
Hai cánh môi dày thừ lừ của gã hơi mím lại trong mắt như thể muốn xuyên qua đôi thu nhãn của nàng Quách Trụ nhỏ nhẹ nói.
- Như Băng ? ta đã hứa cùng nàng đi hết cuộc trả thù này. Cho dù đi hết con đường đó. Nàng đặt được tâm nguyện trả thù, Quách Trụ có mất nàng thì đó cũng là số phận định đoạt cho độc nhân.
Quách Trụ nói dứt câu. Như Băng bá cứng lấy cổ hắn. Đôi môi mọng ướt , như qủa đào chín chảy tươm mật của nàng áp chặt lấy môi của họ Quách. Vòng tay Quách Trụ xiếc lấy vùng tiểu yêu của nàng.
Hai thể xác của họ dán chặt vào nhau.
o Quách Trụ tiếp nhận nụ hôn của Như Băng với tất cả sự đắm đuối cuồng nhiệt. Nhưng rồi y cũng phải rời nụ hôn đó nhìn nàng ôn nhu nói.
- Như Băng ? ta đang thèm thuồng.
Nàng mỉm cười.
- Thiếp biết chàng thèm thuồng gì.
Nàng vừa nói vừa thối lại hai bước. Đứng trước mặt Quách Trụ Như Băng tự lột bỏ trang phục mình. tấm thân với những đường nét cân đối và một sức quyến rũ toát ra đập vào mặt nhục nhân địa chủ nhân Quách Trụ.
Y bước đến đặt tay lên đôi bờ vai thanh tú và mịn màng của nàng.
Hai người đối mặt nhìn nhau. Quách Trụ nói :
- Nhìn nàng, trong ta luôn có những cảm xúc dạt dào mà mãi mãi chẳng bao giờ tắt lịm.
- Huynh hãy hưởng thụ những cảm xúa dạt dào đó. Như Băng mãi mãi thuộc về Quách huynh. Dù cho vật đổi sao dời thì mãi mãi đó vẫn là tâm nguyện của Như Băng. Như Băng chỉ mong Quách huynh cùng với Như băng đi hết con đường mà muội đã đặt ra cho mình.
- Như Băng ?
Y nhìn vào mặt nàng khẽ gật đầu rồi nói tiếp:
- Ta yêu nàng.
Cùng với lời nói đó, Quách Trụ từ từ vuốt đôi vai theo hai bờ hông Như Băng. Y cảm nhận dưới hai bàn tay mình là một lớp nhu mịn màn, mướt rượt cùng với sức sống âm ỷ trong từng mạch máu của Như Băng. Cùng với cảm nhận đó là tiếng tim đập từng nhịp rơi vào thính nhỉ của Quách Trụ.
Quách trụ quay lưng Như Băng về phía mình Đôi bàn thủ của gã di dời một cách chậm chạp để khám phá và lần mò. Đây không phải là lần đầu tiên Quách Trụ được cái quyến chiếm đoạt và sở hữa thể pháp tuyệt mỹ của Như Băng, nhưng mỗi lần y khám phá và trinh phục thì lại có một sự khác lạ mà y như là một kẻ lữ hành mãi miết trong vùng hoang lạc chất đầy những nét

bí ẩn. Mãi mãi y chẳng thể nào khám phá hết. Dù cho sự hiện hữa rất thưc trong từng cảm giác chiếm đoạt của Quách trụ.
Quách trụ áp môi vào gáy nàng.
Như Băng rút người lại khi nhận được làn hơi thở nóng bỏng của Quách Trụ phà vào cổ mình.
Như Băng hơi rút người lại buột miệng gọi tên hắn.
- Quách Trụ Giọng nói của nàng như một chất xúc tác thôi thúc Quách trụ hơn nữa.
Hắn ghì chặt lấy thân thể nàng. Hai người như hòa lại làm một. Dưới ánh sáng của bốn chiếc đèn một khúc hoan tình được tạo lập bằng sự cuồng nhiệt và đắm đuối. Ngay cả bốn chiếc đèn là vật vô tri, vô cảm khi tiếp nhận khúc hoan tình kia cũng phải chao động để biểu lộ bằng ngọn lửa chập chờn hư ảo.
Sau khúc hoan tình đầy nhục cảm, Như Băng và Quách Trụ nằm duỗi dài trên tấm thảm bằng gia thú. Quách Trụ nhìn lên trần thạch phòng nói.
- Nhiếp thần dược phấn ta đã bào chế được rồi, Như Băng nghiệng người áp tay lên vòng ngực đầy những vết bỏng rợm lâu ngày biến thành sẹo. Nàng nhỏ nhẻ nói.
- Nói khiển được Trương Thiên Tống mà không làm mất đi uy lực kiếm chiêu.
Quách Trụ gật đầu.
- Đúng.
Y gác tay lên trán buông tiếng thở dài.
Như Băng hỏi:
- Sao huynh lại thở dài.
- Quách trụ nhỏm người ngồi lên. Y rời mắt nhìn vào thể pháp của Như Băng.
Như Băng vuốt ve lồng ngực gã.
- Huynh có gì muốn nói với muội.
- Nàng muốn khuyên Huyết Kiếm Trương Thiên Tống.
Như Băng gật đầu:
- Ngày mai Như Băng và Thiên Tống rời khỏi nhục nhân địa.
Bắt đầu cuộc tắm máu võ lâm. Thời khắc trả thù của muội đã đến.
Nàng ngồi lên dựa đầu vào ngực Quách Trụ.
- Thời khác bao nhiêu năm nay muội chờ đợi đã đến.
- Ta hiểu nàng.
Y buông tiếng thở dài.
- Võ lâm sẽ được tắm máu bằng kiếm của Trương Thiên Tống chỉ là một công cụ của Như Băng và huynh. Như Băng xem Thiên Tống như binh khí của mình. Còn Như Băng với Quách huynh mới là kẻ cầm kiếm.

Quách Trụ Ôm lấy bờ vai non nả, nhỏ nhắn của nàng.
- Như Băng ? ta phải sợ nàng đó.
Như Băng rúc người vào ngực Quách Trụ.
- Huynh sợ gì khi Như Băng đã thuộc về huynh.
Quách Trụ mỉm cười nhỏ nhẻ nói:
- Ta sợ ngọn lửa hận thù trong tâm tưởng nàng.
Như Băng ngẩn lên nhìn Quách Trụ.
- Nếu Huynh là Như Băng thì huynh cũng như muội thôi.
Quách Trụ nắn bờ vai nàng.
- Nếu Quách Trụ là kẻ thù của nàng.
- Huynh đừng nói vậy.
- Ta chỉ đặt một tình huống như thế.
Như Băng mím môi nhìn Quách trụ rồi nói.
- Như Băng cũng sẽ giết huynh.
Quách trụ Ôm cứng lấy nàng.
- Ta thích nghe câu nói này của nàng.
- Quách Huynh không giận Như Băng mà lại thích nghe Như Băng không giết ta ? thì đó đúng là một lời nói dối trá, nhưng nàng đã nói ra sự thật ?
Quách huynh có giận Như Băng không ?
Quách Trụ lắc đầu.
- Ta đâu dám giận Thiên sứ bóng tối.
- Tại sao.
- Vì ta đâu phải là kẻ thù của nàng.
- Ông trời cho Như Băng điều đó.
Nàng nói rồi kéo Quách trụ xuống áp mình vào đôi môi dày thừ lừ của gã.
Hai người lại đắm chìm trong cảm giác đê mê của niềm khoan lạc qua nụ hôn trao và mời đó.
Như Băng buông Quách trụ.
- Huynh hã nói cho Như Băng biết ? Như Băng phải dụng Nhiếp thần được phán như thế nào.
Quách Trụ nhìn nàng.
- Nàng phải biến Thiên Tống thành một gã nô tình.
- Nghĩa là sao ?
Quách Trụ nắn bờ vai Như Băng.
- Anh hùnh khó có thể thóat khỏi lưới tình nữ nhân.
Như ăng lúc đầu.
Như băng không hiểu ý của huynh.
-Buông tiếng thở dài quách trụ nói:
-nhiếp thần được phán sẽ giúp nàng trở thành chủ nhân của Thiên Tống.
Và ngược lại ta có thể mất đi thể nháp của một trang gia nhân mà ta xùng bái

trên đời này.
Như băng lúc đầu.
-huynh sẽ không mất như băng.
-Ta không mất trái tim nàng, nhưng muốn thiên tống là một sát thủ của thiên sứ bóng tối thì nàng và ta phải buộc hy sinh cái mà mình đang có.
Cái mà mình yêu nhất trong cuộc đời này.
Y chỉ vào ngực như băng.
- Đó chính là thể pháp ông tạo đã ban cho nàng và ban cho ta.
-Quách huynh?
Nàng hiểu ý ta chứ.
Như băng gật đầu.
-Như băng hiểu.
Quách trụ nâng cầm nàng.
-Hận hay vì tình.
Như băng buông tiếng thở dài, nhìn thẳng vào mắt Quách Trụ.
Nàng từ từ thở ra rồi nói.
-Hận.
Những thớ thịt đỏ ửng lên trên mặt Quách trụ giần giật. Y buông tiếng thở dài tập lại lời nói của nàng.
-Hận.
- Đó là tâm niệm của như Băng.
- Cũng là tâm niệm của ta.
Như Băng nhích người rời xa Quách Trụ.
-Còn Bạch Hảo Dung.
- Chàng không lo đến điều đó khi thiên tống trở thành nô tình của nàng bởi nhiếp thần được thảo.
- Quách Trụ vời tay bộ áo thụng đỏ ối vận vào người.
- Y cúi xuống nắm tay Như Băng dỡ nàng đứng lên.
Quách Trụ vận lại trang phục cho Như Băng. Y vừa vận lại trang phục cho nàng vừa nói:
- Nàng đã chọn và ta sẽ theo nàng. Chúng ta sẽ làm đảo lộn võ lâm hôm nay và ngày mai.
Gọi là dịch quan nhụn nhân địa, nhưng thực ra đây chỉ là một gian thảo xá đôn sơ xài. Chung quanh thảo xá là những hòn giả sơn đủ những hình thù quáo dị.
Thiên Tống vừa bưng chén rượu áp vào môi thì Như Băng bước vào. Đặc chén rượi xuống bàn, Thiên Tống đứng lên bước đến trước mặt nàng.
- Như Băng ? ta tưởng không thể gặp lại nàng nữa.
Nàng nhìn theo Thiên Tông.
Nhưng Băng cũng đang nghĩ như huynh, nhưng rồi tất cả đều ngược lại ý

niệm của Như Băng. Như Băng lại được gặp huynh.
Chủ Nhân nhục nhân địa đối với nàng như thế nào.
- Không tốt, cũng không coi trọng muội, nhưng không làm cho Như Băng sợ là được rồi, đúng ra Như Băng cũng đâu có gặp y.
Nàng nhìn Thiên Tống.
- Còn huynh.
- Ta được đưa đến gia dịch lầu này để chờ nàng.
- Thì ra nhục nhân địa cũng biết giữ chữ tín của mình.
Cuối cùng rồi Như Băng cũng được gặp huynh.
Nàng cùng với Thiên Tống bước lại bàn. Thiên tống đặt chén xuống bàn Như Băng mới nói.
- Thiên Tống lấy miếng lục lóm đóm máu đặt lên bàn.
- Nàng nhìn xem ? mười viên thần châu chuyển luân sao lại chỉ có chín người. Chín ngươ thì chỉ có chín viên thần châu. Xâu chuỗi thập nhị thần châu thiếu một viên cũng không được. Thiên Tống huynh tính sao.
Thiên Tống nhìn nàng mỉm cười.
- Như Băng cũng không phải lo điều đó. Còn một viên thần châu chuyển luân sẽ có viên thứ hai. Có viên thứ hai tất có viên thứ ba, và cuối cùng, chúng ta sẽ có đũ một xâu chuỗi chuyển luân thân châu.
Thiên Tống huynh đang hun đúc niềm tin nơi Như Băng.
Nàng nắm tay Thiên Tống - Chúng ta mời nhục nhân địa chứ.
- Nàng nghĩ Thiên Tống thích lưa bước tại chốn này sao.
Y lắc đầu:
- Ta không thích nhục nhân địa chút nào.
- Như Băng cũng vậy.
Hai người rời khỏi thảo xá quay ra nhục nhân địa. Khi họ đến bên ngoài hoàng thiên nhai thì thấy cỗ xe độc mã đã đến sẵn bên ngoài quang đạo;
Thiên Tống vuốt bờm con quan mã, Y nói.
- Ái nói nhục nhân địa có đường vào mà không có đường ra đâu.
Thiên Tống và Như Băng đã vào, rồi quay trở ra.
Như Băng tiếp lời Thiên Tống.
- Thậm chí nhục nhân địa phải kính Thiên Tống huynh.
Thiên Tống nhìn nàng với nụ cười thỏa mãn hiện lên hai cánh môi.
Y đở Như Băng lên khoang xe, rồi cầm lấy dây cương, khiển con tuấn mã chậm rãi rời hoang thiên nhai.
Như Băng hỏi:
- Thiên Tống huynh đến đâu trước.
- Nhìn lại Như Băng. Thiên Tống hỏi?
- Theo nàng thi ta đến đâu trước.
- Như Băng nghe nói động đình hồ là nơi danh lam thắng cảnh hữu tình và

thơ mộng. Nên rất muốn đến động đình hồ.
Thiên Tống mỉm cười:
- Như Băng ? nàng định đi cùng với Thiên Tống suốt cuộc hành trình này ư.
Như Băng gật đầu.
- Thiên Tống huynh đã nói. Chúng ta là người chung một thuyền là hình với bóng không thể nào rời xa nhau được.
- Thiên Tống chỉ sợ các bụi giang hồ làm nhan sắc trời đã ban cho Như Băng.
Nàng ôm quyền xá Thiên Tống giả lã nói:
- Đa tạ ? đa tạ sự lo lắng của Thiên Tống huynh. Nhưng Thiên Tống huynh không lo đến điều đó. Nhan sắc nào mà không có líc tàn phai, không chừng cát bụi giang hồ lại khiến nhan sắc của Như Băng mặn mà hơn.
Nàng nói rồi điểm nụ cười mỉm.
Đáp lại nụ cười mỉm của Như Băng. Thiên Tống phá lên cười dò dã.
Y cắt ngàng tràng tiến ngạo rồi nói.
- Không biết ?Phi Yên Trang chủ Lục Giã Phùng? sẽ đón Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Hà Như Băng như thế nào.
Nàng mỉm cười.
- Thiên Tống huynh mới là người quan trọng chứ không phải Như Băng.
Nàng vén rèm lụa sau lưng mình rồi reo lên.
- Thiên Tống huynh ? không ngờ vị chủ nhân nhục nhân địa chu đáo qúa. Trong khoan xe có sẵn những vò rượu quí. Chắc là để cho huyết Tống Thiên Kiếm huynh.
Nàng vừa nói bưng lấy một vò rượu, mở nắp.
- Mùi hảo tửu từ trong vò tỏa ra xông vào mũi Thiên Tống. Y nheo mày nói với Như Băng Hẳn chủ nhân nhục nhân địa biết Thiên Tống là con sâu rượu nên mới tống tiến bằng những vò rượu này.
- Thế thì Thiên Tống được người ta trọng hơn Như Băng rồi.
Nàng nói rồi đặt vò rượu vào tay Thiên Tống.
Thiên Tống nói:
- Nàng uống với ta chứ.
Như Băng gật đầu.
- Như Băng chỉ có bồi tiếp huynh thôi.
Thiên Tống phá lên cừoi rồi dốc vò rượu tu luôn một hơi dài.
Y đặt vò rượu xuống bên cạnh.
- Như Băng ? không ngờ rượu của nhục nhân địa là bồ đào nha phổ hồn tửu.
- Chứng tỏ chủ nhân nhục nhiân địa biết huynh là một trantg hảo hán, hắn mặc dù không nói ra nhưng trong tâm không có lòng ngưỡng mộ.
- Nghe nàng nói ta cảm thấy hổ thẹn đó.
Y lại dốc vò rượu vào tay Như Băng.

- Nàng uống với Thiên Tống chứ Như Băng gật đầu.
Nàng dốc vò rượu nhấp một ngụm đầy rồi đặt ngay xuống bên cạnh Thiên Tống, ôm lấy miệng ho sặc sụa. Nước mắt trào ra hai bên khóe, Như Băng nhăn mặt nói.
- Cay và đắng, sao Thiên Tống huynh có thể uống được nhỉ.
Thiên Tống phá lên cười.
- Thú uống rượu chỉ dành cho nam nhân thôi.
Khi màn đêm buông xuống ngồi bên một ghềnh đá với vò rượu bồ đà phồn thồn tửu. Y vừa tu một ngụm dài thì nghe tiếng nước khua dưới một hốc đá cạnh chổ y ngời chỉ hai trượng. Nghe tiếng nước khua vào ghềnh đá, Thiên Tống dò mắt nhìn về nơi đó. Y thẫn thờ khi thấy một tấm thân mỹ nữ với những đường cong nỏn nả, được tôn tạo bởi ánh trăng đêm đang ngâm mình trong làn nước suối trong tựa tấm gương. Mỹ nhân đó chẳng khác ai mà chính là Ha Như Băng.
Dưới ánh trang thanh huyền ảo, àng hiện ra như một nàng tiên lạc bước xuống cõi trần gian ngâm mình trong làn nước suối mát trong. Thiên Tống muốn quay mặt chỗ khác vì sợ Như Băng sẽ bắt gặp y đang nhìn nàng, nhưng ý niệm đó của Thiên Tống vừa nảy nở trong tâm thì đã tan biến bởi vẻ đẹp tuyệt mỹ của thể pháp nàng. Y muốn quay mặt chỗ khác nhưng lại nuối tiếc vì sợ đánh mất một cơ hội được chiêm ngưỡng thể pháp của một trang giai nhân trong khung cảnh hữu tình này.
Thiên Tống dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài. Y đặt vò rượu xuống bên cạnh thì mắt lại đóng dính vào thể pháp nàng.
Từ cơ thề củq Như Băng , dưới vầng trang thơ mộng, toát ra sức quyến rũ lạ thường. sức quyến rũ kia khiến y chẳng còn nghĩ đến đạo lý của một trang nam tử đại trượng phu. Thiên Tống ngắm nhìn nàng với một sự ngưỡng mộ cỉa một gã nam nhân sùng bái vẻ đẹp hoàn mỹ của tạo hoá.
Như Băng khua nước, rồi bụm từ bụm khỏa lên người nàng.
Trên người nàng như phủ một lớp ngọc óng ánh phản chiếu ánh trăng vàng. Nàng đã được trời ban cho một thể pháp, một nhan sắc hoàn mỹ đó càng được tôn tạo hơn trong ánh trăng đệm cùng lớp nước suối trong suốt như ngọc lưu ly.
- Vẻ đẹp của nàng khiến Trương Thiên Tống phải ngây ngất mà không thề dời mắt đi được.
Bất thình lình Như Băng thét lên.
- Trương Tống huynh ?
Ting gọi của nàng như một mệnh lệnh khiến Thiên Tống lao nhanh về phía nàng. Thiên Tống không một chút ngại ngùng mà băng mình xuống dòng suối.
- Như Băng ? chuyện gì ?

Nàng chỉ xuống nước.
- Có ?
Thiên tống phá lên cười khi thấy một cọng rêu dán trên người nàng.
Nhưng rồi tràng tiến ngạo của y ngưng bặt khi tinh nhãn thâm tóm lấy toòan bộ phần thượng đẳng có vùng đồi hoa căng tròn ngồn ngộn sức sống của Như Băng.
Thiên Tống đứng ngây ra nhìn nàng.
Trong khung cảnh thơ mộng , trước vẻ quyến rũ của một trong giai nhân tuyệt sắc như Như Băng thì ngay cả tượng đá cũng không thể nào dằn được dục tính còn Thiên Tống, y đâu phải là tượng đá, y là một nam nhân đầy sức sống nhưng giờ thì biến thành tượng đá trước Như Băng.
Sự bất động của Thiên Tống được hóa giải khi y dán đến một bộ, rồi ôm ghịt lấy nàng.
Như Băng không phản ứng gì về hành động của gã.
từ cơ thể của nàng toát ra mùi xạ hương, thứ mùi xạ hương của da thịt, thứ mùi xạ hương mà Thiêm Tống khi ngửi sẽ không kiềm chế được cơn dục tình bộc phát, và rồi y chẳng còn giữ được chút thần trí , mà xiết chặt lấy thân thể nàng vào người y, ngọc lửa dục tình bùng cháy đã bộc lộ qua ánh mắt hừng hực của Thiên Tống.
Cách chỗ Như và Thiên Tống không xa, có một người đứng sau tảng đá mất cả thần trí để đắm mình vào cõi hoan lạc thì y từ từ quay bước bỏ đi sai khi chụp lại chén mũ lên đầu mình để che chân diện mình.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 15
Tao Ngộ

Dương châu.
Lại Xương Uy và Thiếu Hoa sánh bước vào tòa ?Bách Hương Lầu? Thiếu Hoa ngơ ngác trước sự huyên náo cũng như sự hiện hữu của những nàng kỹ nữ trong những bộ cánh thật đài các và khiêu gợi.
Thiếu Hoa và Lại Xương Uy vừa bước vào đại sảnh thì hai ba nàng kỹ nữ bấu lấy hai người. Vẽ lả lơo và sởi lởi của họ khiến Thiếu Hoa không khỏi lúng túng, ngược lại với Thiếu Hoa, Lại Xương Uy chẳng có gì ngạc nhiên hay lúng túng.
Cứ như y đã quen với những gì ở Vạn Hương lầu.
Một ả kỹ nữ bá lấy vai Thiếu Hoa.
Vừa nũng nịu ngã vào vai nàng vừa nói.
- Công tử ? chàng sẽ đối ẩm với Mỹ Mỹ nghe.
- Thiếu Hoa tròn mắt nhìn Mỹ Mỹ.
Chàng bắt đầu nói:
- Thiếu Hoa không quen biết cô nương.
- Chàng nè ? đã vào đây thì đâu cần phải quen biết trước.
Chỉ cần thiếp giúp vui cho chàng là được rồi.
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Tại hạ ? tại hạ ?
Thiếu Hoa nhìn Lại Xương Uy.
- Lại lão bộc ?
Xương uy như thể biết Thiếu Hoa đang ngỡ ngàng, liền ôm quyền giả lã nói.
- Thiếu gia ? Vạn Hương Lầu là chỗ quen biết của Lại lão bộc nên mới đưa Thiếu gia đến đây nghỉ ngơi.
Lão nhìn ba ả kỹ nữ rồi nói.
- Thiếu gia của Lại mỗ chưa quen biết với Vạn hương lầu. các nàng đừng khiến cho Thiếu gia của Lại mỗ bối rối và lúng túng đó.
Lại Xương uy vừa nói dứt câu thì một giọng nói oang oang cất lên từ bức rèm bằng lụa Hàn Châu.
- Lại huynh ? đến hôm nay Lại huynh mới đến.
- Đập vào mắt Thiếu Hoa là một trung phụ có bộ mặt son phấn lòe loẹt. Mụ đỏng đảnh bước đến trước mặt Lại Xương Uy, với một sự tự nhiên cứ như là phu phụ trung phụ bá lấy cổ Xương Uy.

- Sao lâu qúa Lại huynh không đến đây.
Xương Uy gỡ tay trung phụ nói.
- Tình ma ma ? đang có thiếu gia của ta ? nàng nên nể mặt Thiếu gia của Lại mỗ.
Tình ma ma trố mắt nhìn Lại Xương Uy.
- Sao ? Lại huynh có Thiếu gia khi nào vậy.
Vừa nói Tình ma ma vừa nhìn lại Thiếu Hoa. Mụ giả lã cười với chàng rồi nói.
- Công tử ? Ma ma và Lại huynh vốn là chỗ thân quen ?
Công tử đừng ngại.
Nhìn lại Mỹ Mỹ. Tình ma ma nói.
- Mỹ Mỹ ? sao còn đứng đó ? không bồi tiếp công tử.
Thiếu Hoa khóat tay.
- Đại nương ? tại hạ không dám làm phiền đại nương và Mỹ Mỹ tiểu thư đâu ạ ? Nếu như đại nương có tâm. Cho tại hạ một gian thư phòng để nghỉ ngơi thôi.
Tình ma ma nhìn Lại Xương Uy.
Y khẽ gật đầu.
Tình ma ma sởi lởi với Mỹ Mỹ.
- Mỹ Mỹ ? còn đứng đó nữa, không đưa Thiếu Hoa công tử lên gian biệt phòng thượng khách.
Thiếu Hoa khóat tay.
- Đại nương ? không cần đâu ? Tại hạ đã quen sống cuộc sống ?
Lại Xương uy cướt lời chàng.
- Thiếu gia ? đây là thịnh tình của Tình ma ma ? Thiếu gia đừng ngại.
Thiếu gia nhìn Xương Uy.
- Thôi được ? Lại lão bộc sắp xếp sao, Thiếu Hoa sẽ theo vậy.
Lại Xương Uy nói với Mỹ Mỹ.
- Lại mỗ phiền Mỹ Mỹ.
Mỹ Mỹ nũng nịu nói.
- Lại đại ca sao lại nói vậy, hầu hạ Thiếu gia công tử là phận trách của Mỹ Mỹ mà.
Nàng vừa nói vừa nắm tay Thiếu Hoa.
- Công tử ? Mỹ Mỹ đưa chàng lên biệt phòng.
- Ơ ?
Lại Xương Uy ôm quyền.
- Thiếu gia đừng ngại ? cứ xem như đây là nhà cửa người.
Thiếu Hoa gật đầu, miễn cưỡng theo Mỹ Mỹ.
Hai người bước đến cầu thang thì nghe Tình ma ma hôm nay có khách quí ? sẽ đóng cửa sớm ? mong chư vị đại ca miễn thứ cho Tình ma ma.

Lời cửa Tình ma ma vừa dứt thì ngay lập tức có tiếng chén đập xuống sàn gạch.
- Xỏang.
Cùng với tiếng chén vỡ đó một giọng nói gắt gỏng cất lên.
- Tình ma ma ? Ma ma xem Dụ công tử thế nào mà lại xem thường chứ.
Tình ma ma nhã nhặn nói:
- Dụ công tử ? Dương Châu trấn thì ai mà không biết công tử là đại Thiếu gia của Hùynh Long Tiêu Cục. Tiến tăm ngất trời, nhưng hôm nay công tử miễn thứ cho Tình ma ma vì ?
Dụ Kiên gắt gỏng nói:
- Không miễn thứ gì cả ? Dụ thiếu gia hỏi Dụ Thiếu gia và gã kia ?
Tình ma ma trọng ai.
Dụ kiên chỉ về phía Thiếu Hoa rít giọng nói tiếp.
- Tình ma ma chọn đi.
Gã nhìn Mỹ Mỹ.
- Mỹ Mỹ đến đây với Dụ thiếu gia.
- Thiếu Hoa cau mày. Chàng nghĩ thầm.
- ?Bỗng dưng gã này sừng sộ với mình là vì cái gì nhỉ?.
ö niệm kia vừa lóe qua tâm tưởng Thiếu Hoa thì Lại Xương Uy bước đến trước mặt Dụ Kiên.
Y nhìn thẳng vào mắt Dụ Kiến.
- Lãi mỗ có nghe nói đến Hùynh Long Tiêu Cục. Lại mỗ không ngờ Hùynh Long Tiêu Cục lại có một thiếu gia cao ngạo như vậy.
Chắc Dụ thiếu gia không biết Lại mỗ, nhưng Hùynh Long Tiêu Cục tổng tiêu đầu thì chắc chắn không thể không biết.
Dụ Kiên gắt giọng quát.
- Ngươi là ai?
Lời còn đọng trên miệng hai cánh môi của Dụ Kiên thì ảnh chớp khóai đao cắt ra nhanh không thể tưởng. Ánh đao khiến cho Dụ Kiên lóa mắt, gần như Dụ Kiên không có chút phản ứng gì trước chiêu đao của Lại Xương Uy. Khi ánh đao biến mất thì búi tóc trên đầu gã cũng rơi xuống đất. Tóc của Du Kiên rãi xuống chân trong khi sắc diện y tái nhợt tái nhờn.
Lại Xương Uy trầm giọng nói.
- Dụ Thiếu gia biết rồi chứ. Cứ về cho tổng tiêu đầu Dụ Chinh thấy búi tóc của Dụ thiếu gia bị chém như thế nào, lão sẽ cho người biết Lại mỗ là ai.
Hừ nhạt một tiếng, Xương Uy khoanh tay trước ngực gằn giọng nói ?
- Đi đi ? nếu một khi để cho Thiếu Hoa chủ nhân của Lại mỗ phẫn nộ thì chiêu đao thứ hai sẽ tiện mất đầu của Dụ Thiếu gia đó.
Mồ hôi rịn ra trán, Dụ Kiên nhìn Xương Uy gần như không chớp mắt.
Gã muốn nói nhưng cỗ họng như thể bị cô đọng lại không sao thốt được ra

lời.
Xương Uy nói.
- Sao còn chưa đi.
Dụ Kiên bậm môi, rồi cùng với bốn gã thuộc nhân lùi nhanh ra cửa Vạn Hương Lầu. Dụ Kiên bỏ đi lần lượt những gã khác phải nối gót theo chân gã.
Mọi người đi hết rồi, Lại Xương Uy mới nhìn lại Thiếu Hoa.
- Thiếu gia ? phải làm như vậy mới có thể đuổi được bọn tảo nhân mặt khách này khỏi Vạn Hương Lầu.
Thiếu Hoa ngập ngừng nói:
- Lại lão bộc làm vậy, Đại nương ? sẽ trách Thiếu Hoa và Lại lão bộc.
Tình ma ma lắc đầu.
- Công tử đừng ngại, Có Lại huynh đây thì Vạn hương Lầu đâu cần bọn người kia ạ.
Cùng lúc đó thì cỗ xe độc mã dừng trước cửa Vạn Hương Lầu.
Thiên Tống và Như Băng bước vào.
Thiên Tống chau mày khi thấy sự vắng ngắt ngoại trừ Lại Xương Uy và Tình ma ma.
Y bước đến tình ma ma.
- Ma ma ? Trương mỗ muốn dùnh Vạn Hương Lầu này.
Xương Uy nhìn Thiên Tống.
Trong khi đó Như Băng lại dời mắt về phía Thiếu Hoa. Không biết vô tình hay có chủ đích mà bất giác hai người nhãn với nhau.
Nàng điểm nụ cười mỉm với chàng.
Phía bên kia Xương Uy nói.
- Công tử ? tòa nhà này đã thuộc về Lại mỗ.
Thiên Tóng nhìn Lại Xương Uy.
- Các hạ nhường lại cho Trương Thiên Tống chứ.
Chân diện Xương Uy đanh lại. Y nhìn sửng Thiên Tống.
- Trương Thiên Tống ? Hóa ra các hạ là huyết kiếm Trương Thiên Tống.
- Lại huynh đã nhận ra tại hạ rồi đó.
Xương Uy trang trọng đáp lời Thiên Tống.
- Cho dù các hạ có là huyết kiếm Trương Thiên Tống thì cũng là người đến sau. Vạn Hương Lầu đã được Lại mỗ thuê rồi.
- Trương mỗ muốn thuê lại.
Xương Uy lắc đầu.
- Rất tiếc, Lại mỗ không cần ngân lượng , nên không thể cho các hạ thuê lại Vạn Hương Lầu.
Trương Tống mỉm cười từ tốn nói.
- Lại các hạ không cần ngân lượng nhưng hẳn cần mạng của mình.
Không có cái mạng thì ngân lượng cũng chỉ bằng thừa.

- Nói như thế Trương các hạ có ý thách thức Lại mỗ.
Trương Thiên Tống lắc đầu nói:
- Trương mỗ không dám thách thức ai cả nhưng Thiên Tống sẽ thuê lại vạn Hương Lầu bằng cái mạng của các hạ.
- Nghe danh không bằng mắt thấy ? Lại Xương Uy rất muốn thỉnh giáo cao chiêu của huyếg kiếm Trương Thiên Tống.
Lời còn đọng trên hai cánh môi thì chớp đao lại thóat ra nhanh không thể tưởng. Chiêu đao của Lại Xương Uy tập kích bất ngờ, nhưng sự bất ngờ lại chụp đến họ Lại chứ không phải Thiên Tống.
Chiêu đao của Xương uy nhanh nhưng Thiến Tống còn nhanh hơn một bậc. ngọn huyết kiếm đóan lấy lưỡi khóai đao của Xương Uy cực kỳ chuẩn đích.
- Keng.
ém thanh khô khóc do đao và kiếm chạm vào nhau rơi vào thính nhĩ Thiếu Hoa. ém thanh nghe thật đanh và gợn khiến cho Thiếu Hoa giật mình.
Đây không phải là lần đầu tiên Thiếu Hoa nghe thứ âm thanh khô khốc kia mà giật mình. Chàng giật mình vì thấy thanh kiếm đỏ ối trong tay Thiên Tống.
Ngọn khóai đao của Xương Uy chạm vào thanh huyết kiếm của Thiên Tống. Y chưa kiếp biến chiêu khi lưỡi khóai đao bật ngược ra thì mũi kiếm đã đặt vào yết hầu gã.
Tất cả vẻ sững sờ hiện lên mặt Xương Uy.
Thiếu Hoa hốt hỏang nói:
- Tôn giá dừng tay.
Thiên Tống nhìn lên Thiếu Hoa rồi từ từ thu kiếm lại.
Thiếu Hoa bước đến trước mặt Thiên Tống. Chàng ôm quyền từ tốn nói:
- Vì một tòa Vạn Hương Lầu chẳng lẽ lại làm mất hòa khí giữa chúng tôi với Trương tôn giá sao. Vạn hương Lầu không thiếu chỗ cho tôn giá và tỷ tỷ đây tá túc. Nếu tôn giá cần. Thiếu Hoa xin được nhường biệt phòng của mình cho tôn giá.
Thiên Tống nhìn Thiếu Hoa.
- Nếu ngay từ đầu tiểu huynh đệ nói thế thì Thiên Tống không rút huyết kiếm ? nhưng kiếm đã lở thóat ra rồi.
Thiếu Hoa căng thẳng nói:
- ö tôn giá ?
- Trương mỗ muốn cả tòa Vạn Hương Lầu thuộc về mình.
Thiếu Hoa ôm quyền.
- Điều đó cũng không có gì quan trọng và qúa lớn. Tại hạ xin nhường vạn hương lầu cho tôn giá.
Chàng nhìn lại Xương Uy.
- Lại Xương Uy ? chúng ta đi chỗ khác vậy.

Xương Uy sượng sùng, cúi mặt nhìn xuống.
Tình ma ma bối rối nói :
- Xương Uy.. Công tử ?
Thiếu Hoa ôm quyền xá.
- Ma ma đừng ngại, tại hạ Ở đâu cũng được mà. Thiếu Hoa đã quen với cảnh màn trời chiếu đất rồi.
Nhìn lại Xương Uy, Thiếu Hoa nói.
- Xương Uy? chúng ta đi.
Xương Uy buống tiếng thở dài rồi khẽ gật đầu.
Hai người dợm bước thì Như Băng cản họ lại.
Thiếu Hoa ôm quyền xá nàng rồi nói:
- Đa tạ tỷ tỷ ? kiếm của Trương tôn giá đã rút ra rồi không thể tra vào vỏ mà không đặt ra mục dích của mình. Thiếu Hoa xin được kính người một trượng. Cáo từ.
Thiếu Hoa và Xương Uy bước thẳng ra ngòai Vạn Hương Lầu. Tình ma ma vội bước theo hai người sau khi giao lại cho Mỹ Mỹ, Ái Ái và Vô Vô bồi tiếp Thiên Tống và Như Băng.
Tình ma ma hối hả gọi Lại Xương Uy.
- Lão Lại ? lão Lại ?
Thiếu Hoa và Xương uy dừng bước, Xương Uy nhìn lại Tình ma ma.
Y gắt gỏng hỏi:
- Mụ rượt theo ta làm gì.
Tình ma ma bối rối nói.
- Xương Uy ? Tình nương này đâu để cho ngươi đi như vậy Không ngờ Vạn Hương Lầu thì Tình ma ma vẫn có chỗ cho ngươi mà.
- Lão Lại này chỉ sợ Thiếu Gia thôi.
Tình ma ma nhìn sang Thiếu Hoa - Công tử đừng trách.
Ma ma đại nương ? Thiếu Hoa đấu dám trách người.
- Nếu như công tử không trách thì Tình nương thỉnh công tử và lão Lại về Đào Viên trang của tình nương.
Xương Uy nhìn chàng.
Thiếu Hoa khẽ gật đầu.
Thiếu Hoa mỉm cười kéo tay Lại Xương Uy nói nhỏ vào tai lão.
- Lại Lão bộc ? Thật thà nói cho Thiếu Hoa biết ?
- Thiếu gia hỏi gì.
Thiếu Hoa nhìn Lại Xương Uy nghiêm giọng nói:
- Nói cho Thiếu Hoa biết ? Sai Tình đại nương lại lo lắng cho Lại lão bộc qúa vậy. Phải chăng hai người có quan hệ với nhau.
Chân Diện của Lại Xương Uy sượng sùng. Lão miễn cưỡng đáp lời chàng.
- Ù? Thì cứ như Thiếu gia với Cao Bội Bội tiểu thư.

Thiếu Hoa lắc đầu.
- Không như Thiếu Hoa với Bội Bội tiểu thư đâu. Nhứt định phải khác hơn mới khiến cho Tình nương nương lo lắng cho Lại lão bộc như vậy.
Xương Uy nhăn mặt nói:
- Thiếu gia muốn biết à.
Thiếu Hoa gật đầu Xương Uy nheo mày suy nghĩ rồi nhìn chàng nói.
- Đã có thời Lại lão bộc và Tình nương là phu thê.
Lão lắc đầu.
- Không phải phu thê ?
Thiếu Hoa tròn mắt nhìn lão.
- Thế là thế nào?
- Theo như cổ nhân nói là mối quan hệ gia nhân ngãi non vợ chồng đấy mà.
Thiếu Hoa cau mày.
- Có quan hệ như vậy à.
Xương Uy chắc lưỡi - Ta nói thế nào cho Thiếu gia hiểu đây? A ? Thiếu gia cứ hiểu tình nương rất yêu Lại lão bộc là được rồi.
Thiếu Hoa cười khảy.
- Thiếu Hoa cũng nghĩ vậy.
Chàng nghiêm giọng nói.
Cón một chuyện này nữa. Thiếu Hoa muốn nói với Lại lão bộc.
Thiếu gia muốn nói gì.
- Lại lão bộc phải tránh mắt Thiên Tống tôn giá. Không được giao thủ với y.
Thiếu gia lo cho Lại Xương Uy.
Thiếu Hoa gật đầu.
- Đúng.
- Thiếu gia ?
Thiếu Hoa nghiêm mặt.
Xương Uy gật đầu.
- Xương Uy sẽ chắn mặt hắn.
Thiếu Hoa mỉm cười.
- Chúng ta đi thôi kẻo Đại nương chờ.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 16
Đối Mặt Võ Lâm

Thiên Tống bưng chén rượu, ngắm nhìn Như Băng khảy khúc "Tửu Phùng". Nàng vừa khảy đàn vừa hát :
" Dạ tình hảo tửu tri tân khách.
Giai nhân thu nhãn tầm tri kỷ Nhất niên bất kiến dạ bồi hồi Tao phùng diện ngộ nhứt lệ sa." Tiếng nhạc phối cùng với giọng hát của nàng nghe vừa có chất ai oán, vừa đượm một nổi sầu mênh mang len lén xâm chiếm tâm hồn Trương Thiên Tống.
Y bưng chén rượu trên tay. Nhưng như thể không màn đến chén rượu đó mà chỉ rọi mắt ngắm nhìn nàng. Khi Như Băng hát xong và ngưng đàn, Thiên Tống bất giác cảm nhận cái gì đó hụt hẫng trong mình, sự hụt hẫng kia lan nhanh vào mọi ngóc ngách suy tư của Thiên Tống. Bất giác y không kềm chế được mà buông tiếng thở dài.
Như Băng đặt cây đàn tỳ bà xuống giá đỡ rồi bước đến bên Thiên Tống. Nàng nhìn gã :
- Thiên Tống huynh đang nghĩ gì ?
Y nhìn nàng mỉm cười :
- Nàng đoán xem.
- Thiên Tống huynh đang nhớ về Bạch Hảo Dung.
Thiên Tống uống cạn chén rượu, rồi đặt xuống trước mặt mình.
Như Băng bưng lấy vò rượu chuốc đầy chén rượu y. Thiên Tống nhìn nàng chuốc rượu, ôn nhu nói :
- Nàng nghĩ ta đang nhớ về Bạch Hảo Dung ?
Như Băng gật đầu.
- Như Băng... Nàng đoán sai rồi. Bạch Hảo Dung lụi tàn trong tâm tưởng của Thiên Tống. Ta đang nghĩ đến điều khác.
Như Băng hỏi :
- Huynh đang nghĩ đến điều gì ?
- Quan hệ giữa ta với nàng.
- Mối quan hệ giữa Như Băng với Thiên Tống tạo ra trong huynh những cảm giác gì ?
- Bỗng dưng ta cảm thấy có cái gì đó rất mơ hồ và mong manh. Thiên Tống nghĩ đến thời khắc nào đó khiến cho ta và nàng cũng lại chia cắt nhau như đã từng xảy ra với Thiên Tống và Hảo Dung.

Nàng nhướn đôi chân mày vòng nguyệt :
- Thiên Tống huynh vơ vẩn rồi. Sao huynh lại có ý nghĩ đó ?
- Thiên Tống cũng không biết nữa. Nhưng khi nghe nàng đàn và hát thì ta có cảm giác mơ hồ này.
- Cảm giác là cảm giác có thực tại, Như Băng sẵn sàng bên Thiên Tống huynh.
Nàng bưng chén rượu đặt vào tay Thiên Tống nhỏ nhẹ nói :
- Thiên Tống hãy xua cảm giác đó đi.
Như Băng vừa nói vừa áp miệng chén rượu vào hai cánh môi của Thiên Tống. Mặc dù trong chén là hảo tửu, nhưng khẩu giác của Thiên Tống chẳng thể nào ngữi được hương của rượu, bởi nó đã bị mùi xạ hương từ cơ thể nàng phả ra khỏa lấp. Thiên Tống chẳng biết tự bao giờ, y đã quen với mùi xạ hương này. Nó tạo ra trong Thiên Tống một cảm giác thật diệu kỳ và vô cùng khó tả.
Thiên Tống uống cạn chén rượu rồi ngẩn lên nhìn Như Băng.
Y muốn nói với nàng thứ cảm xúc đang nẩy nở rộn rã trong gã thông qua mùi hương thơm của cơ thể nàng. Nhưng cuối cùng y lại lắc đầu xua đi ý niệm đó nhưng hai cánh mũi thì lại phập phồng như thể muốn thu nạp tất cả mùi hương quyến rũ kia.
Đang tận hưởng mùi từ cơ thể Như Băng, thì lỗ tai Thiên Tống khe khẽ giật nhẹ một cái. Lổ tai hắn vừa giật thì thanh huyết kiếm cũng được y thi triển một chiêu thần tốc.
Y xuất kiếm rồi thu kiếm ngoài một cái chớp mắt, và gần như nàng chẳng hề phát hiện chuyện gì đang xảy ra. Tại sao Thiên Tống lại làm như vậy ?
Như Băng nhìn xuống thanh trường kiếm của Thiên Tống đặt trên bàn.
Mũi kiếm đã ghim một mảnh giấy hồng điều.
Nàng nhìn Thiên Tống :
- Thiên Tống huynh... Ai gởi cho huynh vậy ?
- Thiên Tống cũng không biết.
Như Băng cầm tờ giấy hồng điều mở ra xem. Trong tấm giấy hồng điều chỉ ghi có mỗi chữ duy nhất :
"Kiếm Môn" Nàng đặt tấm giấy vào tay Thiên Tống :
- Thiên Tống huynh nhìn xem.
Thiên Tống nhìn qua tấm giấy hồng điều. Đôi chân mày của y thoạt chau lại.
Với tay bưng tịnh rượu, Thiên Tống dốc lên miệng tu ừng ực.
Hai chữ "Kiếm Môn" tác động gì đến Thiên Tống mà huynh bỗng dưng lại có thái độ lạ lùng như vậy ?
Như Băng buột miệng hỏi :
- Thiên Tống huynh sao vậy ?
Đặt tịnh rượu xuống bàn, cầm lấy cây huyết kiếm, Thiên Tống nói :

- Ta sẽ quay lại với nàng.
- Huynh đi đâu ?
- Nàng cứ ở lại đây, Thiên Tống sẽ quay lại ngay.
Nói rồi Thiên Tống xăm xăm bước ra khỏi cửa biệt phòng. Y ra đại sảnh Vạn Hương Lầu thì bắt gặp một người vận hắc y dạ hành đứng quay lưng về phía y.
Thiên Tống nói :
- Kiếm Môn phái các hạ đến tìm Thiên Tống ?
Hắc y dạ hành quay lại. Y che mặt bằng vuông lụa đen chỉ chừa có đôi uy nhãn sáng ngời.
Y trầm giọng, ôn nhu nói :
- Tại hạ đi tìm kiếm chiêu của thanh huyết kiếm. Mà tôn giá lại là chủ nhân của thanh kiếm kia.
- Đi tìm kiếm chiêu của Trương mỗ ư ?
Hắc y hành khách gật đầu :
- Đúng !
Thiên Tống cười khảy rồi nói :
- Các hạ có biết đi tìm kiếm chiêu của Trương Thiên Tống là đi tìm cái chết không ?
- Tại hạ không nghĩ đến điều đó. Tìm một chiêu kiếm đích thực phải trả giá bằng cái mạng thì cũng đáng lắm chứ.
Lời nói này của hắc y dạ hành khiến Thiên Tống cau mày. Y cảm nhận ở dạ hành khách kia có cái gì đó mà y không thể lý giải được. Thiên Tống chậm rãi bước xuống từng bậc thang. Y tiến thẳng đến trước mặt dạ hành khách che mặt, trang trọng nói :
- Ta có thể nhìn qua chân diện của các hạ được chứ ?
Dạ hành khách lắc đầu :
- Tôn giá muốn biết chân diện của tại hạ ư ?
Thiên Tống gật đầu :
- Ta muốn biết sau tấm vuông lụa đen che mặt kia là bộ mặt như thế nào ?
Dạ hành hắc y nhân lòn tay sau lưng rút kiếm. Thanh kiếm của y thật quái gở khiến Thiên Tống phải chú nhãn nhìn. Trên tay hắc y dạ hành không phải là kiếm mà đúng ra đó chỉ là một thanh sắt được rèn dủa cẩn thận, với cái chuôi được quấn bằng vải chàm.
Thiên Tống tò mò hỏi :
- Kiếm của các hạ đó à ?
- Đúng... Đây là kiếm của tại hạ.
- Lần đầu tiên ta mới thấy một thanh kiếm như vậy. Chắc hẳn nó phải có chỗ đặc dị riêng của nó ?
Hắc y dạ hành khách lắc đầu nói :

- Kiếm của tại hạ chẳng có gì đặc dị cả, nó cũng giống như kiếm của tôn giá mà thôi.
- Khắp Trung Nguyên ta chưa từng gặp một kiếm thủ nào có thanh kiếm như của các hạ.
- Một thanh kiếm đẹp chưa hẳn đã biến tôn giá thành một kiếm thủ.
- Thế khi nào mới là kiếm thủ ?
- Tôn giá đã là thiên hạ đệ nhất kiếm, vậy có cần phải hỏi tại hạ câu hỏi đó không ? Nếu tôn giá hỏi, tại hạ buộc phải trả lời. Kiếm thủ chính là tôn giá đó.

Thiên Tống phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :
- Ta biết các hạ sẽ nói như vậy. Lời nói của các hạ khiến Thiên Tống ngờ ngợ như các hạ biết về ta rất nhiều.
- Tại hạ chỉ biết người cầm thanh huyết kiếm chứ không hề biết tôn giá.
- Trên võ lâm chỉ có một người duy nhất thủ huyết kiếm.
- Trương Thiên Tống.
- Không sai !
- Chính tôn giá là Trương Thiên Tống nên tại hạ muốn đến tìm tôn giá.

Mặt Thiên Tống sa sầm :
- Ta không thích thảo kiếm với một kẻ vô danh lại giấu mặt.
- Tại hạ là người của Kiếm Môn, sao tôn giá lại nói là kẻ vô danh ? Còn tôn giá muốn xem mặt của tại hạ...

Hắc y dạ hành lắc đầu :
- Bộ mặt của tại hạ có gì mà tôn giá muốn xem chứ. Nếu khuôn mặt của tại hạ giống như trang mỹ nhân đi cùng với tôn giá thì tại hạ sẵn sàng phơi nó ra ngay trước mặt người. Rất tiếc tại hạ không có khuôn mặt đó.

Thiên Tống chau mày gằn giọng nói :
- Xác chết hẳn cũng có một bộ mặt.
- Đó là cách duy nhất tôn giá thấy mặt của tại hạ đó.
- Thiên Tống rất sẵn sàng chìu ý của các hạ.

Thiên Tống vừa nói vừa rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

Y chậm rãi nói :
- Các hạ sẽ được thấy kiếm chiêu của Thiên Tống.
- Tại hạ rất sẵn lòng tiếp nhận kiếm chiêu tử vong của tôn giá.

Hắc y dạ hành khách vừa nói vừa hướng mũi kiếm chỉ vào đầu mũi giày của Trương Thiên Tống. Lối khai kiếm của hắc y dạ hành khách biểu lộ sự trọng thị của y đối với Thiên Tống. Trong khi đó Thiên Tống lại hướng mũi kiếm vào đúng tam tinh đối phương.

Thiên Tống nhạt nhẽo nói :
- Các hạ quá khách sáo trong lối khai kiếm.

Y lắc đầu :

- Thiên Tống không thích như vậy ? Tại sao ?
- Sự khách sáo của các hạ khiến cho các sát kiếm không phát huy uy lực của kiếm chiêu. Các hạ chưa phải là đối thủ của Trương Thiên Tống.
- Tôn giá sai rồi.
- Sai chỗ nào ?
- Tại hạ đang buộc thiên hạ đệ nhất kiếm Trương Thiên Tống phải nhường lại tại hạ một trượng đó. Kiếm chiêu của tôn giá sẽ không đạt tới cảnh giới tối thượng khi thấy đối phương tỏ vẻ nhún nhường mình, tôn giá có tin rằng sự nhún nhường của tại hạ là một chiêu kiếm không ?
Thiên Tống sửng sờ khi nghe lời nói đó. Y lắc đầu; chân diện từ từ đanh hẳn lại.
Hắc y dạ hành khách trầm giọng nói :
- Tôn giá nghiệm ra điều đó thì đã quá muộn rồi.
Thiên Tống giật mình.
Cùng với cái giật mình của Thiên Tống thì cả một màn kiếm quang dày đặc chụp thẳng tới y, ảnh kiếm đỏ ối cắt ra chẳng khác nào một lưỡi tầm sét đỏ ối đánh thẳng vào màn kiếm quang của hắc y dạ hành. Vừa xuất thủ kiếm chiêu công phá màn kiếm quang của đối phương.
Thiên Tống vừa nói :
- Ngô Tịnh...
Thanh huyết kiếm và thanh kiếm dị hình chạm thẳng vào nhau.
Keng...
Thiên Tống xoay nửa người, trở kiếm rọc một đường từ trên xuống dưới.
Tả thì chẳng thể nào hết được cái uy và cái chuẩn cũng như cái nhanh của chiêu kiếm của Thiên Tống biến hóa tạo ra.
Hắc y dạ hànhững khách như đã có chủ ý từ trước. Y vừa nghe âm thanh chát chúa của hai lưỡi kiếm chạm vào nhau thì lui bộ lại. Thao tác của hắc y dạ hành thật nhanh nhưng mũi huyết kiếm vẫn rọc một đường dào kéo từ cổ áo của y xuống đến tận thắt lưng.
Nên hắc y dạ hành không có chủ định từ đầu, có lẽ mũi huyết kiếm đã rọc đôi thân pháp y, trang phục dạ hành bị rọc một đường dài thẳng tắp, hắc y dạ hành khách lùi tiếp ba bộ.
Y ôm quyền :
- Tại hạ gặp lại tôn giá.
Y vừa nói vừa quay lưng thi triển khinh thuật lao ra cửa Vạn Hương Lầu.
Thiên Tống thét lớn :
- Đứng lại !
Hắc y dạ hành khách không màn đến lời nói của Thiên Tống mà thi triển một bộ pháp thần kỳ. Y lẫn ngay vào bóng tối khi Thiên Tống lao ra cửa toan đuổi theo. Thiên Tống đứng trước cửa Vạn Hương Lầu nhìn vào bóng

tối. Mặt y phủ những nét chai lỳ, băng giá và lạnh lùng.
Y nhẩm nói :
- Ngô Tịnh... Ngươi chưa phải là phế nhân ư ?
Trở lại với hắc y dạ hành khách, rời Vạn Hương Lầu lao vào bóng đêm.
Khi đã biết chắc Thiên Tống không đuổi theo mình mới lột bỏ vuông lụa che mặt. Chàng chính là Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa dừng bước dưới một tàng cây đại thụ. Chàng nghĩ lại chuyện vừa xảy ra và nhẩm nói :
- Ngô đại ca nói đúng.... Kiếm chiêu của Trương Thiên Tống tôn giá đúng là thứ tối thượng, độc nhất vô nhị trên đời này.
Chàng hồi tưởng lại cuộc giao thủ vừa rồi giữa mình với Thiên Tống. Sự hồi tưởng đó nhắc lại sau khi chiêu kiếm của Thiên Tống vào tâm nảo Thiếu Hoa.
Một giọng nói trầm trầm cất lên sau lưng chàng khiến Thiếu Hoa giật mình.
- Các hạ còn hãi hùng bởi kiếm pháp của Thiên Tống à ?
Giọng nói đó mặc dù rất ôn nhu nhưng Thiếu Hoa vẫn cảm nhận có cái gì đó khiến cho cột sống chàng gay lạnh. Chàng từ từ nhìn lại, đập vào mắt chàng là một chiếc thụng y đỏ ối, mũ trùm đầu che kín mặt.
Thiếu Hoa nheo mày nghĩ thầm :
"Hết ta che mặt thì giờ đến người khác dấu mặt với mình" ö niệm đó lướt qua. Thiếu Hoa ôn nhu hỏi :
- Tôn giá là ai ?
- Bổn nhân đang định hỏi công tử là ai. Bổn nhân quá bất ngờ khi thấy công tử tuổi chưa quá đôi mươi mà có thể giao thủ với huyết kiếm Trương Thiên Tống.
Thiếu Hoa nheo mày nhìn vào mặt Quách Trụ, nhưng chiếc mũ trùm đầu của Quách Trụ đã không cho chàng thấy mặt y.
Quách Trụ nói :
- Công tử không biết huyết kiếm Trương Thiên Tống là thiên hạ đệ nhất kiếm ư ?
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Tại hạ biết nên mới tìm đến y.
- Với mục đích gì ?
- Chẳng có mục đích gì cả ngoại trừ đi tìm cái chân thiện mỹ của một kiếm thủ.
- Công tử chỉ có mục đích đó thôi à ?
- Tại hạ chẳng thể nào dấu mục đích của mình, còn tôn giá có mục đích gì lại rình rập sau lưng tại hạ ?
Quách Trụ cười khảy rồi nói :
- Bổn nhân chẳng có mục đích gì ngoại trừ sự tò mò khi thấy một kẻ muốn

đi tìm cái chết nơi kiếm chiêu của Trương Thiên Tống.
- Tôn giá chỉ tò mò thôi ư ?
Quách Trụ gật đầu :
- Bổn nhân còn tò mò hơn khi nhận ra công tử còn quá trẻ mà lại có thể dùng ra được kiếm pháp thần kỳ như vậy.
Thiếu Hoa nhướn mày :
- Lời nói của tôn giá tựa như một lời khen đối với tại hạ.
- Không phải bổn tọa khen mà còn tò mò nữa.
Quách Trụ nghiêm giọng hỏi :
- Công tử thụ kiếm pháp từ đâu vậy ?
Thiếu Hoa cau mày :
- Tại hạ và tôn giá không quen biết, vậy tại hạ có nên nói cho tôn giá biết không nhỉ ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Tại hạ nghĩ mình không nói thì hay hơn.
Công tử có kiếm chiêu rất lợi hại hẳn xuất thân từ danh kiếm.
- Là danh kiếm hay không phải danh kiếm thì cũng không can hệ với tôn giá. Tôn giá tò mò thì tại hạ cũng tò mò.
- Công tử tò mò gì ?
- Sao tôn giá vận trang phục quái lạ như vậy ? Một chiếc áo thụng có mũ che kín cả mặt. Tôn giá dấu mặt để làm gì ?
- Bổn nhân có bộ mặt rất khó coi nên không muốn người ta nhìn thấy, chỉ có thế thôi.
- Tôn giá có chân diện khó coi lắm à ?
Quách Trụ gật đầu :
- Đúng. Rất khó coi.
- Tại hạ rất muốn nhìn qua chân diện của tôn giá coi như thế nào.
- Bổn tọa nghĩ công tử không nên nhìn thì hơn.
- Đã tò mò thì phải nhìn để không tò mò nữa. Tôn giá muốn tại hạ Ôm mãi dấu hỏi trong tâm tưởng mình ư ?
- Nếu công tử cho biết xuất thân của công tử, thì đáp lại bổn nhân sẽ cho công tử chứng kiến bộ mặt của bổn nhân.
Thiếu Hoa mỉm cười từ tốn đáp lời lão :
- Quân tử bất hí ngôn.
- Quân tử bất hí ngôn. Bổn nhân cũng không để cho công tử thất vọng đâu.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Kính tôn giá, tại hạ giải tỏa sự tò mò trong đầu của tôn giá.
Chàng im lặng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi trang trọng nói :
- Tại hạ xuất thân từ Kiếm Môn.

- Kiếm Môn ?
- Đúng... Tại hạ xuất thân từ Kiếm Môn.
- Bổn tọa chưa từng nghe môn phái này.
- Tôn giá không nghe cũng đúng thôi. Bởi vì đây là lần đầu tiên người của Kiếm Môn bước vào chốn võ lâm giang hồ. Và người đầu tiên đó là tại hạ. Chính vì thế tôn giá làm sao biết được.
Quách Trụ gật đầu :
- Có lẽ vậy. Người của Kiếm Môn mới đi tìm kẻ dụng kiếm hay nhất trên giới võ lâm như Thiên Tống. Đến lượt bổn nhân giải tỏa sự tò mò của công tử.
Y vừa nói vừa lột bỏ chiếc mũ trùm đầu. Thiếu Hoa nhìn sững vào mặt Quách Trụ. Dưới ánh trăng khuyết, chàng nhận ra khuôn mặt với những khối thịt đỏ ối, lồi lõm.
Bộ mặt của Quách Trụ khiến Thiếu Hoa phải chau mày.
Quách Trụ nói :
- Bộ mặt của ta chắc chắn đã khiến cho công tử kinh tởm và sợ hãi.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Chẳng có gì để tại hạ sợ hãi và kinh tởm cả, chắc chắn tôn giá không muốn có bộ mặt như vậy. Chắc chắn tôn giá đã gặp một tai biến gì đó nên mới chấp nhận một khuôn mặt như thế này.
- Điều đó bổn nhân đã quen rồi.
Quách Trụ vừa nói vừa đậy chiếc mũ lại. Y nhìn Thiếu Hoa trầm giọng nói :
- Bổn nhân muốn thỉnh giáo kiếm chiêu của công tử.
Thiếu Hoa tròn mắt nhìn Quách Trụ :
- Tôn giá thỉnh giáo kiếm chiêu của tại hạ ?
Thiếu Hoa tròn mắt nhìn Quách Trụ :
- Tôn giá thỉnh giáo kiếm chiêu của tại hạ để làm gì ?
- Thì bổn nhân cũng giống như công tử, tìm cái chân mỹ của kiếm chiêu.
- Thế tôn giá có phải là một kiếm thủ không ?
Quách Trụ lắc đầu :
- Không !
- Không phải là kiếm thủ vậy tôn giá thỉnh giáo kiếm chiêu để làm gì ?
- Bổn nhân muốn thu nạp công tử.
Mặt Thiếu Hoa sa sầm. Chàng buột miệng lập lại lời nói của Quách Trụ :
- Thu nạp tại hạ ?
Quách Trụ gật đầu :
- Chỉ cần công tử theo về với bổn nhân thì hậu vận cực kỳ tươi tốt. Bổn nhân có thể đảm bảo với công tử một ngày nào đó công tử sẽ là thiên hạ đệ nhất kiếm. Một kiếm vương có một không hai trên đời này.
Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ không có ý muốn trở thành kiếm vương.
Thiếu Hoa ôm quyền xá Quách Trụ :
- Tại hạ đa tạ thịnh tâm của tôn giá nhưng rất tiếc tại hạ không thể tiếp nhận lời đề nghị này của tôn giá. Miễn thứ cho tại hạ.
- Công tử không muốn trở thành kiếm vương sao lại ấn chứng kiếm chiêu với Trương Thiên Tống ?
- Tại hạ nói rồi, tôn giá còn hỏi lại nữa. Hay tôn giá tiếp tục tò mò ?
- Bổn nhân không tò mò nhưng lại rất muốn xem kiếm của công tử bằng bổn nhân hay không. Hay là ta đánh cược với nhau vậy.
Thiếu Hoa suy nghĩ :
- Chuyện này tại hạ cũng có phần thích thú đây. Thế tôn giá định đánh cược gì ?
Quách Trụ nghiêm giọng nói :
- Nếu bổn nhân thắng công tử... Công tử trở thành thuộc hạ của ta.
Thiếu Hoa cướp lời Quách Trụ :
- Ngược lại.... Tại hạ thắng tôn giá... Tôn giá trở thành thuộc hạ của tại hạ chứ ?
Chàng nói dứt câu thì Quách Trụ phá lên cười khanh khách.
Tràng tiếu ngạo của Quách Trụ như tiếng ma tru quỷ khóc đập vào thính nhĩ của Thiếu Hoa khiến chàng phải nhăn mặt.
Thiếu Hoa khoác tay :
- Tại hạ đặt ngược lại vấn đề của tôn giá, chẳng có gì khiến cho tôn giá đáng cười cả, hay là tôn giá không chấp nhận điều tại hạ vừa nói ?
- Bổn nhân cười vì nhận ra công tử quá ư thẳng thắng. Bổn nhân có cảm tưởng mình đang đối mặt với một đứa trẻ vừa mới đến tuổi trưởng thành.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Tại hạ nay vừa đến đôi mươi. Có điều gì xơ xuất tôn giá miễn thứ cho.
Quách Trụ gật đầu :
- Bổn nhân có một đề nghị khác với công tử.
- Tôn giá có đề nghị gì ?
Quách Trụ lòn tay vào cổ cởi sợi dây đeo một viên dạ minh châu tỏa sắc đỏ ửng. Y cầm viên thần chau đưa lên trước mặt. Đôi thần nhãn của Thiếu Hoa bỗng sáng hẳn lên khi thấy viên thần châu đó.
Chàng chau mày nghĩ thầm :
"Sao y cũng có một viên thần châu giống hệt như của mẫu nương mình trao cho mình ?" Chàng vừa nghĩ thầm vừa nhìn chăm bẳm vào viên thần châu của Quách Trụ.
Quách Trụ thấy Thiếu Hoa chiếu nhãn vào viên thần châu lại nghĩ rằng đang bị lôi cuốn bởi vẽ đẹp và sức quyến rủ của viên thần châu.
Y cười khảy nói :

- Trên tay bổn nhân là viên Chuyển Luân Tỵ Độc Châu, ai có viên thần châu này sẽ không còn sợ bách độc thâm nhập vào nội thể. Công dụng của nó quý như vậy, công tử có đồng ý đánh cược với ta không ?
- Tôn giá khiến cho Thiếu Hoa thèm thuồng rồi.
- Công tử thèm thuồng viên Tỵ Độc Châu của bổn nhân ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Ngoài viên thần châu Tỵ Độc ra thì tại hạ đâu có thèm gì.
- Công tử rất thẳng thắng. Nếu như công tử thắng bổn tọa thì viên Chuyển Luân Tỵ Độc Châu này sẽ thuộc về công tử và ngược lại...
Thiếu Hoa cướp lời Quách Trụ :
- Tại sạ sẽ là thuộc hạ của tôn giá.
- Được chứ ?
- Xem chừng ra tôn giá đánh giá quá cao tại hạ rồi rồi dó. Tôn giá không sợ mất bảo vật của ngươi ư ?
- Bổn tọa đã là độc nhân thì đâu cần đến viên Tỵ Độc Châu này chứ.
- Tôn giá không cần tất nó là của thừa. Của thừa đem đổi thì chẳng còn gì sợ lỗ lã. Tại hạ sẵn lòng đánh cược với tôn giá.
- Tốt lắm !
Quách Trụ lấy tiếp một hoàn dược trong ống tay áo đưa lên trước mặt cho Thiếu Hoa nhìn thấy :
- Nếu trở thành thuộc nhân của bổn tọa, công tử phải dùng hoàn dược này.
Thiếu Hoa nhướn mày :
- Độc dược ư ?
- Không... Nó là hoàn dược bảo chứng sự trung thành của công tử đối với bổn nhân.
- Hóa ra tôn giá là người đa nghi. Thôi được, tại hạ sẵn sàng đánh cược.
- Bổn nhân không biết nhường công tử đâu.
- Tại hạ cũng không muốn mất cơ hội có được viên thần châu quý của tôn giá.
Trong khi Thiếu Hoa nói thì Quách Trụ từ từ gác chéo đôi song thủ trước ngực. ?ng tay áo thụng tuột xuống để lộ đôi cánh tay đen kịt đập vào mắt Thiếu Hoa.
Chỉ mới nhìn thấy đôi bản thủ của đối phương thôi mà mồ hôi bất giác rịn ra trán Thiếu Hoa. Chàng nhủ thầm :
"Lão ta dùng công phu gì đây nhỉ.
Rốt cuộc thì ta phải đối mặt với nhân vật nào trong võ lâm đây ?"

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 17
Bóng Sắc Hư Vô

- Công tử, khi bổn nhân đã thích công tử thì công tử phải thuộc về bổn nhân.
Liền sau lời nói đó, Quách Trụ thi triển một thứ thân pháp thần kỳ mà Thiếu Hoa có nằm mơ cũng không tưởng tượng được.
Thân pháp Quách Trụ vụt lướt lên cao bốn trượng, quay tròn như chiếc bông vụ đỏ ối, rồi chút xuống tợ một cánh dơi.
Lao thẳng đến Thiếu Hoa. Y chẳng khác nào một cánh dơi khổng lồ với mười móng vuốt đen kịt vươn ra.
Áp lực cuồng phong vồ tới Thiếu Hoa.
Đối mặt trước chiêu công quái dị của Quách Trụ, dù cho bất cứ ai, có đẳng cấp võ công thế nào, nhất định cũng đều phải nảy sinh ý định né tránh.
Trảo thủ đen kịt và gớm ghiếc của Quách Trụ chưa đến mà uy lực chỉ phong đã đến. Nhưng âm thanh vi vu như tiếng sáo diều khiến xương sống Thiếu Hoa gay lạnh. Những tưởng đâu chàng sẽ tránh né trảo công của đối phương, nhưng thật là bất ngờ, sự bất ngờ kia hoàn toàn vượt thoát khỏi những tiên liệu của Quách Trụ chủ nhân Nhục Nhân Địa.
Mặc dù chưa từng có chút kinh nghiệm trên giang hồ, nhưng phản ứng đối phó của Thiếu Hoa thì khiến cho Quách Trụ gần như hoàn toàn không dự liệu được. Chàng không né tránh trảo công của đối phương, cũng chẳng một chút e dè hay hoảng sợ mà dụng luôn một thế kiêm thần tốc, hướng vào giữa đôi trảo đâm thẳng tới.
Phàm một cuộc giao đấu thì có kẻ công người thủ, nhưng cuộc giao đấu này thì không bình thường. Nếu Quách Trụ dụng bộ pháp thần kỳ phối hợp với trảo thủ công chàng thì ngược lại Thiếu Hoa củng dụng một chiêu kiếm vừa độc vừa tàn nhẫn công lại đối phương.
Cả hai người đều là kẻ công chứ không có ai là người thủ.
Quách Trụ giật mình nhưng chẳng thể nào kịp biến hóa chiêu công trở lại thế thủ. Khi trảo của y chạm được vào người Thiếu Hoa thì mũi kiếm của chàng cũng cắm vào yết hầu lão.
Quách Trụ buột miệng nói :
- Ngươi....
Lời nói thốt ra thì y cũng kịp dừng bộ nhưng trảo vẫn bám lấy yết hầu và tâm huyệt của Thiếu Hoa. Phía bên kia, mũi kiếm cũng hơi chích vào yết hầu Quách Trụ, tạo ra một hạt máu ngay trên đầu lưỡi kiếm.

Hai người nhìn nhau. Mặc dù cả hai đều im lặng nhưng ánh mắt của họ đã nói ra tất cả những gì họ đang suy nghĩ trong đầu.
- Tiểu tử.... Ngươi không sợ chết à ?
Thiếu Hoa điểm một nụ cười mỉm hỏi ngược lại Quách Trụ :
- Nếu như tại hạ chết... Tôn giá không sống được đâu.
Vừa thốt ra câu đó, Thiếu Hoa chú nhãn quan sát chân diện của Quách Trụ. Dưới ánh trăng lưỡi liềm giờ thì Thiếu Hoa đã có thể thấy rõ từng nét mặt họ Quách. Thậm chì những khối thịt u nần trên khuôn mặt choắt của gã.
Quách Trụ lưỡng lự nói :
- Bổn nhân có thể chết dưới kiếm của ngươi.
- Không phải có thể đâu... Mà tôn giá chết bởi kiếm của tại hạ nếu như người có ý muốn giết tại hạ. Nói thẳng ra, tại hạ chết thì tôn giá cũng theo chân tại hạ. Cả hai cùng chết.
Quách Trụ thở ra rồi gằn giọng nói :
- Tại sao công tử làm vậy ? Bổn nhân và ngươi đều là không có thù có oán.
- Tại hạ và tôn giá đúng là những người không có thù có oán, nhưng cả hai đều không muốn thua trong cuộc đấu này.
- Công tử nói đúng. Bổn nhân không muốn thua.
- Tại hạ cũng không muốn thua.
Hai cánh môi Quách Trụ thoạt mím lại rồi nhấc lên :
- Chính đều đó đã khiến cho công tử không màn đến sống và chết ?
- Bất cứ kiếm thủ nào của Kiếm Môn cũng không nghĩ đến cái chết. Đó là nguyên tắc của một kẻ cầm kiếm.
- Hôm nay bổn nhân mới biết Kiếm Môn lợi hại như thế nào.
Quách Trụ buông tiếng thở dài :
- Bổn nhân và công tử cùng rút chiêu công lại chứ ?
- Nếu tôn giá cho đó là một giải pháp để tại hạ và tôn giá cùng tránh khỏi bóng sắc lưỡi hái của tử thần.
- Đúng... Đó là một giải pháp. Bổn nhân không muốn chết một cách vô ý nghĩa như thế này.
Y buông tiếp một tiếng thở dài nữa rồi nói tiếp :
- Bổn nhân nghĩ công tử hẳn cùng một ý niệm với bổn nhân ?
- Đúng. Vậy tôn giá xử sao về cuộc giao chứng hôm nay ?
- Chúng ta huề nhau vậy.
- Được !
Thiếu Hoa vươi nói vừa rút thanh kiếm về đồng thời thối lui hai bộ. Mặc dù chàng phản xạ thật nhanh nhưng một chiếc móng trảo công của Quách Trụ cũng kịp chích vào hổ khẩu chàng.
Thiếu Hoa cau mày.
Quách Trụ khoanh tay trước ngực nhìn Thiếu Hoa.

- Thiếu Hoa ôm quyền nói :
- Thật ra tôn giá đã thua tại hạ nửa chiêu kiếm. Tôn giá có nhận ra điều đó không ?
- Phải chăng ý của công tử muốn nói, dù sao công tử cũng đã kết tạo được một giọt máu của bổn nhân ?
- Tại hạ có ý niệm đó.
Quách Trụ gật đầu :
- Đúng, nhưng đó cũng chỉ là giọt máu, chưa đủ để giết bổn nhân. Ngược lại, bổn nhân để lại trên hổ khẩu của công tử một vết xước.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Điều tôn giá làm được nơi tại hạ chỉ vì tại hạ sơ xuất thôi.
- Hai đối thủ với nhau thì không nên có sự sơ xuất. Khi sơ xuất thì không có một cơ hội sửa chữa đâu.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Đa tạ tôn giá chỉ giáo kinh nghiệm cho tại hạ. Lần sau tại hạ không để sơ xuất đó xảy ra nữa.
- Có lần sau ư ?
Thiếu Hoa cau mày khi nghe Quách Trụ thốt ra câu nói đó. Chàng miễn cưỡng hỏi :
- Chẳng lẽ không có lần sau ?
Quách Trụ phá lên cười khanh khách.
Nghe gã cười, Thiếu Hoa chau mày lộ vẻ bất mãn.
Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Quách Trụ nói :
- Có lần sau hay không là sự quyết định của bổn nhân.
Thiếu Hoa tò mò hỏi :
- Sao tôn giá lại có thể quyết định được ?
- Bởi bổn nhân muốn công tử sống thì công tử phải sống. Bằng như muốn công tử chết thì công tử sẽ chết.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Sao lại có chuyện đó nhỉ ?
- Đó là sự thật. Bởi chất độc "Quỷ Thủ" của bổn nhân đã xâm nhập vào nội thể của công tử.
Thiếu Hoa chau mày nhìn lại vết xước trên mu bàn tay mình. Chàng nhìn lại Quách Trụ :
- Nói như vậy, vết xước của tôn giá để lại trên mu bàn tay của tại hạ là có độc ?
Quách Trụ gật gù :
- Không sai. Giờ thì công tử nói xem, ai là người thắng nửa chiêu ?
Thiếu Hoa đáp lời ngay khi Quách Trụ vừa thốt dứt câu :
- Tôn giá. Nhưng tôn giá thắng tại hạ nửa chiêu trong sự gian trá chẳng có gì

quang minh chính đại cả, còn tại hạ thắng tôn giá trong sự quang minh chính đại.
Quách Trụ cười khảy rồi nói :
- Công tử nói cho bổn nhân biết xem quang minh chính đại là gì ?
- Ơ... Tại hạ nói với tôn giá thế nào nhỉ ? ã... Tại hạ chỉ có thể nói kẻ quang minh chính đại là không hổ thẹn với tâm của mình khi làm bất cứ điều gì. Cho dù tôn giá có thắng tại hạ nửa chiêu bằng độc công từ trảo quỷ nhưng chắc chắc tôn giá sẽ hổ thẹn và chẳng bao giờ thỏa mãn với cái thắng đó.
Quách Trụ lắc đầu :
- Bổn nhân lại nghĩ khác công tử.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Tôn giá nghĩ khác thế nào, có thể chỉ giáo cho tại hạ không ?
- Được. ö của bổn nhân là sự quang minh chính đại luôn thuộc về kẻ thắng. Chỉ như thế thôi.
- Tại hạ sẽ nhớ lời chỉ huấn này của tôn giá.
Thiếu Hoa lưỡng lự một chút rồi nói :
- Giờ Thiếu Hoa muốn hóa giải chất độc mà tôn giá để lại thì phải làm như thế nào ?
Bổn nhân cho công tử thời hạn ba con trăng để suy nghĩ, sau đó đến Hoàng Thiên Nhai để tỏ lộ sự qui thuận của mình với bổn nhân.
- Nếu tại hạ không qui thuận ?
- Bổn nhân không thích nghe câu nói này.
- Sao tôn giá lại không thích ?
- Bởi bổn nhân không muốn thấy một kỳ tài kiếm thủ chết bởi độc công của Quỷ Thủ. Mà cái chết đó rất đau đớn.
- Thì ra vậy.
Cười khảy, Quách Trụ nói :
- Bổn nhân thích ngươi lắm đó.
- Tôn giá thích Thiếu Hoa mà lại cấy chất độc vào nội thể Thiếu Hoa... Cái thích của tôn giá khiến cho tại hạ phải dè chừng người đó.
- Dù sao thì bổn nhân cũng đã lỡ thích Thiếu Hoa công tử rồi. Hãy suy nghĩ và tự chọn cho mình một hướng đi.
Quách Trụ nhìn chàng từ tốn nói :
- Hẹn ngày gặp lại công tử.
Quách Trụ toan dợm bước thì Thiếu Hoa gọi giật lại :
- Tôn giá khoan đi.
- Công tử có điều gì muốn hỏi bổn nhân ?
- Tại hạ có rất nhiều điều muốn hỏi tôn giá.
- Lại do tò mò ?
Thiếu Hoa lắc đầu :

- Không phải vì tò mò... Mà vì vết xước trên mu bàn tay của tại hạ.
- Nếu vì vết xước trên mu bàn tay của công tử, bổn nhân sẵn sàng trả lời những câu hỏi của công tử.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Đa tạ tôn giá.... ít ra tôn giá cũng cho tại hạ một chút sự ngưỡng mộ nơi tôn giá.
- Đừng khách sáo như vậy. Kẻ nào càng nhúng nhường và khách sáo bao nhiêu, tâm địa càng gian trá bấy nhiêu.
- Tại hạ sẽ không để cho tôn giá xem tại hạ là kẻ gian trá. Thứ nhất, tại hạ muốn hỏi :
Do đâu tôn giá có viên thần châu Tỵ Độc ?
Thiếu Hoa thấy rõ những nét sa sầm hiện ra trên mặt Quách Trụ.
- Sao công tử hỏi ta điều đó ?
- Có thế mà tôn giá cũng hỏi.
Thiếu Hoa đưa hữu thủ đến trước :
- Tại hạ đang bị trúng độc công của tôn giá, nên muốn có viên thần châu Tỵ Độc kia.
Quách Trụ lại bật cười rồi nói :
- Công tử muốn có Tỵ Độc Châu thì hãy cố mà tước đoạt nó, cần gì phải hỏi vì sao ta có.
- Tại vì tại hạ không muốn phải áy náy với lương tâm mình.
- Vậy thì ta cũng sẽ trả lời cho công tử biết, bổn nhân không trả lời câu hỏi của công tử.
- Vậy câu hỏi của tại hạ tạm gác lại...Không hỏi nữa... Thứ hai, tại hạ muốn hỏi tôn giá... Nếu như tại hạ tiếp tục giao thủ kiếm chiêu với Trương Thiên Tống, tôn giá có xen vào không ?
Quách Trụ cau mày nhìn Thiếu Hoa :
- Công tử đã thua Thiên Tống, sao còn muốn giao thủ với Thiên Tống?
Thiếu Hoa thở ra lắc đầu nói :
- Tôn giá không trả lời Thiếu Hoa mà lại hỏi ngược lại tại hạ, biết thế tại hạ chẳng gọi tôn giá lại làm gì.
- Được.... Bổn nhân trả lời công tử đây.... Bổn nhân sẽ không xen vào.
- Có thế chứ.
- Bổn nhân hỏi... Sao công tử lại muốn giao thủ với Trương Thiên Tống khi đã biết mình không phải là đối thủ của y ?
- Tôn giá nghĩ thế chứ tại hạ đâu có nghĩ vậy.
Thiếu Hoa chỉ lên trời :
- Tôn giá xem kìa.... Trăng hôm nay thế nào ?
Nhìn Thiếu Hoa, Quách Trụ buông một câu cộc lốc :
- Trăng khuyết.

- Đúng rồi... Trăng khuyết.... Nhưng rồi trăng sẽ đầy. Hôm nay tại hạ là trăng khuyết, nhưng ngày mai thì trăng sẽ đầy.
Đôi uy nhãn của Quách Trụ sáng rực lên. Y lảm nhảm nói :
- Trăng khuyết rồi trăng đầy.
Y nói vừa dứt câu phá lên cười khành khạch, vừa cười Quách Trụ vừa nói :
- Hay lắm... Trăng khuyết rồi trăng sẽ đầy... Công tử... Trên võ lâm có mấy người như công tử.
- Có một thôi.
- Đúng.... Chỉ có một. Bổn nhân nhứt định có tiểu huynh đệ dưới trướng của mình.
- Sao tôn giá có cao hứng đó ?
- Bởi trên võ lâm có một người duy nhứt làm cho bổn nhân cao hứng. Người đó chính là tiểu huynh đệ.
- Tại hạ được may mắn đó à ?
- Còn hơn cả sự may mắn nữa.
Quách Trụ bướccđến hai bậc nhìn Thiếu Hoa :
- Còn gì hỏi bổn nhân không ?
Thiếu Hoa xoa trán suy nghĩ rồi bất ngờ hỏi Quách Trụ :
- Điều cuối cùng tại hạ muốn hỏi tôn giá.
- Điều gì ?
- Tại hạ rất mong tôn giá thành thật với mình.
- Được... Ta rất thành thật.
Nhìn thẳng vào mặt Quách Trụ, Thiếu Hoa trang trọng hỏi :
- Tôn giá là người như thế nào ?
Câu hỏi của chàng khiến Quách Trụ lộ rỏ những nét ngạc nhiên và sững sờ :
- Sao công tử lại hỏi bổn nhân câu hỏi đó ?
- Tại hạ muốn biết về tôn giá.
Quách Trụ lắc đầu :
- Tiểu huynh đệ ngây ngô quá... Chẳng có ai nói thật về mình cả. Đã là con người thi phải có bí ẩn riêng của mình, bổn nhân không bao giờ hỏi người ta câu hỏi đó. Tất cả phải tự mình hiểu về người mới thẩm thấu chân giá trị của từng con người.
Y cười khảy rồi nói tiếp :
- Nhưng thôi được, tiểu huynh đệ đã hỏi thì ta cũng bồi tiếp tiểu huynh đệ, không bị tiểu huynh đệ cho ta là hạng người chỉ biết về mình.
Y chỉ táng cây đại thụ :
- Đây là táng cây đại thụ.
Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng rồi, một táng cây đại thụ.
- Tiểu huynh đệ thấy nó hiện hữu ngay trước mắt tiểu huynh đệ, nhưng với

ta thì không. Tất cả mọi sự hiện hữu trong cuộc đời này đều nằm trong tầm mắt của bổn nhân nhận thức và suy nghĩ. Ta nói thế, công tử hiểu sao cũng được.
Y chắp tay sau lưng nhìn Thiếu Hoa :
- Rất mong gặp lại tiểu huynh đệ.
Thiếu Hoa từ tốn nói :
- Dù tôn giá không mong thì tại hạ cũng tìm đến thôi.
- Bổn nhân rất thích thú được gặp lại tiểu huynh đệ.
Quách Trụ nói dứt câu, quay lưng. Y lắc vai với khinh thuật thần công tựa cánh dơi khổng lồ, chớp mắt đã lướt đi mất ngoài tầm mắt của Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa nhìn theo hướng Quách Trụ vừa bỏ đi. Chàng nghĩ thầm trong đầu :
"Y là ai ? Tại sao trong tay y lại có một viên thần châu ? Y có mục đích gì lại theo dõi mình ?" Những câu hỏi đó lại lỡn vỡn trong đầu Thiếu Hoa.
Chàng bất giác nhìn lại vết xước trên mu bàn tay mình.
Thiếu Hoa nhẩm nói :
- Độc công của y có hại mình không hay chỉ là một lời hẹn ước muốn gặp lại mình ? Hoàng Thiên Nhai... Nhất định là Xương Uy biết Hoàng Thiên Nhai ở đâu. Hy vọng Xương Uy với kinh nghiệm lịch lãm biết người này.
Thiếu Hoa trở lại thư phòng của chàng tại biệt trang của Tình Nương.
Chàng vừa thay xong bộ hắc y dạ hành bằng bộ lam y nho sinh nho nhã, thì nghe tiếng gõ cửa.
Thiếu Hoa nhìn ra cửa, chàng nhỏ nhẹ lên tiếng :
- Lại lão bộc phải không ?
Giọng nói của Mỹ Mỵ thốt lên :
- Mỹ Mỹ đây.
Thiếu Hoa nheo mày. Chàng bước đến hé mở cửa thư phòng nhìn Mỹ Mỹ.
Bộ mặt với lớp phấn son loè loẹt đập vào mắt chàng.
Nhìn kỹ bộ mặt Mỹ Mỹ, Thiếu Hoa nghĩ thầm.
"Bội Bội là tiểu thư của huyện lệnh đại nhân cũng đâu có trang điểm lơoè loẹt như cô ta." Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Thiếu Hoa lại hỏi khác :
- Cô nương có chuyện gì đến tìm tại hạ ?
Mỹ Mỹ nũng nịu nói :
- Sao công tử không mời Mỹ Mỹ vào phòng của chàng ?
Thiếu Hoa mở rộng cửa ra rồi đứng nép qua bên :
- Mời cô nương !
Nàng bước vào thư phòng chàng. Khi Mỹ Mỹ bước qua mặt Thiếu Hoa thì một mùi xạ hương nồng nồng xộc vào mũi chàng. Vừa ngửi mùi xạ hương nồng nồng là Thiếu Hoa dả hắt xì luôn mấy cái.
Chàng nhăn mặt.

Mỹ Mỹ quay lại lo lắng hỏi :
- Chàng bi trúng phong hàn, cảm lạnh ư ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Tại hạ không biết sao nữa... Mấy hôm nay như không được khỏe.
- Để Mỹ Mỹ lo cho chàng nhé.
Thiếu Hoa khoác tay :
- Không không.... Tại hạ không dám làm phiền đến cô nương.
Mỹ Mỹ nguýt Thiếu Hoa :
- Chàng đừng khách sáo như vậy. Mỹ Mỹ đến đây là để hầu hạ chàng mà. Tiểu huynh đừng ngại.... Để Mỹ Mỹ hầu hạ tiểu huynh.
Mỹ Mỹ vừa nói vừa nắm lấy tay Thiếu Hoa. Chàng bối rối nhìn nàng lắc đầu nói :
- Mỹ Mỹ... Tại hạ không có sao đâu... Chỉ bị xoàng thôi...
Nàng lườm Thiếu Hoa :
- Xoàng rồi sẽ trở nặng... Tiểu huynh nằm trên tràng kỹ đi, để Mỹ Mỹ bấm huyệt cho tiểu huynh. Tiểu huynh sẽ khỏe lại ngay thôi.
Thiếu Hoa khoác tay :
- Không không. Chỉ cần vài chén rượu tại hạ sẽ khỏe ngay mà.
Thiếu Hoa bước lại bàn. Chàng vừa toan bưng bầu rượu thì Mỹ Mỹ cản lại :
- Chàng không để cho Mỹ Mỹ hầu hạ chàng à ?
- Tại hạ là khách sao dám làm phiền cô nương.
Nguýt Thiếu Hoa, Mỹ Mỹ nói :
- Chàng khách sáo quá. Chàng đâu phải là khách mà là chủ nhân của Mỹ Mỹ đó.
- Nàng đừng nói vậy... Tại hạ hổ thẹn lắm.
- Xem chàng kìa. Nếu chàng không phải là chủ nhân thì sao Tình Nương lại phái Mỹ Mỹ đến hầu hạ chàng ?
Mỹ Mỹ nói rồi bưng bầu rượu chuốc ra chén. Nàng vừa chuốc rượu vừa nói :
- Chàng đừng ngại.
- Cô nương...
Thiếu Hoa miễn cưỡng đón lấy chén rượu Mỹ Mỹ trao. Chàng chưa kịp dốc chén rượu vào miệng. Nàng nhìn Thiếu Hoa mỉm cười.
Thấy nàng cười, tại hạ buột miệng hỏi :
- Nàng cười gì ?
- Chàng biết Mỹ Mỹ cười gì không ?
- Nếu đã biết thì tại hạ đã không hỏi nàng rồi.
- Thế chàng muốn biết không ?
Thiếu Hoa gật đầu.
Mỹ Mỹ bất ngờ vòng tay bá lấy cổ Thiếu Hoa, áp sát người vào chàng.
Thiếu Hoa không khỏi bối rối trước hành động dạn dĩ của nàng.

Mỹ Mỹ bá cứng lấy cổ chàng, nhỏ nhẹ nói :
- Chàng chẳng khác nào đứa trẻ mới chập chững bước vào đường tình. Mỹ Mỹ cười chàng đó.
Thiếu Hoa cau mày :
- Tại hạ không hiểu ý cô nương.
Thiếu Hoa vừa nói vừa gở tay Mỹ Mỹ, nhưng nàng nủng nịu nói :
- Thiếu Hoa... Chàng sao vậy ? Nếu Mỹ Mỹ là chàng thì đã bế Mỹ Mỹ đưa lên tràng kỹ rồi.
- Nàng muốn ta bế ai ?
- Chàng bồng Mỹ Mỹ lên đi.
- Ơ... Bồng nàng lên... Để làm gì ?
Mỹ Mỹ nguýt Thiếu Hoa :
- Đưa Mỹ Mỹ đến tràng kỹ, rồi sau đó... Chàng biết phải làm gì mà.
- Làm gì...
Nàng tròn mắt nhìn Thiếu Hoa :
- Chuyện đó mà chàng còn hỏi nữa ư ? Chẳng lẽ chàng ngố đến không biết cả chuyện phòng the đôi lứa ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Tại hạ chẳng hiểu ý nàng.
- Hãy để Mỹ Mỹ dạy cho chàng.
- Nàng muốn dạy ta gì nào ?
- Thì Mỹ Mỹ dạy cho chàng chuyện kín phòng the của đôi lứa. Ở trong thư phòng này chỉ có Mỹ Mỹ và Thiếu Hoa thôi, chàng đừng ngại.
Mỹ Mỹ vừa nói vừa toan cởi áo Thiếu Hoa nhưng chàng đã vội cản tay nàng lại :
- Cô nương định làm gì vậy ?
Mỹ Mỹ phá lên cười :
- Coi kìa...
Mỹ Mỹ lườm Thiếu Hoa, rồi nắm lấy tay chàng.
Thiếu Hoa nói :
- Cô nương... Tại hạ và cô nương vốn dĩ chỉ mới biết nhau, sao cô nương dạn dĩ như vậy ? Nam nữ thọ thọ bất tương thân, cô nương không nghĩ tại hạ là nam nhân sao ?
Nàng nguýt Thiếu Hoa :
- Nếu chàng là nữ nhân, Mỹ Mỹ mới ngại đó. Còn ở đây chàng đừng nói đến đạo lý. Mỹ Mỹ sẽ hầu hạ chàng cho đến khi chàng...
Nàng bỏ lững câu nói giữa chừng mà áp tay Thiếu Hoa vào vùng thượng đẳng của mình. Mỹ Mỹ nhỏ nhẹ nói :
- Chàng thích không ?
Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ chẳng thấy có gì thích cả. Nếu không muốn nói lổ mũi của tại hạ sẽ nổ tung ra đây.
Câu nói này của Thiếu Hoa khiến Mỹ Mỹ thẫn thờ :
- Sao ? Chàng không thích à ?
Thiếu Hoa gật đầu rút tay lại :
- Nếu cô nương định hầu hạ tại hạ thì tại hạ và cô nương cùng đối ẩm thì thích hơn.
Thiếu Hoa vừa nói dứt câu thì một giọng nói thật ôn nhu từ tốn cất lên sau lưng chàng.
- Mỹ Mỹ cô nương chắc chắn không tạo được niềm phấn khích cho công tử đâu.
Giọng nói kia thật nhẹ nhàng, ôn nhu và từ tốn, với một sức hấp dẫn buộc Thiếu Hoa lẫn Mỹ Mỹ phải nhìn lại. Người xuất hiện chẳng ai khác, chính Như Băng. Trong bộ cánh trắng, nàng vừa đài các vừa lộng lẫy đến độ Mỹ Mỹ cũng phải ngây mặt ra đứng nhìn nàng.
Như Băng bước vào thư phòng của Thiếu Hoa. Mùi xạ hương từ cơ thể nàng tỏa ra không nồng nặc mà lại thoang thoảng, nhưng nó vẫn xua mùi xạ hương nồng nồng của Mỹ Mỹ.
Nàng nhìn Mỹ Mỹ.
Thiếu Hoa ôm uyền nhưng chưa kịp lên tiếng thì Mỹ Mỹ đã cất tiếng trước :
- Mỹ Mỹ ở trong Vạn Hương Lầu, phận là kỹ nữ nhưng chưa từng thấy nữ nhân nào trơ trẽn và vô duyên như phu nhân đây. Người ta không mời mà đến. Chỗ của phu nhân là ở Vạn Hương Lầu chứ đâu phải ở biệt trang này.
Như Băng cau mày :
- Cô nương nói ai vậy ?
- Mỹ Mỹ nói phu nhân đó.
Như Băng nhìn lại Thiếu Hoa, ôn nhu nói :
- Thiếu Hoa công tử...Ta mạo muội đến đây chỉ vì cảm nhận ở công tử có một cái gì đó gần gủi. và cũng có vài chuyện muốn hỏi công tử... Nên ta muốn đối ẩm với công tử... Nếu công tử có nhã ý đối ẩm với Như Băng, Như Băng mạn phép đuổi vị cô nương này đi nhé ?
Thiếu Hoa bối rối :
- Phu nhân...
Như Băng khoát tay :
- Thiếu Hoa công tử đồng ý không ?
Thiếu Hoa nhìn lại Mỹ Mỹ :
- Mỹ Mỹ...
Như Băng khoác tay :
- Không cần công tử phải nói với thị.
Lời cứ như còn đọng trên cánh môi của nàng thì Như Băng với bộ pháp thần

kỳ đã lướt đến Mỹ Mỹ. Hữu thủ với ngón tay thanh mảnh, chụp tới mặt Mỹ Mỹ, nhanh ngoài một chớp mắt.
Mỹ Mỹ rú lên :
- A...
Như Băng nghiêm giọng nói :
- Chưa ai dám xúc phạm với ta bằng những câu nói như cô nương đã thốt đâu.
Thiếu Hoa lúng túng nói :
- Trương phu nhân... Xin dừng tay lại.
Chân diện Mỹ Mỹ biếc sắc tái nhờn, tái nhợt. Như Băng từ từ rút tay về:
- Nể mặt Thiếu Hoa công tử, ta tha cho ngươi đó. Đi đi, lần sau gặp mặt, ngươi đừng dùng những lời nói như thế với bổn nương.
Mỹ Mỹ lấm lét nhìn nàng.
Như Băng nói :
- Nếu như ta còn nghe những lời nói như vừa rồi thốt ra từ cửa miệng của cô nương...
Nàng chau mày, đanh giọng buông từng tiếng một :
- Chiếc lưỡi của cô nương sẽ chẳng còn nằm yên trong miệng của cô nương đâu.
Mỹ Mỹ nhìn Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa nói :
- Cô nương... Tại hạ sẽ gặp lại cô nương.
Mỹ Mỹ lườm Như Băng rồi miễn cưỡng bỏ ra ngoài. Nhưng nàng vừa bước lên ngưỡng cửa thì Như Băng gọi giật lại :
- Mỹ Mỹ cô nương...
Mỹ Mỹ dừng bước nhìn lại Như Băng nhưng hai cánh môi mím chặt không muốn mở miệng lên tiếng. Như Băng khe khắt nói :
- Ta không muốn cô nương gặp Thiếu Hoa công tử. Cô nương nghe chứ ?
Mỹ Mỹ giận đến dỏ mặt. nàng miễn cưỡng hỏi :
- Trương phu nhân có quyền cấm đoán Mỹ Mỹ à ? Phu nhân không có quyền.
- Ta ra lệnh cho nàng đó. Đừng quên lời nói ta hôm nay.
Nàng khoác tay :
- Đi đi !
Mỹ Mỹ thở hắt ra rồi quay bước đến đóng cửa thư phòng lại.
Nàng nhìn lại Thiếu Hoa sau khi đóng cửa xong.
Hai người đối nhãn nhìn nhau, Thiếu Hoa ôm quyền xá :
- Trương phu nhân đến tại hạ có điều chi chỉ giáo ?
Nàng chỉ chiếc bàn :
- Chúng ta ngồi đối ẩm với nhau chứ ?

- Nếu đó là ý muốn của phu nhân.
Như Băng mỉm cười :
- Tất nhiên đó là ý muốn của Như Băng rồi.
Nàng vừa nói vừa bước đến ngồi uống chiếc đôn đối diện với Thiếu Hoa.
Tự tay Như Băng rót rượu ra chén rồi nói :
- Ta mời công tử một chén rượu.
- Đa tạ phu nhân.
Thiếu Hoa bưng chén rượu mà Như Băng tra, vô tình vết xước trên mu bàn tay của chàng đập vào mắt nàng. Đôi chân mày lá liễu cong vút của Như Băng thoạt nhíu lại khi thấy vết xước đó.
Nàng cùng Thiếu Hoa uống cạn số rượu được chuốc ra.
Đặt chén xuống trước mặt, Thiếu Hoa nói :
- Trương phu nhân thân hành đến biệt trang có điều chi chỉ giáo cho tại hạ ?
Như Băng mỉm cười.
Nụ cười mỉm hiện lên trên hai cánh môi của nàng đập vào mắt Thiếu Hoa.
Tiếp nhận nụ cười mỉm cũa Như Băng, Thiếu Hoa nghĩ thầm :
"Trương phu nhân đúng là có nụ cười mê hồn. Trên thế gian này chắc không có mấy người được trời ban cho sắc đẹp và nụ cười như Trương phu nhân."
Như Băng ôn nhu nói :
- Như Băng đến tìm công tử chỉ vì biết chắc một điều, công tử nghĩ Như Băng là Trương phu nhân !
- Tại hạ quả là có ý niệm đó. Nếu không đúng, mog phu nhân miễn thứ cho tại hạ.
Nu Như Băng là công tử thì cũng nghĩ như vậy thôi. Nên Như Băng đâu dám trách công tử. Thật ra Như Băng không phải là Trương phu nhân như công tử nghĩ mà là một người gần gũi với Thiên Tống thôi.
Nàng bưng bầu rượu chuốc ra chén của mình và Thiếu Hoa rồi nói tiếp:
- Như Băng đến tìm công tử cũng không phải để minh chứng cho mối quan hệ giữa Như Băng và Thiên Tống. Như Băng tìm công tử vì lý do khác.
Nghe nàng thốt ra câu này, chân diện Thiếu Hoa căng thẳng hẳn lên.
Chàng nghĩ thầm trong đầu :
"Chẳng lẽ Như Băng cô nương đã phát hiện ra chân tướng hắc y dạ hành của mình rồi ư ?" Thiếu Hoa vừa nghĩ vừa quan sát chân diện của Như Băng.
Chàng ngập ngừng rồi miễn cưỡng hỏi :
- Thế Như Băng tiểu thư tìm tại hạ có chuyện gì à ?
Như Băng bung chén rượu nói :
- Công tử uống với Như Băng một chén rồi Như Băng sẽ nói.
- Mời Như Băng cô nương.
Uống cạn số rượu tự tay mình chuốc ra, rồi đặt chén xuống bàn. Như Băng ôn nhu nói :

- Thật ra Như Băng cũng chẳng biết nói như thế nào, nhưng có một điều Như Băng cảm nhận được khi lần đầu tiên chạm mặt với Thiếu Hoa công tử.
Thiếu Hoa nhìn nàng hỏi :
- Như Băng cảm nhận được điều gì à ?
Nàng nhìn chàng chăm chăm, từ tốn nói :
- Mặc dù lần đầu tiên gặp mặt với công tử, nhưng Như Băng có cảm giác giữa Như Băng với công tử rất gần gũi nhau. Cảm giác đó cứ ẩn trong tâm tưởng Như Băng buộc ta phải tìm đến công tử.
Thiếu Hoa thở một tiếng như trút được gánh nặng trên vai mình, chàng nghĩ thầm :
"Hóa ra Như Băng chỉ đến tìm mình theo cảm giác chứ chẳng biết gì về mình." ö niệm đó trôi qua trong đầu Thiếu Hoa khiến chàng buột miệng hỏi :
- Sao Như Băng cô nương lại có cảm giác đó ?
Như Băng lắc đầu :
- Như Băng cũng không biết nữa. Có thể ta gặp công tử ở đâu đó trong tiềm thức của mình. Nên vừa gặp thì đã có ngay cảm giác gần gủi rất mơ hồ về công tử.
Thiếu Hoa mỉm cười nói :
- Như Băng cô nương có cảm giác mơ hồ đó nhưng Thiếu Hoa thì lại không có cảm giác gì cả; Như Băng mỉm cười nói :
- Mỗi người có giác quan khác nhau, chẳng ai giống ai được.
Nhưng Như Băng phải thú thật, mình luôn có cảm giác rất gần gủi với Thiếu Hoa công tử. Ta muốn nó đừng đọng trong tâm tưởng nhưng càng xua nó đi thì nó càng rất rõ rệt như thật, nên buộc Như Băng phải đến đây.
- Như Băng cô nương đến vì cảm giác mơ hồ nọ, nên có ý muốn tìm hiểu thân phận thật của Thiếu Hoa ?
Như Băng nhìn Thiếu Hoa. Nàng khẽ gật đầu :
- Quả thật Như Băng cũng có ý đó.
- Nếu Như Băng cô nương muốn biết, tại hạ cũng sẵn sàng nói cho cô nương biết. Không có gì khiến cho tại hạ phải dấu cô nương.
Thiếu Hoa bưng chén rượu của mình :
- Đến lượt Thiếu Hoa mời cô nương.
- Như Băng đa tạ, mời công tử.
Hai người lại cạn chén.
Cầm chén rượu không xoay đúng một vòng trong hai bàn tay mình. Thiếu Hoa nhìn Như Băng ôn nhu nói :
- Tại hạ người huyện Thành Chương. Từ nhỏ đã quen sống trên sông nước Hoàng Giang bằng nghề câu cá. Nói chung, Thiếu Hoa là một tiểu ngư của huyện Thành Chương. Chẳng có tên tuổi gì trong cỏi đời này.
Như Băng cười khảy rồi nói :

- Công tử nói thật với Như Băng chứ ?
- Tại hạ nói thật.
- Chắc không ?
- Chẳng có gì bí mật để tại hạ dấu cô nương.
Chàng vừa đáp lời Như Băng vừa nghĩ thầm :
"Như Băng cô nương hẳn muốn biết bí mật kiếm pháp của mình chăng ?"
Nghĩ như vậy, Thiếu Hoa buột miệng hỏi :
- Sao Như Băng cô nương lại không tin tại hạ. Bộ lời nói của Thiếu Hoa chỉ là những lời nói gian trá với Như Băng ?
Như Băng lắc đầu :
- Không không.... Như Băng không nghĩ như vậy.
- Thế Như Băng cô nương nghĩ gì ?
- Như Băng cảm nhận công tử không có vẻ gì là một tiểu ngư tầm thường trên sông Hoàng Giang cả.
- Thế tại hạ có gì mà cô nương nghĩ như thế ?
- Vì Lại Xương Uy.
- Chính Lại lão bộc khiến cô nương nghĩ Thiếu Hoa gian trá ?
- Như Băng không nghĩ Thiếu Hoa gian trá đâu. Nhưng công tử chắc chắc có một thân phận không tầm thường nên mới được Lại Xương Uy trại chủ Lĩnh Cương Trại Bổn Đầu Sơn thuần phục. Thậm chí còn chấp nhận làm lão bộc cho công tử.
Như Băng vừa thốt dứt câu thì Thiếu Hoa phá lên cười khanh khách.
chàng vừa cười vừa nói :
- Không ngờ Lại lão bộc khiến cho Như Băng cô nương hoài nghi lời nói của tại hạ.
- Không... Như Băng không hoài nghi lời nói của công tử, nhung chỉ lấy làm lạ mà thôi. Lại Xương Uy vốn là người cao ngạo, kiêu hãnh nhưng rất trọng lời nói của mình, trên võ lâm y cũng là hảo thủ hiếm có, thế mà...
Thiếu Hoa cướp lời nàng :
- Nếu cô nương thắc mắc, tại hạ sẽ nói vì sao Xương Uy trại chủ Lĩnh Cương Trại lại chấp nhận làm lão bộc cho Thiếu Hoa. Chỉ vì Xương Uy trọng lời nói của mình, và đã thua Thiếu Hoa trong một lần đánh cược.
Chỉ có thế thôi.
Nàng nhìn chàng mỉm cười, từ tốn nói :
- Một tiểu ngư của dòng sông Hoàng Giang mà thu nạp được Lại trại chủ Lĩnh Cương Trại, không may mắn chút nào mà phải có bản lĩnh.
- Thiếu Hoa chẳng có bản lĩnh gì đâu.
Như Băng đứng lên :
- Dù công tử chẳng có bản lĩnh gì và xuất thân là một tiểu ngư của dòng Hoàng Giang, nhưng Như Băng vẫn cảm nhận công tử rất gần gũi với mình.

Có thể Như Băng và công tử đã biết nhau từ trong tiềm thức.
- Có thể vậy.
Nàng mỉm cười nhìnchàng, từ tốn nói :
- Công tử có thể cho Như Băng nhìn qua vết xước trên mu bàn tay của công tử chứ ?
Thiếu Hoa cau mày nhìn Như Băng :
- Cô nương bổng dưng lại chú ý đến vết xước trên tay của tại hạ ?
- Có lý do khiến Như Băng phải chú nhãn đến. Công tử có thể cho Như Băng xem được chứ ?
Thiếu Hoa miễn cưỡng đưa tay đến cho nàng cem. Vừa xem qua vết xước trên tay chàng, mặt Như Băng đanh lại. Như Băng nhìn lại Thiếu Hoa :
- Sao công tử có vết xước này ?
- Ơ... Tại hạ có nên nói cho Như Băng cô nương không nhỉ ? Mà sao cô nương lại quan tâm đến vết xước này nhỉ. Nó gợi trong đầy cô nương ý niệm gì ?
- Mặc dù đây chỉ là một vết xước, nhưng nếu nó là một vết xước bình thường, Như Băng không quan tâm đến đâu. Mà đây là vết xước được tạo ra bởi "Quỷ Thủ" của chủ nhân Nhục Nhân Địa. Dù chỉ có một vết xước nhỏ thôi nhưng Thiếu Hoa công tử đã trúng phải "Tiêu Hồn Quỷ Cốt" của Nhục Nhân Địa chủ nhân.
Thiếu Hoa cau mày :
- Như Băng cô nương biết người tạo ra vết xước có độc trên mu bàn tay của tại hạ ?
Như Băng gật đầu :
- Biết. Giang hồ mênh mông, nhưng trong võ lâm thì có mấy người đáng gọi là hảo thủ anh hùng. Mỗi người có một đặc dị công phu riêng. Nên Như Băng dễ dàng nhận ra thôi. Phàm những ai đã bị Nhục Nhân Địa chủ nhân để lại Tiêu Hồn Quỷ Cốt trong nội thể thì người đó đã được chủ nhân Nhục Nhân Địa để ý đến. Nếu không thuần phục Nhục Nhân Địa, trở thành nhục nhân thì đau khổ, sống không bằng chết.
- Nói vậy, chủ nhân Nhục Nhân Địa đã chú ý đến tại hạ ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Tại hạ vô tình đã gặp. Không ngờ mình lại rơi vào tầm mắt của chủ nhân Nhục Nhân Địa. Vậy xin hỏi cô nương, có cách gì trục được Tiêu Hồn Quỷ Cốt trong nội thể của tại hạ không ?
- Chỉ có một cách duy nhất, đó là dùng viên Tỵ Độc thần châu, đó là báu vật bất ly thân của người. Công tử không thể nào lấy được đâu.
- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo. Nếu không giải được Tiêu Hồn Quỷ Cốt, Thiếu Hoa đành phải đầu phục chủ nhân Nhục Nhân Địa. Mà điều đó tại hạ chẳng muốn chút nào.

Như Băng buông tiếng thở dài, ôn nhu nói :
- Công tử trở thành Nhục Nhân Địa thì chẳng khác nào xác chết biết thở và phải tuân theo chỉ lịnh của chủ nhân Nhục Nhân Địa.
Thiếu Hoa tròn mắt nhìn nàng :
- Vậy ư ?
Như Băng gật đầu :
- Công tử tin Như Băng đi.
- Sống mà chẳng còn hồn, chỉ còn mỗi cái xác răm rắp tuân phục người khác thì chết còn sướng hơn. Tại hạ không thích như vậy đâu cô nương, có cách nào khác trục Tiêu Hồn Quỷ Cốt không ?
- Ngoại trừ Tỵ Độc Châu ra, không có cách thứ hai.
Thiếu Hoa buột miệng nói :
- Lão này thật là gian trá.
Như Băng mỉm cười, nàng từ tốn nói :
- Nếu được, Như Băng sẽ tìm cách giúp công tử.
- Cô nương có ý giúp tại hạ ?
Như Băng gật đầu.
Thiếu Hoa phấn khích hẳn lên. Chàng vồn vã hỏi ; - Sao cô nương lại muốn giúp tại hạ ?
- Như Băng giúp công tử vì cảm giác mơ hồ trong tâm tưởng mình. Như Băng cảm thấy công tử rất gần với Như Băng.
Thiếu Hoa chuốc rượu ra hai chén. Chàng bưng chén rượu nhìn Như Băng nói :
- Tại hạ kính cô nương một chén rượu.
- Đa tạ công tử. Mong rằng chén rượu và cuộc đối ẩm hôm nay sẽ mãi mãi là dấu ấn trong cuộc tao ngộ giữa Như Băng với công tử.
- Nhứt định Thiếu Hoa sẽ không quên.
Hai người cùng cạn chén như thể một đôi tri kỷ vừa mới gặp đã trở nên thân quen.
Khi Như Băng đi rồi, Thiếu Hoa bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài hoa viên. Những gì Như Băng nói với chàng, giờ đây tạo ra trong chàng một thứ cảm giác rất lạ lùng. Chàng cảm nhận giữa chàng và Như Băng có một mối quan hệ rất gần gủi, mơ hồ.
Thiếu Hoa chau mày :
- Chẳng lẽ ta cũng có cảm nhận giống như nàng ta sao ?
Thật ra Như Băng cô nương đã biết gì về mình ? Nàng ta đến gặp mình vì cảm giác mơ hồ kia hay còn mục đích nào khác hơn nữa ?

Hồi 18
Máu nhuộm giang hồ

Trong màn mưa phùn, kết tạo nên một không gian xám xịt và u ám, cổ xe độc mã của Trương Thiên Tống chậm rãi dừng trước tòa trong viên Phi Yến thiên trang. Tòa trang được võ lâm suy tôn là "Thiên hạ đệ nhất trang."
Trương Thiên Tống đánh cổ xe độc mã tiến thẳng qua cửa ngọ môn, rồi dừng trước cửa tòa đại sảnh có đôi kỳ lân bằng đá đặt ngay dưới những bậc tam cấp.
Thiên Tống còn ngồi trên ghế xà ích thì hai gã gia nhân Phi Yến trang trong bộ võ phục xám từ trong bước ra.
Hai gã đó dang chân trước đầu con tuấn mã.
Gã gia nhân có bộ mặt xương xẩu với chiếc cằm nhọn hoắc gắt gỏng nói:
- Gã kia… Ngươi là ai sao dám to gan dong cả cổ xe độc mã vào Phi Yến thiên trang?
Thiên Tống bưng bầu rượu dốc một ngụm đầy rồi nhìn hai gã đó từ tốn nói:
- Nhị vị là người của Phi Yến thiên trang?
- Ngươi còn hỏi nữa? Bộ đôi mắt của ngươi không có con ngươi sao mà còn hỏi chứ?
Thiên Tống dốc tiếp một ngụm rượu rồi ôn nhu nói tiếp:
- Con tuấn mã của tại hạ không biết đây là thiên hạ đệ nhất trang của Lục trang chủ. Nó hồ đồ như vậy nhị vị huynh đài cứ xử nó.
Lời của Thiên Tống vừa dứt thì gã gia nhân mặt rổ liền vung kiếm đâm ngay vào cổ con tuấn mã.
Nhận một kiếm của gã gia nhân, con bạch mã dựng hai vó trước hí lên lồng lộng rồi đổ sầm xuống đất. Một vòi máu tưới ra thấm đỏ những bậc tam cấp.
Đến lúc bấy giờ Thiên Tống mới chịu rời ghế xà ích phi thân xuống đất.
Y chấp tay sau lưng tiến đến trước mặt hai gã gia nhân của Phi Yến thiên trang, từ tốn nói:
- Nhị vị huynh đài đã giết kẻ hồ đồ rồi, đến lượt tại hạ thỉnh giáo nhị vị.
Gã gia nhân thứ hai có bộ mặt non choẹt, mày râu được cạo nhẵn nhụi như một đứa trẻ nít lên tiếng:
- Ngươi muốn thỉnh thị gì?
Thiên Tống mỉm cười từ tốn nói:
- Tại hạ thỉnh nhị vị vào báo với Lục Giã Phùng trang chủ có Thiên Tống đến.

Hai gã gia nhân Phi Yến thiên trang cau mày:
- Các hạ nói sao?
Gã mặt rỗ nói tiếp:
- Sao… ngươi nói ngươi là Huyết Kiếm Trương Thiên Tống đại hiệp ư?
Nghe không lọt lỗ tai chút nào.
Y vừa nói dứt lời thì thanh kiếm cụt xn. Cùng với sự xuất hiện đó thì ảnh kiếm đã cắt một đường vòng cung tiện búi tóc của hai gã đó.
Hai gã gia nhân Phi Yến thiên trang đứng thừ ra như hai pho tượng, mắt trừng trừng nhìn Thiên Tống. Thiên Tống rọi sát nhãn vào mặt hai gã đó, ôn nhu nói:
- Thân phận của hai người chưa đủ để trả lại mạng cho con bạch mã của tại hạ.
Hai gã gia nhân Phi Yến thiên trang biến sắc như thể nhuộm chàm.
Gã mặt rổ lí nhí nói:
- Trương tôn giá… tiểu nhân biết lỗi của mình.
- Được… Vậy nhị vị còn nghĩ tại hạ không phải là Trương Thiên Tống không?
- Tiểu nhân không dám vô lễ nữa.
- Vậy thì hãy báo cho Lục trang chủ biết.
- Tiểu nhân sẽ báo ngay.
Thiên Tống không màng đến xác con tuấn mã mà chấp tay sau lưng ung dung tiến vào tòa đại sảnh đường Phi Yến thiên trang, y ngồi xuống bàn, thản nhiên chuốc trà ra chén rồi bưng lên uống.
Uống cạn một tuần trà thì Lục Giã Phùng từ ngoài cửa đại sảnh bước vào.
Y có dáng người dong dỏng cao, trong thật nho nhả. Khuôn mặt chữ điền, phương phi. Tóc râu đen nhánh mặc dù đã ngoài tứ tuần.
Vừa bước vào đại sảnh, Lục Giã Phùng giã lã nói:
- Trương hiệp đến mà Lục mỗ không biết để mở đại yến nghinh tiếp, lại còn bị bọn gia nhân vô lễ giết mất ngựa… Thất lễ… thất lễ…
Y bước đến trước mặt Thiên Tống ôm quyền xá rồi nói:
- Trương hiệp miễn thứ cho Phi Yến thiên trang.
Thiên Tống đặt chén rượu xuống bàn. Y ôm quyền Lục Giã Phùng:
- Trang chủ đừng khách sáo quá đáng như vậy. Tại hạ đến rồi sẽ đi ngay thôi, không để trang chủ phải mở yến tiệc mời tại hạ.
Lục Giã Phùng nhìn Thiên Tống giã lã nói:
- Trương hiệp đến mà đi gấp như vậy à? Chẳng hay Trương hiệp có điều gì cần nơi Lục mỗ?
Thiên Tống nhịp những ngón tay lên mặt bàn:
- Thiên Tống chẳng có điều gì chỉ giáo cho Lục trang chủ đâu. Mà chỉ muốn biết trang chủ có ý gì khi con bạch mã của Thiên Tống bị người của Phi Yến

thiên trang giết chết?
- Bọn gia nhân của Lục mỗ quá ư hồ đồ. Để Lục mỗ bồi hoàn cho Trương hiệp con tuấn mã khác.
Thiên Tống lắc đầu:
- Không… Ý của tại hạ là để cho người của Phi Yến thiên trang giết ngựa của tại hạ đó.
Mặt Lục Giã Phùng cau lại. Y ngập ngừng hỏi:
- Trương hiệp muốn làm như vậy hẳn có mục đích?
Thiên Tống đứng lên:
- Tại hạ có mục đích. Mục đích của tại hạ là buộc trang chủ phải bồi hoàn lại cái mà người của thiên trang đã lỡ lấy đi của tại hạ. Nhưng không phải bồi hoàn bằng một con ngựa.
Lục Giã Phùng nhìn sang Thiên Tống. Y trang trọng nói:
- Ý của Trương hiệp là gì?
Thiên Tống khoanh tay trước ngực, ôn nhu nói:
- Tại hạ muốn viên thần châu chuyển luân của Phi Yến thiên trang.
Sắc diện của Lục Giã Phùng đỏ bừng. Y nhìn Thiên Tống gần như không chớp mắt. Sắc diện của Lục Giã Phùng càng lúc càng đỏ hơn cho đến khi nó biến qua màu tím bầm rồi chuyển thành màu tái nhờn nhợt.
Hai người im lặng nhìn nhau. Một lúc sau Lục Giã Phùng mới từ tốn lên tiếng nói:
- Sao Trương hiệp biết Phi Yến thiên trang của Lục mỗ có thần châu tỵ phong?
Nhướng đôi mày lưỡi kiếm, Thiên Tống đá lời Lục Giã Phùng:
- Điều đó trang chủ không cần biết.
- Lục mỗ đã hiểu mục đích của Trương hiệp.
- Lục trang chủ đồng ý bồi hoàn viên thần châu tỵ phong cho Thiên Tống chứ?
Lục Giã Phùng bất ngờ phá lên cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của gã nghe thật đinh tai nhức óc. Lục Giã Phùng bất ngờ cắt ngang tràng tiếu ngạo đó. Y nhìn lại Thiên Tống:
- Trương hiệp nói tiếp cho Lục mỗ biết Phi Yến thiên trang là gì của võ lâm Trung Nguyên?
- Thiên hạ đệ nhất trang.
Lục Giã Phùng gật đầu:
- Đúng là Phi Yến thiên trang được bằng hữu trong giang hồ phong cho cái danh là thiên hạ đệ nhất trang, vậy một thiên hạ đệ nhất trang có nên để cho một kiếm thủ muốn đòi gì là được sao?
- Thiên Tống biết Lục trang chủ sẽ nói ra câu này. Thiên Tống đòi hỏi trang chủ nhưng thừa biết sự đòi hỏi của mình chẳng bao giờ được đáp ứng đâu.

Bởi vì sau lưng Lục trang chủ còn có Tam Khôi trưởng bối nữa mà. Nhưng cho dù có Tam Khôi trưởng lão và cái danh thiên hạ đệ nhất trang thi Lục trang chủ cũng phải bồi hoàn cho tại hạ bằng viên thần châu tỵ phong.
- Một con ngựa mà phải đổi bằng viên thần châu tỵ phong. Con bạch mã của Trương hiệp quả là bảo vật đó.
- Nếu có Tam Khôi trưởng lão ở đây… Thiên Tống nghĩ ba vị trưởng tôn đó sẽ đổi cho Thiên Tống đấy.
Giã Phùng lắc đầu:
- Lục mỗ không tin vào lời nói của Trương hiệp.
- Tin hay không tin là quyền của Lục trang chủ, nhưng mục đích Thiên Tống đặt ra thì phải đạt bằng được.
Lục Giã Phùng thối lại hai bộ. Y nhìn Thiên Tống bằng ánh mắt hừng hực sắc chết chóc. Giã Phùng gằn giọng nói:
- Kiếm của Trương hiệp nhanh hay phi đao của Lục mỗ nhanh?
- Nếu muốn biết Lục Giã Phùng trang chủ phải thử xem cái gì nhanh và lợi hại hơn. Nhưng trước khi Lục trang chủ muốn biết cái gì nhanh, hãy trao viên thần châu tỵ phong cho Thiên Tống.
- Điều đó Trương hiệp còn phải hỏi xem những ngọn phi đao của Phi Yến thiên trang chủ có đồng ý hay không.
- Trang chủ đã quyết định rồi chứ?
- Nghe danh Huyết Kiếm của Trương Thiên Tống vang danh bốn biển trong thiên hạ, Lục mỗ cũng đã có ý muốn thỉnh giáo lâu rồi.
Thiên Tống lắc đầu khoát tay:
- Sai rồi.
- Thiên Tống… Lục mỗ sai ở chỗ nào?
- Ở đây không có sự thỉnh giáo mà là sự quyết định của Lục trang chủ. Kiếm của Thiên Tống không phải dùng để ấn chứng cao thấp mà dùng để đạt mục đích của mình.
- Trương hiệp, Lục mỗ không khách sáo với các hạ đâu.
Lục Giã Phùng vừa nói vừa lắc cổ tay, ngay lập tức trên tay y xuất hiện một ngọn phi đao sáng ngời.
Lục Giã Phùng cười khảy nói:
- Phi đao của Phi Yến thiên trang Lục Giã Phùng trúng đích lắm.
Nếu không trúng đích thì hóa ra Phi Yến thiên trang chỉ biết dựa vào Tam Khôi để được cái danh thiên hạ đệ nhất trang sao?
Lục mỗ đâu muốn bị bằng hữu chê cười là kẻ hữu danh vô thực, chỉ biết dựa vào bề trên lập sẵn trong chốn võ lâm này chứ.
- Trang chủ có được bao nhiêu lưỡi phi đao?
- Đủ đưa Thiên Tống Huyết Kiếm xuống chầu Diêm Vương.
- Tốt… Nói thì hay nhưng Thiên Tống không tin Phi Yến thiên trang trang

chủ có bản lãnh nghiêng trời như vậy.
- Lục mỗ sẽ cho Thiên Tống thấy sự lợi hại của phi đao như thế nào.
Lục Giã Phùng vừa nói, vừa hơi chao người. Cũng với cái chao mình đó, ngọn phi đao rời khỏi bản thủ của y cắt một đường thẳng tắp hướng vào yết hầu Thiên Tống. Phi đao thoát ra khỏi tay Lục Giã Phùng nhanh đến độ gần như chẳng thấy chớp đao sáng ngời. Ngọn phi đao lướt nhanh đến độ thoát khỏi tầm nhìn của nhãn quang. Nhưng phi đao nhanh, Thiên Tống còn nhanh hơn. Y hình như chẳng thèm nhìn đến tay của đối phương phát xuất phi đao như thế nào mà chỉ nghe khí đao thì đã biết phi đao của đối thủ hướng vào đâu trên cơ thể mình.
Hai chân y gần như không nhích động gì mà chỉ lách đầu qua bên một chút đủ để ngọn phi đao lướt sát cổ mình rồi ghim vào cây cột sau lưng.
- Chát…
Ngọn phi đao thứ nhất vừa ghim vào cây cột sau lưng Thiên Tống, ngọn phi đao thứ hai đã tiếp nối ngọn phi đao thứ nhất. Lần này có công thẳng vào tâm huyệt của đối phương.
Lỗ tai Thiên Tống lại giật nhẹ một cái. Cùng với cái giật khẽ đó, y ngã người ra sau để ngọn phi đao lướt sát qua bên ngực, thao tác của Thiên Tống cực kỳ chuẩn đích, cứ như y biết được ý đồ phóng phi đao của đối phương.
Tránh một lúc gần như hai ngọn phi đao của Lục Giã Phùng mà tuyệt nhiên thanh Huyết Kiếm cũng vẫn nằm gọn sau lưng Thiên Tống.
Tránh được một chiêu phi đao thứ hai của đối phương, Thiên Tống bật lên như cánh cung. Ngay lập tức y nghe tiếng rít gió của ba ngọn phi đao.
Bằng một bộ pháp thần kỳ, uốn lượn thần kỳ, uốn lượn thân hình như một vũ công múa điệu nghê thường làm cho Lục Giã Phùng phải hoa cả mắt, Thiên Tống né tránh luôn ba ngọn phi đao của đối phương.
Bộ pháp thần kỳ của Thiên Tống khiến cho Lục Giã Phùng đứng phổng ra như tượng. Y gần như chẳng tin vào mắt mình nữa.
Thiên Tống khoanh tay trước ngực nhìn Giã Phùng:
- Lục trang chủ thỏa mãn rồi chứ?
Lục Giã Phùng sửng sờ. Y lắc đầu như không tin vào mắt mình. Y lẩm nhẩm nói:
- Ngươi là quỷ hay ma?
- Lục trang chủ đã thỏa mãn rồi, giờ đến lượt trang chủ phải bồi tiếp tại hạ.
Thanh kiếm đỏ ối từ từ được Thiên Tống lòn tay ra sau lưng rút ra khỏi vỏ.
Chân diện Lục Giã Phùng căng thẳng cực độ. Chỉ mới chứng nghiệm lưỡi kiếm đỏ ối trên tay Thiên Tống thôi mà xương sống họ Lục gai buốt. Toàn thân y như thể có một vầng hàn khí bao bọc khiến y rùng mình.
Lục Giã Phùng hít một làn chân khí căng phồng lồng ngực.
Bất ngờ y thét lên, một tiếng:

- Chưa hết đâu.
Cùng với lời nói của gã, Lục Giã Phùng phát tác một đạo phách không chưởng với chín thành nội lực. Nhưng cái ẩn tàng trong đạo phách không chưởng đó lại chính là ngọn phi đao cuối cùng của Lục Giã Phùng. Y đã đánh cược sinh mạng mình bằng chiêu đao này.
Thiên Tống hơi cau mày. Y hoành nhọn Huyết Kiếm hứng thẳng lấy đạo phách không chưởng của đối phương.
- Keng…
Ngọn phi đao chạm vào lưỡi kiếm bật ngược trở lại. Ngọn phi đao của Lục Giã Phùng chưa kịp rơi xuống đất thì lưỡi Huyết Kiếm đã chém thẳng vào nó.
- Chát…
Ngọn phi đao bay ngược trở lại Lục Giã Phùng.
Lục Giã Phùng hoàn toàn bất ngờ với chiêu đao Lãng Tử Hồi Đầu của Thiên Tống. Y phát hiện được thì phi đao đã đến nơi rồi. Một người thành danh với phi đao, Lục Giã Phùng đâu để bị thảm bại bởi chiêu thức này của đối phương. Mặc dù y phản xạ cực nhanh, nhưng ngọn phi đao vẫn chém một vết ngay trên bờ vai của gã.
Máu tuôn ra ướt đỏ tay áo của Lục Giã Phùng. Cảm giác đau rát bỗng xông lên đầu gã. Phi Yến thiên trang trang chủ Lục Giã Phùng chưa kịp hoàn hồn thì mũi kiếm đã chụp đến nhanh như vũ bảo.
Họ Lục chỉ kịp thấy một chớp đỏ ối mà tuyệt nhiên chẳng biết chiêu kiếm của đối phương công vào vùng yếu huyệt nào trên cơ thể của y.
Khi Thiên Tống rút kiếù lại thì Lục Giã Phùng mới nhận ra đôi cước pháp không còn cảm giác nữa. Y từ quỵ đầu gối rồi té nhào xuống sàn đại sảnh.
Giã Phùng nhìn Thiên Tống bằng ánh mắt hậm hực.
Thiên Tống ôn nhu nói:
- Trang chủ đã thua.
- Ta đã là phế nhân.
Thiên Tống gật đầu:
- Trang chủ đã là phế nhân.
- Thiên Tống… Ngươi quá tàn nhẫn, sao thiên hạ có thể cho ngươi là đại hiệp?
- Tại hạ không giết người.
- Biến đối phương thành phế nhân còn tàn nhẫn hơn giết người.
- Ngay từ đầu trang chủ đã hất bỏ lời đề nghị của Thiên Tống. Để đạt được mục đích, tại hạ đã biến trang chủ trở thành phế nhân.
Giã Phùng đay nghiến nói:
- Biến Lục mỗ thành phế nhân. Ngươi đạt được mục đích của mình sao?
- Tại hạ phải đạt được điều đó.

Thiên Tống bước đến một bộ nhìn thẳng vào mắt Lục Giã Phùng.
Hai người đối nhãn với nhau, bất giác Giã Phùng rùng mình nhận ra ánh mắt lạnh lùng và tàn nhẫn của Thiên Tống. Mặc dù đã nhận ra ánh mắt đó nhưng thật bất ngờ, Giã Phùng ngửa mặt cười khanh khách.
Y vừa cười vừa nói:
- Thiên Tống… Lần này ngươi không đạt được mục đích rồi.
- Tại hạ muốn là được.
Thiên Tống vừa nói vừa hướng mũi Huyết Kiếm vào đúng ngay tam tinh Lục Giã Phùng.
Mũi Huyết Kiếm vừa chạm vào tam tinh họ Giã thì y rùng mình.
Mạc dù rùng mình, Lục Giã Phùng vẫn kiên cường nói:
- Lục mỗ chỉ có một cái mạng thôi… Thiên Tống, ngươi cứ tự nhiên lấy mạng của Lục mỗ. Rồi ngươi sẽ ân hận khi phải đối mặt với Tam Khôi.
- Thiên Tống không biết ân hận.
Thiên Tống vừa nói vừa từ từ nhích mũi kiếm vào tam tinh Lục Giã Phùng.
Một đốm máu đỏ ối như hạt đậu ngay trên đầu mũi kiếm.
Mặc dù Giã Phùng không hề e ngại trước cái chết nhưng cảm nhận buốt nhói từ mũi kiếm của đối phương khiến cho y phải rùng mình.
Thiên Tống lạnh lùng nói:
- Trang chủ hãy mau thực hiện đòi hỏi của tại hạ. Thần châu đang ở đâu?
- Ngươi đừng hy vọng Lục mỗ giao thần châu chuyển luân cho ngươi.
Lời còn đọng trên môi Lục Giã Phùng thì mũi Huyết Kiếm lại chích sau tam tinh gã. Cảm giác rát buốt từ mũi kiếm như thể đâm thốc vào tận tâm nảo của họ Lục khiến toàn thân y gai lạnh và lớp da ốc nổi lên đầy mình. Hai cánh môi y mím chặt lại như thể đôi vỏ sò khép kín không muốn thốt ra lời.
Thiên Tống nói:
- Trang chủ không tiếp nhận lời thỉnh cầu của Thiên Tống?
Giã Phụng im lặng không đáp lời của Thiên Tống.
Thiên Tống nhìn chằm chằm. Hai cánh môi khẽ nhích động điểm nụ cười mỉm. Y nói:
- Mạng của trang chủ quý hay viên thần châu chuyển luân quý?
Giã Phùng vẫn im lặng như sẵn sàng tiếp nhận cái chết chứ không thèm đáp lời Thiên Tống.
Thấy im lặng, Thiên Tống từ từ chích mũi kiếm vào tam tinh gã. Giã Phùng nhăn mặt, mồ hôi từ trong ra ướt đẫm người gã.
Thiên Tống lạnh lùng nói:
- Trang chủ đã thất bại sao còn muốn kháng lại đòi hỏi của tại hạ? Giữ được cái mạng của mình tôn giá còn có cơ hội đoạt được thần châu.
Câu nói này của Thiên Tống buộc Giã Phùng phải đáp lời y:
- Lục mỗ đã là phế nhân.

- Dù sao cũng còn được cái mạng.
Thiên Tống vừa nói vừa chích mũi thêm mũi kiếm vào sâu hơn.
Cảm giác buốt nhói thọc sâu vào trong tâm nảo của Lục Giã Phùng, một lần nữa gã phải rùng mình, y không sao chịu đựng được thứ cảm giác nghe rờn rợn này. Lục Giã Phùng ngập ngừng nói:
- Lục mỗ nói.
- Trang chủ suy nghĩ chưa?
- Hãy rút kiếm của ngươi lại đi.
- Thiên Tống luôn chìu theo ý của người khác, chỉ sợ trang chủ không nhận ra tình cảnh của mình.
- Lục mỗ nhận ra rồi… ta biết không thể không nói được. Phong châu chuyển luân ở trên người ta.
- Thiên Tống thừa biết điều đó nhưng muốn trang chủ tự tay trao cho Thiên Tống.
Y vừa nói vừa rút ngọn Huyết Kiếm lại.
Giã Phùng gục mặt nhin xuống, rồi cởi sợi dây có đính viên tỵ phong thần châu đeo trên cổ. Y nắm viên thần châu trong lòng bàn tay phải chìa đến trước mặt:
- Thiên Tống… Tam Khôi trưởng bối sẽ tìm ngươi.
- Tại hạ luôn chờ đợi điều đó.
Thiên Tống vừa nói vừa đoạt lấy viên thần châu trong tay Lục Giã Phùng. Y nhìn lại họ Lục:
- Trang chủ là người biết lựa chọn giữa sinh mạng và báu vật. Mạng của người ta lúc nào cũng quý hơn.
Thiên Tống nói rồi quay lưng rảo bước đi thẳng ra cửa tòa đại sảnh đường.
Giã Phùng nhìn theo sau lưng Thiên Tống mà hai cánh môi mím chặt. Y không thốt lời nào nhưng trong chân diện lồ lộ những nét căm phẫn tột cùng.
Khi Thiên Tống đi rồi, Giã Phùng mới nhẩm nói:
- Ngươi chẳng bao giờ đạt được mục đích của mình.
Y vừa nói vừa lê đến chỗ bàn. Giã Phùng xoay chiếc bàn ba vòng.
Một chiếc hộc bí mật dưới gầm bàn lộ ra. Y lấy trong chiếc hộp bí mật đó một túi lụa được thêu bằng chỉ ngũ sắc. Mở túi lụa, một luồng ánh sáng xanh rờn hắt vào mặt y.
Y nhìntúi lụa, nói:
- Ta chết thì nó phải theo ta.
Lời nói của Giã Phùng vừa dứt thì ai đó chộp lấy túi lụa trên tay y. Giã Phùng giật mình. Y quay ngoắc lại. Đập vào mắt Giã Phùng là một trang giai nhân tuyệt sắc. Trong bộ cánh trắng toát, Như Băng chẳng khác nào tiên nữ trên cõi tiên giới bước xuống hồng trần.
Nụ cười nhu cánh hoa hàm tiếu hiện trên hai cánh môi nàng.

Giã Phùng sững sờ nói:
- Như Băng… Nàng cũng có mặt ở đây?
Như Băng ôn nhu đáp lời gã:
- Lục trang chủ có nghe nói đến Thiên Sứ Bóng Tối chưa?
Giã Phùng gật đầu:
- Có…
Y chìa tay đến trước:
- Nàng trả lại thần châu tỵ phong chuyển luân cho Lục mỗ.
- Đây mới là viên thần châu thật phải không?
Như thể biết mình lỡ lời, Giã Phùng lắc đầu:
- Như Băng… Đó là của Phi Yến thiên trang…
Như Băng lắc đầu:
- Tỵ phong thần châu không phải là của trang chủ đâu. Cho dù tỵ phong thần châu có thuộc về Phi Yến thiên trang trang chủ nhưng giờ đã lọt vào tay của Thiên Sứ Bóng Tối thì nó đã thuộc về Thiên Sứ Bóng Tối.
- Nàng nói như vậy… Hóa ra nàng là Thiên Sứ Bóng Tối.
- Nếu không là Thiên Sứ Bóng Tối, Như Băng làm sao biết được Lục trang chủ có đến hai viên tỵ phong thần châu? Vì đeo trên người Lục trang chủ chỉ là viên thần châu giả.
Nàng đưa túi lụa trước mặt Giã Phùng:
- Còn đây mới là tỵ phong chuyển luân thần châu thật.
- Tại sao nàng muốn đoạt tỵ phong thần châu của Lục mỗ? Lục mỗ đã từng đối xử với nàng rất tốt kia mà.
Như Băng mỉm cười:
- Trang chủ nói sai rồi… Tỵ phong thần châu đâu phải của Lục trang chủ. Nó ở trong tay Lục trang chủ bởi vì nó được Tam Khôi cướp lấy của Hoàng Thiếu Quân khai lộ sứ. Sự tàn nhẫn của người võ lâm đã khiến cho toàn gia Hoàng Thiếu Quân khai lộ sứ phải bị tru di tam tộc.
Lục Giã Phùng biến sắc. Y miễn cưỡng hỏi:
- Như Băng… Nàng là ai?
Như Băng buông một câu thật lạnh lùng:
- Thiên Sứ Bóng Tối. Người đảm nhận chức nghiệp phải lấy máu trả máu. Người đảm nhận chức nghiệp lấy lại toàn bộ những viên thần châu mà võ lâm các người đã đoạt của Hoàng Thiếu Quân khai lộ sứ để giải oan nghiệp cho Hoàng gia.
- Nàng là người của Hoàng gia?
Như Băng nhìn Lục Giã Phùng:
- Đúng. Như Băng là người của Hoàng gia.
- Nếu nàng giết ta đoạt tỵ phong thần châu, Tam Khôi sẽ không tha cho nàng.

- Tam Khôi sẽ không bao giờ nghĩ đến Như Băng đâu… Kẻ giết Lục trang chủ đoạt tỵ phong thần châu đâu phải Như Băng mà chính là Trương Thiên Tống. Như Băng không biết Tam Khôi và Trương Thiên Tống ai sẽ là người thắng trong cuộc đấu sắp tới. Giờ thì Lục trang chủ mãi mãi bị cách ly khỏi cuộc đời này.
Như Băng vừa nói vừa rút một ngọn trủy thủ trong ống tay áo.
Thấy nàng rút ngọn trủy thủ bén ngót, chân diện Lục Giã Phùng tái nhợt. Y miễn cưỡng nói:
- Như Băng… Lục mỗ xin nàng…
Như Băng cười khảy nhìn Giã Phùng:
- Hồi đó Hoàng thiếu gia đâu xin xỏ những gã đao phủ tại pháp trường được. Nếu trang chủ đừng xin Như Băng mà làm mất đi nhuệ khí hào hùng của một vị trang chủ Phi Yến thiên trang.
Như Băng vừa nói vừa chích mũi trủy thủ vào đúng tam tinh của họ Lục. Nơi có điểm một giọt máu to như hạt đậu. Mũi trủy thủ chạm vào tam tinh gã thì gã đã rùng mình.
Y buột miệng nói:
- Như Băng… Nàng…
Y chưa kịp thốt dứt câu thì mũi trủy thủ đã được Như Băng đâm sâu vào đúng tam tinh gã.
Toàn thân Lục Giã Phùng duỗi dài thẳng ra. Hai tay gã đập bành bạch xuống sàn đại sảnh. Như Băng rút mạnh ngọn trủy thủ lại.
Lục Giã Phùng ngã vật ra sau nện ót xuống sàn gạch.
- Bộp.
Như Băng nhìn Lục Giã Phùng, nàng thở hắt ra một tiếng dài thườn thượt rồi băng mình thi triển khinh công thần kỳ bỏ đi. Thân ảnh của nàng chẳng khác nào một cánh chim hạc, lao đi vun vút chẳng mấy chốc đã mất dạng.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 19
Độc Kiếm Lộ Chân Tâm

Thiên Tống đang băng mình lướt đi thì sẳng bộ. Án ngữ trước mặt Thiên Tống là hắc y dạ hành mà y từng đối mặt tại Vạn Hương lầu. Thiên Tống dừng bộ rồi mắt nhìn hắc y dạ hành.
Y chau mày gắt giọng nói:
- Cung lại là các hạ sao?
- Tại hạ luôn đi sau lưng tôn giá.
- Tại sao?
- Một huyết kiếm vô địch kiếm mà hỏi tại sao ư. Đừng nên hỏi người khác mà tự tìm câu trả lời mỗi khi mình thắc mắc điều gì đó. Bản thân tại hạ không có cái thù hỏi người khác. Chắc chắn Trương tôn giá cung có cái thú đó như tại hạ, Thiên Tống dẫn đến một bộ.
- Các hạ là ai?
- Thiếu Hoa cười khảy, nhướn mày nói:
- Lại thêm một câu hỏi nữa. Tôn giá thì buột tại hạ phải hỏi lại tôn giá.
- Các hạ muốn hỏi gì?
- Tôn giá cần gì một viên thần châu của Lục trang chủ mà xuống sát chiêu.
- Các hạ đoán ra được câu trả lời của Trương mỗ không?
Thiên Tống lưỡng lự rồi hỏi.
- Hãy đi tìm sự tò mò của mình, có đúng không?
- Đúng, nhưng cung không đúng.
- Không đúng thì ý Trương tôn giá muốn tại hạ hỏi thanh huyết kiếm của người.
- Rất chính xác. Có nên hỏi thanh kiếm của Trương mỗ trước.
- Tại hạ cung đang có y đó. Không chỉ là muốn mà còn là rất muốn nữa. Chỉ sợ tôn giá không trả lời bằng kiếm cho tại hạ thôi.
- Các hạ không ngại như lần trước à?
- Không.
- Các hạ hành sự khiến cho Trương mỗ phải thắc mắc sau tấm khăn lụa che mặt kia là ai.
- Kiếm thủ cung giống như tôn giá.
Thiên Tống cười khảy.
Thiên Tống đanh giọng nói.
- Không phải Ngô Tịnh sao?

- Không.
- Vậy các hạ là hậu nhân của Ngô Tịnh.
Thiếu Hoa buông một câu cụt lủn.
- Có thể... Tôn giá nghi sao cung được. Nhưng có thể nói tại hạ và Ngô Tịnh cùng một môn phái.
Đôi chân mày Thiên Tống nhíu lại.
- Môn phái gì?
- Những kẻ cầm kiếm.
- Ta cung dùng kiếm.
- Tôn giá là người ngoài phái. Kiếm cảu tôn giá là dị kiếm... Tại hạ không thể lý giải được binh khí của tôn giá.
- Các hạ mới là người dùng dị kiếm.
- Không sao, hôm nay là dị kiếm nhưng rồi ngày mai có thể là kiếm mà.
- Các hạ làm cho ta quá tò mò nên phải bước chân đi của các hạ.
- Tôn giá biết dùng cách gì để thấy mặt tại hạ rồi.
- Biết...
Thiên Tống vừa nói vừa lòn tay ra sau lưng rút ngọn huyết kiếm.
Một lần đối mặt với Thiên Tống, Thiếu Hoa đã chưng nghiệm kiếm pháp của Trương tôn của Thiên Tống như thế nào rồi. Chàng thấy Thiên Tống rút kiếm không dám xem thường, mà ánh ắmt trở nên trang trọng vô cùng.
Thiếu Hoa cung hoành kiếm hướng mui xuống đất.
Cung như lần đối đầu trước, Thiên Tống điểm mui kiếm đúng vào tam tinh Thiếu Hoa, ngược lại chàng giở thế khai kiếm kính Thiên Tống hướng mui kiếm xuống đất.
Thiên Tống cau mày nói:
- Các hạ vẫn không thay đổi.
- Tại hạ quên với những gì thuộc về mình.
- Một sự khách sáo thái quá khiến cho Trương mỗ thất chác ngắt nếu không muốn nói là căm ghét các hạ đó.
Thiếu Hoa từ tốn đáp lời Thiên Tống.
- Tại ha vô cùng cảm kích vì tôn giá đã cho tại hạ biết ý niệm kiếm này trong đầu người.
- Qúa đủ để cho các hạ thốt ra những lời đó rồi.
Lời cứ như còn đọng trên hai cánh môi thì ánh kiếm đỏ ối cung toát ra một đường vòng cung hướng thẳng đến thể pháp của Thiếu Hoa. Thanh dị kiêm của Thiếu Hoa hướng lên đón thẳng lấy chiêu kiếm tiền ẩn uy lực sát nhân của Thiên Tống. Hai lưỡi kiếm chạm vào nhau.
- Keng...
Một chiếc pháo bông nở ra khi hai lưỡi kiếm chạm thẳng vào.
Cung như lần trước, lưỡi kiếm của Thiếu Hoa bật ra thì Thiên Tống chuyển

hoá chiêu công đâm vào yết hầu chàng. Lần này Thiên Tống không một chút nương tau với đối thủ. Nhưng khi có ý niệm đó. Thiên Tống mới nhận được sự ngạc nhiên đến độ y thừ người ra.
Mui kiếmuội muội của Thiên Tống vừa đâm đến Thiếu Hoa thì chàng đã ngã người về sau như một cánh cung, khiến cho lưỡi kiếm đâm xạt qua ngay trước mặt chỉ cách độ nữa đốt ngón tay. Cùng với cái ngã người đó, kiếm của Thiếu Hoa đâm thẳng vào đến đan điền đối phương.
Lối biến hoá kiếm chiêu nàu của chàng gần như đặt ngay Thiên Tống vào tử lập, buột y phải thu hồi kiếm không thể chuyển sang chiêu công liên hoàn. Thiên Tống điểm mui giày lướt về sau ba bộ. y hoàng kiếm nhìn Thiếu Hoa. Chàng bật người lên ôm quyền nói:
- Đa tạ tôn giá đã nhườn chiêu.
- Không ngờ lần thứ hai gặp lại, kiếm chiêu của các hạ tiến một bậc đối với Trương mỗ.
- Đó là lời khen hay lời khách sáo.
- Một lời khen và cung là lời tiễn biệt các hạ.
Thiếu Hoa ôm quyền.
- Tại hạ sẵn sàng tiếp nhận lời tiễn biệt đó.
- Càc hạ sẽ được ta tiễn biệt.
Thiên Tống hú lên một tiếng vang động cả không gian. Cùng với tiếng hù đó, kiếm và y kéo lại làm một làn thẳng đến Thiếu Hoa.
Lối xuất thủ kiếm chiêu quá ư đặt dị cảu Thiên Tống khiến Thiếu Hoa giật thoát ruột và không khỏi bối rối.
Chàng chỉ kịp thấy bóng kiếm lướt trùng trùng, điệp điệp thì màn kiếm quang đã chụp lên mình. Thiếu Hoa gần như lọt thỏm trong vùng kiếm quang đỏ ối của Thiên Tống, mặc dù chàng đã huy động toàn bộ sở học kiếm chiêu của mình để đối phó với Thiên Tống.
Những âm thanh chát chúa không ngưng phát ra do hai lưỡi kiếm chạm thẳng vào nhau.
Thiên Tống rít giọng nói:
- Các hạ thua rồi.
Cùng với lời nói đó, Thiếu Hoa cảm nhận rõ mồn một uy lực kiếm chiêu của Thiên Tống công vào đan điền mình. Cảm nhận đó khiến cho Thiếu Hoa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Gần như chàng chỉ kịp hóp bụng lại thì mui kiếm đã liên qua đan điền nhanh không thể tưởng, thậm chí nghe được cả tiếng trang phục bị rọc và nhân vỏ kiếm lướt nhẹ qua lớp da của chàng.
Thiếu Hoa điểm mạnh mui giày, với một thế đảo thân pháp vùn vụt tháo về sau. Khi chàng chống kiếm xuống đất trụ bộ nhìn lại thì thấy một đường rọc dài ngay đan điền chàng.
Mặc dù thắng được một chiêu kiếm nhưng Thiên Tống phải sững sờ vì lối

phản xạ linh hoạt của Thiếu Hoa. Y hoành kiếm ngang ngực chú nhãn nhìn vào Thiếu Hoa.
Những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu trên mặt Thiếu Hoa đập vào mắt Thiên Tống. Y thấy rỏ sự bối rối và kinh hoàng trên gương mặt của đối phương.
Thiếu Hoa thở ra nhè nhẹ như người ta vô công điều tức rồi nghiêm giọng nói:
- Xuất thù chiêu vừa rồi phải chăng tôn giá định chặc tai hạ là hai khúc?
Thiên Tống gật đầu:
- Không sai.
- Tôn giá có nghi hành động như vậy quá tàn nhẫn không?
- Các hạ là một kiếm thủ buột Trương mỗ phải hành động như vậy.
- Giờ thì tại hạ mới biết huyết kiếm Trương hiệp là người như thế nào.
Thiếu Hoa ôm quyền xá Thiên Tống.
- Hẹn tái kiến.
Thiếu Hoa nói rời quay bước thi triển khinh công lao đi.
Thiên Tống quát lớn.
- Đứng lại... Các hạ chưa đi được đâu.
Mặc dù Thiên Tống quát, Thiếu Hoa vẫn điểm mui giày thoát ra đi như người bỏ chạy để giữ lấy mạng mình. Thiên Tống đâu để cho Thiếu Hoa đào thoát tự do như vậy. Y thét một tiếng lớn rồi lắc vai đuổi theo chàng.
Thiên Tống vừa thi triển khinh công đến sau lưng Thiếu Hoa thì bất thình lình đối phương của y dừng bộ, ngã ngữa người ra sau. Cùng với động tác ngã người, Thiếu Hoa nói:
- Một kiếm thủ thượng đẳng thì không nên buột đối phương vào đường cùng.
Lời nói và kiếm chiêu của Thiếu Hoa hướng đúng vào đan điền của đối phương. Thiên Tống gần như hàon toàn bất ngờ, nhưng y kịp dẫm mạnh đôi kiếm pháp thu người lại để né tránh. Y phản xạ cực nhanh nhưng mui kiếm của Thiếu Hoa vẫn cứ rọc một đường tiện ngang trang phục gã. Giống hệt như Thiên Tống đã cắt trang phục chàng.
Lần này chính Thiên Tống cảm nhận rỏ rệt sự chết chóc chụp đến với mình. Y chỉ thoát khỏi lưỡi hái tử thần như bằng sự linh hoạt của một kiếm thủ đã đạt đến cảnh giới tối thượng.
- Mặc dù thoát bóng sắc tử thần được tạo ra bởi chiêu kiếm bất ngờ của đối phương làm cho bần thần cả tâm não. Khi y lấy lại được thần thức của một gã kiếm thủ thì Thiếu Hoa đã lướt xa ngoài mười trượng.
Thiên Tống nghi đến sát chiêu thì Thiếu Hoa đã mất hút khỏi tầm mắt gã.
Thiên Tống nheo mày nhẩm nói:
- Y đúng là một kiếm thủ...
Vừa thốt ra câu nói đó, Thiên Tống vừa lắc đầu.

Buông một tiếng thở dài ra nhè nhẹ như thể muốn trút bỏ những ý niệm lởn vởn trong đầu mình, Thiên Tống tra ngọn huyết kiếm vào vỏ rồi chậm bước bỏ đi. Theo mỗi bước chân của Thiên Tống thì nhân dạng của hắc y dạ hành che mặt kia cứ lừng lửng hiện ra hiện ra trong đầu gã.
Thiên Tống dừng bộ, nheo mày suy nghi rồi nói:
- Y là ai? Y đang muốn gì ở mình.
Thốt ra câu nói này mà tim Thiên Tống đập rộn rã với cảm giác thật bồi hồi.
Buông tiếng thở dài nữa, Thiên Tống mới rảo bước đi tiếp. Y đi thẳng đến Hồ Động Đình. Một chiếc thuyền nan có mui đậu sẵn bên ghềnh đá như thể chờ Thiên Tống.
Thiên Tống bước lên thuyền.
Như Băng ngồi sẵn trong khoang thuyền. Trước mặt nàng là mâm tiểu yến với những thức ăn còn nóng, toa? mùi thơm khỏa lấp cả không gian nhỏ nhoi trong khoang thuyền.
Thiên Tống bước vào ngồi đối diện với nàng.
Như Băng cau mày khi thấy trang phục Thiên Tống bị rọc một đường dài trên đan điền.
Nàng chuốc rượu ra chén.
- Thiên Tống huynh sao vậy?
Bưng chén rượu Như Băng vừa chuốc ra, Thiên Tống uống cạn rồi đặt xuống trước mặt. Thiên Tống nhìn nàng, từ tốn nói:
- Thiên Tống vừa gặp một đối thủ.
- Tam khôi đã biết rồi ư... Nhanh như vậy à!
Thiên Tống lắc đầu.
- Không phải là tam khôi.
- Chẳng lẽ Lục Giã Phùng trang chủ.
Thiên Tống lắc đầu.
- Phi Yến thiên trang chủ không phải là đối thủ của Thiên Tống.
Mặt Như Băng sa sầm.
- Vậy huynh đã gặp ai?
- Một kiếm thủ thần bí, nàng còn nhớ dạ hành thích khách nhân đã từng giao thủ với Thiên Tống huynh ở Vạn Hương lầu.
Như Băng hỏi:
- Y đã tìm đến Thiên Tống huynh.
Thiên Tống gật đầu.
- Y đã tìm đến Thiên Tống buột Thiên Tống phải giao lại Tỵ Phong châu của Lục Giã Phùng.
Thiên Tống nói rồi lấy viên ngọc châu đặt xuống trước mặt Như Băng. Nàng nhìn viên Tỵ Phong chân giả lả điểm nụ cười mim. Như Băng nói:
- Sức hấp dẫn của viên Tỵ Phong châu của Lục Giã Phùng thôi thúc lòng

tham của gã kia khiến y không màn đến sự sống chết của mình mà tìm đến huynh.
Nàng vừa nói vừa chuốc rược vào chén của Thiên Tống.
Thiên Tống chờ nàng chuốc đầy chén mới bưng lên uống cạn.
Y đặt chén xuống bàn, Như Băng hỏi:
- Thiên Tống huynh e ngại gã này?
Thiên Tống bất giác gật đầu.
- Y có lòng tham và bãn linh của một kiếm chủ thực thụ. Y luôn tuột khỏi kiếm của Thiên Tống một ngày nào đó, Thiên Tống sẽ bại dưới tay y.
Như Băng lắc đầu.
- Y không nói... Nhưng Thiên Tống biết y có mối quan hệ với Ngô Tịnh.
Nhìn vào mắt Như Băng.
- Nàng còn nhớ chuyện Thiên Tống giao thủ với một kiếm thủ ở Nguyệt lầu chứ?
- Kiếm sát Ngô Tịnh.
Thiên Tống gật đầu.
- Đúng nếu tìm được Ngô Tịnh, Thiên Tống sẽ biết được gã kiếm thủ này là ai.
Nàng nhướn mày nhìn Thiên Tống.
- Thiên Tống cần gì phải tìm Ngô Tịnh mà vẫn biết chân diện của gã kiếm thủ kia.
- Nàng có cách à?
Như Băng chỉ viên thần châu từ tốn nói:
- Huynh nói gã tìm đến huynh là vì viên Tỵ Phong thần châu này?
Thiên Tống gật đầu.
- Thiên Tống nghi như vậy.
- Nếu gã kiếm thủ kia vì viên thần châu này thì chúng ta sẽ dùng chính viên thần châu này để dụ hắn ra.
Thiên Tống nhíu mày suy nghi.
Như Băng mim cười nói:
- Huynh đang nghi gì?
- Hắn luôn thoát khỏi kiếm của Thiên Tống. Hắn cứ như chiếc bóng của Thiên Tống và Thiên Tống chẳng bao giờ chạm với được.
- Khiến cho một huyết kiếm Trương hiệp phải bận tâm suy nghi thì gã kiếm thủ kia đúng là người có bản linh không thể xem thường rồi.
Nhưng huynh yên tâm, Như Băng sẽ tìm cách thâu phục gã.
Thiên Tống gật đầu.
Thiên Tống cầm lấy viên Tỵ Phong thần châu đặt vào tay Như Băng.
- Nàng hãy giữ lấy.
Như Băng mim cười, lắc đầu.

- Không... Huynh nên giữ lấy viên Tỵ Phong thần châu này.
- Nàng không nhận à?
Như Băng từ chối, nói:
Như Băng sao có đủ bản lãnh để giữ báu vật Tỵ Phong thần châu này. Huống chi nó có thể là vật đổi mạng huynh với tam khôi. Ba người kia nhất định sẽ tìm Thiên Tống khi biết chuyện xảy ra với Phi Yến thiên trang.
- Thiên Tống không ngại tam khôi.
- Bởi vì Thiên Tống huynh lại là một hảo kiếm khác... Còn Như Băng thì không.
- Giữ Tỵ Phong thần châu tất tự chuốc họa vào mình thôi, đươc Thiên Tống sẽ giữ nó đến khi đủ sâu chuỗi chuyển luân.
- Giang hồ bắt đầu nổi sóng gió rồi.
Nàng nhìn Thiên Tống.
- Khởi đầu từ huynh.
- Từ Thiên Tống.
- Thiên Tống huynh ngại không?
- Thiên Tống đã có thoa? ước.
- Như Băng sẽ theo huynh.
Thiên Tống mim cười.
Như Băng bưng bầu rượu chuốc ra chén của Thiên Tống.
- Chúng ta sẽ đi đâu?
Thiên Tống bưng chén rượu nhìn nàng.
- Tử Vong Cốc. Người thứ hai Thiên Tống tin là Cổn thế nhân Ma Cửu Diên Hạo.
- Y là người thế nào?
- Một ma đầu mà tất cả võ lâm chỉ nhắc đến đều phải kiêng mặt.
- Còn Thiên Tống huynh?
- Chúng ta phải đi đến đích cuối cùng.
Nói rồi Thiên Tống dốc chén rượu trút vào miệng.
Như Băng mim cười nói:
- Như Băng biết Thiên Tống huynh sẽ đi đến đích. Huynh sẽ không bao giờ dừng lại.
- Chúng ta sẽ cùng đi với nhau chứ?
Nàng gật đầu.
- Như Băng là chiếc bóng của huynh mà.
Thiên Tống mim cười.
- Nếu không có nàng, cuộc khuấy động võ lâm của Thiên Tống thất là vô vị.
Thiên Tống nói đến đây thì một làn gió từ ngoài Hồ Động Đình thổi qua khoang thuyền. Hất mùi xạ hương từ cơ thể Như Băng qua khứu giác y. Ngửi mùi xạ hương từ cơ thể nàng, bất giác Thiên Tống bỗng trở nên đờ đẫn

với cảm giác nao nao lạ thường trong cơ thể mình.
Cảm giác đo không bình thường chút nào mà cứ khơi dậy ngọn lửa dục tính âm ỷ vốn di đã bùng cháy lên từ sau lần hai người kết nối sự quan hệ với nhua bằng xác thịt.
Thiên Tống bất giác nhìn thẳng vào Như Băng với ánh mắt đầy nhục cảm và dục tính.
Như Băng như thể nhận ra ánh mắt của Thiên Tống và biết y đang có cảm giác gì. Nụ cười mim lên hai cánh môi nàng.
Như Băng nhỏ nhẹ nói như thể chuốc mật vào thính nhi Thiên Tống.
- Thiên Tống huynh... Chúng ta ra khơi nhé.
Lời nói của nàng chẳng khác nào một mệnh lệnh buột Thiên Tống phải gật đầu chẳng khác nào một đứa trẻ ngoan ngoãn.
Con thuyền nan từ từ tách khỏi ghềnh đá sau khi Thiên Tống chống sào đẩy nó đi. Khi con thuyền chỉ còn lại là một chiếc lá bềnh bồng trên Hồ Động Đình thì Quách Trụ xuất hiện.
Y đứng trên ghềnh đá, dỏi mắt nghìn theo con thuyền đó.
Chẳng biết Quách Trụ nghi gì mà lại buông tiếng thở dài. Hai bàn tay nắm chặt lại đến độ phát ra những âm thanh cách cách. Y nhẫm nói:
- Như Băng... Nàng đã mất ta.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 20
Phương Phương Thục Nữ

Mặc dù vầng nhật quang chưa sụo tắt mà cả trấn Phước Oai vắng lặng như tờ. Thiếu Hoa và Lại Xương Uy những tưởng mình đi trong một thị trấn bỏ hoang với những dãy nhà im ỉm. Đập vào mắt Thiếu Hoa là những chiếc lồng đèn dầu khô lâu treo trước cửa những dãy nhà đó.
Chàng nhìn Lại Xương Uy.
- Lại lão bộc, bá tánh ở đây treo những ngọn đèn dầu khô lâu để làm gì nhỉ. Phải chăng đây là tục trừ tà, yếm quỷ của họ. Nếu bá tánh ở đây có cái tục như vậy, chắc Phước Oai trấn ma quỷ nhiều lắm.
- Thiếu gia... Lão bộ nhân cung không biết ma quỷ nhiều không nữa. Nhưng còn mặt trời thì ma quỷ chắc không dám xuất hiện đâu.
Chúng ta đi tìm quán trọ nào nghi qua đêm.
Thiếu Hoa gật đầu.
Chàng giã lã cười, rồi nói:
- Thiếu Hoa thú thật với Lại lão bộc... ta sợ ma quỷ lắm.
làm gì có ma quỷ hiện giữa ban ngày ban mặt. Thiếu gia không gì phải sợ, đã có Lại lão bộc bên cạnh rồi.
- ªy... Dù sao Lại lão bộc và Thiếu Hoa cung là người. Chúng ta đâu thể đối phó lại người dưới a tỳ chứ.
Chàng vỗ vai Xương Uy.
- Tránh voi chẳng xấu mặt nào. Né được thì né. Nếu đúng như đó là ma quỷ thì chúng ta phải né mặt nó.
Thiếu Hoa vừa nói vừa xoay bước đi nhanh chứ chàng sợ mặt trời sụp tắt thì ma quỷ sẽ xuất hiện thộp lấy hồn của mình.
Xương Uy nhìn Thiếu Hoa xoay bước mà cười thầm. Y nghi:
- " Không ngờ Thiếu Hoa bãn linh như vậy mà lại sợ ma, sợ quỷ.
Nghi cung lạ thật. Ai cung có nhược điểm cả. mình có được bãn linh như Thiếu Hoa thì chẳng còn biết cái gì khiến cho Lại mỗ sợ nữa".
Hai người rảo bước qua khắc cả Phước Oai trấn nhưng chẳng tìm đâu ra một khách trọ.
Thiếu Hoa nhìn Lại Xương Uy nói:
- Lại lão bộc... Cả trấn Phước Oai chẳng có lấy một cái quan trọ.
Chúng ta làm sao bây giờ. Hay chúng ta xin vào nhà người nào đó qua đêm vậy.

Xương Uy gật đầu.
Thiếu Hoa đi thẳng đến ngôi nhà trước mặt. Chàng gõ cửa mãi vừa gọi:
- Gia chủ...
Mặc dù chàng gõ cửa và gọi nhưng chẳng có ai ra mở cửa cho chàng.
Thấy Thiếu Hoa gọi mãi mà không ai ra mở cửa, Lại Xương Uy bước đến bên chàng.
- Thiếu gia để Lại lão bộc.
Thiếu Hoa đứng qua bên.
Xương Uy bước đến trước cửa, y chẳng gõ cửa vả cung chẳng lên tiếng, mà co chân đạp luôn một cước tất cả công lực.
- Rầm...
Cánh cửa bật tung ra.
Thiếu Hoa sững sờ trước hành động của Xương Uy, buột miệng nói:
- Lại lão bộc...
Xương Uy nhìn lại chàng.
- Thiếu gia... Phải dùng cách đó thôi. Đây là cách mở cửa của lại Bộc nhân hồi còn còn trên Linh cương trại.
- Kiểu cách gọi cửa của Lại bộc nhân thì hỏi ai không sợ chứ.
Nói rồi Thiếu Hoa khẽ lắc đầu.
Từ trong nhà một lão trượng bước ra, vừa thấy Thiếu Hoa và Xương Uy, lão đã vội quỷ mọp xuống. Vừa dập đầu lạy, lão vừa nói:
- Nhị vị tôn giá tha mạng... Tha mạng. Gia đình của lão phu đã cống nạp lễ vật để mua Tử Vong đăng. Nếu có gì thất lễ đắc tội, mong nhị vị tôn giá tha mạng.
Thiếu Hoa vội đỡ lão đứng lên.
- tiền bối... Xin đừng làm vậy.
Mặc dù chàng đỡ lão đứng lên nhưng lão cứ níu người lại chỉ muốn quỳ xuống.
Thiếu Hoa lắc đầu ngồi xuống bên lão Chàng từ tốn ôn nhu nói:
- Tiền bối sao lại sợ hãi như vậy? Vãn bối và lại lão bộc là người phương xa mới đến đây... Thấy ở đâyc ó chuyện gì kỳ muốn hỏi thăm tiền bối thôi.
Vị trượng lão nghe Thiếu Hoa nói mới miễng cưỡng ngẩng mặt nhìn chàng. lão ngập ngừng nói:
- Công tử nói sao. Công tử là người phương xa chứ không phải là Tử Vong nhân của Tử Vong Cốc à.
Thiếu Hoa gật đầu.
Lão trượng ngập ngừng, rồi nói:
- Công tử nói thật chứ?
- Vãn bối đâu dám nói sai lời với tiền bối. vãn bối và Lại lão bộc đúng là người phương xa mới đến đây ạ.

Lão thở hắt ra rồi nói:
- thế mà công tử không nói sớm để lão phu sợ đến hồn siêu phách lạc, những tưởng Tử Vong nhân đến đòi mạng cả nhà lão phu.
Lại Xương Uy cướp lời lão.
- Lão có cho thiếu gia nói đâu mà nói. Giờ lão trách tội nghiệp cho thiếu gia của Lãi mỗ.
Lão lắc đầu.
- Lão không dám trách.
Thiếu Hoa đỡ lão đứng lên.
- tiền bối có thể cho Thiếu Hoa biết Tử Vong nhân là ai... Tại sao bá tính trong trấn phải treo khô lâu đăng. ã không, Tử Vong đăng?
Lão nhìn Thiếu Hoa.
- Công tử... Phước Oai trấn chỉ có những người như lão phu mới có được Tử Vong đăng thôi. ngay như có Tử Vong đăng rồi mà thất lễ với Tử Vong Cốc cung bị turng phạt toàn gia chết không đất dung thây. Chính vì thế lão phu sợ thất lễ với Tử Vong Cốc.
Thiếu Hoa cau mày.
- Vãn bối có ý đến Tử Vong Cốc, nhưng đến đây trời sắp tối muốn vào tá túc. Tiền bối có thề cho vãn bối tá túc không?
Lão trượng lắc đầu.
- Công tử miễn thứ cho lão phu... Lão phu không thể để công tử lưu lại đây được. Tử Vong đăng của lão phu chỉ bảo chứng cho những người trong gia quyến thôi, nếu như công tử tá túc... Lão hu sẽ đắc tội với Tử Vong Cốc tiên sinh... Toàn gia lão phu sẽ gặp nạn lớn. Mong công tử miễn thứ cho lão phu.
Xương Uy cau mày, xen vào.
- Có Xương Uy rồi lão chẳng sợ gì cả.
Lão nhăn mặt.
- Thiếu công tử... Lão hủ không thể cho công tử tá túc được. Tử Vong nhân sẽ không tha cho toàn gia của lão hủ. Nếu như công tử muốn tá túc thì cứ đến Tử Vong miếu.
Đôi chân mày Thiếu Hoa cau lại.
- Tử Vong miếu... Lão trượng có thể chỉ gíao thêm cho vãn bối?
- Dạ...
- Thiếu công tử... Tử Vong nhân là tòa nhà dành cho những ngươi không có điều kiện để mua Tử Vong đăng. Ai không có điều kiện mua Tử Vong đăng thì phải đến Tử Vong miếu ngủ qua đêm. Công tử muốn biết thêm thì cứ đến Tử Vong miếu tự khắc biết ngay thôi.
Xương Uy gắt giọng nói:
- Lão già... Thiếu gia của ta chỉ muốn lưu lại nhà lão thôi. Một lần nữa ta hỏi, lão có đồng ý cho thiếu gia của Lại mỗ tá túc không?

Thiếu Hoa khoát tay.
- Lại lão bộc... Không cần đâu. Đừng làm khó lão trượng. Chúng ta sẽ đến Tử Vong miếu.
- Thiếu gia...
Thiếu Hoa khoát tay.
- Lão bộc... Chúng ta đã là người cua giang hồ. Trời là mùng, chiếu là đất, đã có Tử Vong miếu thì đến ngủ qua đêm. Hay một đại hán trại chủ Linh Cương trại cung sợ lạnh ngoài cổ miếu sao?
Xương Uy giả lả cười, rồi nói:
- Thiếu gia... Lão bộc hcỉ lo cho thiếu gia thôi.
Thiếu Hoa cau mày nhìn Xương Uy.
Chàng nghi thầm:
- " Bỗng dưng mình có một vị lão bộc cực kỳ trung thành như vậy. Không biết Lại Xương Uy có thật tâm với mình không?".
Thiếu Hoa nhìn Xương Uy nói:
- Lại lão bộc... Nếu ngươi lo cho Thiếu Hoa thì ngược lại Thiếu Hoa lo cho bá tính ở đây. Chúng ta không nên làm phiền lão trượng làm gì.
Quay lại lão trượng, Thiếu Hoa ôm quyền xá.
- Thiếu Hoa đa tạ trưởng lão đã chỉ giáo. Có cơ hội nhất định vãn bối sẽ bồi đáp.
Nói rồi chàng xá lão trượmg, quay bước đi thẳng ra cửa. Xương Uy không còn cách nào khác mà phải nối gót theo Thiếu Hoa. Rời nhà vị trưởng lão chưa được bao xa thì hai người chạm mặt một tiểu nữ tuổi chỉ mười ba mười bốn. Vừa thấy Thiếu Hoa, đồng nữ vội bước đến chặn đường chàng bật khóc thổn thức rồi nói:
- Ca ca...Làm ân cho Hảo Hảo ngân lượng mua Tử Vong đăng.
Đồng nữ quỳ xuống ngay trước mui giày chàng.
Thiếu Hoa bối rối đỡ đồng nữ đứng lên.
- Hảo Hảo... sao muội cần Tử Vong đăng?
Hảo Hảo quệt nước mắt nói:
- Ca ca... Nếu không có Tử Vong đăng, đêm nay tỷ tỷ của Hảo Hảo sẽ bị Tử Vong nhân bắt.
Đôi chân mày của Thiếu Hoa châu khít lại với nhau. Chàng hỏi:
- Không có Tử Vong đăng, tỷ tỷ của Hảo Hảo bị Tử Vong nhân bắt à?
Hảo Hảo gật đầu.
- Dạ...
Thiếu Hoa hỏi:
- Sao Hảo Hảo và tỷ tỷ không đến Tử Vong miếu.
- Không có ngân lượng làm sao đến Tử Vong miếu.
- Đến Tử Vong miếu cung phải có ngân lượng à?

- Chỉ có Tử Vong miếu mới có Tử Vong đăng mà thôi.
Thiếu Hoa gật đầu hỏi:
- Nhà của Hảo Hảo ở đâu?
- Ở cuối Phước Oai trấn ạ.
Thiếu Hoa khẽ gật đầu.
- Được rồi... Ca ca sẽ đưa Hảo Hảo đến Tử Vong miếu mua Tử Vong đăng.
- Ca ca nói thật chứ?
- Hảo Hảo không tin vào lời nói cùa ca ca sao?
- Hảo Hảo tin.
- Thế thì chúng ta đến Tử Vong miếu kẻo muộn mất. Tử Vong đăng được bán với giá bao nhiêu?
- Hai mươi lạng bạc.
Xương Uy tròn mắt nhìn Hảo Hảo.
- Cái gì? Hai mươi lạng bạc một ngọn đèn lồng có hình đâu lâu. Bộ định cướp của thiên hạ à?
Lại Xương Uy thốt dứt câu thì Thiếu Hoa phà lên cừơi.
Xương Uy sượng sùng nhìn Thiếu Hoa.
Y nhỏ giọng hỏi:
- Thiếu gia cười cái gì a?
- Nghe Lại lão bộc nói câu vừa rồi, Thiếu Hoa tức cười thôi.
Xương Uy sượng sùng hỏi:
- Phải thiếu gia nghi đến chuyện trước đây Lại Xương Uy còn là trại chủ Linh Cương Bạch Đầu sơn?
Chàng nhìn Xương Uy gật đầu.
Xương Uy khoát tay.
- Thiếu gia hiểu lầm Xương Uy rồi. Cho dù là lục lâm thảo khấu nhưng Xương Uy cung biết nhìn người mà hành sự đạo tặc, chứ đâu giống như Tử Vong nhân này. Chúng cắt cổ, bóp hầu người ta như thế này thì nuốt sao số ngân lượng đó.
Thiếu Hoa nói:
- Lại lão bộc muốn biết Tử Vong nhân nuốt số ngân lượng kia như thế nào thì cứ đến Vong thần miếu sẽ biết mà.
Hai người cùng Hảo Hảo đến toà Vong thần miếu. Toà miếu tọa lạc trên một ngọn đồi trọc, trông thật âm u mặc dù bấy giờ cón ánh nắng chiếu oi ả.
Thiếu Hoa và Lại Xương Uy bước vào gian chính sảnh Vong thần miếu.
Hảo Hảo nắm tay Thiếu Hoa, nhỏ nhẹ nói:
- Ca ca... Hảo Hảo sợ.
Thiếu Hoa nói:
- Chúng ta đến mua Tử Vong đăng mà có gì phải sợ đâu. Khi nào chúng ta trộm cắp thì mới sợ thôi. Hồi đó khi còn bé như Hảo Hảo, Thiếu Hoa ca ca

cung thường hay sợ lắm.
Chàng nói rồi nhìn về phía bàn thờ ngay trước mặt. trên bàn thờ đó là chiếc đèn khô lâu đen kịt, nhe hai hàm răng lểnh khểnh như thể muốn ăn tươi nuốt sống ai dám mạo phạm đến Vong thần miếu.
Ngya trước khô lâu là gặp Tử Vong đăng.
Thiếu Hoa nhìn sang Lại Xương Uy.
- Lại lão bộc... Đến đặt ngân lượng rồi đến Tử Vong đăng.
- Sao không thấy ai bán vậy. Chẳng lẽ cứ khơi khơi đặt ngân lương lên kệ thờ thôi ư.
Hảo Hảo gật đầu.
- Dạ... Ở Phước Oai trấn chẳng ai dám đến quấy rối Vong thần miếu.
- Lại mỗ làm theo lời nha đầu vậy.
Lại Xương Uy xăm xăm bước đến kệ thờ. Y lấy hai chiếc Tử Vong đăng rồi quay lại.
Xương Uy vừa quay lại, Hảo Hảo đã lến tiếng.
- Lão ca ca có đặc ngân lượng không?
Xương Uy gật đầu.
- Tất nhiên là có rồi.
- Sao Hảo Hảo không thấy lão ca ca đặt cái gì lên bàn thờ cả.
- Nha đầu... Nếu ta không đặt ngân lượng thì vị Vong thần đâu cho ta lấy đôi Tử Vong đăng chứ. Ngươi thắc mắc quá.
Xương Uy nhìn ra ngoài cửa miếu.
- Mặt trời sắp lặng rồi... Thiếu gia, chúngta mau về nhà của tiểu nha đầu này thôi.
Thiếu Hoa nói:
- Chúng ta đi thôi, kẻo trời tối.
Hảo Hảo dẫn Thiếu Hoa và Xương Uy về nhà. Nói là nhà nhưng nó chỉ là đang là một ngôi nhà cu kỹ, với những đóm râu phong lâu ngày.
Vừa bước vào nha, Hảo Hảo lên tiếng.
- Phương tỷ tỷ... Muội có Tử Vong đăng rồi.
Thiếu Hoa và Lại Xương Uy đứng ở ngoài.
Một giọng nhỏ nhẹ cất lên.
- Hảo Hảo... Muội đưa ai về vậy.
Hảo Hảo bước đến bên tấm rèm bằng vải chàm, nói:
- Muội đưa Thiếu Hoa ca ca và Lại lão bộc về đây. Nhờ có Thiếu Hoa ca ca mà muội có Tử Vong đăng đó.
- Vậy ư?
Thiếu Hoa và Lại Xương Uy bước vào. Chàng ôm quyền hướng về tấm rèm vải chàm, từ tốn nói:
- tại hạ là Thiếu Hoa cùng với Lại Xương Uy là người phương xa đến. Mong

được cô nương cho tá túc qua đêm... Ngày mai tại hạ và Lại lão bộc sẽ lên đường.
Bàn tay nhỏ nhắn, với màu xanh nhợt nhú ra tấm rèm. Vừa vén rèm, Phương tỷ tỷ vửa nói:
- Công tử và tôn giá chi lưu lại một đêm mà tốn tới những bốn mươi ngân lượng... Công tử không thấy tiếc ư?
- Cô nương đừng nói vậy, tại hạ hổ thẹn vô cùnh. Kim ngân là vật ngoài thân, tại hạ không để tâm lắm. Chỉ mong cô nương cho tại hạ và Lại lão bộc ngủ qua đêm nay là tốt lắm rồi.
- Nhà của thảo nữ tồi tàn e sẽ bất tiện cho công tử.
- Tại hạ cung là thảo dân cơ hàn, nên ngủ đâu cung được.
- Nếu nhị vị không chê ngôi nhà đơn sơ và siêu vẹo này, cứ lưu lại đây.
- Tại hạ vô cùng cảm kích... Đa tạ cô nương.
- Công tử đừng khách sáo... Tỷ muội Phương Phương mang ơn công tử rất nhiều. Nếu như không có công tử, Phương Phương và Hảo Hảo chẳng biết thế nào mua được Tử Vong đăng.
Xương Uy nói:
- Cô nương... Thiếu gia của Lại mỗ rất hào phóng, mua những hai chiếc Tử Vong đăng cho cô nương tha hồ mà dùng.
- Phương Phương đa tạ Thiếu Hoa công tử nhiều lắm.
Nàng gọi Hảo Hảo.
- Muội muội... Làm cơm để đãi Thiếu Hoa công tử.
Thiếu Hoa khoát tay.
- Cô nương... Tại hạ và Lại lão bộc tự lo cho mình được. Không dám làm phiền đến Hảo Hảo muội muội.
- Trong nhà của Phương còn ít lương thảo, Thiếu Hoa công tử đừng ngại.
Thiếu Hoa tò mò muốn nhìn chân diện của nàng, nhưng lại không thể đường đột, đành chỉ miễn cưởng hỏi:
- Cô nương... tại hạ có gì sơ xuất mong cô nương miễn thứ cho.
- Công tử đừng khác sáo như vậy. Tỷ muội mang ơn công tử rất nhiều đâu dám trách móc người.
- Phương Phương chỉ là một xú nữ, công tử cần gì phải biết.
- Nếu vậy Thiếu Hoa xin rút lại lời nói của mình, cô nương miễn thứ cho tại hạ.
Phương Phương ngại ngùng lắm khi nghe lời nói này của công tử.
Khi màn đêm buông xuống, Thiếu Hoa và Lại Xương Uy ngồi đối ẩm với nhau. Thỉnh thoảng chàng lại liếc nhìn trộm về phía tấm rèm vải chàm.
Thiếu Hoa nghi thầm.
- Sao vị Phương Phương cô nương này cứ phải rú mình sau tấm rèm kia để làm gì. Có lẽ nàng ta rất xấu nên không dám chường mặt ra ngoài.

Nữ nhân sao lạ lùng. Cứ như sắc đẹp là lẽ sống của họ vậy.
Thấy Thiếu Hoa nghi ngợi, Lại Xương Uy hỏi:
- Thiếu gia nghi gì?
Chàng lắc đầu.
- Chẳng nghi gì cả.
Xương Uy mỉm cười nói:
- Thiếu gia... Đừng dấu Lại lão bộc. Phải thiếu gia đang nghi đến vị tiểu thư sau tấm rèm kia không? Thật ra thiếu gia chỉ tò mò.
Nhìn Xương Uy, Thiếu Hoa nói:
- Lại lão bộc nói đúng, phàm cái gì không rõ ràng thì khiến người ta tò mò. Thiếu Hoa tò mò không biết vị cô nương kia xấu đến cỡ nào mà lại rút mình sau tấm rèm không dám xuất đầu lộ diện.
- Không cần thiết phải biết chân diện của Phương Phương cô nương nhưng lại lão bộc cung có thể đoán cô ta phải xấu lắm.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài, rồi nói:
- Tội nghiệp cho cô ấy.
Hảo Hảo bưng đến một vò rượu đặt xuống bàn hai người. Hảo Hảo phấn khích nói:
- Chỉ có Thiếu Hoa ca ca và Lại lão ca ca mới được Phương tỷ tỷ tặng vò rượu " Nhứt tửu thiên bôi" thôi. Thiếu Hoa ca ca đúng là có vận số hơn người tầm thường.
Xương Uy nói:
- Tiểu nha đầu... Bộ vò rượu này ngon lắm hay sao mà ngươi nói nghe mà tưởng đây là thứ rượu quý có một không hai trên đời này.
Hảo Hảo thản nhiên gật đầu.
- Lại lão ca ca nói đúng rồi. Vò rượu " Nhứt tửu thiên bôi" này là có một không hai trê cõi đời này. Bọn Tử vong nhân thèm đến rỏ nước miếng nhưng chẳng thể nào lấy được của tỷ tỷ đó. Thậm chí chủ nhân Tử Vong Cốc từng muốn đổi cả trăm ngọn Tử Vong đăng, tỷ tỷ cung không đổi.
Xương Uy nghe Hảo Hảo nói dứt câu buột miệng nói theo nàng.
- Đúng là vò rượu có một không hai.
Y vừa nói vừa mở nắp vò rượu.
Mùi hảo tửu tỏa ra thơm nồng cả gian nhà. Chỉ ngửi mùi " Nhứt tửu thiên bôi" thôi, mà Xương Uy bất giác nhễu nước miếng. Ngay cà Thiếu Hoa dù không phải là con sâu rượu nhưng cung ngây ngất bởi mùi hương của hảo tửu.
Xương Uy nhìn vò rượu nói:
- Đúng là hảo tửu... Đúng là hảo tửu có một không hai trên đời.
Lại Xương Uy vừa nói vừa nuốt nước bọt ừng ực.
Xương Uy nói:

- Thiếu gia... ta uống thử một chén chứ.
Thiếu Hoa gật đầu.
Xương Uy vội vã chuốc rượu ra chén. Rượu có màu hồng phấn trong như ngọc, cùng với hương rượu thoang thoảng. Chỉ thấy và ngửi đã khiến người ta ngây ngất rồi.
Thiếu Hoa bưng chén rượu.
Xương Uy chỉ mui vào ngửi, xuýt xoa. Y vừa xuýt xoa vừa nói:
- Đúng là có một không hai trên đời... Đúng là có một không hai.
Trước khi Lại Xương Uy nhìn chằm chằm vào chén rượu. Hai cánh mui mui phập phồng như lỗ mui trâu để hít lấy mùi hương của lão tửu thì Thiếu Hoa lại nghi đến Ngô Tịnh.
Chàng cầm chén rượu nghi thầm.
- " Chắc chắn Ngô đại ca chưa từng uống qua rượu này".
Xương Uy nói:
- Lại lão bộc mời thiếu gia.
hai người uống cạn chén rượu. Rượu chảy đến đâu, cả hai cùng cảm nhận được đến đó. Thậm chí nó lan ra trong mạch máu họ cung cảm nhận được.
Xương Uy hít một luồn chân khí phồng lồng ngực. Y chặc lưỡi nói:
- Đúng là có một không hai.
Y vừa nói vừa toan bưng bầu rượu chuốc ra chén, thì Thiếu Hoa cản lại.
- Lại lão bộc... đừng rót nữa.
- Thiếu gia sao vậy?
- Rượu quý chỉ nên thưởng thức một chén thôi. Phương cô nương đã tặng thì Thiếu Hoa và Lại lão bộc cung biết để dành chứ. Huống chi chúng ta còn Ngô Tịnh đang chờ. Ngày Thiếu Hoa và Lại lão bộc quay về có vò rượu này thì còn gì bằng.
- Thiếu gia nói chí... Chúng ta phải để dành thôi.
Mặc dù Lại Xương Uy liếm mép nhưng bỏ ngang câu nói giữa chừng.
Thiếu Hoa vờ nhắm mắt lại nhưng thật ra vẫn nhìn về phía tấm rèm bằng vải chàm. Tấm rèm vải chàm tự vén lên. Dưới đôi bạch lạp dính trên tường, chàng nhận ra một khuôn mặt khả ái và thanh tú.
Với những nét khả ái, thanh tú trên khuôn mặt của Phương Phương thì trang giai nhân cung phải thèm thuồng với sắc đẹp của Phương Phương. Nhan sắc toát ra vẻ rất thanh khiết. Một thứ sắc đẹp khi người ta đối diện phải chối bỏ ngay tất cả dục tâm của mình. Một sắc đẹp thuần khiết đến độ người chiêm ngưỡng nó như thể trút bỏ được tất cả những tạp niệm lẫn tham vọng vốn di của con người. Một nhan sắc mà người ta có thể vì như sự thuần khiết của tạo hoá để gột rửa những tâm hồn vốn đã bị nhuộm bẩn nởi chốn trần này.
Thiếu Hoa nhìn trộm nàng nghi thầm.
- Phương Phương cô nương được như vậy mà lại tự cho là xú nữ, chấp nhận

cuộc sống an nhàn sau bức rèm bằng vải chàm kia. Thật là lạ thường.
ö niệm kia còn đọng trong đầu Thiếu Hoa thì Phương Phương trường xuống chiếc ghế tựa có hai bánh xe bằng cây. nàng di chuyển khỏi tràng kỷ bằng chiếc ghế đặc chủng đó, đến bên chàng và Lại Xương Uy.
Thấy nàng đến gần, Thiếu Hoa phải khép mắt lại.
Phương Phương ngắm nhìn Thiếu Hoa như thể muốn ngắm một bức tranh đẹp. Nàng nhìn lại một lúc như thể chiêm nghiệm chàng rồi lăn chiếc ghế đặc chủng quay lại tràng kỹ.
Thiếu Hoa không dằn được sự tò mò mà buột miệng lên tiếng.
- Phương Phương cô nương.
Nghe tiếng nói của Thiếu Hoa, Phương Phương như thể giật mình.
Chiếc ghế dừng lại. Nàng không quay mặt lại nhìn chàng, mà lên tiếng nói.
- Công tử chưa ngủ à?
- Tại hạ không ngủ được.
Thiếu Hoa đứng lên. Thiếu Hoa toan bước về phía nàng nhưng Phương Phương lên tiếng cản lại.
- Công tử đừng đến gần.
- Cô nương ngại tại hạ.
Phương Phương im lặng không đáp lời chàng.
Thiếu Hoa hỏi:
- Sao cô nương lại muốn tránh mặt tại hạ?
- Tại vì Phương Phương là một xú nữ.
Thiếu Hoa lắc đầu.
- Tại hạ không tin cô nương là một xú nữ.
- Công tử đang giễu cợt Phương Phương đó ư?
- Tại hạ không bỡn cợt cô nương đâu.
Thiếu Hoa đến sau lưng nàng. Phương Phương buột miệng nói:
- Công tử...
- Cô nương đừng ngại.
Thiếu Hoa đặt tay lên thành tựa chiếc ghế đặc chủng. Chàng nhỏ nhẹ từ tốn nói:
- Bên ngoài trời rất đẹp... Chúng ta ra ngoài ngắm trăng nhé.
Chàng vừa thốt lên câu này, Phương Phương lăn chiếc ghế quay lại đối diện với Thiếu Hoa. Đôi thu nhãn to đen huyền, lóng lánh của nàng đập vào mắt chàng.
- Hảo Hảo đã nói với công tử sở thích của Phương Phương.
Đôi chân mày của Thiếu Hoa nhướn lên. Chàng ôn nhu nói:
- Nàng cung có sở thích ngắm sao ư. Tại hạ cung có cần sở thích đó.
- Chẳng lẽ Phương Phương và công tử cùng một sở thích.
- Nếu nàng thích ngắm sao thì tại hạ cung thích ngắm sao. Hồi còn ở huyện

Thành Chương, những đêm một mình trên dòng sông Hoàng Giang, tại hạ thường nhìn lên bầu trời để tìm vì sao bổn mạng của mình.
Cái thú đó trở thành thói quen của Thiếu Hoa.
- Ngôi sao bổn mạng của Thiếu Hoa công tử hẳn là một vì sao tố.
- Tại hạ không biết là xấu hay tốt nữa, bởi vì chưa tìm được vì sao bổn mạng của mình.
Nàng tròn mắt nhìn Thiếu Hoa.
- Sao vậy?
Thiếu Hoa mim cười.
- Tại vì Thiếu Hoa chỉ biết ngắm sao chứ không biết tìm sao.
Nàng điểm nụ cười mim. Nụ cười của nàng thật thuần khiết tinh anh. Tiếp nhận nụ cười của Phương Phương. Thiếu Hoa buột miệng nói:
- Tại hạ đã đoán đúng... Phương Phương cô nương không phải là một xú nữ.
Đôi lưỡng quyền của Phương Phương ửng hồng khi nghe Thiếu Hoa thốt ra câu nói này. Nàng ôn nhu nói:
- Thiếu Hoa công tử định an ủi Phương Phương đó à? Công tử không thấy đôi chân tật nguyền của Phương Phương sao?
- Tại hạ không nghi đến điều đó. Nếu Phương Phương không thích, tại hạ sẽ không nói đến.
Nhìn vào mắt Phương Phương, Thiếu Hoa nói:
- Chúng ta ra ngoài ngắm sao nhé.
Nàng khẽ gật đầu.
Thiếu Hoa đẩy chiếc ghế đặc chủng có bánh xe cây ra ngoài hiên nhà. Nàng nhìn lên bầu trời đầy sao, từ tốn nói:
- Ngôi sao nào của công tử?
Thiếu Hoa khoanh tay trước ngực nhìn lên trời.
- Phương Phương cô nương đoán xem.
- Mỗi người có một vì sao bổn mạng của mình. Phương Phương sao biết được vì sao nào của công tử.
- Phương Phương không biết Thiếu Hoa làm sao biết được.
Nàng nhìn Thiếu Hoa mim cười Thiếu Hoa hỏi:
- Còn vì sao nào của Phương Phương.
- Chỉ có những vì sao băng là sao bổn mạng của Phương Phương.
Đôi châm mày của Thiếu Hoa nhíu lại.
Chàng lắc đầu.
- Hồi còn nhỏ, tại hạ nghe mẫu nương nói, khi thả sao băng chúng ta được quyền ước một điều. Vậy hoá ra Phương Phương cô nương là thân phận của những điều ước.
- Thiếu Hoa công tử tâng bốc Phương Phương rồi.
- Tại hạ nói thật đó.

Phương Phương thật bất ngờ nắm lấy tay chàng.
- Đừng nói với Phương Phương những lời khách sáo đó.
Nàng thốt dứt câu thì mặt thoạt sa sầm. hai mí mắt Phương Phương nhắm lại. Nàng như thể bị cuốn trôi vào cõi mộng tưởng hư ảo và không thật.
Phương Phương rút tay lại nhìn chằm chằm vào Thiếu Hoa.
- Công tử...
Thiếu Hoa nhìn nàng.
- Nàng định nói gì?
Nàng lắc đầu, gượng nói:
- Phương Phương linh cảm có sự bất lành đang chập chờn quanh công tử. Công tử hãy cùng với Lại Xương Uy nhanh chân rời khỏi đây.
Thiếu Hoa cau mày.
- Phải chăng nàng sợ tại hạ và Lại lão bộc gieo kiếp họa đến cho nàng và Hảo Hảo mà muốn tại hạ và Lại lão bộc phải ra đi.
Phương Phương lắc đầu.
- Công tử đừng hiểu lầm ý tốt của Phương Phương... Phương Phương không có ý đó đâu.
Nàng cúi mặt nhìn xuống nhỏ giọng nói:
- Phương Phương không muốn một người tốt như Thiếu Hoa công tử lại gặp kiếp họa lớn lao như thế này.
Phương Phương buông tiếng thở dài.
- Sao có thể như vậy được chứ.
Thiếu Hoa hỏi:
- Phương Phương, thật ra nàng có linh cảm gì?
- Phương Phương thấy...
Nàng bỏ lững câu nói giữa chừng ngẩn lên nhìn chàng, ôn nhu nói:
- Công tử có tin vào Phương Phương không?
- Tại hạ tin.
- Phương Phương thấy công tử gặp đại hạo bởi những viên thần châu. Nếu không có quới nhân, chắc chắn công tử sẽ chết bởi một người dấu mặt.
Thiếu Hoa phà lên cười.
Nàng sững sờ nghe Thiếu Hoa cười. Chờchàng cắt tràng tiếu ngạo đó mới hỏi:
- Thiếu Hoa công tử cười Phương Phương?
Thiếu Hoa khẽ lắc đầu.
- Không... Tại hạ không cười nàng mà nghi nàng chính là quới nhân giúp tại hạ.
Sắc diện Phương Phương đỏ bừng.
- Công tử tin vào Phương Phương?
- Tại hạ nói thật đó.

Phương Phương buông tiếng thở dài.
Phương Phương tin công tử không lừa dối Phương Phương.
Thiếu Hoa mim cười nói:
- Nàng nhìn mặt Thiếu Hoa xem, tại hạ có phải là kẻ nói dối không?
- nàng tin tại hạ là tốt lắm rồi.
Chàng nói rồi điểm nụ cười nhìn nàng.
Hai người im lặng. Cả hai đều cảm nhận có điều gì đó khác thường đang xâm chiếm lẫn họ.
Phương Phương nói:
- Thiếu Hoa công tử... Phương Phương còn biết hiện thời công tử đang có một cô nương đang ngong ngóng mong chờ công tử.
Thiếu Hoa tròn mắt.
- Một vị cô nương đang ngong ngóng chờ tại hạ. E rằng Phương Phương cô nương đã đoán sai điều này rồi. Tại hạ chẳng có diễm phúc đó đâu, có nữ nhân nào để mắt đến chứ.
- Công tử nghi lại xem.
Thiếu Hoa cau mày suy nghi. Bất giác chàng nhớ đến Cao Bội Bội.
Thiếu Hoa nghi thầm.
- " Chẳng lẽ nàng muốn ám chỉ đến Cao Bội Bội".
Phương Phương nhìn Thiếu Hoa nói:
- Thiếu Hoa công tử đã nhớ người đó rồi chứ?
- Tại hạ nhớ ra rồi, nhưng không tin cô ta nhớ tại hạ.
Phương Phương nghiêm mặt nói:
- Công tử hãy nói thật với Phương Phương... Phải hiện tại điều công tử quan tâm là viên thần châu gì đó không?
Một lần nữa Thiếu Hoa sững sờ. Chàng hỏi Phương Phương:
- Sao nàng biết?
- Ngay từ bé, khi Phương Phương chẳng may rơi xuống vực, bị tàn phế hai chân thì bỗng dưng có được một công năng rất lạ thường.
Tất cả những gì Phương Phương nắm được thì cứ như rằng biết được tất cả những bí mật về vật đó. Nhất là con người.
Chàng nhìn sững nàng. Thiếu Hoa nghi thầm:
- " Trên đời này có được công bằng đó sao?".
Thiếu Hoa còn tò mò với ý niệm kia thì những ánh đuốc đó là hai gã với sắc phục như bọn hắc bạch vô thường dưới a tỳ lướt qua. Hai người đó có nước da trắng bệch, đầu đội mu như những sứ giả phán quan.
Nhìn hai gã đó, Thiếu Hoa nghi thầm.
- " Họ hẳn là Tử Vong nhân".

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 21
Đối Mặt Tử Vong

Thiếu Hoa ôm quyền nói:
- Nhị vị huynh đài... Ở đây Tử Vong đăng, sao nhị vị còn đến?
Hai gã Tử Vong nhân nhìn chàng.
Một gã nói:
Tiểu tử kia Tử Vong đăng của ngươi không có giá trị với Vô Thường tôn giả.
Thiếu Hoa cau mày.
- Tử Vong đăng thì là Tử Vong đăng, đâu có Tử Vong đăng có gia hay không có giá. Hai vị Vô thường tôn giả muốn làm khó tại hạ.
Hai gã Vô Thường sứ giả hứ nhạt một tiếng, rồi gã bên trái nói.
- Bổn sứ nói Tử Vong đăng của ngươi chẳng có giá gì cả... Bởi vì các ngươi đến Vong Thần miếu để đoạt Tử Vong đăng chứ nào có mua Tử Vong đăng. Những chiếc Tử Vong đăng không được trả bằng ngân lượng thì không được hưởng đặc ân của Tử Vong Cốc.
Thiếu Hoa tron mắt nhìn hai gã Vô Thường sứ giả.
Chàng lắc đầu nói:
- Nhị vị tôn giả nói khó nghe quá. Để có hai ngọn Tử Vong đăng này, tại hạ phải tốn những bốn mươi lạng bạc, thế mà nhị vị còn làm khó dễ tại hạ nữa.
Chàng nói dứt câu thì Lại Xương Uy lù lù bước ra. T vừa bước ra vừa nói:
- Thiếu gia đừng nói với bọn người giả ma, giả quỷ này làm gì nữa.
Xương Uy bước đến bênt Hảo Hảo và Phương Phương. Y vừa hất mặt vừa nói với hai gã Vô Thường sứ giả.
- Lại mỗ nói cho các ngươi biết... Các ngươi giả ma giả quỷ nhát ai chứ không nhát được Lại mỗ đâu.
Y xoa tay nói tiếp:
- Có muốn làm thảo khấu sơn lâm thì cứ tự mình mà ra tay, còn giả quỷ giả thần... Lại mỗ chướng mắt lắm.
Nghe Lại Xương Uy nói, hai gã Vô Thường sứ giả chau mày.
Gã đứng bên trái gằn giọng nói:
- Ngươi từ đâu đến?
Lại Xương Uy vỗ ngực mình.
- Lại lão gia của hai ngươi từ Linh Cương trại Bạch đầu sơn đến. Nếu nói về nghiệp cướp chợ thì Lại lão gia đáng giá là sư thúc tổ của hai ngươi.

Gặp lão gia, hai ngươi phải quỳ xuống hành đại lễ bái sư thúc tổ mới đúng đạo. Nhưng Lại lão gia của hai ngươi có cướp đường cướp chợ cung lựa người mà cướp chứ không ăn tạp như hai ngươi đâu.
Gã Vô Thường sứ giả có bộ mặt rổ lổ chỗ rít giọng nói:
- Ngươi muốn chết.
- Lạo lão gia không muốn chết đâu, mà chỉ muốn dạy cho hai tến hậu sinh giả ma giả quỷ bài học của giới lục lâm thôi. Hai ngươi có muốn bài học của Lại lão gia không?
NghXương Uy noi, hai gã Vô Thường Tử Vong nhân nhìn nhau. Họ như thể trao đổi cho nhau bằng ánh mắt.
Gã Tử Vong nhân Vô Thường đúng bên trái nhìn Lại Xương Uy.
- Ngươi muốn hý lộng quỷ thần tại địa phận Tử Vong nhân ư?
- Lại mỗ muốn thì đã sao nào.
- Ngươi sẽ được toại nguyện xuống cỏi a tỳ.
Xương Uy khóat tay.
- Hê... Hai ngươi là người của cõi a tỳ thì phải xuống dưới đó, còn Lại mỗ là người của cõi nhân gian nên không xuống được đâu. Khi nào Lại mỗ có hứng thú thì tự khắc xuống thăm hai ngươi.
Xương Uy nhìn lại Thiếu Hoa.
- Thiếu Hoa gia... Cho Lại lão bộc trổ chút tài năng dạy bảo bọn giả ma nhát quỷ này.
- Lại lão bộc cẩn thận.
Xương Uy hai tay vò nhau.
- Thiếu gia yên tâm... Đối với bọn mà người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ chẳng có gì thiếu gia phải lo cả.
- Nhưng Lại lão bộc cẩn thận vẫn hơn.
- Xương Uy sẽ nghe lời chỉ huấn của thiếu gia.
Gã toét miệng cười.
- Thiếu gia cứ ở đây xem Lại Xương Uy trổ tài phục quỷ hàng ma.
Xương Uy nói dứt tiếng lòn tay ra sau lưng rút ngọn cương đao, bước thẳng trước xuống trướcmặ hai gã Tử Vong nhân. Y khệnh khạng nói:
- Hai người chỉ có tài hiếp đáp những bá tính hền lành của Phước Oai trấn, nay gặp sư thúc tổ của hai ngươi rồi. Xem ngươi còn giở trò ma quỷ gì không.
Hai gã Tử Vong nhân nhìn Lại Xương Uy chằm chằm.
Xương Uy cau mày nói:
- Bộ hai ngươi tưởng nhìn Lại Xương Uy này với ánh mắt đó rồi làm ta sợ à.
Y rít giọng nói:
- Lại mỗ ghét các ngươi ghê, nhất là mấy cái ngữ giả ma nhát quỷ của hai ngươi.

Xương Uy nói rồi chớp đánh khoái đao cực kỳ nhanh. Chiêu đao của gã tung ra hoàn toàn bất ngờ đối với hai gã Tử Vong nhân Vô Thường sứ giả.
Ngọn khoái đao cắt một đường còng cung nhanh đến độ hai gã Tử Vong nhân đứng phẳng ra như tượng. Lưỡi đao tiện ngang qua cắt đôi chiếc mu trùm đầu, để lộ hai chiếc đầu trọc lóc chẳng một sợi tóc.
Xương Uy phà lên cười.
- ã... Hoá ra hai tên quỷ nhỏ nào là hoà thượng.
Y hừ nhạt một tiếng nói tiếp.
- Hoàn thượng mà dám cướp vặt giữa ban ngày ban mặt... Đáng tội thật.
Như thể nhìn ra Lại Xương Uy là một đại cao thủ không tầm thường, hai gã Tử Vong nhân bất giác thối bộ.
Xương Uy trừng mắt nói:
- Hai ngươi sợ rồi à.
Hai gã Tử Vong nhân nhìn Xương Uy, rồi bất ngờ nhảy xổ đến. Cả hai đều dùng trảo công, chia làm hai tập kích Lại Xương Uy. Lại Xương Uy chẳng một chút e dè, y ghim mạnh ngọn khoái đao xuống đất rồi dựng đứng song chưởng đón thẳng, đỡ thẳng vào trảo công của hai gã Tử Vong nhân.
- ¨m...
Mặc dù đối phó một lúc hai đối thủ nhưng Xương Uy chỉ thối đúng nửa bộ, còn hai gã kia thì bị chưởng kình của y đẩy bật về sau non hai trượng, ngã sóng xoài dưới đất. Nội lực của Lại Xương Uy đâu phải tầm thường, nếu không thì làm sao được giới lục lâm tuyển cử làm trại chủ Linh Cương trại; Một chủ soái lục lâm của vùng Giang tây.
Hai gã Tử Vong nhân chưa kịp đứng lên thì Xương Uy đã lướt đến.
Y giáng chưởng chực vồ xuống đại huyệt bách hỉ của hai gã đó thì Thiếu Hoa lên tiếng.
- Dừng tay.
Xương Uy đặt song thủ trên đầu hai gã Tử Vong nhân nhưngkhông vội nhã kình. Nếu như gã nhã kình thì hai gã này nhứt định sẽ chui tọt xuống cõi a tỳ.
Nhìn lại Thiếu Hoa, Xương Uy hỏi:
- Thiếu gia định xử bọn chúng sao đây?
- Lại lão bộc... Tha cho họ một lần đi, nhưng lần thứ hai còn thấy họ giả ma giả quỷ bức hại bá tánh thì không tha nửa.
Xương Uy gật đầu nhìn hai gã Tử Vong nhân.
- Hai ngươi nghe bồ tát nói rồi chứ? Các ngươi còn được cái mạng là do thiếu gia xin cho đó. Nếu không có thiếu gia hai ngươi sẽ tán mạng bởi Thiết Sa chưởng của Lại xư thu?ca ca rồi, biết không?
Hai gã Tử Vong nhân cúi mặt không nói tiếng nào.
Xương Uy nói:

- Hai người còn không mau tạ Ơn thiếu gia.
Thiếu Hoa nói:
- Không cần đâu.
Chàn bước đến trứiơc mặt hai gã Tử Vong nhân.
- Các vị về báo với Tử Vong Cốc chủ nhân sẽ có người đến tìm lão.
Chàng hất mặt.
- Nhị vị có thể rời khỏi nơi đây được rồi.
Hai gã Tử Vong nhân đứng lên. họ lủi nhanh ra ngoài cửa mà không ngoái đầu nhìn lại.
Xương Uy nhìn thèo hử nhạt nói:
- Một lu bất tài vô dụng mà cung đòi nhát ma nhát quỷ.
Nghe Xương Uy nói Thiếu Hoa mim cười.
Xương Uy nhìn Thiếu Hoa cao hứng nói:
- Thiếu gia... Chúng ta sẽ đến Tử Vong Cốc dẹp quách bọn tiểu nhân bỉ ổi này.
- Hôm nay Lại lão bộc lập được công lớn với bá tánh Phước Oai, thoát được cái hoa. Tử Vong nhân này chắc chắn bá tánh ở đây sẽ phong cho Lại lão bộc là anh hùng đại hiệp.
Xương Uy giả lả nói:
- Nhờ có thiếu gia.
Thiếu Hoa nghiêm giọng nói:
- Lập được công lớn nhưng Lại lão bộc không trừ tận cái hoa. này...
thì không chừng gián tiếp gieo hoa. cho bá tánh đó.
Xương Uy chua mày.
- ö thiếu gia muốn nói gì?
Khoanh tay trước ngực, Thiếu Hoa nói:
- Hoa. lớn còn ở trước mặt, ngày mai chúng ta mới vào cuộc, chưa phải là hết.
Xương Uy gật đầu.
- Lại lão bộc hiểu rồu, thiếu gia cứ yêm tâm. Cứ để một mình Xương Uy giải quyết bọn ma nhân Tử Vong Cốc.
Thiếu Hoa mim cười.
- Thiếu Hoa không giành công với lại lão bộc đâu.
Chàng nói rồi quay lại đẩy Phương Phương vào nhà. Xương Uy nhìn thoe sau lưng chàng. Y điểm nụ cười mỉm, nhẩm nói:
- Xem chừng thiếu gia có số đào hoa...
oo Thiếu Hoa và Xương Uy song hành bước chậm rãi về phía toà mộc lầu có tấm biển với dòn chứ Tử Vong Cốc. Mang cái tên là Tử Vong Cốc nhưng toà mộc lầu chẳng có chút tà khí toa? ra, mà ngược lại còn toát vẻ lịch lãm với những đường nét hoa văn trảm trổ tinh tế, tôn tạo những vòm cửa hình

vòm.
Hai người bước đến cửa toà mộc lầu.
Cửa mở sẵn để cho Thiếu Hoa và Xương Uy tận mắt thấy cảnh bài trí bên trong. Bốn chiếc đèn đặt ở bốn góc đều ccó trạm khắc hao văn.
Nhưng chúng như đặt trên những tấm đá hình đâu lâu đang nhe răng thật gớm ghiếc. Nếu không có những bức phù điêu hình đầu lâu thiđây không phải là Tử Vong Cốc mà là một cung điện nguy nga tráng lệ.
Cảm giác tử vong toát ta từ những bức phù điêu đầu lâu treo khắp toà mộc lâu.
Thiếu Hoa nghi thầm - " Tử Vong Cốc hẳn thích ngắm đầu lâu nên mới thícác hạ trang hoàng như thế này." Thiếu Hoa và Xương Uy bước vào gian chính sảnh thì hai hàng Tử Vong nhân trong những bộ áo thụng xềnh xoàng, đầu đội mu có chóp nhọn xẻ thành hai hàng dọc bước ra.
Xương Uy nhìn sang chàng.
- Thiếu gia nghi sao?
- Chúng ta chỉ cần gặp Tử Vong nhân Cổn thế nhân ma là được rồi.
Hai hàng Tử Vong nhân yên vị rồi thì tấm hoành phi có hình đầu lâu phía đối diện từ từ tách ra hai bên để lộ một vòng cửa trông chẳng khác nào chiếc hàm một con quái vật khổng lồ.
Từ trong vòng cửa có một người dáng đầy đà bận thụng y đen kịch chấp tay sau lưng bước ra.
Xương Uy nhìn ngươi đó, nói với Thiếu Hoa.
- Thiếu gia... hẳn đây là chủ nhân của Tử Vong Cốc Cổn thế nhân ma.
Thiếu Hoa khẽ gật đầu.
- Có lẽ vậy.
Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo bước ra khỏi vòm cửa thì bức hoành phi cung hạ xuống. Nên trông lão như đang dứng trên chiếc đầu lâu khổng lồ.
Cổn thế nhân ma rọi hai luồng ma nhãn hừng hực chiếu vào Thiếu Hoa và Lại Xương Uy.
Thiếu Hoa ôn tồn nói:
- Tại hạ là Hoàng Thiếu Hoa, còn đây là Lại Xương Uy...
Cổn thế nhân ma khoát tay.
- Tiểu tử không cần nói... Bổn toa. đã biết.
Y chấp tay sau lưng trang trọng nói tiếp.
- Hai người đến địa giới Tữ Vong có ý muốn khiêu khích bản toa. nên ngang nhiên phá lệ Tử Vong đăng.
Thiếu Hoa nhìn sang Xương Uy.
- Lại lão bộc thực hiện đại nghia đi.
Lại Xương Uy bước đến một bộ.
- Lão si biết ta là ai chứ?

- Trại chủ Linh Cương trại Lại Xương Uy, một lục lâm thảom khấu mà dám đến vuốt râu hùm ư?
Lại Xương Uy cười khẩy, đáp lời của Cổn thế nhân ma.
- Lại mỗ không chỉ muốn vuốt râu hùm không thôi mà còn muốn nhiều hơn thế nữa.
- Ngươi muốn xuống a tỳ chầu diêm chúa à?
Xương Uy lắc đầu.
- Không... Lại mỗ chỉ muốn dạy cho lão quỷ cách sống của một lục lâm như thế nào thôi.
- Ngươi có bản linh dạy cho bổn tọa chứ?
- Nếu Lại mỗ không có bản linh tuyệt nhiên không đến Tử Vong Cốc làm gì.
- Được... Bổn tọa xem trại chủ Linh Cương có bản linh như thế nào.
Cổn thế nhân ma nói rồi lừng lững tiến thẳng đến Lại Xương Uy.
Thấy chủ nhân Tử Vong Cốc lừng lững tiến về phía mình, Lại Xương Uy rút ngay ngọn khoái đao thủ sẵn. Xương Uy đâu dám xem thường Cổn thế nhân ma. Với kinh nghiệm lịch lãm trên chốn võ lâm giang hồ, Xương Uy thừa biết đối phương của mình là người như thế nào.
Xương Uy hoành đao trước ngực, đanh giọng nói:
- Lão muốn thử đao của Lại mỗ ư?
Cổn thế nhân ma thản nhiên đáp lời họ Lại.
- Bổn tọa rất sẵn lòng tiếp nhận đao pháp của ngươi.
- Lại mỗ rất muốn tặng cho lão quỷ một đao.
Cổn thế nhân ma đanh giọng nói:
- Ngươi xuất thủ đi.
- Lại mỗ không biết khách sáo đâu.
Lại Xương Uy vừa nói vừa dẫn đến ba bộ, chớp động đao pháp chém xả vào thân ảnh của Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo. Trước chiêu đao tiềm ẩn sẽ huỷ diệt cảu Lại Xương Uy nhưng xem chừng Cao Diên Hạo chẳng có chút e dè hay tỏ lộ sự sợ hãi mà lại rất dửng dưng như thể một người bàng quan đứng xem trò múa đao của bọn mãi võ sơn đông.
Thậm chí Cao Diên Hạo Cổn thế nhân ma cung chẳng hề tránh né hay tung binh khí đón đỡ ngọn cương đao của Xương Uy, lão mặt nhiên để cho lưỡi đao của đối phương chém xả vào vai mình.
Thái độ của Cao Diên Hạo buộc Lại Xương Uy phải nghi thầm:
- " Lão quỷ này muốn chết bởi đao pháp của mình".
ö nghi đó còn đọng lại trong đầu của Lại Xương Uy thì lưỡi gươm đao đã chạm vào vi Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo. Một âm thanh chát chúa phát ra nghe thốn cả màng nhi.
- Chát...
Ngọn khoái đao của Xương Uy như thể chém vào một cây cột đồng bật

ngược trở lại chứ không phải là thân ảnh bằng xương bằng thịt của Cổn thế nhân ma.
Trong khi Cổn thế nhân ma chẳng có chút biểu lộ gì khi hứng trọn chiêu đao của Xương Uy thì ngược lại với Cao Diên Hạo, hộ khẩu của Xương Uy tươm mau xối xả bởi đã bị tét một đường dài do sức phản hồi của ngọn đao.
Xương Uy gần như không tin vào mắt mình mà hoảng hốt thối lui năm bộ.
Gã nhìn sửng Cổng thế nhân ma Cao Diên Hạo buộc miệng nói:
- Lão là ma hay là quỷ.
Cao Diên Hạo phá lên cười.
- Xem ra trại chủ Linh Cương trại Bạch Đầu Sơn chỉ có bấy nhiêu...
Qúa xoàng xỉnh. Không xứng đáng với những gì bổn tọa nghi.
Đứng thị nhãn xem cuộc giao thủ giữa Lại Xương Uy và Cao Diên Hạo Cổn thế nhân ma, Thiếu Hoa cung không thể tin vào mắt mình. Càng bàng hoàng khi chính nghiệm lưỡi cương đao sắc bén của Lại Xương Uy chẳng làm gì được lão đại ma đầu Cao Diên Hạo.
Thiếu Hoa nhíu mày suy nghi:
- " Chẳng lẽ thân pháp của lão đã biến thành sắt thành đá, thanh gan thành đồng ư? Trên đời này có người như vậy sao?" Thiếu Hoa còn đang vơ vẫn với ý tưởng đó thì Cổn thế nhân ma đã rít gịpng nói:
- Lại tặc... Đến lượt lão phu cho ngươi thưởng lãm sở học tuyệt công của lão phu đây.
Lời còn đương trên hai vành môi đầy và thâm của Cổn thế nhân ma thì lão nhảy xổ đến Xương Uy, với đôi trảo công vươn ra bằng mười ngón chỉ cong vút tựa như vuốt chim ưng.
Đối phó với chiêu công của Cổn thế nhân ma, Xương Uy phải miễn cưỡng dùng đến cương đao đón thẳng đỡ thẳng.
- Chát...
Cao Diên Hạo chẳng chút e dè ngọn cương đao của đối phương mà chọi thẳng vào nó. Ngọn cương đao của Xương Uy nằm gọn trong đôi trảo công của lão đại ma đâu.
- Rắc...
Lưỡi cương đao bị Cổn thế nhân ma bẻ gãy đôi bằng một động tác lãy cổ tay.
Xương Uy lùi ngay bốn bộ, sờ sững hơn nữa trước chiêu công của đối phương. Giờ thì chân diện của Xương Uy lộ rõ những nét bối rối và hốt hoảnh hiện trên mặt Lại Xương Uy.
Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo nhìn Xương Uy.
- Lại tặc... Ngươi muốn linh giáo cao chiêu của bổn tọa nữa không?
Xương Uy nghe Cổn thế nhân ma hỏi câu này càng bối rối hơn. Y dùng đao còn chẳng làm gì được đối phương, thì với đôi tay thịt sao có thể làm gì

được lão ma đầu.
Cổn thế nhân ma gằn giọng nói:
- Lại trại chủ Linh Cương không thể trả lời bổn toa. à?
Giọng nói của lão quỷ nghe thật đay nghiến, khiến cho Xương Uy bồn chôn. Y lúng ta lúng túng rồi miễn cưỡng nói:
- Lão có thích thì cứ ra tay.
Cứ như lời nói của họ Lại còn đọng trên hai cánh môi thì Cổn thế nhâ ma Cao Diên Hạo đã chớp động chiêu công. Trong tay Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo chẳng có ngọn binh khi nào, nhưng chỉ với đôi tay thịt thôi, lão tung ra một lúc mười chiêu trảo công chỉ trong không đầy hai cái chớp mắt. Những chiêu cầm nã thủ pháp của Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo cựu kỳ nhanh, dồn ngay Lại Xương Uy vào tử lộ. Sau khi suất thủ đúng mười chiêu thì trang phục của Xương Uy bị xé rách tơi tả, chẳng khác nào miếng giẻ rách.
Cao Diên Hạo nói:
- Đến lúc bổn nhân moi gan của ngươi ra đây. Để xem lá gan của ngươi to cỡ nào.
Miệng nói, hữu trảo của cao Diên Hạo vừa vươn ra vồ tới.
Trước chiêu công tàn khốc của đối phương, Xương Uy gần như chẳng có phản xạ gì. Lại Xương Uy gần như hoá đá trước những chiêu công liên hoàn của Cổn thế nhân ma. Chính vào lúc mạng của họ Lại như chỉ mành treo chuông, chắc chắn sẽ mất mạng bởi trảo công của lão đại ma đầu thì màn ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp từ Thiếu Hoa chụp đến sau lưng lão.
Trong tình huống chẳng đặng đừng. Thiếu Hoa buột phải xuất thủ tập kích Caoo Diên Hạo từ sau lưng để giải nguy cho Lại Xương Uy.
Phần thắng chắc ở trong tay, nhưng Cao Diên Hạo buột phải thu hồi trảo công tràng bộ né tránh chiêu công của Thiếu Hoa, bởi cảm nhận rõ mồn một khí kiếm uy mãnh sau lưng mình.
Nhân cơ hội đó, Xương Uy tháo lùi về sau. Đến lúc này y mới biết mình thoát chết. Mặc dù thoát chết bởi trảo ảnh của Cổn thế nhân ma nhưng Xương Uy lại bồn chồn lo âu đến độ xương sống thì gáy lạnh nhưng mồ hôi tuôn ra ướt đẫm cả trang phục.
Trờ lại với Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo. Lão gần như đã nắm chắc sinh mạng của Xương Uy trong tay mình, nhưng đến khoảng khắc cuối cùng thực hiện sát chiêu của lão thì lại bị Thiếu Hoa xen vào. Lúc này Cao Diên Hạo chẳng khác nào con ác thú bị giật mất miếng mồi ngon.
Lão nhìn Thiếu Hoa đay ngiến nói:
- Tiểu tử... Ngươi múôn đi tìm cái chết?
- Vãn bối không muốn đi tìm cái chết đâu, nhưng cung không muốn để cho Lại lão bộc chết bởi sát chiêu của tiền bối.

Thiếu Hoa lưỡng lự một chút rồi nói:
- Cao thấp thế nào vãn bối cung đã nhận ra, Lại lão bộc của vãn bối không phải là đối thù ngang tài ngang sức với tiền bối.
Thiếu Hoa ôm quyền nói:
- Vãn bối và Lại lão không dám thỉnh giáo cao chiêu của Cao sư. Cáo từ.
Thiếu Hoa nói xong ôm quyền xá Cao Diên Hạo rồi quay lại Lại Xương Uy.
- Lại lão bộc, chúng ta đi thôi.
Cổn thế nhân ma ccdh hứ nhạc một tiếng, gằn giọng nói:
- Tiểu tử kia... Hai ngươi tưởng Tử Vong Cốc của bổn tọa là chốn hoang sơ cùng cốc. Muốn đi là đi được hay sao. Hừ... Nếu hôm nay hai ngươi rời được Tử Vong Cốc, bổn toa. thề sẽ không ra chốn võ lâm giang hồ. Thậm chí còn tiêu hủy cả Tử Vong Cốc.
Nghe Cao Diên Hạo nói, Thiếu Hoa không khỏi lúng túng, bồi hồi.
Chàng nhìn Cao Diên Hạo.
Chàng miễn cưỡng nói:
- Tiền bối, vãn bối biết thân phận của mình, sẽ không dám đến Tử Vong Cốc để quấy nhiễu tiền bối nữa.
Cao Diên Hạo lắc đầu.
- Tiểu tử... Ngươi đã đến rồi còn nói gì nữa. Tại trấn Phước Oai, các ngươi tự cho mình quyền làm chủ Tử Vong đăng, thì bây giờ phải tự khẳng định bãn linh của các ngươi với bổn tọa. Chỉ có một con đường duy nhất bổn toa. dành cho các ngươi rời khỏi Tử Vong Cốc.
Thiếu Hoa ôm quyền giả lả nói:
- Xin tiền bối chỉ giáo con đường đó cho vãn bối.
- Hai ngươi rời Tử Vong Cốc bằng hồn, xác thì phải để lại.
- Nói như tiền bối thì vãn bối đã chết rồi.
- Đúng.
Thiếu Hoa lắc đầu.
- Vãn bối không muốn chết.
- Đó là ý của ngươi chứ không phải ý của bổn tọa.
cao nói xong liền vận nội công, Thiếu Hoa cung vội vàng hoành kiếm ngang ngực. Thấy chàng thủ kiếm, đôi chân mà của Cao Diên Hạo nhíu lại.
Lão trầm giọng nói:
- Tiểu tử.. Xem ra ngươi cung có bãn lãnh đó.
Thiếu Hoa từ tốn đáp lời lão.
- vãn bối đúng là có chút bãn linh, nhưng không thể bì với tiền bối.
- Ngươi biết được điều đó thì đã quá muộn rồi.
Lão vừa nói dứt lời, liền cách không phóng chỉ điểm tới yết hầu của Thiếu Hoa. Tiếng chỉ khí rít gió nghe buốt cả cột sống. Thiếu Hoa phạt ngang lưỡi dị kiếm đón thẳng đạo chỉ khí của lão đại ma đầu.

ém thanh khô khốc phát ra khi đạo chỉ kia chạm vào lưỡi dị kiếm của chàng.
- Chát...
Vừa đỡ đạo chi khí của Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo thi đôi trào của đại ma đầu chia làm hai thượng trung và hạ trung chụp đến chàng.
Chiêu trảo của Cổn thế nhân ma chẳng khác nào một thế vồ cương thi, chụp lấy con mồi. Phản xạ của Thiếu Hoa cực kỳ nhanh. Chàng không màn đến đôi trảo của đối phương mà đâm thẳng lưỡi dị kiếm vào đan điền lão.
Những tưởng lưỡi kiếm của Thiếu Hoa sẽ xuyên thủng đan điền của Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo, nhưng khi mui kiếm chạm vào đan điền lão chẳng khác nào chạm vào một tấm khiên bằng sắt bằng đá bật dội trở lại.
Chính điều đó khiến Thiếu Hoa hoàn toàn sững sờ. Trong khoảnh khắc chớp mắt, thậm chí không đầy một cái chớp mắt, đôi trảo quỷ của Cổn thế nhân ma đã chụp tới tử huyệt của chàng.
Thiếu Hoa giờ muốn lách tránh cung không được.
Chàng chỉ kịp nghi thầm trong đầu mình.
- " Phải chăng đây là linh cảm của Phương Phương." Giờ đến lượt Thiếu Hoa rơi vào bóng sắt tử thần mà chăng thể tìm ra một sinh lộ nhỏ nhoi cho mình. Mồ hôi rịn ra trán chàng. Thiếu Hoa cảm nhận rõ mồn một cái chết đã đến với mình. Cái chết hiện ra từ đôi trảo của quỷ lão đại ma đầu Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo.
Thiếu Hoa hốt hoảng hét lên.
- Vãn bối không muốn chết...

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 22
Chân Diện Sát Nhân

Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo chẳng màn đến lời nói của Hoàng Thiếu Hoa, bóng sắc trảo công thần chết của lão vẫn vỗ đến đại huyệt Bách Hội và chấn tâm của chàng.
Một ánh chớp đỏ ối, tựa lưới tầm sét được tạo bằng máu cắt một đường vòn cung chụp xuống giữa Thiếu Hoa và Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo.
Ánh chớp đỏ ối tạo cho Thiếu Hoa một sinh lộ trong đường tơ kẽ tóc. Nếu như không có ánh chớp đỏ kia, có lẽ tim và đầu của Thiếu Hoa đã vỡ nát bởi đôi trảo tử thần của Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo.
Một lần nữa Cổn thế nhân ma gần đạt được mục đích của mình thì lại bỉ sống mất con mồi. Lần này lão cảm nhận rỏ mồn một sát kiếm lướt qua mình. Lão gần như chỉ kịp rút trảo lại rồi tháo lui hai bộ.
Khi đã hoàn toàn yên vị, Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo mới nhận ra Thiên Tống, với lưỡi huyết kiếm đứng sừng sửng ngay bên cạnh Thiếu Hoa.
Thoát chết trong đường tơ kẻ tóc, sắc diện của Thiếu Hoa vẫn còn nét bàng hoàng. Chàng ôm quyên xá Thiên Tống.
- Đa tạ tôn giá... Đa tạ.
Như Băng bước đến bên Thiếu Hoa.
- Công tử hãy để cho Thiên Tống huynh đối phó với Cổn thế nhân ma lão quỷ.
Không chờ Như Băng nói lần thứ hai, Thiếu Hoa lùi bước đến bên Lại Xương Uy. Hai người im lặng nhìn Thiên Tống và Cao Diên Hạo.
Thiếu Hoa nghi thầm:
- " Kiếm pháp của Thiên Tống gia cao siêu như vậy, thảo nào Ngô đại ca lại không căn dặn mình phải hoá giải tất cả kiếm pháp của người này mới có thể là kiếm chủ kiếm môn.
Trong lúc Thiếu Hoa nghi thầm thì Cao Diên Hạo và Thiên Tống đối nhãn với nhau, mà không nói nữa lời.
Cao Diên Hạo gằn giọng nói:
- Trương hiệp... Sao lại xen vào chuyện giữa bổn tọa và tiểu tử kia.
Hẳn Trương hiệp và y chung một nhà.
Thiên Tống lắc đầu.
- Y chẳng có quan hệ gì với Trương mỗ cả.
- Vậy sao Trương hiệp lại cứu gã?

- Một đại cao thủ như Cao tôn giá mà muốn lấy mạng một tiểu tử không có tiếng tăm gì trong giang hồ không sợ thiên hạ chê cười ư.
- Y khiêu khích bổn tọa.
Thiên Tống trầm giọng nói:
- Trương mỗ cung đang có y khiêu khích Cao tôn giá.
Hừ nhạt, Cao Diên Hạo nói:
- Trương hiệp muốn gì ở bổn nhân.
Trương Thiên Tống buông một câu cụt ngủn.
- Tỵ Hỏa thần châu.
Câu nói này của Thiên Tống khiến cho đôi chân mày của Cao Diên Hạo nhíu lại cùng những nét bần thần hiện lên mặt. chân diện của lão sa sầm, toát ra vẻ hung ác cực độ. Lão rít giọng nói:
- Trương hiệp biết Tỵ Hỏa thần châu là báu vật của bổn tọa chứ.
Thiên Tống gật đầu.
- Biết... Thậm chí còn biết tôn giá đã luyện thành " Thiết Bố sam".
Một công phu cò thể biến nhục thể thành sắt thành đồng mà chưởng chỉ đao kiếm cung khó thâm nhập được.
Lời nói của Thiên Tống càng khiến cho bộ mặt của Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo đã khói coi càng khó coi hơn.
Lão miễn cưởng nói:
- Biết như thế nhưng Trương hiệp vẫn tìm bổn nhân sao?
- Trương mỗ có mục đích của mình. Khi đạt ra mục đích thì Thiên Tống không bỏ cuộc hay dừng lại. Trương mỗ cung không phủ nhận mục đích của Trương mỗ đến Tử Vong Cốc của Cao tôn giá là để đoạt Tỵ Hỏa thần châu.
- Thế Trương hiệp nghi có đoạt được Tỵ Hỏa thần châu của bổn tọa không?
- Phải đoạt được, vì đó là mục đích của Thiên Tống.
- Nếu Trương hiệp không được, Trương hiệp biết chuyện gì sẽ đến với mình không?
Thiên Tống buông một câu cộc lốc.
- Chết.
- Trương hiệp không sợ.
- Sống quá đủ rồi.
- Bổn tọa lấy làm thắc mắc.
- Cao tôn giá thắc mắc gì?
- Một lãng tử như Trương hiệp, danh không màn, lợi không thiết, thế sao lại để ý cân Tỵ Hỏa thần châu vậy. Trương hiệp thay đổi tự bao giờ.
- Từ khi Trương mỗ có mục đích hợp nhất mười hai viên thần châu chuyển luân mà tôn gia đoạt của Hàn Thiệt Quân Khai Lộ sứ.
- Bổn toa. chỉ có một viên Tỵ Hỏa thần châu. Trương hiệp muốn đủ mười hai viên thần châu chuyển luân. Có một đã là kỳ duyên rồi. Muốn có mười

hai viên thần châu...
Cao Diên Hạo lắc đầu.
- Đó là một tham vọng quá lớn. Cho dù nằm mơ Trương hiệp cung không thể nào có được. Hay Trương hiệp muốn làm võ lâm minh chủ.
Thiên Tống lắc đầu, ôn nhu nói:
- Trương mỗ không có mục đích làm võ lâm minh vhủ.
- Không có mục đích đó, hoặc Trương hiệp là người của Thiên sứ bóng tối.
Thiên Tống lắc đầu.
- Chẳng có gì đúng cả, cao tôn giá chỉ nên hỏi mình có nên trao Tỵ Hỏa thần châu cho Trương mỗ không.
- Trương hiệp đóan xem... Cao lão quỷ này có nên trao đổi Tỵ hỏa thần châu của mình cho Trương hiệp không.
- Thiên Tống nghi Cao tôn giá nên trao.
- Nếu như bổn tọa không trao thì sao?
- Thì phải giữ nó bằng tuyệt học " Thiế Bố sam" của Cao tôn giá.
- hình như Trương hiệp buột ta phải làm theo y của Trương hiệp chứ không còn sự chọn lựa nào.
- Đúng.
Hai hàm răng của Cổn thế nhân ma nghiến lại phát ra những âm thanh ken két.
Lão vừa nghiến răng vừa nói:
- Thiên hạ nói thanh huyết kiếm trên tay Trương hiệp chưa có người nào đoạt lấy, Cao lão quỷ sẽ đoạt thanh huyết kiếm đó.
- Nếu tôn giá có bản linh.
- Bổn tọa có rất nhiều bản linh.
Cao Diên Hạo nói rồi cởi áo khoát ngoài quăng lên chiếc ngai.
Hai người đối mặt nhìn nhau.
Cao Diên Hạo miễn cưỡng nói:
- Không biết thiên hạ có nói đúng với cái thật của Trương Thiên Tống không.
- Thiên hạ nói rất thật về Trương mỗ.
- Vậy bổn tọa cần phải linh giáo xem lời nói đó có đúng hay sai.
Cao Diên Hạo nói dứt lời toan vươn trảo nhảy xổ tới thộp lấy yết hầu của đối phương. Lão chớp động thân pháp và chiêu công trước nhưng kiếm của Thiên Tống vẫn nhanh hơn trảo của Cao Diên Hạo một bật.
Lưỡi huyết kiếm không chép thẳng vào thân ảnh của Cao Diên Hạo mà lại lướt qua gò má trái của lão. Một lớp da mặt của Cao Diên Hạo bị lưỡi huyết kiếm lột ra, để lộ lại một mảnh thịt đỏ ối, và rát bỏng trên mặt của Cổn thế nhân ma.
Phát chiêu kiếm thần tốc đó, Trương Thiên Tống vừa bước qua tới, né tránh

đòn trảo quỷ của đối phương.
Cao Diên Hạo sững sờ trước chiêu công của Thiên Tống cùng với cảm giác rát bỏng trên mặt của mình. Lão vừa thu trảo vừa buột miệng hỏi:
- Trương hiệp có bãn linh như thiên hạ đồn đại.
Lão vừa nói vừa chạm tay vào vết thương. Máu len đỏ bàn tay Cao Diên Hạo.
Thiên Tống nói:
- Cao tôn giá hẳn đã nhận ra cái chết của chính mình chứ.
- Kiếm của Trương hiệp chưa thể làm gì bổn tọa ngoại trừ để lại một ết thương ngoài da.
- Một vết thương ngoài da nhưng nó là điểm tử của tôn giá.
Mặt Cao Diên Hạo biến sắt.
- ö của Trương hiệp nói vết thương đó là điểm tử của bổn tọa.
- Đúng.
Cao Diên Hạo nhìn chằm chằm Thiên Tống.
Lão cứ như đã nghiệm ra điều gì đó rất quan trọng qua câu nói vừa rồi của Thiên Tống.
Thiên Tống ôn nhu nói:
- Tôn giá hiểu câu nói của Trương Thiên Tống chứ?
- Nếu như Trương các hạ chịu giao thủ với ta một chưởng đỡ đón thẳng...
Bổn tọa sẵn lòng giao Tỵ Hỏa thần châu cho Trương hiệp.
- Tại hạ rất sẵn lòng. Tại hạ đâu muốn mất nhiều thời gian nên rất thích lời đề nghị vừa rồi trong cuộc giao chứng võ công này.
Thiếu Hoa lo âu nhìn sang Như Băng.
- Cô nương... Tại hạ rất lo lắng.... Võ công của Cao tôn giá rất quái dị... Không tầm thường chút nào. Thậm chí đao kiếm không thâm nhập được.
- Với ai thì quái dị lạ thường, nhưng với Thiên Tống không quái dị lạ thường đâu. Công tử hãy nhìn xem Thiên Tống sẽ công phá " Thiết Bố sam" của Cao Diên Hạo như thế nào nhé.
- Mong rằng Trương tôn giá sẽ thành công.
- Nhất định sẽ thành công.
Thiếu Hoa vừa thốt dứt câu thì nghe Cao Diên Hạo thét lên một tiếng như hổ gầm. Cùng với tiếng thét đó, lão đại ma đầu Cổn thế nhân ma lao thẳng vào Thiên Tống. Chưởng ảnh của lão dựng dáng to bè như chiếc quạt nan khổng lồ.
Thiên Tống quẳng thanh huyết kiếm lên cao, đồng thời dựng chưởng đón thẳngchưởng của Cổn thế nhân ma.
Chưởng công của hai người chạm thẳng vào nhau tạo ra một tiếng sấm dữ dội, làm chấn động cả toà Tử Vong Cốc.
- ¨m...

Cả Thiên Tống lẫn Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo đều lùi lại đúng hai bộ, cung vừa lúc ngọn huyết kiếm rơi đúng tầm tay của Thiên Tống.
Thiếu Hoa có nằm mơ cung không thể nào tưởng tượng được sự chính xác mà Thiên Tống tạo ra đến như vậy.
Y vừa thối bộ thì ngọn huyết kiếm cung vưa rơi đúng tầm tay y, hữu thủ của Thiên Tống vương ra thộp lấy lưỡi huyết kiếm.
Mọi sự biến diễn ra đến độ Thiếu Hoa không thể tin vào mắt mình, ngay cả Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo là người trong cuộc cung hoàn toàn bất ngờ với sự việc này.
Lão vừa thu bộ thì ánh kiếm đỏ ối cung chụp tới. Mui huyết kiếm chạm đúng vào vết thương trên gò má trái của lão rồi dừng lại.
Thiên Tống trầm giọng nói:
- Cao tôn giá nhận thua rồi chứ?
Mồ hôi rịn trên trán Cao Diên Hạo.
Đôi song thủ của lão vừa nhích động thì mui kiếm nhích tới trước đâm vào vết thương trên mặt lão. Một giọt máu ri ra đọng trên đầu mui kiếm.
Song thủ của Cao Diên Hạo thả lỏng thì mui kiếm cung dừng lại.
Thiên Tống nói:
- Đừng làm tại hạ thất vọng.
Cổn thế nhân ma từ từ thở ra.
Lão miễn cưỡng nói:
- Trương hiệp biết cách hoá giải Thiết Bố sam của bổn tọa.
- Kiếm của tại hạ đủ bén để lóc ra một lớp da của tôn giá, tạo điểm chết trên thân ảnh của người.
Cao Diên Hạo buông tiếng thở dài.
- Cao lão phu thua Trương hiệp.
Cao Diên Hạo nói dứt câu thì mặt tái nhợt, run rẩy. lão nheo mày nhìn Thiên Tống.
- Chúng ta sẽ gặp lại nahu chứ?
- Nếu tôn giá có hứng thứ.
Cao Diên Hạo buông tiếng thở dài rồi ôn nhu nói:
- Lão phu sợ không có cơ hôi gặp lại Trương hiệp.
Lão nói dưt câu hai hàm răng nghiến lại. Nhìn Thiên Tống, Cổn thế nhân ma nói:
Thiên Tống Trương hiệp giờ chẳng là Thiên Tống Trương hiệp lúc trước. Không còn sự quan minh chính đại của Trương hiệp.
Câu nói của Cao Diên Hạo tạo ngay những nét ngạc nhiên trên mặt Thiên Tống, nhưng im lặng không hỏi Cao Diên Hạo.
Buông tiếng thở dài nữa Cao Diên Hạo lấy một viên Tỵ Hỏa thần câhu trao qua tay tth rồi nói:

- Kể từ hôm nay Tử Vong Cốc đã không còn.
Thiên Tống thản nhiên đáp lời lão.
- Tôn giá nghi sao cung được.
- Lão phu đi được chứ?
Thiên Tống rút kiếm lại khẽ gật đầu.
- Mục đích của tại hạ đã đặt được. Tôn giá cứ tự nhiên rời khỏi đây.
Như Băng bước đến nhìn Cao Diên Hạo. Miệng nàng điểm một nụ cười thật tươi rồi nhỏ giọng nói:
- Như Băng xin được tiễn lão tiền bối lên đường.
Cao Diên Hạo nhìn nàng.
Nghe nàng nói câu đó, Thiếu Hoa bất giác lo lắng cho nàng. Chàng bước đến bên Như Băng.
- Cô nương...
Như Băng như thể đoán ra được Thiếu Hoa nói gì, liền nhìn chàng nói:
- Công tử đừng lo cho Như Băng. Chuyện này hoàn toàn không liên hệ đến công tử, công tử đừng xen vào.
Nàng nhìn lại Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo.
- Mời tôn giá.
Cao Diên Hạo buông tiếng thở dài. Lão điểm hai cánh môi rồi thả bước chậm rãi đi ra cửa. Như Băng đi sau lưng lão.
Thiếu Hoa nhìn theo nàng với ánh mắt lo âu cho Như Băng.
Chàng nghi thầm.
- " Chỉ với một vệt vết thương trên má của lão đại ma đầu đó thôi thì lão có thể trở mặt lại hại nàng.
Thiếu Hoa nghi vậy toan bước theo Như Băng thì Lại Xương Uy đã cản chàng lại.
- Thiếu gia... Như Băng cô nương đã không muốn thiếu gia xen vào chuyện này. Cứ để cho Như Băng cô nương tiễn lão quỷ đó.
- Lại lão bộc... Không sợ Cổn thế nhân ma lại lão quỷ có thể trở mặt hại Như Băng cô nương sao.
- Như Băng cô nương đã không sợ tức cô ấy đã khống chế được lại lão quỷ rồi. Thiếu gia đừng ngại.
Thiếu Hoa lắc đầu nhìn theo nàng nhẹ buông tiếng thở ra với vẻ lo lắng tột cùng.
Trở lại chuyện Như Băng.
Nàng thản nhiên đi cau lưng Cao Diên Hạo cho đến khi rời khỏi hằng Tử Vong Cốc mới lên tiếng.
- Cao tôn giá biết làm gì rồi chứ.
Cao Diên Hạo dừng bước, lão nhìn lại nàng.
- Trong kiếm của Thiên Tống có độc công... Phải chăng là do cô nương?

Như Băng mim cười gật đầu.
- Do Như Băng tẩm độc vào kiếm.
- Cô nương là ai?
Nàng nhìn thẳng vào mắt Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo từ tốn đáp lời lão.
- Thiên sứ bóng tối.
- Hoá ra cô nương là thiên sứ bóng tối.
- Đồng thời cung là đứa bé duy nhất của Khai Lộ Sứ Hàng Thiết Quân.
- Bây giờ lão phu phải làm gì?
Như Băng nhìn lão.
- Trước khi Cao tôn giá thực hiện cuộc trả nợ của mình, Như Băng muốn hỏi tôn giá một điều.
- Cô nương nghi lão phu sẽ trả lời cô nương à?
- Tôn giá phải trả lời Như Băng vì có trả lời tôn giá mới được đặt ân ra đi trong sự thanh thản và nhẹ nhàng, tránh được sự đau đớn cùng cực cho thể xác. Chất độc trong lưỡi kiếm của Thiên Tống là " Đoạn não vô ảnh độc".
Khi Như Băng nói dứt câu thì lão đã ôm lấy đầu mình. Hai cánh môi Cao Diên Hạo chuyển qua màu tái nhợt. Lão gượng hỏi:
- Cô nương muốn hỏi gì?
- Phải chăng Thiếu Hoa công tử đến Tử Vong Cốc cùng mục đích với Thiên Tống. Y muốn có Tỵ Hỏa thần châu?
Suy nghi một lúc Cao Diên Hạo lắc đầu.
- Y chỉ đến vì mỗi mục đích muốn trở thành một thiếu hiệp vì bá tánh của Phước Oai trá.
- Y chỉ có mục đích đó thôi ư?
Cao Diên Hạo gật đầu.
- Đúng... Tin hay không tin...
Lão bỏ lững câu nói giữa chừng rồi rên lên một tiếng - ?i...
Như Băng nhìn Cao Diên Hạo bằng cặp mắt dửng dưng, lạnh nhạt, nàng nói:
- Như Băng tin tôn giá. Hẳn tôn giá không nghi có ngày hôm nay chứ?
- Lão phu không nghi tới.
- Khi tôn giá nghi tới thì đã quá muộn.
- Lão phu hối tiếc sao không sớm nghiệm ra có cái ngà y hậu nhân của Khai lộ sứ Hàng Thiết Quan tìn đến với mình.
- Tôn giá sẽ không nghi ra được bởi trong tâm tôn giá toàn gia của Khai lộ sứ Hàng Thiết Quân đã xuống suối vàng cả rồi. Nhưng tôn giá đã lầm, ông trời còn để lại cho Khai lộ sứ Hàng Thiết Quân một đứa con gái.
Đó là Như Băng.
Buông tiếng thở ra như thể muốn trút những niềm u uất trong tâm, Cao Diên Hạo ôm đầu nói:
- Cổ nhân nói không sai...

Lão run bắn người số dùng tay ôm đầu gượng nói tiếp.
- Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc. Nếu không cỏ sẽ mọc lại và chẳng mấy chốc lan đến cả hiên nhà, và sau đó nuốt chửng cả ta.
- Lời của cố nhân nói đã được đút kết thì không bao giờ sai.
Như Băng vừa nói vừa rút ngọn trủy thủ sáng ngời đặt vào tay Cao Diên Hạo.
- Như Băng luôn giữ lời nói của mình.
Cao Diên Hạo nhìn nàng.
- Lão... Lão không đủ... Không đủ can đảm kết liễu mình.
- Như Băng sẽ giúp lão.
Lời thốt ra cùng với một động tác cực kỳ quyết đoán, Như Băng ghim lưỡi trủy thủ đúng vào tim của Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo.
Ngọn trủy thủ đâm sâu vào tim lão đại ma đầu. Cao Diên Hạo ôm lấy ngực mình, dạng chân cố giữ thân đứng vững. Mắt lão mở to hết cỡ, trừng trừng chiếu vào mặt Như Băng. hai khoé miệng của lão rỉ máu.
Như Băng rút ngọn trủy thủ lại.
- Hôm nay Như Băng tế Cao lão tiên sinh cho vong linh của Hàn gia.
Nàng nói rồi lia ngang ngọn trủy thủ qua cổ Cao Diên Hạo. Ngọc trủy thủ đủ bén để tiện lìa thủ cấp cyủa Cao Diên Hạo ra khỏi cổ rơi xuống đất.
Đến bây giờ xác của Cổn thế nhân ma Cao Diên Hạo mới chịu đổ xầm xuống đất.
Nhặc lấy thủ cấp của Cao Diên Hạo, Như Băng cho vào chiếc túi lụa màu huyết dụ, rồi ung dung bỏ đi.
Võ lâm giang hồ chẳng một ai ngờ được Tử Vong Cốc chủ Cao Diên Hạo lại có một kết cục như vậy. Chẳng một ai ngờ được lão đại ma đầu họ Cao sẽ chết bởi tay của một trang mỹ nữ tuyệt sắc võ lâm giang hồ.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 23
Nghi Vấn Trùng Trùng

Bầu trời đêm thật tinh lặng dưới ánh trăng tròn như cái vàng ửng treo trên bầu trời đầy sao. Một người vận thụng y có mu phủ trên đầu lặng lẽ bước vào hoa viên. tiến thẳng đến gian phòng xá, tọa lạc dưới một tán cây bồ đề đã qua năm tháng hẳn trên trăm năm nên nó là gốc cổ thụ xưa nhất trong hoa viên này.
Lột bỏ chiếc mu trùm đầu, người đó chẳng ai khác chính là Như Băng. Nàng lấy trong ngươi ra hai tấm bài vị, trịnh trọng đặt xuống dứoi tán cây đạu thụ đó. Như Băng đặt tiếp thủ cấp của Cao Diên Hạo trước hai tấm bài vị.
Nàng qùi xuống trước hai tấm bài vị, khấn thầm:
- Chà mẹ... Hiển linh chứng kiến cho cuộc trả hận củ con. Kẻ gieo ác nghiệt cho Hàn gia, Cao Diên Hạo đã đền tội. Hàn Như Băng xin được tế thủ cấp của hắn cho vong linh song đường. Như Băng sẽ đi tiếp những gì cần phải làm trong cuộc đời này.
Nàng khấn rồi hành đại lễ trước hai tấm bài vị, trước khi làm một việc mà người khác phải kinh hoàng nếu chứng kiến cảnh đó.
Dùng ngọn trủy thủ, Như Băng bổ đôi thủ cấp của Cao Diên Hạo như một gã đao phủ chém đầu trọng phạm. Thực hiện xong điều đó, Như Băng mới đốt thủ cấp của họ Cao rồi rải tro quanh hai tấm bài vị của Khai lộ Hàn Thiết quan và phu nhân. Nàng rải tro với thái độ của một người hả hê vì được trả thù trả hận. Sau khi làm xong mọi việc, Như Băng cất hai tấm bài vị vào chiếc tráp khắc vàng và bạc.
Nàng vừa đập tráp lại thì Quách Trụ từ trong bóng tối bước ra. Y bước đến bên Như Băng.
- Nàng thỏa mãn rồi chứ.
Như Băng nhìn lại Quách Trụ.
- Mới chỉ có hai người. Kẻ thù của Như Băng còn ở phía trước.
- Tất cả rồi sẽ cùng một kết cục như Lục Giã Phụng và Cao Diên Hạo.
Như Băng lạnh lùngđáp lời Quách Trụ.
- Những kẻ đó đã gieo thì phải nhận kết cục này. Đó là lẽ công bằng.
Chắp tay sau lưng, Quách Trụ nhìn nàng.
- Kế tiếp sẽ là ai?
Như Băng lưỡng lự rồi nói:
- Tuệ giác thiền sư Kim Đỉnh Tự.

Quách Trụ khẽ gật đầu.
- Đó là quyết định của nàng, nhưng huynh nói trước, Tuệ Giác thiền sư Kim Đỉnh Tự không dễ đối phó như Lục Giã Phụng và Cao Diên Hạo.
Như Băng đanh giọng nói:
- Dù bất cứ ai, kẻ nào đi nữa đã tham dự vào cuộc đoạt Thập nhị thần châu đều phải nhận lãnh kết cục đúng như vậy.
- Ta chỉ muốn cảnh báo nàng.
Như Băng nhìn Quách Trụ.
- Như Băng biết huynh lo cho muội.
Như Băng mím môi.
Quách Trụ bước đến bên nàng.
- Như Băng... Ta thật sứ mất nàng rồi chứ?
Như Băng lắc đầu.
- Không... Mãi mãi Như Băng vẫn thuộc về huynh.
- Cùng với khát vọng trả thù của nàng.
Như Băng gật đầu.
- Đúng... Cùng với khát vọnh hận thù trong Như Băng.
Quách Trụ quàng tay qua vai Như Băng. Y nhỏ nhẹ nói:
- Như Băng... Ta gặp nàng lần này có chuyện muốn nói với nàng.
- Quách huynh có chuyện gì muốn nói với muội.
Nhìn vào mắt Như Băng, Quách Trụ nghiêm giọng nói:
- Ta muốn nói về một người. Người đó chính là Hoàng Thiếu Hoa công tử.
Đôi chân mày vọng nguyệt của Như Băng cau lại. Nàng từ tốn nói:
- Như Băng cung định hỏi huynh về Thiếu Hoa công tử.
- Nàng muốn hỏi về điều gì?
- Trên mu bàn tay của Thiếu Hoa có vết xước. Vết xước đó chỉ nhìn qua thôi... Như Băng biết là do huynh để lại.
Quách Trụ cười khảy nhìn Như Băng.
- Nàng đúng là có con mắt tinh tường. Trên đời này hình như chẳng có cái gì qua được đôi mắt tinh tường của Như Băng. Đúng, vết xước đó là do ta để lại trên mu bàn tay của Thiếu Hoa, với cái hẹn ba con trăng sau y phải đầu nhập Nhục nhân địa nếu không muốn chết bởi Hủy nhục tán.
- Sao Quách huynh làm vậy với Thiếu Hoa?
Lời nói của Như Băng khiến Quách Trụ sững sờ. Y nhìn sừng sững nàng.
- Như Băng... Sao nàng lại lo lắng cho Thiếu Hoa. Lần này nàng khiến ta quá ngạc nhiên đó.
- Như Băng thú thật điều này, không biết Quach huynh có tin không?
- Nàng nói đi.
- Như Băng có linh cảm Thiếu Hoa rất gần gui với mình. Như Băng gặp huynh lần này có ý muốn huynh hoá giải Hủy nhục tán cho y.

Đôi chân mày Quách Trụ nhíu lại.
- Như Băng... Ta đang tử hỏi có phải mình nghe lầm không.
- Không... Như Băng xin huynh.
- Vậy là ta không nghe lầm. Phải chăng nàng có tình ý với gã tiểu tử Thiếu Hoa đó.
- Không.
- Thế sao nàng lại xin ta?
- Như Băng cảm thấy ở Thiếu Hoa có cái gì đó rất gần mà không muốn y chết bởi độc công của huynh.
- Ta muốn biến y thành Mộc nhục nhân của Nhục nhân đia.
Như Băng lắc đầu.
- Quách huynh... Thiếu Hoa không thể là nhục nhân của Nhục nhân đic được. Như thế y đã là kẻ vô dụng rồi. Như Băng muốn y phải là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa.
- ö muốn của nàng?
- Như Băng không muốn có điều gì bất an xảy đến cho Thiếu Hoa.
Mặt Quách Trụ sa sầm.
Như Băng nói:
- Quách huynh... Tha cho Thiếu Hoa đi.
- Như Băng... Hẳn nàng không biết Hoàng Thiếu Hoa chính là hắc kiếm khách đã từng giao chiến với Thiên Tống đấy chứ?
Câu nói này của Quách Trụ khiến Như Băng ngây mặt ngơ ngẩn.
Nàng buột miệng hỏi lại.
- Huynh nói sao... Thiếu Hoa chính là hắc y kiếm khách từng giao thủ với Thiên Tống.
- Đúng. Y chính là hắc y kiếm khách từng giao thủ với Thiên Tống.
Kiếm pháp của Thiếu Hoa không tầm thường chút nào. Ta sơ một ngày nào đó, y sẽ là lực lượng đối khánh với nàng. Hơn thế nữa, cần phải có động cơ nào khiến y giao thủ với Trương Thiên Tống. Phải chăng y cung mục đích giống như Thiên Tống.
- Như Băng sẽ hiểu về vụ việc này.
- Nàng đoán chắc tìm ra được mục đich của hắn không?
- Quách huynh bắt đầu hoài nghi Như Băng từ bao giờ vậy?
Quách Trụ bước đến bên nàng. Y đặt tay lên vai Như Băng.
- Như Băng... Ta không hoài nghi nàng đâu. Tất cả niềm tin ta đều đặt nơi nàng. Và ta muốn cùng nàng trả hận võ lâm cho Hàng gia. Nhưng bất cứ điều gì xảy đến, ta cung phải đặt câu hỏi về nó. Nàng hiểu ta chứ?
Như Băng gật đầu.
- Muội hiểu.
Quách Trụ vòng tay qua tiểu yêu Như Băng.

- Hãy quên tất cả mọi chuyện đi... Thiên Tống đã là một nô tình kiếm khách của nàng rồi phải không?
Như Băng gật đầu.
- Nếu không có huynh, Như Băng chưa hẳn đã có được một kiếm thủ như Thiên Tống trong tay mình.
Quách Trụ mim cười.
- Như Băng đừng thốt ra với ta những lời khách sáo như vậy. Nàng phải có một thần kiếm sống như Trương Thiên Tống để thực thi sứ mạng trả thù của Thiên sứ bóng tối.
Như Băng vòng tay bá lấy cổ Quách Trụ.
- Nếu không có sự giúp đỡ của huynh... Như Băng sao có thần kiếm sống Trương Thiên Tống.
Nàng kéo Quách Trụ sát vào người nàng. Như Băng nhỏ nhẹ nói:
- Quách huynh... Chàng hãy quên Thiên Tống đi. Như Băng chỉ có một người để nhớ, để yêu đó là huynh thôi. Chàng đã vì Như Băng.
- Nhưng rất tiếc ta không phải là thần kiếm như Trương Thiên Tống.
- Dù chàng có là gì thì Như Băng cung chỉ có một mình chàng mà thôi. Khi nào Như Băng trả xong mối hận võ lâm, sẽ quay về với cuộc sống của một thảo nữ bình thường. Như Băng sẽ hầu hạ chàng.
- Ta chờ đợi cái ngày đó.
- Chàng không buồn Như Băng chứ?
- Ai sinh ra trên cõi đời này cung đều có số phận và một lẽ sống riêng. ta không thể bắt nàng phải theo số phận của ta khi trọng trách của một Thiên sứ bóng tối đè nặng trên vai nàng.
- Kẻ hiểu Như Băng chính là huynh.
Còn người làm cho Quách Trụ đau khổ chính là nàng.
- Như Băng sẽ làm thân nô tỳ hầu hạ chàng suốt quãng đời còn lại.
- Ta mong điều đó sớm đến với mình.
Như Băng nhìn vào bộ mặt gớm ghiếc của Quách Trụ Ôn tồn nói:
- Tấm thân của Như Băng không là gì cả. Chỉ có trái tim và khối óc của Như Băng mới là sự vinh cửu và nó luôn thuộc về một người. Độc nhất Quách Trụ.
Quách Trụ cười khảy một tiếng rồi ẵm nàng lên khỏi mặt đất. Y bồng Như Băng tiến ra sau gốc cây đại thụ. Quách Trụ vừa bước đi vừa nói:
- Như Băng, hãy chứng minh lời nói đó bằng hành động của nàng.
Trong màn đêm tinh lặng, dưới ánh sáng của vầng trăng đầy trên cao hắt xuống, tôn tạo nên một khung cảnh vừa hữu tình, vừa tinh mịch, nàng hiện thân ra với tất cả những đườn nét hoàn mỹ của tạo hóa. Những đường nét với tất cả sức quyến ru mê hồn, mà tượng đá cung phải xao động, chứ đừng nói xen kẻ bằng xương bằng thịt.

Trong khung cảnh tinh mịch đầy chất hữu tình đó, Như Băng dồn cả mọi đam mê nhục thể dành cho Quách Trụ. Quách Trụ độc chiếm lấy nàng bằng tất cả dục tính nóng chảy trong tâm thức gã.
Vầng trăng đầy trên cao thẹn thùng chui vào mây để bóng đêm phải thốt lên bằng những âm thanh rỉ rả dành cho một khúc nhạc giao tình mà không một thứ âm hưởng nào trên đời có thể biểu cảm được. Những âm thanh mơ hồ tạo ra khúc nhạc tình để đọng lại trong màn đêm một cái gì đó rất mênh mông và huyền ảo. Tiếng rên của nàng, tiếng thở dồn dã của Quách Trụ, để rồi vụ tru vỡ tung ra khi hai bóng người quấn chặt lấy nhau làm một. Nhạc khúc giao tình vụt tắt. tất cả trở lại với cảnh vật ban đầu.
- Oo- Như Băng chậm rãi thả bước quay về nhà của Phương Phương.
Nàng vừ ađi vừa suy nghi mông lung về những gì Quách Trụ đã nói với mình.
Như Băng nghi thầm trong đâu.
- " Thật ra Thiếu Hoa là ai? Có mục đích gì? Sao Thiếu Hoa lại muốn giao chiến võ công với Thiên Tống. Phải chăng Thiếu Hoa cung có mục đích thu hồi Thập nhị trân châu." Như Băng dừng bước khi hay có người đứng trước cửa nhà Phương Phương, khoanh tay trước ngực nhu thể chờ người nào đó.
Nàng nhận ra kẻ đứng trước cửa nhà Phương Phương chính là Thiếu Hoa.
- " Y đứng đây để làm gì? Y đang chờ ai?" Lưỡng lự một lúc, Như Băng bước thẳng đến trước mặt Thiếu Hoa, chàng nhìn Như Băng với ánh mắt tò mò.
Như Băng nhận ra ánh mắt của Thiếu Hoa có cái gì đó lạ lùng, buốt miệng nói:
- Công tử không ngủ đứng đây chờ ai vậy?
Thiếu Hoa mim cười nhìn nàng nói:
- Như Băng cô nương cung không ngủ à?
- Như Băng không ngủ được.
- Phải chăng cảnh trăng đêm nay đẹp nên Như Băng cô nương không ngủ được.
- Có lẽ vậy.
Nàng nhìn vào ánh mắt Thiếu Hoa.
- Còn công tử.
- tại hạ cung giống như cô nương. Những đêm trăng đẹp thế này, Thiếu Hoa thường không ngủ được.
- Tại sao?
- Vì trăng có sức quyến ru tại hạ.
- Trăng cung có sức quyến ru Như Băng.
- Chính vì lẽ đó, Như Băng cô nương mới đi dạo một mình.
- Còn công tử thì đứng suy nghi.

- Tại hạ thích đứng dưới trăng để suy nghi.
- Còn Như Băng thì thích đi dạo dưới trăng.
Thiếu Hoa mim cười. Nụ cười trên miệng Thiếu Hoa đạp vào mắt khiến Như Băng thoáng chút ngẩn ngơ.
Nàng từ tốn nói:
- Thiếu Hoa công tử và Như Băng có cùng một sở thích. Cả hai chúng ta có cái thú bị trăng quyến ru. Những chỉ khác một điều, Công tử thích đứng dươi tăng để suy nghi, còn Như Băng thì thích dạo bước dưới ánh trăng.
Nàng mim cười nhìn Thiếu Hoa, đột ngột hỏi:
- Thế công tử có thể cho Như Băng biết mình đang nghi điều gì không?
Thiếu Hoa nhìn thẳng vào mắt nàng.
- Có một điều tại hạ đang suy nghi và tự tìm câu trả lời cho sự tò mò của mình.
- Đó là điều gì?
Nhìn vào mắt nàng, Thiếu Hoa trầm giọng nói:
- Tại hạ vì tò mò mà buộc phải suy nghi về mối quan hệ của một trang giai nhân tuyệt sắc.
Nàng cau mày cướp lời Thiếu Hoa.
- Mối quan hệ của trang giai nhân tuyệt sắc nào?
- Như Băng cô nương đó.
Chân diện của Như Băng đanh hẳn lại khi nghe câu nói này của Thiếu Hoa.
- Mối quan hệ gì?
- Không biết tại hạ nên gọi Như Băng cô nương là Trương phu nhân hay Quách phu nhân.
Câu nói này của Thiếu Hoa khiến Như Băng thẩn thờ, sắc diện nàng bất giác đỏ bừng như thể vừa nhận một gáo nước sôi tát thẳng vào.
Như Băng nhìn chăm chăm vào Thiếu Hoa.
- Hoá ra công tử tò mò về mối quan hệ kỳ quặc của Như Băng.
- Đúng, tại hạ mạo phạm hỏi cô nương... Tại hạ nên gọi cô nương là Trương phu nhân hay Quach phu nhân.
Nàng gượng cười rồi đáp lời chàng.
- Như Băng không quan tâm điều đó... Công tử muốn gọi tôi là Trương phu nhân ung được hoặc Quách phu nhân cung không sao. Miễn đừng gọi tôi là Hoàng phu nhân là được rồi.
Nàng nói xong thì phá lên cười. Vừa cười Như Băng vừa nói:
- Có thế thôi mà công tử phải đứng dưới trăng để suy nghi sao?
- Bởi cô nương có cái gì đó buộc tại hạ phải để mắt đếm suy nghi.
- Cái gì khiến cho công tử phải để mắt đến Như Băng chứ chắc chắn không phải là nhan sắc của Như Băng chứ.
- Di nhiên. Mặc dù Như Băng cô nương có một nhan sắc mà bất cứ gã nam

nhân nào bắt gặp cung phải ngơ ngác, nhưng với Thiếu Hoa thì không.
Nàng cười khảy rồi cướp lời Thiếu Hoa.
- Nam nhân mà không lụy về sắc đẹp của nữ nhân thì không phải là nam nhân đâu đó.
- Nam nhân ai cung có quyền thốt ra câu nói đó nhưng Thiếu Hoa không cho phép mình có suy nghi đó.
Nàng nhìn chàng - Thế công tử có suy nghi gì?
- Tại hạ cảm nhận ờ cô nương có cái gì đó rất gần với tại hạ, nhưng đó không phải là nhan sắc mà tạo hóa đã ban thưởng cho cô nương.
Nàng mim cười.
- Cònnb thì nghi công tử đứng đây để suy nghi về những thứ khác.
- Tại hạ đang suy nghi gì?
- Những chiêu kiếm tối thưởng của Thiên Tống.
Thiếu Hoa mim cười, từ tốn đáp lời nàng.
- Chắc chắn Quách Trụ tôn giá đã nói tất cả với cô nương.
Nàng gật đầu.
Như Băng bước đến một khóm hoa mẫu đơn. Nàng ngắt một đoá hoa dùng tay tước đọan từng cánh hoa. Vừa ngắt từng cánh hoa nàng vừa nói:
- Nếu công tử cảm nhận giữa Như Băng và công tử có sự gần gui nhau, chúng ta hãy nên thành thật với nhau.
- Cô nương muốn tại hạ thành thật điều gì? Thiếu Hoa nghi mình là người rất thành thật đó.
- Thật không?
Thiếu Hoa gật đầu.
Như Băng nói:
- Như Băng lại nghi ở trong công tử có điều gì đó ẩn dấu.
- Tai hạ chẳng có điều gì để giấu cả.
- Được... Vậy Như Băng hỏi công tử nhé... Tại sao công tử lại giả trang thành Hắc y kiếm khách để giao thủ kiếm chiêu với Thiên Tống.
Thiếu Hoa nhún vai bước đến bên nàng. Chàng chỉ cành hoa nói:
- Như Băng cô nương xem kìa... Đoá hoa mẫu đơn đẹp như thế, giờ trong tay cô nương nó chỉ còn lại mội cái cuống. Hoa chẳng còn là hoa. Nó là đoá hoa gì nhỉ?
- Nó là đóa hoa tàn... Quẳng nó đi vậy.
Nàng nói rồi quẳng đoá hoa xuống đất. Nhìn lại Thiếu Hoa, Như Băng hỏi:
- Công tử không trả lời câu hỏi của Như Băng à?
- Quách Trụ tôn giá không nói với Như Băng cô nương mục đích của tại hạ à...? Quách tôn giá chỉ nói với cô nương Hắc y kiếm khách là Thiếu Hoa chứ không nói mục đích của Thiếu Hoa. Vậy là Quách tôn giá là kẻ hoài nghi, không tin vào lời nói của tại hạ. Nếu Quach tôn giá không nói, tại hạ sẽ nói.

Nhưng trước khi Thiếu Hoa nói, tại hạ muốn nghe cô nương nói trước. Tại sao cô nương lại có mối quan hệ song hành như vậy?
Nàng nhíu mày.
- Công tử quá ư tò mò mà còn lém lỉnh nữa. Có gì công tử lại chú tâm đến tiểu tiết đó.
- Tại hạ chấp nhận quan hệ của Như Băng cô nương không phải là tiểu tiết mà là đại tiết thì đúng hơn.
- Công tử đừng suy nghi nhiều... Hãy cho Như Băng là một dâm nữ cung được.
Thiếu Hoa lắc đầu.
- Thiếu Hoa không tin Như Băng cô nương là ột dâm nữ. Tại hạ tin cô nương có mục đích lớn lao trong cuộc đời mình.
Nàng chau mày nhìn chàng, ôn nhu nói:
- Công tử chỉ biết tìm hiểu người khác nhưng lại chẳng cho người ta biết về mình. Công tử chưa trả lời câu hỏi của Như Băng sao lại muốn Như Băng giải bày những thắc mắc của công tử.
- Bởi vì tại hạ tin tưởng vào sự thành thật của tại hạ và cô nương.
- Tin vào sự thành thật sao công tử lại không trả lời Như Băng trước.
- Được rồi... Tại hạ trả lời cho Như Băng cô nương đây. Mục đích của Thiếu Hoa là muốn linh hội kiếm biểu của Thiên Tống tôn giá.
Như Băng nhìn Thiếu Hoa nghiêm giọng nói:
- Chỉ thế thôi sao?
Thiếu Hoa nhìn nàng, lượng lự một lút như để tìm câu đáp lời Như Băng rồi mới nói:
- Không biết Thiếu Hoa nói ra điều này với cô nương thì có lợi hay có hại cho tại hạ.
Nàng thản nhiên đáp lời chàng.
- Nếu công tử cảm thấy có hại thì đừng nói hay hơn.
- Dù sao thì cô nương cung đã biết tại hạ là Hắc y kiếm khách rồi.
- Còn biết công tử thụ học kiếm chiêu của Kiếm sát Ngô Tịnh nữa.
Thiếu Hoa gượng cười nói:
- Xem chừng Thiếu Hoa chẳng thể nào dấu được Như Băng cô nương.
- Chính vì thế Như Băng mới khuyên công tử nên thành thật với Như Băng. Bởi vì trong chúng ta có điều gì đó rất gần gui với nhau.
- Nếu cô nương cảm nhận điều đó thì tại hạ cung có cảm nhận với cô nương. Như Băng... Thiếu Hoa không dấu cô nương. Đúng tại hạ đã thụ học kiếm chiêu của Ngô đại ca... Và muốn trở thành kiếm thủ để truy tìm hung thủ giết mẫu nương. Muốn trở thành kiếm chủ Kiếm môn...
Thiếu Hoa bỏ lững câu nói giữa chừng nhìn nàng.
Như Băng tiếp lời chàng.

- Công tử phải thắng Trương Thiên Tống?
Thiếu Hoa gật đầu.
- Tại hạ phải thắng Trương Thiên Tống.
Như Băng nhìn chàng.
- Thắng Thiên Tống khó lắm đó.
- Tại hạ phải làm được điều đó trước khi Ngô Tịnh cho tại hạ biết hung thủ đã giết mẫu nương là ai.
Nàng mim cười, ngắt tiếp một đóa hoa mẫu đơn nữa. Lại cung những động tác làm là tước những cánh hoa. Như Băng tước những cánh hoa với một thái độc rất thản nhiên, nếu không muốn nói có phần thích thú với hành động của mình.
Nàng vừa tước những cánh hoa mẫu đơn vừa nói:
- Bây giờ Như Băng đã nghiệm ra vì sao có cảm giác gần gui với công tử.
Hoá ra giữa Như Băng và công tử có cùng một ý niệm sống trong cuộc đời này.
Thiếu Hoa lắc đầu.
- Cô nương muốn nói ý niệm gì?
Nàng quẳng cuống hoa mẫu đơn xuống đất rồi di hài mình lên cuống hoa đó. hàng động của Như Băng khiến Thiếu Hoa phải cau mày.
Chàng nghi thầm.
- " Khác với vẻ bề ngoài là một trang giai nhân tuyệt sắc, Như Băng có tâm hồn băng giá và lạnh lùng." Nàng nhìn lên Thiếu Hoa.
- Công tử đang nghi gì?
- Tại hạ đang nghi lời nói của cô nương. Không biết giữa tại hạ và cô nương có cùng ý niệm gì.
Như Băng mim cười từ tốn nói:
- Như Băng và công tử có chung một ý niệm đó là hận thù.
Thiếu Hoa chau mày, - Cô nương cung có hận thù?
Nàng gật đầu.
- Đó là lẽ sống và mục đích của Như Băng. Phải trả hận.
Nàng nói rồi thuận tay ngắt tiếp một đoá hoa nữa. Nhưng lần này Thiếu Hoa không để cho Như Băng tước những cáng mà đã nắm lấy tay nàng.
- Như Băng cô nương.
Như Băng bối rối nói:
- Thiếu Hoa công tử...
Thiếu Hoa lắc đầu nói:
- Tại hạ mạo phạm, xin cô nương đừng lập lại những hành động hủy hoại một cành hoa. Nó khiến cho tại hạ cảm nhận cô nương quá lạnh lùng và nhẫn tâm.
- Xem chừng công tử quá lãng mạn và đa tình.

Nàng trao cành hoa mẫu đơn qua tay Thiếu Hoa.
- Như Băng tặng cho công từ đoá hoa này đấy. Hãy giữ nó.
Như Băng nói rồi quay bước bỏ đi.
Thiếu Hoa bước theo nàng.
- Như Băng cô nương...
Nàng dừng bước.
- Thiếu Hoa công tử cần Như Băng giúp công tử thắng Thiên Tống.
Thiếu Hoa lắc đầu.
- Không. Tại hạ sẽ tìm lấy sự chiến thằng của mình đối với Thiên Tống.
- Thế công tử muốn nói gì với Như Băng?
- Hãy nói cho tai hạ biết... Phải chăng mục đích của Như Băng cô nương quan hệ với Thiên Tống và Quách Trụ chỉ nhằm mục đích trả thù.
Và những kẻ thù của Như Băng cô nương là những kẻ giữ những viên trân châu.
Nàng nhíu mày nhìn Thiếu Hoa. Đôi khi nhận óng ánh của Như Băng toát ra cái nhìn khắt khe chiếu vào mặt của Thiếu Hoa. Nàng buông một tiếng thở dài rồi nói:
- Công tử hãy tự tìm hiểu. Đừng bao giờ hỏi Như Băng những câu hỏi như vậy. Ta chỉ mong sao công tử không phải chạm tay vào những viên trân châu kia.
Nàng hắt ra một tiếng như thể muốn trút bỏ những phần niệm trong não mình, rồi nói tiếp.
- Công tử nói đúng. Kẻ thù của ta là những người đang giữ trân châu.
Nàng nói rồi quay bước bỏ đi thẳng, không ngoái đầu nhìn lại. Như Băng đi thẳng khỏi tầm mắt của Thiếu Hoa mới buông tiếng thở dài.
Chàng thầm hỏi:
- Kẻ thù của Như Băng cô nương là người giữ trân châu. Mẫu nương ta cung có mọt viên dạ trân châu. Chẳng lẽ mẫu nương có quan hệ với kẻ thù của Như Băng. Hoặc mẫu nươn là kẻ thù của Như Băng cô nương. Mẫu nương còn muốn ta hợp nhất Thập nhị trân châu.
Thiếu Hoa lắc đầu nghi thầm.
- " Ta có nên thổ lộ chuyện này với Như Băng không. Nếu mẫu thân đúng là kẻ thù của nàng, ta phải hành sự thế nào." Những ý niệm đó như nhhững làn sóng hunh hẳn khiến cho tâm thức Thiếu Hoa khuấy động sữ dội. Hàng loạt những dấu hỏi hiện ra trong đầu chàng.
- Thiếu Hoa huynh.
Giọng nói của Phương Phương, buột Thiếu Hoa phải nhìn lại nàng.
- Phương Phương cô nương... Khuya rồi sao nàng không ngủ?
- Phương Phương có điều muốn nói với huynh.
- Nàng muốn nói gì?

- Đây không phải là lời nói xuông mà là một sự thỉnh cầu.
- Phương Phương... Nàng thỉnh cầu tại hạ điều gì?
Phương Phương lưỡng lự rồi nghiêm giọng nói:
- Thiếu Hoa huynh hãy hứa với Phương Phương...
Nàng bỏ lững câu nói nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt đằm thắm và van xin.
Phương Phương trang trọng nói tiếp:
- Huynh hứa với Phương Phương phải tránh xa vị cô nương vừa rồi.
Thiếu Hoa buột miệng hỏi:
- Tại sao?
- Linh cảm của Phương Phương mách bảo, huynh phải tránh xa cô ta.
- Phương Phương sợ điều gì ở Như Băng?
- Muội cung không biết, nhưng đây là linh cảm buộc Phương Phương phải thỉnh cầu và van xin huynh.
Thiếu Hoa gượng cười nói:
- Linh cảm đôi khi chẳng bao giờ đúng với thực tại. Ngoài này sương nhiều lắm... Ta đưa nàng vào nhà vậy.
- Thiếu Hoa huynh hứa với Phương Phương đi.
Thốt ra câu này mà lệ rịn ra khoé mắt nàng.
Thiếu Hoa nhìn Phương Phương.
- Nàng quá lo âu rồi, nếu không có Như Băng thì ta đã vong mạng tại Tử Vong Cốc tồi. Thiếu Hoa đã thọ ân cứu mạng của Thiên Tống qua Như Băng đó.
- Phương Phương chỉ sợ linh cảm của mình đúng, cô ta sẽ đưa huynh vào cảnh oan nghiệt.
- Dù chuyện gì xảy ra thì Thiếu Hoa cung vô cùng cảm kích về sự lo lắng của nàng.
Thiếu Hoa nói rồi đẩy chiếc ghế đặc chùng đưa Phương Phương vào nhà.
Những lời nói của Phương Phương gieo vào tâm tư Thiếu Hoa cảm giác bồn chồn lo lắng, mà chàng không sao lý giải được.
Vừa đưa Phương Phương đến ngưỡng cửa thì Thiếu Hoa nghe tiếng bước chân rót vào màng nhi mình. Chàng dừng bước từ từ quay lãi.
Đập vào mắt Thiếu Hoa là Thiên Tống trong bộ lam y thư sinh thả bước chậm chạp về phía chàng. Y ôm thanh huyết kiếm ngya trước ngực.
Sự xuất hiện đột ngột của Thiên Tống khiến Thiếu Hoa phải hồi hộp. Chàng nghi thầm.
- " Phải chăng đây là linh cảm của Phương Phương."

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 24
Khảo Kiếm

Thiên Tống nhìn Thiếu Hoa, ôn nhu nói :
- Ngươi muốn học kiếm pháp của ta không ?
Câu hỏi này của Thiên Tống khiến Thiếu Hoa không khỏi sửng sốt. Chàng hỏi lại y :
- Trương tôn giá muốn truyền thụ kiếm pháp cho tại hạ à ?
Thiên Tống lắc đầu :
- Ta không có ý đó!
- Thế tại sao tôn giá hỏi tại hạ có muốn học kiếm chiêu của tôn giá không ?
- Trương mỗ làm việc này cho một người khác.
- Tôn giá bị người ta bắt buộc ?
Vừa nói Thiếu Hoa vừa nghĩ đến Như Băng. Chàng nghĩ thầm trong đầu:
- Chắc chắn Như Băng đã phái Thiên Tống đến để truyền thụ kiếm chiêu cho mình.
ö niệm đó lướt qua tâm hưởng, Thiếu Hoa buột miệng hỏi :
- Thụ học kiếm chiêu của tôn giá, Thiếu Hoa được gì ?
- Ngươi sẽ là một kiếm thủ vô địch.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Trương tôn giá nói sai rồi.
Đôi chân mày Thiên Tống chợt nhíu lại :
- Ngươi nói thế có ý gì ?
Thiếu Hoa ôm quyền nói :
- Thịnh tình của tôn giá, Thiếu Hoa rất cảm kích, nếu không muốn nói mình đã gặp kỳ duyên may mắn trên đời này. Nhưng để Thiếu Hoa thụ học kiếm chiêu của tôn giá, sẽ không bao giờ tại hạ trở thành một kiếm thủ vô địch trong thiên hạ.
- Phải chăng ngươi xem thường kiếm pháp của Trương mỗ ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Không, không,... Tại hạ đâu dám xem thường kiếm pháp của tôn giá. ö tại hạ khác.
- ö ngươi thế nào ?
- Nếu tại hạ học kiếm chiêu của tôn giá thì mãi mãi Thiếu Hoa chỉ là chiếc bóng của Trương Thiên Tống tôn giá. Đã là chiếc bóng của tôn giá thì mãi mãi Thiếu Hoa chẳng bao giờ là một kiếm thủ vô địch. Tại hạ lại không

muốn làm cái bóng của người khác.
Nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt khe khắt :
- Ngươi không muốn ta cũng không ép.
Thiếu Hoa ôm quyền từ tốn nói :
- Nếu Trương tôn giá có thiện tâm với Thiếu Hoa. Thiếu Hoa thỉnh cầu tôn giá một điều.
- Ngươi muốn thỉnh cầu điều gì ?
- Thiếu Hoa sẽ đi cùng với tôn giá.
- Ngươi muốn đi cùng với ta ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng.
- Ta đi về đâu, ngươi biết chứ ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Không. Nhưng tại hạ biết đi với tôn giá có rất nhiều điều thú vị mà mình cần phải học ở người.
Thiên Tống suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Trương mỗ sẵng sàng cho ngươi đi cùng nhưng với một điều kiện.
Thiếu Hoa nhìn vào mắt Thiên Tống ôn nhu nói :
- Tại hạ đang chờ nghe điều kiện của tôn giá.
Thiên Tống nghiêm giọng nói gằn từng tiếng :
- Ngươi phải chống trả ba chiêu kiếm của Trương mỗ.
Đôi chân mày Thiếu Hoa nhíu lại, chàng lưỡng lự :
- Sao tôn giá lại muốn Thiếu Hoa vượt qua ba chiêu kiếm của người ?
- Ngươi không cần thiết phải đặt câu hỏi đó. ö của ta như vậy. Ngươi có thể chấp nhận hay không chấp nhận ?
Thiếu Hoa nheo mày nói :
- Nếu Thiếu Hoa không vượt qua ba chiêu kiếm đó ?
- Ngươi chết. Nếu ngươi không chết thì sẽ là một phế nhân, vĩnh viễn không bao giờ cầm được tới kiếm.
Thở hắt ra một tiếng, Thiếu Hoa ôn nhu nói :
- Để được đi cùng với tôn giá, cái giá mà Thiếu Hoa phải trả đắt quá.
Thiên Tống buông một câu thật lạnh lùng :
- Ngươi có quyền từ chối và đừng bao giờ choTrương mỗ thấy mặt ngươi.
Thiên Tống rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói tiếp :
- Ngươi sẽ từ chối lời đề nghị của ta chứ ?
Mắt Thiếu Hoa đanh lại. chàng hoàn toàn bất ngờ với lời đề nghị của Thiên Tống. Làm sao Thiếu Hoa không bất ngờ được khi Thiên Tống đưa chàng vào một tình thế khó xử.
Thiếu Hoa còn đang suy nghĩ mông lung thì Thiên Tống lên tiếng nói tiếp :
- Để làm một người bình thường khó hơn làm một kiếm thủ vô địch.

Ngươi nên nghiệm ra diều này mà tránh xa kiếm. Nhất là những thanh kiếm sống.
Thiên Tống nói rồi quay bước toan bỏ đi. Y vừa đi được ba bộ thì Thiếu Hoa gọi giật lại :
- Trương tôn giá sao vội bỏ đi như vậy ?
Thiên Tống dừng bước quay lại :
- Ngươi đã có sự chọn lựa ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Tại hạ đã từng là một kiếm thủ.
- Ai cầm kiếm cũng là một kiếm thủ cả. Họ phân biệt giữa thấp và cao.
- Đúng... Nhưng không mấy ai cầm kiếm được một lần giao thủ kiếm chiêu với Huyết Kiếm Trương Thiên Tống. Được giao thủ kiếm chiêu với tôn giá đã là kỳ tích của người cầm kiếm. Tại hạ đâu muốn bỏ lỡ kỳ tích đó.
- Ngươi không nghĩ đến cái giá phải trả à ?
- Trên đời này có cái gì mà không có giá phải trả đâu. Chúng ta phải chấp nhận cái giá cho mục đích mình đặt ra.
- Trương mỗ chấp nhận lời nói này của ngươi.
- Và tôn giá cũng sẽ chấp nhận luôn sự chọn lựa của Thiếu Hoa ?
- Đúng... Ta chấp nhận.
Phương Phương chụp tay Thiếu Hoa khẩn thiết nói :
- Thiếu Hoa huynh...
Nàng nhìn chàng lắc đầu :
- Đừng...
Vẻ mặt thánh thiện cùng ánh mắt van xin của nàng đập vào mắt chàng. Vẻ thánh thiện và yếu đuối của Phương Phương khiến Thiếu Hoa phải chạnh lòng.
Thiếu Hoa vỗ về nàng :
- Phương Phương... Tại hạ biết cô nương đang nghĩ gì. Nhưng Thiếu Hoa không muốn Phương Phương gieo vào đầu Thiếu Hoa sự ủy mị của một kẻ yếu đuối.
Phương Phương buông tay Thiếu Hoa. Chàng mỉm cười với nàng, ôn nhu nói :
- Thiếu Hoa có đường đi của mình. Thiếu Hoa sẽ không dừng lại nếu đi chưa đến cái đích của con đường đó.
Phương Phương im lặng, chỉ còn biết lấy mắt mà nhìn Thiếu Hoa. Điểm nụ cười mỉm, Thiếu Hoa rời Phương Phương bước đến vách nhà cầm lấy thanh kiếm do chính tay chàng rèn. Bước ra ngoài đứng đối mặt với Thiên Tống.
Thiếu Hoa nói :
- Ba chiêu kiếm của Thiên Tống tôn giá hẳn là ba chiêu kiếm thượng thừa ?
Thiên Tống lắc đầu :

- Suy nghĩ đó của ngươi chỉ có ở những kiếm thủ tầm thường.
- Thế suy nghĩ thế nào mới là suy nghĩ ở những kiếm thủ trung đẳng và thượng đẳng ?
- Chẳng có thứ kiếm chiêu nào là thượng thừa hay không thượng thừa cả. Chỉ có kiếm thủ đạt được mục đích của mình và kiếm thủ không đạt được mục đích của mình.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Lời nói này của Trương tôn giá đáng để cho Thiếu Hoa phải ghi tâm khi dụng kiếm.
- Đùng khách sáo qsúa như vậy. Cho dù ngươi có nói thế nào thì cũng đã quyết định sự chọn lựa của mình. Chỉ cần ngươi không hối tiếc với sự quyết định của mình thì đã đáng là một kiếm thủ đối mặt với Trương mổ.
- Thiếu Hoa không biết hối tiếc.
Trương Thiên Tống nhìn Thiếu Hoa :
- Ngươi chuẩn bị rồi chứ ?
- Rất sẳn sàng để tiếp nhận những chiêu kiếm đạt mục đích của Trương tôn giá.
Thốt ra câu nói đó bằng chất giọng rất kiên cường, nhưng Thiếu Hoa vẫn cảm nhận một hồi hộp âm ỷ trong tâm thức của mình. Chàng phải rít không luồng chân khí căn phồng lồng ngực đế nén hồi hộp đó xuống.
Chàng nghĩ thầm :
" Đêm nay và chẳng còn cơ hội nào nữa" Cùng với những ý niệm đó, trong đầu Thiếu Hoa tái hiện lại tất cả những gì mình đã chứng kiến từ những thức chiêu kiếm pháp của Trương Thiên Tống.
Thiếu Hoa cầm chắc đốc kiếm.
Thiên Tống rọi đôi uy nhãn hừng hực vào thế pháp chàng. Đôi mắt của y chẳng khác nào đôi mắt cú vọ trong đêm đang rình rập con mồi. Chỉ với đôi mắt hừng hực đó thôi cũng đủ cho đối phương chao đảo tâm thức chứ đừng nói đến sát kiếm tỏa ra hừng hực từ thanh huyết kiếm trên tay y.
Thiếu Hoa cảm giác mình đang đứng trước một cuộc giao đấu có tử mà không có sinh. Cảm giác rỏ mồn một khi chàng đối mặt với đôi mắt Thiên Tống.
Hai lỗ tai Thiên Tống giật nhẹ một cái, cứ như y đang nghe được tiếng động nào đó từ Thiếu Hoa dội đến. Dù một tiếng động rất nhỏ cũng không qua được đôi thính nhỉ của Huyết Kiếm Thiên Tống. ém thanh y nghe được chính là chân khí của Thiếu Hoa. Y chờ đúng vào khoảnh khắc Thiếu Hoa vừa thở ra hết chân khí lấy chân ngươn thì xuất thủ phát chiêu.
Luồng hơi thở Thiếu Hoa vừa cạn chân ngươn vừa kịp đề khí lại thi chớp kiếm đỏ ối chụp đến chàng nhanh không thể tưởng. Thời khắc Thiên Tống phát chiêu thật chính xác với những gì y đã nghe được. Sự chính xác trong

thời điểm cần phát chiêu, nên khi y xuất thủ đã dồn ngay Thiếu Hoa vào tử lộ.
Chiêu thức của Thiên Tống phát ra giống hệt những chiêu thức mà Thiếu Hoa đã từng đối phó khi đội lốt hắc y kiếm khách. Chỉ có thể nói, Thiếu Hoa tránh được chiêu kiếm của đối phương là do chàng đã chứng nghiệm trước. Mũi dị kiếm của Thiếu Hoa kịp điểm vào mũi huyết kiếm khi nó chực biến qua thức đâm vào đan điền của chàng.
Cách ứng phó của Thiếu Hoa khiến cho Trương Thiên Tống vừa thán phục vừa ngạc nhiên. Y buột miệng nói :
- Tiểu tử khá lắm. Ngươi cũng có tâm tư của một kiếm thủ.
Miệng thì thốt lời khen, nhưng thân ảnh thi bước qua trái nửa bộ, kiếm phạt ngược trở lên như thế một ngọn sấm sét khởi phát ngay dưới chân Thiếu Hoa.
Như đã đoán trước chiêu thức của đối phương, Thiếu Hoa ngã người về sau, đồng thời dùng dị kiếm chém ngang, gạt ngọn huyết kiếm.
Thanh huyết kiếm của Thiên Tống bắn vụt lên cao. Y vồ liền đến Thiếu Hoa hai đạo phách không chưởng. Một lần nữa Thiên Tống phải ngạc nhiên trước sự phản xạ của Thiếu Hoa. Chàng bước qua nửa bộ như thể lòn vào giữa hai đạo phách không chưởng của đối phương, cùng với bộ pháp như thể đã được tính toán từ trước, vừa chuẩn xác vừa không sai lệch, khi ngọn huyết kiếm vừa rơi đúng vào tầm tay của Thiên Tống, rồi đâm thẳng đến yết hầu của Thiếu Hoa, thì ngọn dị kiếm cũng nhanh không kém điểm tới tâm huyệt của đối phương.
Mũi ngọn huyết kiếm chạm đến yết hầu của Thiếu Hoa thì mũi ngọn dị kiếm cũng chạm đến tâm huyệt của Thiên Tống. Cả hai như cùng một ý niệm dừng kiếm lại.
Thiên Tống nhìn Thiếu Hoa gần như không chớp mắt. Y hoàn toàn ngỡ ngàng với tình huống này.
- Ngươi là một kiếm thủ ?
- Tôn giá thừa nhận điều đó. Dù sao thi Thiếu Hoa cũng vượt qua ba chieu kiếm của tôn giá.
- Sao ngươi lại dừng kiếm khi nó đã đạt tới đích của ngươi ?
Thiếu Hoa hơi sững sờ bởi câu hỏi này của Thiên Tống. Chàng miễn cưỡng đáp lời gã :
- Tôn giá không có ý lấy mạng Thiếu Hoa. Chính vì lẽ đó Thiếu Hoa mới có đặng một chiêu kiếm ngang bằng với tôn giá.
Thiên Tống thu kiếm lại.
- Ngươi đoán được ý định của Trương mỗ ?
- Nếu không có ý định kia, tôn giá đã phát xuất sát kiếm ngay từ chiêu thức đầu tiên.

Nhìn thẳng vào mặt Thiếu Hoa, Thiên Tống ôn nhu nói :
- Thiên Tống tiếp nhận ngươi.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Thiếu Hoa vô cùng cảm kích.
- Ngươi đi theo Trương mỗ nhưng không hối hận bởi quyết định này của ngươi chứ ?
- Thiếu Hoa không biết hối hận.
Hai cánh môi Thiên Tống mím lại. Y rọi hai luồng tinh nhãn hừng hực vào mặt Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa nói :
- TheoTrương tôn giá, Thiếu Hoa hy vọng mình sẽ tiếp nhận được những cái thần từ tôn giá.
- Ngươi sẽ tiếp nhận sự hối hận thì đúng hơn.
Trương Thiên Tống nói rồi quay bước. Y đi thẳng một mạch ra cửa, chẳng ngoái đầu nhìn lại. Thiếu Hoa nhìn theo sau lưng, từ từ buông tiếng thở dài. Chàng vừa vượt qua một cuộc khảo kiếm mà cái chết chỉ cách trong đường tơ kẻ tóc. Mặc dù đã khảo cứu những chiêu kiếm của Thiên Tống nhưng đối phó với nó, giờ đây chàng vẫn còn cảm giác mồn một sát kiếm của Thiên Tống vẫn còn âm ỷ chung quanh chàng.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 25
Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân

Cạch...
Một âm thanh khô khốc vừa đủ rơi vào thính nhĩ của Thiếu Hoa. Đứng trong gian phòng xá suy ngẫm về những điều mình đã làm và đang làm, Thiếu Hoa phải cắt bỏ những ý tưởng trong đầu mình, từ từ quay lại.
Đập ngay vào mắt chàng là một cánh bướm được chạm trổ sắc nét sống động. Chỉ nhìn thấy cánh bướm đó thôi, Thiếu Hoa cũng đã nảy sinh sự thán phục đối với người chế tác ra nó.
Chàng bước đến bên cánh bướm ghim trên cột gỗ nhưng trông như nó đậu trên cột gỗ thì đúng hơn. Đảo mắt nhìn quanh, Thiếu Hoa không trông thấy bóng dáng người nào. Trong đầu chàng nảy sinh câu hỏi :
"Ai là chủ nhân của cánh bướm này. Người đó muốn gì ở mình. Tại sao lại gởi cánh bướm này đến đây ?" Đảo mắt nhìn qua một lượt nữa, nhưng cũng không thấy bóng ai. Tò mò nhìn lại cánh bướm, Thiếu Hoa nghĩ thầm :
"Ai đó muốn tặng cho mình cánh bướm này nhỉ. Chẳng lẽ là Như Băng cô nương ?" ö tương về Như Băng còn lởn vởn trong đầu Thiếu Hoa thì một giọng nói nữ nhân mượt mà rót vào thính nhĩ chàng.
- Uyên Ương Hồ Điệp đang chờ công tử.
Nghe giọng nói đó, Thiếu Hoa đảo mắt nhìn quanh, nhưng lại chẳng thấy bóng người nào. Chàng bâng quơ nói :
- Cô nương là ai, sao không bước ra đây ?
- Nếu công tử muốn gặp Uyên Ương Hồ Điệp hãy đến cầu thuyền.
Thiếu Hoa cau mày rồi nói :
- Tại hạ không biết cô nương.
- Tất nhiên công tử không biết Uyên Ương Hồ Điệp, nhưng Uyên Ương Hồ Điệp thì biết công tử. Không phải ai muốn gặp Uyên Ương Hồ Điệp là được đâu.
Thiếu Hoa nheo mày suy nghĩ rồi nói :
- Thật ra cô nương muốn gặp tại hạ. Cô nương muốn gặp tại hạ có chuyện gì không ?
- Dạ minh thần châu Thiếu Hoa bất giác lập lại lời nói của Uyên Ương Hồ Điệp :
- Dạ minh thần châu.
Chàng suy nghĩ một lúc rồi rời gian phòng xá đi thẳng một mạch đến bến

thuyền.
Thiếu Hoa không phải chờ đợi lâu trên bến thuyền. Khi chàng vừa đến bến thuyền thì cũng có chiếc thuyền nan từ ngoài khơi lướt vào. Chiếc thuyền nan cập vào bến.
Thiếu nữ đứng trên đầu chiếc thuyền nan nhỏ nhẻ nói :
- Chủ nhân đang chờ công tử.
Thiếu Hoa hỏi nàng :
- Cô nương không phải là Uyên Ương Hồ Điệp ?
- Tôi chỉ là nô nữ của chủ nhân.
Thiếu Hoa bước xuống thuyền. Chiếc thuyền nan từ từ tách bến hướng ra khơi. Nó chẳng khác gì một chiếc lá chồng chềnh trên sóng nước. Chiếc thuyền nan rẽ sóng lướt thẳng về phía chiếc lâu thuyền đậu ngoài khơi.
Thiếu Hoa đứng trên đầu mũi thuyền nhìn bao quát dòng Dương Tử. Đã lâu lắm rồi chàng mới lại nhận được cảm giác của sông nước. Cảm giác đó khiến chàng cảm thấy lâng lâng vô cùng. Trên sóng nước Dương Tử Giang, Thiếu Hoa cảm thấy bình yên vô cùng.
Trong cảm giác thanh thản đó, bất giác chàng nhớ đến những ngày ở huyện Thành Chương. Chàng nhớ đến mẫu nương Cẩm Thư, nhớ đến Cao Bội Bội.
Thiếu Hoa buột miệng nói :
- Biết bao giờ mình mới tìm lại được khoảng thời gian đó.
ö nghĩ mơ hồ về những ngày bình lặng tại huyện Thành Chương cứ hiện ra và trở thành dấu ấn trong đầu chàng. Những ý niệm mơ hồ kia chỉ tan biến khi chiếc thuyền nan cặp vào mạn lâu thuyền.
Thiếu nữ nói :
- Chủ nhân đang chờ công tử trên thuyền.
- Người chờ tại hạ trên thuyền là Uyên Ương Hồ Điệp ?
Thiếu nữ gật đầu.
Nàng điểm mũi hài, thân ảnh như cánh bướm phiêu bồng lướt trên mạn thuyền. Nàng bắt cầu thang để Thiếu Hoa rời chiếc thuyền nan lên mạn lâu thuyền, rồi quay trở lại thuyền nan.
Thiếu Hoa bối rối hỏi :
- Cô nương không chờ tại hạ sao ?
Nàng không đáp lời Thiếu Hoa mà tách chiếc thuyền nan rời xa lâu thuyền.
Thiếu Hoa gọi theo nàng :
- Cô nương !
Trong khoang thuyền một giọng nói nhu hòa, nghe như mật rót vào tai Thiếu Hoa.
- Công tử hãy để cho Cát Cát đi.
Giọng nói kia rót vào thính nhĩ Thiếu Hoa, chàng quay lại nhìn vào khoang thuyền. Thiếu Hoa ôm quyền nói :

- Cô nương cho mời tại hạ đến đây có chuyện gì không ?
- Thiếu Hoa công tử sao không bước vào trong khoang để xem dạ minh châu ?
Thiếu Hoa vén rèm bước vào khoang thuyền. Tất cả mọi cánh cửa trong khoang thuyền đều được đóng lại nhưng bóng tối vẫn bị xua đi bởi viên dạ minh thần châu đặt trên một chiếc chân đèn bằng vàng ròng, để ngay giữa khoang thuyền. Ánh hào quang của dạ minh châu như thể toát ra hấp lực huyền ảo thu hút tinh thần Thiếu Hoa.
Chàng buột miệng nói :
- Đẹp quá !
Chàng thốt ra câu nói dó, biết mình lỡ lời, nên nhìn về phía tấm rèm che ngang khoang thuyền. Thiếu Hoa ôm quyền nói :
- Uyên Ương Hồ Điệp cô nương cho mời tại hạ đến khoang thuyền của cô nương để cho tại hạ chiêm ngưỡng sự huyền ảo của dạ minh thần châu ?
- Thiếu Hoa công tử thấy nó đẹp lắm à ?
- Không có hạt ngọc nào đẹp hơn dạ minh thần châu.
- Dạ minh thần châu là báu vật của võ lâm, tất nó phải có chỗ khác thường rồi. Nhưng ta còn muốn cho Thiếu Hoa công tử thấy một báu vật khác còn hơn cả dạ minh thần châu.
Tấm rèm được vén lên. Từ sau tấm rèm bước ra một mỹ phụ. Mỹ phụ chỉ vận trên người một lớp lụa trắng đủ mỏng để ánh hào quang từ viên dạ minh thần châu xuyên thủng qua lớp lụa mỏng đó, tô điểm những đường cong trên người nàng.
Thiếu Hoa không khỏi bối rối bởi sự xuất hiện của mỹ phụ trong tình cảnh này.
Mỹ phụ nhìn Thiếu Hoa điểm nụ cười mỉm. Mùi xạ hương thoang thoảng từ Uyên Ương Hồ Điệp toát ra phả đến khứu giác Thiếu Hoa. Mùi xạ hương đó tạo ra một thứ cảm giác lâng lâng trong chàng. Một thứ cảm giác quái lạ buộc chàng phải rọi mắt nhìn mỹ phụ.
Thiếu Hoa miễn cưỡng nói :
- Uyên Ương Hồ Điệp phu nhân hẳn có mục đích khi mời tại hạ đến lâu thuyền của người ?
Mỹ phụ gật đầu.
- Mục đích của phu nhân là gì ?
- Thiếu Hoa công tử đã biết mục đích của ta rồi.
- ö của phu nhân là muốn Thiếu Hoa ngắm viên dạ minh châu của người ?
- Ngoài viên dạ minh châu, ta còn muốn Thiếu Hoa công tử ngắm thân thể ta nữa.
Lời nói cũa Uyên Ương Hồ Điệp rất ôn nhu và nhỏ nhẹ, nhưng khi rơi vào thính nhĩ Thiếu Hoa thì ngay lập tức có lớp mồ hôi rịn ra trên trán chàng.

Thiếu Hoa bối rối nói :
- Tại hạ không dám mạo phạm phu nhân.
Uyên Ương Hồ Điệp thản nhiên nói :
- Ta mời công tử đến ngắm những báu vật của ta thì có gì là mạo phạm khiến công tử phải bối rối chứ. Nếu công tử cảm thấy bối rối thi hãy uống một chung Uyên ương tửu.
Uyên Ương Hồ Điệp vừa nói vừa quay lưng lại Thiếu Hoa. Nàng với tay lấy tịnh rượu chuốc ra chiếc chén bằng vàng, rồi bước đến trước mặt Thiếu Hoa. Đặt chén rượu vào tay Thiếu Hoa, Uyên Ương Hồ Điệp nói :
- Thiếu Hoa công tử không ngại chén rượu trong tay ta là chén rượu độc chứ ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Thiếu Hoa không tin chén rượu trong tay phu nhân là chén rượu độc. Nếu rượu độc chắc chắn phu nhân không bao giờ mời tại hạ.
Uyên Ương Hồ Điệp mỉm cười. Thiếu Hoa để ý đến hai con bướm thêu trên ống tay áo nàng.
Uyên Ương Hồ Điệp nói :
- Nếu Thiếu Hoa công tử tin đây không phải là rượu độc thì ta mời công tử.
Thiếu Hoa giả lả đáp lời Uyên Ương Hồ Điệp.
- Thiếu Hoa đa tạ phu nhân.
Chàng nói rồi dốc chén rượu vào miệng uống cạn.
Rượu nóng lan tỏa khắp châu thân Thiếu Hoa, tạo ra một cảm giác hưng phấn lạ thường.
Uyên Ương Hồ Điệp nói :
- Thiếu Hoa công tử thấy thế nào ?
- Nhờ có chén rượu này, Thiếu Hoa cảm thấy tự tin hơn. Uyên ương tửu quả là ngon. Hẳn đây là rượu hiếm trên đời này.
Nàng nhìn vào đôi mắt Thiếu Hoa nhỏ nhẻ nói :
- Không phải ai ai cũng được ban phát Uyên ương tửu. Chỉ những người đáng được ban phát, Uyên Ương Hồ Điệp mới ban phát.
Thiếu Hoa trả lại chén rượu vào tay Uyên Ương Hồ Điệp, vừa nói :
- Tại hạ là người đáng được Uyên Ương Hồ Điệp phu nhân ban phát Uyên ương tửu ?
Uyên Ương Hồ Điệp gật đầu :
- Đúng...
Đôi chân mày Thiếu Hoa nheo lại. Chàng từ tốn nói :
- Thiếu Hoa sợ phu nhân đã nhìn lầm người.
- Nhìn lầm như thế nào ?
Uyên Ương Hồ Điệp vừa nói vừa nắm tay Thiếu Hoa kéo ngồi xuống sàn khoang thuyền. Hai người ngồi đối diện với nhau. Khoảng cách giữa họ

không đầy ba gang tay, đủ để cánh mũi Thiếu Hoa ngập trong mùi xạ hương đó thôi, mà chàng còn có thể thấy được những đường nét ẩn hiện sau tấm lụa mỏng được chiếu bởi ánh hào quang của viên dạ minh châu.
Thiếu Hoa sợ Uyên Ương Hồ Điệp thấy được ánh mắt của mình, nên muốn quay mặt chỗ khác nhưng Uyên Ương Hồ Điệp đã cản chàng lại.
Nàng ôn nhu nói :
- Công tử đừng ngại.
- Thiếu Hoa sợ phải dùng thêm một chén Uyên ương tửu nữa quá.
Nàng mỉm cười :
- Một chén Uyên ương tửu sẽ tạo cho công tử một sự hưng phấn trong công tử. Ta sợ chén thứ hai sẽ đánh gục công tử đó.
Uyên Ương Hồ Điệp bất ngờ nắm tay Thiếu Hoa :
- Nhưng ta không tiếc Uyên ương tửu với công tử đâu.
- Thiếu Hoa biết phu nhân sẽ không tiếc với Thiếu Hoa, nhưng Thiếu Hoa chỉ sợ phu nhân lầm người.
Uyên Ương Hồ Điệp lắc đầu :
- Thiếu Hoa công tử... Uyên Ương Hồ Điệp không lầm người đâu.
- Phu nhân chắc chứ ?
- Ta chắc như vậy.
Thiếu Hoa giả lả nói :
- Tại hạ là một gã vô danh tiểu tốt, chẳng có chút danh vọng gì trong giới võ lâm giang hồ. Nên không khỏi mơ hồ và ngạc nhiên khi được Uyên Ương Hồ Điệp phu nhân xem trọng như vậy.
- Suy nghĩ của Thiếu Hoa rất đúng. Nhưng kẻ ta chọn chính là công tử.
Thiếu Hoa nhìn thẳng vào mắt Uyên Ương Hồ Điệp. Chàng nghiêm giọng hỏi :
- Lý do gì phu nhân chọn tại hạ ?
Uyên Ương Hồ Điệp đứng lên. Nàng đứng ngay trước mặt Thiếu Hoa để ánh dạ quang của viên dạ minh châu hiếu xuyên qua lớp lụa mỏng tôn tạo những đường cong đó ra, Uyên Ương Hồ Điệp tợ như còn muốn khoe tất cả vẻ đẹp ẩn sâu trong cơ thể nàng ra trước mắt chàng như một cánh bướm khoe sắc.
Uyên Ương Hồ Điệp nhìn xuống Thiếu Hoa mỉm cười nói :
- Thiếu Hoa công tử nhìn xem Uyên Ương Hồ Điệp có đáng là một báu vật không ?
Câu hỏi này của Uyên Ương Hồ Điệp khiến Thiếu Hoa thoáng lộ nét sượng sùng. Chàng miễn cưỡng nói :
- Phu nhân cũng rất đáng là một báu vật. Nhưng chắc chắn báu vật đó không thuộc về tại hạ.
- Tại sao lại không, nếu như công tử thuộc về ta và ta thuộc về công tử ?
Thiếu Hoa đứng lên đối mặt với Uyên Ương Hồ Điệp. Chàng đặt tay lên vai

Uyên Ương Hồ Điệp.
Uyên Ương Hồ Điệp không phản ứng lại hành động của Thiếu Hoa mà ngược lại đôi mi dài cong vút thoạt nhắm hờ lại, hai cánh môi hé mở chờ đợi.
Thiếu Hoa nhìn vào mặt Uyên Ương Hồ Điệp. Chàng ôn nhu nói :
- Uyên Ương Hồ Điệp phu nhân... Hãy cho tại hạ biết vì sao tại hạ lại có được may mắn này ?
Nàng mở mắt nhìn Thiếu Hoa. Dùng ngón tay trỏ có chiếc móng dài nhọn, điểm vào yết hầu chàng. Uyên Ương Hồ Điệp vuốt nhẹ ngón tay có móng nhọn vào yết hầu Thiếu Hoa. Nàng vuốt ve như tình nhân mơn trớn tình nhân, nhưng chỗ mơn trớn lại là tử huyệt chết người.
Kiểu cách mơn trớn của Uyên Ương Hồ Điệp khiến xương sống Thiếu Hoa gai lạnh. Cùng với cảm giác gai lạnh đó là lớp da ốc nổi lên khắp người chàng.
Như thể biết được cảm giác gì đang trỗi lên trong nội thể Thiếu Hoa, Uyên Ương Hồ Điệp điểm nụ cười mỉm.
Nàng vừa cười vừa mơn trớn tử huyệt của chàng, nhỏ nhẻ nói :
- Lý do ta chọn Thiếu Hoa công tử bởi vì công tử là người ta cần.
Thiếu Hoa cau mày :
- Thiếu Hoa là kẻ vô danh, phu nhân cần gì ở tại hạ. Thiếu Hoa sợ phu nhân sẽ thất vọng.
- Ta nghĩ mình không thất vọng.
- Thế phu nhân cần gì ?
- Công tử có thể đưa Thiên Tống đến với Uyên Ương Hồ Điệp ?
Chân diện Thiếu Hoa sa sầm.
Uyên Ương Hồ Điệp phá lên cười. Tiếng cười của nàng nghe thật thánh thót và tiềm ẩn bên trong là dục tính, khi bất cứ ai nghe cũng chao lòng mơ tưởng đến thời khắc sau tiếng cười đó.
Cắt ngang tràng cười tiếu ngạo đó, Uyên Ương Hồ Điệp nói :
- Thiên Tống đến với Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân không giống nhu Thiếu Hoa đâu.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Thiếu Hoa không hiểu ý của Mã Trân Trân phu nhân.
Nụ cười điểm trên hai cánh môi Uyên Ương Hồ Điệp.
Nàng giả lả nói :
- Thiên Tống sẽ không đến với Trân Trân bằng chén rượu Uyên Ương Hồ Điệp, mà đến bằng hai viên thần châu mà y đoạt được của Phi Yến trang chủ Lục Giả Phùng và Tử Vong cốc chủ Cừu Diên Hạo.
Nàng chớpmắt lẳng lơ nhìn vào mặt Thiếu Hoa :
- Công tử hiểu câu nói của Mã Trân Trân rồi chứ ?

Chàng ngập ngừng rồi hỏi lại Mã Trân Trân :
- Trân Trân phu nhân định lợi dụng tại hạ đưa Thiên Tống huynh vào bẫy của người. Thế sao phu nhân lại không tự mình gặp ngay Thiên Tống tôn giá ?
Trân Trâm lườm Thiếu Hoa :
- Công tử khờ quá !
- ö của Trân Trân phu nhân muốn nói... Người không thể gặp được Thiên Tống bởi vì Trân Trân phu nhân không phải là đối thủ của Thiên Tống tôn giá.
Uyên Ương Hồ Điệp vuốt ngón tay có móng nhọn như lá liễu vào yết hầu Thiếu Hoa. Nàng nhìn chàng khẽ gật đầu :
- Ta đâu phải là đối thủ của Thiên Tống.
- Giờ thì tại hạ đã hiểu ý của phu nhân rồi.
- Hiểu ý của Trân Trân, vậy công tử có thuộc về Mã Trân Trân không ?
- Nếu như Thiếu Hoa lắc đầu thì chuyện gì sẽ xảy ra ?
Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân mỉm cười. Cùng với nụ cười đó, ngón tay nàng đặt đúng vào yết hầu tử huyệt của Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa buột miệng nói :
- Mã Trân Trân phu nhân không định giết Thiếu Hoa chứ ?
- Trân Trân hỏi lại công tử một lần nữa... Công tử có thấy Trân Trân đẹp không ? Có đúng là báu vật sánh ngang với những hạt thần châu không ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng là một báu vật sánh ngang với những hạt thần châu.
- Công tử cũng là báu vật chẳng kém gì Trân Trân.
Uyên Ương Hồ Điệp rút ngọn thủ lại, lùi về sau hai bộ nhìn Thiếu Hoa từ đầu đến chân. Nàng mỉm cười nói :
- Trân Trân dọc ngang trên giang hồ nhưng chưa gặp được một trang mỹ nam tử nào như công tử.
Thiếu Hoa cắn răng trên vào môi dưới :
- Lời khen của phu nhân khiến cho da thịt Thiếu Hoa nổi đầy gai ốc đó.
Mã Trân Trân phá lên cười. Nàng nguýt Thiếu Hoa rồi nói :
- Trân Trân nói thật đó. Công tử đúng là một trang mỹ nam tử hiếm có.
- Đa tạ... đa tạ...
Nàng lắc đầu :
- Thiếu Hoa công tử đừng khách sáo như vậy. Trân Trân chỉ muốn biết, ta và công tử có thể trở thành một đôi không ?
- Một đôi thì sao nào ?
- Cũng giống như mỹ nhân Như Băng với Trương Thiên Tống.
Thiếu Hoa chắp tay sau lưng, nhíu mày suy nghĩ rồi nói :
- Trân Trân phu nhân có thể cho tại hạ biết, vì sao phu nhân lại cần hai viên

thần châu của Thiên Tống ?
Nàng lườm Thiếu Hoa :
- Sao công tử khờ như vậy ?
Nàng bước đến trước mặt chàng. Trân Trân đứng sát vào Thiếu Hoa như thể muốn dựa hẳn vào người chàng.
Thiếu Hoa đặt tay lên vai nàng :
- Thiếu Hoa khờ như thế nào ?
- Không phải một mình Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân muốn đoạt hai viên thần châu của Thiên Tống đâu. Tất cả những ai có thần châu đều muốn đoạt của nhau.
Thiếu Hoa chỉ viên dạ minh châu nói :
- Nàng cũng đã có một viên dạ minh châu rồi.
- Không đủ tạo thành một xâu chuỗi chuyển luân thần châu.
- Xâu chuỗi chuyển luân thần châu có cái gì mà thiên hạ thích như vậy ?
Nàng nguýt Thiếu Hoa :
- Thiếu Hoa không thích à ?
- Thiếu Hoa không có hứng thú như Trân Trân phu nhân. Nhưng Thiếu Hoa nghĩ xâu chuỗi chuyển luân thần châu phải có cái gì đó khiến thiên hạ tơ tưởng đến nó.
Nàng mỉm cười nhìn Thiếu Hoa nói :
- Bí mật của xâu chuỗi chuyển luân giờ thì chưa một ai biết. Nhưng có một điều chắc chắc... Kẻ nào có xâu chuỗi chuyển luân thần châu thì có thể làm chủ thiên hạ.
- Đó là lời đồn đãi thôi.
- Nếu chỉ là lời đồn đãi không thật thì Thiên Tống Huyết Kiếm không bao giờ dấn thân vào chuyện tranh đoạt này.
- Trân Trân phu nhân không nghĩ Thiên Tống tôn giá có nỗi khó xử của người chứ ?
Trân Trân buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo :
- Trân Trân nghĩ y chỉ có một nỗi khó xử duy nhất đó là muốn sở hữu xâu chuỗi chuyển luân thần châu.
- Đó là ý của Trân Trân ?
- Ai cũng thế mà.
tthh buông tiếng thở dài :
- Nàng muốn Thiếu Hoa làm gì ?
Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân nhìn Thiếu Hoa. Nàng như thể muốn dùng ánh mắt để đọc những ý niệm thầm kín trong đầu chàng. Thiếu Hoa nheo mày :
- Uyên Ương Hồ Điệp phu nhân đừng nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt đó. Nếu như phu nhân hoài nghi thi chúng ta chẳng bao giờ là một đôi.

Điểm nụ cười mỉm, Uyên Ương Hồ Điệp từ từ quay lưng lại Thiếu Hoa. Nàng nhỏ nhẻ nói :
- Thiếu Hoa công tử có cần uống thêm Uyên ương tửu không ?
Răng trên của Thiếu Hoa cắn vào môi dưới. Chàng nhủ thầm :
"Mã Trân Trân định làm gì nữa đây ?" ö nghĩ đó lướt qua đầu, chàng buột miệng nói :
- Trân Trân phu nhân muốn tại hạ uống hay không uống ?
- Uyên ương tửu sẽ cho Thiếu Hoa những khoảnh khắc của một nam nhân.
Cùng với lời nói đó, chiếc áo lục trên người nàng trôi tuột xuống gót chân. Chiếc xương sống của Mã Trân Trân với một đường lượn thật kỳ ảo đập vào mắt Thiếu Hoa. Đường lượn đó tạo ra một nét đặc sắc mà chẳng một họa nhân nào có thể dùng bút họa lại được. Nó dừng lại giữa đôi gò non vừa tròn căng, tạo nên một bức họa tiết đầy chất dục tình.
Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân bước thối về sau đúng một bộ, để áp lưng vào người chàng. Nàng ta dựa lưng vào người Hoàng Thiếu Hoa vừa lòn tay ra sau nắm lấy hai tay chàng kéo vòng qua trước, rồi đặt vào vùng đan điền.
Nụ cười lẳng lơ, lơi lả hiện trên hai cánh môi nàng.
- Chàng đừng nói Trân Trân là một dâm nữ.
Nàng ngã dầu hẳn vào ngực Thiếu Hoa vừa nói :
- Chúng ta sẽ thuộc về nhau như những đôi uyên ương trong đời này.
Mùi xạ hương từ cơ thể nàng. Đúng ra không phải mùi xạ hương mà là mùi của da thịt. Thứ mùi thơm của ảo giác, thứ mùi thơm mơ hồ mà chẳng thể có bút mực của văn nhân nào tả được, phảng phất tỏa vào mũi Thiếu Hoa.
Uyên Ương Hồ Điệp đặt tay mình vào tay Thiếu Hoa như muốn nâng niu nó, rồi nâng đôi tay chàng lên cao, cuối cùng thì đặt vào đúng đôi nhũ hoa nàng; Thiếu Hoa gần như không có chút phản xạ nào. Chàng mặc nhiên trước những hành động gợi mời của Uyên Ương Hồ Điệp. Nàng vuốt ve bàn tay của Thiếu Hoa nhỏ nhẻ nói :
- Chàng thuộc về Mã Trân Trân chứ ?
Thiếu Hoa nhỏ nhẻ đáp lời Mã Trân Trân :
- Tại hạ gần như nghẹt thở vì phu nhân.
- Còn Trân Trân thi lại nghe rõ từng tiếng tim đập thổn thức trong lồng ngực chàng.
Vừa nói Trân Trân vừa hơi nghiên đầu áp thính nhĩ vào ngực Thiếu Hoa. Nàng ôn nhu nói :
- Con tim Thiếu Hoa đang muốn điều gì vậy ?
- Trân Trân phu nhân muốn biết nó nói gì à ?
- Muốn biết lắm. Nó đang nói gì ?
- Nói đã thuộc về Mã phu nhân.

Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân cười khảy một tiếng rồi hỏi :
- Nó nói thật đấy chứ ?
- Thiếu Hoa nghe nó nói điều đó.
Trân Trân dựa sát hơn vào người Thiếu Hoa. Nàng nhỏ nhẻ nói :
- Đã bao lần Thiếu Hoa công tử rơi vào tình huống này ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Chưa bao giờ.
- Hóa ra đây là lần đầu tiên chàng đối mặt với nữ nhân.
Vừa nói Mã Trân Trân quay ngoắt lại. Nàng phá lên cười khi thấy lớp mồ hôi trán rịn ra trên mặt Thiếu Hoa. Một lớp mồ hôi đủ để nàng biết tâm trạng của Thiếu Hoa như thế nào Trân Trân cười khảy rồi nói :
- Trân Trân quả là không nhìn lầm.
Cùng với lời nói đó, vòng tay của Trân Trân quấn lấy cổ Thiếu Hoa, rồi áp thính nhĩ vào ngực chàng.
- Trân Trân muốn nghe lại tiếng nói của trái tim chàng.
Khi nàng thốt ra câu nói đó thì những ngón tay với những chiếc móng nhọn hoắc đang nhè nhẹ vuốt ve đại huyệt Thiên Linh Cái sau ót Thiếu Hoa. Những chiếc móng tay đó tạo ra cảm giác gai lạnh trong cột sống chàng.
Trân Trân vừa vuốt ve vừa nói :
- Chàng còn chờ gì nữa mà chưa hòa nhập với Trân Trân ?
Vừa nói Trân Trân dán người vào Thiếu Hoa.
Nàng ngẩn lên nhìn chàng :
- Chúng ta là đôi uyên ương hồ điệp.
Nàng kéo Thiếu Hoa xuống. Hai cánh môi hé mở chực chờ tiếp nhận nụ hôn của chàng.
Thiếu Hoa áp môi mình vào môi Trân Trân. Chiếc lưỡi ẩm ướt của nàng nhu cái vòi bướm lách qua để thọc sâu vào miệng của chàng như thể muốn hút lấy mật ngọt.
Thiếu Hoa ngột ngạt với cảm giác đầy tính gợi dục của Uyên Ương Hồ Điệp. Một thứ cảm giác mơ hồ nào đó len vào tâm tưởng chàng.
Thiếu Hoa bất ngờ hơi đẩy Mã Trân Trân ra.
Tay chàng đặt lên vùng tiểu yêu nhỏ nhắn của nàng. Thiếu Hoa nói :
- Trân Trân... Nàng hãy để giành những khoảnh khắc đam mê này khi đã có được những viên thần châu của Thiên Tống.
Trân Trân mỉm cười rồi nhỏ nhẻ :
- Trân Trân đã thuộc về chàng rồi đó.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 26
Kiếm Và Tình

Như Băng, Thiên Tống và Thiếu Hoa đứng thành hàng ngang. Lại Xương Uy đứng sau lưng ba người. Đối diện với họ là Tam Nguyện chân Tử.
Như Băng thoạt liếc trộm Thiên Tống.
Bộ mặt lạnh lùng văng giá của y chẳng biểu lộ cảm xúc gì khi thấy Tam Nguyên Chân Tử. Về phía Thiếu Hoa, chàng có phần căng thẳng và lo lắng...
Nhất Nguyện Chân Tử Thôi Bằng tiên sinh, ngoại hiệu Thần Toán Tử. Lão có ngoại hiệu đó bởi vì binh khí của lão là chiếc bàn tính to. Hai tay Nhất Nguyện Chân Tử nhu đã trở thành thói quen không ngừng khảy bàn tính.
Lão khảy bàn tính rồi nhìn Thiên Tống nói :
- Trương hiệp hẳn biết vì sao Tam Nguyện Chân Tử tìm Trương hiệp.
Thiên Tống khoanh tay trước ngực, ôm luôn cả thanh Huyết Kiếm. Y nhạt nhẽo nói :
- Tại hạ không chỉ biết mà còn chờ Tam Nguyện Chân Tử.
Nhất Nguyện Chân Tử khảy lên bàn tính. Lão khảy bàn tính xong rồi nhìn Thiên Tống nói :
- Thôi lão phu tính ra rồi... Trương hiệp có được một trăm mười tám chiêu để chết.
Thiên Tống thản nhiên đáp lời gã :
- Một trăm mười tám chiêu... Qúa nhiều.
- Không nhiều đâu.
- Nếu Thiên Tống hơn nửa chiêu ?
Thôi Bằng nheo mày. Lão lại bắt đầu khảy bàn tính. Thiếu Hoa nhìn lão khảy bàn tính nghĩ thầm trong đầu :
"Nhất Nguyện Chân Tử tính toán cái gì thế nhỉ ? Lão giao thủ với đối phương phải tính từng chiêu thức sao ?
Quái lạ thật." Ý nghĩ kia trôi qua đầu chàng thi Thôi Bằng tiên sinh lại lên tiếng nói :
- Trương hiệp làm ta khó tính quá.
Thiên Tống lắc đầu :
- Nhất Nguyện Chân Tử sẽ không tính toán được những chiêu thức của Thiên Tống.
Mặt của Thôi Bằng lộ vẻ khẩn trương :

- Ta không tin.
- Lão phải tin vào lời của Trương mỗ chứ.
Thiên Tống vừa nói vừa dấn đến ba bộ. Ngay lập tức hai tay của Nhất Nguyện Chân Tử khảy lách cách trên bàn tính tạo ra những âm thanh cạch cạch. Những âm thanh đó không ngừng đập vào thính nhĩ của Thiếu Hoa và Lại Xương Uy cùng Như Băng. Mới đầu Thiếu Hoa còn nghe được những âm thanh đó, nhưng rồi những âm thanh kia càng lúc càng trở nên xáo trộn trong thính nhĩ chàng và chẳng mấy chốc chúng len vào tâm thức.
Lại Xương Uy đã đưa tay ôm lấy thính nhĩ.
Như Băng nhìn sang Thiếu Hoa :
- Lão dụng Quỷ Vực Thanh.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Thiếu Hoa không biết công phu đó.
Miệng nói, tại hạ bắt chước Lại Xương Uy dùng tay bịt thính nhĩ để không phải nghe những âm thanh lạch cạch từ chiếc bàn tính. Mặc dù chàng đã bịt thính nhĩ nhưng âm thanh xáo trộn kia vẫn không ngừng quấy đảo tâm thức chàng. Hiện tượng đó buộc Thiếu Hoa phải nhìn lại Thiên Tống.
Trong khi Nhất Nguyện Chân Tử tiên sinh không ngừng khảy bàn tính tạo ra Quỷ Vực Thanh công phá tâm não của đối phương thì người Thiên Tống dửng dưng như một pho tượng bất động, định nhãn nhìn lão.
Thiếu Hoa nghe được âm thanh cuối cùng chẳng khác nào tiếng sấm nện thẳng vào thính nhĩ chàng.
- ¨m...
Đôi cước pháp của Thiếu Hoa run nhẹ một cái bởi âm thanh đó. Chàng vẫn còn bị rối loạn bởi âm thanh kia thì Nhất Nguyện Chân Tử đảo người lao thẳng đến Thiên Tống.
Chiếc bàn tính trong tay lão xoáy vun vút trên đầu bản thủ cánh tay phải tạo ra thứ âm thanh vù vù, vụt vụt. Nhất Nguyện Chân Tử lao thẳng đến Thiên Tống. Lão phạt ngang chiếc bàn tính qua cổ y.
- Rét...
Mặc dù Nhất Nguyện Chân Tử phát chiêu công này nhanh nhưng Thiên Tống vẫn nhanh hơn lão. Y bước về sau nửa bộ, lách tránh chiêu công của đối phương. Vừa tránh được chiêu công của Nhất Nguyện Chân Tử Thôi Bằng, Thiên Tống điểm mũi giày lướt vụt về phía bàn cờ của Nhị Nguyện Hà Chân tiên sinh.
Hành dộng của Thiên Tống khiến Thiếu Hoa lỏ mắt nhìn. Chàng nhủ thầm : " Đối phó với một đại cao thủ như lão Nhất Nguyện Thôi Bằng đã vất vả rồi, Trương Thiên Tống tôn giá cần gì phai khiêu khích cả cái lão đang ngồi trước bàn cờ đó chứ ? " Ý niệm kia còn đọng trong tâm thức Thiếu Hoa thì một màn ảnh kiếm đỏ ối chụp xuống bàn cờ của Nhị Nguyện tiên sinh Chân

Lâm Tôn Tử.
Đôi tinh nhãn của Thiếu Hoa mở to hết cỡ khi thấy đôi thủ pháp của Chân Lâm Tôn Tử như múa trên bàn cờ. Đôi thủ pháp của Chân Lâm Tôn Tử luồn lách qua màn huyết kiếm dày đặc để chụp lấy những con cờ.
Màn huyết kiếm bỗng biến mất. Thanh huyết kiếm đỏ ối trong tay Thiên Tống khoắng xuống như một cánh cung, rồi bật ngược trở lên đẩy y về vị trí cũ.
Thiếu Hoa nhíu mày cố suy đoán chuyện gì đã xảy ra.
Đôi cước pháp của Thiên Tống vừa trụ thì bàn tính của Nhất Nguyện Chân Tử cũng chụp tới. Thiếu Hoa chỉ kịp thấy Thiên Tống lẫy nhẹ thanh huyết kiếm trong tay mình. Y vừa lẫy thanh huyết kiếm vừa nói :
- Trương mỗ dành cho lão đây.
Con cờ dính trên đầu mũi kiếm vụt thoát đi, lao thẳng vào bàn tính của Nhất Nguyện Thần Toán Tử Tôn Tử tiên sinh. Dù nằm mơ Thiếu Hoa cũng không tin vào mắt mình.
Con cờ do Thiên Tống dụng kiếm phóng ra, đập thẳng vào bàn tính của Thần Toán Tử. Nó không làm vỡ bàn tính mà lại chui vào trong, chen ngay vào hàng con tính đầu tiên trong bàn tính.
Bàn tính đang quay vùn vụt ở đầu bàn tay phải của Thần Toán Tử vụt ngừng lại. Năm ngón tay của Thần Toán Tử sượng sùng lẫy trên những con tính.
Chẳng còn những âm thanh lách cách liên hoàn nữa mà thay vào đó là những âm thanh lộp cộp nghe đến nực cười.
Thiên Tống khoang tay trước ngực ôm cả ngọn huyết kiếm vào người, trong khi cả Nhất Nguyện lẫn Nhị Nguyện Chân Tử nhìn y gần như chẳng chớp nổi đôi mi mắt.
Hai lão cứ nhìn Thiên Tống trừng trừng cứ như Thiên Tống là một quái nhân có một không hai trên đời này.
Nhất Nguyện Chân Tử Thôi Bằng nhìn lại bàn tính của mình.
Trên bàn tính của lão đã có thêm một con cờ. Nó dư thừa trông thật trơ tráo và chẳng khác nào một vết thương vừa nham nhở vừa trơ tráo.
Nhất Nguyện Thần Toán Tử Thôi Bằng bất giác gầm lên một tiếng thật lớn, rồi đập mạnh cả bàn tính xuống đất.
Chát...
Bàn tính vỡ tan thành từng mảnh vụn ngay trước mặt Thiếu Hoa và mọi người. Chàng lỏ mắt nhìn lão mà tự hỏi thầm trong đầu mình :
"Nhứt Nguyện Thần Toán Tử Thôi Bằng làm như vậy để làm gì ?" Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì đến lượt Nhị Nguyện Chân Lâm Tử Hà Chân bóp tất cả người con cờ thành bụi rải xuống trước mũi giày.
Hai lão làm điều đó trong khi Tam Nguyện Mạc Bình thì biến sắc tái nhờn tái nhợt.

Nhứt Nguyện Thần Toán Tử Thôi Bằng nhìn Thiên Tống nói :
- Trương hiệp đã thắng... Vậy muốn chúng ta làm gì ?
Thiếu Hoa những tưởng đâu Thiên Tống sẽ buộc ba người đó phải chết, nhưng thật bất ngờ khi Thiên Tống nhìn sang Như Băng. Y nhạt nhẽo nói :
- Nàng nói đi... Họ phải làm gì ?
Như Băng bước ra trước mặt Tam Nguyện :
- Đốt kim Đỉnh Tự của Tuệ Giác thiền sư.
Nghe nàng thốt ra câu này, Thiếu Hoa lỏ mắt nhìn nàng. Chàng hoàn toàn quá bất ngờ trước lời nói của nàng phán cho Tam Nguyên Chân Tử.
Thiếu Hoa nhìn về phía ba vị chân tử võ lâm nghĩ thầm :
"Nhứt định họ sẽ không tiếp nhận phán truyền của Như Băng".
Hoàn toàn ngược lại với suy nghĩ của chàng, Tam Nguyện Chân Tử định nhãn nhìn về phía Thiên Tống.
- Trương hiệp chuẩn y lời nói này của vị cô nương đây ?
Thôi Bằng nghiêm mặt nói :
- Tam Nguyện Chân Tử sẽ thực thi lời nói của Như Băng cô nương.
Tam Nguyện Chân Tử tiếp nhận lời phán lệnh của Như Băng, cả ba đồng loạt quay lưng thi triển khinh công. Họ chẳng khác nào ba cánh chim cắt, vụt lướt đi, chỉ trong khoảnh khắc đã mất hút bên ngoài tầm mắt của mọi người.
Khi Tam Nguyện Chân Tử mất dạng rồi, Trương Thiên Tống mới chậm rãi bước đi. Như Băng bước song hành với y. Thiếu Hoa và Lại Xương Uy theo sau hai người.
Bốn người trở vào gian chính sảnh của tòa Nguyệt lầu giờ đã là biệt trang của Như Băng. Tấm bảng vàng sơn son với dòng chữ Nguyệt lầu đã được thay bằng tấm bảng khác :
Vạn Kiếm Môn.
* * * Như Băng bước đến sau lưng Thiếu Hoa. Nàng ôn nhu nói :
- Thiếu Hoa công tử đang nghĩ về những chiêu kiếm của Trương Thiên Tống ?
Thiếu Hoa bâng quơ nhìn về phía khóm hoa đối diện.
Chàng buông một câu cộc lốc đáp lời nàng :
- Không !
Như Băng hỏi tiếp :
- Thế Thiếu Hoa công tử đang nghĩ gì ?
- Tại hạ đang nghĩ về Như Băng cô nương.
Thiếu Hoa bước đến bên khóm hoa. Như Băng bước theo chàng.
Như Băng hỏi Thiếu Hoa :
- Thiếu Hoa nghĩ gì về Như Băng ?
Buông một tiếng thở ra, Thiếu Hoa nói :
- Tại hạ biết nói thế nào với cô nương nhỉ ?

Chàng nhìn xuống khóm quỳnh hoa. Những đóa hoa quỳnh đang xòe những cánh hoa cuối cùng. Chiếc nhụy vàng bên trong những cánh hoa trắng lao chao như muốn vươn ra ngoài. Chúng như muốn rút lấy linh khí của tạo hóa trong màn đêm tĩnh lặng.
Thiếu Hoa nhìn đóa hoa gần mình nhất.
Như Băng thò tay đến toan ngắt lấy một đóa hoa quỳnh, nhưng Thiếu Hoa đã vội nắm tay nàng cản lại :
- Đừng...
Nàng rút tay lại nhìn chàng.
Nhìn Như Băng, Thiếu Hoa hỏi :
- Như Băng cô nương... Có phải người ta nói hoa quỳnh là chúa của những loài hoa nở rộ về đêm không ?
Nàng gật đầu.
Thiếu Hoa nhìn sau vào mắt nàng. Chàng ôn nhu nói :
- Tại hạ có thể ví Như Băng cô nương như đóa hoa quỳnh này.
Nàng mỉm cười.
- Thiếu Hoa công tử lãng mạn quá. Tại sao công tử ví Như Băng như những đóa hoa quỳnh này ?
- Thiếu Hoa ví Như Băng cô nương như những cánh hoa quỳnh này bởi vì hoa quỳnh chỉ nở về đêm và tàn ngay khi mặt trời chớm mọc.
- Nó là loài hoa khoe sắc về đêm.
- Chúng khoe sắc về đêm thì ai là người ngắm hoa ?
Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng thoạt cau lại. Hai mắt mở to hết cỡ như thể muốn thâu tóm nhân dạng của Thiếu Hoa vào đôi con ngươi đen láy no tròn của nàng.
- Thiếu Hoa công tử nói vậy có ý gì ? Phải chăng công tử muốn ám chỉ Như Băng là kẻ khoe sắc về đem ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Thiếu Hoa không dám có ẩn ý đó. Ý của tại hạ muốn nói hoa quỳnh rất đẹp, rất tinh anh và thuần khiết nhưng chỉ tiếc nó khoe sắc về đêm. Chỉ có người kẻ yêu hoa đắm đuối, say mê vẻ đẹp thuần khiết của hoa quỳnh mới thức thâu đêm để ngắm cái thuần khiết của hoa quỳnh. Những kẻ như vậy đáng được gọi là những kẻ yếu hèn. Yêu đến độ mù quáng, còn trong cuộc đời thì có những kẻ lụy vì tình. Lụy đến độ chẳng còn là họ. Họ bán cả thân xác và tâm thức cho tình yêu.
- Công tử muốn nói đến Trương Thiên Tống ?
- Thiên Tống tôn giá cũng là kẻ lụy vì tình. Nếu không muốn nói là kẻ điên tình. Phàm những người như vậy họ chỉ nghĩ đến một thứ duy nhất có trên đời này. Một thứ rất mơ hồ và mông lung, đó là tình yêu.
Nàng mỉm cười nhìn chàng :

- Thế Thiếu Hoa công tử có là con người như Thiên Tống tôn giá không ?
Thiếu Hoa nheo mày suy nghĩ rồi nói :
- Nếu nói tại hạ không có tình cảm thì chẳng khác nào một pho tượng biết đi, biết đứng. Hoặc không có trái tim. Nhưng tại hạ không phải là kẻ điên tình. Tại hạ biết ngắm nhìn đóa hoa quỳnh có vẻ đẹp gì.
Nàng cướp lời Thiếu Hoa :
- Công tử đừng ví Như Băng là đóa hoa quỳnh của công tử đấy nhé.
- Thế Như Băng cô nương có hiểu vì sao tại hạ ví cô nương như đóa hoa quỳnh này không ?
- Như Băng hẳn có nét gì đó rất thuần khiết trong mắt công tử ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Không.
Nàng nhíu mày nói :
- Thế công tử thấy nét gì nơi Như Băng mà ví tôi như đóa quỳnh này ?
Nhìn thẳng vào mắt nàng, Thiếu Hoa nói :
- Tại hạ nhìn thấy hận thù trong cô nương. Một thứ hận thù âm ỷ làm nên vẻ đẹp tuyệt vời của Như Băng cô nương. Nhưng cũng chính lửa hận trong Như Băng sẽ khiến nhan sắc cô sớm tàn như hoa quỳnh nở về đêm.
Buông một tiếng thở dài, Thiếu Hoa nói tiếp :
- Chừng nào Như Băng cô nương mới dừng cuộc trả hận ?
- Giờ thì Như Băng mới hiểu bên trong tâm tưởng của Thiếu Hoa.
Nàng nhìn chàng cười khảy rồi nói tiếp :
- Thế Thiếu Hoa công tử không có hận có thù à ? Hình như công tử cũng đang nuôi chữ hận và chữ thù trong con đường đi tìm chân giá trị của một thanh kiếm. Như Băng nói đúng không ?
Thiếu Hoa sượng sùng im lặng.
- Những gì đã xảy ra và đang xảy ra khiến Thiếu Hoa phải đắn đo về hai chữ hận thù.
Nàng buông một câu cụt lủn :
- Máu phải trả bằng máu.
- Đó là suy nghĩ của Như Băng.
Nàng gật đầu.
- Vậy bao giờ mới hóa giải được hận và thù ?
- Đừng có hận, đừng có thù tất hóa giải được hận thù. Khi con chim bị phá tổ, nó cũng biết kkêu lên những tiếng kêu thảm thương, biểu lộ hận thù thì con người phải đi tìm sự công bằng khi bị người ta vay nợ máu của mình.
Thiếu Hoa lắc đầu.
Nàng mỉm cười nói :
- Công tử dừng suy nghĩ mông lung về những việc làm của Như Băng. Võ lâm giang hồ là như vậy đó. Nó luôn chất chứa những oán hờn và căm giận.

Thiếu Hoa mím môi suy ngẫm lời nói của nàng, rồi từ tốn hỏi :
- Thiếu Hoa có suy nghĩ đó bởi vì...
- Vì cái gì ?
- Như Băng cô nương đã phán lịnh cho Tam Nguyện Chân Tử đốt Kim Đỉnh Tự.
- Thiếu Hoa công tử không muốn điều đó ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Ngôi cổ tự Kim Đỉnh đâu có thù có hận gì với Như Băng cô nương ?
- Nhưng nó lại là ngôi cổ tự của Tuệ Giác hòa thượng.
- Tuệ Giác hòa thượng mới là người có chuyển luân thần châu.
- Kẻ có chuyển luân thần châu là kẻ thù của Như Băng. Như Băng chỉ có một ý niệm đó mà thôi.
Tại hạ đồng ý với suy nghĩ với cô nương. Nhưng lại không đồng tình khi cô nương muốn đốt tòa Kim Đỉnh Tự.
Nàng mỉm cười từ tốn nói :
- Chim có tổ, chuột có hang, còn người thì có nhà. Ngôi cổ tự kia chính là tổ và hang của Tuệ Giác. Như Băng phải đốt nó đi chứ.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Ngôi cổ tự đó của bá tính.
- Nhưng không có Tuệ Giác hòa thượng thì bá tính cũng đâu lập Kim Đỉnh Tự.
Thiếu Hoa lắc đầu thở ra.
Như Băng mỉm cười nói :
- Công tử đừng nghĩ xa vời nữa. Hãy nghĩ đến những việc sắp tới của công tử. Đó là điều công tử đáng suy nghĩ hơn.
- Thiếu Hoa có đường đi riêng của mình. Mặc dù có cảm nhận rất gần với cô nương, nhưng tại hạ vẫn thấy giữa tại hạ và Như Băng có một khoảng cách rất lớn. Lớn lắm.
- Khoảng cách đó là gì ?
Chàng lắc đầu :
- Tại hạ cũng không hình dung được khoảng cách là gì.
- Có lẽ phong cách hành sự của Như Băng và Thiếu Hoa khác nhau; - Cũng chưa hẳn. Tại hạ không rơi vào hoàn cảnh của Như Băng; Nàng gật đầu :
- Dù sao thì Như Băng và công tử cũng có những điều tương đồng. Nếu không thì chúng ta cũng có phần hiểu nhau.
Nàng nói dứt câu thuận tay ngắt lấy một đóa hoa quỳnh. Hành động của Như Băng khiến Thiếu Hoa thoạt cau mày.
Thiếu Hoa nhìn Như Băng tỉa từng cánh hoa của đóa quỳnh.
Chàng chờ cho nàng tỉa xong những cánh hoa chỉ còn trơ phần nhụy hoa mỏng manh.

Thiếu Hoa nói :
- Như Băng không thích vẻ đẹp của hoa ?
Nàng quăng phần nhụy hoa bay theo ngọn gió đêm rồi nói :
- Như Băng không thích hoa. Hành động của Như Băng đã trở thành thói quen rồi.
Nàng thò tay bứt lấy đóa hoa khác, rồi tiếp tục tỉa cành hoa ra khỏi nhụy.
Nàng tỉa những cánh hoa vừa nói :
- Chừng nào công tử mới có thể thế vào chỗ của Thiên Tống ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Thiếu Hoa không nghĩ đến điều đó.
- Không nghĩ đến sao lại đi theo Thiên Tống mà chấp nhận một cuộc giao thủ sinh tử ?
- Như Băng cô nương đã biết rồi. Tại hạ sẽ dùng chính suy nghĩ của Như Băng để trả lời sự tò mò của nàng. Thiếu Hoa đi tìm chân kiếm.
- Vậy đến bao giờ công tử mới phát hiện ra chân kiếm ?
- Đã nhìn thấy rồi.
Nàng nheo mày :
- Thấy rồi ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Thấy chân kiếm nhưng để đạt được điều tại hạ thấy không phải là dễ.
Như Băng mỉm cười, ôn nhu hỏi :
- Chân kiếm nằm trong kiếm pháp của Thiên Tống ?
Thiếu Hoa nhìn sững nàng. Chàng gằn giọng nói :
- Như Băng đang tìm hiểu Thiếu Hoa đã học được gì ở kiếm chiêu của Thiên Tống tôn giá ?
Nàng gật đầu :
- Đúng... Như Băng muốn biết.
Thiếu Hoa cười khảy rồi nói tiếp :
- Như Băng cô nương ngại Thiếu Hoa học hết kiếm chiêu của Trương tôn giá phải không ?
- Thụ học kiếm chiêu của Thiên Tống không phải dễ. Như Băng nghĩ nếu như công tử có học thì ắt phải tốn nhiều thời gian. Cho dù Thiếu Hoa công tử có căn cơ thế nào cũng không học hết những chiêu kiếm thần kỳ của Thiên Tống.
Thiếu Hoa gật đầu :
- Tại hạ nghiệm ra điều đó. Thiếu Hoa có thụ học kiếm chiêu của Thiên Tống tôn giá đến khi đầu bạc răng long ắt cũng không thể bằng với Thiên Tống tôn giá. Nhưng ở bên Thiên Tống, tại hạ nghiệm ra chân kiếm.
- Chân kiếm nằm trong kiếm chiêu của Thiên Tống sao ?
- Thiên Tống tôn giá chỉ có kiếm chiêu chứ không có chân kiếm. Như Băng

muốn biết chân kiếm ở đâu ư ?
Như Băng gật đầu :
- Thế bí kíp kiếm pháp của Thiên Tống ở đâu ?
Thiếu Hoa mỉm cười. Chàng chỉ vào trán mình :
- Chân kiếm nằm ở trong đầu tại hạ.
- Công tử không muốn ói với Như Băng ư ?
- Thiếu Hoa chẳng có gì phải dấu Như Băng cô nương. Thiếu Hoa nói rồi đấy. Chân kiếm nằm trong đầu tại hạ.
Nàng lắc đầu...
- Như Băng không hiểu được ý của công tử.
Thiếu Hoa mỉm cười :
- Thế Như Băng cô nương có muốn biết chân kiếm như thế nào không ?
- Rất muốn biết; - Thiếu Hoa sẽ cho Như Băng cô nương thấy chân kiếm như thế nào.
Mong rằng Như Băng cô nương sẽ miễn thứ cho tại hạ.
Thiếu Hoa vừa nói dứt câu bất ngờ điểm chỉ vào tịnh huyệt của Như Băng.
Như Băng buột miệng thốt :
- Thiếu Hoa công tử !
- Như Băng đừng sợ. Thiếu Hoa chỉ minh chứng cho Như Băng thấy chân kiếm chứ không hại Như Băng đâu.
Thiếu Hoa cắp Như Băng như cắp một con gà rồi sải bước bỏ đi thẳng một nước. Như Băng ngập ngừng hỏi :
- Thiếu Hoa công tử đưa Như Băng đi đâu ?
- Giao Như Băng cho một người.
- Ai ?
- Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.
Như Băng lộ vẻ hốt hoảng :
- Sao... công tử định giao Như Băng cho Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân à ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng !
- Như Băng đã lầm Thiếu Hoa công tử. Không ngờ công tử lại là người của mụ dâm nữ đó. Công tử có biết Uyên Ương Hồ Điệp là dâm nữ không ?
- Như Băng không phải hồi hộp như vậy. Nếu Như Băng nói người ta là dâm nữ thì trước hết hãy nhìn lại mình.
Câu nói này của chàng khiến cho sắc diện Như Băng đỏ bừng. Nàng cảm nhận như vừa hứng trọn một gáo nước sôi cháy bỏng cả dung diện qua lời nói của Thiếu Hoa.
Như Băng miễn cưỡng nói :
- Nếu giao Như Băng cho Uyên Ương Hồ Điệp, Thiếu Hoa đã gieo vào tâm

tưởng Như Băng một sự thất vọng khủng khiếp. Chẳng lẽ công tử cũng giống như Thiên Tống ?
Thiếu Hoa dừng bước. Chàng trầm giọng hỏi :
- Ý của Như Băng xem tại hạ giống nhu Thiên Tống tôn giá, một kẻ điên tình ?
- Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân đã từng nổi tiếng là dâm nữ, công tử không biết à ?
- Tại hạ mới bước chân ra giang hồ thì sao biết được ? Nhưng Như Băng đừng vội kết luận người ta là dâm nữ.
Thiếu Hoa đổi giọng nhạt nhẽo nói :
- Có một điều tại hạ muốn nói với Như Băng... Thiếu Hoa không là kẻ điên tình như Trương tôn giá.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 27
Kiếm Và Tình

Mã Trân Trân ngồi trên chiếc ngai hình cánh bướm. Trong bộ trang phục trắng toát có thêu đôi bướm sặc sỡ trên hai ống tay áo, trông chẳng khác nào một cánh bướm chúa mang hình dáng một trang kiều nữ.
Phía sau Trân Trân là Như Băng. Đứng cạnh bên Như Băng là Cát Cát. Trên tay nàng hườm sẵn một ngọn trủy thủ sáng ngời.
Thiên Tống với gương mặt tư lự đứng bên dưới cùng với Thiếu Hoa.
Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân nhìn Thiếu Hoa mỉm cười, rồi nói :
- Thiếu Hoa công tử đã nói với huyết kiếm Trương hiệp những yêu cầu của Uyên Ương Hồ Điệp chưa ?
Như Băng trừng mắt nhìn Thiếu Hoa. Chàng thấy rõ sự uất hận biểu lộ qua ánh mắt của nàng.
Mặc nhiên với ánh mắt của Như Băng. Thiếu Hoa quay sang Thiên Tống...
- Trương tôn giá...
Thiên Tống khoát tay :
- Không cần ngươi nói, Trương mỗ biết phải làm gì.
Thiên Tống vừa nói vừa lấy trong ngực ra chiếc tráp đặt xuống chiếc bàn đối diện. Y nhìn lên Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.
- Hãy thả Như Băng ra !
Mã Trân Trân đứng lên. Nàng di dời bước chân mà chiếc tiểu yêu đong đưa khiến cho thân thể nàng uốn lượn chẳng khác nào một con rắn đang trườn mình, ngoe nguẩy múa.
Mặt của Như Băng đanh hẳn lại. Đôi thu nhãn của nàng bình thời rất ôn nhu và mơ mộng, nhưng hôm nay như có lửa trong đáy mắt. Nàng định nhãn nhìn Thiếu Hoa mà hai cánh môi mím chặt lại. Nàng muốn lên tiếng thóa mạ Thiếu Hoa, muốn mắng chửi chàng nhưng không thể nào nói được vì đã bị điểm vào á huyệt.
Mã Trân Trân dừng bước trước Thiên Tống. Nàng ta ôn nhu nói :
- Trân Trân không ngờ một sát thủ kiếm vương bất bại lại nặng tình như vậy.
Thiên Tống nghiêm mặt gay gắt nói :
- Đừng nói nhiều.. Thả Như Băng ra.
Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân mở chiếc tráp nhìn những viên thần châu trong chiếc tráp. Ánh hào quang của những viên thần châu hắt lên mặt Trân Trân khiến mặt nàng có đủ những màu sắc chẳng khác nào hoa bướm.

Đậy nắp chiếc tráp lại, Mã Trân Trân nói :
- Trân Trân sẵn sàng thả Như Băng, nhưng trước khi thả Như Băng, Trân Trân muốn Thiên Tống làm một điều.
Thiên Tống buông một câu bằng chất giọng thật lạnh nhạt :
- Muốn ta làm gi cứ nói.
- Hãy buông thanh huyết kiếm kia xuống đất !
Lời nói của Trân Trân còn đọng trên miệng thì thanh huyết kiếm của Thiên Tống cũng rời khỏi tay y ghim thẳng xuống nền gạch đại sảnh.
Cạch.
Thấy Thiên Tống buông kiếm, chân diện Như Băng toát hẳn ra những nét bất nhẫn và cay đắng. Răng trên của nàng cắn vào môi dưới đến rướm máu. Những gì biểu hiện trên khuôn mặt Như Băng đều lọt vào mắt Thiếu Hoa. Mặc dù thấy vẽ bất nhẫn, căm phẫn trên khuôn mặt Như Băng nhưng Thiếu Hoa cũng rất dững dưng như chẳng thấy chuyện gì.
Như Băng thở hắt ra một tiếng. Nàng nhắm mắt lại. Hai hàng lệ tuôn trào ra khóe mắt. Nàng thở dồn dập như kẻ đang mắc ngộp cần đến dưỡng khí.
Thiếu Hoa chắp tay sau lưng bình thản như chẳng có chuyện gì.
Uyên Ương Hồ Điệp mỉm cười với Thiếu Hoa; Thiên Tống nhìn Trân Trân gay gắt nói :
- Mã phu nhân còn chờ gi chưa thả Như Băng ?
Trân Trân mỉm cười nói :
- sao Trương hiệp nôn nóng như vậy ? Xem ra với Trương hiệp, Như Băng còn quý hơn cả những viên chuyển luân thần châu. Do đó để đổi Như Băng, Trân Trân còn muốn Trương hiệp làm rất nhiều việc.
- Mã phu nhân muốn Trương mỗ làm gì ?
Trân Trân nguýt Thiếu Hoa rồi nhìn lại Thiên Tống. Trân Trân quay lại ngồi trên chiếc ngai hình cánh bướm. Lòn tay ra sau chiếc ngai, rút ra một sợi lụa mỏng, mềm mại, nhìn Thiên Tống nói :
- Bổn cô nương muốn chứng nghiệm kiếm chiêu tối thượng của Trương hiệp qua sợi lụa này.
Mặt Trương Thiên Tống đanh lại.
Thấy chân diện Thiên Tống đanh lại, đôi chân mày của Trân Trân nhíu vào với nhau :
- Sao... Trương hiệp hình như không muốn à ?
Trân Trân vừa nói vừa dựng ngược thủ qua khỏi đầu như thể sắp chuẩn bị phát lệnh cho Cát Cát đâm ngọn trủy thủ vào đan điền Như Băng.
Thiên Tống lắc đầu nói :
- Đừng làm điều đó.
Y bước đến gần chiếc ngai hình cánh bướm, chìa tay đến trước :
- Hãy trao sợi dây lụa đó choTrương mỗ.

Trân Trân mỉm cười với Thiếu Hoa.
- ít ra thì Trương hiệp cũng biết ý của bổn nương.
Vừa nói Trân Trân vừa lắc cổ tay. Sợ dây lụa như con rắn lướt đến đáp vào tay Thiên Tống.
Thiên Tống thối về sau.
Sắc diện Như Băng tái nhờn tái nhợt. Nàng sao có thể ngờ được có lúc lại rơi vào tình cảnh này. Vừa giận vừa hờn Thiếu Hoa nên trong nội thể nàng như thể có ngọn lửa bùng cháy thiêu đốt lục phủ ngũ tạng. Lệ tiếp tục trào ra khóe mắt nàng. Hướng mắt nhìn Thiếu Hoa, Như Băng muốn nói với chàng bằng ánh mắt của sự van xin, cầu khẩn thật tội nghiệp.
Ánh mắt khẩn thiết của nàng lọt vào thần nhãn của chàng, nhưng Thiếu Hoa rất dững dưng. Thấy Thiếu Hoa dững dưng, Như Băng nấc nghẹn một tiếng. Nàng muốn gào, muốn thét nhưng chẳng thể nào thốt được thành lời. Nàng muốn khóc rống lên nhưng chỉ có thể nấc nghẹn mà thôi.
Phía bên kia, Thiên Tống dồn nội lực vào mảnh lụa. Mảnh lụa thẳng ra như một lưỡi kiếm kỳ dị. Trong tay Thiên Tống là một thanh kiếm nhưng chẳng là kiếm.
Thiên Tống dụng chính mảnh lụa được dồn nội lực của bản thân bắt đầu thi triển những chiêu thức kiếm pháp tối thượng của y. Mặc dù chỉ là một mảnh lụa được vận công biến thành kiếm nhưng khi Thiên Tống phát chiêu, nó vẫn phát ra những âm thanh vi vu như đang chém vào không khí.
Vừa vận công thi triển kiếm pháp tối thượng của bản thân mình, Thiên Tống nhanh chóng mất dần công lực. Y thét lớn một tiếng, đâm thẳng lưỡi kiếm bằng mảnh lụa về phía cây cột gỗ.
Chát...
Sau âm thanh khô khốc đó, lưỡi kiếm bằng vải lụa của Thiên Tống đâm sâu vào cây cột rồi từ từ rũ xuống.
Thiên Tống đứng thở rốc một lúc thật lâu. Nguyên ngươn trong người y cạn kiệt đến độ hơi thở không ngừng phát ra những âm thanh hừ hừ. Hai tay y thả lỏng theo hai bên hông những tưởng chẳng thể nào nhắc lên được.
Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm cả trang phục lẫn mặt Thiên Tống, trông y thật thảm hại.
Nhìn Thiên Tống, Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân phá lên cười khanh khách.
Tràng tiếu ngạo của Trân Trân đập vào thính nhĩ Như Băng khiến cho nàng càng uất nghẹn hơn.
Nàng nhìn về phía Thiếu Hoa. Chàng vẫn chắp tay sau lưng với vẻ mặt dững dưng vô hồn vô cảm.
Như Băng rít một luồng chân khí. Nàng chỉ chực đoạn mạch để khỏi nhìn thấy cảnh tượng bi thảm này. Như Băng nghĩ thầm :

"Hoàng Thiếu Hoa, Như Băng có chết cũng sẽ theo ám ngươi suốt cuộc đời này.".
Tràng tiếu ngạo của Uyên Ương Hồ Điệp vừa dứt thì từ sau một bức rèm, Đào Hoa công tử Mạc Cự bước ra. Bộ mặt thét phấn trắng toát của y đập vào mắt Thiếu Hoa. Bộ mặt của họ Mạc khiến Thiếu Hoa phải cau mày.
Y cũng vận bộ trang phục chẳng khác gì Mã Trân Trân. Bộ trang phục của gã được may bằng thứ lụa mỏng Hàn Châu có thêu đôi bướm khiến y trông thật đồng bóng quái gở.
Mạc Cự Đào Hoa công tử bước đến bên Mã Trân Trân. Y mỉm cười với Trân Trân rồi nhìn xuống Thiếu Hoa :
- Tiểu huynh đệ... Ngươi khá lắm...
Y ve cằm :
- Tiểu huynh đáng được hưởng những gì mà người khác muốn hưởng.
Mạc Cự đặt tay lên vai Trân Trân :
- Tiểu huynh đệ hẳn là rất thích phu nhân của ta.
Thiếu Hoa nhìn Mạc Cự Ôn nhu nói :
- Thiếu Hoa làm theo thỏa ước giữa Thiếu Hoa với Mã phu nhân.
Mạc Cự nhìn lại Trân Trân :
- Phu nhân... Nàng có thỏa ước gì với Thiếu Hoa huynh đệ đây ?
Trân Trân lườm Mạc Cự :
- Chàng còn nói nữa ?
Mạc Cự phá lên cười khanh khách. Y cắt ngang tràng tiếu ngạo nhìn xuống Thiên Tống.
- Ta chấp nhận thỏa ước giữa nàng với tiểu huynh đệ kia nhưng trước tiên ta muốn nhìn thấy Trương hiệp huyết kiếm chết trước đã.
Trân Trân khẽ gật đầu nhìn xuống Thiếu Hoa :
- Thiếu Hoa... Chàng còn chờ gì nữa ?
Thiếu Hoa cau mày giả lả cười rồi nói :
- Mã phu nhân... Tại hạ muốn cho Mạc Cự tôn giá đây biết thỏa ước giữa tại hạ và phu nhân trước đã.
Thiếu Hoa chắp tay sau lưng bước đến trước mặt Mạc Cự :
- Mạc tôn giá biết thỏa ước giữa Thiếu Hoa với phu nhân của ngươi là gì không ?
Mạc Cự cười khảy rồi nói :
- Biết !
- Biết... Vậy là tôn giá có mặt trên lâu thuyền. Nếu Mạc tôn giá biết có thể nói cho Thiếu Hoa một lần nữa được không ?
Mạc Cự xoa tay :
- Tiểu huynh đệ... Ngươi đã giúp ta rất nhiều. Mạc mỗ có được những viên thần châu của Trương hiệp. Còn trả được món nợ hôm nào với y ở huyết lâu.

Bây giờ người có ân ái, giao hoan với Trân Trân ngay trước mặt ta... Ta cũng không dám làm cho ngươi mất hứng đâu. Với lại...
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Với lại thế nào ?
- Ta với Trân Trân cũng có giao ước.
Thiếu Hoa nhướng mắt hỏi :
- Mạc tôn giá có giao ước gì ?
Nhếch mép cười ruồi, Mạc Cự nhìn lại Trân Trân :
- Nàng nói cho Thiếu Hoa tiểu huynh đệ biết đi.
Nguýt nhìn Thiếu Hoa, Trân Trân nói :
- Thiếu Hoa... Trân Trân và Mạc huynh chỉ là sự kết nối giữa âm và dương. Còn ai vẫn giữ thú riêng của người đó...
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Tại hạ không biết giao ước này. Chắc chắn phu nhân cũng sẽ lấy cái giao ước quái gỡ đó áp đặt cho mối quan hệ của Thiếu Hoa và phu nhân ?
Thiếu Hoa mỉm cười nói :
- Mạc công tử nghĩ giao ước đó đúng hay sai ?
- Không có gì sai cả.
- Mạc công tử không thấy điều gì sai, nhưng Thiếu Hoa thấy có cái gì đó không ổn.
Thiếu Hoa nói rồi bước đến bên Mã Trân Trân. Chàng gỡ tay Mạc Cự ra khỏi tiểu yêu của Trân Trân.
Hành động này của Thiếu Hoa buộc mọi người phải tò mò nhìn chàng trong khi Mạc Cự thì nhíu mày nhăn mặt.
Y nhìn Thiếu Hoa miễn cưỡng nói :
- Ngươi định làm gì ?
Thiếu Hoa mỉm cười nói :
- Tại hạ định thực hiện giao ước với Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.
Nói dứt lời, Thiếu Hoa vòng tay ôm lấy tiểu yêu của Uyên Ương Hồ Điệp. Chàng kéo thân nàng sát vào người mình. Trước những cặp mắt đang đổ dồn về phía mình, nhưng tuyệt nhiên Uyên Ương Hồ Điệp không hề phản kháng lại hành động của Hoàng Thiếu Hoa.
chàng nâng cằm Mã Trân Trân :
- Trân Trân này... Nàng đã từng nói gì với Hoàng Thiếu Hoa ?
Trân Trân mỉm cười lơi lả rồi nói :
- Trân Trân là của Thiếu Hoa, ngược lại Thiếu Hoa là của Trân Trân.
- Đúng rồi... Thiếu Hoa rất thích nghe câu nói này.
Nâng chiếc cằm của Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân, Thiếu Hoa nói tiếp :
- Trân Trân nhìn xem mặt Thiếu Hoa đây.

Trân Trân nhìn thẳng vào mặt chàng :
- Thiếu Hoa muốn Trân Trân nhìn gì nào ?
Liếc Mã Trân Trân, Thiếu Hoa trầm giọng nói :
- Giữa Thiếu Hoa với Mạc tôn giá đây thì ai đáng được để Trân Trân giao tình ?
- Thiếu Hoa nói vậy là có ý gì ?
Thiếu Hoa mỉm cười, ôn nhu nói :
- Giữa Hoàng Thiếu Hoa và Mạc công tử thì ai là mỹ nam tử ?
Đôi lưỡng quyển của Trân Trân đỏ ửng.
Trân Trân lưỡng lự một chút rồi nói :
- Trân Trân không phủ nhận, Thiếu Hoa đẹp hơn Mạc Cự.
- Ai là người có sức sống hơn nào ?
Đôi chân mày Trân Trân nhíu lại :
- Thiếu Hoa hỏi Trân Trân những điều đó để làm gì ?
- Trân Trân không trả lời Thiếu Hoa ư ?
Giọng nói của Thiếu Hoa thật ôn nhu từ tốn, như thể khích lệ thị phải trả lời chàng.
Trân Trân suy nghĩ.
- Tất nhiên Thiếu Hoa có sức sống hơn rồi.
Những lời đối đáp với Thiếu Hoa và Mã Trân Trân đều lọt vào tai Đào Hoa công tử Mạc Cự. Y buộc lên tiếng chen vào cuộc đối thoại giữa hai người.
- Thiếu Hoa... ngươi cần gì phải vòng vo quanh quẩn vậy. Nếu ngươi thích Trân Trân thì cứ giết quách Thiên Tống đi, rồi cùng với Trân Trân bước vào loan phòng.
Thiếu Hoa ghé miệng vào tai Trân Trân :
- Trân Trân... Nàng nghĩ sao về lời nói của Mạc Cự tôn giá ? Thiếu Hoa nghĩ y chẳng nghĩ gì đến Trân Trân đâu mà nôn nao nghĩ đến thời khắc chiếm đoạt Như Băng thôi.
Trân Trân nhìn chàng :
- Thật ra ý Thiếu Hoa muốn gì ?
Thiếu Hoa chắp tay sau lưng, nhìn Trân Trân.
- Để Thiếu Hoa nói cho Trân Trân nghe cái không ổn trong giao ước giữa Thiếu Hoa và Trân Trân.
- Thiếu Hoa nói đi.
- Giao ước kia thực hiện giữa Thiếu Hoa và Trân Trân không hề có Mạc Cự tôn giá chen vào. Tại hạ những tưởng chỉ có Thiếu Hoa và Trân Trân thôi. Giờ lại có thêm một đệ tam nhân, đó là Mạc Cự tôn giá chen vào.
Mạc Cự cướp lời chàng :
- Ta cũng như ngươi và ngược lại ngươi cũng như ta mà thôi.
Thiếu Hoa khoát tay lắc đầu :

- Thiếu Hoa khác Mạc Cự tôn giá xa lắm... Tại hạ và Mạc Cự tôn giá đâu phải là tri âm, tri kỹ, thậm chí vừa mới thấy mặt nhau. Thiếu Hoa lại có lối suy nghĩ khác tôn giá.
- Ngươi suy nghĩ khác gì ta nào ?
- Khác nhiều lắm... Đối với Thiếu Hoa thì không có chuyện chia hai chiếc bình tình. Nói cho cùng, Thiếu Hoa là kẻ ích kỷ nên không thể chia phần tình yêu của Trân Trân cho ai cả. Có như thế mới đúng giao ước, Trân Trân thuộc về Thiếu Hoa và ngược lại Thiếu Hoa thuộc về Trân Trân.
Mạc Cự phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :
- Chỉ có thế thôi ư ? Điều đó không có gì đáng quan tâm cả... Mạc mỗ sẽ trao Trân Trân lại cho tiểu tử. Thôi đừng mất thời gian nữa... Hãy đưa Trân Trân đi đi.
Thiếu Hoa nhìn lại Trân Trân :
- Trân Trân... Nàng nghe người ta nói rồi chứ ?
Trân Trân gật đầu.
Thiếu Hoa bước lại đứng bên Mạc Cự.
Chàng nhìn Trân Trân nói :
- Trân Trân... Để thực hiện giao ước giữa Thiếu Hoa và Trân Trân, Thiếu Hoa muốn Trân Trân có sự lựa chọn.
Chân diện Trân Trân đanh lại.
- Thiếu Hoa muốn Trân Trân lựa chọn gì ?
Chỉ vào ngực mình, Thiếu Hoa mỉm cười nói :
- Thiếu Hoa hay Mạc Cự tôn giá ?
Sắc diện Trân Trân đỏ bừng, Uyên Ương Hồ Điệp buột miệng nói :
- Lực chọn giữa Thiếu Hoa và Mạc lang ?
Thiếu Hoa gật đầu.
Chàng nhìn lại Mạc Cự :
- Mạc tôn giá hẳn không từ chối chứ ? Nếu như Trân Trân chọn tôn giá... Xem như tại hạ mất trắng cả, chẳng còn gì để mất.
Mạc Cự phá lên cười rồi nói :
- Thiếu Hoa ngươi chẳng còn gì để mất nữa rồi.
Y nhìn lại Trân Trân :
- Ý của Thiếu Hoa như vậy, nàng còn chờ gì nữa ?
- Mạc tôn giá đã cho rồi, Trân Trân còn lưỡng lự gì nữa ? Nàng có quyền lựa chọn giữa Thiếu Hoa và Mạc Cự để quyết định kẻ làm chủ nàng và ngược lại nàng làm chủ người đó.
Trân Trân không khỏi bối rối khi Thiếu Hoa buộc nàng trong tình huống này.
Trân Trân bước đến trước mặt hai người. Nàng nhìn Thiếu Hoa :
- Tại sao Thiếu Hoa lại đặt Trân Trân vào sự lựa chọn này ?

- Bởi lẽ Thiếu Hoa không muốn Trân Trân thuộc về ai khác mà chỉ riêng cho Thiếu Hoa mà thôi. Đó là cá tính ích kỷ của nam nhân.
Trân Trân mỉm cười với Thiếu Hoa.
Nàng nhìn lại Mạc Cự :
- Tình lang... ngươi cũng muốn Mã Trân Trân chọn lựa ?
Mạc Cự gật đầu :
- Ta biết nàng sẽ chọn ta. Tiểu tử đã không lường hết mọi việc nên mới dựng ra sự việc này.
Thiếu Hoa nói :
- Nếu Thiếu Hoa không lường hết, Thiếu Hoa chấp nhận.
Nhìn vào mắt Trân Trân, Thiếu Hoa nói :
- Trân Trân... Nàng chọn lựa đi.
Trân Trân nhìn Thiếu Hoa và Mạc Cự. Thị miễn cưỡng nói :
- Ai là người trong hai người là kẻ thuộc về Mã Trân Trân ?
Thiếu Hoa nhanh miệng đáp lời nàng :
- Trân Trân có thể nhận ra ai là người thuộc về nàng mà.
- Nếu như Trân Trân chọn Mạc tình lang thì sao ?
Thiếu Hoa hơi ngẩn cao đầu, từ tốn nói :
- Hành động kế tiếp của Trân Trân phải làm gì tự khắc Trân Trân biết.
Đáng ra sự kiện hôm nay đã kết thúc từ lâu rồi. Kết thúc bằng một kết cục bi thảm đối với Thiên Tống và Như Băng, nhưng giờ đây thái độ của Thiếu Hoa khiến Như Băng phải tò mò nhìn chàng.
Như Băng nghĩ thầm :
"Tại sao Thiếu Hoa lại làm vậy ? Y bày vẽ ra cái trò chọn tình lang để làm gì và có ý định gì ?" Những câu hỏi đó còn lởn vởn trong tâm tưởng Như Băng.
Trân Trân như thể đã quyết định được sự chọn lựa của mình.
Nàng nhìn Thiếu Hoa :
- Thiếu Hoa thật lòng muốn như vậy à ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Thiếu Hoa tin vào sự chọn lựa của Trân Trân.
Trân Trân thở hắt ra một tiếng. Nàng nhỏ nhẻ nói :
- Cũng có phần nuối tiếc.
Nghe Trân Trân thốt ra câu này, Mạc Cự liền lên tiếng :
- Nàng không cần phải nuối tiếc một gã tiểu tốt vô danh như y.
- Thiếu Hoa nghe Mạc tình lang nói chứ ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Nghe rất rõ. Nhưng Thiếu Hoa vẫn luôn tin vào sự lựa chọn của Trân Trân.
- Được... Thế thì ta sẽ chọn.
Trân Trân nghiêng mặt trừng mắt nhìn hai người. Nhìn hai người một lúc, Trân Trân nói :

- Trân Trân chọn Mạc tình lang.
Mạc Cự phá lên cười trong khi chân diện Thiếu Hoa đanh hẳn lại cùng một cảm giác đau buốt trong đan điền.
Tiếng cười của Đào Hoa công tử Mạc Cự chợt ngưng bặt. Y cắt ngang tràng tiếu ngạo đó không phải do y muốn cắt, mà bởi vì bị cắt thì đúng hơn.
Hữu thủ của Mã Trân Trân với những chiếc móng nhọn hoắc đã chộp vào yết hầu Mạc Cự như móng vuốt chim ưng khiến gã phải cắt ngang tràng tiếu ngạo mà tâm không muốn chút nào. Gã tròn mắt to hết cỡ nhìn Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.
Mạc Cự muốn nói nhưng không nổi bị trảo công của Trân Trân chẹn ngang khí quản không sao thốt được thành lời.
Miệng Mạc Cự mở to hết cỡ chẳng khác nào cá bị mắc cạn ngộp thở muốn có chút dưỡng khí để sinh tồn.
Trân Trân nhìn Mạc Cự :
- Trân Trân chọn Mạc tình lang là người phải chết.
Lời dứt thì trảo thủ của Uyên Ương Hồ Điệp giật mạnh trở về bứt luôn khí quản của Đào Hoa công tử Mạc Cự. Đến bây giờ Mạc Cự mới rống lên :
- A...
Cùng với tiếng rống đó là một vòi máu phún ra từ yết hầu rưới đỏ mặt đất.
Mạc Cự lảo đảo, vươn tay thộp lấy Mã Trân Trân. Y vừa vươn tay thộp Mã Trân Trân vừa nói :
- Tiện nhân... Ngươi dám...
Mạc Cự thốt được bấy nhiêu câu thì đổ nhào đến trước, đầu đập xuống sàn đại sảnh.
Y gồng người, rú lên một tiếng nữa trước khi tứ chi duỗi thẳng để trút hồn ra khỏi xác.
Mạc Cự chết rồi, Trân Trân mới nhìn lại Thiếu Hoa :
- Thiếu Hoa nghĩ sao ?
Thiếu Hoa mỉm cười :
- Thiếu Hoa biết Uyên Ương Hồ Điệp sẽ chọn như vậy.
- Thiếu Hoa chấp nhận sự chọn lựa đó chứ ?
Thiếu Hoa mỉm cười :
- Không gì tốt hơn bằng.
Thiếu Hoa bước đến cầm lấy chuôi thanh huyết kiếm của Thiên Tống ghim dưới sàn gạch.
Thấy Thiếu Hoa cầm chuôi kiếm đỏ ối như nhuộm máu, tim của Như Băng đập thình thịch như trống trận. Nàng nhìn Thiếu Hoa chằm chằm với nỗi hồi hộp lo âu.
Rút thanh kiếm lên khỏi sàn gạch, Thiếu Hoa nhìn Trân Trân :
- Trân Trân đã lựa chọn rồi... Giờ đến lượt Thiếu Hoa lựa chọn, đúng không

?
Trân Trân cau mày hỏi :
- Thiếu Hoa lựa chọn gì ?
- Giữa Thiên Tống và Uyên Ương Hồ Điệp, Trân Trân đoán xem Thiếu Hoa chọn ai ?
- Phải cần Trân Trân nói à ? Tất nhiên Thiếu Hoa sẽ chọn Trân Trân rồi.
Đôi chân mày của Thiếu Hoa nhướng lên :
- Sao nàng nghĩ như vậy ? Phải chăng Trân Trân nghĩ Thiếu Hoa cũng giống như Trương tôn giá, kẻ lụy tình và điên tình ?
Chân diện Trân Trân nhíu lại :
- Trân Trân nghĩ Thiếu Hoa sẽ chọn Trân Trân bởi vì Trân Trân đã chọn Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa mỉm cười nhìn nàng.
Nụ cười mỉm kia vụt tắt trên hai cánh môi Thiếu Hoa thì ngọn huyết kiếm cũng đã chụp đến rồi điểm mũi kiếm vào yết hầu Trân Trân.
Trân Trân giật mình :
- Thiếu Hoa...
Thiếu Hoa thản nhiên đáp lời Trân Trân :
- Nàng sai rồi.
Thiếu Hoa nhìn thẳng vào mắt Trân Trân :
- Thế nhân đều sai hết.
Hai cánh môi chàng nhếch lên :
- Thế nhân đều sai, riêng Thiếu Hoa đúng. Một kẻ điên tình, một kẻ điên vì thù, còn Trân Trân là điên vì dục. Tất cả đều sai nên Thiếu Hoa chỉ còn một sự chọn lựa là chọn bản thân mình.
Sự thay đổi đột ngột khiến Trân Trân hoàn toàn bất ngờ và ngạc nhiên.
Trân Trân miễn cưỡng nói :
- Thiếu Hoa... Sao lại làm vậy ?
- Bởi Thiếu Hoa không chọn Uyên Ương Hồ Điệp.
- Thiếu Hoa chọn Thiên Tống và Như Băng ?
- Cũng không nốt. Thiếu Hoa chọn bản thân mình và viên dạ minh châu của Uyên Ương Hồ Điệp.
Thiếu Hoa vừa nói vừa rọc mũi kiếm xuống. Viên thần châu dạ minh hiện ra trên cổ Trân Trân.
Chàng mỉm cười :
- Thiếu Hoa chọn mình và viên thần châu của nàng.
Vừa nói Thiếu Hoa vừa lắc mũi kiếm tiện đứt sợi dây đính viên dạ minh châu trên cổ Uyên Ương Hồ Điệp rồi đoạt lấy nó.
Thiếu Hoa mỉm cười nói :
- Mã phu nhân có thể phát lịnh cho Cát Cát cô nương cùng với người rời

khỏi đây được rồi.
Chân diện Trân Trân tái nhờn, tái nhợt, chẳng biết vì giận hay vì thẹn.
Trân Trân miễn cưỡng nói :
- Thiếu Hoa... Ngươi sẽ hối hận đó.
- Tại hạ rất muốn được hối hận.
Chàng nhướng mày :
- Sao... Nàng chịu đi hay chấp nhận một chiêu kiếm của Thiếu Hoa ?
Trân Trân mím môi, rồi rít giọng :
- Ta đi.
Thở hắt ra một tiếng, Trân Trân nói với Cát Cát :
- Cát Cát... Chúng ta đi.
Cát Cát vừa bước lại bên Trân Trân, Thiếu Hoa cũng rút thanh huyết kiếm lại.
Trân Trân lườm Thiếu Hoa.
Nàng buông tiếp một tiếng thở dài nữa, rồi quay bước đi về phía cửa.
Thiếu Hoa thả lỏng thanh huyết kiếm dõi mắt nhìn theo Trân Trân.
Bất thình lình, Uyên Ương Hồ Điệp dừng bước. Nàng vừa dừng bước liền quay ngoắt lại. Đôi ngọc thủ vung mạnh về phía Thiếu Hoa. Mười chiếc móng tay nhọn hoắc thoát ra khỏi những ngón chỉ pháp của nàng, biến thành mười chiếc ám tiễn, xé gió tạo ra những âm thanh nghe buốt cả cột sống.
Mười chiếc móng tạo thành một màn tinh sa chụp tới Thiếu Hoa.
Như thể biết Trân Trân sẽ dụng đến phương cách này, Thiếu Hoa chớp động thanh huyết kiếm trong tay mình, một màn ảnh kiếm đỏ ối đón thẳng lấy những chiếc móng tay của Trân Trân. Những tiếng chành chạch không ngừng phát ra, khi ảnh kiếm vụt biến mất thì mười chiếc móng tay cũng đã bị chẻ làm đôi rơi lả chả trước mũi giày Thiếu Hoa.
Trân Trân trố mắt nhìn chàng gần như không tin vào mắt mình nữa. Nàng sao có thể tin được kiếm pháp của Thiếu Hoa lại thần kỳ như vậy.
Thiếu Hoa nhìn Trân Trân.
- Mã phu nhân thấy kiếm pháp của Thiếu Hoa thế nào, không làm thất vọng Mã phu nhân chứ ?
Trân Trân thở hắt ra một tiếng, lắc đầu nói :
- Trân Trân này sai thật rồi.
Thiếu Hoa mỉm cười ôn nhu nói :
- Nếu có gặp lại, Thiếu Hoa mong rằng sẽ không dụng đến kiếm mà sẽ cùng Mã phu nhân đối ẩm Uyên ương tửu.
Trân Trân đỏ mặt :
- Uyên ương tửu không có phần cho Thiếu Hoa đâu.
Nàng nói dứt câu quay bước đi thẳng ra cửa.
Trân Trân đi rồi, Thiếu Hoa mới bước đến trước mặt Như Băng :

- Giờ thì Như Băng cô nương hẳn đã biết thế nào là chân kiếm.
Thiếu Hoa đặt viên dạ minh châu vào tay nàng, rồi nói tiếp :
- Thiên Tống tôn giá chẳng bao giờ là chân kiếm... Y chỉ là một thanh kiếm với những chiêu kiếm tối thượng. Để bẻ gãy một thanh kiếm không khó, chỉ cần khống chế người dụng kiếm. Thiếu Hoa đã có thể cho mình là kiếm chủ.
Nói rồi, Thiếu Hoa cách không đả huyệt cho Như Băng.
Vừa được giải huyệt, Như Băng đã gay gắt nói :
- Thiếu Hoa... Tại sao công tử làm vậy ?
- Chứng minh cho Như Băng cô nương biết chân kiếm và chiêu kiếm như thế nào. Với muốn lấy dạ minh châu cho cô nương.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Thiếu Hoa nghĩ mình chắc không còn hứng thú để đi chung với Như Băng và Trương tôn giá. Cái tại hạ muốn đã được rồi.
- Công tử được gì ?
Thiếu Hoa nhìn nàng mỉm cười nói :
- Chân kiếm.
Chàng đổi giọng từ tốn nói :
- Thiếu Hoa hy vọng sau này gặp lại Như Băng sẽ không làm như bây giờ. Nếu Như Băng không thay đổi... Cô nương sẽ phải có sự lựa chọn giống như Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân. Mà điều đó chắc chắc Như Băng không bao giờ muốn.
Thiếu Hoa ôm quyền xá nàng :
- Cáo từ...
Như Băng hối hả hỏi :
- Công tử không định đi chung với Như Băng và Thiên Tống sao ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Thiếu Hoa đã có kiếm của mình rồi. Đâu cần đến thanh kiếm gãy của Như Băng.
Nói dứt lời Thiếu Hoa bỏ đi thẳng ra cửa, để lại sau lưng sự sửng sốt trên dung diện tuyệt mỹ của Như Băng.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 28
Đoạt Thần Dị Kiếm

Kim Đỉnh Tự.
Tòa cổ tự với những mái vòm cong vút, tọa lạc trên Ngũ Hành Sơn. Một ngôi chùa nổi tiếng võ lâm trung nguyên ví như thánh địa của võ lâm.
Xương Uy nói :
- Thiếu gia định cản tay, cản chân Tam Nguyện Chân Tử à ?
Nhìn lại Xương Uy, Thiếu Hoa nói :
- Chẳng lẽ để cho ba lão già đó đốt Kim Đỉnh Tự sao. Nếu tòa cổ tự này bị cháy thì lão bộc đâu còn có cơ hội buông đao đồ tể thành phật.
Chàng nói rồi bật cười.
Xương Uy bẽn lẽn nói :
- Lại lão bộc đâu muốn xuất gia làm hòa thượng.
- Lại lão bộc làm sao làm hòa thượng được khi đã có bóng dáng Tình ma rồi.
Thiếu Hoa chỉ nói như vậy thôi.
Hai người tiến thẳng vào tòa Tri Tân Đường.
Một vị hòa thượng từ trong bước ra.
Thiếu Hoa và Xương Uy ôm quyền. Thiếu Hoa nói :
- Vãn bối là Hoàng Thiếu Hoa và Lại lão bộc từ phương xa đến muốn diện kiến Tuệ Giác đại sư.
Tri tăng đường hòa thượng chấp tay niệm phật :
- A di đà phật. Nhị vị thí chủ miễn thứ... Đại lão hòa thượng đã bế môn hành pháp, không tiếp chúng sinh.
Xương Uy lên tiếng :
- Đại lão hòa thượng bế môn hành pháp gì cũng phải tiếp thiếu gia của Lại mỗ. Thiếu gia của Lại mỗ thân hành đến Kim Đỉnh Tự của các người không phải để du sơn ngoạn cảnh mà vi các người đó.
- A di đà phật...
Nghe Tri tăng hòa thượng niệm phật hiệu, Xương Uy cau mày :
- Lão hòa thượng còn gì nữa mà chưa mời Đại lão hòa thượng Tuệ Giác đến gặp thiếu gia của mỗ chứ ?
- A di đà phật... Đâu phải chúng sinh nào muốn gặp đại lão hòa thượng là được. Chỉ có kẻ có phúc có duyên với phật gia mới có thể gặp được đại lão hòa thượng.
Thiếu Hoa giả lả nói :

- Đại sư nhìn xem... Thiếu Hoa có phải là người có phúc duyên với phật gia không ?
- A di đà phật...
Xương Uy toan mở lời thi Thiếu Hoa cản lại. Chàng ôn nhu :
- Đại sư... Vãn sinh có chuyện quan trọng cần nói với đại lão hòa thượng Tuệ Giác. Mong đại sư cho vãn sinh được diện kiến đại lão hòa thượng.
Tri tăng hòa thượng lưỡng lự rồi nói :
- Được... Nhị vị thí chủ cứ ở đây, để bần tăng vào báo với đại lão hòa thượng.
Thiếu Hoa ôm quyền xá :
- Đa tạ đại sư.
Tri tăng đường hòa thượng bỏ đi.
Thiếu Hoa và Xương Uy còn lại. Bâng quơ đi rảo qua từng bước tranh vẽ những ảnh hành xử dưới a tỳ. Chàng dừng lại trước một bức tranh, ngắm nhìn rồi nói với Xương Uy :
- Lại lão bộc... Nếu như không có Thiếu Hoa thì khi Lại lão bộc từ cõi nhân sinh sẽ xuống cảnh giới này.
- Thiếu gia... Sao Lại Xương Uy phải bị thương hại nấu dầu chứ ?
Thiếu Hoa chỉ bức tranh :
- Lại lão bộc nhìn xem.
Xương Uy nhìn bức tranh. Y lắc đầu nói :
- Lại lão bộc đâu có tội gì mà phải bị cưa hai nấu dầu ?
Thiếu Hoa nhìn lão mỉm cười nói :
- Lại lão bộc không đọc hàng bút tự phía dưới à ? Những kẻ lúc ở cõi nhân sinh, cướp của giết người, khi chết xuống a tỳ sẽ chịu hình phạt cưa hai nấu dầu. Nếu không có Thiếu Hoa thì lúc này có phải Lại lão bộc vẫn còn là trại chủ Lĩnh Cương Trại Bạch Đầu Sơn không ?
Thiếu Hoa cười khảy nhìn Xương Uy.
Xương Uy đỏ mặt.
Y miễn cưỡng :
- May là có thiếu gia.
Hai người đi rảo qua một vòng quanh Tri tăng đường. Khi họ xem hết những bức tranh treo trên tường thì tiếng đại hồng chung từ trên đại đường chính sảnh vang lên.
Thiếu Hoa và Xương Uy bước ra cửa nhìn về tòa Đại Hồng Bảo Điện.
Từ phía Đại Hồng Bảo Điện, Tri tăng hòa thượng tiến về phía hai người.
Lão bước đến trước mặt Thiếu Hoa, ôn nhu nói :
- Đại lão hòa thượng cho mời Thiếu Hoa thí chủ.
Thiếu Hoa nhìn Lại Xương Uy :
- Lại lão bộc cứ chờ Thiếu Hoa ở đây... Thiếu Hoa sẽ quay lại ngay.

Xương Uy gật đầu.
Tri tăng đường hòa thượng nhìn Xương Uy :
- A di đà phật... Đây là phật môn. Thí chủ đừng có lấy bất cứ thứ gì trong Tri tăng đường của bần tăng.
Xương Uy tròn mắt nhìn Tri tăng đường hòa thượng :
- Ngươi....
Thiếu Hoa vội phất tay :
- Lại lão bộc... Đại sư đây nói vậy bởi vì tiếng tăm Lại lão bộc lẫy lừng quá.
Thiếu Hoa nhìn lại Tri tăng đường hòa thượng trong khi Xương Uy lườm vị cao tăng Kim Đỉnh Tự bằng nửa con mắt.
Thiếu Hoa nói :
- Thiếu Hoa mời đại sư dẫn đường.
Trui tăng đường hòa thượng không dẫn Thiếu Hoa đi vào Đại Hồng Bảo Điện mà đưa chàng đến một gian cốc xá, thành kính nói :
- Đệ tử Viên Minh đưa Thiếu Hoa thí chủ đến bái kiến đại lão phương trượng.
Một giọng nói trầm trầm cất lên :
- A di đà phật... Thiếu Hoa thí chủ muốn gặp lão nạp có chuyện gì ?
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Vãn bối cần gặp đại sư vì có chuyện hệ trọng.
- A di đà phật... Mời Thiếu Hoa thí chủ vào trong này.
Thiếu Hoa nhìn lại Tri trăng đường hòa thượng :
- Vãn sinh đa tạ đại sư đã đưa đến đây.
- A di đà phật... Đại lão hòa thượng đã cho mời thí chủ... Thí chủ cứ vào.
Viên Minh hòa thượng lui bước.
Chờ cho Viên Minh lui đi rồi, Thiếu Hoa mới bước vào cốc xá của Tuệ Giác phương trượng. Tuệ Giác đại sư ngồi trên bồ đoàn bằng thảm, trong tư thế kiết già. Thiếu Hoa tò mò đảo mắt nhìn qua mọi thứ vật dụng trong gian cốc xá rồi nhìn lại Tuệ Giác đại sư.
Khuôn mặt đầy đặn, nước da hồng hào, thân hình không có nét gì của một vi cao tăng khổ hạnh mà ngược lại có những nét của một đại gia. Nếu không có bộ tăng bào cùng chiếc đầu nhẵn bóng với những hàng chăm trên đầu, Thiếu Hoa sẽ chẳng thể nào tin được đây là một vị cao tăng của đỉnh tự. Tòa cổ tự lẫy lừng tiếng tăm trung nguyên.
Ngay cả những vật dụng trong biệt ốc của Tuệ Giác cũng không dành cho những bậc cao tăng tu khổ hạnh. Bởi tất cả những vật dụng trong biệc cốc đều được làm bằng bạc, sáng ngời.
Thiếu Hoa nghĩ thầm :
"Đại lão hòa thượng Tuệ Giác tu hành như thế này thì biết chừng nào mới trút bỏ được sinh tử luân hồi đến chầu phật tổ Như Lai ?" Trong tâm nghĩ

như vậy, bề mặt, Thiếu Hoa lại tỏ ra rất nhún nhường.
Thiếu Hoa ôm quyền nói :
- Vãn sinh Hoàng Thiếu Hoa tham kiến đại lão hòa thượng.
Thiếu Hoa xá Tuệ Giác hòa thượng.
Tuệ Giác khẽ gật đầu :
- A di đà phật... Thiện tai... Thiện tai....
Thiếu Hoa còn lần chần thì Tuệ Giác chỉ chiếc đôn đối diện.
Chàng ngồi xuống.
Tuệ Giác hòa thượng ngắm chàng từ đầu đến chân rồi cất giọng trầm trầm :
- A di đà phật... Thiếu Hoa thí chủ đến Kim Đỉnh Tự có chuyện gì cần thỉnh giáo lão nạp ?
Thiếu Hoa nhìn Tuệ Giác hòa thượng.
Bộ mặt đẫy đà, hồng hào của Tuệ Giác đại sư đập vào mắt chàng buộc Thiếu Hoa phải nghĩ thầm :
"Nếu xuất gia đầu phật mà có đặng cuộc sống như lão hòa thượng Tuệ Giác, có lẽ tất cả nam nhân trên thế gian này nên cạo đầu làm hòa thượng rồi." Ý niệm đó lướt qua đầu chàng, khiến cho nụ cười thoạt hiện trên hai cánh môi của Thiếu Hoa.
Nụ cười mỉm của chàng lọt vào đôi mắt him híp của Tuệ Giác.
Đôi chân mày rậm và sắc của lão thoạt nhíu lại.
Tuệ Giác nói :
- A di đà phật... Thiếu Hoa công tử đến gặp lão nạp có ý gì ?
Thiếu Hoa ôm quyền nói :
- Đại sư... Vãn sinh có hai chuyện muốn bẩm báo với đại sư.
- Bần tăng đang nghe Thiếu Hoa thí chủ nói.
Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thiếu Hoa trịnh trọng nói:
- Chuyện thứ nhất, vãn sinh muốn báo với đại sư... Sắp tới đây sẽ có ba người của võ lâm... Ba người đó tự xưng Tam Nguyện Chân Tử đến Kim Đỉnh Tự khuấy động rồi sau đó đốt tòa cổ tự của đại sư.
Bộ mặt đẫy đà của Tuệ Giác nhích động, lão thở hắt ra một tiếng rồi nói :
- A di đà phật... Chuyện này có thật không ?
- Chuyện đó có xảy ra hay không thì vãn sinh không biết. Nhưng chắc chắn một điều, vãn sinh nghe có người phán lịnh cho Tam Nguyện Chân Tử.
- A di đà phật... Phải chăng người phán lịnh là Trương Thiên Tống ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Có lẽ vậy.
- A di đà phật... Bần tăng sẽ cho truy cứu chuyện này. Bần tăng vô cùng cảm kích vì đã được Thiếu Hoa thí chủ thông tin cho bần tăng. Nhứt định bần tăng sẽ không cho chuyện đó xảy ra.
Thiếu Hoa gật đầu :

- Còn chuyện thứ hai, vãn sinh muốn thỉnh giáo đại sư.
- Thiếu Hoa thí chủ muốn thỉnh giáo bần tăng chuyện gì ?
Thiếu Hoa ôm quyền từ tốn nói :
- Vãn sinh muốn nói ra điều này, mong đại sư đừng cho vãn sinh là người mạo phạm đến đại sư.
- A di đà phật... Bần tăng vốn dĩ là người thành, xuất gia đầu phật... Thí chủ đã có lòng đến báo cho bần tăng cái tin tày trời kia thì bần tăng đâu dám bắt lỗi thí chủ nếu lỡ như thí chủ có sự sơ xuất với bần tăng.
Thiếu Hoa ôm quyền xá :
- Vãn sinh đa tạ đại sư trước.
- A di đà phật... Thí chủ đừng khách sáo như vậy... Bần tăng rất ngại ngùng.
- Đại sư đã cho phép, Thiếu Hoa không khách sáo.
Thiếu Hoa rít một luồng chân khí rồi thở ra từ từ, chàng trang trọng nói :
- Không dấu gì đại sư... Vãn sinh nghe nói đại lão hòa thượng Tuệ Giác đại sư có một viên chuyển luân thần châu, tên là Dạ minh châu". Nên có ý đến đây thỉnh cầu đại sư cho vãn sinh nhìn qua viên chuyển luân thần châu đó.
Lời còn đọng trên miệng Thiếu Hoa thì mặt của Tuệ Giác đại sư đanh hẳn lại. Tuệ Giác đại sư giữ giọng thật ôn nhu đáp lời chàng :
- Thí chỉ hẳn biết bần tăng có viên chuyển luân thần châu dạ minh châu. Bần tăng không phủ nhận... Viên chuyển luân thần châu dạ minh châu đó là báu vật trấn tam bảo của Kim Đỉnh Tự. Chính vì là báu vật trấn tam bảo của Kim Đỉnh Tự nên được bần tăng bảo vệ rất cẩn mật. Không phải ai muốn chiếm ngự cũng được.
Tuệ Giác ôm quyền :
- Bần tăng nói vậy, thí chủ hiểu cho bần tăng.
Thiếu Hoa nhìn Tuệ Giác :
- Nếu tại hạ đòi hỏi một điều gì mà đại sư không chu toàn được, tại hạ không dám đòi hỏi. Thiếu Hoa đến Kim Đỉnh Tự lần này vừa có ý báo cho đại sư biết kiếp họa của Kim Đỉnh Tự vừa có ý chiêm ngưỡng dạ minh của viên thần châu... Bởi vì vừa rồi trên giang hồ vừa xuất hiện một viên dạ minh thần châu thứ hai.
Tuệ Giác đại sư chắp tay niệm phật hiệu :
- A di đà phật... Dạ minh thần châu chỉ có một viên duy nhất mà thôi... Làm gì có viên dạ minh thần châu thứ hai.
- Vãn sinh biết dạ minh thần châu có một, không hai nên mới đến đây thỉnh cầu đại lão hòa thượng cho vãn sinh xem qua viên dạ minh thần châu của người.
- A di đà phật... Chuyện này quá lạ đối với bần tăng.
Thiếu Hoa ôm quyền nói :
- Đại sư... Không chừng báu vật tam bảo của đại sư mất rồi cũng nên.

Tuệ Giác đại lão hòa thượng lắc đầu :
- Không thể nào có chuyện đó xảy ra. Dạ minh thần châu được bần tăng đưa vào Kim Tháp Tự. Không một ai đột nhập vào Kim Tháp để lấy trộm được.
- Nếu vậy thì hẳn là có viên dạ minh thần châu thứ hai.
- Chuyện có viên dạ minh thần châu thứ hai rất hoang đường.
- Nhưng chính mắt Thiếu Hoa thấy viên dạ minh thần châu thứ hai. Nếu không thấy viên dạ minh thần châu kia, Thiếu Hoa đã không tìm đến đại lão hòa thượng.
Chấp tay, Tuệ Giác niệm phật hiệu :
- A di đà phật.... Đa tạ thí chủ đã chỉ giáo cho bần tăng.
Bần tăng sẽ tra cứu lại chuyện này, xem thật hư thế nào.
Thiếu Hoa ôm quyền nói :
- Vãn sinh hy vọng dạ minh thần châu của đại lão hòa thượng vẫn còn trong Kim Tháp.
Thiếu Hoa đứng lên :
- Những gì vãn sinh cần nói với đại sư đã nói hết rồi, không còn gì để nói nữa... Vãn sinh xin cáo từ lui bước.
Tuệ Giác đại sư đứng lên :
- A di đà phật... Thiện tai... Thiện tai... Hôm nay thí chủ gieo được duyên lành phật môn mà một cư sĩ hành giã gieo duyên trăm năm cũng không sánh bằng.
Thiếu Hoa ôm quyền xá :
- Vãn sin đa tạ lời ngợi khen của đại lão phương trượng đại sư. Vãn sinh cáo từ.
Thiếu Hoa dợm bước toan rời gian cốc xá của đại lão hòa thượng Tuệ Giác thì từ trên đại Hồng Bảo Điện những hồi khánh chung cất lên vồn vã.
Nghe những hồi khánh chung Đại Hồng Chung gióng lên inh ỏi, chân diện của đại lão hòa thượng Tuệ Giác sa sầm hẳn xuống.
Chấp tay, Tuệ Giác niệm phật hiệu :
- A di đà phật...
Giọng niệm phật của Tuệ Giác có vẻ khẩn trương.
Thiếu Hoa nhìn lại lão nói :
- Đại lão hòa thượng... Chác có chuyện đang xảy ra trên Đại Hồng Bảo Điện.
Tuệ Giác niệm phật hiệu rồi gật đầu :
- A di đà phật... Trên Đại Hồng Bảo Điện đang có người muốn quấy rối.
- Vậy là Tam Nguyện Chân Tử đến thật rồi. Vãn sinh và đại sư mau lên trên đó xem.
- A di đà phật... Thiện tai... Thiện tai...
Hai người rời gian cốc xá của Tuệ Giác quay trở lên tòa Đại Hồng Bảo Điện.

Tam Nguyện Chân Tử thì bằng Thần Toán Tử Thôi Bằng, Nhị Nguyện Chấn Lâm Tử Hà Chấn và Tam Nguyện Mạc Bình tiên Tử. Ba người đứng hàng ngang, án ngữ trước cửa tòa Đại Hồng Bảo Điện.
Trong Đại Hồng Bảo Điện là những cao tăng của Kim Đỉnh Tự xếp thành hai hàng dọc từ ngoài cửa đến bệ thờ kim thân phật tổ Như Lai.
Thiếu Hoa nhìn sang Tuệ Giác hòa thượng :
- Đại sư hẳn tin vào lời nói của vãn sinh.
- A di đà phật.... bần tăng hoàn toàn không nghi ngờ lời nói của thí chủ.
Tuệ Giác đại lão phương trượng yên vị vào chiếc bồ đoàn dành riêng cho lão đặt ngay bên dưới bệ thờ kim thân phật tổ Như Lai.
Lão định nhãn nhìn ra ngoài Tam Nguyện Chân Tử, chấp tay trước ngực niệm phật hiệu !
- A di đà phật...
Thiếu Hoa chấp tay sau lưng đứng bên Tuệ Giác đại lão hòa thượng.
Chàng nghĩ thầm :
"Chuyện gì sắp xảy ra đây ?" Tam Nguyện Chân Tử sánh bước tiến vào Đại Hồng Bảo Điện.
Ba người đứng trước mặt Tuệ Giác đại sư.
Tuệ Giác đại sư nhìn ba người niệm phật hiệu :
- A di đà phật... Ba vị chân tử đến Kim Đỉnh Tự của bần tăng có điều gì cần chỉ giáo cho chư vị cao tăng của Kim Đỉnh Tự ?
Nhứt Nguyện Thôi Bằng nhìn Tuệ Giác trang trọng nói :
- Đại lão phương trượng Tuệ Giác... Chắc đại lão phương trượng đã biết cách hành xử của Tam Nguyện trên chốn võ lâm rồi ?
- A di đà phật... Lão nạp nghe giới võ lâm nói về ba vị rất nhiều. Bất cứ ai thắng được Tam Nguyện Chân Tử thì sẽ được lịnh cho ba người làm một việc. Hôm nay ba vị đến Kim Đỉnh Tự của lão nạp, hẳn là có người phái ba vị đến ?
Nhứt Nguyện vuốt râu gật đầu :
- Đại lão hòa thượng Tuệ Giác đoán không sai. Chuyện hôm nay Tam Nguyện làm là do người khác sai khiến. Tam Nguyện không thể hủy lời nói của mình.
- A di đà phật... Người ta sai ba vị đến Kim Đỉnh Tự để làm gì ?
Thôi Bằng thản nhiên đáp lời Tuệ Giác :
- Tam Nguyện Chân Tử đến Kim Đỉnh Tự để đốt tòa cổ tự này.
Đôi chân mày của Tuệ Giác nhíu hẳn lại. Những sớ thịt hồng hào trên khuôn mặt đẫy đà của Tuệ Giác đại lão hòa thượng cứ như nhảy múa trong ánh mắt của Thiếu Hoa.
Tuệ Giác đại sư niệm phật hiệu :
- A di đà phật.... Tam Nguyện Chân Tử ba vị sẽ thực hiện lời quyết định đó

chứ ?
Nhứt Nguyện Thần Toán Tử Thôi Bằng vuốt râu nói :
- Tam Nguyện Chân Tử phải thực hiện lời phán quyết đó.
Thiếu Hoa buột miệng chen vào :
- Thế có cách gì khiến cho ba vị không thực hiện lời phán quyết kia không ?
Thôi Bằng nhìn Thiếu Hoa. Lão từ từ nhìn lại Tuệ Giác đại sư :
- Người của Kim Đỉnh Tự phải thắng được Tam Nguyện Chân Tử.
Thiếu Hoa nhìn lại Tuệ Giác đại lão hòa thượng.
Tuệ Giác chấp tay niệm phật hiệu :
- A di đà phật.... Ba vị Chân Tử đã muốn như thế, lão nạp buộc phải phái chư tăng Kim Đỉnh Tự bảo vệ tòa cổ tự này.
Tuệ Giác đại lão hòa thượng nhìn lại Viên Minh Tri tăng đường :
- Viên Minh... Thay ta thỉnh giáo cao chiêu của Tam Nguyện Chân Tử.
Thiếu Hoa nhìn Viên Minh Tri tăng đường.
Chàng nghĩ thầm :
"Không biết Viên Minh Tri tăng đường có phải là đối thủ của Tam Nguyện Chân Tử không ?" Trong khi chàng đang nghĩ ngợi thì Viên Minh Tri tăng đường bước ra hành bái Tuệ Giác đại lão hòa thượng.
Hành lễ xong, Viên Minh Tri tăng đường mới quay lại đối mặt với Tam Nguyện Chân Tử.
Chấp tay làm chuổi bồ đề, Viên Minh Tri tăng đường niệm phật hiệu :
- A di đà phật... Bần tăng thỉnh lời ba vị chân tử.
Nhứt Nguyện Thần Toán Tử Thôi Bằng nhìn Viên Minh nói :
- Lão phu không khách sáo.
Lão nói rồi lòn tay ra sau lưng rút chiếc bàn toán còn tỏa mùi hương trầm. Ngay lập tức những tiếng lạch cạch của các con tính vang lên như tiếng mưa rào trút thẳng xuống mái ngói tòa Đại Hồng Bảo Điện.
Những âm thanh lách cách càng lúc càng rộn rịp. Thiếu Hoa nghiêm mặt định tâm, bế ngay thính nhĩ. Chàng đã chứng kiến tuyệt công Quỷ Vực Thanh của Thôi Bằng rồi, nên biết hóa giải nó nhu thế nào.
Những vị cao tăng trong Đại Hồng Bảo Điện Kim Đỉnh Tự như thế bị những âm thanh lạch cạch đánh vào thính nhĩ, thân ảnh chao đảo. Ngay cả Viên Minh Tri tăng đường cũng không chịu được mà phải ôm lấy thính nhĩ mình.
Chỉ có một người duy nhất không bị Quỷ Vực Thanh khắc chế, đó chính là Tuệ Giác đại lão hòa thượng. Tay lão vê lần chuổi bồ đề, định nhãn nhìn Thôi Bằng, miệng lép nhép như đang kệ kinh.
Thấy Viên Minh bịt thính nhĩ, hai chân thỉnh thoảng lại run nhẹ khiến Thiếu Hoa không khỏi lo lắng cho vị Tri tăng đường hòa thượng.
Nỗi lo lắng của Thiếu Hoa hoàn toàn có nguyên cớ của nó, bởi vì chàng đã từng chứng kiến Quỷ Vực Thanh của Nhứt Nguyện Thôi Bằng như thế nào

rồi, huống chi Nhị Nguyện Chân Lâm Tử đã bày sẵn bàn cờ để hổ trợ với Nhứt Nguyện.
Cạch...
ém thanh khô khốc đó vang lên.
Vừa nghe âm thanh sau cùng khô khốc đó, Thiếu Hoa biết Nhứt Nguyên Chân tử sẽ phát xuất sáu chiêu.
Đúng như Thiếu Hoa đoán, Nhứt Nguyên Thần Toán Tử Thôi Bằng lướt thẳng đến Viên Minh.
Thiếu Hoa thét lớn :
- Dừng tay...
Vừa thét, Thiếu Hoa vừa lướt ra. thanh dị kiếm trong tay chàng phát ra một chiêu hứng lấy chiếc bàn toán của Thôi Bằng.
Chát...
Mặc dù kiếm của Thiếu Hoa và bàn tính của Thôi Bằng chạm vào nhau ngay bên mang tai Viên Minh, nhưng lão Tri tăng đường hòa thượng vẫn cứ khư khư ôm lấy thính nhĩ, chẳng có chút phản xạ gì.
Thôi Bằng lướt về chỗ cũ.
Tuệ Giác đại lão hòa thượng niệm phật hiệu :
- A di đà phật...
Thiếu Hoa ôm quyền xá Tam Nguyện Chân Tử, ôn tồn nói :
- Vãn bối Thiếu Hoa xin được thay Viên Minh hòa thượng tiếp chiêu ba vị tiên sinh.
Chàng quay lại nói với Tuệ Giác đại lão hòa thượng :
- Đại lão hòa thượng... Viên Minh chắc không phải là đối thủ của Tam Nguyện Chân Tử... Hãy để chuyện này cho vãn sinh.
Tuệ Giác đại lão hòa thượng nhìn chàng :
- A di đà phật.... Thí chủ không phải bận tâm điều đó. Bần tăng biết lòng thành của thí chủ, nhưng đây là chuyện của Kim Đỉnh Tự.
- Đại sư.... Nếu vãn sinh không thay vào chổ của Viên Minh đại sư... E rằng....
- A di đà phật...
Tuệ Giác đại lão hòa thượng buông tiếng thở dài nhìn Thiếu Hoa :
- Bần tăng lo cho thí chủ.
- Tuệ Giác đại sư đừng lo... Thiếu Hoa có cách đối phó với Tam Nguyện Chân Tử.
Chàng nói rồi nhìn lại Tam Nguyện Chân Tử, ôm quyền từ tốn nói :
- Ba vị tiền bối... Thiếu Hoa có thể thay thế Viên Minh đại sư được chứ ?
Nhứt Nguyện Chân Tử Thôi Bằng nhìn chàng, vuốt râu :
- Tiểu tử... Sao ngươi lại có ý thay vào chỗ của lão hòa thượng kia ?
Thiếu Hoa ôm quyền ôn nhu nói :

- Bởi lẽ vãn bối không muốn thấy trước thềm phật môn lại xãy ra cảnh máu chảy đầu rơi. Nhưthế còn gì là phật môn tôn nghiêm.
Thôi Bằng nheo mày khẽ gật đầu :
- Được... Lão phu đồng ý... Nhưng ngươi hãy cho lão phu biết tục danh của tiểu tử.
- Vãn sinh Hoàng Thiếu Hoa.
- Lão phu hỏi tiểu tử một câu được không ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Tiền bối cứ hỏi.
- Lão phu đã từng thấy ngươi tại Vạn Kiếm Môn của Thiên Tống Trương hiệp. Ngươi có quan hệ thế nào với Thiên Tống Trương hiệp ?
- Mối quan hệ rất bình thường. Nói cách nào đó, vãn sinh chỉ là người học kiếm với Trương tôn giá.
- Kẻ học kiếm, sao ngươi lại có ý muốn giúp hòa thượng Kim Đỉnh Tự ?
- Vãn sinh đã nói rồi... Vãn sinh không muốn thấy cảnh máu chảy đầu rơi ngay trước thềm phật môn.
- Tiểu tử.... Hiếm có kẻ nào khí khái như ngươi.
- Đa tạ lời khen của tiền bối.
- Thế ngươi có đượn bản lĩnh đối phó lại Tam Nguyện Chân Tử chứ ?
- Vãn bối đã từng thấy tiền bối và Hà Chân tiền bối thi triển tuyệt công của người.
Nhứt Nguyện Thôi Bằng vuốt râu, khẽ gật đầu :
- Tiểu tử.... Ngươi chắc chắn đở được tuyệt công của Tam Nguyện Chân Tử ?
- Vãn bối sẽ cố gắng bồi tiếp tiền bối và Hà Chân tiền bối.
- Để xem ngươi học được kiếm chiêu của Thiên Tống Trương hiệp tới đâu.
Lời dứt thì những âm thanh cạch cạch lại vang lên.
Thiếu Hoa định nhãn nhìn Thôi Bằng. Chàng nghĩ thầm :
"Thôi Bằng có dụng đến những chiêu thức như đã từng giao thủ với Trương Thiên Tống không nhỉ ?" Vừa nghĩ, Thiếu Hoa vừa trang trọng mở thanh kiếm. Mũi kiếm của chàng chúc xuống đất.
Nhứt Nguyện Chân Tử Thôi Bằng Thần Toán Tử lắc vai, chiếc bàn tính quay tít trong tay lão, phối hợp cùng thân pháp thần kỳ lướt đến Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa chớp mắt. Chàng quyết định không dụng lại chiêu thức của Thiên Tống. Thần Toán Tử chớp động thân pháp lao đến. Thiếu Hoa không chút e dè, dụng luôn thanh dị kiếm đón thẳng đỡ thẳng vào chiêu công của đối phương; Một lần nữa thanh dị kiếm và chiếc bàn tính chạm vào nhau.
Chát...
Thiếu Hoa lắc mũi kiếm len vào bàn tính. Mũi kiếm của chàng tiện lấy một con tính một cách chính xác. Mũi dị kiếm tước con tính ra khỏi bàn tính của

Thần Toán Tử Thôi Bằng.
Cùng lúc đó cả bàn cờ với những con cờ lúc nhúc như màn mưa sa ào ào chụp đến Thiếu Hoa khi Thần Toán Tử lách bộ lướt về bên trái.
Màn ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp cắt ra hứng lấy tất cả những con cờ đang lao vùn vụt đến Thiếu Hoa.
Chúng bị ảnh kiếm bổ đôi làm hai mảnh.
Khi màn ảnh kiếm vụt biến mất thì đến lượt con tính trên mũi kiếm thoát đi chẳng khác nào ánh tinh sa, lao tới bàn cờ, nện thẳng vào ngay chính giữa.
Cạch...
Con tính lún sâu vào bàn cờ của Chấn Lâm Tử ngay chính giữa, khiến cho cả bàn cờ rạn nứt.
Chấn Lâm Tử Hà Chân nhìn bàn cờ thừ người. Lão lẩm nhẩm nói :
- Bàn cờ của ta.
Lời nói còn đọng trên miệng Chấn Lâm Tử thì đôi mảnh lụa từ phía Tam Nguyện Tiên Tử Mục Bình thoát ra chẳng khác nào hai con giao long, cuốn đến Thiếu Hoa. Đôi mảnh lụa chia làm hai hướng, thượng và hạ công đến Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa điểm mũi giày lướt lên cao ba bộ để đôi mảnh lụa lướt qua ngay dưới đế chân giày chàng. Mục Bình công hụt đối phương toan thu hồi mảnh lụa lại thì đôi mảnh lụa đã bị dị kiếm tiện đứt đôi.
Thiếu Hoa ôm quyền xá Tam Nguyện Chân Tử :
- Vãn bối không muốn đấu nữa.
Nhứt Nguyện, Nhị Nguyện lẫn Tam Nguyện nhìn chàng gần như không chớp mắt.
Nhìn một lúc, Nhứt Nguyện Thôi bằng nói :
- Tiểu tử... Ngươi muốn gì ?
- Vãn bối muốn ba vị rời khỏi Kim Đỉnh Tự và hủy lời phán quyết của Như Băng.
Thôi Bằng mím môi lại nhìn Nhị Nguyện Hà Chân.
Chân diện của lão có vẻ trầm mặc lạ thường. Thôi Bằng miễn cưỡng nói :
- Chúng ta chẳng còn là Tam Nguyện Chân Tử nữa rồi.
Nói xong Nhứt Nguyện Thôi Bằng nện bàn tính xuống sàn gạch Đại Hồng Bảo Điện.
Chát...
Bàn tính vỡ toang.
Lão nện bàn tính rồi lẩm lũi đi thẳng ra cửa Đại Hồng Bảo Điện. Nhị Nguyện Hà Chân và Tam Nguyện Tiên Tử Mục Bình buông tiếng thở dài. Hai người nhìn lại Thiếu Hoa lần nữa rồi lẩm lũi bước theo Nhứt Nguyện.
Ba người rời khỏi Đại Hồng Bảo Điện trong dáng vẻ thật uể oải và chán

chường. Những tưởng lưng họ còng hẳn xuống bởi một sức nặng vô hình đè lên.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 29
Gian Tâm Ngụy Tình

Thiếu Hoa chắp tay đi tới đi lui trong thư phòng. Xương Uy ngồi bên bàn dõi mắt nhìn theo những bước chân của Thiếu Hoa. Y vừa bưng chén rượu toan trút vào miệng thì Thiếu Hoa bất ngờ quay lại nhìn Xương Uy nói :
- Lại lão bộc đừng uống.
Chén rượu vừa áp vào miệng, Xương Uy lại đặt xuống bàn nhìn chàng.
Thiếu Hoa bước đến bên Xương Uy :
- Theo Lại lão bộc thì có hai viên dạ minh châu không ?
Xương Uy lắc đầu :
- Làm gì có. Nếu có hai viên dạ minh châu thì hóa ra xâu chuỗi chuyển luân thần châu có những mười ba viên à ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Thế với kinh nghiệm từng trải giang hồ của Lại lão bộc... Lại lão bộc đoán xem... Tại sao Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân lại có một viên dạ minh châu. Lại còn có viên thứ hai là báu vật trấn tam bảo của Tuệ Giác đại hòa thượng. Chẳng lẽ có một viên giả thật sao ?
Xương Uy nhìn chén rượu, nhíu mày nghĩ ngợi rồi nhìn lên Thiếu Hoa :
- Thiếu gia có chắc dạ minh châu của Mã Trân Trân là viên thật chứ ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Chắc chắn là thật.
- Nếu viên dạ minh châu của Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân là thật thì viên dạ minh châu trấn tam bảo của Tuệ Giác đại lão hòa thượng là giả.
Thiếu Hoa xụ mặt, gắt giọng nói :
- Nói như Lại lão bộc là quá thừa. Ai chẳng biết điều đó.
Xương Uy chép lưỡi nhìn chén rượu.
Thiếu Hoa nói :
- Lại lão bộc có thể nhìn ra uẩn khúc trong hai viên dạ minh châu này không ?
Xương Uy chỉ vào chén rượu :
- Thiếu gia cho Lại lão bộc dùng chén rượu này chứ ?
Thiếu Hoa cau mày. Chàng lưỡng lự rồi nói :
- Khi nào Lại lão bộc lý giải đều Thiếu Hoa thắc mắc, thì Thiếu Hoa cho Lại lão bộc uống. Nhất định với kinh nghiệm giang hồ, Lại lão bộc sẽ lý giải được điều này.

Xương Uy liếm mép :
- Thiếu gia nghĩ ngợi quá nên bế tắc thôi. Phàm cái gì bế tắc thì cứ thư giãn sẽ tìm ra được câu trả lời không khó khăn gì.
- Phải chăng Lại lão bộc muốn uống rượu. Đồng thời sẽ có lời lý giải ?
Xương Uy gật đầu.
Thiếu Hoa nheo mày, mím môi :
- Thôi được rồi....Thiếu Hoa với Lại lão bộc cùng uống để tìm ra câu trả lời.
Thiếu Hoa bưng bầu rượu chuốc ra chén rồi bưng lên chìa đến trước mặt Lại Xương Uy :
- Mời...
Xương Uy giả lả khách sáo nói :
- Đa tạ thiếu gia.
Thiếu Hoa nhăn mặt :
- Ở đây chỉ có Thiếu Hoa với Lại lão bộc thôi, còn khách sáo làm gì ?
Hai người cùng cạn chén.
Xương Uy đặt chén xuống bàn. Lão xoa trán rồi đứng bật lên :
- Thôi rồi...
Thiếu Hoa nhìn sững Lại Xương Uy :
- Cái gì thôi rồi... Lại lão bộc phát hiện ra điều gì khác thường chăng ?
Xương Uy gật đầu :
- Nhờ có chén rượu, Lại lão bộc phát hiện uẩn khúc này rồi.
- Lại lão bộc phát hiện ra uẩn khúc gì ?
Xương Uy nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa :
- Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân giữ viên dạ minh châu của Tuệ Giác lão hòa thượng.
Thiếu Hoa chồm tới :
- Lại lão bộc nói vậy có ý gì ?
Xương Uy gượng cười :
- Thiếu gia nghĩ xem, tại sao dạ minh châu lại ở trong tay Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân ? Không chừng Tuệ Giác đại lão hòa thượng tặng cho thị lắm.
Thiếu Hoa nhăn mặt :
- Tặng làm sao ?
- Ơ... Thì nam nhân thường hay tặng báu vật cho nữ nhân đấy mà. Cũng như thiếu gia đã tặng hoa cho Cao Bội Bội tiểu thư.
Thiếu Hoa nhìn sững Lại Xương Uy, từ từ ngồi xuống chiếc đôn đôi.
Chàng ngập ngừng hỏi :
- Lại lão bộc nghĩ Tuệ Giác đại lão hòa thượng và Uyên Ương Hồ Điệp có mối quan hệ nam nữ à ?
Xương Uy gật đầu :

- Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.
Thiếu Hoa vỗ trán mình kêu lên :
- Trời đất ơi.... Lại lão bộc đúng là có bản chất lục lâm. Cái bản chất đó ăn sâu đến độ lão nghĩ ra câu chuyện một đại lão hòa thượng như Tuệ Giác lại có thể quan hệ nam nữ với Uyên Ương Hồ Điệp.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Nghe Lại lão bộc nói thật là khó tin.
- Thiếu gia nghĩ thế nào ?
- Thiếu Hoa nghĩ Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân đã lấy trộm báu vật của Kim Đỉnh Tự.
Lại Xương Uy lắc đầu :
- Khi dạ minh châu để trong kim tháp thì Uyên Ương Hồ Điệp có ba dầu sáu tay cũng không lấy được. Thế thiếu gia gặp Tuệ Giác đại lão hòa thượng... Thiếu gia thấy như thế nào ?
- Thiếu Hoa chẳng ưa gì con người này. Cách thức tu hành xuất gia của Tuệ Giác đại lão hòa thượng khó mà đắc quả thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi đến cõi niết bàn hầu phật tổ Như Lai.
Chàng nhứt nhứt thuật lại cảm giác của mình khi đến diện kiến Tuệ Giác.
Nghe Thiếu Hoa thuật xong, Xương Uy vỗ tay một cái :
- Lại lão bộc đoan chắc đúng như lời nói của Lại lão bộc rồi.
Xương Uy chắc lưỡi :
- Thiếu gia đoán thử xem đại lão hòa thượng Tuệ Giác kia đương nhiệm là phương trượng Kim Đỉnh Tự... Tất lão đâu còn thiếu cái gì nữa ngoại trừ một thứ.
- Thứ gì ?
- Nữ nhân !
Thiếu Hoa há hốc miệng nhìn Xương Uy.
Xương Uy gượng cười nói :
- Nếu Xương Uy lỡ nói không chuẩn, mong thiếu gia bỏ qua cho.
- Thiếu Hoa muốn nghe hết ý của Lại lão bộc.
- Thiếu gia cho nói, Xương Uy mới dám nói. Lời nói thẳng thì đã mếch lòng người ta.
- Lại lão bộc nói đi.
- Thiếu gia suy đoán một chút tất sẽ hiểu ra ngay. Cái lão Tuệ Giác đại lão hòa thượng kia chẳng thiếu món gì, ngoại trừ nữ nhân. Chính vì lẽ đó mà Tuệ Giác quí nữ nhân hơn cả báu vật trấn tam bảo.
Xương Uy chắt lưỡi rồi bưng bầu rượu chuốc ra chén. Y vừa chuốc rượu vừa nói :
- May là Tuệ Giác đại lão hòa thượng chưa dâng cả tòa Kim Đỉnh Tự cho Uyên Ương Hồ Điệp. Nếu lão không có viên dạ minh châu chắc đã cúng nạp

tòa Kim Đỉnh Tự kia cho Mã Trân Trân rồi. Thế thiên hạ mới nói, trên đời này cái gì hiếm thì quý mà. Cũng có thể Uyên Ương Hồ Điệp đưa Tuệ Giác đại lạo hòa thượng vào lưới tình, cũng như đã từng đưa thiếu gia vào bẫy vậy.
Thiếu Hoa gãi đầu. Chàng nghĩ thầm :
"Xương Uy nói cũng có lý. Nếu không như Lại Xương Uy nói thì sao Uyên Ương Hồ Điệp lại có được viên dạ minh châu của lão hòa thượng kia chứ ?"
Thiếu Hoa từ từ đứng lên :
- Lại lão bộc nói cũng có lý. Phàm cái gì không có người ta quý nó hơn những gì đã có trong tay mình.
Xương Uy ôm quyền :
- Đa tạ thiếu gia đã chuẩn y lời nói của Lại lão bộc.
Thiếu Hoa nhịp những ngón tay lên mặt bàn. Chàng vừa nhịp những ngón tay vừa nói :
- Thiếu Hoa tưởng đâu có một viên dạ minh châu trên thế gian này nữa. Không chừng viên dạ minh châu Tuệ Giác đại lão hòa thượng đã tặng cho Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.
- Nếu Tuệ Giác không có tất đã tặng cho Mã Trân Trân rồi.
- Cứ như Lại lão bộc nói đúng đi. Vậy hiện thời Như Băng và thần châu, còn những tám viên nữa.
- Thiếu Hoa... Vậy chỉ có mười một viên à ? Chuỗi chuyển luân thần châu có cả thảy mười hai viên mới đủ.
- Thiếu Hoa biết. Chỉ cần mười một viên của Thiên Tống tôn giá và Như Băng, chúng ta đã có được một chuỗi chuyển luân thần châu rồi.
- Thiếu gia... Thế chỉ có mười một viên.
- Chẳng lẽ Thiếu Hoa phải nói với Lại lão bộc viên thứ mười hai ở đâu sao ?
Xương Uy cúi mặt nhìn xuống.
Thiếu Hoa bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài hoa viên. Ánh nhật quang đang chìm lắng xuống chân trời tây chỉ để lại màn giáng chiều oi ả. Trong cảnh ráng chiều, toàn không gian Kim Đỉnh Tự thật tĩnh lặng êm đềm. Những tiếng chim hót rối rít gọi bầy về tổ càng tôn tạo sự tĩnh lặng của tỏa Kim Đỉnh Tự.
Viên Minh hòa thượng từ ngoài bước vào. Viên Minh hòa thượng nhún nhường nói :
- Lại tại hạ... Hoàng thiếu hiệp... Đại lão hòa thượng thỉnh nhị vị đến trai thất dùng bữa cơm chay đạm bạc.
Xương Uy nhìn lại Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa nói :
- Đa tạ đại sư.
Chàng hỏi Xương Uy :

- Lại lão bộc... Chúng ta đi dùng cơm chay của các vị cao tăng chiêu đãi đi.
Xương Uy lắc đầu :
- Thiếu gia cứ tự nhiên... Xương Uy không có cái thú ăn cơm chay của hòa thượng. Lại lão bộc dùng mặn quen rồi.
- Lại lão bộc ở lại đây uống rượu được rồi, thiếu gia cứ tự nhiên.
Thiếu Hoa và Viên Minh hòa thượng rời khỏi thư phòng Tri khách đường.
Còn lại một mình, Xương Uy chuốc rượu ra chén. Y bưng chén rượu nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh thiên tà.
Một cánh bướm đầy màu sắc bay vào cửa sổ. Xương Uy dỏi mắt nhìn theo cánh bướm. Cánh bướm sặc sở bay ngang trước mặt Xương Uy rồi đậu vào mép bàn.
Cánh bướm sặc sở như thể thâu tóm lấy hai luồng uy nhãn của Lại Xương Uy. Xương Uy như thể bị cánh bướm thôi miên, không dời mắt đi đâu được.
Xương Uy chỉ chực bừng tĩnh khi ngữi được mùi xạ hương tràn ngập khứu giác mình, y quay ngoắc lại, kịp thấy bóng bạch y trắng toát che kín cả tầm mắt thì chẳng còn biết gì nữa.
Thiếu Hoa quay trở lại thư phòng, chẳng thấy Xương Uy đâu, chàng nheo mày :
"Lại Xương Uy đi đâu nhỉ ?" Một lớp phấn trên bàn đập vào mắt chàng. Chàng bước lại gần nhận ra đó là lớp phấn hoa còn thoang thoảng mùi hương.
Và ngữi mùi hương thoang thoảng, Thiếu Hoa phải lắc đầu vì cảm nhận có sự thay đổi bên trong mình.
Chàng nghĩ thầm :
"Trong gian thư phòng này không lẽ đã bị phong tỏa bằng độc khí mê hồn ?"
Ý niệm kia vừa lướt qua đầu Thiếu Hoa thì lại ngữa được mùi xạ hương.
Thiếu Hoa vội bế khí, ngồi xuống tràng kỹ.
Chàng liên lưởng đến Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân. Chàng nghĩ thầm :
"Chắc chắn là Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân. Cô ta tìm đến mình đòi lại viên chuyển luân dạ minh châu." Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân bước vào.
Thiếu Hoa nhìn sững Mã Trân Trân. Chàng gượng cười :
- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Tại hạ và Mã phu nhân đúng là những người hữu duyên. Đi đến đâu cũng gặp nhau.
Trân Trân nhìn Thiếu Hoa điểm nụ cười mỉm :
- Thiếu Hoa công tử nói rất đúng, phàm những kẽ hữu duyên thì luôn gặp nhau. Nhưng cái duyên đó còn phải xét trên khía cạnh nào.
Mã Trân Trân chấp tay sau lưng, nhìn Thiếu Hoa nói tiếp :
- Duyên lành thì tốt. Duyên dữ xem chừng có người phải mất mạng đó.

- Thế Mã pnn đoán xem, tại hạ và phu nhân là duyên lành hay duyên dữ ?
- Dữ hay lành còn tùy vào công tử.
Thiếu Hoa gượng cười :
- Thiếu Hoa xin được duyên lành từ Mã phu nhân.
- Vậy Thiếu Hoa hãy trao dạ minh châu cho Trân Trân đi.
- Dạ minh châu...
Trân Trân gật đầu.
Thiếu Hoa chắc lưỡi :
- Tiếc thật.... Thiếu Hoa không mang theo bên người.
Mặt Trân Trân sa sầm :
- Không mang theo bên người là sao ?
- Thiếu Hoa có thể chỉ chỗ để viên thần châu đó cho Trân Trân.
Nàng nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa :
- Đề nghị gì ?
Thiếu Hoa gượng cười nói :
- Phu nhân thuộc về Thiếu Hoa và ngược lại Thiếu Hoa thuộc về phu nhân.
- Giờ mà Thiếu Hoa công tử còn có thể thốt ra được câu nói đó sao ?
- Tại sao không được chứ ? Thiếu Hoa muốn lặp lại những gì đã xảy ra giữa Thiếu Hoa và Trân Trân trên lâu thuyền của nàng đó.
Trân Trân hừ nhạt rồi gắt giọng nói :
- Thiếu Hoa công tử... Những gì công tử đã làm ta thất vọng rồi.
Thiếu Hoa nhướn mày :
- Thiếu Hoa đã làm gì khiến Trân Trân thất vọng ?
Đôi lưỡng quyền nàng đỏ bừng. Trân Trân gắt giọng nói :
- Ngươi còn hỏi Trân Trân nữa. Thiếu Hoa xét lại bản thân mình coi đã làm gì khiến Trân Trân thất vọng chứ ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Thiếu Hoa đâu có làm gì. Hay tại Thiếu Hoa bảo Trân Trân lựa chọn giữa Thiếu Hoa và Mạc Cự... Sự lựa chọn khiến Trân Trân thất vọng.
Lời nói này của Thiếu Hoa khiến sắc diện nàng đỏ bừng hơn.
Nàng miễn cưỡng gật đầu.
Thiếu Hoa chắc lưỡi :
- Hay... Trân Trân thất vọng là do Trân Trân chứ nào phải Thiếu Hoa, chính nàng chọn rồi quyết định mà.
Trân Trân nạt ngang :
- Đừng nói nữa.
Thiếu Hoa ve cằm :
- Thế Trân Trân muốn Thiếu Hoa nói gì nào ?
- Ta chẳng muốn ngươi nói gì cả mà trả lại dạ minh châu cho ta.
- Thế thì hãy thực hiện lời đề nghị của Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa mỉm cười nhìn nàng nói :
- Hay ở đây còn có một đệ tam nhân khiến nàng ngại ngùng.
Thiếu Hoa láo liên nhìn quanh :
- Thiếu Hoa đâu có thấy ai ngoài tại hạ và Trân Trân. Hay Thiếu Hoa chẳng là một xú nam tử trong mắt Trân Trân Uyên Ương Hồ Điệp.
Chàng lắc đầu :
- Điều này Thiếu Hoa không tin.
Trân Trân gay gắt nói :
- Trân Trân không muốn đến gần Thiếu Hoa.
- Tại sao ?
- Ngươi lúc này tứ chi bải hoải chẳng thể nào giở lên được thì Trân Trân còn sợ gì nữa ?
Thở hắt ra một tiếng, Thiếu Hoa hỏi :
- Phải chăng Trân Trân đã phong bế độc khí vào thư phòng này ?
- Đúng !
Thiếu Hoa mỉm cười nhìn Trân Trân nói :
- Đã phong bế độc phấn khiến cho Thiếu Hoa trúng độc rồi mà nàng còn sợ gì nữa ?
- Ngươi quá gian trá.
Thiếu Hoa cướp lời nàng :
- Gian trá... Nàng nghĩ oan cho Thiếu Hoa rồi. Trân Trân hiểu lầm Thiếu Hoa rồi.
Trân Trân lắc đầu :
- Thiếu Hoa đừng giả vở với Trân Trân nữa.
Thiếu Hoa gật đầu :
- Thôi được.... Thiếu Hoa chẳng bắt bí Trân Trân nữa đâu. Nàng đã muốn lấy lại minh châu thì Thiếu Hoa sẽ nói để ở đâu cho nàng đến lấy nó vậy. Nhưng Thiếu Hoa thố lộ chỗ cất viên minh châu rồi nàng sẽ làm gì Thiếu Hoa nào ?
Trân Trân lưỡng lự nói :
- Giải độc điệp phấn cho Thiếu Hoa.
- Thế thì còn gì bằng.
Thiếu Hoa chống tay gượng đứng lên. Chàng có cảm giác đôi cước pháp chẳng còn lực, chỉ muốn nhủn ra dưới sức nặng của cơ thể.
Thiếu Hoa nghĩ thầm :
"Tình trạng này thi ta đuổi ruồi cũng không được. Còn lấy sức đâu mà đụng đến kiếm." Thiếu Hoa đứng lên rồi ngồi xuống tràng kỹ.
Trân Trân cười khảy nói :
- Thiếu Hoa đứng không nổi nữa à ?
Thiếu Hoa thản nhiên gật đầu :

- Điệp phấn của nàng lợi hại thật. Hoàng Thiếu Hoa không nhắc nổi tứ chi làm sao bế Uyên Ương Hồ Điệp vào loan phòng được nhỉ ?
Mã Trân Trân gắt giọng :
- Thiếu Hoa... Ngươi đừng nói càn rỡ nữa. Giấu dạ minh châu ở đâu ?Thiếu Hoa lộ vẻ bất mãn trước thái độ hằn học của Trân Trân.
Chàng lắc đầu nói :
- Thế mà trước đây Thiếu Hoa cứ tưởng Uyên Ương Hồ Điệp quý mình hơn viên dạ minh châu vô giác, vô cảm đó chứ.
Đã vậy Thiếu Hoa chẳng tiếc gì Uyên Ương Hồ Điệp nữa. Nữ nhân như Trân Trân chỉ được có cái miệng đó chứ chẳng bao giờ có tấm lòng.
Chận diện Mã Trân Trân đỏ gay với những nét sượng sùng và cay độc.
Trân Trân buông tiếng thở dài, lắc đầu :
- Tất cả cũng tại Thiếu Hoa mà thôi.
- Trân Trân nên tự trách mình trước khi trách người khác. Nhưng bây giờ Thiếu Hoa cũng chẳng có gì để nói với nàng.
Thiếu Hoa chỏi tay xuống tràng kỹ, nhạt nhẽo nói :
- Giải dược điệp phấn đâu... Trao cho Thiếu Hoa... Rồi Thiếu...
Trân Trân lắc đầu nạt ngang :
- Không... Trân Trân cần dạ minh châu trước.
Thiếu Hoa gải đầu :
- Thế thì Thiếu Hoa và Trân Trân lại không thể hiểu nhau rồi, để tìm một hồng nhan tri kỹ quả là khó.
- Hãy nói cho Trân Trân biết dạ minh châu đang ở đâu, nhứt định Trân Trân sẽ trao giải dược cho Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Không tin.
- Tại sao Thiếu Hoa không tin ?
- Uyên Ương Hồ Điệp có thể giết tình lang Mạc Cự của mình tất có thể giết Thiếu Hoa.
Trân Trân cau mày dựng ngọc thủ :
- Ngay bây giờ ta cũng có thể lấy mạng Thiếu Hoa.
- Lấy mạng Thiếu Hoa rồi... Trân Trân đâu thể biết được dạ minh châu đang ở đâu. Một xác chết thi chẳng bao giờ nói cho Trân Trân biết được những gì nàng cần biết.
Mặt Trân Trân đanh lại. Nàng đanh giọng nói :
- Thiếu Hoa... Ngươi đừng ép Trân Trân đó.
Thiếu Hoa ngẩn mặt kiêu hãnh :
- Thiếu Hoa ép Trân Trân thì đã sao nào ?
Lời vừa dứt thì Trân Trân dấn đến trước một bộ. Thiếu Hoa chớp thấy móng tay nhọn hoắc hướng về yết hầu mình, chàng hốt hoảng thét lớn :

- Khoan !
Tiếng thét của Thiếu Hoa như một mệnh lệnh buộc Trân Trân rút nhanh hữu thủ về. Nàng gằn giọng nói :
- Thiếu Hoa.... Ngươi sợ hãi rồi à ?
Thiếu Hoa giả lả cười :
- Thiếu Hoa chỉ thử nàng thôi.
Trân Trân hừ nhạt một tiếng :
- Thiếu Hoa đừng bởn cợt với Uyên Ương Hồ Điệp. Khi Trân Trân đã nóng thì chẳng chùng tay đâu.
- Thiếu Hoa đâu có ý bởn cợt nàng.
- Vậy dạ minh châu của Thiếu Hoa ở đâu ?
Ngập ngừng một lúc, Thiếu Hoa nói :
- Viên chuyển luân thần châu tại hạ trao lại cho Tuệ Giác đại lão hòa thượng. Bởi vì viên thần châu đó là báu vật trong tam bảo Kim Đỉnh Tự.
Thiếu Hoa vừa dứt câu thì Tuệ Giác từ ngoài cửa bước vào. Lão nhìn Thiếu Hoa bằng thứ ánh mắt khắc khe như mắt cú vọ cay cú nhìn con mồi.
Mặc dù nhìn Thiếu Hoa bằng thứ ánh mắt chẳng chút từ tâm nhưng miệng lão lại niệm phật hiệu. Cứ như câu phật hiệu đã trở thành thói quen phải thốt ra trên miệng Tuệ Giác.
- A di đà phật... Tiểu tử... Sao ngươi có thể nói được câu nói đó nhỉ ?
Thiếu Hoa không màn đến câu nói của Tuệ Giác mà reo lên :
- A đại lão hòa thượng đến rồi, chắc chắn người đem chuyển luân dạ minh châu đến phải không ?
Tuệ Giác lại chấp tay niệm phật hiệu :
- A di đà phật... Tiểu tử đừng có hồ đồ nói nhăn nói cuội. Ngươi trao minh châu cho bần tăng hồi nào ?
Thiếu Hoa nhướng mày nhìn Tuệ Giác :
- Thế đại lão hòa thượng không giữ dạ minh châu ư ?
Lão buột miệng nạt ngang lời Thiếu Hoa :
- Không !
Thiếu Hoa cau mày nói :
- Chuyển luân dạ minh châu là báu vật trấn tam bảo của Kim Đỉnh Tự sao đại lão hòa thượng lại không giữ nó. Vậy đại lão hòa thượng trao nó cho ai ?
Chân diện Tuệ Giác đại sư sượng sùng.
Thiếu Hoa nói tiếp :
- Thật ra tại hạ cũng đã biết cả rồi.... Dạ minh châu lão hòa thượng trao cho Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân. Có đúng không ?
- Đúng thì đã sao nào ? A di đà phật.
Thiếu Hoa mỉm cười nhìn Tuệ Giác hòa thượng :
- Thiếu Hoa lấy dạ minh châu của Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân là có

ý đem trả lại cho Kim Đỉnh Tự nên mới đến đây. Nhưng trước khi tại hạ trả nó cho đại hòa thượng, tại hạ muốn biết tại sao nó lại ở trong tay Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân phu nhân.
Sắc diện của Tuệ Giác đại lão hòa thượng đỏ bừng, lão ngượng ngùng nói :
- A di đà phật... Tiểu tử... Chuyện riêng của lão nạp, ngươi muốn biết để làm gì ?
Thiếu Hoa dửng dưng đáp lời lão :
- Vãn bối sợ trao lầm người.
- A di đà phật... Giờ tiểu tử không lầm nữa. Hãy trao cho bần tăng.
- Tất nhiên vãn sinh sẽ trao cho đại hòa thượng, nhưng vãn sinh tò mò muốn biết viên chuyển luân dạ minh châu, báu vật trấn tam bảo của Kim Đỉnh Tự sao lại ở trong tay Uyên Ương Hồ Điệp ?
Thiếu Hoa rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực :
- Vãn sinh phải biết chứ, bởi vãn sinh có tính ích kỹ và ghen tuông nữa.
Thiếu Hoa vừa nói vừa liếc nhìn qua Mã Trân Trân.
Nàng cắn răng trên vào môi dưới biểu lộ sự bất nhẫn lẫn ngượng ngùng khi nghe Thiếu Hoa thốt ra câu này.
Uyên Ương Hồ Điệp nói :
- Thiếu Hoa công tử thật sự muốn biết ư ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Rất muốn biết.
- Được... Bổn nương sẽ nói.
Tuệ Giác nhìn sang nàng :
- A di đà phật...
Trân Trân chau mày nhìn lão :
- Chẳng có gì phải dấu cả.
Nhìn lại Thiếu Hoa, Trân Trân nói :
- Tuệ Giác đại lão hòa thượng Kim Đỉnh Tự là tình lang của Mã Trân Trân đó... Ngươi nghe rõ rồi chứ ?
Thiếu Hoa buột miệng buông một câu cộc lốc :
- Thảo nào.
Tuệ Giác đỏ mặt miễn cưỡng nói :
- Thiếu Hoa tiểu tử... Ngươi có ý nói gì ?
- Cổ nhân có nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Nay tại hạ có thể thêm một câu, hòa thượng cũng bị lưới tình níu bước. ã, không chừng đại lão hòa thượng còn muốn đem cả Kim Đỉnh Tự làm lễ vật cầu hôn với Trân Trân cô nương.
Tuệ Giác gắt giọng quát :
- Ngươi...
Lão vừa thốt ra câu nói đó vừa toan dựng chưởng, nhưng Trân Trân đã cản

lại.
Nàng nhìn Thiếu Hoa :
- Ngươi đã biết rồi sao còn chưa nói ra chỗ dấu dạ minh thần châu ở đâu ?
Thiếu Hoa cười khảy nói :
- Thiếu Hoa còn muốn có một điều nữa.
Trân Trân nhíu mày :
- Muốn biết gì nữa ?
Chàng giả lả nói :
- Khi đại lão hòa thượng tặng dạ minh châu cho Trân Trân đã nói những lời gì ? Sau đó đại lão hòa thượng đã làm gì ?
Nghe câu này sắc diện của Trân Trân đỏ rần vì thẹn.
Nàng miễn cưỡng nói :
- Thiếu Hoa... Ngươi có ý gì ?
- Thiếu Hoa chẳng có ý gì đâu, mà chỉ muốn tẩm chứng Uyên Ương Hồ Điệp là con người như thế nào, cũng như đại lão hòa thượng kia là người như thế nào thôi.
Chàng khoác tay :
- Thôi được rồi... Không cần Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân hay đại lão hòa thượng nói thì Thiếu Hoa cũng có thể đoán ra mà.
Tuệ Giác gắt giọng đối với chàng :
- Đoán ra rồi ngươi không tò mò thắc mắc nữa chứ ?
Thiếu Hoa cười khảy :
- Tại hạ còn.
Tuệ Giác tròn mắt nhìn Thiếu Hoa :
- Ngươi còn thắc mắc điều gì nữa ?
Thiếu Hoa ve cằm, ôn nhu nói :
- Thiếu Hoa nghe nói chuỗi chuyển luân thần châu có tất cả mười hai viên. Vốn nó là vật sở hửu của Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân. Đại lão hòa thượng Tuệ Giác có một viên dạ minh châu, tất có tham gia vào cuộc cướp đoạt xâu chuỗi chuyển luân thần châu năm xưa.
Tất nhiên hòa thượng biết chuyện gì xảy ra.
Tuệ Giác cau mày :
- Tiểu tử... Ngươi hỏi để làm gì ?
- Thiếu Hoa thắc mắc sao mười hai viên chuyển luân thần châu mà giờ chỉ còn mười một viên. Lại chỉ có một người giữ, vậy còn viên thần châu thứ mười hai đâu ? Chẳng lẽ đại lão hòa thượng giữ hai viên à ?
- Nói càn.... Lão nạp chỉ nhận được một viên dạ minh châu thôi.
- Vậy chỉ cần đại lão hòa thượng cho vãn sinh biết viên thứ mười hai đang ở đâu... Thiếu Hoa sẽ chỉ ngay chỗ cất dạ minh châu của đại lão hòa thượng ngay. Viên chuyển luân thần châu thứ mười hai thuộc về ai ?

Người đó hẳn có gia nhập vào cuộc cướp đoạt năm xưa.
Nghe chàng hỏi câu này, chân diện Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân đanh hẳn lại. Trân Trân gằn giọng nói :
- Thiếu Hoa.... Công tử hỏi về viên chuyển luân thần châu thứ mười hai có ý gì ? Phải chăng Thiếu Hoa công tử cũng muốn hợp nhất xâu chuỗi chuyển luân ?
Thiếu Hoa nhìn Trân Trân :
- Trân Trân... Thiếu Hoa không hỏi nàng mà hỏi lão đại hòa thượng. Chỉ cần lão đại hòa thượng trả lời câu hỏi của Thiếu Hoa... thì tại hạ sẽ chỉ ngay viên dạ minh châu đang ở đâu.
Chàng nhìn lại Tuệ Giác hòa thượng :
- Đại lão hòa thượng... Câu hỏi của tại hạ chắc chắc lão hòa thượng trả lời được chứ. Bởi vì đại lão hòa thượng có tham gia vào cuộc cướp thần châu năm xưa.
- Nếu lão nạp không trả lời câu hỏi đó thì Thiếu Hoa công tử sẽ không trao lại dạ minh châu cho lão nạp ?
Thiếu Hoa thản nhiên :
- Đúng rồi !
Cháp tay niệm phật hiệu, Tuệ Giác hòa thượng nhìn Thiếu Hoa hỏi :
- Vậy công tử có thể cho lão nạp biết tại sao công tử cần biết viên thần châu thứ mười hai ?
- Đại lão hòa thượng là người trong cuộc còn hỏi Thiếu Hoa câu đó. Vãn sinh vốn từ nhỏ đã được song đường nắn cho cái tính tò mò. Vãn sinh nghĩ Thiên Tống tôn giá nói xâu chuỗi chuyển luân thần châu có tất cả mười hai viên, thiếu một viên cũng không kết thành sâu chuỗi chuyển luân được.
Chàng chắc lưỡi rồi nói tiếp :
- Giờ thì thiên hạ chỉ biết có mười một viên. Thiên Tống tôn giá cũng chỉ biết có mười một viên. Nếu như có hợp nhất mười một viên cũng vô dụng. Nên vãn sinh muốn biết viên thứ mười hai để có được một xâu chuỗi đó mà.
Tuệ Giác vuốt râu nheo mày suy nghĩ rồi hỏi :
- Thiên Tống sai Thiếu Hoa thí chủ đến đây ?
Thiếu Hoa khoác tay :
- ªy... Nếu Thiên Tống tôn giá phái Thiếu Hoa đến thì Thiếu Hoa đã không hỏi đại lão hòa thượng về thần châu thứ mười hai.
Chàng liếm mép :
- Tuệ Giác đại lão hòa thượng tin Thiếu Hoa đi.
Tuệ Giác nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt dò xét pha trộn hoài nghi :
- Thiếu Hoa công tử nói nghe cũng có lý, nhưng lão nạp tự hỏi, không biết Thiếu Hoa công tử có phải vì tò mò hay không mà khăng khăng đòi biết viên thần châu thứ mười hai.

A di đà phật... Cuộc đoạt châu năm xưa có rất nhiều người tham gia, không chỉ riêng lão nạp... Sao công tử không đòi hỏi những người đó mà lại nhằm bần tăng mà hỏi ?
Thiếu Hoa phá lên cười.
Nghe chàng cười, Tuệ Giác hòa thượng lẫn Uyên Ương Hồ Điệp phải cau mày.
Tuệ Giác gắt giọng hỏi :
- Thiếu Hoa công tử cười cái gì ?
- Tại hạ cười bởi vì đại lão hòa thượng hỏi câu hỏi thừa.
- Hỏi thừa là sao ?
- Thiếu Hoa không hỏi những người kia bởi vì Thiếu Hoa biết chỉ tin vào đại lão hòa thượng mà thôi.
Mã Trân Trân buột miệng hỏi chàng :
- Sao Thiếu Hoa công tử chỉ tin vào một Tuệ Giác đại sư thôi ?
Chàng nhìn hai người, mỉm cười nói :
- Vì chỉ có Tuệ Giác đại lão hòa thượng là người xuất gia đầu phật không được nói dối. Đại lão hòa thượng Tuệ Giác giữ thân phận của một trưởng lão Kim Đỉnh Tự, nhất định không nói dối tại hạ.
Tuệ Giác hòa thượng chấp tay niệm phật hiệu :
- A di đà phật...
Thiếu Hoa cướp lời Tuệ Giác khi lão vừa dứt câu phật hiệu.
- Đại lão hòa thượng... Tại hạ nói đúng chứ ?
Sắc diện Tuệ Giác sượng sùng. Những nét sượng sùng đó biểu lộ sự hổ thẹn vừa mắc cở bởi câu nói của Thiếu Hoa.
Tuệ Giác hòa thượng chấp tay toan mở miệng niệm phật hiệu thì một giọng nói thanh tao cất lên ngay ngoài ngưỡng cửa.
- Lão hòa thượng thúi đó là kẻ nói dối và gian trá nhất trên đời này. Sao lão có thể trả lời được những thắc mắc của Hoàng Thiếu Hoa.
Mọi người cùng nhìn ra ngoài.
Người vừa thốt câu nói kia chính là Như Băng, nàng xuất hiện không phải bằngvào xiêm y của một tiểu thư đài các, mà lại vận chiếc áo thụng đỏ ối, có mũ trùm lên đầu.
Thiếu Hoa buột miệng nói :
- Như Băng...
Trong khi Thiếu Hoa thốt ra tục danh của nàng thì Tuệ Giác đại lão hòa thượng lại nói khác :
- Thiên sứ bóng tối !

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 30
Cường Tà Du Hạo Nhiên

Vừa thấy Như Băng, Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân buột miệng hỏi :
- Thiên Tống đâu ?
Như Băng nhìn Trân Trân, rồi quay sang Tuệ Giác hòa thượng. Nàng nhạt nhẽo hỏi :
- Tuệ Giác hòa thượng biết bổn thiên sứ đến vì mục đích gì chứ ?
Tuệ Giác đại sư chắp tay toan niệm phật hiệu nhưng Như Băng khoát tay :
- Lão hòa thượng khỏi phải niệm phật hiệu biểu thị đạo hạnh của lão trước mặt Như Băng. Tuệ Giác hòa thượng là con người như thế nào bổn thiên sứ biết.
Câu nói này của Như Băng khiến Tuệ Giác đại sư sượng sùng không buông tiếng phật hiệu nữa.
Lão nhìn Như Băng trang trọng nói :
- Cô nương đến đây để đoạt dạ minh châu của lão nạp ?
Như Băng lắc đầu :
- Không. Bổn thiên sứ đến vì mục đích khác.
- Vậy mục đích của cô nương là gì ?
- Lấy mạng đại lão hòa thượng trả trước vong linh Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân.
Giọng nói của nàng thật khe khắt. Khi nói đập vào thính nhĩ Thiếu Hoa, bất giác xương sống chàng gai lạnh cùng với lớp da ốc nổi lên đầy mình.
Nghe nàng thốt ra câu nói này, Tuệ Giác đại lão hòa thượng nhìn Như Băng gần như không chớp mắt.
Lão miễn cưỡng nói :
- Cô nương chỉ muốn lấy mạng lão nạp thôi sao ?
- Không sai !
- Phi Yên trang chủ, Cổn Thế Nhân Ma Cừu Diên Hạo đều do cô nương giết ?
- Không sai. Tất cả những ai có chuyển luân thần châu thảy đều chết hết bởi tay bổn thiên sứ.
Tay lần chuỗi bồ đề, Tuệ Giác đại sư nhìn Như Băng trang trọng nói :
- Cô nương có thể cho lão nạp biết... Cô nương là gì của Hàn Thiết Quân Khai Lộ Sứ mà lại muốn trả thù cho y ?
Như Băng lắc đầu :

- Lão hòa thượng không cần biết điều đó làm gì. Nếu như lão muốn biết thì hãy xuống suối vàng, khấu đầu trước vong linh của Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân và phu nhân, tất được biết bổn thiên sứ là ai.
- A di đà phật...
Như Băng khoác tay :
- Lão đừng niệm phật hiệu trước mặt Như Băng. Lời phật hiệu của lão khiến bổn thiên sứ chói tai lắm. Nếu như lão biết chân giá trị của câu phật hiệu kia thì đã không tham gia vào cuộc huyết sát đoạt châu năm xưa.
Tuệ Giác hòa thượng sa sầm mặt :
- Cô nương đúng là có hào khí đáng mặt một anh hào trong thiên hạ, nhưng có hào khí thôi chưa dủ, mà còn phải có bản lĩnh. Cho dù có hai thứ đó cũng chưa chắc đã thực hiện được mục đích của mình. Muốn lấy mạng lão nạp là dễ lắm hay sao. Huống chi nơi này còn là vùng thánh địa Kim Đỉnh Tự của lão nạp.
Như Băng gắt lời nạt ngang :
- Bổn thiên sứ muốn là được.... Chẳng ai cản được tay bổn thiên sứ.
- Rất khí phách chẳng thua nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Để lão nạp thử xem bản lĩnh của thiên sứ bóng tối cỡ nào mà ngông cuồng như vậy.
Như Băng cương cường đáp lời Tuệ Giác đại lão hòa thượng :
- Lão hòa thượng đừng mang nhung lời đó ra hù dọa bổn thiên sứ.
Tuệ Giác hòa thượng hừ nhạt một tiếng, rồi vận công. Sắc diện lão đỏ bừng, bộ tăng bào từ từ phồng lên như một quả bóng khổng lồ.
Như Băng thấy lão vận công chẳng chút e dè. Nàng gác chéo đôi ngọc thủ ngang ngực.
Tuệ Giác đại lão hòa thượng quát lớn :
- Quỷ nữ... Nằm xuống...
Cùng với lời nói đó, Tuệ Giác đại lão hòa thượng chẳng khác nào một quả cầu khổng lồ lao thẳng vào nàng.
Như Băng không né tránh, mà dựng đứng song thủ vỗ chưởng đón thẳng vào quả cầu thân pháp của Tuệ Giác đại lão hòa thượng.
- ¨m...
Chưởng ảnh của nàng vỗ ngay vào quả cầu khổng lồ của Tuệ Giác đại lão hòa thượng. Sau tiếng sấm nổ dữ dội khiến cho gian thư sảnh những tưởng sập xuống sau một lúc rung chuyển dữ dội. Như Băng phải thối lùi hai bộ.
Phía bên kia, quả cầu khí Tuệ Giác đại lão hòa thượng quay vùn vụt trong không gian rồi lại lao thẳng vào nàng. Thị nhãn cuộc giao đấu của Tuệ Giác hòa thượng và Như Băng, Thiếu Hoa không khỏi ngơ ngác ngẩn cả người. Chàng sao không ngạc nhiên được khi chứng nghiệm võ công của hai đối thủ đều là những đại cao thủ trong chốn võ lâm giang hồ.
Một lần nữa chưởng ảnh của Như Băng và quả cầu khí Tuệ Giác đại lão hòa

thượng chạm thẳng vào nhau. Thêm một một một tiếng sấm động nổ ra. Như Băng tiếp tục thối bộ, trong khi quả cầu khí công của Tuệ Giác vẫn không mất đi phần nào uy lực của nó.
Thấy cảnh tượng dó, Thiếu Hoa nghĩ thầm :
"Nội lực của Tuệ Giác đại lão hòa thượng cao thâm như vậy, xem chừng Như Băng không phải là đối thủ của lão. Chẳng biết nàng chịu đựng được bao lâu trong cuộc giao thủ này." Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Thiếu Hoa vẫn không biết phải dùng phương cách nào để cứu Như Băng.
Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi về kết cục sẽ phải đến với Như Băng thi nghe Tuệ Giác đại lão hòa thượng thét lên một tiếng lồng lộng :
- Quỷ nữ... Hôm nay ngươi phải bỏ xác tại Tri tăng đường trên Kim Đỉnh Tự.
Cùng với lời nói đó, thân ảnh quả cầu quay nhanh hơn vùn vụt. Sự chuyển động của quả cầu khí như thể tạo ra cơn trốt cuồng phong quay chung quanh nó.
Thiếu Hoa đanh mặt lo lắng cho Như Băng, chàng toan lên tiếng cản chiêu công của Tuệ Giác đại lão hòa thượng, nhưng đã quá muộn, Thiếu Hoa vừa chực mở miệng thì quả cầu khí của Tuệ Giác đại lão hòa thượng lao thẳng đến Như Băng.
Thiếu Hoa chỉ chực thét lên cảnh cáo Như Băng né tránh sát chiêu của đối phương, Thiếu Hoa vừa há miệng thì ngọc thủ của Như Băng cũng chạm đến quả cầu khí của Tuệ Giác.
- ¨m...
Như Băng bị đẩy về sau, va lưng vào vách thư sảnh.
- Rầm...
Thiếu Hoa chỏi tay xuống tràng kỹ đứng lên.
Chàng nghĩ Tuệ Giác đại lão hòa thượng sẽ kết liễu mạng sống của Như Băng. Lão đã hoàn toàn chiếm được thế thượng phong khi hai bên mép của Như Băng xuất hiện hai vết máu đỏ hồng.
Quả cầu khí vẫn quay vùn vụt.Nhưng rồi sự biến hóa lại hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của Thiếu Hoa khi quả cầu khí của Tuệ Giác chậm dần rồi xẹp hẳn xuống. Lão hiện thân ra với bộ mặt tái nhờn tái nhợt. Song thủ buông thỏng theo hai bên hông.
Tuệ Giác đại lão hòa thượng nhìn Như Băng gần như không chớp mát.
Thiếu Hoa nhìn kỹ mới thấy bên ngực phải của lão có một cây kim vàng óng ánh.
Đại lão hòa thượng thc dùng tả thủ rút cây kim vàng đó ra khỏi thân ảnh mình. Mặt lão nhăn lại cùng một cái rùng mình như thể vừa trúng phải độc phong.
Như Băng dùng ống tay áo quệt hai vệt máu trên khóe miệng. Nàng gằn

giọng nói :
- Bổn thiên sứ sẽ cắt đầu lão tế vong linh Khai Lộ Sứ Hàn Thiết quân.
Mồ hôi rịn ra trên trán Tuệ Giác hòa thượng. Lão miễn cưỡng nói :
- Quỷ nữ.... Lão nạp tưởng đâu ngươi có bản lĩnh cao thâm không ngờ lại giở thủ đoán ám hại lão nạp bằng Phi Hồn Châm.
- Bổn thiên sứ sử dụng bất cứ mọi thủ đoạn chỉ để đoạt cái mạng của lão để tế vong linh Khai Lộ Sứ.
Như Băng vừa nói vừa rút ngọn trủy thủ sáng ngời.
Thấy nàng rút ngọn trủy thủ sáng quắc ra, Thiếu Hoa không khỏi rùng mình nghĩ thầm :
"Chẳng lẽ Như Băng định cắt đầu Tuệ Giác đại lão hòa thượng khi lão vẫn còn sống sờ sờ ư ? Lão đâu để cho nàng ta làm điều đó." Trong khi Thiếu Hoa nghĩ thì Tuệ Giác đại lão hòa thượng thối lại một bộ.
Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm cả bộ mặt đẫy đà của lão. Tuệ Giác nói :
- Quỷ nữ... Ngươi định cắt đầu lão thật sao ?
- Bây giờ bổn thiên sứ muốn nghe lão thốt lên câu phật hiệu của phật gia.
Tuệ Giác bặm cứng hai cánh môi dày thù lù.
Như Băng thả bước đến hai bộ. Tuệ Giác đại lão hòa thượng thối lại một bộ. Lão lại thối tiếp khi Như Băng hoành ngọn trủy thủ như thể chuẩn bị phát ra một chiêu tiện đứt thủ cấp lão.
Thiếu Hoa cau mày :
"Tại sao lão lại thối bộ ? Chẳng lẽ cây châm phi hồn ia khiến cho lão mất hết nhuệ khí của một cao thủ à ?" Tuệ Giác đại lão hòa thượng khẩn thiết nói :
- Quỷ nữ...
Như Băng lắc đầu :
- Lão đừng van xin bổn thiên sứ.
Tuệ Giác buột miệng nói :
- Lão nạp không van xin quỷ nữ mà muốn trao đổi. Lão nạp có thể lấy dạ minh châu để đổi mạng mình. Quỷ nữ đồng ý chứ ?
Như Băng phá lên cười rồi nói :
- Dạ minh châu đâu còn trong tay lão mà đổi.
- Nhưng lão nạp biết kẻ đang giữ viên chuyển luân dạ minh châu.
Như Băng chỉ Thiếu Hoa :
- Ai giữ ? Thiếu Hoa hay Uyên Ương Hồ Điệp ?
Nàng hừ nhạt rồi nói :
- Nếu lão nói đúng, bổn thiên sứ sẽ ban cho lão một cái mạng.
Nàng vừa thốt dứt lời thì Tuệ Giác chỉ ngay Thiếu Hoa :
- Chính gã tiểu tử đó đã lấy dạ minh châu của lão nạp.
Thấy vẻ mặt và thái độ tham sống sợ chết của Tuệ Giác đại lão hòa thượng, Thiếu Hoa không khỏi thất vọng. Chàng nghĩ thầm :

"Tính cách và thái độ của lão như vậy thì đúng là gian tang, chẳng có lấy chút hào khí của cao tăng Kim Đỉnh Tự." Ý niệm kia còn đọng trong đầu Thiếu Hoa thì Như Băng đã nạt ngang:
- Lão nói sai rồi.
Tuệ Giác hòa thượng lắc đầu :
- Lão nạp chẳng nói sai đâu. Chính Thiếu Hoa tiểu tử đã lấy dạ minh châu.
Như Băng phá lên cười khanh khách. Nàng cắt ngang tràng tiếu ngạo nhìn Tuệ Giác gằn giọng :
- Bổn thiên sứ nói lão sai thì lão chịu sai đi. Bởi vì bổn thiên sứ đang giữ dạ minh châu của lão đây.
Tuệ Giác đại lão hòa thượng trố mắt nhìn nàng. Hai con ngươi của lão trợn to hết cỡ những tưởng sẽ lọt ra khỏi hốc mắt rơi xuống đất.
Đến lúc này Thiếu Hoa mới lên tiếng. Chàng buông tiếng thở dài, lắc đầu nói :
- Phàm kẻ bình thường đứng trước cái chết đã sợ hãi... Nay kẻ xuất gia đầu phật mà không thực thi phương châm của phật gia nên mới sợ hãi như vậy. Gieo nghiệp nào chết bằng nghiệp đó mà.
Thiếu Hoa buông tiếng thở ra, lắc đầu :
- Phải chi lão có thể nói với Thiếu Hoa một tiếng, Thiếu Hoa có thể xin với Như Băng cô nương, nhưng giờ thì mặc lão vậy, Thiếu Hoa không chen vào.
Tuệ Giác biến sắc nhìn Như Băng.
Như Băng dấn dếnắ một bộ, hữu thủ từ từ dựng qua khỏi bờ vai để chuẩn bị phát tác một chiêu cắt đứt thủ cấp Tuệ Giác đại lão hòa thượng.
Có một điều lạ lùng khiến Thiếu Hoa phải chau mày vì thái độ rất dững dưng của Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân. Mặc dù nàng thấy Tuệ Giác đại lão hòa thượng rơi vào tình thế mạng vong, cái chết lừng lững quay trước mặt nhưng nàng vẫn rất bình thản chẳng biểu lộ điều gì. Thậm chí còn không tỏ vẻ gì khẩn trương hay có ý đào thoát.
Thiếu Hoa có cảm tưởng Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân lạnh nhạt như chẳng muốn chen vào chuyện của Tuệ Giác đại lão hòa thượng và Như Băng. Nàng đúng là một kẻ bàng quang, lạnh lùng.
Như Băng toan vung trủy thủ thì Thiếu Hoa len tiếng :
- Dừng tay...
Như Băng rút tay lại. Nàng nhìn Thiếu Hoa :
- Công tử có điều gì nữa ?
Thiếu Hoa khẽ chớp mắt với Như Băng rồi nhìn lại Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.
- Trân Trân... Bộ nương nương không thấy Tuệ Giác đại lão hòa thượng sắp chết bởi sát chiêu của thiên sứ bóng tối hay sao mà dững dưng như vậy ?
Trân Trân mỉm cười :

- Tất nhiên Trân Trân thấy chứ. Trân Trân đâu có đui mà không thấy.
- Trân Trân thấy mà chẳng có biểu hiện gì định giúp Tuệ Giác đại lão hòa thượng cả... Dù sao đại lão hòa thượng cũng là...
Sắc diện Trân Trân đỏ bừng. Nàng nạt ngang :
- Im... Thiếu Hoa công tử có muốn biết vì sao Trân Trân dửng dưng không ?
- Vì sao ?
- Bởi vì Trân Trân không muốn chia phần với Tuệ Giác đại lão hòa thượng. Như Băng có tất cả ba viên chuyển luân thần châu, Tuệ Giác chết thì Trân Trân không phải chia phần cho lão nữa nên cứ để cho lão chết.
Giọng nói của Trân Trân nhạt nhẽo, nghe như nước rót vào thính nhĩ.
Thiếu Hoa hỏi :
- Đến lúc này Trân Trân còn định đoạt cltd ư ?
- Sao lại không ?
Thiếu Hoa cau mày :
- Xem chừng Uyên Ương Hồ Điệp nương nương đã có mục đích bgay từ đầu.
- Thiếu Hoa công tử quả là thông minh.
Nàng ôm quyền :
- Bái phục... Bái phục...
Trân Trân nói rồi vỗ tay hai tiếng.
Ngay sau tiếng vỗ tay của nàng, từ ngoài cửa ba người bước vào. Người đi giữa vận gấm y, khoác bên ngoài chiếc trường y đen kịt. Y có bộ mặt nhọn hoắc được tạo ra bởi chiếc cằm như hình lưỡi cày, đôi thần nhãn lộ hẳn ra ngoài nhưng sáng quắc. Y chẳng búi tóc như người ta mà lại thắt thành hai chiếc bím, phía trên được cạo nhẵn nhụi chỉ chừa lại một nhúm tóc ngay giữa đỉnh đầu.
Như Băng sa sầm mặt khi thấy gã đó.
Nàng nhìn gã nói :
- Cuồng Tà Du Hạo Nhiên.
Hai gã cùng đi với Cuồng Tà đúng nép qua hai bên cửa như thể sợ Như Băng, Thiếu Hoa hay bất cứ người nào khác bất thần đào thoát.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nhìn Như Băng, cất tiếng khàn khàn chẳng khác nào tiếng vịt kêu, nghe chữ được chữ không.
Y nói :
- Hóa ra thiên sứ bóng tối là một trang mỹ nữ tuyệt đẹp thế này.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên khẽ gật đầu :
- Rất vừa mắt bổn tọa.
Nghe Cuồng Tà thốt ra câu này, bất giác sắc diện Như Băng đỏ bừng.
Nàng gằn giọng nói :
- Bổn thiên sứ chưa tìm, ngươi đã tìm đến bổn thiên sứ. Bổn thiên sứ không

phải cất công đi tìm.
- Bổn Cuồng sẽ giúp nàng đưa lão trọc thúi này đến diện kiến Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân.
Không chờ Như Băng có đồng ý hay không, Cuồng Tà Du Hạo Nhiên bước đến trước mặt Tuệ Giác.
- Lão trọc thúi... Bổn Cuồng sẽ đưa lão đi nhé.
Tuệ Giác đại lão hòa thượng mặt cắt không còn một giọt máu. Da mặt lão xanh nhờn xanh nhợt trông thật khốn khổ và tội nghiệp.
Tuệ Giác đại lão hòa thượng nói :
- Du Hạo Nhiên... Lão nạp và ngươi từng là bằng hữu... Ngươi không nghĩ đến điều đó à... Nếu không có lão nạp thì ngươi sao có được viên chuyển luân YYy thủy châu ?
Du Hạo Nhiên vuốt cằm Tuệ Giác đại lão hòa thượng :
- Bổn Cuồng luôn nghĩ đến công của lão trọc thúi. Nhưng khốn nỗi Bổn Cuồng muốn có cả một xâu chuỗi chuyển luân cơ. Nhưng thế gian thì chỉ có một xâu không có hai xâu chuỗi chuyển luân nên lão phải chết để Bổn Cuồng khỏi phải chia cho lão.
Mặt Tuệ Giác nhăn nhúm hản lại :
- Lão Cuồng...
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên cướp lời Tuệ Giác :
- Hê... Lão trọc đừng van xin Cuồng Tà đó. Ta không thích nghe lời van xin đâu.
Y nhìn lại Như Băng :
- Bổn Cuồng giúp nàng nhé.
Tuệ Giác há hốc miệng khi nghe Cuồng đđTà Du Hạo Nhiên thốt ra câu này.
Thiếu Hoa không biết Cuồng Tà định làm gì Tuệ Giác đại lão hòa thượng mà chỉ đoán thầm :
"Y trơ trẽn đến độ như vậy là cùng." Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì bất thình lình, Cuồng Tà Du Hạo Nhiên vỗ thẳng một chưởng vào ngay chính diện Tuệ Giác đại lão hòa thượng.
Bộp...
Tuệ Giác đại lão hòa thượng hứng trọn một chưởng của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên, nện ót vào vách thư sảnh.
Bụp...
Sau âm thanh khô khốc đó, Tuệ Giác đại lão hòa thượng từ từ khuỵu chân, rồi đổ sầm xuống ngay trước mũi giày của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên thè lưỡi liếm vành môi thâm sì.
Y cúi xuống dùng song thủ nắm lấy thủ cấp của Tuệ Giác đại lão hòa thượng.
Thiếu Hoa nheo mày nghĩ :

"Cuồng Tà định làm gì nhỉ ?" Ý niệm kia vừa lướt qua đầu chàng thì Cuồng Tà Du Hạo Nhiên giật mạnh tay lại.
Thiếu Hoa nhắm mắt, chỉ chực thét lên khi thấy lão Cuồng Tà Du Hạo Nhiên bứt thủ cấp của Tuệ Giác ra khỏi cổ.
Mặc dù hồn đã lìa khỏi xác nhưng khi Cuồng Tà bứt đầu Tuệ Giác đại lão hòa thượng ra khỏi cổ, những tưởng lão vẫn cảm nhận được cái đau đớn khủng khiếp mà tứ chi giựt rút lại.
Thiếu Hoa thờ thẩn cả người. cùng với sự thờ thẩn đó, xương sống chàng nhói buốt.
Thiếu Hoa nghĩ thầm :
"Đúng là tàn nhẫn vô lương tâm. Trên đời này còn ai vô lương tâm hơn gã Cuồng Tà này không nữa ?" Sau khi bứt thủ cấp Tuệ Giác đại lão hòa thượng ra khỏi thân ảnh rồi, Cuồng Tà đặt thủ cấp lão hòa thượng lên bàn nhìn lại Như Băng :
- Bổn Cuồng trao thủ cấp lão trọc thúi cho nàng. Ngược lại nàng phải trao người gì thuộc về Bổn Cuồng cho Bổn Cuồng.
Như Băng đanh mặt nhìn Cuồng Tà Du Hạo Nhiên :
- Bổn thiên sứ chỉ muốn đổi những viên thần châu bằng thủ cấp của lão Cuồng thôi.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên lắc đầu :
- Bổn Cuồng quen bứt đầu người khác chứ không quen bứt đầu của mình.
Như Băng lắc đầu :
- Rất tiếc, bổn thiên sứ chỉ thích cái đầu của lão Cuồng thôi.
- Nàng thích đầu của lão Cuồng thì cứ đến mà lấy.
Gã nói nhưng lại khoanh tay trước ngực.
Thiếu Hoa quan sát Như Băng. Chân diện nàng biểu lộ vẻ lưỡng lự.
Chàng còn đang suy nghĩ về hành động sắp tới của Như Băng thì bất ngờ Cuồng Tà Du Hạo Nhiên chỉ chàng :
- Hay Bổn Cuồng lấy cái đầu gã kia thay thế cho đầu của ta vậy.
Lão vừa nói vừa bước đến.
Thiếu Hoa giật thót bụng. Mồ hôi tuôn ra trán chàng.
Thiếu Hoa nghĩ thầm :
" Bổn thiếu gia đâu muốn chết như Tuệ Giác đại lão hòa thượng." Như Băng khoác tay :
- Bổn thiên sứ chỉ muốn thủ cấp của ngươi thôi.
- Nàng chỉ ao ước thủ cấp của Bổn Cuồng à ?
Như Băng gật đầu :
- Đúng.
Cuồng Tà nhướng đôi chân mày chổi sể như hai con sâu rọm đỏ ối trên mặt lão :

- Thế sao không lại đây lấy thủ cấp của Bổn Cuồng ?
- Như Băng không khách khí với lão Cuồng đâu.
Nàng nói dứt câu, chớp động thân pháp lướt thẳng đến Cuồng Tà Du Hạo Nhiên. Hữu thủ dựng chưởng, tả thủ phát tác trảo công tập kích trực diện Cuồng Tà.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên dửng dưng nói :
- Có thế thôi ư ?
Cùng với lời nói đó, lão dựng chưởng đón thẳng vào chưởng và trảo của Như Băng chẳng chút e dè.
Chát...
Đón thẳng đỡ thẳng vào chiêu công của Như Băng, Cuồng Tà chẳng có chút hề hấn gì, ngược lại Như Băng phải thối liền ba bộ. Nàng chưa kịp trụ bộ thì Cuồng Tà đã nhập vào.
Gã nói :
- Nàng thử xem Vô Minh Thần Chỉ của ta nhé.
Chiêu công của Cuồng Tà xuất ra thật quái dị. Thiếu Hoa có cảm giác cả một rừng ảnh thủ trùng trùng điệp điệp chụp tới Như Băng.
Nàng toan lạng người né tránh nhưng màn ảnh thủ của Cuồng Tà đã bao bọc khắp thể pháp của nàng rồi.
Thiếu Hoa chỉ nghe Như Băng thốt lên một tiếng :
- ?i...
Nàng té xuống đất nằm duỗi dài trên sàn gạch.
Cuồng Tà bước đến bên nàng :
- Đưa những viên thần châu ra đây.
Như Băng nhìn gã bằng ánh mắt uất hờn :
- Không !
Cuồng Tà gằn giọng nói :
- Nàng muốn ta bứt dầu nàng ?
Cuồng Tà vừa nói vừa toan thò đôi bản thủ đến kịp thộp vào đầu Như Băng.
Thiếu Hoa luống cuống nói :
- Dừng tay...
Cuồng Tà rút tay lại nhìn Thiếu Hoa :
- Sẽ đến lượt ngươi thôi mà.
Thiếu Hoa mỉm cười, rồi nói :
- Tất nhiên, tại hạ biết rồi sẽ đến lượt mình rơi đầu như Tuệ Giác đại lão hòa thượng. Nhưng trước khi tại hạ chết, tại hạ cũng phải giúp tôn giá điều gì chứ.
Cuồng Tà cau mày :
- Bổn Cuồng đâu cần ngươi giúp. Hay ngươi cũng muốn chia phần với Bổn Cuồng ?

Thiếu Hoa mỉm cười nói :
- Giúp thì tại hạ cũng rất muốn giúp... Chia thì tại hạ cũng rất muốn chia.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên bước đến trước mặt chàng :
- Tiểu tử thúi... Nói cho Bổn Cuồng nghe xem... Ngươi giúp được gì ta nào ?
Cuồng Tà vừa nói vừa đặt đôi bản thủ to bè đen kịt vào hai bên thái dương của Thiếu Hoa. Lão gằn giọng nói tiếp :
- Tiểu tử thúi biết nếu như Bổn Cuồng nghe không lọt tai thì chuyện gì sẽ xảy ra không ?
- Tôn giá sẽ bứt thủ cấp của tại hạ như bứt thủ cấp của Tuệ Giác đại lão hòa thượng.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên gật đầu :
- Ngươi nói đúng rồi đó. Nếu như ngươi nói không lọt tai Bổn Cuồng thì Bổn Cuồng sẽ bứt thủ cấp của ngươi như bứt thủ cấp của tên hòa thượng thúi Tuệ Giác. Bất cứ ai chết bởi tay Cuồng Tà Du Hạo Nhiên đều phải nhận một cái chết rất đau đớn... Ngay cả xác chết cũng biết đau nữa chứ đừng nói là người.
- Thủ pháp giết người của tôn giá Thiếu Hoa thấy rồi. Nên không để cho tôn giá thất vọng đâu.
Cuồng Tà gật đầu :
- Tốt... Thế ngươi nói đi... Ngươi định giúp Bổn Cuồng thế nào ?
- Tôn giá nghĩ xem... Mục đích của tôn giá là có được xâu chuỗi chuyển luân thần châu... Nay tôn giá giết Như Băng thiên sứ bóng tối... Thì đâu thể có được xâu chuỗi đó. Xác chết không đầu biết đau nhưng không nói được. Như Băng không nói thì sao tôn giá biết những viên thần châu kia ở đâu nào ?
Cuồng Tà gật đầu :
- Tiểu tử thúi nói nghe có lý.
- Thế ngươi có ý giúp ta có được những viên thần châu của Như Băng chứ ?
- Tại hạ có thể nói với nàng.
Cuồng Tà khẽ gật đầu :
- Tiểu tử đi nói với ả đi. Nếu ngươi nói mà ả kia chịu giao những viên chuyển luân thần châu kia ra, Bổn Cuồng hứa để lại cho ngươi một cái mạng. Ngược lại...
Lão cười khảy. Lão vừa cười vừa lắc đầu Thiếu Hoa :
- Đầu ngươi sẽ bị ta bứt ra khỏi cổ.
- Thiếu Hoa biết mà.
Chàng chắt lưỡi nói :
- Nhưng Thiếu Hoa nói với nàng giao những viên chuyển luân thần châu kia cho tôn giá mà chỉ có được mỗi cái mạng thì...
Thiếu Hoa gượng lắc đầu :

- Thiệt thòi cho Thiếu Hoa đó.
Lời nói này của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Cuồng Tà Du Hạo Nhiên khiến cho mặt của Cuồng Tà sa sầm hẳn lại. Lão gắt gỏng nói:
- Tiểu tử thúi... Ngươi muốn chia phần với Bổn Cuồng ?
Thiếu Hoa gật đầu.
Du Hạo Nhiên gắt giọng nói :
- Tiểu tử thúi không sợ chết à ?
- Tại hạ đâu phải đòi hỏi tôn giá chia phần bằng những viên chuyển luân thần châu mà tôn giá đang muốn chứ.
Cuồng Tà gay gắt hỏi :
- Thế tiểu tử thúi muốn gì ?
Thiếu Hoa gượng cười chỉ Uyên Ương Hồ Điệp.
- Muốn Mã Trân Trân.
Nghe chàng thốt câu này, sắc diện Mã Trân Trân thẹn chín. Chẳng biết chàng nói gì với gã mà Cuồng Tà Du Hạo Nhiên bất giác cất tràng tiếu ngạo nghe thật sảng khoái và đắc ý vô cùng.
Y buông tay khỏi thủ cấp Thiếu Hoa, vỗ vai chàng :
- Tiểu tử thúi... Cuồng Tà Du Hạo Nhiên không ngờ ngươi là con người như vậy. Cái chết đến trước mắt, ngươi vẫn còn nghĩ đến chuyện đó.
Thiếu Hoa gượng cười :
- Thế tại hạ sau này có thể tự xưng là Tiểu Cuồng Tà được không ?
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên đắc ý cười một lúc mới cắt ngang tràng tiếu ngạo nói :
- Được... Được... Ngươi đáng là Tiểu Cuồng Tà.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Đa tạ... Đa tạ...
Y vỗ vào vai Thiếu Hoa :
- Thời hạn bao nhiêu lâu Tiểu Cuồng Tà ?
Thiếu Hoa giả lả nói :
- Chỉ cần tôn giá cho Thiếu Hoa Tiểu Cuồng Tà thời gian vài canh giờ là đủ rồi.
Cuồng Tà gật đầu :
- Được... Bổn Cuồng đồng ý với Tiểu Cuồng Tà... Ta cho Tiểu Cuồng Tà thời hạn ba canh giờ.
Thiếu Hoa nheo mày :
- Ba canh giờ ?
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên gật đầu khe khắt nói :
- Ba canh giờ thôi... Ngươi đừng đòi hỏi thêm nữa... Bổn Cuồng sẽ không cho ngươi thêm đâu.
Thiếu Hoa đồng ý gật đầu :

- Vậy cũng dược.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên vỗ vai chàng :
- Bổn Cuồng chờ ngươi.
Lão ghé miệng vào tai Thiếu Hoa nhỏ giọng nói :
- Tiểu tử thúi... Bổn Cuồng nhưng không cuồng đâu. Bổn Cuồng sẽ để hai sát nhân thuộc hạ ngoài cửa... Ngươi đừng có giở trò gian trá đào thoát đấy.
- Làm sao tại hạ thoát được tôn giá. Huống chi Thiếu Hoa không có ý tưởng kia trong đầu mình.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên lườm chàng nhưng lại vỗ tay lên vai Thiếu Hoa :
- Ngươi đừng làm cho Bổn Cuồng thất vọng đó.
Cuồng Tà nhìn lại Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.
- Mã Trân Trân.... chúng ta tạm thời rời khỏi thư sảnh này ba canh giờ. Nhường cho Tiểu Cuồng hành sự với ả thiên sứ bóng tối đây.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 31
Tâm Kiếm

- Như Băng sao không đi cùng với Thiên Tống tôn giá mà lại đến Kim Đỉnh Tự một mình ?
Nàng nhìn Thiếu Hoa :
- Bởi Như Băng biết Thiếu Hoa công tử sẽ đến Kim Đỉnh Tự.
- Thiếu Hoa đến thì đến, có gì khiến Như Băng hối hả như vậy ?
- Như Băng biết Thiếu Hoa đến Kim Đỉnh Tự để cản Tam Nguyện Chân Tử.
Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng là tại hạ có ý đó. Nhưng đáng ra Như Băng cô nương không nên đến Kim Đỉnh Tự mới đúng. Bởi dù sao Như Băng cô nương cũng đã có thần châu của Tuệ Giác đại lão hòa thượng rồi. Giờ thì Thiếu Hoa lẫn Như Băng cô nương đều rơi vào tình thế hiểm nghèo này.
Như Băng buông tiếng thở dài :
- Như Băng không ngờ Cuồng Tà Du Hạo Nhiên lại bất ngờ xuất hiện ở đây nên Như Băng không nghĩ ra cách đối phó.
Thiếu Hoa mỉm cười :
- Vậy bây giờ Như Băng cô nương tính toán sao đây ?
Nàng nhìn Thiếu Hoa :
- Như Băng nghĩ công tử có cách đối phó với tình huống này. Thú thật, Như Băng đã bị Cuồng Tà dùng Vô Minh Chỉ Pháp bế huyệt theo cách của y, ta không thể giải huyệt được.
Thiếu Hoa mỉm cười nhìn nàng :
- Như Băng cô nương tin vào Thiếu Hoa, nhưng ngược lại, Thiếu Hoa tin vào Như Băng cô nương. Nếu như Như Băng cô nương không có cách gì thì sau ba canh giờ đại họa sẽ chụp đến Thiếu Hoa và Như Băng cô nương.
Như Băng nghiêm mặt :
- Thế khi nãy Thiếu Hoa công tử đã nói gì với Cuồng Tà Du Hạo Nhiên ?
Chàng nhìn vào mắt Như Băng :
- Nói gì ư ? Chẳng qua tại hạ muốn kéo dài thời gian để tìm cách đối phó với Du Hạo Nhiên thôi. Thiếu Hoa đâu muốn nhận cái chết như Tuệ Giác đại lão hòa thượng và cũng không muốn thấy Như Băng cô nương chết đau đớn.
Thở hắt ra một tiếng, Thiếu Hoa nói tiếp :
- Như Băng có muốn chết như Tuệ Giác đại lão hòa thượng không ?
- Chết Như Băng không sợ nhưng sợ mình chưa làm xong những việc cần

phải làm ở cõi dương thế này.
- Lúc nào cô nương cũng nghĩ đến sự trả thù trả hận.
- Công tử cũng cùng mục đích với Như Băng kia mà. Sao cứ đắn đo với hành động của Như Băng ?
Thiếu Hoa nhướng mày :
- Tại hạ đâu có đắn đo gì. Thiếu Hoa và Như Băng là hai người khác nhau. Thiếu Hoa cũng có cách hành xử của riêng mình, không giống Như Băng cô nương.
Thiếu Hoa nhìn sâu vào mắt nàng :
- Như Băng cô nương biết Thiếu Hoa nói gì với Cuồng Tà Du Hạo Nhiên để y cho tại hạ được ba canh giờ sống sót không ?
Như Băng lắc đầu :
- Như Băng không nghe.
Thiếu Hoa mỉm cười :
- Thiếu Hoa nói với y, Như Băng cô nương là một dâm nữ hơn cả Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân nữa. Như Băng lại đẹp hơn Mã Trân Trân, thế sao Cuồng Tà tôn giá không tận hưởng những gì trời ban cho mình rồi giết cũng không muộn. Huống chi có thể dùng Như Băng như một nô nữ hầu hạ phục vụ tôn giá.
Sắc diện Như Băng thẹn chín :
- Ngươi...
Thiếu Hoa khoác tay :
- Như Băng cô nương đừng giận... Nếu như Thiếu Hoa không nói vậy thì nhất định Cuồng Tà tôn giá đâu để cho tại hạ và cô nương có ba canh giờ suy ngẫm cách đối phó y.
- Như Băng chẳng nghĩ cách đối phó gì đâu.
Thiếu Hoa mỉm cười :
- ªy... Thế mà Thiếu Hoa biết cô nương có cách nên mới đòi hỏi Cuồng Tà cho ba canh giờ.
Như Băng lắc đầu :
- Đó là suy nghĩ của công tử, chứ tuyệt nhiên Như Băng chẳng có cách gì.
Thiếu Hoa ve cằm nhìn nàng nói :
- Tại hạ nói có là có mà. Nếu không có thì cũng được ba canh giờ kỳ vọng Trương Thiên Tống tôn giá xuất hiện.
Nàng lắc đầu :
- Thiếu Hoa công tử đừng hy vọng vào Thiên Tống.
- Sao lại không hy vọng vào Thiên Tống tôn giá. Thiếu Hoa nghĩ Thiên Tống tôn giá là một kẻ si tình, nếu không muốn nói là một kẻ điên tình. Nhất định Thiên Tống tôn giá sẽ đến giải cứu cho Như Băng cô nương. Giải cứu cho Như Băng cô nương tất sẽ giải cứu luôn cho Thiếu Hoa. Dù

sao thì Thiếu Hoa cũng cứu Thiên Tống tôn giá một lần.
Nàng lắc đầu :
- Thiếu Hoa đừng mộng tưởng.
- Thế sao Như Băng cho rằng Thiếu Hoa mộng tưởng. Bộ Thiên Tống tôn giá không còn yêu Như Băng cô nương, không còn là kiếm thủ điên tình à ?
Nàng buông tiếng thở dài :
- Thiên Tống không đi cùng với Như Băng, bởi vì y còn phải hóa giải điệp phấn của Mã Trân Trân.
Thiếu Hoa cau mày :
- Hóa ra là vậy. Nếu như Thiên Tống không đến, Như Băng có thể dùng những viên chuyển luân thần châu chuộc mạng cô nương và Thiếu Hoa.
Như Băng lắc đầu :
- Ngay cả nằm mơ ta cũng không nghĩ đến điều đó.
Nàng nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa :
- Công tử khờ lắm... Trao những viên thần châu kia cho Cuồng Tà... Y sẽ tha cho công tử và Như Băng sao ?
Nàng lắc đầu :
- Không có chuyện đó đâu.
- Thiếu Hoa cũng nghĩ như vậy.
- Công tử nghĩ như vậy sao còn muốn Như Băng trao những viên thần châu cho Cuồng Tà Du Hạo Nhiên, một con người bại hoại đến độ được giới võ lâm ban cho cái danh Cuồng Tà ?
- Nếu không trao những viên chuyển luân thần châu cho Cuồng Tà Du Hạo Nhiên thì cả hai... Thiếu Hoa và Như Băng cô nương khó thoát được cái chết thê thảm... Như Băng biết điều đó chứ ?
Như Băng gật đầu :
- Biết.
Thiếu Hoa gượng cười rồi nói :
- Như Băng biết mà vẫn cứ lao đầu vào cái chết. Như Băng xem thường những đối thủ của mình quá.
- Như Băng có một cách để hóa giải tình huống này thành phúc.
Thiếu Hoa chắp tay sau lưng, lườm nàng :
- Thiếu Hoa biết ngay mà. Thế nào Như Băng cũng có cách hóa giải tình huống nguy hiểm này.
- Công tử võ đoán...
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Không võ đoán mà tin chắc như vậy.
- Sao công tử tin ?
- Bởi Thiên Tống tôn giá không đi cùng với cô nương thì chắc chắn trong người của Như Băng cô nương có viên chuyển luân Tỵ độc châu của Quách

tôn giá.
Nàng sững sờ nhìn Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa nói :
- Thiếu Hoa nói đúng chứ ?
- Sao công tử biết Như Băng có đem theo viên chuyển luân Tỵ độc châu ? Như Băng cô nương đã hứa với Thiếu Hoa sẽ tìm Quách tôn giá mượn Tỵ độc châu giúp Thiếu Hoa giải độc Hủy Cốt Tán kia mà.
- Như Băng vẫn có thể quên lời nói đó, và thậm chí Quách Trụ không cho Như Băng mượn.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Tại hạ hoàn toàn không tin hai điều đó xảy ra. Thứ nhất, một khi Như Băng cô nương mở lời thì Quách Trụ tôn giá sẽ không bao giờ từ chối.
Nàng gằn giọng hỏi :
- Tại sao ?
- Bởi Quách Trụ tôn giá có ý định hợp nhất xâu chuỗi chuyển luân.
Thiếu Hoa đổi giọng trang trọng nói :
- Thiếu Hoa mạn phép hỏi Như Băng...
- Như Băng đang nghe Thiếu Hoa hỏi đây.
- Tất cả những người có chuyển luân thần châu thảy đều là kẻ thù của Như Băng... Cớ sao riêng chỉ có Quách Trụ tôn giá lại không phải là kẻ thù của Như Băng khi Quách tôn giá cũng sở hữu một viên thần châu ?
Như Băng mỉm cười :
- Đó phải chăng là sự tò mò của Thiếu Hoa công tử ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Thiếu Hoa được phép tò mò chứ ?
Như Băng nhìn chàng điểm nụ cười mỉm rồi lắc đầu nói :
- Nếu công tử tò mò muốn biết thì Như Băng chỉ khuyên công tử đừng nên tò mò. Như Băng không nói cho công tử biết đâu... Như Băng nói thật đó. Vì đó là cái riêng, rất riêng của Như Băng và Quách Trụ.
Thiếu Hoa lắc đầu thở dài :
- Thiếu Hoa thất vọng quá.
- ít ra công tử cũng phải nên biết sự thất vọng như thế nào. Nhưng sự thất vọng này chẳng tác hại gì đến công tử... Bởi vì chỉ là sự thất vọng do công tử tò mò quá thôi.
Thiếu Hoa đành chịu vậy.
Như Băng nghiêm giọng nói :
- Lúc này công tử hãy quên đi những thắc mắc của mình mà nghĩ đến thực tại có hơn không. Thực tại của Như Băng và công tử chỉ như mành treo chuông. Chúng ta không còn nhiều thời khắc để giải bày những sự tò mò của mình.

Vậy là Như Băng thừa nhận mình có viên Tỵ độc chuyển luân thần châu.
Như Băng gật đầu :
- Như Băng có.
Nàng nghiêm giọng nói tiếp :
- Nhưng trước khi trao Tỵ độc chuyển luân thần châu, Như Băng muốn biết công tử thật ra là ai ?
Thiếu Hoa nhướng mày :
- Đến lượt Như Băng cô nương tò mò rồi đó.
Thiếu Hoa nhún vai :
- Chúng ta không còn thời gian lý giải những câu hỏi tò mò của mình.
- Công tử không muốn trả lời Như Băng ?
- Cũng như cô nương không muốn trả lời Thiếu Hoa.
- Sau này Như Băng sẽ nói.
- Sau này tại hạ sẽ nói.
Nàng lắc đầu :
- Công tử đã làm Như Băng thất vọng.
- Thì Thiếu Hoa cũng từng thất vọng về Như Băng.
Chàng cười khảy rồi nói tiếp :
- Nói gì thì nói, nếu Như Băng không giải độc cho Thiếu Hoa thì xem như mọi chuyện đều kết thúc ở đây. Chắc chắn Như Băng cô nương không muốn kết cục có lợi cho Cuồng Tà Du Hạo Nhiên. Dù sao thì y cũng là kẻ thù của Như Băng, còn Thiếu Hoa chỉ là kẻ tò mò.
Nhìn vào mặt chàng, Như Băng gật đầu :
- Đúng...
Nàng vừa nói vừa lột chiếc mũ trùm đầu, rồi lấy viên Tỵ độc chuyển luân thần châu trong búi tóc, đặt viên chuyển luân thần châu vào tay Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa hãy cầm lấy... Như Băng kỳ vọng vào công tử.
- Xem chừng Như Băng cô nương từng trải trên giang hồ, có thể khống chế được cả Thiên Tống tôn giá nhưng lại là người nhẹ dạ tin người đó.
Nàng thờ thẫn với câu nói này của Thiếu Hoa. Như Băng miễn cưỡng nói :
- Như Băng không biết sao chỉ tin vào Thiếu Hoa. Mặc dù Như Băng luôn tự hỏi tại sao lại phải tin vào công tử.
Thiếu Hoa nhướng mày nói :
- Bởi vì trên võ lâm chỉ có mình Hoàng Thiếu Hoa là người đáng được tin.
Như Băng nắm lấy tay Thiếu Hoa :
- Như Băng hy vọng...
Thiếu Hoa cướp lời nàng :
- Như Băng sẽ không thất vọng.
Nàng miễn cưỡng gật đầu :

- Quách Trụ tôn giá lẫn Thiên Tống tôn giá sẽ thay cho Như Băng nhấm nháp sự thất vọng này.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 32

Hai gã thuộc hạ của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên đẩy cửa bước vào. Gã có gương mặt chữ điền, sóng mũi dọc dừa, đôi mắt him híp nhìn Thiếu Hoa nói :
- Sư tôn bảo chúng ta đến nhận giao ước của Thiếu Hoa huynh đệ.
Thiếu Hoa ngậm miệng chẳng khác nào con sò khép hai vỏ, chỉ Như Băng.
Chàng không đáp lời mà lại thốt ra những tiếng rên ư ử.
Hai gã môn đồ của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên cau mày.
Gã có gương mặt chữ điền quay sang gã có bộ mặt trông thật khó coi nói :
- Giãn đệ... Y nói gì vậy ?
Gã lắc đầu :
- Giãn Tùng không biết y định nói gì.
Giãn Tùng nhìn lại Thiếu Hoa :
- Hê... Ngươi định nói gì với huynh đệ chúng ta ?
Thiếu Hoa chỉ Như Băng :
- Ư... Ư...
Như Băng nhìn hai gã đó nói :
- Bổn thiên sứ thay Thiếu Hoa đi bồi tiếp Cuồng Tà Du tôn giá được chứ ?
Giãn Tùng nhìn lại gã kia :
- Chu Tịnh huynh... Sư tôn bảo chúng ta đến gặp Thiếu Hoa thôi để nhận đồ vật....
Chu Tịnh nhăn mặt nhìn Như Băng. Y thản nhiên hỏi :
- Vậy cô nương có phải là đồ vật của tiểu huynh đài kia không ?
Thiếu Hoa gật đầu cất tiếng ừ ừ.
Như Băng nói :
- Đúng... Bổn thiên sứ chính là đồ vật mà sư tôn của các ngươi cần.
Lời còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì Chu Tịnh lẫn Giãn Tùng chẳng nói một lời nào. Cả hai đồng loạt nhảy xổ vào Như Băng. Thủ pháp của họ vừa nhanh vừa chính xác cực kỳ. Chỉ trong chớp mắt, Chu Tịnh và Giãn Tùng đã nhấc bổng Như Băng lên khỏi mặt đất. Gã bên trái, người bên phải, khiêng Như Băng ra khỏi thư sảnh Tri tăng đường.
Thủ pháp của Chuủ Tịnh và Giãn Tùng khiến Thiếu Hoa không khỏi giật

mình, nghĩ thầm :
"Hai gã ôn dịch này chỉ mới là môn hạ của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên thôi mà võ công đã xuất quỷ nhập thần rồi. Võ công của Cuồng Tà còn đạt đến cảnh giới nào nữa ?" Trở lại Như Băng, Chu Tịnh và Giãn Tùng nhấc nàng lên khỏi mặt đất rồi khiêng đi như bọn đạo tỳ khiêng một xác chết. Chúng đưa Như Băng rời thư sảnh Tri tăng đường, đưa nàng đi một mạch đến gian biệt cốc của Tuệ Giác hòa thượng mà đã thay chủ mới. Vị tân chủ nhân của gian biệt cốc chẳng ai khác mà chính là Cuồng Tà Du Hạo Nhiên.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên chễm chệ ngồi trên bồ đoàn. Mái tóc của gã trông thật nực cười. Sau lưng gã không phải ai xa lạ mà chính là Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.
Chu Tịnh và Giãn Tùng đặt Như Băng xuống ngay trước mặt Du Hạo Nhiên.
Cuồng Tà nhìn nàng.
Như Băng chẳng chút e dè nhìn trả lại hắn bằng ánh mắt khe khắt.
Cuồng Tà chỏi tay, chồm đến phía trước. Trông gã chẳng khác nào con ễnh ương ngồi xổm lăm le chực nuốt chửng con mồi.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nói :
- Gã tiểu tử Hoàng Thiếu Hoa nói cả với nàng rồi chứ ?
Như Băng cau mày gắt gỏng nói :
- Y đã nói tất cả rồi.
- Vậy Bổn Cuồng hỏi nàng.... Nàng có thật là dâm nữ không ?
Sắc diện Như Băng đỏ rần. Câu nói của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên đối với nàng chẳng khác nào một gáo nước sôi nóng bỏng tát thẳng vào mặt, khiến vừa thẹn vừa giận.
Như Băng miễn cưỡng nói :
- Bổn thiên sứ là dâm nữ thì đã sao nào.
Cuồng Tà ngồi thẳng lưng lên. Gã rọi đôi mắt tim híp toát ra thần quang rừng rực chiếu vào Như Băng, bắt gặp ánh mắt của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên, Như Băng càng bẽn lẽn hơn. Toàn thân nàng như bị nung trong lò rèn tạo ra hơi nóng hừng hực.
Cuồng Tà ngồi thẳng lên. Y chép lưỡi rồi nói :
- Bổn Cuồng rất thích dâm nữ.
Như Băng nạt ngang :
- Ngươi thích dâm nữ, Như Băng thì chẳng thích lão Cuồng chút nào.
Du Hạo Nhiên đứng lên, chắp tay sau lưng :
- Ta thích là được rồi, còn nàng thích hay không, Bổn Cuồng không quan tâm.
Y bước đến bên nàng :
- Như Băng thiên sứ bóng tối... Nàng đã quyết định trao lại cho Bổn Cuồng những viên chuyển luân thần châu mà nàng đang giữ... Nàng muốn như vậy

chứ ?
- Lão Cuồng không cần nói Như Băng, bổn sứ cũng biết lão sẽ đòi bổn sứ dâng nạp những viên chuyển luân thần châu.
- Thế Như Băng có đồng ý giao nạp cho ta không ?
Như Băng lưỡng lự rồi nói :
- Giao nộp cho lão Cuồng, rồi lão sẽ phán quyết Như Băng như thế nào ?
- Bổn Cuồng sẽ đặt Như Băng thiên sứ đúng vào chỗ xứng đáng nhất của Như Băng. Nàng đồng ý chứ ?
Như Băng hừ nhạt :
- Như Băng nghĩ khác lão Cuồng.
- Nàng nghĩ khác cái gì ?
- Như Băng đoán không lầm, nếu như trao những viên chuyển luân thần châu cho lão Cuồng... Chắc chắc khi đã đạt được mục đích thì Như Băng sẽ nhận ngay một cái chết như Tuệ Giác đại lão hòa thượng.
Cuồng Tà khoác tay :
- Không không.... Nàng đừng nghĩ như vậy.
- Vậy lão Cuồng buộc Như Băng bổn sứ phải nghĩ như thế nào ?
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên bước đến sát ngay trước mặt Như Băng. Hai cánh mũi của y phồng to với những hơi thở khò khè như thể bị mùi xạ hương từ cơ thể Như Băng tỏa ra khiến lão phải nghẹt thở, hoặc cố rít lấy tất cả mùi xạ hương từ cơ thể nàng.
Cuồng Tà quệt mũi :
- Bổn Cuồng muốn nàng nghĩ khác.
- Lão Cuồng nói thử xem, lão muốn ta nghĩ như thế nào về lão.
Cuồng Tà giả lả cười rồi nói :
- Ta muốn nàng nghĩ ta là một người tốt, thậm chí tốt nhất trên thế gian này.
Như Băng lắc đầu :
- Như Băng không thể nghĩ như vậy được.
- Tại sao không được chứ ?
Y vuốt ngoại y của mình rồi nói :
- Nàng nhìn kỹ xem, Cuồng Tà có phải là người xấu không nè. Nếu ta là người xấu thì đã bức hiếp nàng rồi.
Như Băng hừ nhạt một tiếng rồi nói :
- Ngươi chưa làm gì Như Băng chẳng qua còn cần đến những viên chuyển luân thần châu hiện đang ở trong tay bổn sứ, một khi ngươi có rồi...
Nàng nhìn thẳng vào mắt Cuồng Tà :
- Lão thích giết người lắm kia mà. Huống chi lão chẳng muốn để họa nhân lại cõi đời này.
Cuồng Tà giả lả nói :
- Nàng đừng nói vậy... Bổn Cuồng đã hứa với tiểu tử Hoàng Thiếu Hoa rồi.

Chẳng lẽ một người như Bổn Cuồng, khắp võ lâm từ nam chí bắc ai cũng đều biết, chẳng lẽ lại thất lời với một tiểu tử vô danh sao ?
Như Băng hừ nhạt rồi nói :
- Thiếu Hoa tin lão bởi vì y mới bước vào chốn võ lâm đầy bụi bặm này. Chứ trên võ lâm giang hồ thì có mấy ai tin lời Cuồng Tà Du Hạo Nhiên chứ.
- Hê... Như Băng... Nàng nói vậy là xem thường và xỉ nhục Bổn Cuồng rồi đó. Những kẻ mạo phạm lão Cuồng thì đều phải chết thê thảm lắm... Nàng biết chứ ?
Như Băng gật đầu :
- Bổn sứ biết... Nhưng ai không một lần phải đối mặt với cái chết. Lão Cuồng cũng thế mà thôi. Một ngày nào đó lão cũng sẽ phải đối đầu với cái chết.
Cuồng Tà nheo mày :
- Thế ý nàng muốn gì nào ?
Như Băng nghiêm giọng nói :
- Thiếu Hoa công tử nói chỉ trao những viên thần châu cho Cuồng Tà tôn giá khi nào tôn giá hóa giải những huyệt đạo đã bị phong bế trong nội thể Như Băng. Bằng như không thì tôn giá đừng hòng có được những viên chuyển luân thần châu của bổn sứ.
Hừ nhạt một tiếng, Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nói :
- Gã tiểu tử thúi Hoàng Thiếu Hoa này thật lắm trò. Nhưng thôi được rồi... Bổn Cuồng sẽ hóa giải bế huyệt cho nàng.
Cuồng Tà vừa nói vừa vận công. Lão dùng cả hai tay thi triển Vô Minh Thần Chỉ. Hai ngón tay của lão Cuồng đặt vào vùng trung tâm đôi nhũ hoa của Như Băng.
Như Băng cảm nhận như có hai mũi kim chích thẳng vào đầu nhũ hoa của mình. Nàng rùng mình, rợn người với cảm giác gai buốt cả cột sống.
Đôi lưỡng quyền Như Băng đỏ ửng bởi cảm giác rần rần từ đầu nhũ hoa lan khắp toàn thân. Cuồng Tà Du Hạo Nhiên rút đôi song thủ lại rồi mà Như Băng vẫn còn cảm nhận cảm giác kia âm ỷ trong nội thể mình.
Cuồng Tà nói :
- Ta đã giải huyệt cho nàng. Nhưng phải sau một canh giờ nàng mới có thể vận dụng công lực của mình. Bằng như vận dụng trước một canh giờ thì sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, loạn tâm cuồng trí ngay lập tức.
Như Băng nheo mày :
- Lão Cuồng sợ Như Băng bổn sứ ư ?
- Nàng có gì mà ta phải sợ chứ ? Chẳng qua ta quen với sự gian trá của bọn người võ lâm rồi.
Như Băng nghe Cuồng Tà thốt câu này, nghĩ thầm :
"Lão Cuồng đã gian trá như vậy rồi, còn ai gian trá hơn lão nữa mà sợ chứ ?"

Nàng nghĩ như vậy, điểm nụ cười mỉm. Đóa hoa hàm tiếu dập vào mắt Cuồng Tà Du Hạo Nhiên khiến lão ngơ ngẩn cả người. Du Hạo Nhiên chẳng khác nào người nằm mộng, buột miệng thốt :
- Nàng đẹp quá !
Như Băng cười khảy rồi nói :
- Cuồng Tà Du Hạo Nhiên cũng biết khen một mỹ nữ à ?
- Sao lại không... Ta biết chứ...
- Lão Cuồng làm cho Như Băng bổn sứ ngạc nhiên đó. Vậy lão Cuồng còn biết Thiếu Hoa đòi hỏi điều kiện gì nữa không ?
Cuồng Tà nhướng mày :
- Ơ... Hắn đòi gấp như vậy à ?
Như Băng gật đầu :
- Tiểu Cuồng Tà Hoàng Thiếu Hoa thì đâu khác gì lão Cuồng Tà Du Hạo Nhiên. Nếu như không muốn nói, lão và Thiếu Hoa như có chung một cá tính.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nói :
- Xét cho cùng thì tiểu tử thúi kia cũng làm cho ta thích.
- Vậy ư ?
- Bổn Cuồng nói thiệt đó. Ở gã có cái gì khiến ta thích thú đó.
- Vậy thì lão Cuồng sao còn chưa thực hiện giao ước với Thiếu Hoa đi ?
- Cái tên tiểu tử thúi đó muốn ngay bây giờ à ?
- Thiếu Hoa là Tiểu Cuồng Tà, nên đâu thua kém gì lão Cuồng. Y muốn cái gì cũng phải có lợi cho y trước.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên thở hắt ra một tiếng :
- Hây... Đúng là tiểu tử cuồng dâm mà.
Như Băng cười khảy :
- Lão Cuồng chưởi gã không chừng gã đổi ý đó.
- Bổn Cuồng phải bái phục hắn đã khuyến dụ được nàng.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên quay lại nhìn Uyên Ương Hồ Điệp :
- Mã Trân Trân... Nàng đừng trách Bổn Cuồng nhé.
Câu nói của lão Cuồng khiến Mã Trân Trân ngơ ngác. Nàng còn chưa biết lão Cuồng định làm gì thì đã tiếp nhận ngay một đạo Vô Minh Thần Chỉ điểm vào tịnh huyệt.
Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân buột miệng thốt :
- Ôi....
Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân ngồi thừ ra chẳng thể nào nhúc nhích được sau khi hứng trọn đạo Vô Minh Thần Chỉ của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên.
Nàng buột miệng nói :
- Sao... Cuồng nhân Du huynh lại làm vậy ?

- Ta đã nói rồi, nàng đừng trách ta làm gì.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên lưỡng lự rồi nói :
- Ta đã hứa với Thiếu Hoa sẽ giúp gã động phòng hoa chúc với nàng. Nếu như y giúp ta khuyến dụ được Như Băng, thiên sứ bóng tối, trao những viên chuyển luân thần châu.
Chân diện Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân đỏ rừng rực như than hồng. Nàng miễn cưỡng nói :
- Lão Cuồng... Thiếu Hoa nói với lão như vậy à ?
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên gật đầu :
- Hắn đề nghị với Bổn Cuồng như vậy đó.
Mã Trân Trân cúi đầu nhìn xuống hài mình.
Du Hạo Nhiên vỗ vai nàng :
- Nàng giúp cho Bổn Cuồng nhân nhé.
Trân Trân ngẩn lên nhìn lão Cuồng ngập ngừng nói :
- Được... Lão cứ làm theo thỏa ước giữa lão với Thiếu Hoa đi. Trân Trân chấp nhận.
Nàng vừa nói dứt lời thì Như Băng lên tiếng :
- Không phải như vậy đâu.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nhìn lại nàng :
- Chính Bổn Cuồng nói với y là sẽ giúp y động phòng hoa chúc với Uyên Ương Hồ Điệp. Y nói với Bổn Cuồng là y rất thích Trân Trân Uyên Ương Hồ Điệp và muốn giao hoan với Trân Trân mà.... Còn không phải gì nữa ?
Như Băng lắc đầu :
- Như Băng nói không phải như lão Cuồng nghĩ đâu.
- Vậy thế nào mới đúng ý của gã ?
Như Băng điểm nụ cười mỉm rồi nói :
- Thiếu Hoa muốn lão Cuồng kiểm tra thân thể của Uyên Ương Hồ Điệp trước.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên chỉ vào ngực mình :
- Ta ư ?
- Nếu lão Cuồng không dám làm thì để cho Như Băng.
Uyên Ương Hồ Điệp nhìn sững nàng. Trân Trân gắt giọng :
- Như Băng... Thị muốn làm gì ở ta ?
- Như Băng làm theo những gì Thiếu Hoa nói. Có thế thôi.
Trân Trân biến sắc gằn giọng nói với Cuồng Tà Du Hạo Nhiên :
- Lão Cuồng... Đừng nghe thị nói. Tất cả những lời nói của thị đều gian trá.
Như Băng bước đến bên cạnh Du Hạo Nhiên :
- Lão Cuồng.... Lão có sự chọn lựa mà. Những viên chuyển luân thần châu và Như Băng với ả nữ ma lang chạ kia.
Cuồng Tà lúng túng.

Lão nhăn mặt, chắc lưỡi rồi bất ngờ phang một câu bằng chất giọng thật lạnh lùng :
- Như Băng... Nàng muốn làm gì thì làm.
Như Băng ôm quyền nhã nhặn nói :
- Đa tạ Du tôn giá.
Nghe Cuồng Tà thốt ra câu này, Trân Trân biếc sắc quát :
- Lão Cuồng... Huynh đối xử với ta như vậy à ?
- Dù sao thì nàng cũng phải để cho Như Băng kiểm tra cho Thiếu Hoa. Có gì đâu... Hai người đều là phận nhi nữ kia mà.
Trân Trân sượng sùng. Giận quá nàng quát lớn :
- Du huynh nhẫn tâm để mặc cho ả kia làm nhục Trân Trân sao ?
- Có gì mà nhục... Như Băng cùng phận với nàng mà. Có lẽ đây là cái lệ của Thiếu Hoa không chừng. Nàng ráng chịu đựng một chút đi.
Chân diện Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân chảy dài xuống trông thật tội nghiệp.
Trân Trân nhìn Như Băng :
- Như Băng... Ngươi...
Như Băng thản nhiên đáp lời nàng :
- Ta chỉ làm theo ý của Thiếu Hoa thôi.
Như Băng vừa nói, vừa bước đến bên Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân. Nàng dùng mắt ngắm nàng từ đầu đến chân rồi ngẩng lên ngắm khuôn mặt của Uyên Ương Hồ Điệp.
Như Băng khẽ gật đầu :
- Mặc dù đã ngoài tam tuần nhưng xem ra quý phu nhân đây cũng giữ được nhan sắc mỹ miều của mình.
Trân Trân mím môi nhìn Như Băng :
- Nàng muốn gì ở ta ?
- Ta ư ?...
Như Băng lắc đầu :
- Ở Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân thì Như Băng chẳng muốn gì cả. Mà Như Băng chỉ làm theo sự yêu cầu của Hoàng Thiếu Hoa công tử thôi.
Lời vừa dứt trên hai cánh môi thì Như Băng thộp tay đến xiêm y của Mã Trân Trân. Nàng giật mạnh trở lại xé toạt cả xiêm y của Uyên Ương Hồ Điệp.
Chiếc yếm hồng bên trong lộ ra.
Uyên Ương Hồ Điệp biến sắc tức giận :
- Ngươi...
Như Băng cướp lời Uyên Ương Hồ Điệp :
- Nàng có trách thì trách Hoàng Thiếu Hoa kìa. Y muốn Như Băng phải làm như vậy.

Như Băng vừa nói vừa thò tay vào chiếc yếm hồng còn lại trên người Trân Trân.
Như Băng nói :
- Xem kìa... Tại sao quý nương lại thẹn được nhỉ ? Một dâm nữ như quý nương thì có gì hổ thẹn đâu. Từ Đào Hoa công tử Mạc Cự đến lão hòa thượng già Tuệ Giác, ai cũng có thể là tình lang của quý nương, thế mà quý nương còn thẹn với thùng nữa. Hay quý nương thẹn với bổn thiên sứ ?
Trân Trân thở gấp từng hơi. Nàng những tưởng đang bị nung trong một lò rèn mà chỉ trong khoảnh khắc nữa đây toàn thân nàng sẽ bốc cháy thành than hồng. Nếu giờ mặt đất nứt ra thì Trân Trân sẵn sàng chui ngay xuống dưới bởi những trơ tráo của Như Băng.
Nàng rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực rồi nói :
- Như Băng, ả muốn làm gì bổn nương thì cứ làm đi, đừng nhiều lời nữa. Bổn nương nghe chói tai lắm.
- Như Băng chẳng muốn làm gì mụ cả, mà chỉ làm theo ý của Hoàng Thiếu Hoa. Nghĩ cũng nực cười... Y chỉ vừa đúng đôi mươi mà lại chọn một mụ ngoại tam tuần làm ý trung nhân.
Nàng nói rồi quay lại Cuồng Tà Du Hạo Nhiên :
- Lão Cuồng... Thiếu Hoa chọn như vậy có đúng là Tiểu Cuồng Tà không ?
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên gật đầu :
- Y đúng là Tiểu Cuồng Tà.
Lời nói của Cuồng Tà vừa dứt thì Như Băng giật mạnh lột phăng chiếc yếm duy nhất còn lại trên người Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.
Vùng thượng đăng với đôi nhũ hoa no tròn của Mã Trân Trân lộ ra ngoài.
Như Băng bước về sau một bộ ngắm nhìn một cách soi mói. Hành động lẫn thái độ soi mói của Như Băng càng khiến Mã Trân Trân thẹn đến nóng bừng cả người.
Trân Trân rít giọng :
- Như Băng.... Một ngày nào đó bổn nương còn bắt ngươi phải chịu gấp trăm, gấp ngàn lần như vậy, ta mới chịu.
- Đến lúc đó hẳn hay.
Như Băng vừa nói vừa bước đến trước Trân Trân. Nàng đặt tay vào đôi nhũ hoa của Trân Trân, vừa xoa nắn vừa rọi đôi mắt tàn nhẫn vào vùng cấm kỵ đó.
Chân diện Mã Trân Trân nóng bừng.
Trân Trân gắt giọng nói :
- Như Băng... Ngươi biến thái chăng ?
- Như Băng không biến thái như ngươi tưởng đâu.
Nàng ghé miệng vào tai Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân nhỏ giọng nói :
- Chẳng biết vì sao bổn sứ căm ghét mụ đến tận xương tủy. Dù mụ không có

tên trong những kẻ thù bất đội trời chung với bổn sứ.
Như Băng nói rồi đứng sõng lên.
Nàng quay ngoắt lại Cuồng Tà Du Hạo Nhiên :
- Không được rồi.
Du Hạo Nhiên sửng sốt nói :
- Cái gì không được chứ ?
- Lão Cuồng đến đây xem.
- Nàng muốn ta xem gì ?
- Như Băng muốn chỉ cho lão thấy khuyết tật trên đôi gò bồng đảo của Uyên Ương Hồ Điệp.
- Như Băng chỉ cho Bổn Cuồng để làm gì ?
- Như Băng không nói điều này với lão Cuồng... Thiếu Hoa nhờ Như Băng đến thẩm tra nhan sắc của Uyên Ương Hồ Điệp, nếu như mụ là trang nữ nhân chân toàn mỹ thì y mới chịu động phòng giao hoan. Bằng như....
Thấy điểm khiếm khuyết trên cơ thể của mụ thì nhờ Cuồng Tà tôn giá bứt đầu mụ luôn.
Lão Cuồng tròn mắt nhìn Như Băng.
Trân Trân thét lên :
- Như Băng... Thiếu Hoa không phải là hạng người như ngươi nói đâu.
- Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân nương nương nói đúng đó. Thiếu Hoa đâu phải là hạng người quái gở như vậy.
Thiếu Hoa vừa nói vừa bước vào cốc xá của Tuệ Giác đại lão hòa thượng.
Như Băng nhìn lại chàng.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nói :
- Tiểu tử... Ngươi đến đúng lúc đó.
- Lúc nào Hoàng Thiếu Hoa cũng đến đúng lúc cả. Thiếu Hoa có cố tật chẳng bao giờ đến sớm cũng không bao giờ đến muộn. Vì như người đi câu, nếu giật dây câu sớm thì cá sẽ chưa ăn mồi. Nếu giật trễ, cá ăn hết mồi thi bỏ đi.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên khẽ gật đầu. Y ve cằm nói :
- Thiếu Hoa... Bổn Cuồng giao Trân Trân lại cho ngươi đó. Uyên Ương Hồ Điệp đi đi.
Thiếu Hoa nhướng mày hỏi :
- Du tôn giá nói Thiếu Hoa đưa Uyên Ương Hồ Điệp Mã nương nương đi đâu ?
- Tiểu tử còn hỏi ta nưa.
Thiếu Hoa gật đầu :
- Phải hỏi chứ.
- Thì như ý của ngươi... Ngươi muốn đưa Mã Trân Trân tìm chốn giao hoan mà.

Thiếu Hoa tròn đôi mắt to hết cỡ nhìn Du Hạo Nhiên.
- Ai nói vậy ?
- Như Băng nói với ta như thế.
Thiếu Hoa nhăn mặt nói :
- Thế Du tôn giá không nghe Mã Trân Trân nương nương nói à ? Thiếu Hoa không phải hạng người như vậy đâu. Thiếu Hoa nghĩ Mã Trân Trân nương nương nói đúng về Thiếu Hoa đó.
- Vậy sao Như Băng...
Thiếu Hoa khoác tay :
- Hây... Thiếu Hoa nói khác, Như Băng đến đây có lẽ thấy Mã Trân Trân nương nương nên nói khác đi lời của tại hạ.
- Thế tiểu tử nói gì nào ?
Thiếu Hoa ngập ngừng nói :
- Thiếu Hoa biết nói với tôn giá thế nào nhỉ ?
Du Hạo Nhiên cướp lời chàng :
- Tiểu tủ không cần phải nói với Bổn Cuồng. Ta biết ngươi đang muốn gì mà. Thôi không cần khách sáo đâu... Ngươi hãy đưa Uyên Ương Hồ Điệp đi đi.
Thiếu Hoa nhăn mặt lắc đầu :
- Thiếu Hoa đâu có ý niệm đó trong đầu. Như Băng cô nương chỉ nói bừa rồi tính làm càn nữa. Tại hạ nói với Như Băng cô nương khác với Du tôn giá nghĩ.
Trân Trân nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt thẹn thùng.
Như Băng lườm chàng nhưng im lặng không nói nửa lời.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nói :
- Thế ý của Thiếu Hoa muốn gì nào ?
Thiếu Hoa gật đầu. Chàng nhìn Cuồng Tà Du Hạo Nhiên :
- Ý của Thiếu Hoa là muốn Du tôn giá để lại viên Tỵ thủy chuyển luân thần châu rồi tôn giá đi đi.
Cuồng Tà mở to mắt hết cỡ nhìn chàng, cứ như Thiếu Hoa là một quái nhân lạ lẫm nhất trên đời này. Lão chau mày gắt gỏng nói :
- Bổn Cuồng nhân có nghe nhầm không nhỉ ?
Tiểu tử lập lại một lần nữa cho Bổn Cuồng nghe được không ?
Thiếu Hoa chắc lưỡi :
- Thiếu Hoa nói rõ như thế mà Du tôn giá vẫn không nghe. Lỗ tai của tôn giá chắc chắn đã điếc rồi. thôi được, Thiếu Hoa nói thẳng với tôn giá...
Cuồng Tà rít giọng nói :
- Nói đi...
- Thiếu Hoa muốn lấy Tỵ thủy châu của Du tôn giá.
- Ngươi đòi lấy ngọc châu Tỵ thủy của lão phu à ?

Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng... Nhưng không phải lấy bằng cách đánh cướp như tôn giá năm xưa đâu... Mà đánh cược.
Mặt Cuồng Tà Du Hạo Nhiên sa sầm :
- Đánh cược !
Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng như vậy... Nếu như tôn giá thắng Thiếu Hoa thì tại hạ giao Như Băng lẫn Mã Trân Trân cho tôn giá... Người muốn làm gì thì làm. Ngược lại.... Tôn giá phải trao Tỵ thủy thần châu cho tại hạ.
Du Hạo Nhiên cau mày :
- Bổn Cuồng có nằm mơ không nhỉ ?
- Không... Tôn giá chẳng nằm mơ gì đâu... Mà nghe rất rõ từng lời nói của Thiếu Hoa.
- Tiểu tử... Sao ngươi lại có ý nghĩ đó... Ngươi hết muốn sống rồi à ?
Thiếu Hoa cười gượng rồi nói :
- Thiếu Hoa lúc nào cũng muốn sống, nhưng chỉ vì thèm ngắm nhìn Tỵ thủy thần châu của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nên bỗng không sợ chết nữa.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên ngửa mặt cười sằng sặc. Lão vừa cười vừa nói :
- Thật không sai chút nào cả, tiểu tử đúng là Tiểu Cuồng Tà.
Ve cằm nhìn Thiếu Hoa, Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nói tiếp :
- Tiểu tử không biết chết là gì. Ngươi vừa ngạo mạn vừa ngu đần nữa.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên lớn tiếng gọi :
- Chu Tịnh, Giãn Tùng.
Hai gã môn hạ của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên bước vào. Cả hai cùng ôm quyền xá Cuồng Tà Du Hạo Nhiên :
- Sư tôn chỉ huấn.
Chỉ Hoàng Thiếu Hoa, Du Hạo Nhiên nói :
- Ngắt đầu tên tiểu tử thúi đó cho ta.
Cả hai cùng lên tiếng đáp lời lão :
- Tuân lệnh sư tôn.
Chu Tịnh và Giãn Tùng quay lại Hoàng Thiếu Hoa. Chàng lắc đầu nói với Cuồng Tà Du Hạo Nhiên :
- Hê... Thiếu Hoa đánh cược với tôn giá chứ đâu đánh cược với hai vị đại ca đây.
Du Hạo Nhiên gắt giọng đáp lời Thiếu Hoa :
- Tiểu tử thúi... Bổn Cuồng là trưởng bối bề trên của ngươi sao giao thủ với ngươi được. Chu Tịnh và Giãn Tùng đủ bứt đầu ngươi rồi mà không cần đến Bổn Cuồng.
Lão vung tay :
- Hai người hành sự đi.

Hai gã Chu Tịnh và Giãn Tùng bước đến trước mặt Thiếu Hoa. Cả hai toan mở lời nói thi Thiếu Hoa lên tiếng trước :
- Nhị vị đại ca muốn giao thủ với Hoàng Thiếu Hoa cũng được. Nhưng trước khi giao thủ, hãy cởi áo ra đi.
Chu Tịnh nhướng cao đôi chân mày chỏi xể :
- Sao đánh nhau mà lại cởi áo ?
- Đó là cái lệ. Nếu không cởi áo thi sợ hư mất áo làm sao. Hai vị đại ca sợ Thiếu Hoa mà không dám cởi áo giao thủ với tại hạ.
Giãn Tùng nói :
- Song sát không biết gì đâu... Ngươi lầm rồi.
Giãn Tùng nhìn sang Chu Tịnh :
- Chu huynh... Huynh đệ chúng ta cởi áo đánh với gã một trận sống mái.
- Được.
Giãn Tùng và Chu Tịnh vừa cởi dây đai, toan lột bỏ áo. Khi đôi tay của hai người còn vướng trong hai ống tay áo thì bất thình lình Thiếu Hoa xuất thủ, dùng mũi kiếm điểm vào tịnh huyệt của hai gã đó.
Thiếu Hoa nói :
- Hai người thua rồi.
Chu Tịnh thừ người :
- Ngươi...
Giãn Tùng nói :
- Ngươi hành động như vậy đâu phải anh hùng mã thượng.
Thiếu Hoa thản nhiên đáp lời gã :
- Thắng là được rồi... Cần gì là anh hùng mã thượng.
Chu Tịnh và Giãn Tùng sượng chín cả người.
Thấy lối hành xử của Thiếu Hoa, ngay cả Như Băng lẫn Trân Trân cũng bật cười thành tiếng.
Như Băng nghĩ thầm :
"Không ngờ Thiếu Hoa gian trá như vậy." Trong khi đó, Cuồng Tà Du Hạo Nhiên thì nghiến răng ken két.
Thiếu Hoa nghe tiếng nghiến răng của Du Hạo Nhiên, liếc nhìn lại lão:
- Du tôn giá... Bây giờ Thiếu Hoa muốn giết Chu Tịnh và Giãn Tùng chắc còn dễ hơn lấy đồ trong túi mình. Nhưng điều đó Thiếu Hoa không làm, mà chỉ muốn đánh cược với Du tôn giá thôi.
Du Hạo Nhiên rít giọng nói :
- Tiểu Cuồng Tà Hoàng Thiếu Hoa. Bổn Cuồng sẽ tự tay bứt đầu ngươi.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên dấn đến ba bộ.
Như Băng lộ vẻ lo lắng cho Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa nói :
- Thiếu Hoa sẵn sàng giao thủ với tôn giá.

Chàng hất mặt :
- Tới lượt tôn giá cởi quần ra đi.
Du Hạo Nhiên gát giọng hỏi :
- Bổn Cuồng sao phải cởi quần ?
- Đó là cái lệ của Thiếu Hoa.
- Tên tiểu tử thúi này tưởng Bổn Cuồng ngờ nghệch như hai tên môn hạ vô dụng của ta ư ? Hừ.... Ngươi nghĩ có thể gạt được Bổn Cuồng à ?
Thiếu Hoa giả lả cười :
- Tôn giá không cởi quần thì cũng được thôi. Chứ phàm đối thủ của Thiếu Hoa khi giao thủ với Thiếu Hoa không cởi áo thì phải cởi quần.
- Cái lệ của ngươi đúng là quái gở.
- Vì Thiếu Hoa là Tiểu Cuồng Tà.
- Còn ta là Đại Cuồng Tà.
- Tiểu Cuồng Tà hay Đại Cuồng Tà thì cũng thế thôi.
Thiếu Hoa phá lên cười khanh khách.
Nghe chàng cười, chân diện họ Du cau có hẳn lại. Lão cất lời bằng chất giọng khe khắt bất nhân :
- Tiểu tử thúi... Ngươi cười cái gì... Bộ ngươi sắp chết nên thích thú lắm à ?
- Không không...
- Thế ngươi cười cái gì ?
- Thiếu Hoa cười tôn giá đó.
- Bổn Cuồng có cái gì khiến ngươi cười ?
- Ta cười vì Cuồng Tà Du tôn giá sợ Hoàng Thiếu Hoa.
- Ta mà sợ một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt như ngươi ư ? Rõ là sàm ngôn. Nói càn không biết ngượng là gì ?
- Chính Du tôn giá mới là người không biết ngượng.
- Tiểu tử nói ra xem nào.
- Cuồng Tà Du Hạo Nhiên tôn giá chắc chắc sợ Thiếu Hoa. Nếu không sợ thì tôn giá đã cởi quần ra đấu với Thiếu Hoa rồi. Đằng này tôn giá lại sợ nên không dám cởi quần đấu với tại hạ. Tôn giá thấy Thiếu Hoa xuất thủ bất ngờ khi nhị vị đại ca đây cởi áo, thế là sinh lòng đố kỵ sợ Thiếu Hoa dụng chính kế sách đó mà không dám làm như họ. Phàm những kẻ có bản lĩnh, tiếng tăm lừng lẫy như Cuồng Tà Du Hạo Nhiên thi còn sợ cái gì nữa... Đằng này, cởi quần cũng sợ. Xem ra Du tôn giá chỉ là người hữu danh vô thực.
Lời nói này của Thiếu Hoa khiến chân diện của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên đỏ bừng. Lão vừa thẹn vừa lúng túng. Du Hạo Nhiên miễn cưỡng nói :
- Thế sao tiểu tử không cởi quần ra đấu với Bổn Cuồng ?
- Cởi thì cởi.... Thiếu Hoa đâu có sợ hãi như Du tôn giá.
Chàng giả lả cười :
- Thiếu Hoa và Du tôn giá cùng cởi quần nhé.

- Nếu ngươi muốn vậy.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Mời Du tôn giá cởi trước.
Du Hạo Nhiên hất mặt :
- Tiểu tử cởi trước đi.
Thiếu Hoa ôm quyền xá :
- Cung kính không bằng phụng mệnh.
Như Băng nhíu mày nghĩ thầm :
"Thiếu Hoa định giỡ trò gì đây ?" Trong khi nàng nghĩ ngợi thì Thiếu Hoa đặt tay vào dây thắt lưng. Chàng không vội cởi dây đai thắt lưng mà nhìn Như Băng với Trân Trân từ tốn nói :
- Như Băng thư thư... Trân Trân nương nương....Theo hai người thì Du tôn giá Cuồng Tà có vận dụng cơ hội Thiếu Hoa vướng tay vướng chân để tập kích không ?
Như Băng lên tiếng :
- Điều đó chắc chắn là không có rồi.
- Sao Như Băng thư thư nghĩ như vậy ?
Như Băng nghị thầm :
"Thiếu Hoa dại dột quá, khờ khạo quá. Cuồng Tà nhất định sẽ tận dụng cơ hội này. Mình phải cản lão mới được." Như Băng thở hắt ra một tiếng rồi ôn nhu nói :
- Cuồng Tà Du Hạo Nhiên tôn giá dù sao cũng là người thành danh trên chốn giang hồ... Đâu phải như Thiếu Hoa chỉ là một kiếm thủ vô danh, nên không thể bắt chước Thiếu Hoa được. Làm như vậy, Cuồng Tà tôn giá Du Hạo Nhiên vô tình bán rẻ danh tự bao nhiêu năm nay của mình. Tôn giá sẽ bị giới võ lâm chê cười. Lập được uy danh lẫy lừng như Du tôn giá đâu phải là chuyện một sớm một chiều.
Thiếu Hoa gật đầu :
- Như Băng thư thư nói đúng. Nhất định Cuồng Tà Du tôn giá không hành xử như Thiếu Hoa rồi.
Thiếu Hoa nói rồi rút ngay sợi dây đai thắt lưng của mình.
Chàng vừa rút dây đai thả xuống đất, hai tay ôm lưng quần.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên phá lên cười.
Lão vừa cười vừa nói :
- Tiểu tử, ngươi khờ quá.... Có cái gì mà ta không làm. Bởi Du mỗ là Cuồng Tà mà.
Thiếu Hoa tròn mắt nhìn lão. Tay chàng vừa cầm kiếm vửa ôm lưng quần khư khư như thể sợ quần tụt xuống chân sẽ biến thành dây trói chân chàng lại.
Thiếu Hoa nói :

- Hê... Cuồng Tà tôn giá không sợ thiên hạ chê cười sao ?
- Ai chê cười Bổn Cuồng, Bổn Cuồng sẽ bứt đầu kẻ đó, có gì phải suy nghĩ chứ. Nhưng trước tiên Bổn Cuồng sẽ học sách của ngươi trị ngươi.
- Không ngờ... Không ngờ... Vậy Thiếu Hoa chỉ có mỗi một cách duy nhất... Tẩu vi là thượng sách.
Chàng vừa nói vừa dợm bộ quay bước.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên thét lên :
- Ngươi chạy xuống âm phủ thì được.
Lão vừa nói vừa nhảy xổ đến Thiếu Hoa, đôi song thủ vươn ra chụp tới thủ cấp chàng. Lão Cuồng tin chắc mười mươi Thiếu Hoa sẽ bị lão thộp trúng, mà chẳng có cách chi đỡ được chiêu thức này hay chạy thoát, bởi chàng đã bị vướng bận phải giữ lưng quần. Nhưng tất cả mọi chuyện đã xảy ra đều ngược lại với ý định của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên.
Lão chỉ kịp nghe Thiếu Hoa nói :
- Cuồng Tà mắc hỡm rồi.
Cùng với lời nói đó, Thiếu Hoa không giữ lưng quần nữa mà quay ngoắt lại. Bằng một chiêu kiếm cực kỳ nhanh và chính xác, phối hợp với bộ pháp cực kỳ chuẩn đích, chàng bước len vào giữ đôi song thủ của Cuồng Tà, còn thanh dị kiếm đã chớp động đặt vào tâm huyệt của lão.
Lão Cuồng đứng sững ra khi mũi kiếm của chàng xuyên qua lớp y trang của lão chạm vào da tạo nên cảm giác như ong chích.
Lão Cuồng nhìn Thiếu Hoa. Đôi thủ pháp với mười ngón chỉ đen kịt còn cách Thiếu Hoa non nửa gang tay. Lão nhìn Thiếu Hoa chằm chằm :
- Sao ngươi không sợ tuột quần ?
- Thiếu Hoa còn dây đai thứ hai. Và chỉ dùng cái mẹo đó để tôn giá chủ quan thôi.... Giao thủ với đối phương, chủ quan tự thị là mình tìm đến tử lộ. Thiên Tống tôn giá dạy cho tại hạ điều đó.
Như Băng nói :
- Thiếu Hoa giết Cuồng Tà đi.
Không màng tới lời nói của Như Băng, Thiếu Hoa nhướng mày nói với Cuồng Tà Du Hạo Nhiên :
- Thiếu Hoa hỏi thật tôn giá nhé.... Giữa cái mạng của tôn giá với viên Tỵ thủy thần châu... Tôn giá chọn thứ nào ?
Thiếu Hoa vừa nói vừa chích mũi kiếm đến trước. Cuồng Tà giật thót ruột. Lão buột miệng :
- Cái mạng.
- Tôn giá rất giống Thiếu Hoa. Còn mạng thì còn tất cả, đúng không nào ?
- Thiếu Hoa... Ngươi nói đúng.
- Thế còn chưa chịu giao Tỵ thủy chuyển luân thần châu.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Tiểu tử còn trò gì nữa không ?
- Thiếu Hoa còn rất nhiều trò để vui đùa với tôn giá.
Cuồng Tà lắc đầu :
- Trên đời này còn ai gian trá hơn ngươi không ?
- Có một Cuồng Tà thì chỉ có một Tiểu Cuồng Tà.
- Hôm nay Bổn Cuồng trao cho ngươi, ngày mai ta cũng đòi lại Tỵ thủy chuyển luân thần châu.
- Đồ ở trong túi tại hạ vẫn chắc hơn trong túi người khác.
Thiếu Hoa mỉm cười chích mũi kiếm đến trước.
Lão Cuồng giật mình nói :
- Tiểu tử không cần làm vậy.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nói :
- Ta có thể thò tay vào ngực áo lấy Tỵ thủy chuyển luân thần châu chứ ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Không cần... Chuyện đó để cho Như Băng thư thư làm được.
Như Băng nhìn Thiếu Hoa :
- Thiếu Hoa lấy mạng lão đi.
Thiếu Hoa gắt gỏng nói với nàng :
- Thiếu Hoa không có cái thú đó.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nói :
- Tiểu tử sợ ta giở trò gian trá à ?
- Phải sợ thôi... Bởi tà đã sợ rồi, đằng này tôn giá là Cuồng Tà thì càng đáng sợ hơn.
- Lão phu sẽ trao cho ngươi Tỵ thủy chuyển luân thần châu.
Thiếu Hoa nhìn thẳng vào mắt lão.
- Thiếu Hoa tin tôn giá.
Thiếu Hoa nói rồi rút kiếm lại.
Như Băng chau mày nghĩ thầm :
"Thiếu Hoa khờ quá... Y có khùng không lại tin vào Cuồng Tà Du Hạo Nhiên." Đúng như Như Băng nghĩ, Thiếu Hoa vừa rút kiếm lại, Cuồng Tà Du Hạo Nhiên đã đổi ngay thái độ.
Lão cười khảy nói :
- Tiểu tử thúi... Ngươi rất khí khái quang minh chính đại. Ngươi tưởng Bổn Cuồng dễ dàng trao Tỵ thủy chuyển luân thần châu cho ngươi à ?
- Du tôn giá nuốt lời ?
- Nếu ngươi đấu với Bổn Cuồng một trận quang minh chính đại... Thắng được Bổn Cuồng.... Lúc đó Bổn Cuồng mới trao cho ngươi báu vật của Bổn Cuồng.
- Lời nói của tôn giá có đáng tin không ?
- Lần này ra sẽ giữ lời hứa với ngươi. ít ra ta cũng tìm được một cái chính

trong cái tà.
- Được... Thiếu Hoa thỉnh giáo cao chiêu của tôn giá.
Thiếu Hoa hoành dị kiếm ngang ngực.
Cuồng Tà giờ không dám xem thương chàng nữa. Lão quan sát cách khai kiếm của Thiếu Hoa, rồi ôn nhu nói :
- Tiểu tử, ngươi cũng có cái thần của một đại cao thủ... Bứt đầu ngươi, Bổn Cuồng cảm thấy tiếc quá. Nhưng Bổn Cuồng không thể để thua ngươi được.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên nói dứt lời, khẽ xoay người, một đạo Vô Minh Thần Chỉ bắn ra điểm tới yết hầu Thiếu Hoa.
Thanh dị kiếm vung ra đón lấy đạo chỉ dó.
Keng...
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên buột miệng thốt :
- Tiểu tử khá lắm.
Lảo vừa nói vừa không ngừng phát tác liên tục những đạo chỉ công dồn dập vào Thiếu Hoa. Thiếu Hoa không né tránh mà vẫn đứng một chỗ đón thẳng vào những đạo chỉ của đối phương.
Gần như đôi cước pháp của chàng chẳng hề nhích động, nhưng thanh dị kiếm thi như một tấm khiên hứng đủ tất cả những đạo chỉ khí của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên.
Lão Cuồng càng công Thiếu Hoa thì càng ngạc nhiên vô cùng. Gần như tất cả những đạo chỉ của lão phóng ra đều bị lưỡi kiếm của Thiếu Hoa gạt đỡ mà chân chàng thì chẳng hề nhích động.
Lão Cuồng rống lên một tiếng :
- Tiểu tử, ngươi phải chết.
Cùng với lời nói đó, Cuồng Tà Du Hạo Nhiên lập lại thế chỉ đầu tiên công Thiếu Hoa. Nhưng lần này lão dụng đến mười hai thành công lực với mục đích đánh bật lưỡi dị kiếm ra khỏi tay chàng.
Ý niệm đó cùng với động tác cực kỳ nhanh, lão dồn công lực phóng chỉ Vô Minh vào tâm huyệt của chàng. Nhưng khi Cuồng Tà vừa phát công thì một ánh chớp bạc nhoáng lên làm loáng mắt lão. Lão chỉ kịp tháo lùi về sau vừa phát công lực vào chỉ pháp. Nhưng khí chỉ không phát ra mà lại phát ra một vòi máu bắn đến Thiếu Hoa nhưng bị lưỡi dị kiếm chặn lại.
Lưỡi kiếm của Thiếu Hoa nhuốm đỏ máu.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên hồi hộp nhìn lại thể pháp mình. Bàn tay phải của lão đã bị tiện đứt một ngón chỉ. Ngón chỉ pháp đó lại chính là ngón chỉ lão vừa phát xuất chiêu công.
Cuồng Tà ngơ ngác hỏi :
- Kiếm của ngươi...
Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng là kiếm của Thiếu Hoa đã làm ra điều đó. Khi Cuồng Tà tôn giá dụng

lại chiêu thức đầu tiên công tại hạ thì Thiếu Hoa đã có cách hóa giải chỉ công của tôn giá rồi. Khi giao đấu, tôn giá không nên dụng lại chiêu công lần thứ hai.
- Ngươi...
Thiếu Hoa dùng kiếm chỉ vào bàn tay đang chảy máu của Du Hạo Nhiên :
- Tôn giá... Máu đang chảy ra kìa.
Cuồng Tà Du Hạo Nhiên gắt gỏng nói :
- Bổn Cuồng không cần ngươi lo.
- Không cần Thiếu Hoa lo... Vậy cũng được.
Cuồng Tà hừ nhạt một tiếng, rồi miễn cưỡng lần tay vào ngực áo giật sợi dây đeo Tỵ thủy thần châu đặt lên bàn. Lão rít giọng nói :
- Lão phu nhất định sẽ gặp lại ngươi.
Lão nói xong giu? mạnh hai ống tay áo lao thẳng ra ngoài, bỏ mặc lại Chu Tịnh và Giãn Tùng.
Thiếu Hoa đến giải khai huyệt đạo cho hai gã đó.
Chu Tịnh và Giãn Tùng nhìn Thiếu Hoa rồi lao nhanh ra cửa.
Ba người kia đi rồi, Thiếu Hoa mới bước đến giải khai huyệt đại cho Trân Trân.
Được giải huyệt, Trân Trân vội vận lại trang phục. Nàng nhìn Thiếu Hoa :
- Đa tạ công tử...
- Nương nương đi đi.
Trân Trân buông tiếng thở dài. Nàng lườm Như Băng gằn giọng nói :
- Ma nữ... Ta sẽ gặp lại ngươi.
Trân Trân liếc trộm Thiếu Hoa rồi rảo bước đi nhanh ra khỏi cốc xá.
Còn lại Như Băng với Thiếu Hoa.
Như Băng trang trọng nói :
- Thiếu Hoa công tử có cơ hội sao còn để cho bọn ma đầu kia chạy thoát chứ ?
- Thiếu Hoa không có cái thú giết người như nàng.
Chàng nhặt lấy viên Tỵ thủychuyển luân thần châu của Cuồng Tà Du Hạo Nhiên đặt vào tay Như Băng.
- Thiếu Hoa trả lại ân của Như Băng thư thư đó.
Thiếu Hoa lấy luôn viên Tỵ độc châu trả lại cho Như Băng.. Chàng quay bước toan bỏ đi nhưng Như Băng gọi lại.
- Thiếu Hoa công tử định bỏ đi một mình ? Công tử không có ý định đi cùng với Như Băng sao ?
Thiếu Hoa nhìn lại nàng, mỉm cười nói :
- Thiếu Hoa và thư thư không có cùng một con đường đi chung với nhau. Nên Thiếu Hoa không thể đi cùng với thư thư được. Cáo từ.
Thiếu Hoa quay bước bỏ đi thẳng không ngoái đầu nhìn lại. Như Băng bước

ra cửa cốc xá nhìn theo Thiếu Hoa.
Nàng nghĩ thầm :
"Chừng nào Như Băng mới có thể gặp lại Thiếu Hoa ?" Nghĩ điều này, chàng cảm nhận cái gì đó muộn phiền man mác lan tỏa trong thần thức của mình.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 33
Đột Biến Muôn Trùng

Tòa Tụ nghĩa đường chìm trong màn nước đêm trắng xóa. Thỉnh thoảng một tếng sấm lại trỗi lên. Chỉ tiếng sấm thôi cũng khiến cho hơn ba mươi môn khách của Tụ nghĩa đường lo lắng nhìn ra cửa. Mặc dù có rượu thịt ê hề nhưng người nào cũng có vẻ mặt căng thẳng tột cùng, chẳng màng đến rượu thịt.
Ba mươi môn khách của Tụ nghĩa đường đều là những nhân vật hảo hán trên giang hồ, nhưng xem chừng ai nấy cũng rất căng thẳng. Họ căng thẳng vì đã có huyết thư của Thiên sứ bóng tối gởi cho Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia kính. Cái tin về Phi Yến Thiên Trang lẫn Tử Vong Cốc, rồi đến Tuệ Giác đại lão hòa thượng đã vong mạng bởi Thiên sứ bóng tối khiến ai cũng lo âu ra mặt. Những nhân vật kia đâu phải là những cao thủ tầm thường, nếu không muốn nói họ đều là những đại cao thủ đếm trên đầu ngón tay.
Thế nhưng tất cả đều đã chết, chính điều đó làm ra sự căng thẳng trong tòa Tụ nghĩa đường.
Thậm chí trong đám môn khách đã có người định rời khỏi Tụ nghĩa đường để tránh tai họa. Nhưng họ còn lưỡng lự, bởi dù sao Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính đã từng đối đãi với họ chẳng khác nào thượng khách. Cái nghĩa, cái ân cùng với sự lo âu khiến cho không khí trong đại sảnh đường Tụ nghĩa căng thẳng vô cùng.
¨m...
Một tia sét trời đánh xuống tấm bảng sơn son thếp vàng khắc dòng chữ thảo "Tụ nghĩa đường". Tia sét đó chẻ đôi tấm bảng sơn son thếp vàng, cháy sém, đổ sầm xuống đất. Hiện tượng đó xảy ra khiến bọn môn khách trong Tụ nghĩa đường càng lo lắng hơn nữa.
Mọi người đổ dồn nhìn ra ngoài. Ai nấy đều buột miệng buông tiếng thở dài vì cho đó là điềm gở.
Ba người trong bọn môn khách của Tụ nghĩa đường là Tam Cái :
Tào Thôi, Dị Cung và Thành Mộ, bước ra ngoài hiên.
Nhứt Cái Tào Thôi nhìn qua hai vị bằng hữu :
- Có lẽ đây là ý trời đối với Đổ đường chủ.
Nhị Cái Dị Cung khẽ gật đầu :
- Huynh nghĩ sao ?
Nhứt Cái nhìn sang Tam Cái.

Suy nghĩ một lúc, Nhứt Cái nói :
- Đã là ý trời... Chúng ta không nên cãi lại ý trời.
Tam Cái khẽ gật đầu :
- Huynh nói rất đúng. Đã là ý trời, chúng ta có cãi lại cũng vô ích thôi. Vậy chúng ta nên rời khỏi nơi đây.
Nhứt Cái tào Thôi gật đầu.
Nhị Cái nhỏ giọng nói :
- Huynh lựa lời nói với chư vị bằng hữu một tiếng.
Nhứt Cái Tào Thôi khẽ gật đầu.
Y nhìn lại quần hùng, ôm quyền nói :
- Chư vị bằng hữu nghĩ sao về hiện tượng vừa rồi ?
Mọi người im lặng.
Tào Thôi buông tiếng thở dài rồi tằng hắng nói :
- Chư vị huynh đệ... Hiện tượng sét đánh vào tấm bảng Tụ nghĩa đường vừa rồi, theo ý của Tào mỗ đó là ý trời... Trong chúng ta hẳn không ai muốn cãi lại ý trời.
Buông tiếng thở dài, Tào Thôi lại nói tiếp :
- Ba huynh dệ của Tào mỗ rất muốn ở lại giúp Đổ đường chủ, nhưng rất tiếc... Chúng tôi đành phải ra đi vì đây là ý trời. Mong chư huynh đệ miễn thứ cho Tào mỗ.
Tào Thôi nói rồi cùng với Nhị Cái Dị Cung và Tam Cái Thành Mỗ ôm quyền xá quần hào.
Ba người chưa kịp xá thì một tiếng hừ nhạt cất lên. Ngay sau tiếng hừ nhạt nhẽo đó là một thiếu nữ trạc mười tám đôi mươi bước ra.
Tào Thôi miễn cưỡng nói :
- Tiểu thư miễn thứ cho Tam Cái.
Đồ Gia Uyển Nhi nhìn Tam Cái bằng ánh mắt khe khắt. Nhận ánh mắt khe khắt của nàng, Tam Cái không khỏi thẹn thùng.
Đồ Gia Uyển Nhi nói :
- Ba vị bá bá có đi thì đi đi, sao còn định làm lung lay dũng khí của các vị thúc thúc bá bá khác. Gia phụ đối đãi với ba vị bá bá như thế nào thì tất cả những người khác đã biết. Khi làm môn khách của Tụ nghĩa đường, ba vị bá bá đã từng nói sẽ cùng gia phụ họa cùng chia, phúc cùng hưởng. Nay chỉ một tia sét trời đã khiến ba vị quên ngay lời nói đó. Thiên hạ nói... Kẻ ăn mày thường chỉ biết đến cái ăn uống chứ chẳng có nghĩa có tình. Quả không sai.
Lời nói này của Đồ Gia Uyển Nhi khiến Tam Cái sượng chín mặt.
Tào Thôi nói :
- Đồ tiểu thư... Đừng hiểu lầm Tam Cái chúng tôi.
- Đồ Gia Uyển Nhi không hiểu lầm ba vị đâu... Mà hiểu rất rõ ba vị bá bá

đang nghĩ gì. Uyển Nhi không ép ba vị Ở lại.
Nàng chỉ ra cửa :
- Tam Cái nên đi ngay lúc này. Kẻo Thiên sứ bóng tối xuất hiện ba vị lại không kịp đi đó. Giữ được cái mạng ngày nào thì ngày đó còn hưởng thụ rượu thịt. Ba vị ráng giữ lấy mạng để ăn và uống.
Lời nói này của Đồ Gia Uyển Nhi khiến cho Tam Cái tức lồng lộn.
Nhị Cái Dị Cung quát lớn :
- Tiểu nha đầu thối tha kia... Ngươi dám vọng ngôn hỗn láo với Tam Cái ư ?
Nhị Cái Dị Cung vừa nói vừa dấn bộ đến Đồ Gia Uyển Nhi, nhưng Nhứt Cái Tào Thôi đã cản lại :
- Nhị đệ...
Dị Cung thở hắt ra một tiếng :
- Nhị đệ muốn dạy cho tiểu nha đầu này bài học kính trọng trưởng bối.
Nhứt Cái lắc đầu :
- Đừng làm vậy. Đồ Gia Uyển Nhi tiểu thư còn nhỏ tuổi không biết gì. Đừng nệ hà lời nói của Đồ Gia tiểu thư.
Nhứt Cái lại nhìn Đồ Gia Uyển Nhi :
- Đồ Gia tiểu thư... Tam Cái không phải là hạng người tham sống sợ chết đâu... Mà đây là ý trời. Đã là ý trời thì Tam Cái không thể cãi lại được.
Đồ Gia Uyển Nhi khoác tay cướp lời Nhứt Cái Tào Thôi :
- Bấy nhiêu đó đủ rồi... Tam Cái có ở lại Tụ nghĩa đường thì cũng chỉ tốn cơm và thức ăn thôi... Ba vị có thể đi đừng nói gì cả.
Tào Thôi cau mày miễn cưỡng nói :
- Tiểu thư đã nói vậy thì mai hậu Tam Cái sẽ trả lại rượu và thịt cho Tụ nghĩa đường.
Đồ Gia Uyển Nhi cười khảy rồi nói :
- Tam Cái trả tới thì Đồ Gia Uyển Nhi sẽ nhận.
Nhị Cái hừ nhạt toan mở lời nhưng Nhứt Cái cản lại :
- Chúng ta đi thôi.
Đồ Gia Uyển Nhi khoanh tay trước ngực im lặng không cản chân họ. Ba người vừa dợm bước toan rời Tụ nghĩa đường thì một cỗ xe độc mã được kéo bởi con ngựa còm cõi tiến vào Tụ nghĩa đường.
Sự xuất hiện của chiếc xe độc mã khiến người nào cũng lo lắng ra mặt. Bất giác tất cả môn khách đều đặt tay vào binh khí. Họ chờ đợi cỗ xe đang tiến về phía mình bằng tất cả sự căng thẳng tột cùng.
Mộ gã môn khách nhíu mày khi nhận ra người ngồi trên ghế xà ích cầm cương :
- Lại Xương Uy...
Cỗ xe độc mã dừng trước Tụ nghĩa đường. Xương Uy và Thiếu Hoa bước xuống.Tam Cái nhìn hai người.

Thấy mọi người chăm chú nhìn mình, Thiếu Hoa và Xương Uy chau mày.
Thiếu Hoa ôm quyền xá quần hùng rồi nói :
- Tại hạ Hoàng Thiếu Hoa muốn diện kiến Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính.
Nhứt Cái nói :
- Tiểu tử... Ngươi có chuyện gì muốn gặp Đồ đường chủ ?
- Đây là chuyện rêng của tại hạ... Thiếu Hoa chỉ có thể nói riêng với đường chủ Tụ nghĩa đường chủ mà thôi.
Nhứt Cái nói :
- Thiên sứ bóng tối phái ngươi đến phải không ?
Thiếu Hoa nheo mày :
- Vãn sinh chẳng do ai phái đến cả mà tự mình đến.
Nhứt Cái Tào Thôi nheo mày nhìn chàng.
Đồ Gia Uyển Nhi bước đến trước mặt Thiếu Hoa :
- Công tử... Đồ Gia Uyển Nhi thay gia phụ bồi tiếp công tử.
Thiếu Hoa nhìn nàng :
- Cô nương là người thân của đường chủ Đồ Gia Kính ?
Đồ Gia Uyển Nhi gật đầu :
- Gia phụ lâm trọng bệnh, không thể tiếp công tử được. Đồ Gia Uyển Nhi tiếp người được chứ ?
Thiếu Hoa giả lả cười :
- Tất nhiên là được rồi.
Đồ Gia Uyển Nhi ôm quyền :
- Mời công tử vào trong.
Thiếu Hoa cùng Đồ Gia Uyển Nhi bước vào trong Tụ nghĩa đường.
Nàng vừa đi vừa nói :
- Công tử có chuyện gì quan trọng muốn gặp riêng gia phụ ?
- Tại hạ có một đề nghị muốn thương thảo với Tụ nghĩa đường chủ.
- Vậy Đồ Gia Uyển Nhi có thể nghe đề nghị của công tử được không ?
- Tất nhiên là được rồi.
Đồ Gia Uyển Nhi đưa Thiếu Hoa vào gian biệt phòng trên tầng thượng của tòa Tụ nghĩa đường. Nàng bày chén rượu ra bàn.
Uyển Nhi bưng vò rượu chuốc ra chén. Thiếu Hoa quan sát nàng. Nàng vận võ phục màu hồng nhạt, thắt đai trắng, tóc cắt ngắn ngang vai, còn thắt hai búi, trông chẳng có vẻ gì là một tiểu thư khuê các.
Chuốc đầy chén rượu, Uyển Nhi mới ngồi xuống đối mặt với Thiếu Hoa :
- Uyển Nhi muốn nghe công tử nói đề nghị của công tử với gia phụ.
Thiếu Hoa lưỡng lự nhìn nàng :
- Tại hạ mạn phép hỏi Đồ Gia tiểu thư một câu có được không ?
Nàng gật đầu :

- Công tử cứ nói.
- Tiểu thư có thể thay Đồ đường chủ quyết định những chuyện trọng đại không ?
Đôi chân mày Uyển Nhi nhíu lại. Nàng lộ vẻ suy nghĩ rồi nói :
- Nếu những chuyện không ngoài khả năng, Uyển Nhi có thể thay thế phụ thân quyết định.
Thiếu Hoa mỉm cười nói :
- Nhi nữ như tiểu thư quả là khó tìm trong thiên hạ.
Nàng khách sáo đáp lời chàng :
- Công tử quá khen. Vậy công tử có thể nói cho Uyển Nhi biết đề nghị của công tử đối với Tụ nghĩa đường của chúng tôi không ?
Thiếu Hoa bưng chén rượu :
- Tại hạ mạn phép uống chén rượu của tiểu thư được chứ ?
Nàng gật đầu :
- Mời công tử...
Thiếu Hoa bưng chén chìa đến trước. Uyển Nhi cũng bưng chén của mình.
Nàng khẽ gật đầu với chàng :
- Mời...
- Mời tiểu thư.
Hai người cùng cạn chén.
Uyển Nhi quan sát Thiếu Hoa. Uống cạn chén rượu đó, Thiếu Hoa cảm nhận rõ mồn một men rượu nóng lan tỏa khắp châu thân chàng, khiến cho sắc diện chàng đỏ bừng.
Uyển Nhi ôn nhu nói :
- Hình như công tử không quen uống rượu Bồ Đào Thổ Lổ Phồn.
Chàng gượng cười, gật đầu :
- Tửu lượng của tại hạ rất kém... Không như những người khác.
- Những người có tửu lượng nhiều chưa hẳn là anh hùng trong thiên hạ.
- Đa tạ tiểu thư đã cho tại hạ lời nói này.
Thiếu Hoa nhìn vào ánh mắt nàng, ôn nhu nói :
- Tại hạ sợ nói ra đề nghị của mình... tiểu thư không quyết định được.
Chân diện Uyển Nhi sa sầm. Nàng miễn cưỡng nói :
- Công tử nói vậy có ý xem thường Uyển Nhi ư ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Tại hạ đúng là không có ý xem thường Uyển Nhi cô nương đâu. Mà chỉ lo lắng tiểu thư không quyết định được mà thôi. Một khi tiểu thư không quyết định được, tại hạ nói ra cũng chỉ vô ích. Thậm chí còn sợ người của Tụ nghĩa đường hiểu lầm tại hạ nữa.
Uyển Nhi chau mày nghiêm giọng nói :
- Công tử cứ nói... Nếu như Uyển Nhi không quyết định được sẽ trình lên

lão nhân gia.
Thiếu Hoa đứng lên ôm quyền xá nàng :
- Tại hạ vô cùng cảm kích khí khái trưởng thượng của Đồ Gia tiểu thư.
Nàng khoác tay :
- Công tử đừng khách sáo mà.
- Tại hạ không khách sáo đâu, mà thật lòng tại hạ đó.
- Nếu công tử không khách sáo hãy nói cho Uyển Nhi biết đề nghị của người.
Thiếu Hoa khẽ gật đầu.
Đồ Gia Uyển Nhi chuốc rượu vào chén chàng. Chờ nàng đặt bầu rượu xuống bàn mới nói :
- Thiếu Hoa đến Tụ nghĩa đường của đường chủ lần này vì huyết thư của Thiên sứ bóng tối.
Uyển Nhi nhìn sững chàng. Nàng gằn giọng trang trọng nói :
- Công tử là người của Thiên sứ bóng tối ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Không phải.... Nhưng mặt nào đó tại hạ có mối quan hệ với Thiên sứ bóng tối.
- Công tử có mối quan hệ với Thiên sứ bóng tối ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng.
Uyển Nhi nghiêm giọng nói :
- Vậy công tử có đề nghị gì với Tụ nghĩa đường ?
Thiếu Hoa lưỡng lực, rồi trang trọng nói :
- Thiếu Hoa biết không khi Thiên sứ bóng tối trao huyết thư thì sẽ hành động đạt mục đích bằng được. Nên mới đến gặp Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính.
- Thiên sứ bóng tối bản lĩnh như vậy à ?
- Tiểu thư hãy tin tại hạ. Vì bên cạnh Thiên sứ bóng tối còn có Trương Thiên Tống tôn giá. Hẳn tiểu thư biết Thiên Tống là ai rồi.
Uyển Nhi chau mày :
- Chẳng lẽ Trương hiệp là người của Thiên sứ bóng tối ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng.
- Vậy còn công tử ?
- Tại hạ chỉ có mối quan hệ thôi. Nhưng tại hạ và Thiên sứ bóng tối không có chung một con đường.
Uyển Nhi chỉ chén rượu của Thiếu Hoa :
- Mời công tử.
- Mời tiểu thư.

Hai người cùng cạn chén một lần nữa.
Nàng đặt chén xuống trước mặt, nhìn Thiếu Hoa nghiêm giọng hỏi :
- Công tử đến Tụ nghĩa đường có đề nghị gì ?
Thiếu Hoa lưỡng lự rồi nói :
- Tại hạ chỉ cần Tụ nghĩa đường trao lại viên chuyển luân thần châu Tỵ kim. Thiếu Hoa sẽ đổi mạng của Tụ nghĩa đường chủ bằng viên chuyển luân thần châu đó với Thiên sứ bóng tối.
Uyển Nhi chỏi tay lên bàn từ từ đứng lên.
Nàng nhìn Thiếu Hoa gần như không chớp mắt.
Thấy nàng nhìn mình chằm chằm, Thiếu Hoa buột miệng hỏi :
- Đề nghị của Thiếu Hoa khiến tiểu thư không quyết định được, đúng không ?
Thở hắt ra một tiếng, Thiếu Hoa nói :
- Thiếu Hoa còn có điều muốn thỉnh giáo Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính nữa.
Uyển Nhi trang trọng nói :
- Công tử dựa vào Thiên sứ bóng tối và Trương Thiên Tống tôn giá nên muốn ép Tụ nghĩa đường của Uyển Nhi giao Tỵ kim thần châu ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Tiểu thư đã hiểu lầm tại hạ... Thiếu Hoa không có ý đó đâu. Tại hạ đến Tụ nghĩa đường của tiểu thư vì cái lợi cho Tụ nghĩa đường.
Nàng cướp lời chàng :
- Lợi gì ?
- Đúng ra tâm của tại hạ không muốn Tụ nghĩa đường rơi vào kiếp họa trùng trùng.
- Ý công tử muốn nói... Nếu Tụ nghĩa đường không trao Tỵ kim thần châu thì kiếp họa sẽ giáng ngay xuống Tụ nghĩa đường của Uyển Nhi ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Tại hạ nghĩ như vậy.
Uyển Nhi cười khảy rồi nói :
- Công tử quá đề cao Thiên sứ bóng tối và Trương Thiên Tống rồi đó. Công tử hãy nhắn với Thiên sứ bóng tối, nếu như có bản lĩnh thì cứ đến Tụ nghĩa đường đoạt Tỵ kim thần châu của gia phụ.
Thiếu Hoa nghe Uyển Nhi thốt câu này, chỉ còn biết lắc đầu buông tiếng thở dài. Chàng ngập ngừng nói :
- Thại hạ thật lòng muốn điều tốt cho Tụ nghĩa đường chủ mà thôi. Mong tiểu thư hiểu cho tại hạ.
- Uyển Nhi ghi nhận lòng tốt của công tử.... Nhưng chắc chắn đề nghị của công tử không được Uyển Nhi chấp nhận đâu. Uyển Nhi không tiếp nhận và cũng không báo với gia phụ.

Thiếu Hoa cau mày :
- Sao tiểu thư lại không báo với Đồ đường chủ ? Có thể Đồ đường chủ sẽ tiếp nhận đề nghị của Thiếu Hoa.
Uyển Nhi mỉm cười rồi nói :
- Dâng nạp Tỵ kim chuyển luân thần châu cho Thiên sứ bóng tối chẳng khác nào bán rẻ danh dự Tụ nghĩa đường bao năm qua.
Thiếu Hoa nhìn nàng khẽ lắc đầu :
- Đa tự có là gì đâu. Tiểu thư nên nghĩ đến họa kiếp của Tụ nghĩa đường và phụ thân cô nương thì hơn.
Nàng nhìn Thiếu Hoa cười khảy :
- Uyển Nhi đã nói với Thiếu Hoa công tử... Nếu Thiên sứ bóng tối có bản lĩnh thì cứ đến Tụ nghĩa đường đoạt Tỵ kim thần châu.
- Tiểu thư đã quyết định như vậy à ?
- Uyển Nhi quyết định như vậy.
Thiếu Hoa thở ra. Chàng chán nản nói :
- Vậy là tiểu thư quyết định không tiếp nhận đề nghị của tại hạ.
Nàng gật đầu, buông một câu lạnh lùng, cộc lốc :
- Không.
Thiếu Hoa đứng lên :
- Nếu như Thiếu Hoa không biết Đồ Gia Kính đường chủ đã từng bỏ ngân lượng giúp bá tính thì tại hạ đã không tới đây.
Uyển Nhi ôm quyền nhu hòa nói :
- Thịnh tâm của công tử, Uyển Nhi ghi tạc. Nhưng đề nghị của công tử.... Uyển Nhi không thể tiếp nhận được.
Thiếu Hoa miễn cưỡng nói :
- Tiểu thư có thể cho tại hạ gặp được gặp thân phụ của tiểu thư được chứ ?
Uyển Nhi lắc đầu :
- Không được. Gia phụ lúc này đang lâm trọng bệnh, không thể tiếp công tử.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Công sức của tại hạ vượt ngàn dặm đến Hàm Dương vô ích thật.
Nàng nhỏ nhẻ đáp lời chàng :
- Công tử miễn thứ cho Uyển Nhi.
Uyển Nhi vừa nói vừa chuốc rượu ra chén cho Thiếu Hoa.
- Uyển Nhi mượn chén rượu Bồ Đào Thổ Phồn Tửu tiễn công tử.
Thiếu Hoa thở ra.
Chàng bưng chén rượu.
- Thật lòng tiểu thư không tiếp nhận lời đề nghị của tại hạ ?
Nàng gật đầu.
Thiếu Hoa dốc chén rượu uống cạn rồi nói :
- Tại hạ không còn gì để nói với tiểu thư nữa. Tiếc thật.

Thiếu Hoa đặt chén rượu xuống bàn.
Uyển Nhi nói :
- Thiếu Hoa công tử có mối quan hệ với Thiên sứ bóng tối. Uyển Nhi không thể lưu công tử ở lại Tụ nghĩa đường. Công tử miễn thứ cho Uyển Nhi.
- Tại hạ không dám làm phiền tiểu thư.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Cáo từ.
Chàng dợm bước thì cửa thư phòng dịch mở. Một gã gian nhân Tụ nghĩa đường hối hả bước vào.
Y khẩn trương nói :
- Tiểu thư... Có chuyện xảy ra rồi.
Uyển Nhi cau mày nói :
- Chuyện gì ?
Gã gia nhân lắp bắp nói :
- Tất cả... Tất cả... Tất cả....
Gã gia nhân không thể nói được mà cứ lắp ba lắp bắp, Uyển Nhi cáu gắt nạt lớn :
- Ngươi không nói được à ?
- Dạ, tất cả môn khách đều bị trúng độc.
Gã gia nhân cố lắm mới nói hết lời mình :
- Họ.... Họ sắp chết hết rồi.
Uyển Nhi gằn giọng :
- Thiên sứ bóng tối giở thủ đoạn đê tiện như vậy à ?
Nàng nhìn lại Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa miễn cưỡng nói :
- Tiểu thư.... Tại hạ sẽ cùng với tiểu thư xuống dưới xem như thế nào.
Đừng nhìn tại hạ bằng ánh mắt đó.
Nàng lườm Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa và Uyển Nhi rời biệt phòng quay trở lại gian đại sảnh của tòa Tụ nghĩa đường. Một cảnh tượng khiến cho Thiếu Hoa lẫn Uyển Nhi phải nhăn mặt.
Quần hùng nằm la liệt trên sàn gạch. Người nào cũng ôm đan điền rên rỉ. Sắc mặt tái nhờn tái nhợt, có người nôn thốc nôn tháo. Có người đại tiện cả ra quần. Cả gian đại sảnh trông thật gớm ghiếc, dơ bẩn.
Trong góc đại sảnh, Tam Cái đang vây quanh Lại Xương Uy.
Thiếu Hoa thấy Tam Cái chực công Xương Uy liền lên tiếng :
- Dừng tay...
Tam Cái Tào Thôi, Dị Cung và Thành Mộ đồng nhìn lại Thiếu Hoa.
Chàng nhanh chân bước đến trước mặt ba người.
Nhứt Cái Tào Thôi nói :

- Thiếu Hoa tiểu tử... Phải chăng ngươi đã thừa lịnh của Thiên sứ bóng tối đến đây nhằm đánh lạc hướng khiến mọi người không phòng bị mà hạ độc phải không ?
Thiếu Hoa cau mày :
- Thiếu Hoa và Xương Uy mới đến làm sao hạ độc được ?
Chàng nghiêm giọng nói :
- Độc ở đâu, ba vị trưởng lão cớ sao lại trút lên đầu tại hạ và Lại lão bộc ?
Chàng nhìn lại Uyển Nhi :
- Thiếu Hoa và Lại lão bộc không phải là người dụng độc công.
Uyển Nhi bưng bầu rượu mở nắp. Nàng chuốc rượu ra chén rồi lấy cây trâm cài tóc nhúng vào. Cây trâm nhanh chóng đổi qua màu đen kịt.
Uyển Nhi nói :
- Độc trong rượu.
Thiếu Hoa nhìn Tam Cái :
- Lạ thật...
Uyển Nhi hỏi :
- Công tử thấy gì lạ ?
Thiếu Hoa nhìn Tam Cái :
- Tất cả mọi người đều trúng độc sao chỉ có ba vị lại không trúng độc ?
Nhứt Cái Tào Thôi gắt giọng quát :
- Tiểu tử.... Ngươi nghi ngờ Tam Cái ư ?
Thiếu Hoa khẽ gật đầu :
- Ba vị trưởng lão có quyền nghi ngờ Thiếu Hoa thì ngược lại Thiếu Hoa cũng có quyền nghi ngờ lại ba vị trưởng lão chứ.
Nhị Cái Dị Cung chỉ Lại Xương Uy :
- Tiểu tử... Gã trại chủ Lại Xương Uy kia sao ngươi không nghi ngờ. Y mới đáng nghi ngờ trước đó.
Thiếu Hoa cau mày :
- Tôn giá có bằng cớ gì nghi ngờ Lại lão bộc của vãn bối ?
Hừ nhạt một tiếng, Dị Cung nói :
- Huynh đệ Dị mỗ không trúng độc chẳng qua không thèm uống rượu của Tụ nghĩa đường khi nha đầu Uyển Nhi xúc phạm... Còn gã họ Lại thì uống rượu nhưng lại biết giải độc trong rượu.
Thiếu Hoa sửng sờ :
- Lại lão bộc biết hóa giải độc công trong rượu ư ? Sao còn đứng đó không giải độc cho mọi người ?
Xương Uy bối rối nói :
- Thiếu gia.... Lại bộc nhân có nói với ba lão ăn mày thúi đây nhưng họ đâu có tin Lại bộc nhân hành sự.
Thiếu Hoa nhìn lại Tam Cái và Uyển Nhi, trang trọng nói :

- Ba vị trưởng lão... Uyển Nhi cô nương... Tại hạ xin lấy thủ cấp của mình bảo chứng cho sự trong sạch của Lại Xương Uy.
Uyển Nhi gật đầu.
Thiếu Hoa quay lại Lại Xương Uy :
- Lại lão bộc... Hóa giải độc công cho mọi người đi.
- Thiếu gia chỉ cần đưa tất cả mọi người đi ra ngoài trời mưa... Nước sẽ giải độc cho họ.
- Vậy sao ?
Xương Uy gật đầu :
- Xương Uy biết bởi vì đã từng trúng phải thứ độc công quái gở này của Độc Nhân... Lần đó Độc Nhân tha mạng cho Xương Uy nên chỉ cách giải thứ độc công này.
- Vậy thì còn chờ gì nữa ?
Thiếu Hoa và Xương Uy cùng bọn gia nhân của Tụ nghĩa đường khiêng quần hùng bỏ ra ngoài trời mưa. Trong khi Uyển Nhi chuẩn bị sẵn một bếp lửa thật lớn ngay giữa đại sảnh.
Nước mưa như thể gội rửa độc công trong nội thể quần hùng. Từng người một tùy theo nội lực bản thân mà trở lại đại sảnh. Họ quanh quần bên đống lửa Uyển Nhi đã đốt sẵn để hơ ấm lại người.
Thiếu Hoa thở phào một tiếng.
Chàng phấn khích nói với Lại Xương Uy :
- Lại lão bộc đã làm một chuyện lớn mà sau này có chết chắc chắn cũng được Phật Tổ Như Lai đưa về Niết Bàn.
Lại Xương Uy nhăn mặt, lắc đầu.
Lão nói :
- Nếu có phúc lớn... Xương Uy chỉ muốn quay về Vạn Hương Lầu thôi.
- Lão bộc nhớ Tình má má rồi ư ?
Lại Xương Uy gượng cười nói :
- Khi còn là trại chủ Minh Cương Trại, Lại Xương Uy chẳng bao giờ nhớ đến mụ đó. Nhưng kể từ lúc làm lão bộc cho thiếu gia, chảng biết tự bao giờ Xương Uy cứ mang máng nhớ đến mụ mới chết chứ.
Thiếu Hoa ghé miệng vào tai Lại Xương Uy :
- Lại lão bộc đã biết yêu rồi đó. Lại lão bộc nay đã ngoài tứ tuần thế mà vẫn yêu... Không chừng thiên hạ lại gọi Lại lão bộc là quỷ râu xanh cho coi.
- Thiếu gia...
Thiếu Hoa khoác tay :
- Không sao... Quỷ cũng biết yêu chứ đừng nói là người.
Lại Xương Uy bật cười thành tiếng.
Uyển Nhi bước đến bên hai người. Nàng ôn nhu nói :
- Đa tạ Lại trang chủ và công tử đã giải độc cho Tụ nghĩa đường.

Thiếu Hoa ôm quyền đáp lễ rồi nói :
- Tiểu thư... Đây chẳng qua chúng ta gặp may mắn thôi. Nếu trước đây Lại Xương Uy không trúng độc thì tại hạ và Xương Uy cũng đành bó tay.
Thiếu Hoa nhìn sang Lại Xương Uy :
- Xương Uy lão bộc... Xem như quần hùng phải mang ơn Lại lão bộc rồi đó.
Uyển Nhi nói :
- Thiên sứ bóng tối gởi huyết thư không ngờ lại dùng thủ đoạn độc công...
Nàng nhìn Thiếu Hoa :
- Công tử nghĩ sao về hành động này của Thiên sứ bóng tối ?
Thiếu Hoa sững sờ trước câu hỏi của nàng. Chàng nghĩ thầm :
"Như Băng sao lại hành động như vậy được nhỉ ? Bên cạnh nàng có Trương Thiên Tống. Nếu như nàng hành sự trả thù thì chỉ tìm Đồ Gia Kính đường chủ, chứ đâu giết người bừa bãi được. Hành động này nhất định không phải Như Băng thế thì ai ? Độc Nhân ?" Thiếu Hoa nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Tiểu thư... Tại hạ nghĩ hành động hạ độc công hôm nay vốn không phải do Thiên sứ bóng tối làm đâu.
- Vậy là ai, nếu không phải Thiên sứ bóng tối ?
Thiếu Hoa nghiêm giọng nói :
- Độc Nhân. Có thể Độc Nhân cũng muốn đoạt viên Tỵ kim chuyển luân thần châu nên mới hạ độc.
Vẻ mặt Uyển Nhi lộ vẻ khẩn trương. Nàng nói :
- Thiếu Hoa công tử... Nếu vậy.... Gia phụ Uyển Nhi đang gặp đại họa.
Uyển Nhi hối hả bỏ đi. Thiếu Hoa nhanh chân bước theo nàng. Uyển Nhi cùng Thiếu Hoa bất kể trời mưa xối xả mà đội mưa theo con đường rải sỏi đi băng qua hoa viên đến ngôi biệt lâu phía sau hoa viên.
Ngay trước cửa biệt lâu lổn ngổn năm cái xác của bọn gia nhân Tụ nghĩa đường. Tất cả đều bị tiện đứt yết hầu bằng một thứ binh khí thật sắc bén. Máu còn tươm ra hòa vào nước mưa loang đỏ những bậc tam cấp.
Uyển Nhi biến sắc cùng Thiếu Hoa lao qua cửa.
Hai người vượt qua cửa biệt lầu thì thính nhĩ Thiếu Hoa chợt nghe một âm thanh rít gió buốt cả cột sống.
Vút...
Cùng với âm thanh đó là ánh chớp bạc sáng ngời lao đến chàng như tia chớp.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 34
Vong Tình Hoài Hận

Keng...
ém thanh khô khốc cùng những bông lửa li ti xuất hiện ngay trên lưỡi dị kiếm của Thiếu Hoa. Thật ra nếu Thiếu Hoa không kịp dụng dị kiếm gạt ánh chớp bạc kia đi thì có lẽ chàng cũng đã chung một cái chết với những gã gia nhân của Tụ nghĩa đường.
Bị lưỡi dị kiếm gạt ngang, ánh chớp bạc chuyển hướng ghim vào vách biệt lầu.
Chát...
Thiếu Hoa hoành kiếm trước ngực, đối mặt với chàng là một hắc y nhân vận võ phục bó chẽn. Y che mặt bằng vành lụa đen, chụp cả búi tóc, chỉ còn chừa lại đôi mắt sáng như cú mèo.
Trên ngón tay của hắc y nhân còn chiếc chong chóng đang quay tít trên đầu ngón trỏ.
Uyển Nhi hỏi :
- Ngươi là ai ?
Thiếu Hoa lên tiếng nói theo nàng :
- Tiểu thu không cần hỏi, tại hạ cũng đã biết y là ai rồi.
Chàng nhìn về phía hắc y nhân, ôn nhu nói :
- Tại hạ đoán không lầm chắc các hạ đây phải có khuôn mặt xấu như mặt cóc, đúng không nào ?
Nghe câu nói này của Thiếu Hoa, đôi chân mày của Hắc y dạ hành nhíu lại biểu lộ sự bất mãn.
Thiếu Hoa khoác tay :
- Thiếu Hoa nói không đúng sao các hạ nhíu mày. Phàm những người có bộ mặt xấu như cóc mới phải bịt mặt che mày. Nếu các hạ khôi ngô anh tuấn như tại hạ thì đâu phải che mặt làm gì.
Chàng cười khảy :
- Tại hạ nói đúng chứ... Chắc chắn chân diện của các hạ chẳng thể nào bì được Hoàng Thiếu Hoa. Các hạ phải thừa nhận điều đó.
Gã hắc y dạ hành cất giọng gay gắt oàng oàng :
- Ta hủy bộ mặt khôi ngô anh tuấn của ngươi đây.
Lời còn đọng trên cửa miệng thì hắc y nhân lắc hữu thủ. Chiếc chong chóng trên gón trỏ của gã vụt xẹt đi như ánh tinh sa nhanh không thể tưởng, hướng

thẳng đến chân diện của Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa vung dị kiếm phạt ngang, chém sả vào chiếc chong chóng.
Chát...
Chiếc chong chóng thứ hai bị lưỡi dị kiếm của Hoàng Thiếu Hoa gạt phắt đi, ghim ngay vào dưới chiếc chong chóng thứ nhất. Thiếu Hoa nói :
- Các hạ tập kích lén tại hạ còn chẳng làm gì được. Bây giờ công khai đánh thì sao làm gì được Hoàng Thiếu Hoa. Đến phiên Hoàng Thiếu Hoa đây.
Vừa nói, Thiếu Hoa vừa vũ lộng kiếm chiêu. Một màn ảnh kiếm dày đặc xuất hiện. Màn ảnh kiếm của chàng chưa kịp chụp đến hắc y nhân thì gã quẳng về phía Thiếu Hoa không quả cầu đen kịt tỏa mùi nồng nặc.
Thiếu Hoa vung dị kiếm chém xả vào quả cầu.
Chát....
Hắc y nhân lợi dụng ngay cơ hội đó, phi thân qua cửa sổ cùng lúc có tiếng sầm vang rền phát ra từ quả cầu.
¨m...
Thiếu Hoa chỉ kịp chộp ngang tiểu yêu của Uyển Nhi nằm rạp xuống đất. Khói tỏa mù mịt, cùng với những mảnh vỡ từ vách tường đổ sụp xuống. Thiếu Hoa nằm đè lên người Uyển Nhi. Nàng bịt mặt, toàn thân run rẩy.
Khi màn bụi khói tan hẳn, Uyển Nhi định thần được mới nhận ra Thiếu Hoa đang ấp mặt trên ngực mình. Nàng bẽn lẽn nói :
- Công tử...
Thiếu Hoa nhỏm người ngồi lên :
- Tiểu thư không sao chứ ?
- Còn công tử ?
- Tại hạ cũng không sao.
Nàng đỏ mặt, ngượng ngùng nói :
- Công tử không sao, sao không ngồi lên ?
- Ý...
Chàng chỏi tay đứng hẳn lên rồi nắm lấy tay Uyển Nhi kéo nàng.
Thiếu Hoa phủi bụi bám trên y phục.
Uyển Nhi sực nhớ đến Đồ Gia Kính, chạy về phía cửa biệt phòng. Nàng chẳng nói chẳng rằng đẩy một chưởng tung cửa biệt phòng bước vào.
- Phụ thân.
Tụ nghĩa đường chủ ngồi trên tràng kỹ trong tư thế kiết dà. Người từ từ mở mắt nhìn Uyển Nhi. Đồ Gia Kính có bộ dáng gầy còm, khẳng khiu, nước da nhợt nhạt tái nhờn.
Lão nhìn Uyển Nhi :
- Uyển Nhi... Chuyện gì đã xảy ra ?
Uyển Nhi bước đến trước mặt Đồ Gia Kính :
- Phụ thân... Có thích khách lẻn vào đây giết người của Tụ nghĩa đường.

Nên Uyển Nhi sợ...
- Thiên sứ bóng tối đến rồi à ?
Uyển Nhi lắc đầu :
- Con cũng không biết.
Thiếu Hoa bước vào biệt phòng. Chàng bước đến bên Uyển Nhi ôm quyền xá Đồ Gia Kính.
- Vãn bối Hoàng Thiếu Hoa tham kiến đường chủ.
Nhìn Thiếu Hoa, Đồ Gia Kính từ tốn nói :
- Lão Đồ không biết công tử.
- Tất nhiên tiền bối sao có biết được vãn bối. Bởi vì Thiếu Hoa chẳng co danh tự gì với giới võ lâm giang hồ.
Uyển Nhi nói :
- Gia phụ.... Thiếu Hoa công tử là bằng hữu của Thiên sứ bóng tối.
Đồ Gia Kính nhìn sững chàng.
Uyển Nhi từ tốn thuật lại những gì đã xảy ra cũng như những gì Thiếu Hoa đã nói với nàng.
Thiếu Hoa nói tiếp theo lời Uyển Nhi :
- Đường chủ... Ngoài những gì Uyển Nhi tiểu thư vừa nói, vãn bối còn có chuyện muốn thỉnh giáo đường chủ.
Đồ Gia Kính nhìn chàng chằm chằm :
- Lão Đồ không ngờ công tử lại là bằng hữu của Thiên sứ bóng tối.
Đồ Gia Kính nhìn lại Uyển Nhi :
- Uyển Nhi... Con ra ngoài đi.
Uyển Nhi lưỡng lự.
Đồ Gia Kính nói :
- Uyển Nhi... Con đừng ngại. Cha không bị gì đâu. ít ra với bao nhiêu năm lặn lội trên võ lâm giang hồ, cha biết ai là người tốt ai là người xấu.
Thiếu Hoa nghe lão nói câu này, trong lòng khấp khởi vô cùng. Chàng nhìn sang Uyển Nhi :
- Tiểu thư yên tâm... Tại hạ bảo lãnh cho đường chủ. Có tại hạ Ở đây, muốn hại Đồ tiên sinh phải bước qua xác của Thiếu Hoa.
Uyển Nhi nói :
- Uyển Nhi gởi gia phụ lại cho công tử.
Thiếu Hoa gật đầu.
Uyển Nhi gằn giọng nói :
- Nếu gia phụ có mệnh hệ gì thì Uyển Nhi thề không đội trời chung với công tử đâu.
- Tại hạ biết tính của tiểu thư mà.
Đồ Gia Kính nói :
- Uyển Nhi yên tâm... Cha có thể tự lo được cho bản thân mình. Con đừng

quá lo lắng như vậy mà tạo hiềm khích với Thiếu Hoa công tử.
Thiếu Hoa ôm quyền xá :
- Đa tạ tiên sinh đã mở lời.
Uyển Nhi nhìn lại Thiếu Hoa một lần nữa rồi lui bước. Chờ Uyển Nhi rời hẳn khỏi biệt phòng, Đồ Gia Kính mới nói :
- Công tử hãy đóng cửa lại... Lão Đồ và công tử sẽ đàm đạo với nhau.
Thiếu Hoa đóng cửa cài then rồi quay lại.
Chàng ngồi xuống chiếc đôn kê cạnh bên tràng kỹ. Đồ Gia Kính nhìn Thiếu Hoa một lúc rồi nói :
- Công tử có thật là bằng hữu của Thiên sứ bóng tối không ?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Vãn bối sẵn sàng đem mạng của mình ra bảo chứng cho lời nói này.
Đồ Gia Kính vuốt râu khẽ gật đầu :
- Thế là được rồi... Lão Đồ tin công tử.
Buông một tiếng thở dài, Đồ Gia Kính như nhìn vào một khoảng hư vô nào đó ẩn hiện ngay trước mặt lão. Lão thở dài một lần nữa rồi nói :
- Thời gian qua mau quá... Hồi đó khi cướp xâu chuỗi chuyển luân, lão Đồ biết cái ngày này sẽ đến. Và nó đến thật.
Đồ Gia Kính nhìn Thiếu Hoa :
- Công tử là bằng hữu của Thiên sứ bóng tối, chắc biết chuyện cướp chuyển luân chuỗi ngọc hồi đó chứ ?
Vãn bối chỉ nghe Thiên sứ bóng tối nói lại.... Nhưng người có chuyển luân thần châu đều là kẻ thù của Thiên sứ bóng tối, bởi vì những người đó đã cướp xâu chuỗi chuyển luân và tàn sát toàn gia Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Đồ tiên sinh... Chuyện đó có thật không ?
Đồ Gia Kính suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Chuyện đó đúng là có thật.
Chẳng biết lời nói của Đồ Gia Kính tác động thế nào đến Thiếu Hoa mà chàng buột miệng thở ra nghe thật áo não. Thiếu Hoa nói :
- Gieo gió gặt bảo, gieo oán trả oán. Đồ tiên sinh biết chuyện một ngày người của Hàn gia sẽ trả thù chứ ?
- Lão Đồ đã nghĩ đến điều này. Chuyện mười lăm năm trước, lão Đồ muốn quên nhưng quên không được, nó cứ canh cánh trong tâm lão Đồ.
Đồ Gia Kính buông tiếng thở dài :
- Hôm nay lão biết thời khắc trả nợ đã đến.
Thiếu Hoa có thể giúp tiên sinh.
Đồ Gia Kính nhìn Thiếu Hoa :
- Công tử có nhiệt tâm như vậy, bổn đường chủ cảm kích công tử. Ai có tội với Khai Lộ Sứ năm xưa thì người đó trả. Lão Đồ không nhờ Thiếu Hoa

công tử van xin với Thiên sứ bóng tối, lão Đồ chỉ xin công tử một điều duy nhất...
- Đường chủ xin vãn bối điều gì ?
- Lão sẽ giao lại Tỵ kim chuyển luân thần châu cho cố chủ của nó, và sẵn sàng tiếp nhận cái chết. Nhưng xin với Thiên sứ bóng tối, ai có tội thì trừng, còn những người vô tội... Xin Thiên sứ bóng tối đừng gieo huyết nghiệp lên đầu người vô tội.
Thiếu Hoa ôm quyền nói :
- Vãn bối sẽ nói điều này với Thiên sứ bóng tối.
Đồ Gia Kính nhìn chàng :
- Công tử nói được chứ ?
- Vãn bối nhất định sẽ nói với Như Băng.
Thiếu Hoa lưỡng lự rồi nói :
- Vãn bối mạn phép hỏi đường chủ một câu được không ?
- Được.... Công tử cứ hỏi.
- Chuyển luân thần châu có vị chi tất cả mười hai viên. Nhưng hiện tại trên giang hồ chỉ có mười người giữ chuyển luân thần châu. Độc Nhân giữ hai viên, tổng cộng cũng chỉ có mười một viên. Thế còn một viên thần châu nữa thuộc về ai ?
Nhìn Thiếu Hoa, mặt Đồ Gia Kính lộ vẻ tư lự :
- Công tử muốn biết à ?
- Vãn bối rất muốn biết.
- Công tử có ý hợp nhất chuyển luân thần châu ?
- Xét về mặt nào đó, vãn bối không phủ nhận ý tưởng này.
Buông tiếng thở dài, Đồ Gia Kính nói :
- Lão phu sẽ kể lại tất cả câu chuyện đó cho công tử biết.
- Vãn bối xin được lắng tai nghe tiên sinh nói.
Đồ Gia Kính toan mở lời thì chân diện cau lại. Lão trầm mặt xuống rồi nói :
- Lão Đồ biết các hạ đang nấp trên mái ngói. Các hạ không nên nghe lén lão Dồ làm gì. Hãy quang minh chính đại, nếu không sẽ theo vết xe đổ của lão Đồ. Sống ray rức với những gì mình đã làm.
Thiếu Hoa nghe Đồ Gia Kính nói mà không khỏi ngạc nhiên.
Chàng nhìn lên mái ngói nghĩ thầm :
"Tụ nghĩa đường chủ có thể phát hiện được người nấp trên mái ngói, chứng tỏ thính lực của Đồ đường chủ chẳng tầm thường chút nào. Một người có thính lực như Đồ đường chủ hẳn nội lực phải siêu phàm khó có ai bì kịp." Ý niệm đó còn đọng trong đầu Thiếu Hoa thì Đồ Gia Kính nói tiếp :
- Nếu các hạ không đi, buộc lòng lão Đồ phải đuổi các hạ đi.
Thiếu Hoa im lặng lắng nghe, quả nhiên những bước chân nhẹ như tiếng chân mèo bước đi từ từ rời khỏi mái ngói.

Đồ Gia Kính nói :
- Đa tạ các hạ đã nghe lời lão Đồ.
Chờ một lúc khá lâu, Đồ Gia Kính mới nhìn lại Thiếu Hoa. Lão toan mở miệng nói thì vội thộp lấy khăn tay đưa lên miệng. Đồ Gia Kính bắt đầu go. Lão ho khùng khục, ho đến dộ biến cả sắc diện qua màu tái nhợt, tái nhạt trông thật thảm hại. Thấy Đồ Gia Kính ho rũ rượi, Thiếu Hoa phải nhăn mặt. Chàng có cảm tưởng những cơn ho vừa rồi của Đồ Gia Kính tước đi tất cả sinh lực trong nội thể của lão Đồ.
Lão ho xong, đặt chiếc khăn xuống bên cạnh. Thiếu Hoa giật mình khi thấy hai bên mép Đồ Gia Kính có hai vệt máu.
- Đồ tiên sinh.
Lão vuốt râu khoác tay :
- Công tử đừng lo cho lão phu. Thật ra lảo Đồ đã biết mình sống chẳng còn bao nhiêu lâu nữa. Nghĩ cùng tận, sống làm người tranh đoạt bao nhiêu, muốn tạo lập cơ nghiệp lớn cở nào thì ai cũng phải chết. Chẳng có ai sống mãi được. Nhưng có người chết thanh thản... Có người chết không được thanh thản chút nào.
Đường chủ Tụ nghĩa đường buông tiếng thở dài :
- Ví như lão Đồ này.... Biết mình sắp chết nhưng chắc chắn không chết thanh thản rồi.
Thiếu Hoa ôm quyền nói :
- Điều gì khiến cho tiên sinh ra đi không thanh thản ?
- Chuyển luân thần châu !
Lão vừa nói dứt lời lại vội vã thộp lấy chiếc khăn che miệng rồi ho khùng khục. Thiếu Hoa phải bặm môi chứng kiến cảnh ho của Đồ Gia Kính.
Đồ Gia Kính ho đến đổ mồ hôi ra ướt đẫm trang phục lão. Ho một lúc, Đồ Gia Kính thở rốc. Lão dùng khăn lau sạch vết máu rỉ ra hai bên mép.
Đặt chiếc khăn xuống bên cạnh, Đồ Gia Kính nói :
- Công tử hỏi lão Đồ cái gì ?
Thiếu Hoa bối rối :
- Ơ... Vãn sinh vừa hỏi tiền bối, điều gì khiến cho tiền bối ra đi không thanh thản ?
Đồ Gia Kính gượng cười trông nhu mếu. Chân diện lão thật tội nghiệp khiến Thiếu Hoa xúc động. Chàng ôm quyền nói :
- Đồ tiền bối... Nếu như vãn bối có điều gì xúc phạm, mong Đồ tiền bối bỏ qua cho vãn bối.
Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính vuốt râu mỉm cười nói :
- Thiếu Hoa công tử chảng có gì mạo phạm lão Đồ đâu. Bí mật này lão Đồ đã từng muốn tâm sự với Uyển Nhi. Nhưng lão chẳng thể nào nói được. Khi diện kiến công tử, bỗng dưng lão Đồ muốn nói với công tử tất cả những

gì mình giấu kín.
Thiếu Hoa nhìn lão :
- Tiền bối... Vãn bối không làm đau lòng tiền bối chứ ?
- Nói được với công tử xem như lão Đồ đã trút bớt một phần u ẩn của mình.
- Vậy vãn bối xin được nghe tiền bối nói.
Đồ Gia Kính khẽ buông tiếng thở dài, nhìn về phía trước, nơi có treo bức họa thư pháp.
"Kinh hoa du hiệp quật Sơn lâm ẩn độn thê Chu tôn hà túc vịnh Vị nhược thác bồng lai Lâm nguyện ấp thanh ba Lăng cương chuyển đơn di." Dịch : "Kinh hoa xóm hiệp nghĩa Núi rừng nơi ẩn cư Cửa son nào vinh hiển Sao bằng bồng lai kia Xuống nghìn mút sông xanh Lên đồi nhặt xích chi." Đồ Gia Kính lấy hơi rồi từ từ đọc bài thư pháp đó.
Thiếu Hoa tò mò nhìn về phía bức thư pháp. Đồ Gia Kính đọc xong bài thư pháp mới ôn nhu nói :
- Công tử biết bài thư pháp đó của ai đề tự cho lão Đồ không ?
Thiếu Hoa nhìn xuống dưới bức thư pháp, chẳng thấy bút tự, liền lắc đầu nói :
- Vãn sinh phận hậu bối nên không biết.
Đồ Gia Kính khẽ buông tiếng thở dài rồi nói :
- Bức họa pháp thư bút kia do chính tay Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân phát họa tặng cho lão Đồ đó.
Đôi chân mày Thiếu Hoa nhíu lại.
Chàng ngập ngừng nói :
- Vậy Đồ tiền bối và Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân có mối quan hệ thâm tình.
Thiếu Hoa nghĩ lão Đồ sẽ lắc đầu nhưng lão không lắc đầu lại gật đầu và khẳng khái nói :
- Không sai.
Lão lại chụp chiếc khăn ho khùng khục. Lão ho cứ như có ai đó thò tay vào miệng móc họng lão, buộc lão phải ho sặc sụa. Ho xong lão nhìn Thiếu Hoa nói :
- Nói ra chắc chắn Thiếu Hoa công tử sẽ cho lão là người đê tiện nhất trên đời này.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Thiếu Hoa không dám có ý tưởng xem thường tiền bối.
Đồ Gia Kính vuốt râu :
- Thiếu Hoa công tử xem thường lão Đồ cũng được... Bởi lão Đồ là người đáng bị thiên hạ xem thường.
Thiếu Hoa im lặng.
Lão Đồ nhìn chàng :
- Lão phu và Khai Lộ Sứ vốn dĩ là đôi bằng hữu chi giao tâm đắc vô cùng.

Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân và lão Đồ vốn dĩ có quan hệ thâm tình ngay từ thuở còn để chỏm. Chính vì sự thâm tình đó mà Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân mới thổ lộ bí mật với lão Đồ về chuỗi chuyển luân thần châu. Ai có được chuỗi chuyển luân thần châu, biết được bí mật của nó thì có thể làm bá chủ thiên hạ võ lâm.
Lão lại nổi cơn ho khùng khục.
Ho dứt tràng, Đồ Gia Kính nói tiếp :
- Lão Đồ bán đứng Khai Lộ Sứ chỉ vì muốn đoạt xâu chuỗi chuyển luân thần châu.
Nghe lão thốt ra điều này, Thiếu Hoa khẽ lắc đầu nghĩ thầm :
"Trong giới võ lâm tình tri kỷ bằng hữu chẳng bao giờ tồn tại trước những cám dỗ thấp hèn. Thảo nào Đồ Gia Kính không bị trời phạt." Thiếu Hoa ôm quyền nói :
- Tiền bối... Dù sao thì chuyện cũng đã rồi.... Tiền bối ân hận mãi sao ?
- Lão Dồ ân hận chứ. Lão phu đã đem bí mật của Khai Lộ Sứ bàn với hắc đạo võ lâm, tổ chức ra cuộc cướp xâu chuỗi ngọc năm xưa. Cuối cùng xâu chuỗi chuyển luân thần châu bị chia thành tam tứ, thậm chí thành mười phần. Mỗi người một viên.
- Độc Nhân sao được hai viên ?
- Bởi vì Độc Nhân có công lớn hhất... Đã hạ được Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân.
- Khi cướp được xâu chuỗi chuyển luân thần châu rồi, tiền bối mới nghiệm ra chỉ một viên chẳng có giá trị gì.
- Công tử nói đúng. Một viên chuyển luân thần châu chẳng có giá trị gì.
- én hận thì đã muộn rồi. Chính vì thế lão Đồ mới lập ra Tụ nghĩa đường để mong khôi phục lại đạo lý võ lâm...
Lão lắc đầu nói tiếp :
- Tụ nghĩa đường lập ra, lão phu càng chán nản hơn. Bấy giờ lão phu mới biết có được tình bằng hữu như Hàn Thiết Quân không dễ gì tìm được trên chốn võ lâm giang hồ. Bây giờ lão Đồ lâm trọng bệnh, có lẽ chẳng còn sống được bao nhiêu lâu... Nên muốn trả nghiệp cho họ Hàn.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Tiền bối.... Xâu chuỗi chuyển luân có mười hai viên, sao giờ chỉ còn mười một viên... Còn ai giữ viên thứ mười hai ?
Đồ Gia Kính thở dài :
- Mặc dù Hàn Thiết Quân bị trọng thương chí mạng nhưng vẫn kịp đào thoát. Hàn Thiết Quân vẫn còn kịp giật lại một viên thần châu. Lão Đồ chẳng biết y trao cho ai. Khi mọi người kéo đến trang viên của Hàn Thiết Quân thì y lại xuất hiện. Một cuộc tắm máu trừ hậu họa bắt đầu. Toàn gia Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân đều bị giết hết.

- Còn một người sống sót, đó là một bé gái.
Đồ Gia Kính nheo mày :
- Lão phu nhớ chẳng còn ai sống sót. Chẳng có đứa bé gái nào trong gia quyến của Hàn Thiết Quân sống sót.
- Thiên sứ bóng tối chính là hậu nhân của Khai Lộ Sứ.
Đồ Gia Kính lắc đầu :
- Lão Đồ cầu mong Hàn gia còn người.
Đồ Gia Kính chỉ bức tranh thư pháp :
- Thiếu Hoa công tử... Tỵ kim chuyển luân thần châu lão phu giấu sau bức tranh đó. Công tử hãy lấy đem trao lại cho Thiên sứ bóng tối.
- Tiền bối có hối tiếc phải trao Tỵ kim thần châu cho hậu nhân Khai Lộ Sứ không ?
Đồ Gia Kính lắc đầu :
- Không một chút hối tiếc.
Thiếu Hoa đứng lên.
Chàng ôm quyền nói :
- Tiền bối... Thiếu Hoa hứa sẽ giải nghiệp cho người.
- Lão phu vô cùng cảm kích. Nếu được công tử giải nghiệp lão Đồ ra đi thanh thản vô cùng. Cái ân này, kiếp sau lão Đồ sẽ bồi đáp lại công tử.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Tiền bối đừng nói vậy. Thiếu Hoa áy náy lắm. Chuyện gì đáng làm Thiếu Hoa sẽ làm hết sức mình.
Đồ Gia Kính nhìn Thiếu Hoa :
- Những gi cần nói, lão Đồ đã nói hết cả rồi. Thiếu Hoa công tử còn muốn biết gì nữa không ?
Thiếu Hoa lưỡng lự nói :
- Thiếu Hoa muốn biết một điều duy nhất.
- Công tử muốn biết điều gì ?
- Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân giao thần châu cho ai ?
Đồ Gia Kính nhắm mắt lại. Lão như thể cố hồi tưởng lại những sự việc hôm nào. Lão suy tư một lúc rồi mới mở mắt ra nhìn Thiếu Hoa.
- Lão Đồ hoàn toàn không biết Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân giao thần châu cho ai, nhưng tại Hàn gia, tất cả mọi người không ai tìm được viên thần châu đó. Có lẽ viên thần châu đó đã được trao cho người thân nhất của Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân. Công tử hãy cố gắng điều tra cho ra người ấy.
Lão lại nổi cơn ho khùng khục.
Thấy Đồ Gia Kính ho như vậy, Thiếu Hoa không dám hỏi nữa. Chàng chờ cho lão cắt được cơn ho mới nói :
- Tiền bối.... Thiếu Hoa cáo từ.
- Công tử hãy đem theo viên Tỵ kim thần châu của lão phu để trao lại cho

Thiên sứ bóng tối.
Chàng bước lại gỡ bức thư pháp. Sau bức thư pháp là một ngăn bí mật.
Thiếu Hoa lấy từ trong chiếc ngăn đó ra viên Tỵ kim thần châu.
Sau khi cất viên Tỵ kim thần châu chàng nhìn lại Đồ Gia Kính :
- Tiền bối còn điều gì muốn nói với vãn bối không ?
Đồ Gia Kính lắc đầu :
- Không.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Tiền bối bảo trọng.
Đồ Gia Kính gật đầu.
Thiếu Hoa vừa đi đến cửa thì Đồ Gia Kính bất ngờ gọi lại :
- Thiếu Hoa công tử...
Lão gọi chàng trong trạng thái vội vã nên lại phát ho dữ dội. Thiếu Hoa nhìn lại. Chàng thấy lão ho dữ quá nên vội vã quay lại.
- Tiền bối...
Đồ Gia Kính bỏ chiếc khăn xuống bên cạnh. Chiếc khăn đỏ máu đập vào mắt Thiếu Hoa khiến chàng phải chau mày.
Đồ Gia Kính nhìn Thiếu Hoa.
Lão ttrầm giọng nói :
- Nếu như công tử muốn biết... Có thể đến Vô Vi Phái tìm Khắc Mộc Kha. Hy vọng Khắc Mộc Kha sẽ nói cho công tử biết.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Đa tạ tiền bối đã chỉ giáo. Tiền bối bảo trọng.
- Lão phu đa tạ công tử có lòng lo cho lão phu.
Thiếu Hoa ôm quyền xá Đồ Gia Kính rồi mới quay bước. Thiếu Hoa dời bước nhưng vẫn nghe tiếng thở dài áo não của lão Đồ.
Chàng nghĩ thầm :
"Đến bây giờ Đồ đường chủ mới biết chân giá trị của tình bằng hữu quý như thế nào. Khi biết thì tất cả đã quá muộn rồi."

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 35
Nghiệp Quả Vô Tình

Tòa chính sảnh đại đường Tụ Nghĩa vắng lặng như tờ.Tất cả môn khách của Tụ nghĩa đường đều đã đi khỏi,chỉ còn lại Thiếu Hoa và Lại Xương Uy.
Uyển Nhi bước vào với vò rượu trên tay.Nàng đặt vò rượu xuống bàn nhìn Thiếu Hoa nói:
- Uyển Nhi đem rượu thổ phồn đến cho huynh đây.
- Tại hạ đâu phải là con sâu rượu ,mà tiểu thư đem chi vò rượu to thế này?
- Huynh không có tửu lượng cao, nhưng Lại lão bộc thì không chịu uống ít đâu.
Uyển Nhi vừa nói vừa mở nắp vò rượu dùng trâm thử độc nhúng vào.Nàng rút cây trâm lên.Cây trâm vẫn sáng bình thường.
Thiếu Hoa mỉm cười nói:
- Nếu tại hạ là người hạ độc thì không dụng phương cách như đã từng dụng đâu.Phải có cách gì đặc dị hơn mới có thể hạ độc được đối phương.Huống chi độc nhân đã biết có Lại lão bộc ở đây rồi.
Lại Xương Uy nói:
- Dù sao cẩn thận vẫn hơn.
Từ ngoài cửa một vị công tử với chân diện thanh tú chẳng khác nào tiên đồng,tay cầm quạt bước vào.
Uyển Nhi nhìn lại reo lên:
- Quảng huynh...
Nàng hồ hởi bước đến trước mặt Quảng Lộ.
Cầm ngon thiết phiến,Quảng Lộ quạt nhẹ như thể đuổi một con ruồi vừa đậu trên mặt mình.
Y điểm nụ cười mỉm rồi nói :
- Huynh tưởng đâu Uyển Nhi muội không còn nhận ra huynh nữa chứ.
Thiếu Hoa và Xương Uy nhìn Quảng Lộ.
Xương Uy hỏi Thiếu Hoa:
- Thiếu gia...Gã công tử này là ai vậy?
- Sao Lại lão bộc không hỏi Uyển Nhi tiểu thư mà hỏi Thiếu Hoa,sao Thiếu Hoa biết được?
Uyển Nhi dẫn Quảng Lộ đến trước mặt hai người rồi nói:
- Quảng huynh...Đây là Hoàng Thiếu Hoa huynh.Những ngày qua không có Hoàng huynh thì muội chẳng biết làm gì trong tình cảnh này.

Thiếu Hoa ôm quyền xá.
- Tại hạ chỉ làm theo bản ngã của mình thôi.Quảng huynh đừng nge Uyển Nhi tâng bốc tại hạ.
Quảng Lộ Ôm quyền đáp lễ.
- Thiếu Hoa công tử khách sáo rồi.Nge Uyển Nhi nói về Thiếu Hoa huynh, Quảng Lộ vô cùng cảm kích.Trên đường đến Tụ nghĩa đường tại hạ cũng nge thiên hạ đồn đại về Thiếu Hoa công tử.Nge lời đồn đại còn có thể không tin nhưng khi gặp...
Quảng Lộ ngưng lời, nhìn vào mắt Thiếu Hoa:
- Lời dồn dại của thiên hạ quả là không ngoa chút nào.
Xương Uy cau mày nói:
- Quảng công tử..Thiếu gia của lão không thích nge những lời tâng bốc đó đâu.
Uyển Nhi nói:
- Lại lão bộ...Hoàng huynh...Quảng huynh là nghĩa huynh của muội ,đồng thời cũng là nghĩa tử của gia phụ.
Nàng nhìn lại Quảng Lộ.
- Hẳn Quảng huynh dã nghe chuyện của gia phụ nên quay về Tụ nghia dường?
Xuong Uy nhìn Quảng Lộ.Y tằng hắng rồi nói:
- Quảng Lộ công tử không ngại Thiên sứ bóng tối và Trương Thiên Tống à?Tất cả môn khách ở Tụ Nghĩa đường đều đã rời khỏi đây dể giữ mạng mình đó.
Quảng Lộ nhìn Xương Uy ,từ tốn nói:
- ?a.o nghia làm người Quảng Lộ phải giữ.Nay nghia phụ gặp nạn ,cho dù Quảng Lộ phải xả thân nạp mạng cho ác nhân dể cứu nghia phụ,tại hạ rất sẵn lòng.
Xương Uy nhìn lại Thiếu Hoa.
- Thiếu gia...lần dầu tiên Lại lão bộc thấy dược một con người có chính nhu Quảng Lộ thiếu gia dây.
Thiếu Hoa mỉm cười ,chàng nâng chén rượu.
- Nghe Quảng huynh nói,tại hạ vô cùng ngưỡng mộ hào khí của Quảng huynh.Thiếu Hoa mượn chén rượu này kính Quảng huynh dệ gọi là buổi so giao.
Quảng Lộ bưng chén rượu trước mặt.
- Hổ thẹn.. hổ thẹn.?úng ra câu nói dó phải giành cho Quảng mỗ nói với Thiếu Hoa các hạ.
- Thiếu Hoa không khách sáo nhu Quảng huynh dâu.Mời huynh.
Hai người cùng cạn chén.
Thiếu Hoa nói:

- Mời Quảng huynh ngồi.
Quảng Lộ ngồi xuống dối diện với Thiếu Hoa.
Uyển Nhi nói:
- ?ể muội bảo gia nhân nấu vài món ăn ngon đãi Quảng huynh.
Quảng Lộ khoát tay.
- Nhị muội.. Không cần đâu.Bá Nha ,Tử Kỳ ngày trước là tri kỷ nhưng đâu cần rượu thịt.Chỉ cần đối ẩm với Thiếu Hoa,Quảng huynh đã thõa mản rồi.
Đôi chân mày của Lại Xương Uy nhíu lại.Y nói:
- Xem ra Quảng công tử rất xem trọng thiếu gia của lão bộc nhân.Lão bộc nhân thô lỗ này phải uống với Quảng huynh một chén.
Lão không để cho Quảng Lộ nói câu nào mà bưng chén rượu.
- Mời Quảng thiếu gia.
Quảng Lộ miễn cưỡng bưng chén rượu Uyển Nhi vừa rót đầy.
- Mời.
Hai người cạn chén.
Đặt chén xuống bàn,Quảng Lộ nhìn Thiếu Hoa nói:
- Trên đường đến đây,Quảng Lộ nghe nói rất nhiều về Thiếu Hoa các hạ.Trong lòng Quảng Lộ rất phấn khích.Quảng Lộ có ý định ,nếu gặp được Thiếu Hoa các hạ...Nhất định phải kết thành tri kỷ.Nếu như Thiếu Hoa không ngại,không chê Quảng Lộ là kẻ thô thiển ,Quảng mỗ mượn chén rượu trên bàn này tỏ lòng tao ngộ kết tình huynh đệ với Thiếu Hoa.
Mặt Xương Uy đanh lại.
Lão toa n mỡ miệng nói nhưng Thiếu Hoa đã ngăn lại.Chàng bưng chén rượu nhìn Quảng Lộ nói:
- Tứ hải giai huynh đệ.Quảng huynh đã có tình có ý như vậy,Thiếu Hoa vô cùng cảm kích.Thiếu Hoa chỉ sợ mình là kẻ vô danh tiểu tốt không xứng với kỳ vọng của Quảng huynh.
- Quảng Lộ mới là người không xứng đáng với Thiếu Hoa.
- Hây...Đã tỏ bày rồi,Thiếu Hoa và Quảng huynh không cần khách sáo nữa.
Quảng Lộ gật đầu.
Y bưng chén rượu đứng lên,trinh trọng nói:
- Quảng Lộ mượn chén rượu này tế trời tế đất ,mong được nhận Thiếu Hoa là bằng hữu chi giao.
Y chìa chén rượu đến trước mặt Thiếu Hoa.
Chàng chạm chén rượu mình vào chén của Quang Lộ ,nhưng không như gã mà lại thốt một câu cụt lủn.
- Thiếu Hoa giống như Quảng huynh.
Hai người cạn chén.
Ngồi trở lại bàn,Thiếu Hoa nói:
- Đồ tiền bối hẳn rất vui khi nghe Quảng huynh quay về Tụ Nghia

đường.Huynh cung nên đi gặp Đồ tiền bối.
Vẻ bối rối hiện lên mặt Quảng Lộ. Y miễn cưỡng nói:
- Bằng hữu tri kỷ mới gặp nhau...Quảng Lộ muốn uống với Thiếu Hoa vài tuần rượu rồi đi gặp nghia phụ cung không muộn.
Xương Uy ngướng cai đôi chân mày hết cỡ, khe khắt nói:
- Hê... Quảng Lộ thiếu gia quay về Tụ nghia đường vì Đồ tiền bối hay vì muốn kết tình bằng hữu với thiếu gia của Lại lão bộc?
Quảng Lộ cau mày.
- Tất nhiên ,Quảng mỗ vì nghia phụ.
- Quảng công tử hẳn biết Tụ nghia đường chủ Đồ Gia Kính đang lâm trọng bệnh chứ?
Quảng Lộ gật đầu.
- Quảng mỗ biết.
- Biết mà Quảng công tử còn ngồi đây uống rượu.
Quảng Lộ sượng sùng.Y miễn cưỡng nói:
- Lại lão bộc nói rất phải...Quảng mỗ cần phải đến thăm nghia phụ.
Y đứng lên ôm quyền xá Thiếu Hoa rồi nói:
- ã...Quảng mỗ muốn biết Thiếu Hoa huynh đệ thuộc môn phái nào?
Đôi chân mày Xương Uy nhíu lại.
- Ơ...
Thiếu Hoa khoát tay ngăn lão.Chàng ôn nhu đáp lời Quảng Lộ.
- Quảng huynh muốn biết Thiếu Hoa xuất thân từ môn phái nào à?
Quảng Lộ gật đầu.
- Quảng Lộ muốn biết vì nếu như có bằng hữu nào hỏi...Quảng Lộ còn có chuyện để nói với họ.
Thiếu Hoa gật đầu.
- Thiếu Hoa xuất thân từ Kiếm Môn.
Chân diện Quảng Lộ nhăn hẳn lại. Y cắn môi suy ngi rồi lắc đầu.
- Quảng Lộ chưa nghe nói đến Kiếm Môn bao giờ.
Tất nhiên Quảng huynh sao nghe nói đến Kiếm Môn được.Bởi Kiếm môn chưa thật sự có trên giang hồ võ lâm. Nhưng chắc chắn Kiếm Môn sẽ có tên trên võ lâm mà Quảng Lộ lắc đầu.
- Sau này Quảng Lộ sẽ đàm đạo với Thiếu Hoa nhiều.Giờ cáo từ để đến vấn an Đồ nghia phụ.
Thiếu Hoa gật đầu.
Quảng Lộ nhìn Uyên Nhi.
- Nhi muội... dẫn huynh đến vấn an nghia phụ.
Xương Uy chờ cho hai người rời hẳn khỏi đại đường mới nhìn sang Thiếu Hoa.
- Thiếu Hoa bưng chén rượu ,lắc đầu.

- Chẳng nghi gì cả.Còn Lại lão bộc?
Xương Uy buông một câu thẳng thừng.
- Lão bộc nhân chẳng ưa người này.
Thiếu Hoa hỏi:
- Mới gặp lần đầu sao Lại lão bộc không ưa?
- Lại bộc nhân không ưu bởi nhân ra trong con người này có cái gì đó rất gian trá.
Thiếu Hoa tròn mắt nhìn Lại Xương Uy.
- Quảng Lộ huynh khí khái như vậy mà Lại lão bộc lại cho người ta là kẻ gian trá.Không chừng tâm của ta gian trá nên nhìn người thấy ai cung gian trá như mình cả đó.
Mặt Xương Uy sượng sùng.
Nhìn lão,Thiếu Hoa phá lên cười.Chàng vừa cười vừa nói:
- Mới gặp lần đầum Lại bộc nhân lão huynh đã có ác cảm với Quảng huynh là không nên.
Xương Uy bưng chén rượu ụống luôn một lúc ba chén.Y đặt chén rượu xuống bàn.
- Thiếu gia...Kinh ngiệm báo cho Xương Uy biết gã họ Quảng này không phải là anh hùng hảo hán đâu.
- Tốt hay xấu từ từ rồi cung biết mà.Dù sao Quảng Lộ công tử cung đã có lòng đến Tụ nghia đường vì nghia vì tình.Xem như Quảng Lộ huynh là người tốt rồi.
Lại Xương Uy bất giác buông một tiếng thở dài.Lão lắc đầu nói:
- Lời nói chưa hẳn là người tốt mà.
- Lại lão bộc đừng nên suy nghĩ bận tâm làm gì.
- Lão bộc nhân phải suy nghi chứ.
Thiếu Hoa nhìn sang Lại Xương Uy.
- Lại lão bộc suy nghi gì?
- Suy nghi về Quảng Lộ.
Thiếu Hoa hất mặt.
- Tại sao Lại lão bộc phải suy nghi về Quảng huynh chứ.Chỉ sơ giao thôi, Quảng Lộ huynh lại gây ấn tượng mạnh cho Lại lão bộ như vậy à?
- Không phải y gây ấn tượng cho Lại Xương Uy... Mà Lại Xương Uy có ấn tượng với gã.
- Ấn tượng gì?
- Y là người gian trá... Thiếu gia phải đề phòng.
Thiếu Hoa gật đầu.
- Được... Thiếu Hoa sẽ nghe lời Lại bộc nhân... Nhưng chỉ chốc lát nữa thôi,Thiếu Hoa và Lại bộc nhân đã rời Tụ nghia đường rồi. Đâu còn gặp Quảng Lộ nữa.

Chàng bưng chén rượu của mình.
- Thiếu Hoa mời Lại lão bộc.
Lại Xương Uy miễn cưỡng bưng chén rượu.
Hai người cùng cạn chén.Xương Uy uống chén rượu mà mắt cứ nhìn Thiếu Hoa như thể dò xét thái độ của chàng.Thiếu Hoa đặt chén rượu xuống bàn, nhìn Xương Uy nói:
- Xương Uy... Phải chăng lão nghi ngờ Quảng Lộ là độc nhân?
Xương Uy lắc đầu.
- Y mà là độc nhân ư... Làm sao có chuyện đó.Có chăng y là người của độc nhân.
Thiếu Hoa chau mày ngẫm ngi nói:
- Phải chăng đây là sự báo ứng của trời đất hay sao?
Nge chàng thối câu này, Xương Uy không khỏi ngạc nhiên.Lão hỏi lại Thiếu Hoa.
- Thiếu gia nói vậy có ý gì?
Thiếu Hoa lắc đầu.
- Không có gì đâu.Thiếu Hoa chỉ nói bâng quơ thôi.
Chàng xoay chén rượu một vòng rồi nói tiếp:
- Xương Uy nghi ngờ sao không bí mật theo dõi hành tung của Quảng Lộ?
- Thiếu gia cho phép à?
Thiếu Hoa gật đầu.
- Nhưng phải cẩn thận đó. Đừng để cho y phát hiện ,hay khiến cho Thiếu Hoa khó xử.
Xương Uy gật đầu.
- Thiếu gia đừng quên Lại lão bộc cung đã từng là trại chủ Linh cương trại Bạch đầu sơn. Danh chấn động sáu trấn Hồ Nam.
Thiếu Hoa nhăn mặt lắc đầu.
- Lại Xương Uy lão bộc quên thời gian làm trại chủ lục lâm đi.
Xương Uy xụ mặt xuống.
- Lại lão bộc sẽ quên.
Y đứng lên.
- Thiếu gia... Xương Uy đi đây.
Thiếu Hoa gật đầu.
- Lại lão bộc cẩn thận.
- Xương Uy hành sự được mà.
Lão nói rồi đi thẳng ra cửa.Còn lại một mình , Thiếu Hoa suy ngi mông lung.Chàng tự vấn thầm trong đầu:" Nếu đúng như Lại Xương Uy nói thì Quãng Lộ là điểm báo ứng của tạo hóa đối với Đồ tiền bối".
Thiếu Hoa đứng khoanh tay trước ngực. Trước mặt chàng là chiếc bàn hương án.Bên phải là viên Tỵ kim chuyển luân thần châu được đặt trên một

chiếc mâm gỗ ,lên nước nổi những đường vân như bút họa,bên trái là thanh dị kiếm.
Thiến Tống và Như Băng bước vào tòa chính sảnh. Như Băng lẫn Thiên Tống đều dừng bước khi nhân dạng Thiếu Hoa đập vào mắt hai người. Đôi chân mày vòng nguyệt của Như Băng thoạt cau lại.
Nàng nhìn Thiếu Hoa những tưởng như muốn thâu tóm nhân dạng chàng vào hai con ngươi đen láy ,to tròn hoặc muốn đọc những ý niệm trong đầu chàng.
Như Băng nhìn sang Thiên Tống.
- Thiên Tống huynh đứng đây.
Chẳng cần nghe Thiên Tống nói gì,Như Băng tiến thẳng đến trước bàn hương án đoái mặt với Hoàng Thiếu Hoa.
Hai người đối nhãn nhau. Mãi một lúc sau Như Băng mới lên tiếng.
- Như Băng những tưởng đâu mình phải đối mặt với lớp lớp những môn khách của Tụ nghia đường, không ngờ lại gặp Thiếu Hoa công tử ở đây.
- Thiếu Hoa chờ Như Băng thư thư và Thiên Tống tôn giá.
Nàng chau mày rồi điểm nụ cười mỉm.
- Như Băng những tưởng Thiếu Hoa sẽ không cùng đi với Như Băng và Thiên Tống.
- Đúng... Thiếu Hoa không cùng đi với thư thư trên một con đường , nhưng lại có cùng một đích đến với thư thư.
Nàng nghiêm mặt nói :
- Mục đích của Thiếu Hoa chờ Như Băng và Thiên Tống tại chính sảnh Tụ nghia đường.là gì?
- Chờ đợi sự lựa chọn của thư thư.
- Ty kim chuyển luân thần châu và Dị kiếm của Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa gật đầu.
- Đúng.
Như Băng mim cười ,từ tốn nói:
- Chon tỵ kim chuyển luân thần châu Như Băng sẽ được gì?
Thiếu Hoa ôn nhu đáp lời nàng.
- Như Băng thư thư hẳn cần viên Tỵ kim thần châu.
- Nếu Như Băng thư thư thích thì cứ áy Tỵ kim thần châu thì cứ lấy Tỵ kim thần châu rồi ra đi.
Nàng nhíu mày, mặt sa sầm.
- Như Băng còn có thứ cần ở đây nữa...
- Ngoài Tỵ kim chuyển luân thần châu ra,Như Băng thư thư chỉ được chọn thanh dị kiếm của Hoàng Thiếu Hoa. Không còn thứ gì khác nữa.
Mặt Như Băng thoat đanh lại.
- Thiếu Hoa biết Như Băng cần thứ gì nữa không?

- Biết... mạng của Tụ nghia đường chủ Đồ Gia Kính và toàn gia của Đồ đường chủ.
Như Băng ngữa mặt cười phá lên khanh khách.
Thiếu Hoa im lặng để cho nàng cười.Như Băng cắt ngang tràng tiếu ngạo ,chắp tay sau lưng ,nhìn Thiếu Hoa nói:
- Thiếu Hoa biết vậy sao còn muốn Như Băng và Thiên Tống huynh đi.
- Bỡi lẽ Thiếu Hoa đã hứa với Đồ tiền bối sẽ hóa giải oan nghiệp này cho Đồ tiền bối. Tỵ kim thần châu đổi lấy sự hóa giải đó.Như Băng thư thư... Mong thư thư tiếp nhận thỉnh cầu của Thiếu Hoa.
Như Băng gằn gióng nói :
- Nếu Như Băng không tiếp nhận sự thỉnh cầu của Hoàng Thiếu Hoa. Thì chuyện gì sẽ xảy ra?
- Thư thư đã chon lưỡi kiếm của Thiếu Hoa.
Nàng trố mắt nhìn sững chàng.
- Thiếu Hoa quyết định đối đầu với Như Băng và Thiên Tống huynh từ lúc nào vậy?
- Thiếu Hoa chẳng biết tự bao giờ. Thiếu Hoa chỉ có thể nói là Thiếu Hoa không cùng đi chung trên một con đường , nhưng lại có cùng đích đến.
Như Băng đanh giọng hỏi:
- Thiếu Hoa biết Đỗ Gia Kính là người thế nào không?
- Biết.
Biết lão như thế nào. Có đáng cho Thiếu Hoa xả thân vì lão không?
Câu hỏi này của Như Băng khiến Thiếu Hoa sượng sùng bối rối.
Chàng nghi thầm:"Xét cho cùng ,Tụ nghia đường chủ cung không đáng để cho mình xả thân cứu mạng lão,nhưng...".
Ý ngi đó trôi qua, Thiếu Hoa lắc đầu nói:
- Thật ra một kẻ bất nhân , bất nghia , bất tình , thì đều đáng chết cả. Nhưng Đồ Gia Kính đường chủ thì là một biệt lệ.
Như Băng khoát tay.
- Chẳng có một biệt lệ nào cả.
Nàng cười khẩy ,rồi nói tiếp:
- Hay Hoàng Thiếu Hoa đã bị lưới tình của ả Đồ Gia Uyển Nhi che mất tầm mắt của một vị anh hùng?
Thiếu Hoa lắc đầu.
- Thư thư đừng hiểu lầm Thiếu Hoa. Thiếu Hoa không giống như Thiên Tốn tôn giá của thư thư đâu.
Lời nói của Thiếu Hoa vừa dứt thì sắc diện của Như Băng cung từ từ ửng đỏ.
Nàng gay gắt nói:
- Thế vì cái gì mà Thiếu Hoa lại gánh vác oan nghiệp của Đồ Gia Kính.
Thiếu Hoa suy nghi rồi nói:

- Vì thư thư.
Chân diện Như Băng đanh hẳn lại.Nàng chỉ vào ngực mình.
- Vì Như Băng?
Thiếu Hoa gật đầu.
Như Băng bật cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:
- Thiếu Hoa nói vì Như Băng ,vậy là vì cái gì nào?
- Không để đôi bàn tay thanh mảnh của thư thư nhúng thêm vào máu. Khi nhúng tay vào chàm, rữa đã không được ,nhúng tay vào máu càng khó rữa hơn.
Như Băng ôm quyền ôn nhu nói :
- Nge Thiếu Hoa nói câu này , Như Băng rất cảm kích thịnh tâm của Thiếu Hoa nhưng rất tiếc Như Băng không tiếp nhận lòng tốt của Thiếu Hoa.
Nàng điểm nụ cười tươi như đóa hoa hàm tiếu.
- Như Băng chỉ muốn một điều.
- Thư thư muốn gì?
Như Băng khe khắt nói:
- Hoàng Thiếu Hoa hãy tránh sang một bên để Như Băng đi hết con đường của mình.
Thiếu Hoa ngiêm giọng đáp lời nàng.
- Nếu Thiếu Hoa không tránh?
Như Băng cau mày , gằn giọng nói:
- Thiếu Hoa đã thách thức Như Băng.
- Thiếu Hoa có thể thách thức thư thư đó. Một khi sự thách thức kia trở thành một cuộc giao đấu sinh tử giữa Thiếu Hoa và Thiên Tống tôn giá... Kẻ thiệt thòi nhất chính là Như Băng thư thư.
Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực , Thiếu Hoa nói :
- Như Băng thư thư nghi xem , Thiếu Hoa chết hay Thiên Tống tôn giá chết Như Băng đều không có lợi gì cả. Như Băng thư thư sẽ không thể đi tiếp con đường mình đã đặt ra.Đúng không nào?
Chàng mỉm cười nói tiếp:
- Thiên Tống tôn giá chết , hay trở thành phế nhân thì xem như thư thư đã bị gãy kiếm.
Như Băng buông tiếng thở dài.
- Thiếu Hoa... đừng buộc Như Băng...
Thiếu Hoa lắc đầu.
- Thiếu Hoa không ép Như Băng thư thư mà là thỉnh cầu thư thư hóa giải oan nghiệt cho Đồ tiên sinh.
- Thiếu Hoa biết Đồ Gia Kính đã làm gì không?
- Bán đứng bằng hữu và sống với niềm ân hận trong cơn bệnh trầm kha. Cho dù Như Băng thư thư không tự tay lấy mạng Tụ Nghia đường chủ Đồ Gia

Kinh thì Đỗ tiên sinh cung đã nhận lãnh tất cả những gì Đồ Gia Kính tiên sinh đã gây ra.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài, nói tiếp :
- Tụ nghia đường chủ Đồ Gia Kính giờ chẳng khắc nào đèn đã cạn dầu, leo lét trước cơn bão tử thần. Như Băng thư thư không lấy mạng Tụ nghia đường chủ thig người cung đã phải trả ghiệp oan nợ bằng sự ân hận của mình.
Như Băng gằn giọng nói :
- Đồ Gia Kính đang lâm trọng bệnh?
Thiếu Hoa gật đầu.
- Những gì Đồ tiền bối đã làm khiến người ân hận.
Vậy sao... Đến bây giờ lao gian tặc mới biết ân hận à? Thế công tử biết vì sao Đồ Gia Kính mang trọng bệnh mà Như Đăng cùng với Thiên Tống vỗi và đến đây không?
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Không biết.
Nàng gằn giọng nói:
- Như Băng sợ Đồ lão tặc chết bởi trọng bệnh mà không chết bởi đao kiếm của Thiên Tống.
- Như Băng thư thư lạnh lùng đến thế là cùng. Chết bởi bạo bệnh hay chết bởi kiếm chiêu của Trương tôn giá thì có gì khác đâu.Chết là xem như trút bỏ tất cả những oan nợ trong cuộc đời này. Chết là sự trả giá cho kiếp sống làm người. Chẳng có cái chết nào khác cái chết nào cả. Chỉ có con người trước cái chết là khác nhau thôi.
Thiếu Hoa trở ra rồi nói tiếp:
- Thiếu Hoa thỉnh cầu Như Băng thư thư cho Đồ tiên sinh được rời bỏ cõi nhân sinh này trong sự ân hận của mình.Hãy để cho Đồ Gia Kính đường chủ được đem sự ân hận kia xuống cõi hư vô khấu đầu tạ tội với Khai lộ sứ Hàn Thiết Quân.
- Như Băng quá đỗi bất ngờ với hào khí của Thiếu Hoa.
- Như Băng thư thư chấp nhận lời thỉnh cầu của tại hạ ?
Như Băng lưỡng lự rồi nói:
- Nếu Như Băng không chấp nhận?
Thiếu Hoa chỉ thanh dị kiếm của mình.
- Như Băng sẽ được chứng kiến một cuộc đấu có một không hai giữa Thiếu Hoa và Thiên Tống tôn giá.
- Thiếu Hoa đã từng đấu với Thiên Tống... và đã từng thua, không sợ ư?
- Không có cái gì trên đời này lại không thay đổi. Ngày đó Thiếu Hoa chỉ là một kiếm thủ ,nhưng bây giờ đã là chân kiếm. Như Băng thư thư nói đúng, Thiếu Hoa đã từng không phải là đối thủ của Thiên Tống tôn giá, Thiếu Hoa

đã chứng minh cho thư thư thấy rồi. Một kẻ điền tình như Thiên Tống chẳng bao giờ là chân kiếm mà mãi mãi chỉ là một kiếm thủ.
Giết Thiên Tống tôn giá quá dễ đối với Thiếu Hoa tiểu cuồng tà.
Chân diện của nàng đỏ rần. Như Băng nhè nhè buông tiếng thở dài.
- Như Băng tự hỏi, tại sao trên con đường ta đi bỗng dưng lại xuất hiện một kẻ ngang ngạnh cản bước chứ.
- Hận thù luôn gắn liền với những điều phi nghia.
Như Băng thở hắt ra một tiếng, khoanh tay trước ngực nhìn Thiếu Hoa.
- Như Băng không còn sự lựa chọn nào.
Thiếu Hoa lắc đầu.
- Thiếu Hoa có hai sự lựa chọn , Tỵ kim chuyển luân thần châu và Di kiếm của Thiếu Hoa.
Nàng cắn răng trên môi vào môi dưới ,trang trọng hỏi Thiếu Hoa.
- Công tử nói Đồ Gia Kính đang lâm trọng bệnh như đèn dầu sắp tắt.
Thiếu Hoa gật đầu.
- Không sai.
- Nếu đúng như vậy, Như Băng sẽ chọn Tỵ kim chuyển luân thần châu.
Thiếu Hoa chỉ viên Tỵ kim thần châu đặt trên chiếc mâm bằng gỗ.
- Mời thư thư.
- Như Băng muốn chứng nghiệm lời nói của Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa nhíu mày hỏi:
- Như Băng thư thư không tin vào Thiếu Hoa sao?
Nàng nhạt nhẽo trả lời chàng.
- Thiếu Hoa đã thay đổi nhiều rồi... Chẳng có gì để Như Băng tin cả.
Chàng lắc đầu.
- Kẻ thay đỗi chính là Như Băng thư thư chứ không phải là Thiếu Hoa.
Nhưng nếu như Như Băng thư thư muốn chứng nghiệm lời nói của Thiếu Hoa.
Chàng ôm quyền, từ tốn nói:
- Thiếu Hoa sẽ đưa thư thư đến gặp Đồ tiền bối.
Như Băng nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa.
- Được.
Nàng đổi giọng gãy gắt và lạnh lùng.
- Hy vọng Như Băng sẽ không đụng đến thanh kiếm của mình.
Thiếu Hoa, Như Băng cùng Thiên Tống đến biệt lâu của Đồ Gia Kính. Bên ngoài cửa biệt lâu không còn một bóng người nào. Sự vắng lặng đó khiế Thiêu Hoa phải cau mày.
Chàng đẩy cửa vào đi thẳng đến gian biệt phòng của Đồ Gia Kính.
Ba người bước vào biệt phòng. Thiếu Hoa tiến đến trước tấm rèm phủ che tràng kỹ, ôm quyền nói:

- Đồ tiền bối... vãn bối đưa hậu nhân của Khai lộ sứ đến gặp người...
Không có ai trả lời chàng.
Thiếu Hoa tò mò bước đến vén tấm rèm.
Đồ Gia Kính vẫn nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Thiếu Hoa nói:
- Đồ tiên sinh...
Không thấy Đồ tiên sinh có biểu hiện gì, Thiếu Hoa bước đến bên tàng kỷ. Chàng trố mắt nhìn Đồ Gia Kính. Chàng không thể nào tin được vào mắt mình khi thấy đôi mắt trợn tròng mở to hết cỡ của Đồ Gia Kính.
Thiếu Hoa quay lại.
Như Băng thư thư... Tiên sinh đã chết rồi.
Như Băng bước đến bên Thiếu Hoa. Nàng cau mày rồi bất ngờ lật tấm chăn đắp trên người Đồ Gia Kính. Vùng đan điền của lão bị rọc một đường dài. Toàn bộ lục phủ ngu tạng đều bị moi hết ra ngoài trông thật khủng khiếp.
Thiếu Hoa ngây người khi chứng kiến cảnh tượng đó. Chàng buột miệng thốt:
- Y...
Thiếu Hoa nhìn sững Như Băng.
- Thư thư... Đồ tiền bối không chết bởi bạo bịnh mà bị người ta mổ bụng.
Hai cánh môi của Thiếu Hao mím lại.
Chàng còn đang tư lự bần thần trước cái chết khủng khiếp của đường chủ Tụ nghia đường thì Uyển Nhi xồng xộc bước vào.Nàng đứng áng ngữ ngay trước của, rít giọng thét lên:
- Thiếu Hoa... Người là người tàn nhẫn , vô tâm , vô đạo. Ngươi nỡ nhẫn tâm lây mạng gia phụ khi người đang lâm trọng bệnh... ngươi không phải là một con người. Uyển Nhi thề đổi mạng với ngươi.
Nge nàng nói, Thiếu Hoa càng thẫn thờ hơn.
Chàng khoát tay lắc đầu.
- Uyển Nhi... Thiếu Hoa không làm chuyện này.
Uyển Nhi gào lên.
- Uyển Nhi lầm người.
Uyển Nhi toan nhào đến Thiếu Hoa. Chàng khoát tay nói:
- Uyển Nhi... Tiểu thư hãy bình tinh...
Như Băng bước lạc qua án ngữ trước mặt Thiếu Hoa. Nàng nhìn Uyển Nhi nhạt nhẽo nói:
- Lão Đồ cung đáng chết như vậy.
Nghe Như Băng nói, sắc diện Uyển Nhi tái nhợt bì giận. Trong nàng đang âm ỉ ngọn lửa hận thù này lời nói của Như Băng chẳng khác nào dầu xối thêm vào ngọn lửa giận đó.
Uyển Nhi nghiến răng, bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:
- Hôm nay Uyển Nhi liều mạng sinh tử với các ngươi.

Uyển Nhi vừa nói , vừa lòn tay ra sau lưng rút sợi roi da đầu có bọc chỉ.
Như Băng như thể chờ đợi sự biến này. Nàng liền phán lệnh cho Thiên Tống.
- Thiên Tống huynh... Giết ả đi.
Lời nói của Như Băng phán ra , Thiên Tống chẳng khác nào một gã nô tình tuyệt đối trung thành chấp hành mệnh lệnh của Như Băng. ®nh huyết kiếm chớp động , hướng ngay về phía Đồ Gia Uyển Nhi.
Sự biến đột ngột bất cứ ai cung không kịp trở tay, nhưng Thiếu Hoa vẫn nhanh hơn sự biến đó. Thanh dị kiếm của chàng cắt ra một đường thẳng tắp hứng lấy lưỡi huyết kiếm của Trương Thiên Tống.
- Keng...
Hai thanh kiếm chạm vào nhau, trong khi sợi roi da của Uyên Nhi lại quất thẳng vào lưng Thiếu Hoa.
- Chát...
Thiếu Hoa có cảm tưởng lưng mình rát bỏng bởi một ngọn tầm sét đánh vào. Trang phục chàng rách ngay một đường dài, cùng với một vết đỏ tươm máu kéo dài từ bờ vai phải xuống tận thắt lưng.
Thiếu Hoa thét lớn.
- Dừng tay...
Thiên Tống toan biến chiêu , nhưng Như Băng đã phán lịnh.
- Dừng tay...
Cả Thiên Tống lẫn Uyển Nhi đồng thu hồi binh khí. Như Băng quắc mắt nhìn Thiếu Hoa.
Nàng gằy gắt nói:
- Thiếu Hoa... sao ngươi lại hồ đồ như vậy?
Thiếu Hoa gằn giọng nói:
- Cái chết của Đồ tiên sinh phải được làm sáng tỏ ai là hung thủ.
Hai cánh môi chàng mím lại.
- Kiếm của Thiếu Hoa chỉ sát tử kẻ bất nhân , bất nghia.
Quảng Lộ từ ngoài bước vào.
Y nhìn Thiếu Hoa.
- Thiếu Hoa huynh đệ chắc biết ai là hung thủ.
Thiếu Hoa nhìn Quảng Lộ.
- Quảng huynh biết?
Quảng Lộ lắc đầu.
- Quảng mỗ không biết.
Y nghiêm mặt ,trầm giọng nói:
- Nhưng xét vết thương của nghia phụ thì hung thủ phải là một kiếm thủ.
Thiếu Hoa nhướng mày.
- Tại hạ nghi vết thương đó không thể tạo được bằng kiếm. Nó đươc rọc

bằng một thứ binh khí cực kỳ bén.
Như Băng lên tiếng.
- Lão chết như thế nào cung được cả thôi.
Thiếu Hoa quay ngoắt lại Như Băng đanh giọng quát:
- Thư thư im đi...
Chân diện Như Băng đỏ rần bởi tiếng quát của Thiếu Hoa.
Đôi thu nhãn của nàng long lên một cái nhìn tàn nhẫn và khe khắt.
Quảng Lộ nhìn Thiếu Hoa.
- Thiếu Hoa huynh đệ biết hung khí của người đó... Vậy đó là hung khí gì?
Lời của Quảng Lộ vừa dứt thì Lại Xương Uy từ ngoài bước vào.
- Thiếu gia không cần trả lời Quảng Lộ các hạ... Mà cứ hỏi Đỗ tiên sinh tự khắc người sẽ nói cho mọi người biết, người chết bởi ai, và chết bằng thứ vu khí gì.
Như Băng, Uyển Nhi lẫn Quảng Lộ đều cau mày khi nghe câu nói này của Lại Xương Uy.
Thiếu Hoa nhìn Xương Uy. Lão khẽ nheo mắt với chàng.
Thiếu Hoa suy nghi rồi nói:
- Chúng ta không cần phải bận tâm nữa. Đồ tiên sinh sẽ nói cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra ở đây.
Quảng Lộ nói:
- Đồ nghia phụ đã chết rồi. Xác chết không thể nào nói được.
Xương Uy lắc đầu, khoát tay.
- Ai nói xác chết lại không thể nào nói được.
Thiếu Hoa phấn khích xen vào.
- Lại lão bộc nói đúng... Xác chết vẫn có thể nói được. Thậm chí còn ngâm thơ được nữa.
Quảng Lộ buột miệng thốt:
- Hoang đường... Chẳng thể nào tin được.
Xương Uy ôm quyền nói với Thiếu Hoa:
- Thiếu gia... Thiếu gia cho phép Lại lão bộc triệu hồn Đồ Gia Kính tiên sinh.
Thiếu Hoa gật đầu.
- Lại lão bộc làm đi.
Quảng Lộ bối rối nói:
- Lại Xương Uy... Lão chỉ là một lục lâm trên Linh cương trại chú có phải thầy pháp đâu mà biết gọi hồn?
Xương Uy nhướng mày.
- Ngươi nhầm rồi... trước đây trên Linh cương trại , Lại mỗ thu phục tất cả mọi người làm lục lâm... chính vì thế mà trong trại của Lại mỗ có một vị tướng pháp.Quảng Lộ các hạ cần gặp thầy tướng của lão Lại này không?

- Quảng Mỗ không tin chuyện hoang đường đó.
Xương Uy hướng ta cửa ôm quyền nói:
- Mời Phương Phương cô nương.
Thiếu Hoa nheo mắt nghi thầm:"Sao Phương Phương lại có mặt ở đây?".
Chàng nhìn ra cửa. Phương Phương ngồi trên chiếc ghế đặc chủng dành riêng cho nàng, được Hảo Hảo đẩy vào. Hảo Hảo đẩy Phương Phương đến trước mặt Uyển Nhi.
Phương Phương nói:
- Tiểu thư muố biết hung thủ là ai không?
Uyển Nhi gật đầu.
- Uyển Nhi muốn biết.
- Nếu Uyển Nhi muốn biết hãy cho từng người. Hung thủ sẽ lộ diện ngay.
Uyên Nhi gật đầu, chìa tay về phía nàng.
- Cô nương hãy làm đi... Tay của Uyển Nhi đây.
Phương Phương nắm tay Uyển Nhi. Nàng nhắm mắt rồi từ từ buông tay Uyển Nhi ra.
Tiểu thư nhất định không phải là hung thủ rồi.
Nàng lần lượt nắm tay từng người.Khi Hảo Hảo đẩy nàng đến trước mặt Như Băng, Như Băng cau mày. Nàng trang trọng nói:
- Có cần nắm tay bổn sứ không?
Phương Phương nhìn lại Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa miễn cưỡng nói:
- Như Băng thư thư... Thư thư đã chọn rồi lựa rồi.
Như Băng hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Bổn sứ hy vọng cô nương đừng nói càn rỡ.
Nàng vừa nói vừa đưa tay cho Phương Phương nắm. Đôi chân mày Phương Phương nhíu lại.
Nàng buông tiếng thở dài nhìn Như Băng.
- Không ngờ cuộc đời của thư thư lại nhiều bất trắc như vậy. Nhưng thư thư không phải là hung thủ Đồ Gia Kinh tiên sinh.
Hảo Hảo đẩy nàng đến trước mặt Quảng Lộ.
Gã trừng mắt nhìn nàng.
- Thật là hoang đường.
Xương Uy nói:
- Hoang đường hay không hoang đường thì các hạ cứ để cho Phương Phương nắm tay các hạ. Có gì phải e dè chứ, nếu như các hạ không phải là hung thủ.
- Chẳng lẽ Quảng Lộ lại nhẫn tâm sát hại nghia phụ của mìn?
- Điều đó sẽ đươch minh bạch ngay thôi mà.
Quảng Lộ chia tay trước.

- Quảng Lộ mong cơ nương không phải là người gian trá.
Hảo Hảo tròn mắt nhìn Quảng Lộ.
- Tỷ tỷ trước nay chưa bao giờ ngoa ngôn hại người.
Phương Phương nói:
- Phương Phương không hại ai đâu.
Nàng nói rồi nắm lấy hai bàn tay Quảng Lộ. Mặt Phương Phương đanh lại.
Nàng buông tiếng thở dài rút tay lại Phương Phương nhìn về Xương Uy.
- Lại tôn giá... đưa Phương Phương đến bên xác của Đồ tiên sinh.
Hảo Hảo đẩy Phương Phương đến bên tràng kỷ.
Nàng đặt tay vào trán Đồ Gia Kính. Sắc diện của nàng xanh rờn.
Phương Phương rú tay lại, từ từ định nhãn nhìn Quảg Lộ. Đôi chân mày Quảng Lộ chau hẳn lại khi tiếp nhận ánh mắt của Phương Phương.
Phương Phương nghiêm giọng nói:
- Đồ tiên sinh chết bởi một thứ binh khí sắc bén, tợ như chiếc chong chóng. Hung thủ vận hắc y dạ hành, đi vào biệt lâu bằng cửa hậu trong gian phòng này.
Nàng nhìn về bức bình phong.
Xương Uy bước đến đẩy bức bình phong qua bên. Sau bức bình phong là vòm cửa bí mật.
Phương Phương nói tiếp :
- Hung thủ sau khi dụng độc công khiến Đồ Gia Kính đường chủ tiên sinh không sử dụng được nội lực mới mổ bụng người. Đồ Gia Kính tiên sinh đã chết rất đau đớn. Mục đính của hung thủ là muốn đoạt viên thần châu nào đó nên sử dụng cực hình này đối với Đồ Gia Kính tiên sinh.
Quảng Lộ cau mày nói:
- Nói như vậy, nhưng cô nương có bằng chứng gì không?
Phương Phương nhìn Quảng Lộ.
- Còn một người nữa đứng sau hung thủ.
Thiếu Hoa cau mày. Chàng nghi thầm:"Phương Phương cứ như người trong cuộc.Chẳng biết nàng có nói đúng không".
Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì Phương Phương nhìn về phía vòm cửa.
- Hung thủ để lại dấu giày ngay vòm cửa đó.
Xương Uy nói:
- Cô nương... Hung thủ có mặt ở đây chứ?
Phương Phương nhìn Quảng Lộ.
- Quảng các hạ chính là hung thủ.
Quảng Lộ trừng mắt.
- Hồ đồ... hoang đường...
Thiếu Hoa nhìn Quảng Lộ.

Quảng Lộ nói:
- Các ngươi cùng một cán, cùng một thuyền bênh vực nhau.
Thiếu Hoa nhìn xuống chân Quảng Lộ.
Ánh mắt ủa chàng vô tình đập vào thần quang của Quang Lộ. Bất thình lình gã nhích bộ bước qua Uyển Nhi, trảo thủ vươn ra thọc vào yết hầu nàng.
Uyển Nhi gần như không có được chút phản ứng nào mà chỉ buột miệng thốt:
- Quảng huynh...
Quảng Lộ nói:
- Thiếu Hoa... ả nha đầu tật nguyền kia nói đúng rồi đó. Quảng mỗ chính là hung thủ.
Hắc y nhân dụng đôi chong chóng định sát tử tại hạ chính là các hạ.
- Quảng mỗ tiệc là lần đó không giết được ngươi.
Quảng Lộ cười khẩy rồi nói:
- Cho dù ta không giết được ngươi nhưng vẫn có cách buộc ngươi phải giao Tỵ kim chuyển luân thần châu.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài. Chàng nhìn lại Như Băng.
- Thư thư...
Như Băng cười khẩy rồi nói:
- Thiếu Hoa đừng nói Như Băng trả lại Tỵ kim chuyển thần châu cho công tử. Trời phạt Đồ Gia Kính mà không cần đến Như Băng.
Nàng nhìn lại Thiên Tống.
- Thiên Tống huynh... Chúng ta đi đi... Ở đây quá đủ rồi.
Như Băng mỉm cười với Thiếu Hoa, rồi nhìn lại Uyển Nhi.
- Nếu như có xuống a tỳ thì tiểu thư cho Như Băng gởi lời thỉnh an đến Đồ lão tặc. Kiếp sau Như Băng hy vọng sẽ không hội ngộ với lão.
Như Băng nói rồi cùng Thiên Tống sải bước đi. Xương Uy định cản hai người lại, nhưng Thiếu Hoa khoát tay.
- Lại lão bộc... đừng cản, để cho thư thư và Thiên Tống tôn giá đi.
Hai người đi thẳng ra cửa biệt phòng.
Như Băng và Thiên Tống đi rồi, Thiếu Hoa mới nhìn lại Quảng Lộ.
- Quảng huynh nge rồi đó... Tỵ kim chuyển thần châu đã được Như Băng đem đi.Ở đây chẳng còn viên chuyển luân thần châu nào cả Giờ Quảng huynh muốn có viên Tỵ kim chuyển thần châu thì hay buông Uyển Nhi tiểu thư ra rồi đuổi theo Như Băng và Thiên Tống tôn giá.
Quảng Lộ bối rối.
- Thiếu Hoa... ngươi để cho ta đi à?
- Chỉ cần Quảng huynh không làm hại Uyển Nhi là được rồi. Tại hạ nghi Quảng huynh sẽ không hại Uyển Nhi. Bởi dù sao Quảng huynh cung là nghia huynh của nàng mà. Hại Uyển Nhi, Quảng huynh chẳng được lợi ích

gì. Một người thông minh và có thâm ý như Quảng huynh hẳn biết lựa chọn hành động của mình. Cái gì không có lợi tuyệt nhiên không làm.
Đúng không nào?
- Quảng Lộ tiếp nhận lời nói này của ngươi.
- Tiếp nhận sao huynh không còn chưa buông Uyển Nhi ra?
- Quảng Lộ sợ ngươi gian trá.
Xương Uy gắt gỏng nói:
- Thiếu gia của ta không phải hạng người như ngươi đâu.
- Ai tin được.
Thiếu Hoa chau mày - Hãy tin vào lời nói của Thiếu Hoa.
- Uyển Nhu sẽ bình an,chỉ cần người để cho ta đi.
Thiếu Hoa gật đầu.
- Quảng huynh nhanh lên, kẻo Thiên Tống và Như Băng thư thư đi mất không dễ tìm họ đâu.
Quảng Lộ hừ nhạt một tiếng rồi đẩy mạnh Uyển Nhi về phía Thiếu Hoa. Chàng giang tay đón lấy nàng.
Quảng Lộ đảo người phi thân ra cửa. Thân ảnh gã vừa thoát khỏi ngưỡng cửa thì một chớp kiếm đỏ ối xuất hiện cắt ngang qua thắt lưng của Quảng Lộ.
Một cảnh tượng chết chóc diễn ra mà người yếu tim có lẽ vỡ mật mà chết. Ánh chớp kiếm tiện ngang thắt lưng Quảng Lộ, mà thể pháp gã vẫn lao đến trước, cho đến khi phần trên gã ngã ngược về sau, còn hai chân vẫn lạch bạch bước thêm vài bộ nữa mới đổ sụp xuống.
Mặc dù thân trên đã ngã xuống đất như thân chuối nhưng miệng Quảng Lộ vẫn cất tiếng nói:
- Sao ta lại thế này?
Gã nói rồi chỏi tay cố dựng người lên, sau đó mới ngã vật về phía sau nện ót xuống sàn. Cảnh tượng đó khiến Hảo Hảo lẫn Phương Phương bịt mắt rú lên.
Như Băng xuất hiện ngay ngưỡng cửa.
- Thiếu Hoa công tử... Như Băng mong không gặp lại công tử nữa.
Thiếu Hoa ôm quyền từ từ thở ra.
- Đa tạ Như Băng thư thư đã trả thù giùm cho Đồ Gia Kính tiền bối.
Như Băng hừ nhạt một tiếng rồi quay bước cùng với Thiên Tống đi thẳng một mạch rời Tụ nghia đường.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 36
Dị Tình

Uyển Nhi rịt thuốc trị thương lên lưng Thiếu Hoa. Nàng chăm chút cẩn thận như sợ mình sẽ làm đau thêm cho chàng. Uyển Nhi lí nhí nói:
- Thiếu Hoa huynh đau không?
Chàng lắc đầu:
- Không đau... Chỉ rát thôi.
Uyển Nhi bẽn lẽn, rịt tiếp thuốc trị thương, nàng nhỏ nhẹ nói:
- Thiếu Hoa huynh giận Uyển Nhi không?
Thiếu Hoa buông một câu cụt lun:
- Không.
- Sao huynh lại không giận Uyển Nhi?
Thiếu Hoa vận lại trang phục, đứng lên Chàng quay đầu lại nhìn Uyển Nhi.
- Trong tình cảnh đó ai cung như Uyển Nhi cả. Đâu ai kềm chế được cơn cuồng nộ khi thấy phụ thân chết thê thảm như vậy.
- Nhưng muội đã làm cho huynh bị thương.
- Nàng chỉ vô tình.
Uyển Nhi nhìn Thiếu Hoa.
- Uyển Nhi ân hận lắm.
Thiếu Hoa đặt tay lên vai Uyển Nhi.
- Uyển Nhi... Thiếu Hoa không trách nàng đâu... đừng ân hận. Ai cung như vậy cả mà.
- Thiếu Hoa...
Vừa gọi tên chàng, Uyển Nhi bất ngờ ôm chầm lấy Thiếu Hoa. Lệ tuôn ra hai khóe mắt nàng. Thiếu Hoa cảm nhận cơ thể nàng run nhè nhẹ, cùng với những tiếng nấc nghẹn ngào.
Chàng vỗ về Uyển Nhi.
- Uyển Nhi... Mọi chuyện đã qua rồi. Đừng tự trách mình. Dù sao thì Đồ tiền bối cung đã mãn nguyện với cái chết của mình. Và kẻ bất nhân như Quảng Lộ cung đã thay Đồ tiền bối trả mạng cho những nghiệp quả.
Thiếu Hoa khẽ đẩy Uyển Nhi ra.
Trên khóe mắt nàng còn đọng hai hàng lệ ướt đẫm.
Thiếu Hoa gượng cười.
- Uyển Nhi đừng khóc nữa.
Thiếu Hoa nắn bờ vai thanh mảnh của nàng.

Uyển Nhi gượng nói:
- Thiếu Hoa huynh không muốn Uyển Nhi khóc phải không?
Thiếu Hoa gật đầu.
- Thiếu Hoa không muốn thấy Uyển Nhi khóc đâu.
Uyển Nhi nấc nhẹ rồi nói:
- Uyển Nhi khóc không phải vì những việc đã xảy ra đâu.
Thiếu Hoa cau mày.
- Thế Uyển Nhi khóc vì cái gì?
- Muội... muội sắp phải xa Thiếu Hoa huynh rồi phải không?
Thiếu Hoa sững sờ với câu nói này của nàng. Buông tiếng thở dài, Thiếu Hoa nói:
- Đúng... Huynh phải rời Tụ nghia đường.
Nàng nuốt sự nghẹn ngào vào trong nhìn chàng.
- Thiếu Hoa... Chừng nào thì huynh đi?
Gượng nặn nụ cười giả lả, Thiếu Hoa nói:
- Chừng nào Uyển Nhi muốn Thiếu Hoa đi.
Uyển Nhi lắc đầu.
- Nếu Thiếu Hoa huynh hỏi Uyển Nhi... Muội trả lời huynh...
Huynh có hiểu theo ý của muội không?
Thiếu Hoa gật đầu.
- Thiếu Hoa biết Uyển Nhi đang rất muộn phiền nên đâu thể cho muội muội phiền hơn nữa. Thiếu Hoa sẽ nghe muội.
- Nếu huynh mànghe muội, thì muội muốn huynh ở lại Tụ nghia đường luôn, huynh đừng đi đâu cả.
Thiếu Hoa mở to mắt hết cỡ nhìn nàng. Chàng lặp lại lời nói của Uyển Nhi.
- Sao... Uyển Nhi muốn Thiếu Hoa ở lại Tụ nghia đường?
Nàng gật đầu.
- Uyển Nhi muốn như vậy đó... Tụ nghia đường giờ thật trống vắng, không có Thiếu Hoa huynh cô đon lắm.
Nghe Uyển Nhi nói, Thiếu Hoa gượng cười đáp lời nàng.
- Nhưng Thiếu Hoa không thể lưu lại đây được. Có những việc Thiếu Hoa cần phải làm. Uyển Nhi hiểu cho Thiếu Hoa chứ?
Nàng cúi mặt nhìn xuống. Những giọt nước mắt nhỏ xuống đọng trên mui hài Uyển Nhi.
- Huynh... Huynh hiểu Uyển Nhi không?
- Thiếu Hoa biết nàng rất cô đon trong tình cảnh này. Nhưng một ngày nào đó,Thiếu Hoa sẽ quay trở lại thăm nàng.
- Uyển Nhi muốn nói với huynh điều này. Nhưng...
Nhìn thẳng vài mắt Uyển Nhi, Thiếu Hoa nói:
- Nàng muốn nói gì.

- Muội... Muội ngại nói lắm.
- Chỉ có mỗi Thiếu Hoa và Uyển Nhi thôi, có gì nàng phải ngại ngùng chứ? Ở đây đâu có người thứ ba để nghe nàng nói.
Chân diện Uyển Nhi đỏ bừng với nét thẹn thùng. Nàng gập ngừng rồi nói:
- Thiếu Hoa huynh đừng cười Uyên Nhi nghe.
- Tất nhiên... Thiếu Hoa sao dám cười một tiểu thư khoê các của Tụ nghia đường.
Chân diện Uyển Nhi đỏ hồng hơn nữa. Nàng miễn cưỡng nói:
- Muội ngại lắm.
Thiếu Hoa tròn mắt nhìn nàng.
- Uyển Nhi ngại gì? Ở đây chỉ có huynh và muội thôi. Đâu còn ai khác.
- Chỉ vì còn có Thiếu Hoa huynh và Uyển Nhi nên muội mới ngại.
Chàng mỉm cười, ôn nhu nói:
- Uyển Nhi ngại gì nào?
Uyển Nhi ngập ngừng, cúi xuống nhìn mui hài của mình. Nàng lấy một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, như thể muốn dùng nguyên khí đó đè nén sự xáo trộn trong tâm nàng. Uyển Nhi nhỏ nhẻ nói:
- Thiếu Hoa huynh có ý trung nhân chưa?
Thiếu Hoa bật cười thành tiếng.
Nghe Thiếu Hoa cười, chân diện Uyển Nhi càng thẹn thùng đỏ hơn nữa. Nàng miễn cưỡng nói:
- Sao Thiếu Hoa huynh cười?
- Uyển Nhi hỏi Thiếu Hoa một câu thật ngớ ngẩn.
- Thế mà là ngớ ngẩn ư?
Thiếu Hoa gật đầu.
- Thiếu Hoa nghi vậy. Thiếu Hoa những tưởng đâu Uyển Nhi sẽ nói với ta câu chuyện hệ trọng nào đó. Không ngờ lại hỏi Thiếu Hoa có ý trung nhân chưa. Không ngớ ngẩn là gì.
- Ngớ ngẩn sao Thiếu Hoa huynh không trả lời Uyên Nhi?
- Thì Thiếu Hoa trã lời Uyên Nhi này, Thiếu Hoa chưa từng có ý trung nhân.
- Thiếu Hoa còn câu nói nào khác nữa không?
Giọng nói của Uyên ương Hồ Điệp Mã Trân Trân buộc Thiếu Hoa phải nhìn lại.
Trân Trân xuất hiện trong bộ hông y, được may bằng thứ lụa Hàn Châu khá mỏng. Nếu không có thêm chiếc áo khoác bên ngoài, có lẽ những đường cong của thân thể Trân Trân đã phơi bày ra trước mặt Thiếu Hoa.
Thấy Trân Trân vận trang phục như vậy, Uyên Nhi cau mày tỏ vẽ không hài lòng. Nàng có giữ giọng thât ôn nhu nhưng không thể giấu được chất giọng găy gắt.
- Nương nương là ai?

- Tiêu thư hỏi bổn cô nương là ai ư? Tiểu thư chắc chắn không biết Uyển ương Hồ điệp Mã Trân Trân, nhưng Đường chủ Đồ Gia Kính thì không thể không biết ta.
Thiếu Hoa buột miệng nói:
- Vậy Đồ tiền bối cung là...
Chàng bỏ lững câu nói giữa chừng, nghi thầm:" Tất cả nam nhân trên đời đều là tình lang của Uyên ương Hồ Điệp sao?".
Nghe chàng bỏ lững câu nói kia, Uyên ương Hồ Điệp Mã Trân Trân đoán ngay thâm ý của Thiếu Hoa. Hừ nhạt một tiếng, nàng nói:
- Thiếu Hoa công tử đừng hiểu lầm Mã Trân Trân có mối quan hệ với Tụ nghia đường chủ đấy nhé. Trên võ lâm giang hồ ai mà không biết Tụ nghia đường chủ Đồ Gia Kính. Họ biết bởi vì đường chủ có viên chuyển luân Tỵ kim ngọc châu.
Thiếu Hoa ôm quyền cười gượng.
- Thiếu Hoa không có ý đó à.
Chàng bước đến một bộ, nhu hòa nói:
- Hẳn nương nương nghe tin đồn Đồ Gia Kính đường chủ gặp đại họa tử vong nên muốn đến chia buồn với Uyển Nhi.
Trân Trân lắc đầu.
Trân Trân chẳng lắc đầu với ai cả... Trân Trân đến Tụ Nghia Đường vì biết Thiếu Hoa có ở đây... Khi nãy ta lại nghe tiểu thư đây hỏi Thiếu Hoa có ý trung nhân chưa, nên quyết định bước vào nói cho tiểu thư của Tụ Nghia Đường biết điểu đó.
Thiếu Hoa cau mày.
- Vậy Mã nương nương thay Thiếu Hoa nói cho Uyển Nhi à?
Trân Trân gật đầu.
Nàng nhìn lại Uyển Nhi, ôn nhu nói:
- Bổn nương biết tiểu thư Uyển Nhi định nói gì với Hoàng Thiếu Hoa, nhưng vì ngại ngùng không dám mở lời. Phàm nữ nhân thì ai mà không ngại ngùng khi thốt ra những tiếng yêu người ta. Nữ nhân sợ yêu nhưng không được đáp tình.
Trân Trân hất mặt.
- Bổn nương nói thế đúng ý tiểu thư không?
Uyển Nhi thẹn thùng, nhưng rồi lại gật đầu thừa nhận lời nói của Trân Trân.
Mã Trân Trân nhướng mày nói:
- Tiểu thư rất thành thật, chính sự thành thật đó, bổn nương khuyên tiểu thư đừng để mắt đến Hoàng Thiếu Hoa nữa. Bởi y không chỉ có một ý trung nhân mà lại có rất nhiều ý trung nhân. Nếu như bổn nương không muốn nói Hoàng Thiếu Hoa là một đào hoa tặc.
Thiếu Hoa nhăn mặt.

- Đào hoa tặc... Mã nương nương nói nhăng càng gì vậy? Lúc thì gọi Thiếu Hoa là Tiểu Cuồng Tà, giờ thì lại đã là đào hoa tặc.
Chàng lắc đầu.
Mã nương nương còn cái danh gì ghê gớm hơn nữa không, gắn nốt cho tại hạ di.
- Trân Trân nói có sách, mách có chứng. Nếu bổn nương không nói ra thì e rằng vị tiểu thư đây sẽ là nạn nhân của thói đào hoa tặc trong Thiếu Hoa công tử.
Nghe Trân Trân nói, Uyển Nhi bất giác nhìn Thiếu Hoa. Chàng cau mày khi tiếp nhận ánh mắt của Uyển Nhi.
Thiếu Hoa lắc đầu nói:
- Hết Tiểu cuồng tà rồi đến đào hoa tặc. Vậy Trân Trân nương nương có bằng chứng gì để khẳng định Thiếu Hoa là Đào hoa tặc?
Nhìn Thiếu Hoa, Uyên ương Hồ Điệp mim cười nói:
- Nếu không có chứng cớ, Mã nương nương này đâu dám thốt ra lời nói đó.
Mã nương nương sợ thanh dị kiếm của Thiếu Hoa lắm.
- Mã nương sợ cớ sao còn tìm Thiếu Hoa.
- Bởi vì Mã Trân Trân cung là nạn nhân của thói đào hoa tặc kia mà.
Thiếu Hoa cau mày.
- Mã nương nương có thể thốt ra câu đó à?
- Sao lại không? Trân Trân nghi sao nói vậy mà.
Uyên ương Hồ Điệp Mã Trân Trân vừa nói, vừa rút trong tay áo là một cuộn giấy hồng điều. Mở cuộn giấy hồng điều, Trân Trân chưng đến trước mặt Hoàng Thiếu Hoa. Đó là một bức tranh truyền thần vẽ chân dung của chàng.
Thiếu Hoa nói:
- Chẳng lẽ Mã nương vì cái thói đào hoa tặc của Hoàng Thiếu Hoa mà phóng bút họa truyền thần này của tại hạ?
Uyên ương Hồ Điệp lắc đầu.
- Ta đâu có hoa tay để phóng bút họa được bức chân truyền thần như thế này.
Thiếu Hoa buông một cấu cụt lủn.
- Rất đẹp, rất giống Thiếu Hoa.
Uyên ương Hồ Điệp nhíu mày, hai cánh môi nhếch lên tỏ sự bất nhẫn đối với câu nói của Thiếu Hoa.
- Thiếu Hoa chỉ thấy vậy thôi à?
- Thế Trân Trân thấy gì trong đó nào?
Uyên ương Hồ Điệp mim cười, cuộn bức họa lại đặt lên bàn. Nàng vừa đặt bức họa lên bàn vừa nói:
- Người họa được bức họa truyền thần này đã bắt được cái thần của Hoàng Thiếu Hoa. Người họa ra bức họa đây lại là một trang tiểu thư khuê cát nữa.

- Vậy thì sao nào?
- Thì Mã nương nương đã nói rồi... Cô ta là nạn nhân của thói đào hoa tặc ẩn tàng trong Thiếu Hoa. Thế mà Thiếu Hoa vẫn không biết mặt nạn nhân của mình.Thiếu Hoa vô tình thiệt Hừ nhạt một tiếng, Trân Trân nói:
- Nếu không yêu Hoàng Thiếu Hoa say đắm, thì cô nương kia không bao giờ họa ra bức họa truyền thần với tất cả cái thần oai phong, khí phách của Thiếu Hoa.Thiếu Hoa công tử để cho người ta yêu công tử rồi lại giả vờ chẳng biết gì cả. Những kẻ yêu như thế chẳng nên sống trên đời làm gì. Bổn nương nghi nên tống tiễn ả về với cõi a tỳ cho rồi.
Uyên ương Hồ Điệp nói rồi quay bước.
Thiếu Hoa nói theo Mã Trân Trân.
- Mã nương có thể cho Thiếu Hoa biết cô ta là ai không?
Trân Trân vừa bước đi vừa nói:
- Cao Bội Bội.
Cái tên Cao Bội Bội vừa rơi vào thính nhi Thiếu Hoa, chàng liền lướt qua chặn đường Trân Trân lại.
- Mã nương nương nói Cao Bội Bội?
Trân Trân gật đầu.
- Cái tên đó có gieo gì trong tâm công tư không?
Thiếu Hoa nghiêm giọng nói:
- Cao Bội Bội đang ở đâu?
Mã Trân Trân phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:
- Xem chừng Thiếu Hoa công tử đã bắt đầu xúc động và tán loạn rồi.
Mã Trân Trân đổi giọng khe khắt nói:
- Thiếu Hoa chọn Cao Bội Bội hay chọn Uyển Nhi tiểu thư? Mã nương nương thấy hai người này... Mỗi người có một vẽ đẹp khác nhau, nhưng Mã nương có thể khẳng định cả hai đều là những trang thục nữ khó tìm trong thiên hạ đó.
- Thiếu Hoa lo lắng như vậy không sợ Uyển Nhi tiểu thư buồn à?
- Mã nương nương đừng nói càn... Uyển Nhi... Thiếu Hoa chỉ xem như muội muội của mình.
- Vậy còn Bội Bội tiểu thư?
Thiếu Hoa lúng túng.
- Mã nương nương đừng nói nhiều nữa... Bội Bội đang ở đâu?
- Nếu muốn gặp Cao Bội Bội... Thiếu Hoa công tử hãy theo Trân Trân. Không ngại chứ?
- Thiếu Hoa không ngại.
- Vậy chúng ta cùng đi. ã... Uyên ương Hồ Điệp quên nói với công tử... Nếu như công tử không đi theo Mã nương thì Mã nương sẽ giết Bội Bội tiểu thư đó - Thiếu Hoa đi theo Mã nương đây.

Trân Trân mim cười.
- Thế thì tốt.
Uyển Nhi buông tiếng thở dài.
Nghe tiếng thở dài của nàng. Thiếu Hoa nhìn lại. Thiếu Hoa nói:
- Uyển Nhi... Đừng lo cho Thiếu Hoa huynh... Muội bảo trọng.
Trân Trân mim cười liếc trộm Uyển Nhi Nàng quay lại nói với Thiếu Hoa.
- Xem chừng Uyển Nhi sẽ khóc đến sưng mắt đó.Mã nương thật tội nghiệp cho những nữ nhân si tình. Tội nghiệp...Tội nghiệp.
Thiếu Hoa nạt ngang.
- Mã nương đừng nói càn. Hãy đưa Thiếu Hoa đi gặp Cao Bội Bội.
- Xem chừng Bội Bội tiểu thư có phần hơn những người khác.
Nói rồi Uyên ương Hồ điệp Mã Trân Trân thả bước di thẳng ra ngoài. Thiếu Hoa buộc đi theo Mã Trân Trân. Trân Trân đi trước mùi xạ hương nồng nồng từ người nàng phả ra cuốn đến tỏa ngập khứu giác chàng. Thiếu Hoa bất giác hắt hơi liên tục.
Mã Trân Trân nhìn lại.
- Thiếu Hoa sao vậy?
- Tại hạ không sao... Mã nương nương đừng lo cho Thiếu Hoa.
- Mã nương không có quyền lo cho Thiếu Hoa à?
- Thiếu Hoa không có ý nói thế... Chỉ sợ Mã nương lo lắng rồi không bảo toàn thể pháp của người.
Chàng nói dứt câu gượng nặn nụ cười giả lả với nàng.
Mã Trân Trân hừ nhạt một tiếng. Nàng quay bước đi tiếp.Vừa đi Mã nương vừa nói:
- Ta nói cho Thiếu Hoa biết... Thiếu Hoa đã giết hai người tình của Mã nương là Mạc Cự và Tuệ Giác, đuổi một người đó là Cuồng Tà. Bây nhiêu đó Mã nương đã có thể bắt tội công tử rồi.
Thiếu Hoa bước lên sánh ngang với Mã Trân Trân. Chàng giả lả nói:
- Mã nương nói vậy không hiểu Thiếu Hoa rồi.
Trân Trân dừng bước.
- Hiểu gì?
- Thiếu Hoa có nói ra chưa chắc Mã nương đã tin vào lời nói của Thiếu Hoa.
- Nếu Trân Trân tin thì sao?
Chàng gượng cười nói:
- Thiếu Hoa sẽ nói cho Mã nương hiểu Thiếu Hoa.
- Nói thử xem.
- Mã nương tin vào Thiếu Hoa chứ?
- Còn tùy xem Thiếu Hoa nói thế nào?
Thiếu Hoa tằng hắng, rồi nói:
- Mạc Cự đây phải do tay Thiếu Hoa giết mà là Mã nương giết đấy chứ. Tuệ

Giác đại lão hòa thượng cung đâu phải là do Thiếu Hoa lấy mạng mà là do tình lang của Mã nương lấy mạng đấy chứ. Một người do Mã nương giết, một do Cuồng Tà Dư Hạo Nhiên bứt đầu, Thiếu Hoa là người vô can.
Trân Trân gắt gỏng nạt ngang.
- Nếu không có Thiếu Hoa thì ta đâu lấy mạng Mạc Cư.
- Tại sao là Thiếu Hoa?
- Tại vì Mã nương nương chọn người thay cho Mạc Cư.
- Chọn Thiếu Hoa nên nương nương giết Mạc Cư à? Đào hoa công tử sống bằng nghiệp đào hoa, chết bởi tay tình phụ. Đúng là nghiệp quả chứ đâu phải Thiếu Hoa.
Chàng nheo mày thở hắt ra một tiếng.
- Thật ra đào hoa tặc cung đâu yêu gì Mã nương. Còn Tuệ Giác đại lão hòa thượng thì chả ra làm sao cả. Đã là hòa thượng rồi còn vướng bận lưới tình. Cả hai đều gieo nghiệp nặng. Riêng đối với Cuồng Tà Du Họa Nhiên...
Thiếu Hoa không nói ra Mã nương nương cung thừa biết bản chất con người y.
Chàng chắt lưỡi.
- Cả ba người đó xéy cho cùng, chẳng ai xứng đáng với Uyên ương Hồ điệp cả.
Mặc cho Thiếu Hoa nói, Mã nương vẫn cứ im lặng thả bước đi.
Thiếu Hoa lắc đầu nghi thầm:"Không biết Uyên ương Hồ điệp Mã Trân Trân đang ngi gì nhỉ".
Uyên ương Hồ Điệp đưa Thiếu Hoa đến bến thuyền.
Thiếu Hoa nói:
- Mã nương... Chúng ta ra lâu thuyền ư?
- Thiếu Hoa là một tay tiểu ngư lại sợ sông nước ư?
- Tại hạ không phải sợ.
- Thế Thiếu Hoa sợ gì?
Thiếu Hoa lắc đầu.
- Thiếu Hoa chẳng sợ gì cả.
Chàng lưỡng lự nói:
- Chỉ sợ không gặp được Bội Bội muội thôi.
- Gặp được Bội Bội hay không là do Thiếu Hoa công tử.
Trân Trân dùng chiếc thuyền nan để sẵn ngay cầu thuyền đưa Thiếu Hoa ra ngoài lâu thuyền.
Bước lên sàn thuyền, Thiếu Hoa lên tiếng hỏi:
- Mã nương... Thiếu Hoa sẽ không gặp bất cứ một gã tình lang nào của Mã nương chứ?
Uyên ương Hồ điệp Mã Trân Trân gật đầu.
- Không... Thiếu Hoa sẽ không gặp ai có mặt trên lâu thuyền này ngoại trừ

Trân Trân và Thiếu Hoa.
- Hê...
Nge chàng thốt ra sự ngạc nhiên đó, Trân Trân nhìn lại.
- Thiếu Hoa gạc nhiên gì chứ?
- Nói như Mã nương thì trên lâu thuyền này không có Bội Bội ư?
Trân Trân nheo mày suy ngi rồi gật đầu.
- Không có.
- Vậy... Vậy Mã nương đưa Thiếu Hoa ra lâu thuyền để làm gì?
Trân Trân chỉ vào khoang thuyền.
- Thiếu Hoa vào khoang thuyền sẽ biết.
Thiếu Hoa nhìn nàng, khẽ lắc đầu rồi miễn cưỡng chui vào khoang thuyền. Trân Trân bám theo sau chàng. Cảnh bày trí trong khoang thuyền khiến Thiếu Hoa sững sờ. Trong khoang thuyền được bày trí chẳng khác nào đại sảnh để dùng cho những ngày đại hỷ long phụng hòa minh. Tất cả mọi thứ đều có lẽ được dùng cho đôi uyên ương báu trời tế đất thành thân.
- Sau bàn hương án là bứa rèm lụa có treo hai ngọn hoa đăng với chử " Song hỷ".
Thiếu Hoa quan sát rồi nhìn lại Trân Trân.
Chàng giả lả cười nói:
- Thiếu Hoa không nghi mình được dự đại hỷ của Mã nương đó.
Uyên ương Hồ điệp mim cười rồi nói:
- Thiếu Hoa đợi Trân Trân một chút.
Trân Trân lẩn vào sau bứa rèm. Một lúc sau quay trở ra nàng đã thay bộ xiêm y đang mặc bằng một bộ đồ đại hỷ dành cho tân nương trong ngày cưới.
Thiếu Hoa nhìn Uyên ương Hồ điệp Mã Trân Trân. Chàng giả lã nói:
- Thiếu Hoa không còn nhận được ra Mã nương nương nữa.
Chàng nói rồi ôm quyền xá:
- Cung hỷ... cung hỷ...
Mã Trân Trân bước đến trước mặt Thiếu Hoa.
- Trân Trân đẹp lắm à?
- Trong bộ đại hỷ tân nương... Mã nương trông rất đẹp. Phàm chỉ có ngày này nữ nhân mới đẹp nhất thôi. Thiếu Hoa chúc mừng cho Mã nương.
Chàng đảo mắt rồi lưỡng lự hỏi:
- Mã nương... Thế còn tân lang đâu? Hôm nay tại hạ phải uống say với tân lang của Mã nương.
Mã nương im lặng nghe Thiếu Hoa nói. Chờ chàng nói hết rồi, Trân Trân mới trang trọng nói:
- Tân lang đang đứng trước mặt Mã Trân Trân.
Thiếu Hoa nhìn lại sau lưng mình. Nhưng chẳng thấy ai, ngoại trừ bóng

mình trong tấm gương đồng. Chàng nhing lại Trân Trân giả lả nói:
- Mã nương... Thiếu Hoa nào thấy ai.
- Trên lâu thuyền này chỉ có Trân Trân và Thiếu Hoa... Vậy tân lang là ai?
Thiếu Hoa thẫn thờ. Chàng nhíu mày suy ngi rồi từ từ chỉ vào ngực mình.
Thiếu Hoa gượng cười nói:
- Mã nương... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... tân lang lại là Hoàng Thiếu Hoa?
Uyên ương Hồ điệp gật đầu.
- Đúng... Thiếu Hoa là tân lang trong ngày đại hỷ này.
Mắt Thiếu Hoa mỡ to hết cỡ, những tưởng hai con người sẽ rơi ra khỏi hốc mắt. Chàng lắp bắp nói:
- Mã... Mã Trân Trân nương nương nói chơi với Thiếu Hoa à?
Trân Trân nghiêm giọng nói:
- Đại lễ song hỷ là chuyện hệ trọng trong một đời người. Đâu thể nào nói chơi được.
- Vậy là Mã Trân Trân nương nương nói thiệt nói thiệt ư?
- Rất thật.
Thiếu Hoa nge lời nói này của Mã Trân Trân chủ muốn nhãy dựng lên. Nhưng khốn nỗi chân chàng như thể bị dán dính xuống sàn khoang thuyền nên mắt cứ mỡ to hết cỡ nhìn Mã Trân Trân gần như không chớp mắt. Mãi một lúc, Thiếu Hoa mới nói:
- Thiếu Hoa có nghe nhầm không nhỉ?
- Không nhầm một chử nào. Và tất cả đều rất thật ngay trong mắt của Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa thừ người nhìn Mã Trân Trân, một lúc sau mới thốt lên:
- Trời đất... Thiếu Hoa là tân lang, còn nương nương là tân nương.
Thiếu Hoa khoát tay như thể có bầy ruồi bâu vào mặt mình.
- Không được... Không được đâu... Làm sao được chứ?
Trân Trân nhìn thẳng vào mắt chàng.
- Thiếu Hoa đã từng nói với Cuồng Tà Du Họa Nhiên muốn động phòng loan chúc với Trân Trân kia mà, sao lại không được?
Thiếu Hoa nghe Trân Trân thốt ra câu này, lúng ta lúng túng. Chàng vỗ đầu mình.
- Thiếu Hoa nói hồi nào nhỉ?
- Tại Tri tăng đường trên Kim đỉnh tự.
- Lúc đó Thiếu Hoa dụng kế nghi binh thôi.
- Lời nói đã thốt ra rồi không thể rút lại được.
Trân Trân gằn giọng nói tiếp.
- Nếu Thiếu Hoa không chấp nhận bái trời tế đất cử hành đại lễ song hỷ động loan phòng với Mã Trân Trân thì người phải chết cho những lời nói của Thiếu Hoa là Cao Bội Bội. Chắc chắn Thiếu Hoa không muốn Cao Bội

Bội tiểu thư chết chứ.
Thiếu Hoa nhăn nhó đáp lời Trân Trân.
- Bội Bội không liên can gì đến chuyện này, sao Trân Trân nương nương lại muốn giết cô ta?
- Bởi Cao Bội Bội yêu Thiếu Hoa chân tình.
- Yêu Thiếu Hoa chân tình thì Mã nương giết nàng ư?
- Sự gian trá của Thiếu Hoa phải đổi bằng sự chân tình của Cao Bội Bội.
Mã nương quay lưng lại Thiếu Hoa.
- Thiếu Hoa cứ chọn lựa. Cử hành đại lễ song hỷ với Mã Trân Trân hay đành để Bội Bội chết bởi sự gian trá của người.
Thiếu Hoa bất ngờ rút dị kiếm điểm vào gáy Mã Trân Trân.
- Bội Bội có điều gì, Thiếu Hoa giết nàng đó.
Những tưởng đâu Trân Trân sẽ sợ hãi, nhưng không như Thiếu Hoa nghi, Uyên ương Hồ điệp chẳng tỏ vẻ gì khẩn trương hay sợ hãi trước mui dị kiếm của Thiếu Hoa. Chân diện Trân Trân chẳng biểu lộ gì sự sợ hãi. Đã không có sự sợ hãi mà lại toát ra nét cương cường, chấp nhận cái chết đến với mình.
Thiếu Hoa nhăn mặt nói:
- Trân Trân nương nương không sợ à?
Nàng buông một câu lạnh lùng.
- Không có gì khiến Trân Trân sợ cả. Cao Bội Bội tiểu thư sẽ theo cùng với Mã Trân Trân mà. Xuống chiêu kiếm lấy mạng Trân Trân đi, còn chần chờ gì nữa?
Thiếu Hoa thở hắt ra một tiếng. Chàng miễn cưỡng rút dị kiếm lại.
Thiếu Hoa mím chặt cánh môi nhìn Trân Trân. Bất thình lình, chàng ghim mui dị kiếm vào lâu thuyền.
- Phập...
Lưỡi dị kiếm của Thiếu Hoa xuyên thủng vách lâu thuyền. Thiếu Hoa rút tay lại. Chuôi kiếm run bần bật. Nhìn Mã Trân Trân, Thiếu Hoa nói:
- Mã nương nương điên rồi.
Trân Trân rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, ôn nhu nói:
- Đừng cho kẻ đang yêu là người điên.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 37
Dạ Tình Giao Cửu

Thiếu hoa hòan tòan không ngờ sự việc lại diễn như thế này buộc chàng miễn cưỡng thay bộ trang phục tân làng. Vừa thay trang phục, Thiếu Hoa vừa nghĩ thầm trong đầu:
?chẳng biết Bội Bội có cái gì mà lại di tìm mình để mình mắc kẹt trong chuyện này. Nếu gặp được Bội Bội, Thiếu Hoa nhất định dạy cho ả một bài học?.
Thiếu Hoa bước ra khỏi tấm rèm ?.
Trân Trân dìu chàng đến ngồi trên một tấm thảm nhung êm mượt rồi chuốc trên bầu rượu Uyên ương tửu ra hai chén rượu, chẳng khác nào một nô nữ dân lên Thiếu Hoa.
Trân Trân nhỏ nhẻ nói :
Thiếp kính chàng chén rượu tình giao bôi.
Thiếu Hoa nhìn Trân Trân. Chân diện nàng trông thật trang trọng và khả ái, chẳng còn nét gì của một Uyên ương Hồ điệp vừa lẳng lơ vừa tàn độc.
Thiếu Hoa nhìn Trân Trân ôn nhu nói :
Trước khi nhận chén rượu giao bôi ? Thiếu Hoa muốn hỏi nương ? ã không Trân Trân vài câu.
Ngàng nhỏ nhẹ nhu hòa đáp lời của Thiếu Hoa.
Vâng ? Trân Trân sẽ nói tất cả những gì của trân Trân cho Thiếu Hoa biết.
Nàng đặt chén rượu xuống trước mặt, nhưng vẫn giữ tư thế qùi trên hai chân trông thật khả ái và an phận với những gì mình đã chọn.
Nhìn Trân Trân qùi gối, bất giác Thiếu Hoa cũng cảm thấy chạnh lòng.
Chàng nghĩ thầm:
?Nữ nhân xuất giá thật đều như thế này cả hay sao ?
Đang là một Uyên ương Hồ điệp, Trân Trân bất ngờ thay đổi. Trân Tran đánh mất cả bản sác của một ma nữ ư??
Chàng lắc đầu xua ý tưởng kiara khỏi đầu mình, rồi nói:
Nàng hãy trả lời thật cho Thiếu Hoa biết? vì nguyên cớ gì nàng bày ra cảnh này.
Trân Trân ngẩng lên nhìn Thiếu Hoa.
CHỉ có một nguyên cớ duy nhất thôi.
Thiếu Hoa cướp lời Trân Trân.
Nguyên cớ gì ?

Trân Trân muốn có Hòang Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa nghiêm mặt nói :
Sao nàng muốn có Thiếu Hoa? phải chăng nàng muốn có Thiếu Hoa để rồi phái Thiếu Hoa đi hợp nhất xâu chuyển luân thần châu cho nàng?
Trân Trân lắc đầu.
Thiếu Hoa đừng nghi ngờ Mã Trân Trân ? mà hiểu lầm Trân Trân. Trân Trân một lòng yêu Thiếu Hoa.
Yêu Thiếu Hoa.
Nàng gật đầu.
Thiếu Hoa hỏi:
Trên thế gian này đâu thiếu nam nhân. Đâu chỉ có một mình Thiếu Hoa mới để nàng yêu.
Có rất nhiều nam nhân nhưng Trân Trân chỉ yêu Thiếu Hoa mà thôi. Điều đó đã được trân Trân nghiệm qua trái tim của mình.
Trái tim nàng đâu có nói được.
Nó thổn thức nói với Trân Trân.
Nàng cúi mặt nhìn xuống.
Có rât nhiều những nam nhân bước qua đời Trân Trân, nhưng tất cả chỉ là những chiếc bóng hư vô mờ ảo, không thật. Duy có Thiếu Hoa để lại trong Trân Trân sự thổn thức tình yêu. Chính điều đó khiến Trân Trân quyết phải có Thiếu Hoa trong cuộc đời mình.
Trân Trân có nghĩ mình lầm không ?
Không. Chân thiện mỹ của một kẻ trượng phu là Thiếu Hoa. Điều đó được chứng minh tại Kim Đỉnh tự.
Thiếu Hoa buống tiếng thở dài.
Nếu như Thiếu Hoa không yêu nàng thì sao nào? Sau này Trân Trân sẽ đau khổ vô cùng.
Nhứt dạ phu thê bách nhật ân ?. Sau này như thế nào Trân Trân không cần biết. CHỉ có hiện tại trời đất chứng giám cho thời khác đại hỷ này là đủ rồi
Thiếu Hoa lắc đầu.
Hẳn Trân Trân đã từng bái trời tế đất lập tướng công.
Nàng ngẩng lên nhìn Thiếu Hoa, từ từ lắc đầu.
Chưa bao giờ. Người thứ nhất Trân Trân tế trời bái đất kết tình phu phụ chính là Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa buống tiếng thở dài rồi nói :
Trân Trân biết nàng đang ép Hòang Thiếu hoa đấy chứ?
Nàng gật đầu.
Trân Trân không phủ nhận.
Không bằng sự tự nguyện của Thiếu Hoa thì sự kết hợp này đâu trường tồn.
Trân Trân buông một câu bằng chất giọng vừa nhạt nhẽo vừa nhu hòa đằm

thắm.
Tình yêu cần phải chiếm đoạt.
Thế nàng không sợ Thiếu Hoa đã có hôn thê rồi à?
Đôi chân nàng Trân Trân híu lại.
Hôn thế của Thiếu Hoa là ai ?
Bội Bội.
Trân Trân sẽ giết Cao Bội Bội.
Câu nói này của Trân Trân khiến Thiếu Hoa những tưởng như mình đang ngồi trên bếp than hồng. CHàng đứng bặt lên.
Ta cấm nàng làm điều đó.
Trân Trân nhỏ nhẹ nói :
Thiếp xin nghe lời chàng.
Giọng của Trân Trân nghe thật ôn nhu từ tốn. nhưng Thiếu Hoa lại buông tiếng thở dài. CHàng nghĩ thầm:
?Lại thêm một kẻ điên tình. Trên thế gian này có bao nhiêu kẻ điên tình như Mã Trân Trân? Không chừng nàng ta còn điên hơn cả Trương Thiên Tống?.
Nàng bưng chén rượu Uyên ương tửu.
Thiếp dâng chàng chén rượu tình.
Thiếu Hoa nhìn Trân Trân, miễn cưỡng đón lấy chén rượu trên tay nàng.
Lưỡng lự một lúc, Thiếu Hoa dốc chén rượu vào miệng mình.
Chàng trao chén lại cho Trân Trân.
Nếu như Thiếu Hoa là tướng công của nàng rồi ? nàng có nghe lời Thiếu Hoa không ?
Trân Trân bưng chén rượu nhìn lên Thiếu Hoa.
Nàng nhỏ nhẹ nói như thể rót mật vào tai chàng.
Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, phận nhi nữ đã xuất giá theo chồng, tất phải nghe lời chồng.
Nghe Trân Trân nói câu này, Thiếu Hoa bất giac nghĩ đến những Mạc Cự, Tuệ Giác mà buột miệng hỏi Trân trân:
Thiếu Hoa sợ nàng sẽ xử ta giống như đã từng xử với Mạc Cự.
Nàng lắc đầu.
Không? Trân Trân biến nhìn người mà. Trân Trân biết ai là trang nam tử đỉnh thiên lập địa.
Thế Trân Trân cho Thiếu Hoa là trang nam tử hán đỉnh thiên lập địa?
Nàng thản nhiên gật đầu.
Đúng ? chàng không chỉ là trang nam tử hán đỉnh thiên lập địa, lại có hào khí ngất trời nữa. Những tính cách đó khiến nữ nhân phải trao tình.
Thiếu Hoa cười khẩy rồi nói:
Vậy sao trân Trân còn cho Thiếu Hoa là đào hoa tặc ?
Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng, Trân Trân nhỏ nhẹ nói :

Trân Trân chỉ nói thế thôi. Nhưng xét cho cùng Thiếu Hoa cũng là đào hoa tặc.
xét cho cùng là tại sao ?
Bời có qúa nhiều nữ nhân trao tình cho chàng.
Thiếu Hoa lắc đầu.
Ta chẳng muốn làm đào hoa tặc chút nào.
Trân Trân điểm nụ cười mỉm.
Thiếp cũng mong muốn như vậy.
Nàng bưng bầu rượu chuốc ra chén.
Thiếp dâng chàng chén rượu thứ hai.
Thiếu Hoa suy nghĩ rồi đón lấy chén rượu của Trân Trân. CHàng ôn nhu hỏi Trân Trân.
Nàng nói sẽ nhứt nhứt nghe theo lời Thiếu Hoa?
Trân Trân gật đầu.
Thiếu Hoa dốc chén rượu uống cạn, rồu nhìn Trân Trân nói như phán lịnh.
Thiếu Hoa lịnh cho nàng mau thả Cao Bội Bội.
Vẻ mặt khả ái nhu hòa của Trân Trân từ từ đanh lại.
Thấy nàng thay đổi dung diện, Thiếu Hoa không khỏi lo lắng.
Trân Trân nghiệm giọng nói:
Trong thời gian giao loan, long phụng hòa minh sao chàng lại nghĩ đến người con gái khác. Chàng nghĩ đến Cao Bội Bội là xúc phạm Trân Trân rồi.
Thiếu Hoa khóat tay.
Không không ? nàng đừng nghĩ Thiếu Hoa xúc phạm nàng.
Trân Trân lườm Thiếu Hoa. Nàng nhỏ nhẹ nói :
Bất cứ nữ nhân nào sinh ra trên cõi đời này cũng đều ích kỷ và ghen hờn. Một khi Trân Trân ghen là kéo theo một cơn cuồng nộ có thể khiến Trân Trân làm tất cả bất cứ chuyện gì để thỏa lòng ghen tức đó. Thiếp mong chàng đừng để cơn thịnh nộ ghen hờn của thiếp trỗi lên khiến cho thời khắc long phụng hòa mình không thành.
Thiếu Hoa gật đầu.
Ta biết nàng ghèn rồi ? ta biết nàng ghen rồi.
Thở hắt ra một tiếng, Thiếu Hoa nói:
Nhưng ta không thể nào yên lòng khi Cao Bội Bội chẳng biết như thế nào, sống chết ra sao.
Trân Trân mỉm cười.
Chàng yên tâm ? Trân Trân tự biết tâm trạng của chàng như thế nào. Chỉ cần qua đêm loan phòng, ngày mai thiếp sẽ cho chàng gặp Bội Bội.
Nàng nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa bằng ánh mắt khe khắt. Trân Trân nói tiếp:
Thiếp sẽ nghe theo lời chàng mà thả Bội Bội tiểu thư.

Thiếu Hoa lô vẻ phấn khích nói:
Trân Trân ? nàng nói thật đấy chứ?
Nếu Trân Trân không giữ lời thì đâu đáng là người nâng khăn sửa túi cho chàng.
Được ? Thiếu Hoa tin nàng. Hôm nay Thiếu Hoa sẽ cùng nàng uống thật say. Uống để mừng thời khắc giao hòa long phụng hòa minh.
Trân Trân chuốc rượu ra chén dâng lên Thiếu Hoa.
Chàng khóat tay.
Trân Trân ? không cần nàng phải qùi hầu phục Thiếu Hoa đâu. Mỗi người chúng ta sẽ uống thật nhiều để mừng thời khác giao hòa này.
Thiếu Hoa nói rồi bưng cả bầu rượu đặt vào tay Trân Trân Nàng một vò, Thiếu Hoa một vò để xem ai là người có tửu lượng cao hơn.
Trân Trân mỉm cười nói.
Thiếp muốn hầu hạ chàng.
Thiếu Hoa khóat tay lắc đầu.
Thiếu Hoa đâu muốn làm kẻ bề trên của nàng. Hay ngay cả chuyện đối ẩm giao hòa nàng cũng không muốn cùng ta đối ẩm?
Trân Trân nhỏ nhẹ nói:
Thiếp xin nghe lời chàng.
Nàng bưng bầu rượu. Thế rồi hai người, kẻ một vò, người một bầu cùng đối ẩm. Thiếu Hoa dốc bầu rượu tu một ngụm, chàng nhìn Trân Trân nghĩ thầm trong đầu:
?Rượu giao hòa loan phòng thì ta và nàng sẽ uống, nhưng uống thật say. Say để chẳng có chuyện gì xảy ra nữa ?.
Thiếu Hoa nghĩ lướt qua rồi chia vò đến trước mặt Trân Trân.
Trân Trân ? nào ? chúng ta cùng uống.
Mời tướng công.
Hai người cùng dốc rượu uống. Thiếu Hoa liếc trộm Trân Trân.
Uyện ương tửu với men nồng nhanh chóng lan tỏa khắp châu thân Thiếu Hoa. Chàng có cảm tưởng trong kinh lạc của mình đang xuất hiện một trận bão lửu dữ dội, rần rần theo nguyệt lưu chạy khắp cơ thể.
Uống cạn vò rượu thứ nhất, Thiếu Hoa đã bắt đầu chuếnh choáng nhưng vẫn cố giữ tâm thức, hỏi Trân Trân.
Trân Trân ? nàng say chưa ?
Trân Trân bưng vò rượu khác đặt vào tay Thiếu Hoa. Giọng nói của nàng chẳng có biểu hiện gì gọi là thấm men rượu, thậm trí lại còn rất ôn nhu tình tứ.
thiếp có thể uống mười cân rượu uyên ương mà chẳng hề thấm tháp gì.
Nghe Trân Trân thốt câu này, Thiếu Hoa chỉ còn biết lỏ mắt nhìn nàng gần như không chớp. Chỉ có một cân rượu thôi, chàng đã chuếnh choáng rồi, thế

mà nàng những mười cân.
Thiếu Hoa lắc đầu nói:
Nàng không say thì Thiếu Hoa say.
Trân Trân nâng vò rượu bằng hai tay, Thiếu Hoa dốc vò rượu tu luôn một hơi dài. Trân Trân giữ tay chàng lại, từ từ kéo tay Thiếu Hoa đặt vò rượu xuống trước mặt.
Thiếu Hoa ? trân Trân sẽ hầu rượu chàng.
Vừa nói, Trân Trân vừa giằng lấy vò rượu trên tay Thiếu Hoa. Nàng bưng bầu rượu đứng lên.
Chiếu lâu thuyền như thể lắc lư, chao đảo hoặc thần nhãn của Thiếu Hoa không còn giữ được sự sáng suốt bởi men rượu uyên ương tình. Chàng cảm giác chiếu lâu thuyền không ngừng lắc lư qua lại sau mỗi động tác lắc người, ẻo lả của Trân Trân. Nàng chẳng khác nào một vũ công với những động tác uốn người điêu luyện để phô trương những đường nét của cơ thể ra trước mặt Thiếu Hoa.
Sau mỗi động tác uốn người thì cứ như rằng từng mảnh lụa của chiếc áo tân nương từ từ rơi tuột ra, phủ xuống chân nàng. Nang quay người như một chiếc bông vũ. Thep động tác đó là phần nội y cuối cùng rời khỏi thân thể nàng.
Dưới hai ngọn hoa đăng song hỷ, thân thể Trân Trân hiện ra.
Nàng đứng ngay trước mặt Thiếu Hoa với một tấm thân chẳng còn mảnh lụa nào. tất cả những đường nét đếu phơi ra lồ lộ, không cần dấu diếm. Tất nhiên rồi, trong đêm giao hóa loan phòng, có nữ nhân nào lại không muốn mình ra trước mặt phu tướng trong đêm loan phòng đâu.
Có người thì e ngại khi thân thể lộ ra trong mắt tướng công cũng có người rụt rè, nhưng Trân Trân thì khác. Nàng không e ngại, cũng không rụt rè e lệ, mà muốn Thiếu Hoa tận hưởng, chiêm ngưỡng thân thể nàng.
Trân Trân bước đến bên chàng.
Nàng vòng tay bá lấy cổ chàng, ấp cả vùng thượng đẳng với đôi nhũ hoa no tròn vào người Thiếu Hoa. Trân Trân nói :
Tướng công ? Thiếp là của chàng.
Những tưởng đâu Thiếu Hoa sẽ ôm chầm lấy tấm thân lòa lỗ đầy cảm xúc dục tính của Trân Trân, nhưng chàng cứ trơ ra như pho tượng.
Trân Trân nâng cằm Thiếu Hoa.
bất thình lình Thiếu Hoa ngã ngửa ra sau, hai tay dang rộng.
Trân Trân cau mày nhìn Thiếu Hoa.
Chàng say rồi ư ?
Mặc cho nàng nói, Thiếu Hoa chẳng khác gì xác chết, nhắm khít hai mí mắt, cất tiếng thở dồn dập.
Trân Trân cắn răng trên vào môi dưới. Nàng tát nhẹ vào má Thiếu Hoa

nhưng tuyệt nhiên chàng chẳng có phản ứng gì.
Trân Trân lay gọi Thiếu Hoa ? Thiếu Hoa? chàng say rồi ư ?
Mặc cho Trân Trân lay gọi, Thiếu Hoa nằm bất động chẳng có phản ứng gì.
Trân Trân lắc đầu thở hắt ra một tiếng , nàng lẩm nhẩm nói:
thế này mà giao hòa cái gì ?
Nàng ngồi bên Thiếu Hoa ngắm nhìn chàng chìm trong giấc mộng của Uyên ương tình tửu. Bất giác tay nàng đặt lên vùng thượng đẳng của Thiếu Hoa ve vuốt. Nàng cảm nhận một cái gì đó rất thân thương rất gần gũi, một thứ cảm xúc mà tư lâu trân Trân chưa từng bao giờ có được.
Cảm xúc mơ hồ đó như thể có động lực buộc nàng phải thốt ra câu nói:
Thiếu Hoa ? Trân Trân yêu chàng ? yêu chàng nhiều lắm.
Trân Trân thốt ra lời nói đó bằng chất giọng thật nhu hòa,như mật rót vào tai người, mặc dù biết Thiếu Hoa sẽ chẳng bao giờ nghe được lời nói của nàng. Chàng vẫn chìm trong giấc mộng men tình.
Đôi ngọc thủ của Trân Trân mơ hồ theo những xúc cảm đang dâng tràn tâm tưởng nàng, mà lần trôi một cách chậm rãi trên thân thể Thiếu Hoa.
Bộ tân lang đại lễ song hỷ của Thiếu Hoa được Trân Trân cởi ra, để nàng có thể ngồi nhìn từng đường nét cơ thể chàng. Đôi mắt của nàng chan chứa tình nồng, rọi vào người Thiếu Hoa. Trong khi đôi ngọc thủ rà lên khắp người chàng với những cảm xúc nâng niu pha trộn niềm thương cảm dâng tràn..
Nàng áp mặt vào ngực Thiếu Hoa như thể muốn nghe tim đập rộn rã trong lồng ngực của chàng. Trân Trân bâng quơ nói:
Thiếu Hoa ? Trân Trân muốn có chàng.
o o Thiếu Hoa nheo mắt bởi ánh sáng nhật quang từ cửa khoang hắt vào. C®m giác đầu tiên mà chàng nhận được là có cái gì nặng tợ núi thái sơn đè trên ngực mình.
Thiếu Hoa mở mắt.
Điều mà chàng không thể nào ngờ được là hơi thở nhè nhẹ của Trân Trân đang phà vào cổ mình. Thiếu Hoa nhìn xuống. CHàng chỉ muốn ngồi bật lên như dưới lưng mình có cả một đống than hồng đang nung chảy.
Trên ngươi Thiếu Hoa giờ chẳng còn bộ trang phục đại lễ song hỷ, và cũng chẳng có mảnh vải nào. Nằm gác đầu lên ngực Thiếu Hoa chẳng ai khác mà chính là Uyên ương hồ điệp Trân Trân. Nàng cũng chẳng khác gì chàng. Trên người cũng chẳng có mảnh lụa che thân.
Thiếu Hoa nheo mày nghĩ thầm cố nhớ lại những gì đã xảy ra với mình.
CHàng nhủ thầm trong đầu ?ta đã làm gì??.
Thiếu Hoa suy nghĩ một lúc rồi miễn cưỡng vỗ vào vai Trân Trân.
Mã nương nương ?
Trân Trân hơi ưỡn người, rồi ôm cứng lấy chàng.
Thiếu Hoa nhăn mặt. CHàng lại vỗ vào vai Trân Trân.

Mã nương nương ?
Lần này như nghe tiếng của Thiếu Hoa, Trân Trân nhỏm lên. Đôi nhũ hoa no tròn của nàng đập ngay vào mắt chàng. Nó gần đến độ Thiếu Hoa có thể thấy được những sự chuyển động bên trong đôi nhũ hoa đó.
Thiếu Hoa vội đẩy nàng ra.
Trân Trân nhìn chàng.
Chàng tỉnh rồi à ?
Thiếu Hoa xoa trán mình.
Thiếu Hoa tỉnh rồi.
Chàng vơ vội trang phục, nhưng Mã Trân Trân cản lại.
Tướng công.
Thiếu Hoa nhìn nàng.
Mã nương nương ? trời đã sáng rồi.
Thiếp biết ? trời sáng rồi.
Thiếu Hoa gượng hỏi :
Hôm qua Thiếu Hoa say qúa ? Thiếu Hoa đã làm gì Mã nương nương ?
Trân Trân nguýt mắt nhìn chàng. Nàng dựa đầu vào vai Thiếu Hoa.
CHàng say lắm ?
Thiếu Hoa thở ra.
Tửu lượng của Thiếu Hoa kém lắm ? Ta biết mình say, nhưng điều ta muốn biết hơn ?
Thiếu Hoa ngập ngừng.
Thiếu Hoa đã làm gì Mã nương nương.
Nàng nhìn sang Thiếu Hoa.
Sao chàng hỏi Trân Trân ?
Ơ ? Thiếu Hoa muốn biết ? bởi vì Thiếu Hoa sợ ?
CHàng sợ gì ?
Thiếu Hoa lưỡng lự một lúc rồi nói :
Thiếu Hoa sợ ? Thiếu Hoa sợ đã làm điều đó thất lễ với Mã nương nương.
Trân Trân mỉm cười lắc đầu nói:
Chàng không làm điều gì đắc lễ với Trân Trân đâu.
Thiếu Hoa thở phào một tiếng như trút được gánh nặng trên vai mình, chàng vồn vã hỏi:
Mã nương nương ? thật không ?
Thiếp nói thật mà.
Thật thì tốt rồi.
Trân Trân mỉm cười, vòng tay qua vai Thiếu Hoa.
Chàng đã là của Trân Trân.
Đôi chân mày Thiếu Hoa nhíu lại.
Trân Trân nói vậy có ý gì?

Chàng còn không biết nữa ư?
Thiếu Hoa muốn biết.
Trân Trân vuốt ve vùng thượng đẳng Thiếu Hoa. Chàng giữ tay nàng lại, nhìn vào mắt Trân Trân.
Nàng hãy đưa ta đến gặp Bội Bội muội muội.
Trân Trân lườm Thiếu Hoa.
Sao chàng gấp như vậy?
Mã nương nương không biết Thiếu Hoa và Bội Bội quan hệ như thế nào.
Nói rồi Thiếu Hoa vận lại trang phục đại lễ song hỷ.
Trân Trân mỉm cười nhìn chàng nói:
Chàng định vận bộ trang phục đại lễ song hỷ đến gặp Bội Bội à? vậy cũng được.
Thiếu Hoa sững sờ nhìn lại mình.
không không ? Thiếu Hoa muốn vận bộ trang phục của mình thôi.
Nói rồi Thiếu Hoa bước ra sau rèm thay lại trang phục của mình. Chàng bước trở ra nhưng Trân Trân vẫn để thân thể lòa lỗ nằm duỗi dài trên tấm thảm nhung.
Thiếu Hoa miễn cưỡng nói:
Trân Trân ? sao nàng còn chưa thay trang phục đi cùng với Thiếu Hoa?
Trân Trân nhìn chàng điểm nụ cười mỉm. Nàng nguýt Thiếu Hoa, nhỏ nhẻ nói:
Chàng muốn Trân Trân đưa chàng đến gặp Bội Bội muội muội thì trước tiên phải biết thiếp đang nghĩ gì.
Thiếu Hoa chấp tay sau lưng.
Nàng đang nghĩ gì ?
CHàng đến đây, thiếp mời nói.
Thiếu Hoa bước đến bên nàng.
Nàng muốn gì ?
Trân Trân ưỡn người ra sau, ngẩng mặt, và từ từ nhắm hờ hai mí mắt lại, nàng nhỏ nhè nói :
Thiếp muốn chàng hôn thiếp.
Thiếu Hoa gắt gòng nói:
Thế hôm qua, nàng không hôn ta à?
Thiếp đã hôn chàng rồi, nhưng chàng thì chưa.
Ơ ? bởi vì ta say qúa.
Nhưng bây giờ chàng tỉnh.
Trân Trân đã hứa với Thiếu Hoa, khi nhật quang lên sẽ đưa ta gặp Cao Bội Bội mà.
Thiếp đâu phải là kẻ không giữ lời.
Hay chang không muốn trao cho thiếp một nụ hôn ?

Ơ ?
Thiếu hoa thở ra , rồi từ từ cúi xuống.
Hai cánh môi Trân Trân hé mở, như thể sãn sàng tiếp nhận nụ hôn của Thiếu Hoa. Đôi mắt nàng đang nhắm hờ chợt mở to với ánh quang ướt át xuân tình.
Thiếu Hoa nhìn thấy rõ mồn một chân diệm mình trong đôi con ngươi đen tròn của Trân Trân.
Thiếu Hoa ngập ngừng nói:
Ta ? Ta hôn vào đâu?
Nàng nguýt chàng.
Thiếp đang chờ chàng.
Cùng với lời nói đó, vòng tay của Trân Trân vòng qua cổ Thiếu Hoa kéo vào. Hai cánh mội nàng hé mở to hơn như thể muốn nói với Thiếu Hoa lời tình tứ nhất mà nàng muốn nói ngay từ đêm hôm trước.
Ấm ?
Chiếc lâu thuyền chao nghiêng một bên sau tiếng chưởng vang lên ngoài mạng thuyền.
Thiếu Hoa giật mình buông Mã Trân Trân.
Ngay cả trân Trân cũng chẳng khác chàng. Trân Trân thộp vội mớ trang phục tân nương bận vào mình.
Thiếu Hoa nghe rõ mồn một tiếng răng rắc bên mạn lâu thuyền. Chàng hốt hoảng nói với Mã Trân Trân:
Trân Trân ? thuyền đã bị vỡ rồi.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 38
Sóng Tình Trường Giang

Chiếc lâu thuyền đang nghiêng dần, buộc Thiếu Hoa và Trân Trân phải bước ra ngoài mạn.
Bên mạn phải lâu thuyền có một chiếc lâu thuyền khác, mũi thuyền được bọc bằng sắt, có ngọc giáo nhọn chìa về phía trước. mũi giáo khổng lồ của chiếc lâu thuyền đó đã đâm thủng mạn phải lâu thuyền của Trân Trân Trân Trân lộ rõ tất cả sự sợ hãi, nói với Thiếu hoa :
Thiếu Hoa ? chúng ta tìm cách đào thoát nhanh lên.
Thiếu Hoa cau mày.
Người ta đâm thủng thuyền của nàng ? đã không hỏi cho ra nhẽ, còn bỏ chạy là sao ?
Trân Trân biết người này ? chủ nhân của chiếc thuyền đó.
Thiếu Hoa nghiêm mặt nhìn nàng.
Chẳng lẽ là một gã tình lang của nàng nữa à ?
Trân Trân lắc đầu.
không phải đâu ? chủ nhân của lâu thuyền kia là Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh.
Đôi chân mày Thiếu Hoa nhíu lại, chàng trang trọng hỏi:
Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh là gì mà nàng sợ dữ vậy ?
Chàng không biết Vo vi tiên tử ?
Biết thì Thiếu Hoa đâu có hỏi nàng.
Bây giờ nàng có muốn đào thoát thì cũng không được ? Bởi vì Thiếu Hoa và nàng chỉ có một cách đào thoát duy nhất là phải qua con thuyền của Vô vi tiên tử, nếu không muốn nhảy xuống dòng trường giang.
Trân Trân lộ vẻ lo lắng nói:
Trân Trân không muốn gặp Vô vi tiên tử ?
Nàng không muốn gặp thì cũng phải gặp.
Thiếu Hoa nói rồi nắm lấy tay Trân Trân.
Trân Trân ghì người lại.
Thiếu Hoa.
Chiếc lâu thuyền từ từ nghiêng dần.
Thiếu Hoa gắt gỏng nói:
Trân Trân ? đừng sợ có được ? Thiếu Hoa có thể bảo vệ cho nàng nhưng phải hứa với Thiếu Hoa ? nàng phải đưa Thiếu Hoa đến gặp Cao Bội Bội.
Trân Trân gật đầu nhưng nói :

Trân Trân sợ ?
Thiếu Hoa lắc đầu:
CHẳng có gì để ta phải sợ cả.
Nói rồi Thiếu Hoa nắm tay Trân Trân. Hai người đồng loạt phi thân qua mạn của chiếc lâu thuyền kia. CHiếc lâu thuyền của Trân Trân bị lật ngang, rồi nhanh chóng mất dạng dưới mặt nước Trường Giang.
Thiếu Hoa nhìn vào khoang thuyền, ngay cửa khoang thuyền có hai ả a hoàn vận bạch y trắng toát. Nó như hai pho tượng đồng nữ với vẻ mặt vô hồn, vô cảm đứng giữ cửa. Thiếu Hoa cảm nhận rõ tay của Mã Trân Trân run nhẹ trong tya chàng.
Thiếu Hoa nghĩ thầm:?Ta sắp phải đối mặt với nhân vật nào đây??
Thiếu Hoa liếc trộm sang Mã Trân Trân.
CHàng nhận ra chân diệnc ủa Mã Trân Trân lộ rõ vẻ sợ sệt đến độ biến sắc nhờn nhợt.
Thiếu Hoa nhỏ giọng hỏi:
Nàng sợ gì ?
Trân Trân im lặng như thể chẳng còn nghe được lời nói của Thiếu Hoa. Nàng cứ chăm chăm nhìn về phía khaong thuyền.
Thiếu Hoa nói :
Nàng không nghe ta hỏi à ?
Trân Trân vẫn im lặng.
Thái độ của Trân Trân khiến Thiếu Hoa cũng phải cau mày.
Thiếu Hoa nhìn về phía cửa khoang lâu thuyền. Chàng ôm quyền toan mở lời thì một giọng nói thanh tao từ trong thuyền cất lên.
Trân Trân ? sao còn chưa qùi xuống ?
Giọng nói đó thật nhu hòa, nhưng cứ như có quyền lực vô hình buôc Trân Trân phải tuân thủ. Trân Trân rút tay khỏa tay Thiếu Hoa quì xuống sàn thuyền.
Thái độ phủ phục của Trân Trân khiến Thiếu Hoa không khỏi sửng sốt.
Chàng nhủ thầm:?Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh là người như thế nào lại có thể phán lịnh cho Uyên ương hồ điệp Mã Trân Trân??.
Ý niệm kia còn đọng trong đầu Thiếu Hoa thì giọng nói thanh tao kia lại cất lên.
trân Trân ? bổn cung giò gia hình cho ngươi. Ngươi chấp nhận chứ?
Trân Trân cúi mặt nhìn xuống.
Nàng lí nhí nói:
Trân Trân biết tội ? cung chủ gia hình.
Ngươi muốn chịu hình phạt gì ?
Trân Trân vẫn cúi gằm mặt.
Cung chủ ? Trân Trân muốn chết đau đớn.

Bổn cung sẽ ban phát cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng nhưng không đau đớn.
Đến lúc này Thiếu Hoa không thể không lên tiếng. Chàng ôn quyền nói:
Thjiếu Hoa không để cho Trân Trân chết được.
Giọng nói thanh tao kia cất lên đáp lời Thiếu Hoa.
Hóa ra công tử là Hòang Thiếu Hoa, dị kiếm khách.
Thiếu Hoa từ tốn đáp lời Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh.
Tại hạ là Hòang Thiếu Hoa chứ không phải là dị kiếm khách như cung chủ nói.
- Bổn cung nghe võ lâm truyền tụng về Hòang Thiếo Hoa dị kiếm khách. Vậy không biết công tử có phải là nhân vật đó không. Bổn cung hỏi công tử nhé.
Tại hạ sẵn sàng trả lời.
Công tử là người đi cùng với Thiên Tống tôn giá và Như Băng?
Chính tại hạ.
Công tử là người đã chém đứt một ngón chỉ công của Cuồng tà Du Hạo Nhiên.
Chính tại hạ ? tại hạ làm điều đó chỉ và sự bắt buộc phải làm chứ không cố ý để Du tôn giá trở thành người tàn phế.
Vậy công tử chính là Hòang Thiếu Hoa, Dị kiếm khách.
Giới võ lâm giang hồ đã gắn cho công tử cái tên Dị kiếm khách.
Tên gì cũng được, tại hạ không quan tâm.
Thiếu Hoa ôm quyền nói:
Cung chủ đã hỏi Thiếu Hoa, giờ đến lượt Thiếu Hoa hỏi cung chủ ?
Bổn cung rất sẵn lòng trả lời công tử.
Thiếu Hoa ôm quyền xá.
Trước nhất, Thiếu Hoa thủ lễ đa tạ cung chủ đã có lòng trả lời những thắc mắc của Thiếu Hoa.
Chàng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói:
Trước hết tại hạ mạn phép hỏi cung chủ ? Mã Trân Trân có tội gì mà khiến cung chủ phải ban cái chết cho nàng.
Công tử muốn biết Mã trân Trân đắc tội gì à?
Thiếu Hoa gật đầu.
Tại hạ rất muốn biết.
Bổn cung trả lời cho công tử biết vậy. Mã Trân Trân đã phạm vào tội lớn nhất trong Vô Vi phái. Nên phải bị gia hình.
Thiếu Hoa ôm quyền hỏi:
Hẳn là nàng đã đắc tội với cung chủ.
Nếu đắc tội với bổn cung, Mã Trân Trân chỉ bị phạt thôi, có thể bị diệm bích ba ngày không ăn, không uống, nhưng đây là đại tội với tiên sư.

Thiếu Hoa cau mày.
Thiếu Hoa mạn phép hỏi cung chủ ? Trân Trân đã đác tội gì với tiên sư Vô Vi phái ?
Sao công tử lại muốn biết Mã Trân Trân đắc tội gì. Đây là chuyện riêng của bổn phái, công tử muốn chen vào?
Thiếu Hoa ôn nhu nói:
Nếu không muốn chen vào , Thiếu Hoa đã không hỏi cung chủ.
Thế vì cái gì mà công tử muốn chen vào. Bổn cung biết Mã Trân Trân là uyên ương hồ điệp, một dâm nữ khét tiếng trên giang hồ. Phảo chăng thị là dâm nữ nên công tử muốn chen vào?
Thiếu Hoa cau mày, trang trọng đáp lời Vô vi tiên tử.
Nếu Mã Trân Trân chỉ là dâm nữ Uyên ương hồ điệp thôi, tại hạ không dám xen vào chuyện riêng của qúi phái. Đằng này còn có điều khác hơn nữa.
Thiếu Hoa từ từ thở ra rồi nói tiếp:
Chuyện gì tại hạ sẽ nói sau với cung chủ ? nhưng trước khi tại hạ nói, tại hạ cần biết Trân Trân đã đắc tội gì?
Im lặng bao trùm lên không gian lâu thuyền. sự im lặng đó thật nặng nề, Thậm chí Thiếu Hoa có cảm giác không khí trên mạn thuyền đang cô đặc lại. Sự im lặng kia tạo ra cảm giác gai lạnh trong cột sống chàng. Thậm chí Thiếu Hoa có thể nghe được tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền chan chát.
Một Lúc sau Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh mới lên tiếng:
Mã Trân Trân đã bán rẻ danh dự thanh cao của tiên sư.
Thiếu Hoa chau mày, chàng từ từ nhìn xuống Mã Trân Trân đang qùi dưới sàn lâu thuyền.
Thiếu Hoa nghĩ thầm:
?chẳng lẽ Trân Trân Trân lại là người bất đạo như vậy sao? Bàn rẻ danh dự tiên sư là người bất nghĩa, bất trung rồi. Thiếu Hoa sao cứu được nàng??.
Mặc dù nghĩ vậy, Thiếu Hoa vẫn ôm quyền hướng về cửa khoang lâu thuyền ôn nhu hỏi:
Cung chủ ? Trân Trân đặc tội gì mà lại ghép vào tội bán rẻ danh dự tiên sư? Bổn cung cần nói rõ cho công tử biết không?
Nếu cung chủ không nói thì Thiếu Hoa sẽ canh cánh bên lòng, và tất nhiên sự canh cánh đó khiến tại hạ không tâm phục khẩn phục cách hành sự của cung chủ nhưng tại hạ tin cung chủ là người quang minh chính đại.
Phàm kẻ quang minh chính đại làm việc gì cũng chẳng cần úp mở.
Công tử đã nói vậy bổn cung sẽ nói.
Thiếu Hoa cung thỉnh cung chủ chỉ giáo.
Thiếu Hoa nghe rõ tiếng thở ra nhè nhẹ của Vô vi tiên tử. Giọng nói thanh tao của Vô vi tiên tử lại cất lên.
Đại tội mà Trân Trân mắc phải là đã bán rẻ bản thân mình.

Thiếu Hoa nheo mày.
Cung chủ có thể nói rõ cho tại hạ biết được không?
Được. Giới qui của Vô vi phái do tiên sư để lại đại tội lớn nhất là sự quan hệ thể xác giữa nam và nữ. Tất cả những môn đồ của Vô vi phái phải lấy giới luật đó làm đầu. Giữ giới luật đó mới đại đến cõi vô vi. Giữ giới luật đó mời là môn đồ vô vi phái.
Chân diện Thiếu Hoa nhíu lại.
Giọng nói của Vo vi tiên tử trang trọng nói tiếp:
Vô vi phái đặt giới luật bất tạo nhân là chân lý. Giới luật bất tạo nhân như là quyền năng hộ pháp của vô vi phái, để vô vi phái mãi mãi trong sạch không vướng vào điều ô uế trong cõi tục sinh này.
Giọng nói của vô vi tiên tử thật trang trọng và lạnh lùng. Mỗi một lời nói như thể là một câu phá lịnh đối với người khác.
Vô vi tiên tử nói hết câu thì Thiếu Hoa cười khẩy rồi hỏi:
Cung chủ ? phải chăng Uyên ương hồ điệp Mã Trân Trân đã phạm vào tội Bất tạo nhân?
Không sai.
Vì cái tội đó mà cung chủ quyết trừng phạt Trân Trân?
Đúng ? Chiếu theo qui giới của vô vi phái ? Bin cung sẽ hành sử Trân Trân tội chết.
Thiếu Hoa gãi đầu, rồi từ tốn nói:
Có điều này, tại hạ muốn hỏi cung chủ:
Thiếu Hoa công tử cứ hỏi.
Thiếu Hoa ve cằm nói:
Những điều tại hạ hỏi mong cung chủ miễn thứ.
Nếu những điều đó không làm gì tổn hại đ ến vô vi phái.
Tấn nhiên tại hạ không dám mạo phạm đến vô vi phái của bổn cung, mà chỉ thắc mắc thôi. Ngòai những điều đó ra tại hạ còn có ý này.
Công tử còn có ý gì?
Ở đây bất tiện, cung chủ có thể cho Thiếu Hoa bước vào khoang thuyền diện kiến người không ? những điều tại hạ sắp nói ra nhất định cung chủ không thể không nghe. Bời tại hạ biết hiện thời cung chủ đang có một viên chuyển luân thần châu.
Thiếu Hoa bỏ lưng câu nói giữa chừng.
Một lúc sau chàng mới nói tiếp:
Cung chủ chuẩn y lời thỉnh cầu của Hòang Thiếu Hoa chứ?
Sự im lặng lại bao trùm lên mạn thuyền.
Một lúc sau, Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh mới nói:
Đây là một biệt lệ, bổn cung chấp nhận.
Thiếu Hoa ôm quyền xá:

Đa tạ cung chủ.
Chàng mỉm cười rồi nói tiếp:
Cung chủ ban phát cho tại hạ biệt lệ này. tại hạ cảm kích vô cùng. Nhất định Hòang Thiếu Hoa sẽ không phụ lòng cung chủ.
Chàng nói rồi bước qua hai ả môn hạ vô vi phái để vào khoang thuyền.
Cách bày trí trong khoang thuyền, chẳng khác gì khoang thuyền của Mã Trân Trân. Vô vi cung chủ Hà Mẫn Trinh ngồi trước tấm hòang phi thêu dòng chữ:?Vô vi thượng môn?.
Thiếu Hoa hơi thất vọng vì vô vi cung chủ đeo một tấm mạn bằng lụa trắng, chỉ chừa hai con mắt đen láy, tròn xoe, như hai hạt nhãn. Nhìn đôi mắt của Vô vi cung chủ, bất cứ ai cũng phải nghĩ đến một trang mỹ nử có nhan sắc chẳng thua kém gì những trang giai nhân trong truyền thuyết.
Chỉ chiếc thảm đối diện vô vi cung chủ Hà Mẫn Trinh nói:
Mời Hòang Thiếu Hoa công tử.
Thiếu Hoa ngồi xuống tấm thảm đối diện với nàng.
Hàm mẫn tring nhìn chằm chằm vào mắt Thiếu Hoa. Chàng điểm nụ cười mỉm rồi nói:
Tại hạ lạ lắm sao cung chủ nhìn như vậy.
Lần đầu tiên bổn cung ban đặc ân cho Thiếu Hoa công tử được đối diện mặt với bổn cung.
Không ngờ Thiếu Hoa được may mắn đó. Nhưng để được may mắn đó hẳn phải có nguyên cớ. Nguyên cớ đó chặc là từ viên chuyển luân thần châu của Vô vi phái.
Không sai ? công tử có điều gì cần nói với bổn cung?
Thiếu Hoa nhìn vô vi tiên tử, chàng rít một luồng chân khí căng phòng lồng ngực rồi nói:
Thứ nhất tại hạ muốn nói về giới luật bất tạo nhân cua quí phái.
Đôi chân này mỏng như lá liễu của Vô VI tiên tư thọat nhíu lại.
Công tử muốn nói gì về pui giới bất Tạo nhân.
Thiếu hoa nhướng mày , ôn nhu nói:
Nếu cung chủ lý giải cho tại hạ thông? Thiếu hoa sẵn sàng thay cung chủ ra chém đầu Mã TRân Trân bằng tất cả sự ngưỡng mộ của mình với Vô Vi phái và với cung chủ.
Bổn cung tự tay làm điều đó.
Nếu như cung chủ làm điều đó thì tạu hạ xin thành kính dâng lên cung chủ viên chuyển luân thần châu thứ mười hai Huyết châu.
Chân mày của Vô Vi tiên tử nhíu lại.
Thiếu hoa gật đầu.
Chắc chắn Vô Vi tiên tử biết chuỗi chuyển luân thần châu có mười hai viên , nhưng hiện thời trên giang hồ chỉ có mừôi một viên chỉ thiếu một viên huyết

châu thôi. Vì Huyết châu đã được khai lộ sứ liều chết mang đi, để xâu chuỗi chuyển luân không hợp nhất được. Có mười một viên kia, thiếu Huyết châu, mười một viên chuyển luân kia có hợp lại cũng vô ích.
Nhưng chẳng ai biết Huyết châu đang ở đâu. Duy có một người biết đó là tại hạ.
Vô vi tiên tử nhìn thẳng vào mắt chàng.
Công tử nói thật đấy chứ?
Tại hạ không nói ngoa với vô vi tiên tử đâu.
Chàng lòn tay vào ngực áo, lấy chiếc tráp mà mẫu nương Cam thơ để lại.
Đặt chiếc tráp xuống trước mặt Vô vi tiên tử, Thiếu Hoa vỗ nhẹ vào bổn chung quanh chiếc tráp. Nắp tráp bật ra, ánh hào quang đỏ ối tỏa lên nhuộm đỏ mặt chàng và nhã quang của Vô vi tiên tử.
Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh buột miệng thốt:
Huyết châu.
Thiếu Hoa mỉm cười, đậy nắp tráp lại.
Tại hạ không ngoa ngôn với Vô vi tiên từ chú?
Nhìn lại chàng, vô vi tiên tử nói:
Bổn cung đồng ý.
Thiếu Hoa nhìn nàng nghiêm giọng nói:
Cung chủ ? tại hạ có đền nghị này ? nếu như cung chủ lý giải không trôi ? cung chủ phải giao lại cho tại hạ viên chuyển luân thần châu của qúi phái ? và thêm một điều kiện.
Điều kiện gì?
Không bắt tội Mã Trân Trân.
Vô vi tiên tử lưỡng lự rồi gật đầu.
Được ?
Thiếu Hoa ôm quyền xá.
Đa tạ cung chủ ? Phong thanh của cung chủ khiến tại hạ vô cùng ngưỡng mộ, nhưng chỉ tiếc tại hạ không được tận mục sở thị dung nhan cao minh của cung chủ.
Công tử không cần thấy mặt bổn cung.
Điềm đó khiến tại hạ tò mò và tiếc rẻ.
Vô vi tiên tử khẽ lắc đầu rồi nói:
Thiếu Hoa công tử muốn ta lý giải điều gì?
Thiếu Hoa ôm quyền, ôn nhu nói:
Thiếu Hoa mạn phép hỏi cung chủ ? từ đâu cung chủ hiện diện và tồn tại trên cõi đời này?
Đôi chân mày của Vô vi cung chủ nhíu lại. Lưỡng lự một lúc Hà Mẫn Trinh mới hỏi ngược lại chàng.
Sao công tử lại hỏi bổn cung điều đó?

Cung chủ chưa trả lời tại hạ. áAnh mắt của Vô vi tiên tử lộ rõ vẻ bối rối.
Nàng nhíu mày nghĩ ngợi rồi nói:
Từ sự kết hợp của thiên khí âm dương, tạo ra bổn cung.
Thiếu Hoa phá lên cười khanh khách. Tráng tiếu ngạo đột ngột của chàng khiến Vô vi tiên tử nhíu mày nói:
Bổn cung nói không đúng à?
Thiếu Hoa chồm tới.
Cung chủ ? Thiên khí âm dương là gì?
Cung chủ lắc đầu.
Thiếu Hoa chẳng thể nào hiểu được ý của cung chủ. Mưa thì là mưa ? Gió là gió, cây thì là cây. Mọi sự vật hiện hữu trong trời đất này đều là sự kết hợp của âm dương đúng không nào?
Bổn cung nghĩ vậy.
Nhưng cung chủ đâu phải là cây, là mưa, là gió. Cung chủ là một con người. Thế cung chủ từ đâu mà ra, mà tồn tại và hiện hữu và nay là cung chủ Vô vi phái?
Đôi thần quan của Vô vi tiên tử ánh lên vẻ thẹn thùng.
Thiếu Hoa không để Vô vi tiên tử suy nghĩ, bồi tiếp một câu nữa.
Cung chủ chắc không lý giải được cho tại hạ rồi, mà nói bâng quơ đâu đâu.
Đôi ngọc thủ của Vô vi tiên tử nắm chặt lại.
Thiếu Hoa nhìn nàng.
Cung chủ đừng giận Thiếu Hoa? Chúng ta nên nhìn vào sự thật. Cung chủ nhìn Thiếu Hoa xem? Tại hạ có mặt trên cõi đời này là do song đường của tại hạ tạo ra, chắc chắn cung chủ cũng do song đường của người tạo ra.
Vô vi cung chủ nhíu mày hỏi:
Nói ra điều đó để làm gì?
Thiếu Hoa ôm quyền nói:
Tại hạ nói ra điều đó để cho cung chủ thấy sự vô lý của ?
Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng khi thấy ánh mắt hừng hực của Vô vi tiên tử.
Thiếu Hoa giả lả cười.
Tại hạ được tạo ra bởi song đường của tại hạ không là môn hạ của Vô vi phái ? đó là phúc của tại hạ. Nếu như song đường của tại hạ là môn hạ của Vô vi phái thì chẳng có Thiếu Hoa. Không chừng còn bị hành sử theo qui giới của bổn phái, chết mà không nhắm mắt.
Sao lại không nhắm mắt.
Bởi song đường của tại hạ rất muốn có Hòang Thiếu Hoa, nhưng lại bị giới qui nghiệt ngã của quí phái ngăn cản. Thử hỏi nếu trên thế gian này, tất cả mọi người đều là môn hạ của quí phái thì còn có sự hiện hữa của giới qui kia không ?

Chàng lắc đầu.
Tất cả đều biến mất vào cõi Vô vi mơ hồ, không biết có thật sự hiện hữu trên thế gian này hay không.
Thiếu Hoa im lặng nhìn Vô vi tiên tử.
Vô vi tiên tử cũng nhìn chàng.
Thiếu Hoa nói:
Thiếu Hoa nói thế chẳng biết đúng sai như thế nào, cung chủ chỉ giáo thêm cho tại hạ.
Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh im lặng.
Thiếu Hoa mỉm cười.
Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói:
Môn phái nào cũng có giới luật riêng của môn phái đó. Giới luật của Vô vi phái là của Tiên sư để lại, tất cả môn hạ đều phải tuân thủ. Ai bất tuân là phạm vào đại giới trọng tội bất trung. Nếu không chấp nhận giới qui đó thì ngay từ đầu đừng là môn hạ Vô vi phái. Nếu đã là môn hạ Vô vi phái thì thảy đều tuân theo qui giới của tiên sư.
Vô vi tiên tử từ từ thởi ra rồi nói tiếp:
Lý của công tử cũng đúng, nhưng đó là cái lý chung. Còn cái lý riêng thuộc về Vô vi phái. Cũng như thiếu lâm tự. tất cả những người xuất gia đầu phật thảy đều chấp nhận giới qui của Phật gia, tránh xa tục lụy. Thiên hạ cũng có mất đâu.
Lời nói của Vô vi tiên tử khiến Thiếu Hoa thừ người.
Vô vi tiên tử nhu thể nhận ra sự bối rối trong tâm thức của Thiếu Hoa, liền bồi tiếp:
Điều bổn cung lý giải là cái riêng của Vô vi phái. Trân trân là môn hạ của Vô vi phái, thì nhứt nhứt phải giữ giới qui tôn nghiêm của tiên sư. Có như vậy mới là kẻ giữ đạo nghĩa trên đời này. Có giữ đạo nghĩa của tiên sư mới giữ được bản thân mình. Cái lý của giới qui bất tạo nhân là như vậy.
Thiếu Hoa im lặng nhìn Vô vi tiên tử. Đôi chân mày chàng nhíu hẳn lại tổ lộ sự căng thẳng trên mặt.
Vô vi tiên tử nói :
Công tử còn điều gí muốn bổn cung lý giải không ?
Thiếu Hoa lưỡng lự rồi mở nắp chiếc tráp. CHàng cầm lấy viên huyết châu ngắm nhìn nó.
Viên huyết châu này là vật sở hữu của tại hạ ? Lần này tại hạ không biết có giữ nó được không ?
Bổn cung nói dúng chứ?
Lý giải của cung chủ có được cái lý của nó.
Thiếu Hoa công tử chấp nhận lời lý giải đó.
Thiếu Hoa ngảng nhìn vô vi tiên tử.

Ơ ? qui giới được đặt ra để môn hạ giữ đạo nghĩa làm người.
Thiếu Hoa gật đầu.
Hay ?
Chàng thốt ra câu nó đó thì vô vi tiên tử cũng chớp mắt. Người chớp mắt bởi thái độ nhún nhường và thuần phục của Thiếu Hoa, nhưng chỉ một cái chớp mắt đó thôi, Vô vi tiên tử đã phạm cào sai lầm đáng ra không có. Đối mặt với người là Thiếu Hoa nên chỉ một cái chớp mắt thì viên huyết châu đã thóat ra khỏi tay, Thiếu Hoa đập vào tịnh huyệt của vô vi tiên tử rồi.
Cạch ?
Vô vi tiên tữ giật mình khi bị điểm vào tịnh huyệt.
Thiếu Hoa ?
Thiếu Hoa chồm tới bịt miệng vô vi tiên tự, chàng nói:
Tại hạ nói không lại thì dùng cách khác ? Cách của Lại lão bộc truyền cho tại hạ.
Chàng vừa nói vừa lột ngay chiếc vuông lụa che mặt của vô vi tiên tử.
Thiếu Hoa hòan tòan bất ngờ khi nhận ra dung diện của Vô vi tiên tử.
Nàng chỉ là một thiếu nữ chỉ trạc tuổi chàng, với chân diện thanh tú khả ái.
Nàng nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt hừng hực, sự căm phẫn và tức giận.
Tất nhiên Thiếu Hoa nhận ra ngay ánh mắt hừng hực căm phẫn của nàng nhưng vẫn vờ như không nhận ra.
Thiếu Hoa nâng cằm Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh.
Cái lý của nàng chỉ là lý riêng, còn cái lý của tại hạ mới là cái chung.
Thường thì cái riêng phải nằm trong cái chung. Nàng biết như vậy chứ?
Hà Mẫn Trinh im lặng không đáp lời Thiếu Hoa.
Chàng nheo mày nói:
Nàng không nhận à?
Mẫn Trinh gằn giọng nói:
Không.
Ta buộc nàng phải chấp nhận cái lý của ta.
Bổn cung mãi mãi không bao giờ chấp nhận.
- Được ? ta sẽ cho nàng thấy vì sao Trân Trân phá vỡ qui giới bất tạo nhân của Vô vi phái.
Thiếu Hoa nói rồi áp chặt môi mình vào môi Hà Mẫn Trinh. Nàng mím chặt hai cánh môi nhăn mặt. Mặc cho Mẫn Trinh phản kháng, Thiếu Hoa vẫn chà môi mình vào môi nàng. Mẫn Trinh rên lên một tiếng.
Ư ?
Thiếu Hoa rời môi mình khỏi môi nàng.
Tại hạ nói đúng chứ?
Sắc diện Mẫn Trinh đỏ rừng như than hồng. Nàng rít giọng nói:
Ngươi ?

Ngươi sao ?
Ngươi đã làm ô uế bổn cung ?
Nàng vừa nói dứt lời thì Thiếu Hoa lại áp chặt môi mình vào môi nàng một lần nữa. Chàng vừa chà môi lân môi của Mẫn Trinh vừa nghĩ thầm:
?Có như vậy, Cô nương mới thấy cái giới luật Bất Tạo nhân kia vô lý mà không sát hại Trân Trân?.
Mẫn Trinh lại rên lên một tiếng nữa.
Thiếu Hoa lại buông nàng ra. Mặt nàng đỏ như qủa chín, tỏa hơi nóng hừng hực.
Thiếu Hoa nói:
Cung chủ đã nhận ra sự vô lý của giới qui bất tạo nhân chưa?
Nàng cắn răng trên vào môi dưới quay mặt chỗ khác né tránh Thiếu Hoa
Thiếu Hoa nói:
Cung chủ vẫn chưa nhận ra sự vô lý đó à? Hòa thượng khác còn cung chủ khác. Vô vi phái khác, Thiếu Lâm khác, cung chủ biết chưa. Chỉ cần cung chủ hứa với tại hạ dừng truy sát Trân Trân, tại hạ sẽ không làm ô úê cung chủ ? Nếu không ?
Vô vi tiên tử nhìn lại Thiếu Hoa.
Bổng cung không ?
Nàng chưa nói hết lời, Thiếu Hoa lại áp chặt môi mình vào môi nàng, lần này chàng chà thật mạnh đôi môi mình vào hai cánh môi của Hà Mẫn Trinh.
Nàng bị Thiếu Hoa điểm huyệt chẳng thể nào phản xạ, chống đối được mà đành chấp nhận chịu đựng nụ hôn đày đọa của chàng.
Bất giác Hà Mẫn Trinh nhũn hẳn người ra, nàng nhăn mặt rên lên:
Ơ ?
Thjiếu Hoa thả nàng ra rồi nói:
Sao ? cung chủ nhận lời thỉnh cầu của tại hạ chứ?
Ngươi ?
Thiếu Hoa chau mày nói:
Cung chủ đừng trách tại hạ đó.
Bổn cung nhận lời.
Thốt ra câu đó mà lệ trào ra khóe mắt nàng.
Thiếu Hoa ôm quyền xá rồi nói:
Nhứt ngôn như phá thạch ? Tại hạ tin vào lời nói của cung chủ. Còn chuyện viên chuyển luân thần châu của quí phái, tại hạ sẽ đến l ấy sau vậy.
Thiếu Hoa vuốt má nàng.
Cung chủ đẹp lắm ? Nếu không có cái qui giới quái gở bất tạo nhân, tại hạ sẽ cung thỉnh cung chủ làm tân nương cho tại hạ.
Thiếu Hoa mỉm cười vuốt má Hà Mẫn Trinh.
Cung chủ vừa đẹp lại vừa ngoan ngõan nữa.

Chàng nói rồi cúi xuống nhặt viên Huyệt châu cho vào tráp, rồi quay bước.
Thiếu Hoa vừa dợm bước đến cửa khoang thuyền. Mẫn Trinh nói:
Dừng lại.
Thiếu Hoa dừng bước nhìn lại vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh. Nụ cười mỉm còn hiện trên hai cánh môi chàng. Thấy nụ cười mỉm của Thiếu Hoa bất giác lưỡng quyền Mẫn Trinh ửng hồng, thẹn thùng.
Nàng miễn cưỡng hỏi:
Hãy cho bổn cung biết ? Sao công tử lại làm vậy với bổn cung?
Thiếu Hoa vỗ tay nhìn nàng nói:
MÔt câu hỏi rất hay, lại rất đúng thời điểm. Tại hạ chỉ có thể nói, cung chủ cứ suy nghĩ tất sẽ nghiệm ra vì sao Hòang Thiếu Hoa hành xử như vậy với người.
Chàng xoa tay nói tiếp:
Cung chủ như một đóa hoa nhưng lại thiếu chất men sống trong cuộc đời này. Phàm những đóa hoa như vậy chóng tàn lắm.
Thiếu Hoa nói rồi bước ra ngòai.
Trân Trân qùi trên sàn thuyền. Hai ả a hòan canh cửa vẫn không thay đổi thế đứng cứ như họ đã hóa đá.
Chàng bước đến bên Trân Trân.
Mã nương ? Vô vi tiên tử đã xá tội cho nàng. Hãy dẫn Thiếu Hoa đến gặp Bội Bội.
Trân Trân lắc đầu Trân Trân không thể đi được khi chưa có lệnh của cung chủ.
Thiếu Hoa đã xin tội cho nàng.
Thiếu Hoa thở dài:
Thôi được ? nàng không đi thì Thiếu Hoa đến gặp Bội Bôi một mình. Bội Bôi đang ở đâu?
Trân Trân vẫn cúi mặt nhìn xuống. nhỏ nhẻ đáp lời Thiếu Hoa.Bội bội đang ở tại Di hao lâu, thuộc Trấn Triển Châu.
Thiếu Hoa nhìn Trân Trân.
Thiếu Hoa sẽ còn đến Vô vi phái, chúng ta sẽ gặp lại.
Thiếu Hoa lưỡng lự rồ buống tiếng thở dài nói:
Trân Trân ? Thiếu Hoa nghĩ nàng nên giữ giới luật của tiên sư để chuộc tội.
Trân Trân vẫn không nhìn lên, Nàng im lặng, nhưng dưới sàn lâu thuyền thì đã có đóm những giọt lệ do được tạo ra bởi nước mắt nàng.
Thiếu Hoa nói tiếp:
Thiếu Hoa chỉ có thể nói vậy thôi. Mã nương bảo trọng.
Thiếu Hoa rời sàn lâu thuyền xuống chiến thuyền nan cặp bên mạn trái.
Chàng chèo thuyền vào trong bờ. Thiếu Hoa có biết đâu khi con thuyền nan của chàng vừa tách khỏi mạn lâu thuyền thì vô vi tiên tử từ trong khoang

bước ra. Nàng đứng bên mạn thuyền chắp tay sau lứng dõi mắt theo chiến nan thuyền của Thiếu Hoa.
Con thuyền nan từ từ mất hút trong tầm mắt của Hà Mẫn Trinh. Chẳng biết Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh nghĩ gì hay là một động tác bâng quơ mơ hồ, mà lại đưa tay lên vuốt nhẹ hai cánh môi mình.
Một làn gió đùa qua mạn lâu thuyền giũ chiếc khăn phủ trước mặt nàng, làm rối mái tóc mai của Mẫn Trinh. Nàng vuốt lại mái tóc mai, rồi từ từ nhìn lại Trân Trân.
Mã Trân Trân vẫn cúi đều nhìn xuống mạn thuyền.
Mẫn Trinh bước đến trước mặt Trân Trân. Nàng ôn nhu nói:
Hòang Thiếu Hoa là gì của ngươi?
Trân Trân không ngẩn mặt nhìn lên, Nàng nhu hòa nói:
Khởi bẩm cung chủ ? Thiếu Hoa công tử chẳng là gì của Trân Trân cả.
Trân Trân ? người nói thật chứ?
Trân Trân từ từ ngẩng mặt nhìn lên.
Trân Trân yêu Thiếu Hoa nhưng ?
Đôi chân mày Mẫn Trinh nhíu lại.
Nhưng sao ?
Trân Trân không cướp được tình yêu của Thiếu Hoa ? Cung chủ trị tôi.
Buông tiếng thở dài, Mẫn Trinh quay lưng lại với Trân Trân.
Hắn đã buộc bổn cung xá tội cho ngươi.
Nói rồi Mẫn Trinh đi thẳng vào trong khoang thuyền, để mặc Trân Trân quì trên sàn. Trân Trân liếc nhìn vào trong bờ. Nàng khẽ nấc nhẹ một tiếng.
Nàng nghẹn ngào nhỏ giọng gọi tên Thiếu Hoa.
Hòang Thiếu Hoa ? chừng nào Mã nương mới gặp được Thiếu Hoa?

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 39
Chân Mạo Nhục Nhân

Huyền Không tịnh thất tọa lạc trên một ngọn đồi, chung quanh là những táng cây tùng bao bọc. Với kiến trúc theo hình chữ ?môn?. Hai dãy nhà hai bên, gắn kết với gian chính sảnh, vây lấy khoảng sân tràng phía trước, với những hòn giả sơn mang đủ dáng lấp lánh của con người.
Từ ngoài tam quan theo con đường độc đạo trải sỏi như hai hàng tượng đá sống động như con người hoá thân thành. Toà tịnh thất trông thật uy nghiêm và trang trọng. Ngay phái trước gian đại diện chính sảnh là hai hàng cờ phướn rũ xuống.
Bóng nhật quang vừa chìm xuống, Như Băng và Thiiên Tống đã xuất hiện ngay trước cửa Tam Quan. Ánh dương quang của vòng nhật môn hắt từ phía sau đến, để chồng bóng của hai người vào với nhau làm một trải dài trên độc đạo dẫn vào Huyền Không tịnh thất.
Như Băng và Thiên Tống dừng bước trước ngưỡng ngôi tam quan. Hai người đồng hướng mắt nhìn về phía toà đại điện tịnh thất nơi để bàn hương án.
Thiên Tống nhìn Như Băng.Y chờ đợi sự phán bảo của nàng.
Như Băng nói:
- Chúng ta vào.
Thiên Tống gật đầu.
Hai người cùng sánh bước theo độc đạo tiến thẳng đến toà đại diện. Họ đứng dưới những bậc tam cấp. Sự vắng lặng của Huyền Không tịnh thất nhanh chóng bị xáo trộn. Hai mươi đạo sĩ vận trường bào lướt ra, đứng hai bên bàn hương án.
Cửa tịnh thất dịch chuyển mở rộng ra. Trong tịnh thất Huyền Không đạo trưởng ngồi kiết đà trên bồ đoàn. Trước mặt là một cái chảng cây. Trên chảng cây có hai ngọn bạch lạp chập chờn, cùng một bát nhang có nén hương đang toa? hương nghi ngút.
Như Băng và Thiên Tống bước lên những bậc tam cấp tiến vào đại điện tịnh thất. Hai người đến trước mặt Huyền Không đạo trưởng. Lão đạo sĩ Huyền Không tịnh thất vẫn nhắm hờ hai mắt chòm râu đen mượt rũ xuống tận ngực.
Như Băng trầm giọng nói:
- Huyền Không đạo sĩ đã biết chúng tôi đến?
Huyền Không đạo trưởng từ từ ngẩng mặt nhìn lên.

- Bần đạo đã nhận được huyết thư của các người.
Như Băng mỉm cười.
- Đạo trưởng đã chuẩn bị cho mình rồi chứ?
- Bần đạo đã chuẩn bị bồi tiếp các người.
Huyền Không đạo sĩ bắt ấn quyết rồi phán lịnh:
- Thất Tinh đại trận pháp.
Ngay lập tức hai mươi vị đạo sĩ trẻ tuổi đồng loạt nhích động thân pháp chạy kết thành một vòng tròn vây quanh Như Băng và Thiên Tống và cả Huyền Không đạo trưởng.
Như Băng nói:
- Thế còn Ty thổ chuyển luân thần châu đâu?
- Hai người hoá giải được Thất tinh đại trận pháp, bần đạo mới chấp nhận bồi tiếp hai người.
Huyền Không đạo trưởng nói xong bất ngờ vỗ chưởng xuống sàn tịnh thất. Thân ảnh lão như cánh diều cắt một đường vòng cung rời khỏi vòng vây của các đạo sĩ. Thân ảnh lão là đà lướt lên trên chiếc ngai có thành tựa khắc hình hồ bát quái.
Huyền Không đạo trưởng cầm chiếc cờ trắng phất mạnh một cái rồi nói:
- Khai trận?
Ngay lập tức vòng tròn đạo sĩ dịch chuyển nhanh chưa từng thấy. Nhân dạng của những đạo sĩ giờ chẳng khác những chiếc bóng nhập nhoạng trong tầm mắt của Như Băng và Thiên Tống.
Như Băng và Thiên Tống cùng đâu lưng lại với nhau. Cả hai đứng bất động như hai pho tượng. Họ dõi mắt nhìn theo sự dịch chuyển của vòng đạo sĩ.
Như Băng nói:
- Kiếm của Thiên Tống huynh phải dụng bao nhiêu chiêu?
- Một chiêu.
Như Băng lắc đầu.
- Không?
- Nàng muốn bao nhiêu chiêu?
- Bốn mươi chín chiêu trong một thức.
- Qúa chậm? Có là cách chiêu thức của những kiếm khách tầm thường.
Những kiếm khách đó không thể hoá giải được Thất tinh trận pháp của Huyền Không. Thiên Tống không phải là kiếm káhch tầm thường nên không thể chia chiêu và thức như những kiếm khách tầm thường.
- Ta hiểu ý nàng.
- Huynh làm được.
- Bất cứ điều gì trên đời này.
- Thế thì Thiên Tống huynh còn chờ gì nữa?
Trong khi Như Băng và Thiên Tống đối đáp thì vòng tròn của hai mươi vị

đao sĩ trẻ siết dần lại.
Như Băng mím hai cánh môi, nàng bất ngờ quát lớn.
- Xuất chiêu.
Cùng với lời nói đó, Như Băng vỗ thẳng hai đạo phách không chưởng vào vòng những vị đạo sĩ. Hai đạo phách không chưởng của nàng phát ra thì màn ảnh kiếm đỏ ối cũng xuất hiện. Màu huyết kiếm đỏ ối bao trùm lên vòng tròn đạo sĩ.
Màn huyết kiếm khiến cho Huyền Không đạo sĩ phải giựt mình.
Lão thộp lấy ngọn hắc kỳ vung lên nhưng chưa kịp nói thì Như Băng đã lướt đến trước mặt lão sau khi hai đạo páhch không chưởng của nàng vỗ tay vào vòng tròn thất tinh trận pháp.
Huyền Không đạo sĩ dùng ngay ngọn hắc kỳ điểm tới Như băng.
Như Băng chẳng chút e dè, dựng ngọc thủ đỡ thẳng vào ngọn hắc kỳ đó.
Chát?
Như Băng bật lại hai bộ.
Ngay giữa trung tâm bản thủ của nàng , một vòi máu phun ra, nhưng thời khắc giao thủ với Như Băng khiến cho Thất tinh trận pháp cuả Huyền Không đạo trưởng không kịp chuyển hoá theo thế trận. Sự chậm trễ đó dù chỉ xảy ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng màn ảnh kiếm đỏ ối của Thiên Tống đủ biến hai mươi đạo sĩ trẻ thành những phế nhân.
Tất cả đạo sĩ Huyền Không tịnh xá đều đổ rạp xuống sàn gạch. Tất cả ôm lấy cước pháp trái của mình mà rên rỉ. Máu tươi đỏ gian đại diện chính sảnh.
Thiên Tống trở kiếm chúc xuống đất.
Huyền Không đạo sĩ đứng thừ ra.
Như Băng ôm lấy hữu thủ cầm máu. Nàng nhìn Huyền Không đạo sĩ.
- Thời khắc của lão đến rồi.
Huyền Không đạo sĩ lòn tay ra sau chiếc ngai rút thanh trường kiếm hoành ngang ngực.
Lão gằn giọng nói:
- Bần đạo không dễ buông kiếm như các ngươi tưởng đâu.
Huyền Không đạo trưởng vừa nói vừa bất ngờ vung kiếm chém xả vào bức hoành phi sau lưng. Ngay lập tức từ trên nóc đại điện một tấm lưới khổng lồ chụp xuống.
Tấm lưới khổng lồ chụp xuống hoàn toàn bất ngờ với Như Băng, nhưng với Thiên Tống thì chẳng bất ngờ chút nào. Lỗ tai y như thể nghe được sự biến đó, nên thanh huyết kiếm tạo ngay một màn ảnh kiếm đỏ ối ngăn tấm lưới không lồ trên đầu.
Những tưởng đâu ngọn huyết kiếm của Thiên Tống sẽ xé nát mành lưới của Huyền Không đạo trưởng nhưng mành lưới khổng lồ chẳng suy suyển gì trước những chiêu kiếm uy mãnh của Thiên Tống.

Mọi sự diễn biến ra thật nhanh, rồi kết thúc khi mành lưới gói gọn Như Băng lẫn Thiên Tống.
Huyền Không đạo trưởng vuốt râu phá lên cười cuồng nhiệt. Lão vừa cười vừa nói:
- Thiên sứ bóng tối? ngày tàn cuả nha đầu đến rồi.
Huyền Không đạo trưởng bước đến bên Thiên Tống và Như Băng đang bị gói trong tấm lưới đó. Lão trầm giọng nói:
- Nha đầu và Trương Thiên Tống có thể hoá giải được Thất tinh đại pháp của bần đạo nhưng sao thoát được Thiên võng của Huyền Không tịnh thất.
Huyền không đạo trưởng vừa nói vừa điểm mũi kiếm vào vùng thượng đẳng của Như Băng. Lão cười khẩy.
- Nha đầu? Không ngờ đến Huyền Không tịnh xá là tự dẫn xác đến chứ?
Những tưởng đâu Như Băng sẽ sợ hãi trước cái chết chập chờn ngay trước mặt, mà ngược lại cất tràng tiếu ngạo khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:
- Huyền Không chân tử đạo sĩ thúi?Trên thế gian này còn ai đê tiện hơn lão không? Có lẽ trước đây lão đã từng giở thủ đoạn đê tiện này để hại Khai lộ sứ Hàn Thiết Quân.
Vuốt chòm râu đen nhánh, Huyền Không chân tử nói:
- Nếu nói về thủ đoạn thì bần đạo là người có thủ đoạn nhất trong Thập ác năm xưa. Nếu không có bần đạo với những bẫy rập trùng trùng điệp điệp thì sao công phá được đoàn quân binh hộ tống cho Khai lộ sứ Hàn Thiết Quân.
Huyền Không chân tử nghiêm mặt nói:
- Nha đầu? Ngươi là gì của Hàn Thiết Quân?
Hừ nhạt một tiếng Như băng nói:
- Giết thì cứ giết? Xem như lão đạo sĩ thúi đã thoát được cái hoa. của mình rồi đó.
Huyền Không chân tử suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Bần đạo chưa muốn giết nha đầu đâu. Đối với bần đạo muốn giết nha đầu lúc nào không được. Giết nha đầu đối với bần đạo thật ra còn dễ như lấy đồ trong túi áo mình.
Lão nói rồi rút trường kiếm lại.
Bất thình lình Huyền Không chân tử buông tiếng thở dài như sực nhớ ra điều gì đó. Lão nhìn xuống Như Băng và Thiên Tống.
- Bần đạo nhớ hình như hai người có một vị bằng hữu Hoàng Thiếu Hoa dị kiếm khách mà? Sao y không đi cùng với hai người?
Mặt Như Băng sa sầm. nàng gằn giọng nói:
- Như Băng chẳng có bằng hữu nào cả. Đừng nhắc đến Hoàng Thiếu Hoa.
Huyền Không chân tử cau mày.
- Tại sao không nhắc đến Hoàng Thiếu Hoa. Bộ nha đầu sợ y cũng rơi vào tình trạng như ngươi và Thiên Tống tôn giá đây sao?Hãy nói cho bần đạo

biết, Thiếu Hoa đang ở đâu?
- Lão tự đi mà tìm gã.
Huyền Không chân tử hừ nhạt một tiếng.
- Thôi được? Nha đầu không nói? Bần đạo tự đi tìm vậy.
Huyền Không chân tử vuốt râu nhìn Thiên Tống nằm co quắp trong màng lưới Thiên Võng. Thiên Tông nhìn trả lại bằng ánh mắt khe khắt lạnh lung. Hai cánh môi y mím lại như thể không muốn nói câu nào với Huyền Không chân tử.
Huyền Không chân tử nhìn Như Băng và Thiên Tống một lần nữa rồi phán lịnh cho bọn đạo sĩ đang ngồi trên sàn Huyền Không tịnh thất.
- Canh chừng hai người này cho ta.
Nói rồi, Huyền Không chân tử quay bước theo cửa hậu rời gian đại diện chính sảnh. Lão theo hành lang đi luôn một mạch đến gian biệt thất của mình.
Huyền Không chân tử đẩy cửa biệt thất.
Trong biệt thất của lão, Quách Trụ trong bộ y phục chủ nhân Nhục Nhân đứng chắp tay sau lưng, ngắm nhìn đoá hoa mẫu đơn cắm trong tịnh bình, để trên kệ.
Huyền Không chân tử bước vào.
Lão bước đến sau lưng Quách Trụ.
- Bần đạo đã làm xong phận sự của mình.
Quách Trụ quay lại.
Y nhìn Huyền Không chân tử bằng ánh mắt rờn rợn.
- Đạo trưởng làm khá lắm.
- Ngươi giải độc Nhục nhân cho bần đạo chứ?
Quách Trụ khoanh tay trước ngực.
- Đạo trưởng mớichỉ làm được có nửa phần công việc thôi.
- Thế ngươi còn muốn bần đạo làm gì nữa?
- Hoàng Thiếu Hoa.
Huyền không đạo trưởng vuốt râu.
- Hoàng Thiếu Hoa không cùng đi với Thiên Tống và Như Băng.
- Nhưng y sẽ đến.
- Bằng cách nào ngươi dẫn dụ y đến Huyền Không tịnh thất?
Quách Trụ thả tay xuống , bước đến ngắm nhìn cánh hoa mẫu đơn rồi nói:
- Bằng cách nào đạo trưởng không cần biết? Nhưng khi y đến Huyền Không tịnh thất? Bổn toa. muốn lão đạo trưởng phải tóm được hắn như tóm một con cá nằm trong lưới.
Huyền Không đạo trưởng nói:
- Bắt tiểu tử Hoàng Thiếu Hoa kia với bần đạo chẳng khó đâu. Bần đạo chỉ sợ?

Quách trụ cầm lấy cánh mẫu đơn nhìn lại Huyền không đạo trưởng. Y đưa cánh hoa lên mũi ngửi rồi nói:
- Lão sợ bổn toa. sẽ không trao giải dược Huỷ Nhục cốt cho lão đạo chứ gì?
Huyền Không đạo trưởng gật đầu.
- Đúng. Bần đạo sợ ngươi sẽ không giữ lời.
Quách Trụ lắc đầu.
- Chỉ có bổn toa. được quyền hoài nghi con người và không muốn bất cứ ai hoài nghi bổn toạ. Đạo tưởng biết chứ?
Huyền Không chân tử buông tiếng thở dài.
- Chừng nào ngươi mới giao giải dược Huỷ Nhục cốt cho bần đạo?
Quách Trụ lột chiếc mũ trùm đầu ra sau lưng. Yphơi bộ mặt đầy những khối thịt đỏ ối, lở loét cho Huyền Không chân tử thấy, rồi buông một câu thật lạnh lung.
- Hình như đã đến thời khắc đạo trưởng phải dùng giải dược Huỷ nhục cốt rồi đó.
Lời còn đọng trên miệng Quách Trụ thì Huyền Không đạo trưởng nhăn mặt. Cùng với cái nhăn mặt đó, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm mặt lão.
Lão bặm môi, chỏi tay lên mặt bàn nhưng tay lão cứ run bần bật.
Huyền Không đạo trưởng gượng nói:
- Đã đến thời khắc bần đạo cần rồi.
Quách Trụ cười khẩy.
- Bổn tọa nói đúng chứ?
Huyền không chân tử gật đầu.
- Đúng? Quách Trụ? ngươi nói đúng? Đúng lắm?. Đã đến thời khắc bần đạo cần giải dược Huỷ Nhục cốt của lão độc nhân.
Quách Trụ khẽ gật đầu, từ tốn nói:
- Đạo sĩ cảm giác trong xương sống của đạo sĩ thế nào?
- Nhức nhối, đau đớn và ớn lạnh như thể có bầy giòi chui nhung nhúc đang bò trong đó.
- Ù? Phàm những ai trúng Huỷ Nhục cốt cũa độc nhân đều như vậy cả. Nếu không có giải dược của Độc Nhân Tây Phong.
- Bần đạo biết.
Quách Trụ gật đầu.
- Biết thì tốt. Bổn toa. không cần nói ra nhưng chắc chắn đạo trưởng đã cảm nhận tất cả những gì đau khổ nhất của người trúng phải huỷ Nhục cốt lâu ngày chứ?
- Sống không bằng chết. bần đạo còn sống đến được đến ngày hôm nay là nhờ có giải dược của độc nhân sư tôn của ngươi.
- Chắc đạo trưởng đau đớn lắm.
- Đau đớn lắm.

- Nếu như không có giải dược của sư tôn , đạo trưởng sẽ ra sao?
- Chết còn sướng hơn là sống.
Huyền Không đạo trưởng nói mà không ngừng dùng ống tay áo lau lớp mồ hôi rịn ra trên mặt lão. Lão thều thào lặp lại.
- Chết còn hơn sống.
Quách Trụ gật đầu.
- Bổn toa. cũng nghĩ như đạo trưởng. Bởi bổn toa. đã từng tưởng thưởng lắm sự đau khổ của Huỷ Nhục cốt rồi. Bổn toa. biết đạo trưởng đau đớn lắm, nhưng nếu đạo tưởng còn hoài nghi bổn toa. thì đừng bao giờ đòi hỏi giải dược Huỷ Nhục cốt.
- Ta sẽ không hoài nghi ngươi? ta hứa.
Huyền Không chân tử thốt ra câu nói đó mà hai chân cứ run cầm cập chẳng khác nào người đang lên cơn phong hàn chực ngã quỵ xuống.
Quách Trụ bước đến đặt lên bàn một gói giấy hồng đào.
Huyền Không chân tử run rẩy chụp lấy gói giấy hồng đào nhưng Quách Trụ giật lại.
Huyền Không chân tử sững sờ nhìnQuách Trụ.
Quách Trụ mỉm cười.
- Đừng hấp tấp như vậy? tất cả đều sẽ thuộc về đạo trưởng, nhưng muốn có nó hãy quì xuống bái Quách Trụ làm chủ nạhn.
Huyền không chân tử lau mồ hôi trán run giọng nói:
- Quách Trụ? Dù sao? bần đạo cũng là một trong thập đại ác nhân, bằng hữu của Độc Nhân Tây Phong. Ngươi phải gọi bần đạo bằng thúc thúc.
Quách Trụ lắc đầu chỉ vào mặt mình.
- Khuôn mặt cuả Quách mỗ đã trả ân trả nợ cả rồi. Giờ Quách mỗ sẽ là chủ nhân Nhục nhân địa, còn đạo trưởng là Nhục nhân.
- Ngươi?
Quách Trụ sa sầm mặt.
Thấy bộ mặt sa sầm của Quách Trụ, Huyền Không chân tử im bặt chẳng dám thốt lời nào nữa.
Quách Trụ nói:
- Đạo trưởng là Nhục nhân sẽ có giải dược Huỷ nhục cốt, bằng như muốn làm thúc thúc cùa Quách mỗ thì hãy chấp nhận sự đau đớn trong xương tuỷ của đạo trưởng.
Huyền không chân tử run rẩy toàn thân như người đang lên cơn sốt lạnh không sao kềm chế được mình. Hai hàm răng của lão đánh vào nhau tạo ra những âm thanh lộp cộp.
Huyền Không chân tử nói:
- Bần đạo? Bần đạo không chịu nổi nữa.
Quách Trụ dửng dưng nói với Huyền khôngchân tử.

- Không chịu nổi thì hãy quì xuống để mãi mãi trở thành nhục nhân của Nhục nhân địa.
Huyền Không chân tử nhìn Quách Trụ bằng ánh mắt đờ đẫn, van xin và cầu khẩn.
Mặc nhiên với ánh mắt khốn khổ của Huyền Không chân tử. Quách Trụ nói:
- Đạo trưởng không tiếp nhận phán lịnh của Quách mỗ?
- Ta? Ta?
Huyền Không chân tử không thể nói hết lời mà từ từ khuỵu gối quỳ xuống ngay trước chân của Quách Trụ.
- Bần đạo chấp nhận.
Quách Trụ cười khùng khục rồi nói:
- Đã là nhục nhân thì mãi mãi sẽ là Nhục nhân.
Huyền Không chân tử cúi gằm mặt nhìn xuống mũi giày của Quách Trụ như một kẻ cam phận với định số mà họ Quách đặt lên vai lão.
Quách Trụ giở gói giấy hồng điều từ từ rắc giải dược Huỷ nhục cốt xuống tay Huyền Không chân tử. Bột rắc đến đâu, Huyền Không chân tử liếm ngay đến. Khi giải dược Huỷ nhục cốt rưới lên mũi giày của Quách Trụ, Huyền Không chân tử cũng chẳng chút nề hà mà thè lưỡi liếm.
Quách Trụ điểm nụ cười mỉm nói:
- Như Băng, Thiên Tống, Hoàng Thiếu Hoa ? Các người rồi đây cũng chỉ là những Nhục nhân trong tay Quách Trụ.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 40

Di Hoa lầu. Toà lầu với những mái vòm cong vút tọa lạc bên một con kênh , được nối với khu thị tứ của trấn Triển Châu bằng một chiếc cầu kiều. Nước trong gương như một tấm gương đồng phản chiếu những cụm mây lờ đờ trôi trên nền trời xanh thẳm.
Bội Bội đứng bên cửa sổ dõi mắt nhìn xuống dòng kênh lặng lờ chảy ngay dưới chân Di Hoa lầu. Khung cảnh ở đây đủ để nàng mơ mộng viễn vông. Bội Bội còn dõi những ý tưởng miên man của mình theo khung cảnh thơ mộng và hữu tình của Di Hoa lầu thì có người bước vào thư phòng nàng. Tiếng bước chân buộc Bội Bội phải cắt những ý tưởng đang trôi qua trong đầu mình để nhìn lại.
Bội Bội những tưởng đâu người bước vào thư phòng nàng là Mã Trân Châu , nhưng lại là một người khác hoàn toàn không quen không biết. Kẻ bước vào thư phòng cùa nàng là một trung phụ có bộ tạng núc na núc ních trông thật khó coi. Bộ tạng của trung phụ được gắn liền với chân diện to bè. Trái ngược với bộ dáng dư thừa đó, trung phụ sải những bước chân ngúng nguẩy, trông càng khó coi hơn.
Vừa chạm mặt với trung phụ, Bội Bội đã cau mày. Nàng nghĩ thầm :
? Mụ này hẳn là ăn uống không biết kiêng cữ nên mới có bộ dáng thế này. Nữ nhân như mụ thật là khó coi?.
Trung phụ bước đến trước mặt Bội Bội. Mụ cất tiếng eo éo nghe thật là chói tai.
- Mã nương nương không đến rồi.
Bội Bội cau mày :
- Sao Mã tỷ tỷ lại không đến. Cô ấy hẹn Bội Bội ở đây mà.
Nàng chắp tay sau lưng, nghiêm giọng nói :
- Mã tỷ tỷ không đến thì hẳn Hoàng Thiếu Hoa huynh đến phải không ?
Trung phụ mỉm cười với Bội Bội rồi nói :
- Tào ma ma nói để quý cô nương hiểu, chẳng có ai đến Di Hoa Lầu cả.
Tào ma ma hất nhẹ vai vào người Bội Bội rồi nó tiếp :
- Qúi cô nương đừng lo?Mã nương nương không đến lo cho quí cô nương thì để cho Tào ma ma lo cho quí cô nương.
Mụ vuốt má bội Bội:
- Chỉ cần quí cô nương nghe lời của Tào ma ma thì cái gì không có.
Mụ lườm bội Bội rối thối lại ba bộ, ngắm nàng từ đầu đến chân. Ánh mắt soi

mói của Tào ma ma khiến Bội Bội phải chau mày, đỏ mặt. nàng có cảm tưởng mình đang là một món hàng được tào thị chỉ định giá bằng mắt.
Bội Bội hất mặt.
- Sao Tào nương nhìn Bội Bội dữ vậy ? Bội Bội có phải là quái nhân , hay một món hàng để Tào nương nhìn như vậy.
Tào thị cười khẩy rồi nói:
- Hây? Tào ma ma ngắm nhìn quí cô nương để đoán xem nhan sắc của quí cô nương định được bao nhiêu ngân lượng đấy mà.
Bội Bội cau mày :
- Tào nương nương nói vậy có ý gì?
- Bội Bội cô nương. Ma ma nói vậy mà nàng còn không hiểu à ?
Bội Bội lắc đầu.
- Bội Bội không hiểu.
Tào thị giận dỗi nói:
- Có thế mà cũng không hiểu? Bội Bội khờ quá? hây? để ma ma nói cho Bội Bội hiểu nhé.
Bội Bội gật đầu.
Tào thị nắm tay Bội Bội kéo đến tràng kỷ, ấn nàng ngồi xuống.
- Ngồi xuống đây? Ngồi xuống đây rồi ma ma giải thích cho Bội Bội biết trong Di Hoa lầu, sắp tới Bội Bội phải làm gì.
Nàng miễn cưỡng ngồi xuống tràng kỹ. Nhìn Tào thị, Bội Bội nói:
- Tào ma ma? sắp tới Bội Bội phải làm gì để gặp được Hoàng Thiếu Hoa huynh?
Tào thị giả lả cười. Hai cánh mũi của mụ chúm chím, cười chẳng ra cười, làm duyên chẳng ra làm duyên. Trông mặt mụ chẳng khác nào một mụ hề trong những đoàn hát tuồng.
Mụ ngồi xuống bên Bội Bội , nhỏ nhẻ nói :
- Bội Bội biết mình là một trang tiểu thư có sắc đẹp hơn người không ?
Bội Bội gật đầu.
- Bội Bội biết chứ.
Tào thị gật đầu.
- Biết thế thì tốt. Không phải nữ nhân nào cũng có được nhan sắc như Bội Bội đâu. Nên khi đã được trời ban cho nhan sắc thì phải biết tận dụng nhan sắc đó. Biết tận dụng nhan sắc, Bội Bội sẽ chẳng thiếu một thứ gì trên đời này cả.
Mụ vuốt vai Bội Bội.
- Ma ma đã chọn cho Bội Bội một bộ xiêm y đẹp nhất trấn Triển Châu này đó.
Mụ nói rồi quay ra cửa nói:
- Đưa y phục của Bội Bội tiểu thư vào đây.

Một ả a hoàn bưng mâm bạc trên có bộ y phục trắng toát bước vào. ® thành kính dâng mâm bạc có bộ bạch y đính hạt cườm một cách kính cẩn trao cho Tào thị.
Tào thị đỡ Bội Bội đứng lên, rồi cầm bộ bạch y ướm lên người nàng. Mụ reo lên:
- Đẹp lắm? Đẹp lắm, chẳng khác nào tiên nữ trên thượng giới không một giai nhân nào có thể bì kịp.
Mụ đặt bộ bạch y lên mâm bàn rồi bảo à a hoàn đưa đến sau bức bình phong. ® a hoàn quay trở ra, Tào thị khoát tay:
- Cho ngươi lui.
Chờ ả a hoàn ra khỏi thư phòng, Tào thị mới nhìn lại Bội Bội nói tiếp:
- Bội Bội? Ma ma nói đến đâu rồi nhỉ ?
Bội Bội nhìn Tào ma ma. Bộ mặt đẫy đà núc ních của mụ đập vào mắt nàng. Bất giác Bội Bội cảm thấy không có chút thiện cảm gì với Tào ma ma.
Bội Bội buột miệng hỏi:
- Tào ma ma? Mã tỷ tỷ đi đâu lâu quá không quay lại?
Tào ma ma lắc đầu.
- Hê? Bội Bội giờ đã là người của Di Hoa Lầu rồi? Quân Mã nương nương đi. Giờ chỉ có Tào ma ma với Bội Bội thôi. Ma ma sẽ chỉ bảo cho Bội Bội biết cách nuôi sống mình. Thậm chí còn kiếm được nhiều kim ngân nữa.
Bội Bội lắc đầu nói :
- Bội Bội đâu cần ngân lượng, mà chỉ muốn gặp Hoàng Thiếu Hoa huynh.
Tào ma ma gượng cười nói :
- Chuyện đó chẳng khó khăn gì. Bội Bội muốn gặp Hoàng thiếu Hoa hay hoàng đủ hoa gì cũng có cả. Không chỉ một Hoàng Thiếu Hoa mà có cả trăm Hoàng Thiếu Hoa quì dưới chân Bội Bội.
Bội Bội cau mày.
- Tào ma ma nói vậy có ý gì?
Tào thị giả lả cười.
- Ma ma đã nói với Bội Bội rồi đó. Chỉ cần Bội Bội biết tận dụng nhan sắc của mình tất sẽ có trăm gã Hoàng Thiếu Hoa quì dưới chân Bội Bội.
- Bội Bội không hiểu ý của ma ma.
Tào thị tròn mắt nhìn nàng giả lả nói :
- Đến bây giờ mà Bội Bội vẫn chưa hiểu à? Hây? Bội Bội khờ quá. Lúc này đang có một vị vương tôn công tử đang chờ Bội Bội, thế mà nàng còn bắt tào ma ma đứng đây giải thích nữa. tật là mất thời gian nhưng chẳng được lợi ích gì.
- Ma ma hãy nói rõ cho Bội Bội biết ?. Thật ra Bội Bội phải làm gì.
- Thì Bội Bội thấy người của Di Hoa lầu làm thế nào thì cứ theo thế mà làm. Làm theo tất Bội Bội sẽ được tất cả thôi.

Bội Bội nhíu mày gắt gỏng hỏi:
- Bội Bội đâu thấy người của Di Hoa lầu làm gì đâu.
- Tào ma ma nói rõ thế mà Bội Bội còn chưa hiểu. Bội Bội không biết Di Hoa lầu là chốn nào à?
- Di Hoa lầu của ma ma là một toà lầu rất đẹp. Rất đẹp nữa.
Nàng chỉ về phía cửa sổ.
- Bội Bội thích đứng bên cửa sổ của Di Hoa lầu ngắm nhìn những dòng kênh lặng lờ chảy phía dưới. Khung cảnh ở đây thật là thơ mộng?.
Tào thị khoát tay ngăn không cho Bội Bội nói hết ý của mình.
- Hây? ma ma không có ý nói như vậy đâu? Ma ma muốn Bội Bội biết Di Hoa lầu là chốn nào thôi. Chứ phong cảnh hữu tình thì Tào ma ma đã biết từ lâu rồi.
- Thế ma ma muốn nói gì với Bội Bội?
Thở hắt ra một tiếng.Tào thị lắc đầu như thể chán nản trước những câu nói của Bội Bội. Mụ thở dài một lần nữa rồi nói:
- Thôi được rồi? Để ma ma nói rõ cho Bội Bội biết vậy. Không nói huỵch tẹt thì chẳng bao giờ Bội Bội biết mình phải làm gì. Cũng chẳng bao giờ Bội Bội nhận ra chỗ đứng của mình trong Di Hoa lầu.
Mụ bước đến choàng tay qua vai Bội Bội, rồi ghé miệng vào tai nàng thủ thỉ. Chẳng biết Tào ma ma nói gì mà sắc diện cùa Cao Bội Bội càng lúc càng đỏ rần.
Tào ma ma nói xong, giả lả cười nói :
- Bội Bội hiểu ra rồi chứ?
Bội Bội nhìn lại Tào ma ma. Nàng nhìn chằm chằm vào mặt Tào ma ma khiến cho ma ma phải cau mày.
Tào ma ma nói:
- Bội Bội sao nhìn ma ma dữ vậy ?
Bội Bội gắt gỏng nói:
- Mụ nghĩ Cao Bội Bội là ai mà bắt ta phải làm kỹ nữ bán thân nuôi miệng?
Bội Bội nói dứt câu như thể không dằn được cơn phẫn nộ đang sục sội trong huyết quản nàng.Bất thình lình, nàng giơ thẳng tay tát vào mặt Tào thị.
- Bốp?
Nhận một cái tát của Bội Bội, Tào thị rú lên.
- ?i?
Tiếng rú của Tào thị còn đọng trên hai cánh môi thì nhận tiếp cái tát thứ hai của Bội Bội vào má bên kia.
- Bốp?
- ?i?
Tào thị lảo đảo, té huỵch xuống sàn gạch. Bội Bội nhìn mặt Tào thị gay gắt nói:

- Bội Bội nói cho Tào ma ma biết? Bội Bội là đương kim tiểu thư của Cao huyện lệnh chứ không như mụ tưởng.
Nàng hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp - Nếu ở huyện Thành Chương thì Bội Bội không để cho mụ yên đâu vì cái tội dám coi thường bội Bội.
Tào thị chỏi tay đứng lên tru tréo nói:
- Nha đầu? ngươi dám đánh Tào ma ma? Ngươi dám đánh Tào thị. Người đâu? người đâu?
Bội Bội khoanh tay trước ngực nhìn Tào thị, hất mặt nói:
- Ai dám dộng đến Cao tiểu thư nào?
Hai gã đại lực từ ngoài cửa xồng xộc bước vào. Tào thị chỉ Bội Bội.
- ® dám đánh Tào ma ma ? Bắt ả lại.
Ha gã đại lực xông đến Bội Bội. Nàng hốt hoảng thụt lùi, vừa thối bộ, Bội Bội vừa khoát tay.
- Hê? đứng lại.
Mặc cho nàng quát, hai gã kia vẫn cứ xồng xộc bước về phía nàng.
Bội Bội luống cuống nói:
- Hai ngươi dám đụng đến Cao tiểu thư thì Cao huyện lệnh không tha cho hai ngươi đâu? Phụ thân của Cao Bội Bội sẽ dẫn giải hai ngươi đến nha môn đánh cho trăm hèo, thịt nát xương tan đó. Đứng lại.
Mặc cho nàng nói hai gã đại lực vẫn nhảy xổ đến. Người bên trái kẻ bên phải ghìm nàng xuống. Bội Bội giãy nảy thét lên:
- Các ngươi muốn gì? Các ngươi muốn gì? Bội Bội sẽ về bẩm báo với phụ thân trừng trị các ngươi và luôn cả mụ Tào thị ma ma kia nữa? Các ngươi dám bức hiếp Cao tiểu thư.
Nàng vừa nói vừa vung vẫy nhưng không làm sao thoát được tay hai gã đại lực của Di Hoa lầu.
Tào thị nói bằng giọng gắt gỏng:
- Lão tam, lão tứ? đưa ả đến đây.
Hai gã đại lực lão tam và lão tứ xốc nách Bội Bội kéo đến trước mặt Tào thị.
Mụ nhìn nàng bằng ánh mắt hậm hực. Tào thị rít giọng nói:
- Nha đầu? Ngươi dám đánh Tào ma ma a?
Bội Bội nhìn mụ gạt ngang:
- Không đánh mụ sao được, tại vì mụ nói bậy. Mụ muốn Bội Bội làm kỹ nữ bán thân nuôi miệng. Chính vì thế mà Bội Bội mới tát mụ chứ.
Mặt Tào thị lộ rõ những nét bất nhân và cay cú. Mụ gằn giọng nói:
- Nha đầu? Ngươi không muốn cũng không được đâu. Ngươi đã bị Mã nương bán vào Di Hoa lầu rồi. Ngươi biết chứ. Di Hoa lầu đâu phải chỗ để cho nha đầu đứng ngắm cảnh bên cửa sổ. Gần con trăng nay, ngươi biết Tào ma ma đã hầu hạ ngươi như htế nào rồi chứ. Thế mà khi ma ma nói cho ngươi biết? ngươi phải làm gì đẻ đền đáp lại công ơn của Tào ma ma những

ngày qua đã lo lắng cho ngươi, thì lại bị ngươi tát tai. Nha đầu dám tát tai Tào ma ma , đến lượt Tào ma ma tát lại ngươi.
Lời còn đọng trên hai cánh môi, Tào thị vung tay tát thẳng vào má Bội Bội.
- Bốp.
Nhận trọn một cái tát cảu Tào thị, mắt Bội Bội nổ đom đóm. Má phải của nàng hằn rõ năm ngón chỉ to bè cùa Tào ma ma, Bội Bội tức quá rống lên.
- Mụ đánh Bội Bội? Mụ dám đánh Cao Bội Bội tiểu thư ái nữ của huyện lệnh Thành Chương. Mụ dám đánh ta?
Tào thị gằn giọng nói:
- Ai bảo Tào ma ma không dám đánh nào. Nha đầu nên nhớ đây là Trấn Triển Châu chứ không phải huyện Thành Chương của phụ thân ngươi. Ở đây Tào ma ma là chủ chứ không phải là huyện lệnh nơi chốn hoang sơn cùng cốc nhé. Không ai cứu được nha đầu đâu, nếu như nha đầu không nghe lời của ma ma.
Mụ nói dứt câu thẳng tay tát vào má bên kia của Bội Bội.
- Bốp?
Nhận một lúc hai cái tát , đầu Bội Bội phát ra những âm thanh u u, mắt thì tối sầm.
Nàng rít giọng thét lên.
- Mụ lại đánh Bội Bội nữa?
- Có gì mà Tào ma ma không dám trừng trị thói hỗn láo của ngươi đối với Tào ma ma.
Mụ thở hắt ra một tiếng, gằn giọng nói với lão tam và lão tứ.
- Căng ả nha đầu này ra.
Mệnh lệnh của Tào thị được lão tam và lão tứ thục hiện ngay chẳng một chút thắc mắc hay thương cảm cho Bội Bội. Hai gã ấn Bội Bội quì xuống , căng tay nàng trước mặt Tào thị.
Bội Bội biến sắc hốt hoảng.
- Tào thị? Mụ định làm gì Bội Bội?
Tào thị cười khẩy, rồi nói:
- Dạy cho nha đầu biết thế nào là phận kỹ nữ trong Di Hoa lầu để ngươi nhớ. Nhớ giữ đúng phận mình. Nhớ đặng đừng bao giờ tái phạm nữa để nhận sự trừng phạt của Tào ma ma.
Bội Bội gắt gỏng nói:
- Bội Bội làm gì mà mụ dạy? Mụ đừng quên bội bội là đương kim tiểu thư của huyện lệnh Thành Chương đó.
- Ngay cả lão huyện lệnh Thành Chương phụ thân của nha đầu đến đây cũng chẳng làm gì được Tào thị này đâu?
Mụ chìa tay đến lão tam.
- Đưa roi đây.

Lão tam lòn tay ra sau lưng rút ngọn roi da trao vào tay Tào thị Bội Bội hồi hộp nói:
- Tào ma ma dám đánh Bội Bội thật à ?
- Không đánh ngươi, thì ngươi đâu biết tuân lệnh Tào ma ma này. Tất cả những con ngựa chứng đều phải được trị bằng roi vọt cả. Có như vậy chúng mới thuần phục và dễ sai bảo.
Bội Bội bật khóc. Nàng lắc đầu:
- Đừng đánh Bội Bội ? Thế nào Mã tỷ tỷ cũng đến đây mà.
- Nha đầu quên Mã nương đi.
Lời vừa dứt thì Tào thị vung roi quất tới tấp vào người Bội Bội. Những nhát roi cảu mụ không ngừng quất xuống lưng nàng, tuyệt nhiên không chạm đến mặt và phía trước. Bội Bội rú lên thảm thiết khi phải nhận những nhát roi tàn nhẫn của Tào thị.
Trong nàng dội lên ngọn lửa uất hận nhưng chẳng biết phải làm gì ngoài cảnh chịu đựng. Nàng thét cho đến khi chẳng còn thét nổi nữa mà ngất xỉu. Đến lúc đó Tào thị mới ngưng tay.
Lão tứ buông tay Bội Bội, lấy nước tát vào mặt nàng. Bội Bội tỉnh lại. Chân diện núc na núc ních của Tào ma ma đập vào mắt nàng. Bất giác Bội Bội rùng mình.
Nhớ lại trận đòn vừa mới nhận lãnh từ tay Tào thị, Bội Bội rung mình. Toàn thân nàng gai lạnh, buốt nhói. Sau lưng nàng là cảm giác rát bỏng. Nàng sực nhớ đến Hoàng thiếu Hoa mà rên rỉ nghĩ thầm:?Thiếu Hoa ,huynh có biết vì huynh mà Bội Bội phải ra nông nỗi này không? Huynh biết không?.
Ý niệm đó trôi qua, hai hang lệ trào ra khoé mắt nàng. Bội Bội nấc nghẹn một tiếng.
Tào thị hừ nhạt nhìn bội bội nói:
- Nha đầu? Ngươi còn dám hỗn láo với Tào ma ma không?
Nàng cúi gầm mặt không đáp lời Tào thị. Tào thị nheo mày, nâng cằm nàng:
- Nha đầu không trả lời Tào ma ma a?
Bội Bội nấc nghẹn nói:
- Bội bội không dám làm càn với Tào ma ma.
Nghe nàng thốt câu này, Tào thị bật ra tràng tiếu ngạo khành khạch. Khi mụ cười hai gò má cứ như nhảy múa trong mắt Bội Bội. Nàng nhìn Tào thị chỉ muốn tát tai mụ nhưng khốn nỗi lại chẳng làm gì được , ngoại trừ sự chịu đựng để mụ hành hạ mình. Nàng nhìn Tào thị bằng ánh mắt khe khắt nghĩ thầm:?Nếu ở huyện Thành Chương, bổn cô nương không để yên cho mụ đâu.?
Ý nghĩ ấy còn đọng trong đầu nàng thì Tào thị bất ngờ nhìn xuống. Vô tình hai người đối nhãn với nhau. Đôi chân mày Tào thị nhíu lại.

- Nha đầu? Ngươi hận Tào ma ma lắm à?
Bội Bội toan gật đầu nhưng rồi sực nhớ đến trận mưa roi vừa rồi mà cúi gằm mặt xuống. Tào thị cười khẩy rồi nói:
- Bội Bội? ngươi có hận Tào ma ma thì cũng phải làm kỹ nữ cho Tào ma ma để ta lấy lại số ngân lượng đã hậu đãi ngươi trong những ngày ngươi lưu lạc trong Di Hoa lầu.
Bội Bội ngẩng lên nói:
- Ma ma? Những ngày Bội Bội lưu lại đây tốn hết bao nhiêu ngân lượng ? Ma ma cứ nói rồi cho người về huyện Thành Chương báo với gia phụ, người sẽ trả lại cho ma ma.
- Cũng hay đó. Nếu như ngay từ đầu nha đầu biết nhún nhường như vậy thì ma ma đã cứu xét cho ngươi. Nhưng bây giờ thì quá muộn rồi. Ma ma sẽ không tốn thời gian và tốn người để lấy chút bạc vụn của huyện lệnh Thành Chương, mà muốn ngươi phải bán thân đem ngân lượng cho Tào ma ma.
Bội Bội bật khóc.
- Sao ma ma ác với bội Bội như vậy. Ma ma sợ gia phụ không trao ngân lượng cho người à?
- È? Chỉ cần nha đầu có đủ mười vạn lạng bạc, Tào ma ma sẽ thả nha đầu.
Bội Bội há hốc miệng.
- Mười vạn lạng bạc? Bội Bội ở đây chưa được bao nhiêu lâu, quá lắm cũng chỉ đáng mười lạng? Thế mà ma ma đòi những mười vạn lạng bạc. Bá tính huyện Thành Chương có góp hết để cứu Bội Bội cũng không đủ đâu? Mụ?
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng , khi vừa thốt ra tiếng mụ thì Tào ma ma trừng mắt nhìn nàng.
Bội Bội cúi mặt nhìn xuống. Tào ma ma đay nghiến nói:
- Đúng mười vạn lạng, không thiếu một đồng nào, ma ma sẽ cho ngươi được rời Di Hoa lầu. Còn bây giờ thì nha đầu phải tiếp khách cho ma ma.
Mụ cười mỉm nhìn nàng. Bội Bội lắc đầu, nấc nghẹn nói:
- Ma ma, Bội Bội không làm được đâu? Bội Bội không thể tiếp khách theo ý của ma ma được.
- Ngươi dám cãi lịnh Tào ma ma sao?
Vừa nói Tào ma ma vừa vung tay roi, Bội Bội co rúc người lại gào lên.
- Đừng đánh nữa, Bội Bội biết rồi.
- Biết thì ngươi chịu tiếp káhch chứ.
Bội Bội nhìn lên lắc đầu.
- Ma ma ? ma ma có thể cho người về Thành Chương huyện bẩm báo với gia phụ để người tìm đủ số ngân lượng đó chuộc Bội Bội.
- Bội Bội không muốn làm kỹ nữ đâu.
- Tại sao ngươi không muốn?
Nàng cúi gằm mặt xuống.

Tào thị gằn giọng nói:
- Không muốn cũng không được.
Mụ hất mặt nói với lão tam và lão tứ.
- Đưa ả xuống hầm chuột.
Bội Bội biến sắc ngẩng lên:
- Ma ma?
Tào thị lạnh lung nói:
- Khi nào nha đầu chọn tiếp khách thì gọi Tào ma ma.
Mụ hất mặt.
Lão tam và lão tứ xốc nách Bội Bội lôi xềnh xệch ra khỏi thư phòng. Nàng chỏi chân ghìm lại nhưng không làm sao ngăn được hai gã đại lực Di Hoa lầu lôi nàng đi. Lão tam và lão tứ xốc nách Bội Bội đưa đến một gian phòng ẩm thấp, tối om.Chúng đẩy Bội Bội vào, rồi đóng sập cửa lại.
Bóng tối bao trùm lấy Bội Bội. Nàng nghe rõ những tiếng động rầm rập chung quanh mình. Cùng với những tiếng động đó là những âm thanh chút chít rộn lên. Bội Bội cảm nhận mình đang hoá thân thành miếng mồi ngon cho lũ chuột hôi hám trong gian phòng ẩm thấp này.
Nàng bật khóc, rồi co rút người lại.
Một con chuột cắn vào mũi hài nàng. Bội Bội rú lên.
- Cứu tôi với? cứu tôi với.
Chẳng ai đáp lại lời kêu cứu của nàng , ngoại trừ lũ chuột chạy rầm rập như một bọn loạn quân. Thậm chí có con lao cả vào người Bội Bội.
Nàng gần như hồn siêu phách lạc, cảhng còn biết gì nữa mà dậm chân vung tay, gào lên:
- Phụ thân? Hoàng Thiếu Hoa huynh? cứu Bội Bội với ? Bội Bội sợ quá.
Mặc cho Bội Bội kêu cứu đến khan cả tiếng nhưng chẳng một ai đoái hoài đến những tiếng kêu cứu của nàng.tất cả tạo nên một sự khủng bố ngay trong tâm não Bội Bội. Nàng chỉ muốn chết nhưng chết cũng không được.
Bội Bội khóc rống lên, đập tay vào cửa. Cuối cùng thì như thể kiệt sức chẳng còn giữ được thân mình. Hai chân nàng từ từ khuỵu xuống nhưng vẫn đập tay vào cửa mật thất với tất cả nỗi tuyệt vọng ê chề.
Nàng thều thào nói:
- Tào ma ma ? Bội Bội chịu? Bội Bội chịu nghe theo lời Tào ma ma? Thả Bội Bội ra đi? Thả Bội Bội ra đi.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 41
Tao Phùng

Ngồi trước tấm gương đồng, được ả a hoàn trang điểm lại nhan sắc, Bội Bội nhìn mình trong gương, nhủ thầm:
- Chẳng lẽ một tiểu thư của huyện Thành Chương lại trở thành kỹ nữ của Di Hoa lầu sao.
Ý niệm đó trôi qua, hai hang lệ xuất hiện trên khoé mắt nàng, ả a hoàn nói:
- Cô nương, cô phải chịu nghe hteo lời của Tào ma ma? ai cũng có số phận cả. Ông trời đã bắt chúng ta là kĩ nữ mua vui cho khách làng chơi, phải chịu theo ý trời. Nếu như cô nương cứ khăng khăng không chấp nhận đó còn khổ hơn nhiều.
Nàng cuộn mái tóc dài đen mượt của Bội Bội rồi nói tiếp.
- Lúc đầu cô nương sẽ còn bỡ ngỡ nhưng thời gian sẽ quen thôi.Nếu như cô nương may mắn sẽ có một trang quân tử chuộc cô nương ra khỏi Di Hoa lầu.
Bội Bội nấc nghẹn rồi hỏi:
- Có người chuộc chúng ta ư ?
- Đối với những người được may mắn, nhưng ít có người được may mắn như vậy lắm.Một khi đã bước vào Di Hoa lầu, cô nương phải chấp nhận số phận nhi nữ vô tình, vô tâm. Nếu như cô nương khoẻ thì sớm có đủ ngân lượng để chuộc mình.
Nàng buông tiếng thở dài, vén tóc lại cho Bội Bội rồi nói tiếp:
? nhưng từ trước tới nay? Linh Linh chưa từng thấy kĩ nữ nào có đủ ngân lượng chuộc thân mình.
Bội Bội nhìn lên Linh Linh:
- Tỷ tỷ đã ở trong Di Hoa lầu bao nhiêu lâu rồi?
- Mười năm.
- Mười năm.
Linh Linh gật đầu.
- Trước đây Linh Linh cũng như cô nương vậy. Linh Linh cũng là một trinh nữ trong trắng, cũng có ước mơ về ngày mai của mình. Cũng mơ mộng. Nhưng rồi sau mười năm trong Di Hoa lầu, Linh Linh chẳng còn ước mơ gì nữa. Chẳng còn viễn vông với những ý tưởng về ngày mai mà chấp nhận số pậhn của một cánh hoa tàn xế chiều, tìm chút bạc vụn nơi những vị khách thất cơ lỡ vận để cống nạp cho Tào ma ma, đặng có cái ăn cái mặc sống qua ngày.

Nghe Linh Linh nói, Bội Bội bất giác rùng mình. Nàng nhìn Linh Linh nói:
- Linh Linh tỷ tỷ? Rồi muội cũng như vậy sao.
Linh Linh gượng cười nói:
- Ai cũng có cái số phận cả? Bội Bội còn trẻ biết đâu kỳ duyên đến có được một trang vương tôn công tử đưa Bội Bội ra khỏi Di Hoa lầu.
Bội Bội nấc nghẹn rồi nói:
- Nếu thoát khỏi Di Hoa lầu? Bội Bội sẽ chuộc Linh Linh tỷ tỷ ra khỏi đây. Bội Bội sẽ đưa tỷ tỷ về huyện Thành Chương. Thành Chương huyện mặc dù không có được phong cảnh hữu tình như ở đây, không có được sự tấp nập, nhưng Thành Chương huyện bình dân lắm. Trong Thành chương huyện không có những kỹ lâu đâu.
Linh Linh mỉm cười nói :
- Đến đó hẵng hay? còn bây giờ Bội Bội phải chìu theo ý Tào ma ma? nếu không khổ sở lắm. Linh Linh đã từng chịu sự đày đoa. khi chống lại Tào ma ma. Lão tam và lão tứ chẳng tha bất cứ người nào dám chống lại Tào ma ma đâu.
Bội Bội cúi đầu nhìn xuống.
Nàng nghĩ thầm:
- ?Phụ thân? tha tội cho Bội Bội? chỉ vì Bội Bội muốn đi tìm Thiếu Hoa huynh mà rơi vào cảnh ngộ này. Thiếu Hoa huynh? Huynh đang ở đâu? Huynh có biết Bội Bội khổ vì huynh không. Huynh có biết không?.
Tào thị đẩy cửa bước vào.
Linh Linh lui về sau hai bộ, khom người trông thật cung kính trước Tào thị.
Tào thị bước đến bên Bội Bội. Mụ nghiêng đầu ngắm nàng rồi khẽ gật đầu.
- Đẹp lắm.
Mụ chắp tay sau lưng nói tiếp:
- Bội Bội đứng lên cho ma ma xem nào.
Bội Bội rít một luồng chân khí nén cơn phẫn nộ chực trào ra ngoài. Nàng phải nén cơn phẫn nộ đó bởi vì sợ những trận đòn roi da của Tào ma ma, nếu không thì bị đày đoa. trong gian mật thất đầy lũ chuột hôi hám. Bội Bội từ từ đứng lên.
Tào thị đi một vòng chung quanh nàng. Mụ vừa đi vừa chắc lưỡi.
- Đẹp lắm? đẹp lắm? Bộ xiêm y này do chính tay ma ma mua đúng là một trang quốc sắc thiên hương, không một mỹ nhân nào có thể sánh bằng.
Tào thị dừng bước chắc lưỡi:
- Không một ai ở đây có thể sánh bằng Bội Bội của Tào ma ma.
Mụ vuốt ve bờ vai Bội Bội.
- Nhứt định rồi đây, Bội Bội sẽ trở thành một kiều nữ nổi tiếng khắp trung thổ. Tin Tào ma ma đi.
Tay mụ chạm nhẹ vào bờ vai Bội Bội, khiến nàng tởm lợm rùng mình. Bội

Bội nghĩ thầm :
- ? Sao thế gian lại có những con người như mụ Tào ma ma này chứ. Trời không diệt mụ cho rồi. Còn Mã nương nữa? Thật là tàn nhẫn với Bội Bội?.
Vừa nghĩ Bội Bội đứng phắng ra như pho tượng không biểu lộ cảm xúc gì.
Tào ma ma nói.
- Xem kìa.. Sao Bội Bội buồn như vậy. Hôm nay là ngày đầu khai hoa nở nhụy, Bội Bội phải vui lên mói phải. Nào? nào.,. cười lên mộy chút cho ma ma ngắm xem.
Bội Bội nhìn vào Tào thị gượng điểm nụ cười mỉm. Nàng cười mà trông như mếu thấy nục cười. Tào thị lắc đầu, khoát tay.
- Không phải như vậy đâu? Không phải như vậy đâu? Bội Bội phải cười thật tươi?Thật tự nhiên mới khiến cho những đấng mày râu quỳ dưới chân Bội Bội, Bội Bội biết cười như vậy chứ. Nào.. cười lại cho Tào ma ma xem coi nào.
Bội Bội lại gượng cười.
Tào ma ma chắc lưỡi.
- Vây cũng được?
Mụ đặt tay lên vai nàng ve vuốt rồi nói:
- Bội Bội? Hôm nay là ngày khai hoa nở nhụy của con, nên ma ma đã chọn cho con một vị vương tôn công tử, khôi ngô tuấn tú lại có nhiều ngân lượng. Bội Bội phải ráng hầu hạ người ta, đừng để cho người ta thất vọng về con? Ma ma cũng thất vọng theo. Đây là cơ hội đầu tiên, ma ma dành riêng cho con? Là một kỹ nữ đừng bỏ qua cơ hội đầu tiên này.
Bội Bội im lặng không buồn đáp lời Tào thị. Nàng im lặng nghĩ đến thời khắc phải giao tiếp với một kẻ lạ mặt chẳng yêu chẳng thương bất giác toàn thân nổi đầy gai ốc, xương sống gáy lạnh từng đợt một. Bất giác Bội Bội rùng mình vì không kìm chế được cảm giác đó.
- Bội Bội. Con ráng giúp Tào ma ma nhé? Rồi Tào ma ma sẽ trọng thưởng con. Thậm chí xem con như ái nữ của mình. Nào?Nói với Tào ma ma một tiếng đi? đừng để bộ mặt xù xụ như vậy ra tiếp vị vương tôn công tử kia.
Bội Bội buông tiếng thở dài nhìn Tào ma ma. Ánh mắt nàng lồng lên hừng hực những tưởng nuốt chửng mấy mụ Tào ma ma vào trong hai con ngươi.
Tào thị cau mày nhưng vẫn giữ giọng từ tốn.
- Nói với ma ma một tiếng đi.
Bội Bội buông tiếng thở ra.
- Bội Bội không muốn gặp bộ mặt núch ních của mụ.
Chân diện của Tào ma ma sa sạm. Mụ từ từ thở dài rồi gượng cười nói.
- Thôi được? Con khôngmuốn gặp Tào ma ma cũng không sao, miễn là con làm tốt chức nghiệp của mình là được rồi.
Mụ nhìn ra cửa, khe khắt nói:

- Lão Tam, lão Tứ, đưa Bội Bội tiểu thư đến biệt phòng của Kim Tài công tử.
Lão tam và lão tứ bước vào.
Tào thị hất mặt nói.
- Đưa Bội Bội đi.
Hai gã bước đến Bội Bội. Nàng trừng mắt nhìn lão tam và lão tứ gằn giọng nói:
- Không cần? Bổn cô nương tự đi được? Bổn cô nương không trốn đâu? Các ngươi đừng sợ.
Nàng nói rồi bước thẳng ra cửa. Tào thị hất mặt ra dấu cho lão tam và lão tứ. Nhận được ám hiệu của Tào thị, hai gã đại lực đi lẽo đẽo theo sau nàng chẳng khác nào hai gã sai nha áp giải một nữ phạm nhân của triều đình.
Bội Bội dừng bước trước cửa gian biệt phòng. Tim nàng bất giác đập rộn rã trong lồng ngực, trong khi tứ chi cứ muốn nhũn ra không làm sao nhấc nổi để đẩy cửa biệt phòng, Bội Bội nhủ thầm.
- Kim Tài công tử này là ai? Mình có thể nhờ y giúp mình rời Di Hoa lầu và bù đắp lại ngân lượng cho y. Nếu y không nhận lời mình sẽ van xin cầu khẩn? Hy vọng là người tốt. Nhưng nếu không là người tốt, mình sẽ ra sao ??.
Ý nghĩ miên man lần lộ trong đầu Bội Bội khiến nàng cứ đứng thừ ra trước cửa biệt phòng. Lão tam bước đến bên Bội Bội.
- Bội Bội tiểu thư? Kim tài công tử đang chờ tiểu thư trong biệt phòng.
Bội Bội cắn răng trên vào môi dưới , nhìn lại lão tam gay gắt nói:
- Ta biết rồi, không cần lão tam phải nhắc nhở.
Nàng thở hắt ra một tiếng, đẩy cửa biệt phòng bước vào. Lão tam và lão tứ đóng ngay cửa lại. Cánh cửa biệt phòng đóng lại sau lưng Bội Bội càng khiến cho nàng bàng hoàng và lo âu hơn. Bội Bội nhìn về phía Kim Tài công tử. Y quay lưng lại nàng , nhìn qua cửa sổ như ngắm những đoá hoa trong khu hoa viên. Y vận bộ bạch y thư sinh, chắp tay sau lưng, phong thái thật nho nhã.
Bội Bội hồi hộp đến độ những tưởng chẳng thể nào lay được chân, khí quản của nàng như thể có cái gì đó chen ngang chẳng thể nào hít thở được.Bội Bội thở hắt ra một tiếng rồi cố lắm mới lên tiếng được.
- Kim Tài công tử? Có thể cho Bội Bội nói mấy lời không.?
Nàng vừa nói vừa e dè nhìn Kim Tài công tử. Y chẳng hề quay lại mà cất giọng lơ lớ, đáp lời nàng.
- Bội Bội cô nương muốn nói gì với tại hạ.
Bội Bội thở hắt ra một tiếng rồi từ từ quỳ xuống. Nàng cố lấy hết can đảm mới nói được.
- Bội Bội cầu xin công tử tha cho Bội Bội.

Kim Tài công tử cũng quay mặt nhìn lại nàng. Y dửng dưng nói bằng chất giọng lơ lớ nghe thật nhạt nhẽo và vô vị.
- Bội Bội cô nương có tội gì mà xin tại hạ tha cho cô nương.
Nghe giọng nói vô vị và nhạt nhẽo của Kim Tài công tử, sự khát vọng tràn ngập trong tâm thức của Bội Bội. Rít một luồng chân khí để trấn an mình, Bội Bội cất giọng ôn nhu nói.
Bội Bội biết Kim Tài công tử đến Di Hoa lầu để mua hoa, tìm những cảm giác nhục dục? Nên Bội Bội cầu xin công tử đừng hại đời Bội Bội.
- Cô nương đã biết tại hạ đến Di Hoa lầu để tìm kỹ nữ. Cô nương là kỹ nữ của Di Hoa lầu, sao lại cầu xin tại hạ tha cho cô nương. Cô nương chê tại hạ không ngân lượng, hay là một xứng nam tử mà không muôn tâu tại hạ à.
Bội Bội lắc đầu:
- Kim Tài công tử ? Bội Bội không có ý chê người đâu? mà Bội Bội cầu xin người. Bội Bội trở thành kỹ nữ của Di Hoa lầu là sự bắt buộc chứ thật tâm không muốn chút nào.
Kim Tài công tử gằn giọng nói:
- Nhưng khách tìm hoa khác, cô nương tiếp, riêng tại hạ sao lại van xin cầu khẩn tha.
Bội Bội bối rối nói:
- Không không? Bội Bội chưa từng tiếp ai cả. Đây là lần đầu tiên Bội Bội tiếp công tử. công tử mở lòng hải hà tha cho Bội Bội, giúp Bội bội rời khỏi Di Hoa lầu. Nếu công tử giúp được Bội Bội, kiếp này Bội Bội ngậm cỏ kết vành mang ân công tử. Nhưng Bội Bội quay về được huyện Thành Chương thì sẽ khẩn cầu lão nhân gia huyện lệnh Thành Chương đền ân hậu hĩ cho công tử.
Kim Tài công tử vẫn không nhìn lại Bội Bội. Hai tay y chắp ra sau lưng, khe khắt nói.
- Tại hạ là Kim tài công tử nên đâu có cần cô nương trả ngân lượng. Tại hạ chỉ thích tìm hoa thôi. Trong thiên hạ, tại hạ có tục danh là Đào Hoa tặc mà. Nhưng vì lý do gì cô nương lại không muốn hầu hạ Kim Tài công tử?
Nếu cô nương hầu hạ chu đáo, Kim Tài công tử sẽ ban thưởng hậu hĩ cho cô nương.
Lời nói này của Kim tài công tử càng khiến Bội Bội hồi hộp hơn. Nàng nghĩ thầm:
- Xem chừng ta khó van xin gã Đào Hoa tặc này.
Ý nghĩ đó trôi qua , nàng dập đầu lạy Kim Tài công tử nói.
- Bội Bội van xin công tử vì bản thân Bội Bội đã có ý trung nhân nơi huyện Thành Chương. Chỉ vì Bội Bội đi tìm ý trung nhân của mình mà vô tình bị người ta hại đã đưa vào Di Hoa lầu.
- Ai hại nàng?

- Mã nương. Bội Bội tự hoa. hình ý trung nhân để bước vào cõi thị phi tìm được người? Nhưng bị Mã nương hại đưa vào Di Hoa lầu, công tử? Hãy ban ân cho Bội Bội đưa tôi rời khỏi đây.
Kim Tài công tử hừ nhạt rồi nói.
- Thế ý trung nhân của nàng là ai?
- Dạ Hoàng Thiếu Hoa.
- Hoàng Thiếu Hoa?Chắc hẳn y là một trang mỹ nam tử nên mới khiến một vị cô nương lá ngọc cành vàng như nàng phải lặn lội vào chốn võ lâm tìm kiếm.
Bội Bội lắc đầu.
- Dạ không?Hoàng Thiếu Hoa là người đôn hậu? và Bội Bội yêu chàng.
- Nàng yêu Hoàng Thiếu Hoa à?
Bội Bội gật đầu.
- Dạ.
- Nàng làm cho bổn công tử xúc động đó.
- Công tử? tất cả những gì Bội Bội nói đều là sự thật.
- Chắc không?
- Bội Bội thành tâm dám thề với trời đất, nếu Bội Bội có sai lời, trời tru đất diệt Bội Bội.
- Nàng dám thề được như vậy à?
- Bội Bội thành tâm không ngoa ngôn nên dám thề.
- Nếu vậy bổn công tử tin nàng. Vậy nàng hãy nói cho bổn công tử biết nàng có cái gì với Hoàng Thiếu Hoa không ?
Bội Bội lúng túng nói:
- Công tử nói có cái gì là có cái gì?
- ã? kỷ niệm gì của nàng với Hoàng Thiếu Hoa đó.
- Bội Bội có nhiều kỷ niệm lắm? Ví như trước đây huynh ấy đã dụ Bội Bội ăn xương cá nên bị hóc cổ? rồi còn hái hoa tặng cho Bội Bội nữa.
- Chỉ bấy nhiêu đó mà nàng yêu Hoàng Thiếu Hoa à? Tình yêu của nàng và gã tức cười quá.
- Công tử? công tử vì chưa thấy mặt Hoàng Thiếu Hoa? nếu công tử gặp Hoàng Thiếu Hoa huynh? nhứt định sẽ mến huynh ấy ngay.
- Sao nàng dám khẳng định với bổn công tử điều đó.
- Bội Bội biết? bởi Thiếu Hoa huynh đỉnh thiên lập địa, lại biết giữ đạo lý làm người, ai gặp cũng mến à.
- Nghe nàng nói bổn công tử bỗng ghen tức với hắn đó.
- Bội Bội nói thật? công tử đưa Bôi Bội ra khỏi Di Hoa lầu, nhất định Bội Bội sẽ đưa công tử tìm Thiếu Hoa để người thăm chứ.
- Nghe nàng nói thôi thì bổn công tử đã tạm tin rồi. Nhưng để khẳng định tình yêu của nàng với Thiếu Hoa công tử? bổn công tử muốn nàng chứng

minh.
Bội Bội thở dài.
- Công tử muốn Bội Bội chứng minh thế nào ạ?
Kim Tài công tử lưỡng lự rồi nói:
- Trên bàn có một cái xương cá? Nàng phải ăn hết khúc xương cá đó mà không được hóc cổ? Bổn công tử mới tin. Có tin thì bổn công tử mới có thể giúp nàng.
Bội Bội gật đầu.
- Công tử? Bội Bội sẽ ăn ngay.
Nàng đứng lên bước đến bên bàn. Nhìn xương cá trên đĩa, Bội Bội nhăn mặt, nhưng rồi chỉ cầm lấy. Nàng ngửi mùi khét của chiếc xương cá toa? ra mà nghĩ đến kỷ niệm hôm nào giữa mình với Thiếu Hoa.
Bội Bội liếc trộm về phía Kim tài công tử. Y vẫn chắp tay sau lưng dõi mắt ra ngoài hoa viên.
Bội Bội nói:
- Công tử? Bội Bội phải ăn hết khúc xương cá này.
- Nếu nàng muốn tin vào bổn công tử tin vào những lời nói của nàng.
- Bội Bội ăn ngay à.
Nàng cho khúc xương cá vào miệng mà mặt nhăn lại, Bội Bội nghĩ thầm.
- Cái gì cũng có giá cả, ta phải ráng mới được. Ngày trước ăn được, hôm nay ta phải ăn được.
Nàng nghĩ rồi nhắm mắt, cắn đại một miếng cố nhai nhuyễn.
Kim tài công tử nói:
- Ún miếng thôi đủ rồi. Giờ thì tất cả những món ăn trên bàn phải ăn hết.
Bội Bội quay lại.
- Công tử? sao Bội Bội có thể dung hết bao nhiêu thức ăn trên bàn này.
- Nếu nàng không ăn hết, bổn công tử không tin vào lời nói của nàng.
- Công tử há chẳng phải Bội Bội ăn xương cá ư ?
- Bổn công tử đã đổi ý.
Bội bội nhăn mặt:
- Bao nhiêu thức ăn này làm sao Bội Bội dùng hết được.
- Nàng muốn ăn như thế nào cũng được, nhưng phải ăn hết.
Bội Bội miễn cưỡng ngồi xuống bàn.
Nàng liếc trộm về phía Kim tài công tử nheo mày.
- ?Gã này có ý đồ gì mà buộc mình phải ăn hết bấy nhiêu thức ăn để trên bàn. Gã muốn mình bội thực mà chết chắc.
Mặc dù nghĩ vậy nhưng Bội Bội vẫn miễn cưỡng gắp miếng thịt gà cho vào chén. Nàng liếc trộm Kim Tài công tử một lần nữa rồi mới cho miếng thịt vào miệng nhai. Nuốt miếng thịt gà, Bội Bội hơi hắt ra một tiếng. Nàng gắp miếng thứ hai ăn tiếp. Đến miếng thứ ba thì bắt đầu nhăn mặt.

Nhìn lại Kim Tài công tử Bội Bội nói.
- Công tử?
Kim tài công tử cướp lời nàng.
- Bội Bội cô nương ăn hết đĩa thịt gà chưa?
- Bội Bội chỉ ăn được có ba miếng thôi. Nếu công tử muốn Bội Bội ăn thì để cho Bội Bội có thời gian lâu một chút. Hôm nay ăn không hết ngày mai sẽ ăn tiếp mà.
Kim tài công tử khẽ gật đầu.
- Vậy cũng được, giờ thì Bội Bội tiểu thư trả lời cho bổn công tử một câu hỏi cuối cùng. Rồi bổn công tử sẽ quyết định có nên cứu tiểu thư hay không.
Bội Bội ôm quy nhỏ nhẹ nói.
- Công tử cứ hỏi.
Kim tài công tử nghiêm giọng nói.
- Tại sao tiểu thư yêu Hoàng Thiếu hoa mà lại chấp nhận làm kỹ nữ tiếp khách cho Tào thị ma ma.
Câu hỏi này của Kim tài công tử khiến Bội Bội hồi tưởng lại những gì đã xảy ra với nàng. Bội Bội ôn nhu thuật lại tất cả những gì mà Tào thị đã đối xử với nàng. Kim tài công tử nghe nàng thuật lại xong, bất giác gắt giọng nói:
- Đê tiện thật?.
Thốt ra câu nói này giọng của Kim tài công tử không còn lơ lớ mà lại có chất trầm ấm của Hoàng Thiếu Hoa. Bội bội nhíu mày từ từ đứng lên nhìn chằm chằm vào lưng Kim tài công tử. nàng nhìn một lúc rồi nói.
- Công tử là ai vậy.
- Kim Tài công tử.
Bội Bội lắc đầu.
- Hình như giọng nói của công tử Bội Bội nghe rất quen.
Nàang vừa nói vừa thả bước tiến lại sau lưng Kim tài công tử.
Tim Bội Bội đập nhưng tưởng như tiếng trống trận thôi thúc xuất binh xông ra trận chiến.
Nàng hồi hộp nói:
- Công tử có thể cho Bội Bội nhìn mặt người không.
- Cô nương muốn nhìn mặt tại hạ? Để làm gì?
Bội Bội hồi hộp nói:
- Vì Bội Bội nghe giọng nói này rất quen mà.
Bộ mặt của tại hạ xấu xí lắm?
Bội Bội im lặng. Bất thình lình nàng bước qua bên trái Kim tài công tử. Để nhìn mặt y.Bội Bội há hốc miệng, tứ chi run bần bật mà hai cánh môi cứ mấp máy chẳng thể nào thốt lên được thành lời.
Kim Tài công tử từ từ quay mặt lại đối nhãn với nàng. Bội Bội nhìn Kim tài

công tử gần như không chớp mắt. Đôi thu nhãn của nàng mờ to hết cỡ những tưởng như hai con ngươi sẽ lọt ra ngoài hốc mắt.
Bất giác nàng khóc thét lên, rồi ôm chầm lấy Kim tài công tử. Nàng vừa khóc vừa thổn thức nói.
- Thiếu Hoa huynh? Thiếu Hoa? Muội khổ vì huynh? Muội nhớ huynh lắm ? nhớ huynh lắm?

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 42
Hoa Hữu Ý Bướm Vô Tình

Bội Bội ngồi trên tràng kỷ trong khi Thiếu Hoa ngồi vắt chân chữ ngũ. Ra vẻ với bộ mặt đăm đăm, như tức giận điều gì đó. Đối diện với chàng là Tào Thị và Lão Tam, Lão Tứ. Hai lão đó đứng sau lưng Tào Thị với bộ mặt vô hồn, vô cảm. Tào thị giả lả nói:
- Kim tài công tử cho gọi Tào ma ma có chuyện gì không ? Hẳn Bội Bội làm cho công tử phật ý... nếu ả dám làm cho công tử phật ý thì ma ma sẽ trừng trị ả và cho người khác tới hầu hạ công tử.
Thiếu Hoa đứng lên bất ngờ chàng vung tay xua tạt những thứ trên bàn rơi xuống đất. Chén dĩa rơi xuống sàn gạch vỡ tan, tạo ra những âm thanh loảng choảng. Tào Thị giật mình nhưng vẫn cứ giữ vẻ mặt ôn nhu :
- Công tử..... công tử giận gì à ?
Thiếu Hoa chỉ vào mặt Tào Thị gay gắt nói :
- Bổn công tử tức giận mụ đó.
Tào Thị nhìn sững chàng giả lả nói :
- Công tử tức giận Tào ma ma à... ma ma có làm gì cho công tử tức giận đâu.
Thiếu Hoa hừ nhạt một tiếng gay gắt đáp lời mụ :
- Sao lại không !
Chàng vừa nói vừa rút cuốn khế ước ra đặt lên bàn, chỉ cuộn khế ước Thiếu Hoa nói :
- Mụ xem lại khế ước giữa bổn công tử và mụ coi.
Tào Thị giả lả cười rồi nói :
- Không cần xem. Không cần xem.... Ma ma vẫn còn nhớ rõ từng dòng chữ một trong cuộn khế ước đó. Nếu như ma ma cống hiến cho công tử một trinh nữ biết hầu hạ người thì ma ma sẽ có ngàn lạng bac. Bằng như không ma ma sẽ trả lại ngàn lạng bạc.
Thiều Hoa đập tay xuống bàn :
- Đúng như vây... nhưng mụ đã đưa ai đến hầu hạ ta nào. Một ả nha đầu huyện Thành Chương quê mùa lại quan hệ với Hoàng Thiếu gia trước rồi.
Tào Thị ngây nhìn Thiếu Hoa. Mụ lập lửng nói :
- Cái gì..... Nói như công tử thì Bội Bội không còn là trinh nữ.
Thiếu Hoa buông một câu đáp cộc lốc :
- Đúng như vậy.
Chàng vừa nói vừa liếc trộm về Bội Bội. Sắc mặt nàng đỏ bừng như vừa

phải hứng một gáo nước lạnh thẳng vào mặt.
Tào Thị lắc đầu :
- Có thật như vậy không ?
- Còn không thật nữa... Chiếu theo giữa khế ước giữa bổn công tử với mụ.... thì mụ phải trả lại cho ta ngàn lạng bạc... Nếu không có bổn công tử mượn tạm tòa Di Hoa Lầu của mụ đó.
Tào Thị nhìn Bội Bội mặt gắt gỏng nói :
- Bội Bội.... Ngươi có đúng như lời của Kim tài công tử nói không ?
Bội Bội nhình Thiếu Hoa. Mặt nàng đỏ như quả chín. Nàng từ từ gật đầu.
Tào Thị rống lên :
- Quỷ nữ.... ngươi đã hại Tào ma ma này rồi.
Thốt ra câu nói đó mà toàn thân Tào thị run lẩy bẩy. Bộ mặt núc na núc ních của mụ những tưởng chảy xệ xuống, chực rớt ra từng khối thịt thừa.
Mụ thì thào nói :
- Lão Tam... Lão Tứ... giết ả cho ma ma.
Lão Tam, Lão Tứ lướt tới Bội Bội thì Thiếu Hoa bước tới ngăn cản đường chúng.
- Hê...
Tào ma rít giọng nói :
- Kim tài công tử muốn gì ?
- Muốn làm gì thì trước tiên mụ phải thực hiện khế ước với tại hạ trước đã.
Thiếu Hoa vừa nói vừa mở tờ khế ước đưa lên trước mặt mụ. Trên tờ khế ước còn ghi rõ mồn một năm ngón tay to bự của mụ như những quả ngực của Tào Thị.
Mồ hôi xuất trên trán của Tào Thị. Mụ miễn cưỡng nói :
- Kim tài công tử.....hãy để ma ma dâng nạp cho công tử một ả kỹ nữ còn xinh đẹp hơn ả quỷ nữ này.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Hê....bổn công tử muốn có bao nhiêu mỹ nữ không đươc, nhưng bổn công tử chỉ muốn tòa Di Hoa Lầu của Tào ma ma mà thôi.
Tào Thị quệt mồ hôi ở trán. Mụ rít giọng nói :
- Kim tài công tử định ép Tào ma ma đó à ?
- Không... không.... bổn công tử đâu có ép mà chỉ làm đúng theo thỏa thuận giữa Tào ma ma với tại hạ chứ. Khi tại hạ vừa đặt huyết châu ra Tào ma ma đã chụp ngay lấy, nuốt không được thì phải nhả ra chứ.
Tào Thị cau mày nhăn mặt, bộ mặt núc ních của mụ nhăn nhó lại càng khó coi hơn. Mụ thối lại một bộ rồi nói :
- Khi Tào thị nuốt rồi thì sẽ không nhả ra đâu.
- Còn đồ của Kim tài công tử thì không ai có thể nuốt nổi đâu.
Chàng vừa nói dứt lời thì Tào ma ma thét cho lão Tam, Lão Tứ đồng loạt rút

binh khí. Binh khí của hai gả là hai chiếc roi da cùng ngọn trủy thủ, cầm hai thứ binh khí bằng hai tay lão Tam gằn giọng nói :
- Tiểu tử thúi.....ngươi muốn chết như thế nào ?
Thiếu Hoa cau mày nói. Chàng vừa nói vừa rút thanh Dị Kiếm ra khỏi lớp lụa bọc nó.
Lão Tam và Lão Tứ nhíu mày hỏi :
- Cái gì thế ?
- Kiếm của tại hạ chứ cái gì.
Lão Tứ nói :
- Đó là kiếm à ?
- Không kiếm chứ là cái gì !
Cùng với lời nói đó Thiếu Hoa chớp động chiêu công. Chiêu kiếm của chàng thi triển tập kích hướng vào hai lão nô nhân của Tào Thị đủ nhanh để bắt buộc hai người đó hoành ngọn trủy thủ ngăn đỡ.
- Keng ém thanh chát chúa do thanh dị kiếm chạm vào hai ngọn trủy thủ tạo ra đập vào thính nhĩ của Tào thị đủ để mụ nhăn mặt. Uy lực của chiêu kiếm cũng đủ thưa để đánh bật hai ngọn trủy thủ bật ra khỏi tay của Lảo Tam và Lão Tứ.
Bị rơi ngọn trủy thủ lão Tam và lão Tứ buộc phải dùng roi da để công lại Thiếu Hoa, nhưng hai gã chưa kịp phát ra chiêu công thì đứng thừ ra. Lưỡi dị kiếm của Thiếu Hoa không biết lúc nào đã đặt ngang qua yết hầu của hai gã đó. Sát kiếm lạnh lẽo lan qua yết hầu của Lão Tam và lão Tứ khiến cả hai gã bất giác rùng mình.
- Người nào nhúc nhích,người đó sẽ chết trước. Giờ thì làm theo lời của tại hạ.
Lão Tam khẽ gật đầu.
Thiếu Hoa gằn giọng nói :
- Lão Tam dùng roi trói lão Tứ và ngược lại. Cả hai cùng làm một lượt.
Lão Tam và lão Tứ nhìn nhau, lão Tam và lão Tứ nhìn nhau Thiếu Hoa nhích lưỡi kiếm vào yết hầu của họ.
Lão Tam nói :
- Công tử..... lão Tam sẽ trói lão Tứ.
- Làm đi.
Hai lão nô nhân từ từ quay lại đối mặt với nhau. Họ thắt chiếc roi thòng lọng rồi tròng vào nhau cả hai xiết thòng lọng vào cùng một lúc.
Tào Thị vụt bỏ chạy ra cửa nhưng lưỡi dị kiếm của Thiếu Hoa cắt ngang mặt đường mụ. Chẳng biết chàng xử kiếm thế nào mà mụ phải sửng sờ khi dợm bước... mồ hôi tuôn ra ướt đẫm trang phục của Tào thị. Mụ nhìn Thiếu Hoa :
- Công tử tha mạng... mụ.... biết lỗi của mình rồi.
- Biết lỗi của mình sao còn chưa giao Huyết châu cho tại hạ ?

Thiếu Hoa vừa nói vừa trở mũi kiếm vào tim mụ.
Tào thị dùng ống tay áo lau mồ hôi đọng trên khuôn mặt núc ních. Mụ gượng nói:
-Tào....Tào ma ma sẽ trả lại cho công tử.
- Tốt lắm.
Tào thị lần vào trong ngực áo lấy chiếc tráp ra, từ từ đặt lên bàn. Mụ nhìn Thiếu Hoa ngập ngừng nói :
- Tào ma đi được rồi chứ ?
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Mụ chưa đi được đâu.
- Ma ma đã trả lại cho công tử huyết châu rồi mà.
- Viên ngọc đó là của tại hạ. Vật hoàn lại cho cố chủ đâu có gì để nói. Điều đáng nói là Tào ma ma phải làm văn tự để lại Di Hoa Lầu cho Kim tài công tử.
Những thớ thịt trên mặt mụ giật nẩy lên. Hai cánh môi dày dày của mụ mím lại. Mụ ngập ngừng nói :
- Công tử... Di Hoa Lầu là cơ ngơi của... của ma ma... chẳng lẽ công tử muốn đoạt sao ?
- Đã đánh cuộc phải có thắng có thua, ma ma đã thua tại hạ thì mất thứ của ma ma chứ.
- Nhưng tòa Di Hoa Lầu đáng giá những vạn kim lượng.
- Hê...Thêm mạng của ma ma nữa thì đủ số kim lượng đó... ma ma định lấy mạng của Thiếu Hoa thì tất nhiên Thiếu Hoa cũng đòi lại phần ngân lượng hành động của Tào ma ma.
Chàng rê lưỡi kiếm từ vùng tử huyệt chấn tâm của Tào thị kéo dài đến thắt lưng. Mũi kiếm đi đến đâu thì trang phục của Tào thị bị rọc đến đó.
Tào ma nghe rõ tiếng lụa bị lưỡi kiếm rọc lẫn với cảm giác lạnh lẽo của sắt thép, mếu máo nói :
- Công tử...Tào ma ma... chịu giao Di Hoa Lầu cho công tử.
- Có thế chứ.
Thiếu Hoa nói rồi rút kiếm lại.
Bội Bội bước đến bên Tào thị bưng theo đĩa mực và văn phòng tứ bửu. Nàng chấm bút vào mực rồi nhét vào tay của Tào Thị. Mụ nhìn Thiếu Hoa, miễn cưỡng hỏi:
- Kim tài công tử định làm ma ma thế mụ à ?
Nghe mụ nói câu này Bội Bội chỉ muốn bất cười nhưng nàng nén lại. Nàng gằn giọng nói :
- Mụ đùng nhiều lời.... viết đi, viết theo ý của Bội Bội nè.
Nhìn lại Bội Bội Tào ma đỏ mặt quát :
- Nha đầu thúi... ngươi không được xen vào chuyện này.

Bội Bội đỏ mặt :
- Mụ....
Thiếu Hoa khoát tay :
- Tào ma ma... tại hạ quyết định để Tòa Di Hoa Lầu cho Bội Bội đó. Kể từ bây giờ Bội Bội sẽ là Cao ma ma thay thế cho mụ.
Tào thị ngẩn người sững sờ. Mụ nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt cầu khẩn, mụ mếu máo hỏi :
- Công tử sao công tử sao lại làm vậy hả, công tử lấy sự nghiệp của tôi trao cho ả nha đầu này à ?
- Tại hạ thích thế có được không Tào ma ma hay Cao ma ma cũng vậy thôi. Ai cũng là ma ma mà.
Bội Bội lắc đầu :
- Không được... không được... Bội Bội chỉ muốn theo huynh à, cứ đem Di Hoa Lầu bán quách cho rồi chi cho tất cả những người trong Di Hoa Lầu là được rồi.
Thiếu Hoa tròn mắt nhìn Bội Bội. Chàng gật đầu :
- Ý này hay. Tại hạ.... giao lại cho nàng đó.
Thiếu Hoa sau khi phóng thich tất cả các kỹ nữ trong Di Hoa Lầu, không quên cho mỗi người một số ngân lượng, cuối cùng tòa Di Hoa Lầu chỉ còn là một tòa lầu trống, chẳng còn lại thứ gì, hai người mới rời khỏi Di Hoa Lầu, bỏ Tào thị lại với tòa nhà trống rỗng. Mụ ngồi trên bậc tam cấp tru tréo khóc. Mụ vừa khóc vừa giãy nảy :
- Thế là mụ chẳng còn thứ gì... Thế là mụ chẳng còn thứ gì.
Mụ đưa tay ra khỉ đầu rên rỉ :
- Ông trời, ông hại Tào thị này rồi.
Thiếu Hoa và Bội Bội rời khỏi Di Hoa Lầu. Hai người vừa đi vừa kể những chuyện xảy. Bội Bội nói :
- Chừng nào huynh mới quay về Thành Chương ?
- Huynh còn chưa phải về được vì còn nhiều chuyện phải làm.
Nàng nhăn mặt, giận dỗi nói.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Bội Bội.... huynh chưa về được đâu.
Thiếu Hoa sẽ quay về Thành Chương thì Bội Bội sẽ đi theo huynh.
Thiếu Hoa chau mày nhìn nàng :
- Cái gì ? Bội Bội... theo Thiếu Hoa à !
Nàng gật đầu :
- Bội Bội nhất định đi theo huynh.
Thiếu Hoa lắc đầu khoát tay :
- Không được...
- Tại sao không được chứ. Huynh đi đâu muội sẽ đi theo đó.

- Bội Bội nghĩ Thiếu Hoa đi du lãm ngắm ngon xanh nước biếc à. Không như Bội Bội tưởng đâu. Đi cùng với Thiếu Hoa lúc nào cũng gặp bất trắc, nếu không muốn nói là có thể mất mạng đó.
- Mặc.... muội không biết chuyện gì xảy ra với muội hay huynh. Miễn là Bội Bội đi cùng huynh là được rồi.
Thiếu Hoa quay ngoắt sang nhìn nàng :
- Bội Bội có khùng không ?
Mặt hoa của nàng sụ xuống. Bội Bội giãy nảy :
- Sao huynh chửi muội khùng. Muội có khùng đâu có loạn thần kinh đâu.
- Nàng không khùng, không loạn thần kinh sao đòi đi theo Thiếu Hoa ?
- Vậy theo huynh là người loạn người khùng hẳn. Muội đâu có thấy Xương Uy trại chủ loạn thần đâu mà vẫn theo Thiếu Hoa huynh đó.
- Xương Uy trại chủ khác Bội Bội khác. Bội Bội đâu phải là Xương Uy trại chủ.
Chàng lắc đầu nói tiếp :
- Ở Thành Chương muội có biệt trang của huyện lệnh đại nhân.
Có gia nhân kẻ hầu người hạ không chịu, lại đòi theo huynh dầm mưa dãi nằng hứng chịu cát bụi giang hồ. Không khùng thì là gì ?
Bội Bội dậm chân :
- Muội không có khùng không có loạn thần kinh gì hết.
- Không khùng không loạn thần kinh thì muội về huyện Thành Chương đi.
Bội Bội giãy nảy :
- Hông.... Bội Bội không về mà nhất định đi theo Thiếu Hoa huynh.
Huynh có đuổi, có giết muội cũng không về.
Nàng nhìn Thiếu Hoa bật khóc thổn thức, rồi vừa khóc Bội Bội vừa nói :
- Người ta nhớ huynh, bỏ tất cả sau lưng, rời huyện thành đi tìm huynh.
Huynh biết Bội Bội cực khổ như thế nào không. Huynh biết Bội Bội cực khổ như thế nào không ?
Nàng quệt nước mắt nói tiếp :
- Bội Bội bi Tào ma đánh nát lưng rồi còn bị bắt bỏ vào mật thất làm mồi cho lũ chuột hôi hám nữa. Gặp huynh mà huynh không thương nữa... còn đuổi Bội Bội nữa... huynh ác lắm... huynh tàn nhẫn với muội lắm.
Nàng nói rồi khóc thét lên.
Nghe nàng nói Thiếu Hoa luống cuống :
- Thôi thôi... nàng đừng khóc !
Bội Bội cắt ngang tiếng khóc rồi nói:
- Bội Bội không khóc, huynh cho muội theo hả ?
Thiếu Hoa nhăn mặt nói :
-Thiếu Hoa không muốn nàng khóc bởi vì....
Chàng lắc đầu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Bội Bội hỏi :
- Bởi vì sao ?
- Bởi vì tiếng khóc của Bội Bội nghe chát nhĩ của Thiếu Hoa.
Chân diện của Bội Bội xụ xuống. Nàng nhìn chàng bất ngờ khóc thét. Lần này khóc lớn hơn nữa. Nghe nàng khóc Thiếu Hoa nhăn mặt khoát tay.
Chàng thét lớn :
- Thôi... những tưởng đâu nàng sẽ ngừng khóc, nhưng nàng lại khóc lớn hơn nữa, vừa khóc Bội Bội vừa nói :
- Muội sẽ không nín.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Được rồi...nàng đừng khóc nữa huynh cho nàng đi theo huynh.
Thiếu Hoa nói dứt câu thì Bội Bội ngưng tiếng khóc, chàng nheo mày nhìn nàng:
- Nàng biết ta đi đâu không mà đòi theo ?
Bội Bội nũng nịu nói :
- Muội không cần biết... Thiếu Hoa huynh đi đâu cũng được. Huynh đi đâu muội đi theo đó.
Thiếu Hoa gật đầu :
- Tốt.. ta chỉ sợ nàng không dám đi với Thiếu Hoa đâu.
- Bội Bội đã tìm được huynh không bỏ huynh đâu.
- Ta hỏi thật nàng nhé... bộ nàng yêu ta lắm sao mà bám theo ta vậy ?
Nàng đỏ mặt thẹn thùng, Bội Bội ngập ngừng nói :
- Muội đã thổ lộ với huynh rồi. Huynh còn hỏi nữa.
Nàng cúi mặt nhìn xuống.
Thiếu Hoa mĩm cười nhìn nàng :
- Nàng không nói ta cũng biết mà.
Thiếu Hoa nghĩ thầm :
"Lại thêm một kẻ dại tình đi theo mình. Quái lạ hình như người ta sinh ra như con thiêu thân lao mình vào lửa tình bất kể sự tồn vong của mình. Không biết lúc nào Hoàng Thiếu Hoa sẽ trở thành kẻ dại tình đây" Chàng vừa nghĩ vừa nhìn Cao Bội Bội. Buông tiếng thở dài Thiếu Hoa nói :
- Nàng muốn đi theo Thiếu Hoa vậy khi nào muốn về Thành Chương phải nói với ta đó.
Bội Bội trang trọng nói :
- Muội sẽ không trở về Thành Chương nếu không có Thiếu Hoa huynh cùng đi.
Thiếu Hoa miễn cưỡng gật đầu :
- Thiếu Hoa làm sao cản được một Cao Bội Bội tiểu thư một khi Cao tiểu thư đã muốn rồi. Chúng ta đi.
Bội Bội buột miệng hỏi :

- Thiếu Hoa huynh... chúng ta đi đâu ?
- Thì nàng đi theo ta, còn ta đi đâu nàng đi theo đó. Tỷ như Thiếu Hoa muốn tìm đường xuống âm phủ, nàng có đi cùng không ?
Bội Bội thản nhiên gật đầu :
- Muội sẽ đi cùng với Thiếu Hoa.
Nghe nàng thốt câu này, Thiếu Hoa nghĩ thầm :
"Nàng ta đúng là mạt thân mất trí vì tình rồi" Thiếu Hoa nhìn về phía vầng nhật quang đang chìm dần xuống đường chân trời :
- Bội Bội ta và nàng có chỗ phải đi đến rồi.
Thiếu Hoa nắm tay nàng :
- Chúng ta đi.
- Đi đâu ?
- Đừng hỏi nếu muội còn muốn đi theo huynh.
Khi mặt trời sụp hẳn xuống chân trời tây, Thiếu Hoa nắm tay Bội Bội dẫn vào mộ địa. Trong cảnh chiều tà, khung cảnh trong mộ địa thật âm u, vắng lặng đến rợn cả người. Không gian vắng lạnh của khu mộ địa bất giác khiến Bội Bội rùng mình. Nàng nhìn Thiếu Hoa hỏi:
- Thiếu Hoa huynh..... chúng ta vào bãi tha ma này làm gì ?
Thiếu Hoa dừng bước, nhìn mặt Bội Bội trang trọng nói.
- Bội Bội muốn theo ta thì đừng có hỏi. Còn nếu sợ huynh sắp xếp cho muội về Thành Chương.
Bội Bội lưỡng lự, ngập ngừng nói:
- Muội chỉ muốn biết chúng ta vào trong này làm gì ? Huynh đâu phải là đạo tỳ.
- Tất nhiên huynh không phải là đạo tỳ rồi, nhưng huynh muốn nói chuyện với những oan hồn trong mộ địa này.
Đôi chân mày của nàng nhíu lên nhìn Thiếu Hoa :
- Chẳng lẽ huynh có chuyện với người đã chết ?
Thiếu Hoa thản nhiên gật đầu :
- Bội Bội nói đúng rồi đó.
- Tử là tận, chết là hết tất cả. Những người trong mộ này còn chuyện gì nói với huynh nữa ?
- Hây.... chuyện riêng của huynh.... Bội Bội đừng thắc mắc làm gì. Nếu Bội Bội cứ hỏi thế này thế kia thì Thiếu Hoa khó gặp người đã khuất.
Nói dứt câu Thiếu Hoa nắm tay của Bội Bội dắt nàng đi thẳng xuống ngôi mộ nằm tít trong mộ địa, chung quanh ngôi nhà mồ là bốn táng cây đại thụ. Bốn cây được ráng chiều hắt lên ngôi nhà mồ càng tạo thêm khung cảnh ghê rợn. Thiếu Hoa đưa nàng đến trước nhà mồ.
Bội Bội bất giác rùng mình nói:
- Muội sợ quá.

Thiếu Hoa nhìn lại nàng :
- Nếu như Bội Bội sợ thì đừng theo huynh nữa.
- Không... huynh đi đâu thì huynh đi theo đó.
- Hay là để Thiếu Hoa đưa muội về Thành Chương nhé.... chứ huynh không muốn muội sợ thế này đâu.
Mặt nàng xụ xuống :
- Khó khăn lắm muội mới tìm được Thiếu Hoa huynh... chẳng lẽ Thiếu Hoa huynh định đuổi muội thật sao?
Thiếu Hoa gượng cười :
- Không.... không..... huynh đâu nỡ đuổi Bội Bội muội. Thiếu Hoa chỉ lo cho Bội Bội muội thôi. Huynh lo cho Bội Bội bị bóng quế vô hình nè, và còn nhiều nhiều điều cái sợ nữa.
Chàng chỉ nhà mồ :
- Chúng ta đi vào đó đi. Thiếu Hoa vừa nói vừa dẫn Bội Bội bước lên những bậc tam cấp phủ đầy rêu, lâu ngày biến thành mốc nham nhở. Khi những mảng rêu mốc đập vào mặt nàng, Bội Bội liên tưởng đế những khuôn mặt ma quái sự liên tưởng đó khiến nàng một lần nữa lại rùng mình, tòan thân nổi đầy gai gốc.
Nàng nắm chặt tay Thiếu Hoa lí nhí nói :
- Thiếu Hoa huynh đừng bỏ muội nhé.
Thiếu Hoa mỉm cười :
- Thiếu Hoa đâu có nỡ bỏ muội.
Ngôi nhà mồ như chứ như bỏ phế ngày, nên khi Thiếu Hoa đẩy cửa thì âm thanh ken két phát ra ngoài như tiếng quỷ nghiến răng, đòi ăn mồi.
Những âm thầm ken két đó đập vào thính nhĩ của Bội Bội khiến nàng càng sợ hãi hơn. Nàng nắm chặt tay Thiếu Hoa, mím chặt môi để giữ tâm thức không hoảng loạn.
Thiếu Hoa liếc trộm nhìn Bội Bội điểm nụ cười mỉm, chàng nghĩ thầm:
- Nhất định qua đêm nay Bội Bội sẽ bảo ta sắp xếp cho nàng về Thành Chương.
Thiếu Hoa nắm tay Bội Bội nàng cảm thấy rõ ràng run nhẹ trong tay mình.
Thiếu Hoa nhìn sang :
- Bội Bội sợ à?
Nàng gật đầu :
- Muội sợ lắm. Chưa bao giờ muội bước tới nhà mồ. Đây là lần đầu tiên.
Thiếu Hoa mỉm cười nói :
- Ai cũng một lần bước tới cái chết... muội cứ mạnh dạn thì chẳng còn sợ gì nữa. Một ngày nào đó muội cũng bước tới cảnh giới tử vọng mà.
- Bội Bội biết là như vậy.... nhưng khi chết rồi muội không biết gì cả. Không còn gì sợ nữa.

- Thế thì bây giờ đừng có sợ.
Bội Bội gật đầu :
- Bội Bội sẽ không sợ nữa. Miễn sao Thiếu Hoa đừng bỏ rơi muội là được.
- Ta sẽ không bỏ rơi nàng.
Bội Bội gượng nói :
- Thiếu Hoa huynh, chừng nào muội và huynh mới rời khỏi nơi này ?
- Ngày mai.
Nàng há hốc miệng, miễn cưỡng nói :
- Vậy chúng ta qua đêm nay trong nhà này mồ này ư?
Thiếu Hoa gật đầu :
- Đúng rồi chúng ta qua đêm trong ngôi nhà mồ này.
Thiếu Hoa nói xong dẫn nàng bước vào nhà mồ thật ẩm thấp và lạnh lẽo. Bội Bội có cảm tưởng những luồng khí lành lạnh từ bốn bức tường của nhà mồ đang tỏa ra. Cám giác đó khiến nàng tưởng tượng có những bóng ma vô hình đang lởn vởn đâu đó trong mồ. Sự liên tưởng đó càng khiến Bội Bội phập phòng lo sợ và sợ hãi hơn. Nàng nắm chặt tay Thiếu Hoa, nhỏ giọng nói:
- Huynh có cảm giác gì không ?
Thiếu Hoa nhìn mặt nàng nhướn mày nói :
- Không.... vậy còn Bội Bội ?
- Muội có cảm giác lạnh lẽo và rợn rợn nữa.
Thiếu Hoa mỉm cười :
- Rồi muội sẽ quen dần thôi.
Thiếu Hoa dẫn nàng tới kệ thờ. Tấm giấy vàng mã để đưa tay đập vào mắt Bội Bộ khiến nàng rùng mình. Thiếu Hoa vờ như không như không biết tới nỗi sợ hãi của nàng. Chàng chỉ xuống sàn mồ :
- Nơi đây hẳn lâu ngày không có quét dọn.... muội dọn dẹp đi.
Thiếu Hoa vừa nói vừa tìm đá lửa trên kệ thờ đánh mồi vào hai ngọn bạch lạp. Ánh sáng từ hai ngọn bạch lạp không làm không khí trong mồ ấm lại mà còn tạo ra sư lung linh huyền ảo, đầy ma quái rờn rợn.
Bội Bội đứng thừ ra nhìn Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa nhìn lại nàng :
- Bội Bội không nghe huynh nói à ?
- Bội Bội nghe nhưng ở đây không có chổi làm sao quét ?
Thiếu Hoa nhướn mày nhìn nàng :
- Muội đi tìm xem có cây chổi nào không?
Nàng lưỡng lự rồi lắc đầu nói :
- Huynh đi cùng với muội nhé.
- Ơ..... muội đi đâu huynh cũng phải đi cùng à.... nếu vậy sao Bội Bội có thể đi cùng với Thiếu Hoa được.

- Nếu huynh không đi cùng muội sợ lắm.
- Muội ráng tập đừng sợ thì may ra mới có thể đi cùng với huynh được.
Thiếu Hoa nói rồi lắc đầu. Chàng chui xuống kệ thờ lát sau chui ra trên tay có cây chổi mới nhưng dính đầy mạng nhện. Thiếu Hoa nói :
- Đây, muội quét dọn đi.
Bội Bội cầm lấy cây chổi nàng nói :
- Muội đi đâu thì huynh phải theo đó nhé.
Miệng nói nhưng tay nàng đã nắm lấy tay Thiếu Hoa, Bội Bội dẫn Thiếu Hoa đi quét dọn nhà mồ. Nàng quét dọn xong thì trời sụp tối hẳn. Thiếu Hoa nằm dũi dài ngay trước bệ thờ Bội Bội đứng bên chàng nhìn chàng.
Thiếu Hoa mĩm cười chỉ ra cửa :
- Nếu chút nữa chư vị bằng hữu bên cõi a tỳ vào thì nàng đừng có hét lên đó.
Bội Bội cắn răng trên vào môi dưới để nén nỗi sợ hãi đang tràn ngập trong tâm thức của nàng. Nàng mỉm cười ngồi xuống nhìn Thiếu Hoa :
- Huynh không sợ hả ?
- Thỉnh thỏang huynh cũng sợ, nếu huynh không biết sợ thì huynh đã thành một xác chết biết thở rồi.
Từ ngoài mộ địa một luồng gió đêm thổi vào. Bội Bội rùng mình lấm lét nhìn ra cửa. Nàng cảm nhận có những bóng ma vừa mới theo làn gió vào trong nhà mồ. Mặc dù cảm nhận đó rất mơ hồ nhưng vẫn tạo ra cái gì đó rờn rợn. Nhìn lại Thiếu Hoa chàng đã gác tay gối đầu, nhắm mắt như thế ngủ say chẳng biết gì. Bội Bội lắc vai Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa không đáp lời nàng.
Bội Bội liếc nhìn ra cửa. Cảm nhận về những bóng ma vô hình càng hiện rõlên trong nàng Bội Bội rùng minh, nỗi sợ hãi vu vơ dâng ngập trong tâm tưởng nàng. Không dằn được nổi sợ hãi đó, Bội Bội lay gọi Thiếu Hoa :
- Thiếu Hoa... dậy đi.....
Thiếu Hoa mở mắt nhìn nàng. Chàng mỉm cười nói :
- Bội Bội muốn nói gì với huynh....
- Ơ....muội cảm thấy có ai đó trong nhà mồ này.
Thiếu Hoa cười khảy nói :
- Các bằng hữu của Thiếu Hoa ấy mà.
Thiếu Hoa chõi tay ngồi lên, rồi đứng dậy. Chàng nhìn nàng nói :
- Nàng ở lại đây nhé ?
Bội Bội lắc đầu :
- Huynh đi đâu ?
Thiếu Hoa nhăn mặt giả lả nói :
- Hây... huynh đi việc riêng của huynh đấy mà.
- Muội đi theo huynh muội không ở đây đâu.
Chàng lắc đầu :

- Bội Bội đi theo huynh làm sao được.
- Không... muội đi theo huynh.
Chàng ghé miệng vào tai nàng nói nhỏ. Chân diện Bội Bội đỏ bừng lên.
Thiếu Hoa cười giả lả nói :
- Giờ muội có muốn đi theo huynh không ?
Nàng lưỡng lự gượng lắc đầu. Bội Bội miễn cưỡng nói :
- Huynh đi nhanh rồi về nha.
Thiếu Hoa thở dài :
- Theo ý huynh muội nên trở về Thành Chương.
Nói rồi Thiếu Hoa mỉm cười rảo bước ra nhà mồ. Thiếu Hoa đi ra còn lại một mình. Bội Bội càng sợ hãi thêm. Nàng đảo mắt nhìn quanh ngờ ngợ như những bóng ma vô hình đang dõi mắt nhìn mình.
Bội Bội tự nhủ thầm :
- Chẳng có gì đâu.... chẳng có ai trong nhà mồ này cả.... Thiếu Hoa huynh ở gần đây thôi. Nếu có ma thì những ma ấy là bằng hữu của Thiếu Hoa huynh.
Nghĩ như vậy nhưng tim của Bội Bội vẫn đập thình thịnh như tiếng trống xua quân. Nàng ngồi bó gối, dõi mắt nhìn ra cửa mong mỏi Thiếu Hoa quay vào.
Cạch... một tiếng động rất khẽ nhưng Bội Bội vẫn nghe được vì sự im lặng cô quạnh trong nhà mồ, nàng quay ngoắt lại. Miệng Bội Bội há hốc nhưng chẳng thể thốt được lời nào. Đập vào mắt nàng là thần chết trong bộ thụng y đen có mũ trùm đầu.
Thụng y nhân nhìn Bội Bội ánh sáng hai ngọn bạch lạp hắt vào đôi mắt của người đó, tạo ra hai điểm sáng vừa ma quái vừa khủng bố.
Bội Bội lê trên sàn gạch miệng phát ra những âm thanh ư ư? biểu lộ tất cả nổi sợ hãi tột cùng.
Thụng y bước đến trước mặt nàng. Y thả vào tay Bội Bội một tấm vàng mã còn mới. Bội Bội rùng mình, mồ hôi vã ra trán, nàng thều thào nói :
- Người là bằng hữu của huynh ấy.
Thụng y nhân chìa mặt đen sát nhìn Bội Bội. Bộ mặt khủng khiếp với những khối thịt đỏ au, lồi lõm đập vào hai con người của nàng. Bội Bội ngã vật ra sau, đập tay, thét lên :
- Ma....
Tiếng thét của nàng phá tan sự tĩnh lặng trong mộ địa. Hai mắt nàng nhắm tịt lại như thể mi mắt dán vào lại với nhau, tứ chi thì đập thùm thụp xuống.
Ai đó đặt tay vào vai Bội Bội.
Bội Bội hổn hển nói :
- Đừng đụng vào Bội Bội.... đừng đụng vào.....
- Thiếu Hoa đây mà.
Bội Bội mở to mắt nhìn. khuôn mặt Thiếu Hoa rõ mồn một nhưng nàng vẫn

chưa tin. Bội Bội nhìn Thiếu Hoa chằm chằm. Nàng mếu máo khóc :
- Phải huynh không hay là ma nhát muội ?
Thiếu Hoa mỉm cười :
- Huynh chứ nào phải ma.
Bội Bội nắm tay chàng. Hơi ấm từ bàn tay Thiếu Hoa truyền sang bàn tay nàng. Đến lúc này Bội Bội mới có thể bình tâm. Nàng ôm chầm lây Thiếu Hoa vưa khóc vừa nói :
- Huynh đừng bỏ muội đi nữa.... huynh đừng bỏ muội đi nữa.
- Cái gì đã làm Bội Bội sợ vậy ?
- Ma vừa mới gặp Bội Bội.
Thiếu Hoa mỉm cười :
- Con ma như thế nào ?
Nàng hổn hển kể lại hình dáng của thụng y nhân. Nghe nàng tả Thiếu Hoa mỉm cười. Chàng nghĩ thầm :
"Hóa ra Bội Bội cũng có trí tưởng tượng quá chứ." Bội Bội nói xong chợt nhớ đến tờ giấy vàng mã mà bóng quỷ trao cho tay nàng, liền nhìn xuống. Tờ giấy vàng nằm bên cạnh nàng.
Bội Bội nhìn tờ giấy vàng mã mà rùng mình. Nàng nhặt tờ giấy vàng mã trao vào tay Thiếu Hoa. Vừa mếu máo khóc Bội Bội vừa nói :
- Y để cái này cho muội.
- Muội không nói sai với huynh đâu.
Thiếu Hoa mỉm cười nhìn tờ giấy hồng điều. Đôi chân mày chàng nhíu lại khi thấy dòng chữ.
"Thiên Tống, Như Băng chờ các hạ tại Huyền Không tịnh thất" Thiếu Hoa gấp lại tờ giấy mã vàng rồi nói với Bội Bội :
- Muội đúng gặp ma thật rồi.
- Huynh tin muội chưa ?
Thiếu Hoa gật đầu.
Bội Bội hỏi chàng :
- Con ma đó là bằng hữu của huynh à ?
- Đúng. Y hẹn huynh đến Nại Hà để xem cuộc giảo sử những kẻ dại tình và điên tình.
Thiếu Hoa nhún vai :
- Cảnh tượng ấy khiến bất cứ ai chứng kiến thảy kều ngất xỉu.
Bội Bội nhăn mặt nói:
- Thiếu Hoa huynh đừng đi.
- Không... huynh phải đi chứ. Y đã có lòng tới đây thì huynh không thể từ chối được. Bội Bội có muốn đi cùng với Thiếu Hoa không ?
Nàng lưỡng lự rồi lắc đầu :
- Bội Bội không muốn chứng kiến cảnh đó đâu.

- Huynh cũng nghĩ vậy muội là nữ nhi không nên chứng kiến những cảnh giảo xử máu me đó.
Thiếu Hoa nói rồi quay mặt ra cửa để giấu nụ cười mỉm của mình.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 43
Rồng Mắc Cạn, Hổ Sa Chân

Thiếu Hoa thả bước chầm chậm tiến đến trước cửa toà đại đường chính sảnh Huyền Không Tịnh Thất. Trong toà đại đường chính sảnh huyền không tịnh thất, Huyền không chân tử ngồi trên bồ đoàn. Phía trước lão là bàn hương án với hai ngọn đèn bạch lạp bập bùng.
Phía sau Huyền không chân tử là hai hàng đạo sĩ dưới trướng lão. Thiếu Hoa rít một luồng chân khí thả bước tiến vào toà đại điện Huyền không tịnh thất. Chàng chỉ dừng bước khi còn cách Huyền không chân tử độ năm bộ rồi ôn nhu nói:
Đạo trưởng biết tại hạ sẽ đến.
Không sai... Bần đạo chờ dị kiếm khách đã lâu rồi.
Thiếu Hoa khoanh tay trước ngực Sao đạo trưởng biết tại hạ sẽ đến tịnh thất của đạo trưởng.
Thiện Tống và Như Băng đang ở trong tay bần đạo nên thế nào công tử cũng phải đến.
Thiếu Hoa nhướn mày, từ tốn nói Xét cho cùng Thiện Tống tôn giá và Như Băng chẳng có quan hệ mật thiết gì với tại hạ, nên tại hạ có thể không đến.
Huyền không chân tử hất ngọn phất trần qua vai mình. Lão đạo sĩ cười khảy rồi nói Nếu không đến thì sao Thiếu Hoa công tử lại có mặt ở đại điện Huyền không tịnh thất Đạo trưởng nói đúng, tại hạ đã có mặt ở đây thì rõ ràng tại hạ đã đến.
Nhưng chưa hẳn đến để cứu Thiện Tống tôn giá và Như Băng.
Huyền không đạo trưởng cau mày.
Theo dị kiếm khách đến vì cái gì nào Đạo trưởng thử đoán coi Bần đạo không thích đón ý niệm trong đầu người khác.
Đạo trưởng không đoán vậy tại hạ sẽ nói cho đạo trưởng biết nhé. Trong võ lâm giang hồ, Thiên Tống tôn giá có thể ví như một tay kiếm vô địch, không có ai là đối thủ của người. Lại còn Như Băng thông minh nữa, hai người đó kết hợp lại ai dám cho mình là đối thủ của họ. Thế nhưng khi Thiên Tống tôn giá và Như Băng đến Huyền không tịnh thất thì bị đạo trưởng khống chế. Điều đó khiến Thiếu Hoa làm lạ mà mò đến đây đó.
Đến để xem mặt Huyền không đạo trưởng là lão đạo sĩ nào mà có bản lĩnh như vậy Huyền không đạo trưởng nhíu mày, đặt phất trần lên bàn hương án. Lão trầm giọng khe khắc nói Thiếu Hoa không tin bần đạo khống chế Thiên

Tống tôn giá và Như Băng ư?
Thiên hạ bây giờ nhiều người chỉ biết nói thôi. Nói thì nhiều nhưng làm chẳng được bao nhiêu. Chính vì thế tại hạ không biết có nên tin vào lời nói của đạo trưởng không nữa.
Thiếu Hoa gãi đầu.
Có nên tin không nhỉ?
Công tử không tin tất muốn thấy mới tin.
Thiếu Hoa gật đầu.
Đúng à.
Huyền không đạo trưởng nhìn Thiếu Hoa nghiêm giọng nói Nếu như thấy Thiên Tống tôn giá và Như Băng công tử có ý cứu họ không?
Điều đó còn để tại hạ suy nghĩ qua thái độ của đạo trưởng.
Huyền không đạo trưởng cau mày Qua thái độ của bần đạo là như thế nào?
Từ từ rồi đạo trưởng cũng biết mà Được... bần đạo cho công tử thấy họ đây
Huyền không đạo trưởng khoát tay một cái. Hai chiếc cũi sắt bó chặt lấy Thiên Tống tôn giá và Như Băng được chúng đạo sĩ Huyền không tịnh thất khiêng ra. Thiên Tống và Như Băng nhìn Thiếu Hoa nhưng không nói lời nào. Ánh mắt Như Băng lộ rõ nét pha uất.
Thiếu Hoa nhìn hai người nói Nhị vị có phải là Thiên Tống tôn giá và Như Băng thư thư không?
Hai người im lặng chứng tỏ họ đã bị điểm vào á huyệt. Huyền không đạo trưởng nói Công tử không nhận được ra Thiên Tống và Như Băng Thiếu Hoa gật đầu Đúng là hai người đó rồi Chàng ve cằm nhìn Huyền không đạo trưởng nói Đạo trưởng định trừng trị họ như thế nào? Lóc da xẻ thịt hay lăng trì chặt đầu. Đạo trưởng chọn hình thức nào Họ là bằng hữu của công tử, sao công tử dửng dưng vậy.
Thiếu Hoa khoát tay Không không.... Tại hạ và Thiên Tống tôn giá cùng với Như Băng chỉ là những người đi chung một con đường. Bây giờ tại hạ có thể bỏ đi mà chẳng áy náy gì cả.
Thiếu Hoa ngươi bỏ đi được à Tại hạ đến để xem mặt người khống chế được Thiên Tống và Như Băng thôi. Không có ý cứu họ đâu Thiếu Hoa ôm quyền nói Nhứt định trên thế giới võ lầm danh xưng của Huyền không đạo trưởng sẽ làm vỡ mật thiên hạ. Không ai là đối thủ của Thiên Tống tôn giá thế mà Huyền không đạo trưởng khống chế cả hai người Thiên Tống lẫn Như Băng Thiếu Hoa xá Huyền không đạo trưởng Tại hạ bái phục ? bái phục Huyền không đạo trưởng. Nếu có cơ hội, Thiếu Hoa sẽ đến thọ giáo võ công của đạo trưởng. Cáo từ.
Huyền không đạo trưởng gắt gỏng quát khi Thiếu Hoa vừa quay bước. Đứng lại Thiếu Hoa dừng bước. Chàng nhìn lại Huyền không đạo trưởng nói Đạo trưởng có điều chi chỉ giáo cho Thiếu Hoa không Huyền không đạo

trưởng gằn giọng nói Tiểu tử.... ngươi bỏ đi được à Thiếu Hoa dửng dưng đáp lời Huyền không đạo trưởng Thiếu Hoa đến để xem mặt người đã khống chế được huyết kiếm Thiên Tống và Như Băng thư thư, chứ đâu có ý gì. Giờ Thiếu Hoa đã biết mặt đạo trưởng rồi, còn ở lại đây làm chi nữa.
Chàng giả lả cười nói tiếp Hay đạo trưởng định tiếp nhận Thiếu Hoa vào Huyền không tịnh thất khoác áo đạo sĩ như người Chàng lắc đầu Không không... Thiếu Hoa không chấp nhận đâ. Ơ... mà sao tại hạ lại nói nhiều với đạo trưởng như vậy. Thiếu Hoa không thích ở đây thì đi. Mong đạo trưởng đừng cản chân Thiếu Hoa Thiếu Hoa nói rồi quay lưng bước ra của đại sảnh Huyền không tịnh thất. Huyền không chân tử rít giọng nói Tiểu tử muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao Vừa thốt câu đó, Huyền không đạo trưởng thộp ngọn phất trần điểm mũi giày phi thân qua bàn hương án, lướt thẳng đến sau lưng Thiếu Hoa. Lão vung phất trần toan phạt vào gáy chàng. Tay của Huyền không đạo trưởng vừa vung lên thì chớp thấy một vùng kiếm ảnh đầy dọc chụp xuống mình nhanh không thể tưởng. Lão giật mình nhận ra kỳ biến đó nhưng tất cả đã muộn rồi. Lưỡi dị kiếm của Thiếu Hoa xoàn xoạt lướt quanh thân ảnh Huyền không đạo trưởng, khi màn kiếm quang vụt biến mất. Thiếu Hoa mỉm cười trong khi Huyền không đạo trưởng thì rùng mình với cảm giác rờn rợn do màn kiếm ảnh tạo ra trong tâm thức lão.
Thiếu Hoa nói Thiếu Hoa chỉ chờ đạo trưởng xuất thủ thôi. Lạ thật.... Võ công của đạo trưởng như vậy mà khống chế được Thiên Tống tôn giá và Như Băng thư thư cũng lạ thật. Nói cho tại hạ biết, đạo trưởng đã dùng cách nào bắt cho được Thiên Tống tôn giá và Như Băng thư thư Chàng nheo mắt. Đừng nói với Thiếu Hoa đạo trưởng dùng võ công đấy nhé Chân diện Huyền không đạo trưởng nhợt ra như chàm. Lão lùi lại một bộ.
Thiếu Hoa dấn đến một bộ, mũi kiếm chích nhẹ vào cổ Huyền không đạo trưởng. Chàng nghiêm giọng nói Đạo trưởng nói không?
Huyền không đạo trưởng nhìn chàng gần như không chớp mắt. Mồ hôi từ từ rịn ra trán và mặt lão. Lão lùi lại một bộ nữa.
Thiếu Hoa dạn tiếp một bộ, mũi kiếm vẫn điểm vào yết hầu Huyền không đạo trưởng. Huyền không đạo trưởng ngập ngừng nói Ngươi rút kiếm, bần đạo sẽ nói cho ngươi biết, bần đạo đã dùng phương sách gì để khống chế Thiên Tống và Như Băng Thiếu Hoa xuất chiêu nhanh lắm đó. Đạo trưởng đừng xem thường mà giở trò với tại hạ. Thiếu Hoa không muốn đạo trưởng chết oan uổng và tức tưởi đâu.
Bần đạo cũng không muốn chết bởi kiếm của công tử.
Hai chúng ta cùng hiểu ý nhau Thiếu Hoa nói rồi rút kiếm lại. Chàng vừa rút kiếm thì Huyền không đạo trưởng bước về sau một bộ, dậm mạnh chân xuống sàn đại đường chính sảnh Huyền không tịnh thất Bộp ém thanh khô khốc đó vừa vang lên, ngay lập tức, sự biến liền xảy ra.

Huyền không đạo trưởng như thể chui tọt xuống đất, cùng lúc với màn mưa tên từ trên cao bắn xuống rào rào như mưa sa, Thiếu Hoa vung dị kiếm tạo ra một màn kiếm ảnh dầy đặc bao phủ khắp người mình, cản phá màn mưa tên kia. Tên lã chã rơi xuống quanh Thiếu Hoa. Màn mưa tên vừa hết thì từ bốn bức vách pho tượng đá nhằm thẳng vào chàng lao tới.
Thiếu Hoa giật mình.
Lão đạo sĩ này muốn giết mình đây.
Chàng vừa nghĩ vừa điểm mũi giày lướt lên bao bốn pho tượng. Bốn pho tượng đá chạm thẳng vào với nhau.
¨m...
Cả bốn pho tượng đều vỡ tan thành từng mảnh vụn. Thiếu Hoa còn đang phiêu bồng thì thiện võng từ trên nóc đại điện chụp xuống. Chàng phát giác ra thiện võng thì nó đã chụp lên đầu chàng rồi.
Thiếu Hoa rơi xuống sàn đại điện Huyền không tịnh thất , nằm gọn trong màn thiện võng. Đến lúc đó, Huyền không đạo trưởng chắp tay sau lưng, từ sau bức hoành phi bước ra. Lão lộ rõ vẻ hớn hở trên mặt mình. Lão vừa bước ra vừa vò tai nói Kỳ tài... kỳ tài nhưng cuối cùng cũng bị gói trong... thiên võng của bần đạo.
Lão bước đến bên Thiếu Hoa Chàng nhìn lão Bây giờ thì Thiếu Hoa đã biết phương cách đạo trưởng khắc chế Thiên Tống tôn giá và Như Băng rồi Tiểu tử biết thì đã muộn rồi. Đến lượt ngươi nằm gọn trong thiên võng của bần đạo.
Thiếu Hoa mỉm cười ôn nhu nói Đạo trưởng bắt Thiếu Hoa bằng thiên võng thì phải gỡ thiên võng cho tại hạ đó. Thiếu Hoa không thích nằm trong lưới chết tiệt của đạo trưởng đâu Mặt của Huyền không chân tử sa sầm hẳn lại. Lão vuốt chòm râu đen nhánh nhìn Thiếu Hoa nói Tiểu tử nói bần đạo gỡ thiên võng ra cho tiểu tử bằng cách nào?
Đạo trưởng bày ra được cái bẫy này thì tất phải biết cách gỡ nó. Đâu cần Thiếu Hoa phải chỉ đạo cho đạo trưởng.
Huyền không chân tử phá lên cười khanh khách. Lão rút ngay truỷ thủ trong ống tay áo đạo bào.
Thiếu Hoa gượng cười giả lả nói Đạo trưởng định cắt đứt thiên võng à, tiếc thật... đan được một tấm thiên võng như thế này phải tốn rất nhiều công sức, thế mà vì tại hạ, đạo trưởng phải cắt nó... Thiếu Hoa vô cùng cảm kích đạo trưởng đó.
Huyền không đạo trưởng chau mày thản nhiên nói Tiểu tử... bần đạo tiếc tấm thiên võng này lắm nên không cắt nó đâu. Bần đạo sẽ giải thoát cho ngươi khỏi thiên võng bằng cách khác.
Cách gì?
Cho hồn ngươi thoát khỏi xác.

Đôi chân mày Thiếu Hoa nhíu lại, nhưng rồi chàng lại phá lên cười.
Huyền không đạo trưởng cau mày Tiểu tử cười cái gì?
Thiếu Hoa ôn nhu nói Chắc chắn đạo trưởng chỉ hù doa. Thiếu Hoa thôi... Người sẽ không bao giờ lấy mạng Thiếu Hoa Kẻ hoa. dồ như ngươi mới thốt ra câu nói đó. Cái gì ngăn cản bần đạo không giết tiểu tử chứ?
Chính đạo trưởng sẽ ngăn cản đạo trưởng. Thiếu Hoa nói đúng không?
Tiểu tử... sao bần đạo lại ngăn cản bần đạo Thì đạo trưởng nghĩ xem. Thiếu Hoa và đạo trưởng không thù không oán, chẳng có lý do gì để đạo trưởng lấy mạng Thiếu Hoa đặng mất đi công đức đạo tiên của người. Đạo cốt của đạo trưởng chắc chắn sẽ suy nghĩ khi giết Thiếu Hoa. Đạo trưởng đâu muốn như vậy Huyền không đạo trưởng nghiêm giọng nói Bần đạo có lý do để giết ngươi.
Thiếu Hoa giả lả cười nói Đạo trưởng chỉ nói vậy thôi chứ Thiếu Hoa biết đạo trưởng chẳng có lý do gì để giết Thiếu Hoa cả. Nếu như Thiếu Hoa và đạo trưởng có thù oán ngay lúc đầu Thiếu Hoa đã xả người thành trăm mảnh rồi. Chính vì Thiếu Hoa và đạo trưởng chẳng có thù oán gì nên Thiếu Hoa đâu nỡ xuống tay với người.
Mặt của Huyền không chân tử nhăn nhíu hẳn lại. Lão lộ vẻ suy nghĩ rồi buông tiếng thở dài, nhỏ giọng nói:
Số phận của ngươi là phải chết trong tay bần đạo.
Chẳng có số phận gì đâu... Cái gì cũng có lý do và nguyên nhân của nó. Nếu như đạo trưởng muốn giết Thiếu Hoa thì hãy cho Thiếu Hoa biết vì nguyên cớ nào người muốn lấy mạng tại hạ.
Nhìn Thiếu Hoa , Huyền không chân tử nghiêm giọng nói Giết ngươi bần đạo mới đựơc sống, không giết ngươi bần đạo sống không bằng chết Đạo trưởng nói như thế là sao nhỉ, Thiếu Hoa là tử khí của đạo trưởng à Bần đạo không biết, nhưng bần đạo phải lấy mạng người để được sống đúng với cách sống của con người.
Đạo trưởng nói Thiếu Hoa chẳng hiểu gì cả. nếu tại hạ chết mà chẳng biết vì sao mình chết một cách mơ hồ như thế này. Tại hạ sẽ đem theo sự tò mò đó mà ám theo đạo trưởng mãi đó.
Buông tiếng thở dài, Huyền không đạo trưởng nói Có người muốn bần đạo giết người. Đủ rồi chứ Huyền không chân tử vừa nói vừa vung ngọn truỷ thủ toan đam xuống cổ của Thiếu Hoa.Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm mặt chàng. Thiếu Hoa thét lên.
Dừng tay...
Huyền không đạo trưởng nói Tiểu tử muốn nói gì?
Đạo trưởng giết Thiếu Hoa rồi chắc chắn người sẽ hối hận Bần đạo chẳng có gì hối hận cả Không chỉ đạo trưởng hối hận mà vị tôn giá phái đạo trưởng lấy mạng Thiếu Hoa cũng hối hận nốt.

Chàng buông tiếng thở dài Thiếu Hoa lộ bí mật này cho đạo trưởng biết nhe... Thiếu Hoa biết huyết châu chuyển luân đang ở đâu. Đạo trưởng hỏi vị tôn giá kia xem có muốn biết bí mật huyết châu không. nếu muốn biết thì đừng giết Thiếu Hoa.
Giết tại hạ thì chẳng còn ai cho đạo trưởng và vị tôn giá kia biết huyết châu đang ở đâu đâu.
Lời nói này của chàng khiến Huyền không chân tử sững sờ.
thấy vẻ sững sờ của Huyền không chân tử, Thiếu Hoa mỉm cười nói Đạo trưởng.... Thiếu Hoa nói thật đó. Lấy mạng của Thiếu Hoa chẳng có lợi ích gì, chẳng bằng để Thiếu Hoa sống đặng có được viên chuyển luân thần châu số. Có được viên chuyển luân thần châu số mới khả dĩ hội đủ xâu chuỗi chuyển luân, đúng không nào.
Huyền không đạo trưởng nhìn lại Thiếu Hoa nghiêm giọng nói Thế tiểu tử nói huyết châu đang ở nơi nào?
Thiếu Hoa chau mày gượng cười nói:
Nếu Thiếu Hoa thổ lộ bí mật đó ra lúc này thì chẳng khác nào chui đầu vào dây thòng lọng, không thì cũng như tự dí dao vào cổ mình. chết chắc rồi.
Chàng giả lả cười nói tiếp Chỉ cần đạo trưởng gỡ thiên võng, Thiếu Hoa sẽ nói ngay chỗ để huyết châu.
Huyền không chân tử nhăn mặt Bần đạo tin đâu lời của tiểu tử Đạo trưởng đừng nói vậy... Thiếu Hoa biết đạo trưởng tin Được... bần đạo tin... nhưng tin để tra khảo ngươi nói ra bí mật huyết châu ở đâu.
Hê.. đạo trưởng làm vậy là không đúng. Đạo hạnh của người chắc chắn sẽ bị giảm sút nghiêm trọng. không nên... không nên.
Huyền không chân tử hừ nhạt một tiếng rồi nói Tiểu tử nói huyết châu đang ở đâu sẽ được chết một cách êm ái. bằng ngược lại, ngươi phải chết một cách đau đớn vô cùng. Chết đau, chết mòn rồi cũng phải nói ra chỗ để viên thần châu thứ Thiếu Hoa lắc đầu.
Nghe đạo trưởng nói, Thiếu Hoa phải nghĩ lại. không biết chừng nào đạo trưởng mới đắc đạo tiên ông.
Nghe Thiếu Hoa nói câu này, Huyền không đạo trưởng đỏ mặt thẹn thùng. Lão miễn cưỡng nói.
Chừng nào bần đạo đắc quả đạo tiên, người không phải bận tâm. Điều ngươi cần nói lúc này là huyết châu đang ở đâu, Thiếu Hoa nhăn mặt Đạo trưởng và tại hạ không thể trao đổi được à?
Huyền không đạo trưởng cau mày lắc đầu nói Không Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng Huyền không đạo trưởng thì ngoài cửa đại điện Huyền không tịnh thất, Lại Xương Uy lao vào. Y vừa lướt tới vừa nói.
Thiếu gia, có lại bộc nhân tới đây.
Nghe tiếng của Lại Xương Uy, Thiếu Hoa thở phào một tiếng như trút được

gánh nặng trên vai. Chàng nghĩ thầm Lại Xương Uy đến thật đúng lúc.
Ý niệm đó lướt qua đầu chàng thì đao của Lại Xương Uy đã chớp động công đến Huyền không chân tử. Huyền không chân tử không né tránh mà đụng ngọn phất trần phạt ngang, đánh vào lưỡi đao của họ Lại.
Chát.
Lão vừa phạt ngọn khoái đao của Lại Xương Uy vừa nói.
Tên lục lâm thảo khấu chẳng biết trời cao này. Dám vung đao với bần đạo
Xương Uy không màng tới lời nói của Huyền không chân tử, mà hoành đao chém đan điền của lão. Huyền không chân tử thối lại một bộ.
Thiếu Hoa nằm trong thiên võng nói.
Lại lão bộc... nhớ cảnh giác những cạm bẫy của lão đạo sĩ thúi đó.
Huyền không chân tử phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói Với gã lục lâm thảo khấu Lịnh cương trại thị bần đạo đâu cần phải đụng tới tâm cơ.
Huyền không chân tử vừa nói vừa giũ mạnh phất trần về phía Lại Xương Uy. Một đạo khí kình từ đầu ngọn phất trần phát ra cuốn thẳng đến họ Lại
Lại Xương Uy không né tránh đạo khí kình đó mà hoành đao đón thẳng, đỡ thẳng.
¨m...
Tay đao của Lại Xương Uy tê rần. Y liên tục thối bộ tới một trượng mới gượng trụ được. Huyền không chân tử hất phất trần qua vai tay chắp sau lưng bước tới. Y vừa bước vừa nói Bần đạo muốn biết võ công non nớt của bọn thảo khấu sơn lâm các người như thế nào trước khi tống các người xuống a tỳ chịu tội với lão Diêm vương lão nhân gia.
Lại Xương Uy rít lên Lão đạo sĩ muốn biết thì bổn trại của cho lão biết đây.
Lại Xương Uy nhảy bổ đến, cung khoái đao chém vào cổ Huyền không chân tử. Lão đạo sĩ của Huyền không tịnh thất cứ như không thèm để ý đến chiêu đao của Lại Xương Uy , mà chỉ hơi ngả người ra sau rồi hất ngược phất trần lên đánh vào hổ khẩu đao của đối phương.
Chát.
Hứng trọn một ngọn phất trần đúng vào hổ khẩu cầm đao, Lại Xương Uy cảm thấy một sự đau buốt tới tận óc, chẳng thể nào giữ được ngọn khoái đao trong tay mình. Ngọn khoái đao của Lại Xương Uy bật ra khỏi tay rơi xuống sàn lăn lông lốc.
Thấy cảnh đó, Thiếu Hoa lắc đầu than thầm Đến lượt Lại lão bộc rơi vào tay lão đạo sĩ Huyền không chân tử này. Lại lão bộc tìm đến làm gì để nhận kết cục này chứ.
Ý niệm đó trôi qua trong đầu Thiếu Hoa thì Huyền không chân tử chuyển từ thế thủ sang thế công. Lão dồn nội lực vào cây phất trân đâm thẳng tới Lại Xương Uy vừa nói Xuống địa ngục đi Thiếu Hoa mắt thấy rõ mồn một đầu

phất trần đâm tới yết hầu họ Lại mà chẳng làm sao cứu được lão. Chàng hốt hoảng thét lên Dừng tay.
tiếng thét của chàng đâu đáng để Huyền không chân tử quan tâm đến. Lão đã quyết lấy mạng Lại Xương Uy nên chẳng dừng chiêu.
Mạng của Lại Xương Uy xem như đã bị phán quan gạch khỏi sổ sinh tử.
Mũi phất trần vừa chạm tới yết hầu của họ Lại thì bất thình lình một mảnh lụa trắng từ ngoài của đại điện bước vào như con giao long bổ thẳng vào nó.
Chát...
Mảnh lụa mỏng, mềm mại nhưng lại tiềm ẩn uy lực khủng khiếp đánh bật ngọn phất trần ra khỏi tay Huyền không chân tử, trong khi Lại Xương Uy đứng phỗng ra như trời trồng.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 44
Băng Tình

Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh chẳng khác nào tiên nữ trong bộ bạch y trắng toát lướt vào. Dung diện nào vẫn được che bằng tấm mạng bằng lụa trắng. Nàng lướt tới trước mặt Huyền không chân tử nhìn lão từ tốn nói Lão đạo sĩ không được hại Hoàng Thiếu Hoa Huyền không chân tử nhìn nàng hỏi:
Bần đạo muốn biết cô nương là ai.
Lão đạo sĩ không cần biết bổn tiên tử là ai Huyền không chân tử hừ nhạt rồi nói Huyền không tịnh thất của bần đạo đâu phải là chốn hoang sơ, để cho ai muốn đến thì đến, muốn làm gì thì làm sao.
Lão nói rồi hừ khẽ trong cuống họng nói tiếp:
Muốn ra lệnh cho Huyền không chân tử, quỷ nữ cần phải cho bần đạo thấy được bản lĩnh của người như thế nào.
Lời còn đọng trên cửa miệng, Huyền không chân tử quát lớn một tiếng:
Đỡ chưởng....
Lão vừa quát vừa vọt thẳng đến thân pháp của Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh hai đạo phách không chưởng với mười thành công lực.
Thấy Huyền không chân tử đang vỗ chưởng về phía mình, Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh không một chút e dè mà chỉ khoa tả thủ một vòng. Động tác của nàng trông rất e dè, lại mềm mại không khác gì một vũ công đang múa một vũ khúc nghê thường nhưng thật lạ lùng, hai đạo kình của Huyền không chân tử như chìm vào cõi hư vô chẳng để lại dấu tích gì.
Huyền không chân tử sững sờ buột miệng nói Vô vi tâm pháp Lão vừa nói vừa thối liền hai bộ.
Vô vi tiên tử chắp tay sau lưng nói Lão đạo sĩ đã biết Vô vi tâm pháp như thế nào rồi. Còn có ý cản tay bổn tiên tử không.
Cô nương là gì của Long thần thánh nữ?
Hà Mẫn Trinh nhíu mày nói Lão đạo sĩ đừng hỏi nhiều. Hãy đi đi.
Huyền không chân tử lưỡng lự rồi nói Cô nương không nói bần đạo đã giết tên tiểu tử này rồi.
Lão vừa nói vừa chớp động chiêu công. Ngọn chuỷ thủ trong ống tay áo của Huyền không chân tử vụt cắt ra một đường thẳng tắp hướng vào cổ Thiếu Hoa đang nằm trong vòng lưới. Xuất ra sát chiêu đó, Huyền không chân tử nghĩ thầm Bần đạo phải giết chết gã.
Huyền không chân tử phóng truỷ thủ bất ngờ với hy vọng Vô vi tiên tử Hà

Mẫn Trinh không kịp trở tay. Khi nàng phát hiện được thì Thiếu Hoa đã mất mạng rồi.
Nhưng tất cả trái ngược lại không như Huyền không chân tử nghĩ, người nhận được sự bất ngờ lại chính là lão. Mảnh lụa mỏng từ hữu thủ của Hà Mẫn Trinh bung ra nhanh hơn ngọn truỷ thủ của Huyền không chân tử. Mảnh lụa đập thẳng vào ngọn truỷ thủ, đẩy nó văng ra chuyển hướng ghim vào cây cột, ngập sâu quá nửa.
Chát Huyền không đạo trưởng còn sững sờ trước thủ pháp siêu phàm của Vô vi tiên tử thì lại hứng tiếp mảnh lụa thứ hai từ tả thủ của nàng, công vào vùng thượng đẳng.
Chát.
hứng trọn chiêu công của Vô vi tiên tử Huyền không chân tử ngã ngửa ra sau, va lưng xuống sàn gạch, chẳng thể nào nhấc mình lên nổi.
Vô vi tiên tử bước tới trước mặt Huyền không đạo trưởng nàng ôn nhu tư tốn nói:
Bổn tiên tử mới chỉ dụng có hai thành công lực. Nếu như muốn giết lão đạo sĩ thì bổn tiên tử sẽ dụng thêm một thành công lực nữa ngực của lão đạo sĩ đã vỡ tan. Lão đạo trưởng có chịu đi hay chọn cái chết bởi tay của bổn tiên tử.
Huyền không chân tử chỏi tay từ từ đứng lên. Sắc diện lão tái nhờn, tái nhợt.
Huyền không chân tử nhìn Hà Mẫn Trinh miễn cưỡng nói Bần đạo sẽ đi.
Vậy hãy đi đi.
Huyền không chân tử nhìn Hà Mẫn Trinh lần nữa. Lão từ từ thối bộ.
Thiếu Hoa lo lắng nói.
Vô vi tiên tử , Huyền không chân tử sẽ khởi động cạm bẫy đó.
Vô vi tiên tử nhìn Huyền không đạo trưởng. Huyền không đạo trưởng nhận được ánh mắt khe khắt của nàng miễn cưỡng nói Không không... tất cả tâm cơ trong đại đường của Huyền không tịnh thất, bần đạo đã dùng hết cả rồi.
Lão nói rồi lẩn ngay vào sau bức hoành phi, đào thoát. Vô vi tiên tử nhìn lạ Thiếu Hoa, nàng bước đến cạnh chàng, từ tốn nói Ta cứu công tử... Vậy công tử đồng ý theo ta chứ.
Thiếu Hoa gượng cười Tiên tử đã cứu tại hạ nhất định tại hạ phải thọ ân cô nương. Cô nương muốn tại hạ đi đâu thì tại hạ đi theo đó mà.
Nàng khẽ gật đầu.
Vô vi tiên tử bất giác nhìn về phía Thiên Tông và Như Băng.
Thiếu Hoa giật thót ruột khi thấy nàng nhìn về phía hai người đó.
Chàng nghĩ thầm Nàng ta sẽ giết Thiên Tống và Như Băng Vô vi tiên tử buông tiếng thở dài rồi cúi xuống gỡ mảnh thi thiện võng đang trùm lên Thiếu Hoa. Thiếu Hoa nói với Hà Mẫn Trinh Tiên tử, chúng ta đi.
Hà Mẫn Trinh nhìn lại Thiếu Hoa.Nàng khẽ gật đầu.

Hà Mẫn Trinh quay bước đi thẳng ra cửa chẳng ngoái đầu nhìn lại. Thiếu Hoa bước đến bên Lại Xương Uy Chàng nhỏ giọng nói Lại lão bộc ở lại đây giải thoát cho Thiên Tống tôn giá và Như Băng thư thư nhé Còn thiếu gia? Ta phải theo hầu hạ ân nhân của mình. Ý người ta muốn như vậy mà, Lại lão bộc đừng lo cho Thiếu Hoa.
Xương Uy gật đầu.
Thiếu gia bảo trọng.
Lại lão bộc cũng nên cẩn thận đó. Nếu không có Vô vi tiên tử kịp đến, ta và lão đã sớm chầu diêm chúa rồi.
Vỗ vai Lại Xương Uy , Thiếu Hoa nói Thiếu Hoa đi đây.
Chàng nói rồi soải bước đi theo Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh. Chàng đi ra đến cửa thì Vô vi tiên tử đã đi đến ngôi am quan Huyền không tịnh thất, Thiếu Hoa hối hả chạy theo nàng.
bắt kịp Hà Mẫn Trinh, Thiếu Hoa nói Cung chủ chờ tại hạ với chứ... có đâu mà đi nhanh vậy. Hà Mẫn Trinh nhìn Thiếu Hoa khe khắt nói Công tử không được đi gần bổn cung, phải cách xa ba bước.
Thiếu Hoa cau mày Lại có cái lệ đó ư... Cũng được... Cung chủ sợ tại hạ đi gần sẽ lây sự Ô uế của tại hạ sang cung chủ.... tại hạ đành cách ly ba bước vậy.
Chàng nói rồi dừng bước.
Hà Mẫn Trinh đi một đoạn rồi dừng lại. nàng từ từ nhìn lại Thiếu Hoa nói Sao công tử lại dừng bước.
Thiếu Hoa gượng cười nói.
Tại hạ muốn cách xa cung chủ vài dặm mà. Như thế mới giữ được sự thanh khiết của cung chủ.
Nàng khe khắt đáp lời chàng.
Không cần phải xa như vậy Nàng ngưng lời nhìn chàng Thiếu Hoa gãi đầu, bước đến trước mặt nàng Cung chủ đi trước à Hà Mẫn Trinh quay bước đi tiếp Thiếu Hoa theo sau nàng. Chàng quan sát sau lưng Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh. Mỗi bước chân của nàng toát ra vẻ tao nhã, thanh cao đẹp lạ thường. Thiếu Hoa ngắm nhìn nàng từ phía sau mà ngỡ như là đang ngắm một bức tranh mỹ nữ sinh động, đầy ắp những cái chất thanh cao vốn có trong cái chất nữ nhi. Vô vi tiên tử chợt dừng chân nhưng không quay lại.
Nàng khe khắt nói Thiếu Hoa công tử đừng nhìn bổn cung như vậy.
Thiếu Hoa những tưởng như Hà Mẫn Trinh đã bắt được những ẩn ý trong đầu mình. Chàng thẹn chín cả người ấp úng nói Ơ ơ... tại hạ không dám nhìn... tại hạ không dám nhìn.
Hà Mẫn Trinh nói Công tử đi trước bổn cung.
Thưa vâng.
Thiếu Hoa bước qua mặt nàng thả bước đi. Chàng vừa đi vừa nói Tại hạ đi

trước.. Vậy tại hạ đi đâu. Thiếu Hoa đi đâu thì cung chủ đi theo đó hả.
Không... hãy đi đến bờ sông Hoàng Giang Tại hạ hiểu rồi, chắc chắn cung chủ muốn đưa Thiếu Hoa lên thuyền cung chủ.
Nàng im lặng không đáp lời Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa nghĩ thầm Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh xinh đẹp nhưng lại quá khô khan. Có lẽ nàng là đệ tử chân truyền của Vô vi phái nên răm rắp giữ giới luật bất tạo nhân của tiên sư. Có như vậy mới nhận được chức cung chủ chứ.
Thiếu Hoa nghĩ mà mỉm cười vu vơ.
Chàng bâng quơ nói Cung chủ thấy tướng mạo Thiếu Hoa đi đứng như thế nào Bổn cung không thấy gì cả Đi sau Thiếu Hoa mà cung chủ không thấy gì sao, lạ thật đó.
Bổn cung không để ý đến Thường nam nhân thì để mắt đến nữ nhân và ngược lại, nữ nhân hay để mắt đến nam nhân. Đó không phải là cái lệ mà là bản chất của con người.
Cung chủ không có bản chất đó à Nàng im lặng không đáp lời chàng.
Thiếu Hoa thở dài nghĩ thầm Nói đến chuyện nam và nữ, cung chủ vô vi phái bị câm ngay không nói được nửa lời.
Thiếu Hoa đi tiếp một đoạn bất ngờ quay lại. Hà Mẫn Trinh cũng dừng bước khi chàng dừng bước. Thiếu Hoa hỏi Cung chủ sao không giở tấm mạng che mặt đó ra... dù sao tại hạ cũng đã chứng nghiệm chân diện của người rồi.
Đừng quan tâm đến bổn cung một cách quá đáng như vậy. Để mạng che mặt hay không mạng che mặt là ý của bổn cung. Công tử đừng quan tâm làm gì.
Thiếu Hoa gượng cười Tại hạ chỉ thấy lạ mắt thôi Quan tâm tới người khác quá nhiều như thế là không tốt.
Thiếu Hoa chắc lưỡi.
Cung chủ nói rất đúng. Không nên quan tâm tới người khác. ã... nếu không quan tâm tới người khác, cung chủ sao lại kịp đến Huyền không tịnh thất đế cứu Thiếu Hoa. Bộ cung chủ quan tâm tới Thiếu Hoa à Đôi chân mày lá liễu vừa mỏng vừa thanh tú của nàng thoạt nhíu lại. Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh khe khắt nói Bổn cung không quan tâm tới công tử đâu thật là khó hiểu... không nghĩ tới tại hạ sao cung chủ lại cứu tại hạ. Lạ quá nhỉ.
Bổn cung chỉ làm theo di chỉ của tiên sư.
Thiếu Hoa chớp mắt nhìn sững nàng. Chàng trang trọng hỏi Tôn sư của cung chủ phái cung chủ tới mời tại hạ?
Nàng gật đầu:
Bổn cung đã đi tìm công tử và biết được công tử đến Huyền không tịnh thất. May mắn bổn cung tới kịp lúc. nếu không...
Thiếu Hoa gượng cười nói Cung chủ không tới kịp thì Hoang Thiếu Hoa chắc chắn đã chết bởi tay sát thủ của Huyền không đạo trưởng Nàng gật đầu.

Thiếu Hoa gãi đầu buông tiếng thở dài Chàng vừa thở dài vừa nói:
Tại hạ thất vọng thật đó.. thật là thất vọng... Tất cả không như Thiếu Hoa tưởng tượng trong đầu mình.
Vô vi tiên tử nghiêm giọng hỏi chàng Công tử thất vọng gì, tưởng tượng gì?
Buông thêm một tiếng thở dài nữa, Thiếu Hoa nói Nói ra sợ mạo phạm tới cung chủ. Nhưng rõ ràng tại hạ đang cảm thấy thất vọng vô cùng. Cung chủ có thật sự biết được thất vọng của tại hạ không, Nàng khẽ gật đầu Thiếu Hoa mỉm cười nhìn Hà Mẫn Trinh ôn nhu nói Tại hạ những tưởng đâu cung chủ suy ngẫm về những chuyện đã xảy ra giữa tại hạ với cung chủ trên lâu huyện lần trước. Chuyện mà Thiếu Hoa hôn cung chủ đó. Thiếu Hoa nghĩ hẳn những cái hôn khiến cung chủ đi tìm Thiếu Hoa Ngươi...
Ý tưởng vừa tuôn ra cửa miệng nhưng Hà Mẫn Trinh như thể nuốt ý niệm kia vào trong rồi xay? bước qua mặt Thiếu Hoa bỏ đi luôn một nước.
Thiếu Hoa bước theo nàng.
Chàng biết Mẫn Trinh rất tức giận bởi câu nói của mình. Thiếu Hoa ôn nhu gọi nàng.
Cung chủ....
Hà Mẫn Trinh không quay lại mà cứ tiếp tục xảy bước. Nàng cũng chẳng nhìn lại để hỏi xem chàng muốn nói gì. Thái độ của nàng khiến Thiếu Hoa không khỏi cau mày. Chàng lắc đầu buông tiếng thở dài nghĩ thầm.
Con người đâu mà lạnh lùng băng giá như vậy chứ.
Thiếu Hoa lẳng lặng đi theo Hà Mẫn Trinh. Hai người bất giác im lặng, kẻ trước người sau chẳng nói tiếng nào. Sự im lặng đó khiến Thiếu Hoa bực bội nói Cung chủ... nàng định đưa tại hạ đi đâu đây?
Nàng gắt gỏng đáp lời chàng nhưng không dừng bước.
Công tử đừng hỏi nhiều, khi nào đến tự khắc biết.
Chiếc lâu thuyền của nàng chờ sẵn bên một ghềnh đá nhô ra ngoài dòng Hoàng Giang. Bước lên lâu thuyền, Vô vi tiên tử đi thẳng vào khoang trong.
Thiếu Hoa đứng trên mạn thuyền nhìn thẳng vào cửa khoang.
Chàng đợi Hà Mẫn Trinh sẽ gọi mình, nhưng chẳng nghe tiếng của nàng.
Chiếc lâu thuyền được những ả a hoàn giương buồm để tách khỏi bờ, xuôi theo dòng Hoàng Giang hướng lên thượng lưu.
Thiếu Hoa nhún vai, khoanh tay trước ngực đảo mắt nhìn vào bờ. chàng nghĩ thầm Vô vi tiên tử đưa ta đi đâu nhỉ. Mình đang trở thành một con người trên chiếc lâu thuyền này.
Thời gian trôi qua thật chậm, Thiếu Hoa đứng một mình trên mạn thuyền, chẳng một người nào đoái hoài đến sự hiện hữu của chàng Buông tiếng thở dài, Thiếu Hoa thầm nói Thế này là thế nào nhỉ.
Chàng nhìn hai ả a hoàn đứng như pho tượng ngay cửa khoang thuyền nói Nhị vị cô nương... chắc trong thuyền có rượu chứ. đứng đây một mình,

không có rượu tại hạ chán lắm Hai ả a hoàn nhìn Thiếu Hoa nhưng không đáp lời. Từ trong khoang thuyền, một ả a hoàn vận hồng y bước ra. Trên tay là vò rượu năm cân.
Thiếu Hoa gượng cười nói Cô nương nghe tại hạ nói à Cung chủ ban cho Thiếu Hoa công tử vò rượu thổ phồn này, công tử cứ tự nhiên dùng.
Qúy cô nương cho tại hạ gửi lòng đa tạ tới cung chủ.
A hoàn gật đầu rồi quay bước trở vào trong khoang thuyền. Thiếu Hoa chợt gọi nàng.
hẹ... cô nương... cho tại hạ hỏi điều này nhé.
Nàng quay lại Công tử cần gì Tại hạ muốn biết trong thuyền có ai là nam nhân không A hoàn cau mày nói Trên lâu thuyền ngoài công tử là nam nhân không còn ai khác.
Thế ư... vậy không có nam nhân sao lại có rượu. chẳng lẽ tất cả những vị cô nương trên lâu thuyền của Vô vi tiên tử đều biết uống rượu.
Mặt nàng ửng hồng sa sầm rồi quay bước bỏ vào trong khoang thuyền, Thiếu Hoa mỉm cười. chàng mở vò rượu, quay mặt nhìn vào bờ dốc luôn một ngụm dài, mùi rượu thơm nồng phả lên khứu giác chàng. Hít một luồng chân khí, Thiếu Hoa nói Mình dùng rượu để xua đi khoảng khắc nhàm chán này. Ai cũng nói đi cùng với mỹ nữ là thú vị, còn mình chung quanh là những tiên nữ giáng trần thế mà chán không chịu nổi.
Khi màn đêm buông xuống, Thiếu Hoa cũng chẳng được ai gọi vào khoang thuyền. Chàng dựa lưng vào mạn thuyền, ngẩn mặt ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao. Khung cảnh về đêm khiến Thiếu Hoa nhớ lại những ngày một mình trên dòng sông Hoàng Hà. Sự hoài tưởng đó chẳng mấy chốc đưa chàng trở về với những ngày còn ở Thành Chương huyện. Thiếu Hoa nhớ đến mẫu nương Cẩm Thư mà buột miệng nói Mẫu nương giờ đang ở đâu trên bầu trời kia nhỉ. Có lẽ mẫu nương đang ngắm nhìn mình Từ trong khoang thuyền tiếng đàn réo rắt với tiết tấu khúc buồn man mác vọng đến tai Thiếu Hoa. Chàng nhìn về phía cửa khoang thuyền. Tiếng đàn kia như ru chàng vào những ý tưởng mênh mông mơ hồ.
Thiếu Hoa bưng vò rượu uống liền hai ngụm to. tiếng đàn tiếp tục trỗi lên cho đến khi Thiếu Hoa uống cạn vò rượu. Chàng ngã ra sàn thuyền chìm vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ chập chờn, Thiếu Hoa ngỡ có người nào đó đến bên mình. Cùng với cảm nhận đó thì mũi chàng ngửi được mùi xạ hương thoang thoảng.
Thiếu Hoa từ từ hé mắt.
Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh đang đứng nhìn chàng. Nàng không còn để chiếc mạng che khuôn mặt nữa. Nàng nhìn chàng như nhìn cái gì đó rất lạ thường đối với chàng.
Hà Mẫn Trinh bước đến, nàng hơi cúi xuống như thể muốn nhìn rõ chân

diện của chàng. Hơi thở với mùi thơm diệu kỳ của nàng phả vào khứu giác của Thiếu Hoa. Mùi xạ hương trong từng làn hơi thở của nàng tạo ra trong Thiếu Hoa thứ cảm giác lạ lẫm khác thường. Một thứ cảm giác mà chàng không thể tả được, mà chỉ biết tiếp nhận mùi xạ hương đó qua khứu giác mình.
Hà Mẫn Trinh cúi xuống gần hơn, Thiếu Hoa im lặng chờ đợi tiếp hành động của nàng. Mẫn Trinh cởi áo khoác, đắp lên vai chàng.
Nàng nhìn lại Thiếu Hoa một lần nữa rồi quay bước.
Nàng vừa dợm bước, Thiếu Hoa đã lên tiếng.
Cung chủ Mẫn Trinh giật mình, đứng sững ra.
Nàng trang trọng nói Công tử chưa ngủ à Nếu tại hạ ngủ thì ngày mai sẽ lại tò mò chẳng biết ai đắp áo choàng cho mình. Đa tạ cung chủ đã đắp cho Thiếu Hoa một chiếc áo.
Ta chỉ sợ công tử cảm sương đêm thôi.
Chỉ như vậy thôi.
Chỉ như vậy thôi.
Thế mà Thiếu Hoa lại suýt nghĩ khác.
Ta không thích nghe những lời nói càn rỡ.
Nàng nói rồi thả bước về phía khoang thuyền. Thiếu Hoa nói theo nàng Cung chủ.....
Mẫn Trinh dừng bước ngay cửa khoang thuyền. Nàng nghiêm giọng nói: Công tử muốn thỉnh cầu gì?
ã không... tại hạ muốn biết tiếng đàn khi nãy do cung chủ khảy phải không?
Điều đó có quan trọng không?
Tại hạ rất thích tiếng đàn đó.
Nàng nhìn lại Thiếu Hoa Đừng khách sáo với bổn cung.
Thật mà Khi nào có hứng thú bổn cung sẽ đàn cho công tử nghe.
Nàng nói rồi lại quay lưng. Thiếu Hoa gọi lại Mẫn Trinh cung chủ Nàng không nhìn lại, khe khắt nói Công tử muốn gì nào?
Gượng nụ cười giả lả, Thiếu Hoa nói Khi nào Thiếu Hoa ngủ say, cung chủ nhớ đến thăm Thiếu Hoa nhé.
Ngoài này vừa lạnh vừa cô độc lắm Chẳng biết lời nói của chàng tác động gì đến nàng mà Mẫn Trinh buông tiếng thở dài rồi đi thẳng vào trong khoang thuyền.
Khi nàng đã biến mất vào trong khoang thuyền, Thiếu Hoa mới ôm lấy chiếc ngoại y của nàng. Mùi xạ hương nhẹ nhẹ từ chiếc áo khoác của Mẫn Trinh phả lên mũi chàng. Mùi xạ hương kia chẳng biết có ma lực như thế nào mà Thiếu Hoa lại đưa nó lên mũi ngửi.
Chàng nhìn về phía khoang thuyền nhẩm nói Nàng ta có giống như mình không nhỉ !

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 45
Long Thần Thánh Nữ

Mẫn Trinh đưa Thiếu Hoa đến trước một ngọn giả sơn mang dáng dấp một con rồng khổng lồ. Ngay phía trước toà giả sơn đó là một trụ đá, trên có hình búp sen. Nàng trịnh trọng bước đến trước hòn giả sơn quì xuống hành đại lễ rồi trịnh trọng nói:
Hà Mẫn Trinh đã đưa Hoàng Thiếu Hoa đến bái kiến tiên sư.
Nàng nói rồi hành lễ tiếp. Hành lễ xong, Mẫn Trinh mới quay lại bên Thiếu Hoa. Nàng ôn nhu nói:
Thiếu Hoa công tử hãy đặt huyết châu lên đài sen kia Thiếu Hoa nhìn nàng, chàng suy nghĩ một lúc rồi lấy huyết châu trong tráp ra đặt lên trụ đá có hình búp sen. Ánh hào quang của huyết châu óng ánh, tạo ra sự sinh động cho búp sen bằng đá kia. Thiếu Hoa nhìn về phía hòn giả sơn hình đầu rồng nghĩ thầm:
Mình sẽ gặp dị nhân nào đây, hy vọng mình sẽ gặp được Khắc Mộc Kha tiên sinh?
Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì có những âm thanh rần rần từ phía hòn giả sơn vọng đến thính nhĩ Thiếu Hoa. Những âm thanh đó buộc Thiếu Hoa phải liên tưởng đến một trận động đất sắp xảy ra mà bất giác căng thẳng ra mặt. Chiếc đầu rồng bằng đá nhích động ngay trước mắt chàng. Thiếu Hoa nắm tay lại với vẻ hồi hộp tột cùng.
Hòn giả sơn khổng lồ hình đầu rồng từ từ dịch chuyển, chẳng khác nào một con rồng đang há miệng để đớp lấy con mồi.
Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh nói với Thiếu Hoa Công tử.... hãy đi đi Chàng muốn hỏi Mẫn Trinh nhưng rồi lại thôi, xua ý niệm đó mà nghĩ thầm Nếu Vô Vi phái muốn giết mình thì đã không phái Mẫn Trinh đến Huyền không tịnh thất cứu mình, ta chẳng có gì phải e dè cả. Chắc chắn mình sẽ gặp Khắc Mộc Kha tiên sinh.
Thiếu Hoa nghĩ rồi đi thẳng vào trong hòn giả sơn hình đầu rồng. Chàng không ngờ trong hòn giả sơn khổng lồ đó là một toà đại điện nguy nga tráng lệ. Dọc theo hai bên vách đá là hai hàng chân đèn khổng lồ với ngọn lửa bùng bùng soi sáng cả toà đại điện.
Chàng nhìn lại sau lưng, hàm rồng đã sập xuống buộc chàng có cảm giác mình đã bị nuốt chửng vào trong bụng một con Thạch long khổng lồ.
Hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thiếu Hoa bước về phía

trước. Thiếu Hoa dừng bước trước một chiếc ngai bằng vàng ròng, ngồi trên chiếc ngai đó là một trung phụ. Thiếu Hoa không đoán nổi tuổi tác của trung phụ đó bởi vẻ bề ngoài rất tao nhã thanh thoát.
Chàng ôm quyền xá:
Vãn bối Hoàng Thiếu Hoa tham kiến nương nương Trung phụ nghiêm giọng nói:
Ngươi là dị kiếm khách Hoàng Thiếu Hoa chủ nhân của huyết ngọc?
Thiếu Hoa gật đầu, chàng ôm quyền từ tốn nói:
Tại hạ chính là chủ nhân của huyết ngọc. Chắc vì viên chuyển luân huyết ngọc mà nương nương phái Vô Vi tiên tử đưa Thiếu Hoa về đây?
Trung phụ gật đầu.
Đúng.
Thiếu Hoa nói :
Thiếu Hoa mạo phạm xin hỏi tục danh của nương nương Bổn nương là Long thần thánh nữ.
Thiếu Hoa tham kiến Long thần thánh nữ nương nương Long thần thánh nữ Một Bảo Châu từ từ đứng lên. Chắp tay sau lưng, Long thần thánh nữ bước xuống chiếc ngai bằng vàng ròng tiến thẳng đến trước mặt Thiếu Hoa Nhìn chàng từ đầu đến chân, như thể muốn thấy rõ tường tận chân tướng chàng, một lúc Long thần thánh nữ Mộc Bảo Châu mới nói:
Ở đâu công tử có được viên chuyển luân huyết châu đó?
Thiếu Hoa lưỡng lự rồi hỏi ngược lại Long thần thánh nữ Hẳn có nguyên nhân nào đó nên nương nương mới muốn biết về viên huyết châu chuyển luân của tại hạ. Nếu nương nương cần chuyển luân huyết châu thì nó đã thuộc về nương nương rồi.
Không, bổn nương không cần viên huyết châu kia, mà muốn biết cội nguồn của viên huyết châu đó Thiếu Hoa nghiêm giọng nói:
Thiếu Hoa không nói ra nương nương cũng thừa biết cội nguồn của viên huyết châu đó. Chẳng lẽ Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính còn biết, nương nương lại không biết.
Long thần thánh nữ nhìn chàng, suy nghĩ một lúc, Long thần thánh nữ mới nói:
Bổn nương biết huyết châu thuộc về xâu chuỗi chuyển luân của Khai lộ sứ Hàn Thiết Quân. Hàn Thiết Quân đã cố đoạt lại huyết châu để đào thoát khỏi thập đại tà nhân Thiếu Hoa ôm quyền Nương nương đã biết sao còn hỏi Thiếu Hoa Bổn nương muốn biết vì sao công tử có viên huyết châu này. Nếu như bổn nương nhớ không lầm thì với tuổi tác của công tử thì cuộc tranh đoạt xâu chuỗi chuyển luân này xảy ra bấy giờ công tử chỉ là một đứa trẻ chẳng biết gì.
Thiếu Hoa gật đầu Nương nương nói đúng.Tại hạ lúc đó hẳn chưa được tuổi,

nên chẳng biết chuyện gì đã xảy ra Thế sao huyết châu lại ở trong tay công tử?
Thiếu Hoa lưỡng lự nói Huyết châu của Thiếu Hoa do mẫu nương Cam Thư trao lại Long thần thánh nữ nhìn sững Thiếu Hoa Mẫu nương Cam Thư... người đó giờ đang ở đâu?
Thiếu Hoa ôm quyền nói Mẫu nương của vãn bối đã viên tịch rồi Chàng cúi gầm mặt xuống, trang trọng nói Mẫu nương của vãn bối nhận một cái chết rất thê thảm. Đáng ra người chết vì bạo bệnh nhưng không ngờ chết bởi một nhát kiếm đâm vào tim người Mặt Long thần thánh nữ sa sầm. Người từ từ quay lưng lại Thiếu Hoa trang trọng nói Hung thủ giết mẫu nương của công tử có ý đoạt huyết châu Tại hạ cũng nghĩ như vậy Vậy công tử có biết hung thủ là ai không Thiếu Hoa lắc đầu Tại hạ không biết. Nhưng có một người nhận ra nhát kiếm của hung thủ.
Nếu Thiếu Hoa muốn biết hung thủ giết mẫu nương thì trước tiên phải hợp nhất được xâu chuỗi chuyển luân của Hàn Thiết Quân Nhìn lại Thiếu Hoa , Long thần thánh nữ trang trọng hỏi chàng Công tử phải hợp nhất xâu chuỗi chuyển luân của Hàn Thiết Quân ư Thiếu Hoa gật đầu Thiếu Hoa phải làm được điều đó thì mới có thể biết được hung thủ giết mẫu nương là ai Long thần thánh nữ từ tốn hỏi chàng Thế ai là người có thể cho công tử biết hung thủ giết mẫu nương của công tử?
Thiếu Hoa ôm quyền:
Nương nương miễn thứ... Tại hạ không thể thổ lộ được điều này Tại sao? Câu hỏi đó tại hạ không thể trả lời được Thôi được... Bổn nương sẽ không hỏi. Bổn nương hỏi Thiếu Hoa công tử... Công tử có thể hợp nhất được xâu chuỗi chuyển luân kia chứ Lúc đầu Thiếu Hoa những tưởng đây là chuyện dễ làm. Hoá ra để hợp nhất xâu chuỗi chuyển luân đó không dễ chút nào. Những người giữ chuyển luân đều là những cao thủ kỳ tài trong chốn võ lâm. Đến ngay như Thiên Tống tôn giả cũng khó làm được chuyện này Long thần thánh nữ Mộc Bảo Châu khẽ gật đầu.
Hợp nhất xâu chuỗi chuyển luân không dễ chút nào. Công tử đã nhụt chí rồi à?
Thiếu Hoa lắc đầu Không... tại hạ buộc phải hợp nhất xâu chuỗi chuyển luân của Hàn Thiết Quân Thiếu Hoa đổi giọng khe khắt và lạnh lùng.
Bằng mọi giá Thế công tử biết bổn nương đang giữ viên hắc châu chuyển luân chứ?
Thiếu Hoa gật đầu.Biết thế công tử có muốn đoạt hắc châu của bổn nương không?
Thiếu Hoa lưỡng lự rồi nói Nương nương miễn thứ cho sự mạo phạm của Thiếu Hoa. Thiếu Hoa đã nói rồi, bằng mọi giá Thiếu Hoa cũng phải hợp nhất chuyển luân thần châu, nên buộc phải đoạt hắc châu của nương nương.

Điểm nụ cười mỉm, Long thần thánh nữ nói Xâu chuỗi chuyển luân thiếu một viên cũng chẳng có giá trị gì, nó phải đủ viên. Trong viên đó thì huyết châu và hắc châu là quan trọng nhất.
thiếu hắc châu và huyết châu thì những viên kia chỉ là những viên chuyển luân tầm thường. Nhưng hắc châu chuyển luân thì đang ở trong tay bổn nương. Công tử làm cách nào để đoạt nó?
Thiếu Hoa nhìn Long thần thánh nữ ôn nhu nói Nương nương muốn biết à?
Bổn nương rất muốn biết.
Nương nương rất khẳng khái. Thiếu Hoa cũng đáp lễ nương nương bằng sự khảng khái.
Nói đi... bằng cách nào công tử đoạt được hắc châu của bổn nương?
Tại hạ lấy sự quang minh chính đại đánh cược với nương nương.
Đánh cược Thiếu Hoa gật đầu.
Chắc chắn nương nương cũng muốn có viên huyết châu chuyển luân của Thiếu Hoa ,nương nương lại không muốn giở thủ đoạn như những kẻ hạ lưu tầm thường mà đoạt bằng sự quang minh chính đại của người đẻ Thiếu Hoa phải tâm phục khẩu phục.
Long thần thánh nữ nhìn sững chàng.
Công tử biết nhìn ra cái ý bên trong của Long thần thánh nữ à?
Nếu nương nương không phải là hạng người quang minh chính đại, Thiếu Hoa không còn đứng đây đối mặt với nương nương.
Phong thái của công tử khiến bổn nương phấn chấn và hứng thú lắm.
Được,bổn nương đồng ý đánh cược với công tử bằng sự quang minh chính đại của mình.
Long thần thánh nữ quay bước tiến thẳng đến chiếc trụ đá có hình búp sen đặt bên cạnh chiếc ngai bằng vàng ròng. Ấn tay vào một khối đá gắn trụ trên búp sen đó, khối hắc châu từ từ hiện ra ngay trên búp sen bằng đá.
Long thần thánh nữ dời bước qua trụ đá đối diện. Cũng làm lại động tác cũ, lần này đến lượt huyết châu hiện ra trên búp sen. Thiếu Hoa cau mày nghĩ thầm:
quái lạ... trụ đá trong này có thông với trụ đá bên ngoài Sau khi cho Thiếu Hoa thấy huyết châu và hắc châu, Long thần thánh nữ mới quay bước tiến đến trước mặt chàng Bổn nương và công tử đánh cược như thế nào để công tử tâm phục và khẩu phục?
Thế theo nương nương đánh cược như thế nào?
Võ công hay mưu lược?
Thiếu Hoa suy nghĩ rồi trang trọng nói:
Tại hạ hậu sinh cung thỉnh nương nương chọn lựa.
Long thần thánh nữ mỉm cười Nếu như bổn nương thắng thì mãi mãi công tử sẽ không thể hợp nhất được chuyển luân thần châu đó.

Tại hạ hiểu Nếu như công tử thắng....
Chàng cướp lời Long thần thánh nữ Thiếu Hoa có cơ hội hợp nhất được xâu chuỗi chuyển luân.
Thậm chí bổn nương còn có thể giúp cho công tử nữa.
Thiếu Hoa ôm quyền.
Thiếu Hoa cảm kích đa tạ nương nương.
Mộc Bảo Châu Long thần thánh nữ khoát tay Không cần công tử phải đa lễ... Mà hãy tập trung tinh lực thắng bổn nương là được.
Thiếu Hoa sẽ cố gắng hết sức mình.
Thắng thì thắng, thua thì thua nhưng nhất thiết phải giữ được sự quang minh chính đại của mình.
Thiếu Hoa sẽ ghi tạc chỉ huấn này của nương nương.
Long thần thánh nữ nhìn chàng khẽ gật đầu.
Tốt lắm... Bổn nương chọn võ công.
Thiếu Hoa ôm quyền nói:
Kiếm vô tình... Nếu có gì sơ suất... Nương nương bỏ qua cho Thiếu Hoa
Công tử không cần phải khách sáo như vậy. Bổn nương thừa biết đao kiếm vô tình, chưởng pháp vô tâm.
Nói rồi Long thần thánh nữ quay lại ngồi lên chiếc ngai bằng vàng ròng.
Thiếu Hoa thấy Long thần thánh nữ ngồi trở lại ngai, vừa ngơ ngác vừa tò mò hỏi:
Nương nương sao lại.....
Long thần thánh nữ khoát tay Bổn nương thích ngồi trên chiếc ngai này để đấu với công tử. Công tử cố gắng dụng hết sở học mà thắng cho được bổn nương.
Nghe Long thần thánh nữ nói câu này, Thiếu Hoa chau mày nhăn mặt, Chàng nghĩ thầm:
Xem ra vị Long thần thánh nữ này quá tự cao tự đại đến độ kiêu ngạo, xem thường kiếm pháp của mình. Chắc chắn mụ ta đã biết đến danh xưng dị kiếm khách rồi, thế mà vẫn kiêu hãnh tự thị vào bản thân mình. Không biết bản lĩnh của Long thần thánh nữ đạt đến mức độ nào mà kiêu hãnh như vậy nhỉ?
Thiếu Hoa vừa nghĩ vừa chậm rãi tháo mảnh lụa bọc lưỡi dị kiếm. Thấy lưỡi kiếm trên tay Thiếu Hoa, Long thần thánh nữ nhíu mày. Làm sao không nhíu mày được khi thấy thanh kiếm của Thiếu Hoa chẳng khác gì một lưỡi sét được rèn một cách thô thiển. Hơn thế nữa, chuôi kiếm lại càng thô hơn.
Long thần thánh nữ buột miệng hỏi:
Kiếm của công tử đó à?
Thiếu Hoa quen dùng thanh kiếm này rồi.
Thảo nào giới võ lâm không tặng cho công tử ngoại hiệu Dị kiếm khách. Với một thanh kiếm như vậy công tử khó làm gì được bổn nương.

Thiếu Hoa mỉm cười nói Kiếm tốt chưa hẳn đã là một kiếm thủ. Một kiếm thủ phải là người biết dụng kiếm. còn đạt đến cảnh giới của người dụng kiếm thì phải biết chân kiếm.
Long thần thánh nữ gật đầu Ý rất hay Thiếu Hoa ôm quyền Ý kiến hay nhưng còn phải biết dùng đúng thời điểm của nó.
Long thần thánh nữ Mộc Bảo Châu nói Thời điểm nào là đúng, thời điểm nào là sai?
Lời của Long thần thánh nữ vừa dứt trên miệng thì chớp kiếm của Thiếu Hoa đã đến ngay trước mặt người. Xuất ra chiêu kiếm đó, Thiếu Hoa dụng đến sự bất ngờ là chính. Một âm thanh chát chúa phát ra ngay trên đầu lưỡi kiếm.
Chát.....
Sự bất ngờ ập đến Thiếu Hoa. Lưỡi dị kiếm của chàng đã bị Long thần thánh nữ dùng hai ngón chỉ kẹp cứng. Chiêu kiếm của Thiếu Hoa đã nhanh nhưng Long thần thánh nữ Mộc Bảo Châu còn nhanh hơn, vừa nhanh lại vừa chính xác và nội lực thì ngoài sức tưởng tượng của chàng.
Cách phản ứng của Long thần thánh nữ buộc Thiếu Hoa phải bật ra câu nói sửng sốt.
Y.....
Long thần thánh nữ đảo cổ tay. Nội lực của người truyền vào lưỡi dị kiếm như sóng ba đào khiến cho hổ khẩu cầm kiếm của Thiếu Hoa tê rần chỉ chực buông đốc kiếm.
Long thần thánh nữ nhìn thẳng vào mắt chàng.
Thời điểm phát chiêu của công tử đúng hay sai?
Thời điểm của tại hạ thì chọn đúng nhưng lại sai về đối thủ của mình.
Thiếu Hoa nói rồi buông đốc kiếm.
Thanh dị kiếm của chàng vẫn dính cứng trong hai ngón chỉ của Long thần thánh nữ. Long thần thánh nữ khẽ lắc người. Thanh dị kiếm thoát ra như một tia sét trời sáng rực ghim ngay xuống mũi giày của Thiếu Hoa Cạch...
Thiếu Hoa cầm lấy đốc kiếm.
Đôi chân mày của Long thần thánh nữ nhíu lại khi thấy Thiếu Hoa rút thanh dị kiếm lên khỏi sàn đá. Người ôn nhu nói:
Công tử định thử lại lần nữa ư?
Thắng thì thắng, thua thì thua. Thiếu Hoa và nương nương giao thủ bằng sự quang minh chính đại, Thiếu Hoa có thử lại cũng bằng thừa.
Buông tiếng thở dài, Thiếu Hoa nói:
Nương nương đã thắng.
Long thần thánh nữ khẽ gật đầu.
Đúng... Bổn nương đã thắng công tử. Mặc dù công tử có tâm kiếm cực kỳ lợi hại nhưng không thể thắng nổi bổn nương bởi nội lực của công tử chưa

thể đạt đến hoa? hầu cần có đế đánh bại bổn nương Khi kinh nghiệm ra được điều này thì tại hạ đã thua.
Chàng buông tiếng thở dài lần nữa rồi hoành kiếm trở mũi chực đâm vào tim mình.
Không để cho Thiếu Hoa làm chuyện đó, Long thần thánh nữ cách không phát chỉ. Đạo chỉ khí bắn ra điểm ngay vào lưỡi dị kiếm.
Keng....
Một lần nữa lưỡi dị kiếm bật ra khỏi tay chàng rơi xuống đất lăn lông lốc.
Long thần thánh nữ Mộc Bảo Châu đứng bật lên. Người nghiêm giọng hỏi:
Sao công tử lại làm vậy?
Tại hạ không có sự lựa chọn nào khác mà phải theo về với mẫu nương.
Tại sao phải theo về với mẫu nương Cam Thư.
Tại hạ đã thề trước di thể của người, nếu không tìm ra hung thủ, Thiếu Hoa sẽ theo về hầu hạ người trong cõi bóng tối hư vô. Nay....
Thiếu Hoa gượng cười.
Nương nương đã thắng tại hạ.... Không hợp nhất được chuyển luân thần châu... Thiếu Hoa chẳng thể nào biết được hung thủ đã giết mẫu nương.
Long thần thánh nữ bước đến trước mặt chàng. Người nhìn Thiếu Hoa từ tốn nói:
Công tử làm cho bổn nương quá bất ngờ, từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.
Nương nương bất ngờ nhưng tại hạ đã chọn cho mình sự phán quyết này.
Long thần thánh nữ lắc đầu.
Công tử vẫn còn cơ hội.
Thiếu Hoa tròn mắt nhìn Long thần thánh nữ.
Tại hạ còn cơ hội sao?
Long thần thánh nữ gật đầu Còn Nương nương nói thử xem, tại hạ còn cơ hội gì khi kiếm đã tuột khỏi tay mình.
Long thần thánh nữ nghiêm giọng nói Chỉ cần công tử lấy được thủ cấp của một người đưa về cho bổn nương..
Bổn nương nhất định sẽ tặng cho công tử Hắc châu và trả lại huyết châu.
Thiếu Hoa chau mày Người mà nương nương muốn lấy thủ cấp là ai?
Một dị nhân ngụ tại Thạch lâm Võ công của nương nương cao siêu như vậy sao không tự mình đi lấy thủ cấp của người đó?
Bổn nương đã thề không bước ra khỏi Long đàm.
Thiếu Hoa buông tiến thở dài miễn cưỡng hỏi:
Người đó đáng phải chết chứ?
Rất đáng chết.
Thiếu Hoa ôm quyền Nếu vậy tại hạ nhận lời.
Long thần thánh nữ khẽ gật đầu.
Võ công của người này không tầm thường chút nào. Có thể sánh ngang với

bổn nương. Do đó trước khi công tử đến Thạch lâm... bổn nương truyền nội lực cho công tử.
Lời cứ như còn đọng trên hai cánh môi, không cần Thiếu Hoa có đồng ý tiếp nhận nội lực của mình hay không, Long thần thánh nữ bất ngờ điểm vào tịnh huyệt của chàng. Sau khi điểm huyệt Thiếu Hoa rồi liền áp ngọc thủ vào ngực chàng. Một luồng chân hoa? ấm áp từ đôi ngọc thủ của Long thần thánh nữ cuồn cuộn trút qua thể pháp của Thiếu Hoa Luồng chân hoa? kia nhanh chóng lan toa? khắp châu thân chàng. Cùng với cảm giác đó, Thiếu Hoa thấy mái tóc của Long thần thánh nữ từ màu đen tuyền, óng ánh chuyển dần qua màu trắng bạc khô cứng. Ngay cả dung nhan của người cũng xuất hiện những nếp nhăn thật tội nghiệp.
Thiếu Hoa toan mở miệng nói nhưng thần thức đã lịm dần vào cõi hư vô chẳng còn biết gì nữa.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 46
Bụi Tình Vô Vi

Cỗ xe độc mã dừng trước cửa Vạn Hương lầu khi bóng nhật quang chìm hẳn xuống, nhường không gian lại cho bóng tối. Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh nói với Thiếu Hoa:
- ?ây là nhà của công tử à ?
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Không, tại hạ làm gì có được một cơ ngơi như thế này !
- Vậy sao công tử lại dừng ngựa trước tòa lầu này ?
- Không phải nhà của tại hạ nhưng cũng như nhà của tại hạ ! Bởi chủ nhân của Vạn Hương lầu là bằng hữu rất tốt của tại hạ. Thậm chí còn hơn cả bằng hữu nữa !
Nói rồi Thiếu Hoa xuống xe. Chàng chìa tay cho Hà Mẫn Trinh:
- Cung chủ có vào trong không ?
Hà Mẫn Trinh lưỡng lự rồi nói:
- Trong đó là gì ?
- Là nhà chứ là gì ? Hay cung chủ muốn lưu lại cỗ xe này qua đêm ? Ở lại cỗ xe, không có đủ vật dụng cho cung chủ dùng qua đêm đâu ! Trong Vạn Hương lầu lại chẳng có gì để cung chủ sợ cả !
Hà Mẫn Trinh nhìn chàng, rồi khẽ gật đầu. Nàng gạt tay Thiếu Hoa qua bên, bước xuống đất. Hai người song hành tiến vào Vạn Hương lầu.
Họ vừa bước đến cửa thì Lại Xương Uy từ trong chạy ào ra. Y giang rộng cánh tay reo lên:
- Thiếu gia !
- Lại lão bộc !
Hai người ôm chầm lấy nhau.
Lại Xương Uy vỗ lưng chàng, hổn hển nói:
- Những tưởng đâu Lại lão bộc này chẳng còn bao giờ gặp được thiếu gia nữa !
- Thiếu Hoa đâu có chết là lão nghĩ như vậy ? Nếu Thiếu Hoa chết thì sẽ báo cho lão biết ngay mà !
Lại Xương Uy buông Thiếu Hoa nói:
- Sao thiếu gia biết lão nô ở Vạn Hương lầu ?
- Có gì mà không biết chứ ?
Thiếu Hoa chỉ vào trán mình:

- Chỉ cần suy nghĩ một chút, thì biết ngay mà ! Khi người ta bắt đầu thay đổi, nhất là thay đổi vì chữ tình thì thường tìm đến nhau ! Chỉ có những kẻ khô khan, tim hóa thành đá, người hóa thành xác chết trơ trơ như tượng mới không cảm nhận được hết chữ tình trong con người !
Chàng vừa nói vừa liếc trộm Hà Mẫn Trinh.
Hà Mẫn Trinh im lặng, không màng đến lời nói của Thiếu Hoa. Thiếu Hoa quay sang Mẫn Trinh nói:
- Thiếu Hoa quên giới thiệu, đây là Hà Mẫn Trinh cô nương, người bằng hữu đồng hành của lão có phúc có phần mới kết đôi với cô nương !
Hà Mẫn Trinh cau mày, nhạt nhẽo nói:
- Kết đôi là gì ?
Thiếu Hoa giả lả nói thay Lại Xương Uy:
- Kết đôi là kết bạn đó mà ! Có thế mà cô nương cũng hỏi !
Chàng nhìn Lại Xương Uy nói:
- Lão Lại, có thể dọn cho Thiếu Hoa một căn phòng tốt đặng cho Hà cô nương ngủ qua đêm chứ ?
- Chuyện đó đâu có khó gì ! Không chỉ một phòng mà mười phòng lão cũng sẵn sàng !
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Không, chỉ một gian biệt phòng khang trang đủ để Hà cô nương qua đêm thôi ! Nhưng trước tiên hãy dọn cho Thiếu Hoa một bàn tiểu yến để thết đãi người đồng hành của mình !
- Lão nô làm ngay !
Lại Xương Uy đưa Thiếu Hoa và Hà Mẫn Trinh vào một gian thượng khách phòng, rồi nói:
- Thiếu gia chờ lão nô một chút nhé ! Lão nô sẽ báo với tình nương ngay !
Lại Xương Uy dợm bước thì Thiếu Hoa gọi lại:
- Lão Lại !
- Thiếu gia có điều gì xin chỉ giáo ?
- Hình như Vạn Hương lầu đã có sự thay đổi rất lớn phải không ? Thiếu Hoa như thể không còn nhận ra Vạn Hương lầu hôm nào nữa !
Lại Xương Uy phá lên cười:
- Thiếu gia đúng là tinh mắt ! Vạn Hương lầu đã thay đổi rồi, lão nô bắt chước thiếu gia đó ! Vạn Hương lầu bây giờ là một tửu điếm chứ không còn là kỹ lâu !
- Tình nương nghe lão à ?
- Tất nhiên rồi !
Thiếu Hoa mỉm cười:
- Tại hạ chờ lão huynh !
Lại Xương Uy nghe Thiếu Hoa thay đổi cách xưng hô, ngạc nhiên thốt lên:

- Thiếu gia....
Thiếu Hoa lắc đầu nói:
- Kể từ bây giờ huynh không còn là Lại lão bộc nữa mà là Lại huynh của Thiếu Hoa ! Thiếu Hoa thích có một đại ca hơn là một lão nô !
Lại Xương Uy phá lên cười rồi nói:
- Hôm nay Lại Xương Uy này sẽ uống với thiếu gia một bữa thật say. Say không biết đường về nữa !
Thiếu Hoa gật đầu:
- ?ược, Thiếu Hoa sẽ uống với Lại huynh !
Lại Xương Uy đi rồi, Thiếu Hoa mới nhìn lại Hà Mẫn Trinh:
- Mẫn Trinh, nàng thấy Lại huynh của tại hạ thế nào ?
Mẫn Trinh buông một câu thật lạnh lùng:
- Bổn cung không quan tâm đến người khác !
Câu nói của nàng thốt ra bằng chất giọng nhạt nhẽo khiến Thiếu Hoa sượng sùng.
Chàng lắc đầu miễn cưỡng nói:
- Tại hạ không biết điều đó !
Hai người bỗng trở nên im lặng và xa cách. Thiếu Hoa nhìn trộm Mẫn Trinh nhủ thầm trong đầu:
" Tại sao nàng ta lại khô khan như vậy nhỉ ?
Hình như nàng ta chẳng bao giờ nghĩ đến người khác ! Con người gì mà kỳ cục quá ! " Lại Xương Uy cùng Tình nương bước vào. Theo sau hai người kà Mỹ Mỹ, Ái Ái và Vô Vô. Ba nàng bày thức ăn và rượu ra bàn. Mỹ Mỹ bước đến bên Thiếu Hoa.
Nàng nũng nịu nói:
- Huynh đi đâu lâu quá mới quay lại Vạn Hương lầu ? Mỹ Mỹ những tưởng đâu sẽ không gặp lại huynh nữa !
Mỹ Mỹ vừa nói vừa bá lấy cổ Thiếu Hoa.
?ôi chân mày Mẫn Trinh nhíu lại nhìn Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa gỡ tay Mỹ Mỹ ra rồi nói - Mỹ Mỹ, tại hạ đang có khách !
Mỹ Mỹ nhìn Mẫn Trinh:
- Cô ấy cũng giống như Mỹ Mỹ thôi mà !
- Mẫn Trinh không giống như Mỹ Mỹ tưởng đâu !
Thiếu Hoa nhìn sang Tình nương.
Tình nương nói:
- Thôi được rồi, ba người ra ngoài đi !
Mỹ Mỹ nguýt Thiếu Hoa. Nàng cúi xuống ghé miệng vào tai chàng nói:
- Chút nữa muội qua phòng của huynh đó !
Thiếu Hoa nhướng mày khẽ gật đầu.
Mỹ Mỹ cười khẩy một tiếng rồi cúi xuống, bất ngờ hôn vào má chàng.

Nàng bật ra tiếng cười khúc khích.
Tình nương khẽ lắc đầu.
Mỹ Mỹ dợm bước đi thì bất ngờ Mẫn Trinh gọi giật lại:
- Mỹ Mỹ cô nương !
Mỹ Mỹ dừng bước lại nhìn Mẫn Trinh.
Nàng từ tốn nói:
- Cô nương có điều chi muốn chỉ giáo cho Mỹ Mỹ ?
- Bổn cung muốn hỏi cô nương một vài câu !
Giọng nói của Mẫn Trinh có phần khe khắt và gay gắt. Mọi người im lặng đổ dồn mắt nhìn nàng.
Mẫn Trinh tằng hắng rồi nói:
- Mỹ Mỹ cô nương là phận nhi nữ, vậy có biết chữ đức hạnh của nữ nhi không ?
- Sao cô nương lại hỏi Mỹ Mỹ câu đó ?
- Bổn cung hỏi Mỹ Mỹ cô nương câu hỏi đó bởi vì cô nương quá trơ trẻn và đáng kinh tởm !
Mỹ Mỹ tròn mắt nhìn nàng ngơ ngác nói:
- Cô nương là khách sao lại mắng Mỹ Mỹ như vậy ?
Mẫn Trinh hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Không những mắng chửi, bổn cung còn muốn dạy cho cô nương một bài học về đức hạnh nhi nữ !
Nàng hừ nhạt một tiếng nói tiếp:
- Hành động của cô nương khiến bổn cung tởm lợm !
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài :
- Mẫn Trinh....
Mẫn Trinh khoát tay không cho Thiếu Hoa nói.
Mỹ Mỹ sa sầm mặt hỏi:
- Chẳng lẽ Mỹ Mỹ hôn Thiếu Hoa huynh khiến cô nương giận dữ như vậy ư ?
Mẫn Trinh buông tiếp một câu cộc lốc:
- Không sai !
Mỹ Mỹ nhướng cao đôi chân mày lá liễu được tỉa mỏng, cười khẩy rồi nói:
- Cô nương ghen với Mỹ Mỹ ư ? Có phải cô nương ghen không ?
Sắc diện Mẫn Trinh đỏ bừng. Nàng gượng nói:
- Ghen là gì bổn cung không biết ! Nhưng bổn cung nói cho cô nương biết, phàm hành động như vậy sẽ tại cho Thiếu Hoa cảm giác rất lạ và rất khó xử !
Mỹ Mỹ bật cười thành tiếng:
- Cô nương nói vậy hóa ra đã từng bị người ta hôn rồi à, nên mới biết rõ như thế !

Sắc diện Mẫn Trinh càng đỏ hơn. Nàng quắc mắt gằn giọng nói:
- Nàng dám bỡn cợt với bổn cung ?
Vừa nói Mẫn Trinh toan vỗ chưởng vào Mỹ Mỹ nhưng Thiếu Hoa đã kịp cản nàng lại.
- Mẫn Trinh, Mỹ Mỹ không biết cái luật của Vô Vi phái ! Nàng bỏ qua cho nàng ấy đi !
Mẫn Trinh hừ nhạt một tiếng.
Thiếu Hoa quay sang nói với Mỹ Mỹ:
- Mỹ Mỹ, tạm lánh mặt cho ta được chứ ?
Mỹ Mỹ lườm Mẫn Trinh rồi mới chịu quay bước trở ra bên ngoài. Thiếu Hoa nhìn Mẫn Trinh nói:
- Mỹ Mỹ có gì mạo phạm, Mẫn Trinh bỏ qua cho !
Mẫn Trinh hừ nhạt rồi từ từ ngồi xuống.
Thiếu Hoa giả lả cười bưng bầu rượu chuốc ra chén của nàng và Lại Xương Uy. Chàng nói:
- Lại huynh, làm gì mà xụ mặt vậy ?
- Không ! Có thiếu gia, Xương Uy đâu dám xụ mặt chứ !
Thiếu Hoa gượng cười nói:
- Bỏ qua hết đi !
Chàng bưng chén lên rồi nói:
- Mời mọi người !
Thiếu Hoa vừa nói vừa nhìn qua Mẫn Trinh.
Mẫn Trinh lắc đầu đứng lên nói:
- Bổn cung không thể dùng được những thứ rượu này !
Tình nương nhìn nàng ôn nhu nói:
- Cô nương không dùng được rượu thì có thể dùng những thức ăn của tửu điếm Vạn Hương lầu ! ?ây là những món ăn chỉ có ở Vạn Hương lầu tửu điếm mà thôi !
Mẫn Trinh nhìn qua những món thức ăn đặt trên bàn rồi lại lắc đầu nói:
- Nhưng món ăn này, bổn cung cũng không thể ăn được !
Tình nương nheo mày, mặt sa sầm.
Xương Uy toan lên tiếng thì Thiếu Hoa đã cướp lời lão:
- Lại lão huynh và Tình nương không biết đâu, Mẫn Trinh vốn dĩ là Vô Vi tiên tử. Người luôn lấy sự thuần khiết làm đầu cho mọi sinh hoạt của mình nên đâu thể dùng được những thức ăn của Vạn Hương lầu tửu điếm !
Phàm có những việc phải rời Vô Vi cung, thì Mẫn Trinh chỉ hít không khí mà sống thôi ! Nàng ta không cần ăn uống gì đâu ! Thiếu Hoa sẽ bồi ẩm Lại lão huynh và Tình ma ma vậy !
Chàng nói rồi bưng chén rượu đưa đến trước mặt Lại Xương Uy:
- Mời lão huynh !

Xương Uy phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:
- Mời thiếu gia !
Thiếu Hoa chẳng màng đến Mẫn Trinh nữa. Chàng và Xương Uy uống rượu ăn uống ngon lành. Mẫn Trinh nhìn Thiếu Hoa nói:
- Bổn cung ở đây không tiện ! Hai người cứ tự nhiên. Khi nào đi Thiếu Hoa hãy nói với bổn cung !
Chàng gật đầu nhìn nàng mỉm cười.
Mẫn Trinh bỏ đi thẳng ra cửa. Nàng đi rồi Xương Uy mới nói:
- Thiếu gia, người đâu mà lạ lùng vậy ?
- Vô Vi cung chủ là như vậy đó !
Tình nương hỏi:
- Vô Vi tiên tử không biết ăn uống à ?
- Lại huynh và Tình ma ma đừng để tâm đến Mẫn Trinh làm gì, cứ để cho cô ấy sống với những giới lệ của Vô Vi phái !
Xương Uy gật đầu:
- Thiếu gia nói đúng, không cần để tâm đến ả làm gì nữa !
Trở lại Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh. Nàng rời bước khỏi gian thượng khách phòng, thả bước xuống gian chính sảnh. Nàng vừa đi vừa nghĩ mông lung về hành động của Mỹ Mỹ. Mẫn Trinh nhẩm nói:
- Sao ả có thể làm những chuyện đó ngay trước mặt mình nhỉ ? ® làm như thế chẳng biết Thiếu Hoa có cảm giác giống mình không ?
?ôi má nàng bất giác nóng bừng khi thốt ra câu đó. Nàng còn đang bâng quơ, nghĩ ngợi vu vơ thì từ ngoài cửa Vạn Hương lầu, Mộc Thừa cùng hai gã gia nhân bước vào.
Nghe bước chân bước vào, Mẫn Trinh quay lại.
Bộ dạng lùn và mập của Mộc Thừa đập vào mắt nàng. ?ôi chân mày Mẫn Trinh nhíu lại. Trong khi nàng tỏ lộ nét mặt cau có thì Mộc Thừa đứng sững ra nhìn nàng. Y nhìn Mẫn Trinh gần như không chớp mắt. Làm sao y có thể chớp mắt được khi nhận ra nhan sắc khả ái, thoát tục của nàng.
Thấy Mộc Thừa nhìn mình bằng ánh mắt như muốn nuốt chửng, Mẫn Trinh gắt giọng nói:
- Công tử nhìn ta bằng ánh mắt gì vậy ?
Mộc Thừa bước đến trước mặt Mẫn Trinh. Y nghiêng đầu ngắm chân diện nàng rồi từ từ dời mắt từ trên xuống tận mũi hài. Y xòa quạt, phẩy một cái rồi nói:
- Cô nương hẳn mới được Tình ma ma tuyển vào Vạn Hương lầu ?
- Ta không hiểu ý của công tử !
Nàng nói rồi khoát tay:
- Công tử tránh xa bổn cung một chút !
Mộc Thừa sa sầm mặt:

- Cô nương có biết ta là ai không ?
Mẫn Trinh buông một câu cộc lốc:
- Không cần biết !
- Tình nương không nói với cô nương à ?
- Ta không biết Tình nương nào cả, đi đi !
Nàng nói rồi dợm bước đi ra cửa.
Mộc Thừa dang hai tay chặn ngang trước mặt nàng. Y nặn nụ cười hềnh hệch rồi nói:
- Cô nương không biết ta ? Ta tự giới thiệu cho cô nương biết vậy. Ta là đại thiếu gia của Mộc kiếm trang danh chấn khắp thiên hạ ! Khi đại thiếu gia muốn thì không bao giờ bỏ cái mình muốn !
Y chắt lưỡi nói tiếp:
- Cô nương đẹp lắm ! Từ trước đến nay bổn thiếu gia chưa từng thấy ai đẹp hơn cô nương !
Mẫn Trinh cau mày, gằn giọng nói:
- Công tử nói vậy là có ý gì ?
- Cô nương hẳn muốn biết ý của bổn thiếu gia ?
Y thè lưỡi liếm mép rồi nói:
- Bổn thiếu gia muốn cô nương bưng rượu hầu thiếu gia ! Và còn muốn ôm cô nương vào lòng nữa !
Y nói dứt câu nhảy xổ tới ôm cứng lấy Hà Mẫn Trinh. Bất ngờ bị Mộc Thừa ôm chặt lấy mình, Mẫn Trinh thét lên:
- Cẩu tặc, ngươi dám....
Cùng với lời nói đó, nàng thẳng tay tát một cái thật mạnh vào khuôn mặt đẫy đà của Mộc Thừa.
- Bốp...
Nhận trọn một cái bạt tai của Mẫn Trinh, hai mắt Mộc Thừa nảy đom đóm. Hắn buông nàng ôm lấy mặt tru tréo nói:
- Ôi chao, ả dám đánh Mộc thiếu gia....
Hai gã gia nhân gầm lên:
- Tiện tỳ, ngươi dám đánh Mộc thiếu gia !
Hai gã đó vừa nói vừa nhảy xổ đến Hà Mẫn Trinh. Nhưng chỉ một cái phủi tay như đuổi ruồi của nàng, hai gã gia nhân theo hầu Mộc Thừa như hai quả bóng bay ngược trở lại va lưng vào vách Vạn Hương lầu. Hai gã đó rơi xuống đất như những quả chín rụng khỏi cành.
Mộc Thừa sững sờ nhìn Mẫn Trinh nói:
- Hóa ra nàng cũng có võ công ?
Mẫn Trinh nhìn thẳng vào mắt Mộc Thừa.
- Ngươi dám mạo phạm bổn cung ư ?
Mộc Thừa rít giọng nói:

- Nàng dám đánh bổn thiếu gia ! ?úng là chẳng biết trời cao đất rộng !
Mộc Thừa nói rồi vung quạt công vào vùng thượng đẳng của Mẫn Trinh. Nhưng ngọn thiết phiến của gã chưa đến được đích thì mảnh lụa trắng trong tay Mẫn Trinh cắt ra, vỗ thẳng vào ngực họ Mộc.
- Bình....
Mộc Thừa như cánh diều đứt dây bị gió lốc cuốn đi, lưng gã va vào vách Vạn Hương lầu rồi rơi huỵch xuống đất ngay bên hai gã gia nhân.
Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh gằn giọng nói:
- Các ngươi muốn chết ?
Nàng vừa nói vừa toan dụng đến sát chiêu trong khi Mẫn Trinh lẫn hai gã kia không thể gượng đứng lên được nữa.
- Dừng tay !
Tiếng nói của Thiếu Hoa như mệnh lệnh buộc Mẫn Trinh rút ngay sát chiêu lại.
Thiếu Hoa bước xuống, tiến đến bên nàng từ tốn hỏi:
- Mẫn Trinh, chuyện gì đã xảy ra với nàng vậy ?
Mẫn Trinh chỉ Mộc Thừa thuật lại mọi chuyện. Nghe nàng thuật xong, Thiếu Hoa phá lên cười. Nghe chàng cười, Mẫn Trinh cau mày hỏi:
- Công tử cười cái gì ?
Thiếu Hoa nhìn lại Mộc Thừa:
- Các ngươi còn chưa chịu đi à ?
Mộc Thừa và hai gã gia nhân miễn cưỡng đứng lên, lấm lét nhìn Mẫn Trinh. Ba gã lủi nhanh ra cửa Vạn Hương lầu.
Mẫn Trinh gắt gỏng hỏi Thiếu Hoa:
- Sao công tử lại để cho bọn người đó đi khi họ đã dám mạo phạm đến bổn cung ?
Thiếu Hoa mỉm cười đáp:
- Tại hạ cho họ đi vì sợ Mẫn Trinh cung chủ giết lầm người mà thôi !
- Họ đã mạo phạm bổn cung mà giết lầm người à ?
- Họ không có mạo phạm cung chủ đâu ! Thật ra Mộc Thừa ngưỡng mộ cung chủ nên mới là vậy !
- Y đã ôm bổn cung, làm ô uế trang phục của bổn cung !
- Nếu chiếu theo giới lệ của Vô Vi thì đúng là hắn ta mạo phạm cung chủ thật, nhưng chiếu theo lệ của người đời thì y biểu lộ sự ngưỡng mộ của mình với cung chủ đó ! Nhưng vì cung chủ hiểu lầm nên đã tát tai Mộc Thừa, hóa ra mới có chuyện can qua !
Mẫn Trinh nheo mày nói:
- Hành động của gã là sự ngưỡng mộ hay sao ?
Thiếu Hoa gật đầu đáp:
- ?úng rồi, nếu như Mộc Thừa không ngưỡng mộ thì chẳng thèm để mắt tới

cung chủ đâu ! ?úng ra y biểu lộ sự ngưỡng mộ Ôm cung chủ thì cung chủ cũng phải biểu lộ sự ngưỡng mộ Ôm lại y !
- Làm như vậy, bổn cung đâu còn sự thuần khiết nữa ?
- Biểu lộ cảm giác ngưỡng mộ nhau thì có gì là thuần khiết hay không thuần khiết đâu !
Thiếu Hoa ôm quyền xá:
- Dù sao tại hạ cũng phải ngưỡng mộ sự thuần khiết của cung chủ !
Mẫn Trinh thối lui ngay một bộ nhìn Thiếu Hoa hỏi:
- Công tử cũng biểu lộ sự ngưỡng mộ giống như gã kia à ?
Nàng nói mà sắc diện đỏ bừng.
Thiếu Hoa khoát tay nói:
- Với ai thì tại hạ có thể biểu lộ sự ngưỡng mộ như Mộc Thừa nhưng với cung chủ thì không !
Nàng ngập ngừng nói:
- Công tử không ngưỡng mộ Mẫn Trinh ?
- Không, tại hạ rất ngưỡng mộ cung chủ chứ ! Nhưng không thể biểu lộ theo cách của Mộc Thừa được ! Tại hạ rất sợ sát chiêu của cung chủ !
- Vậy công tử biểu lộ như thế nào ?
Thiếu Hoa gượng cười nói:
- Thì theo cái cách tại hạ đã làm ở trên lâu thuyền đó !
Chẳng biết lời nói này của Thiếu Hoa tác động thế nào đến Mẫn Trinh mà nàng lại đưa tay lên rà nhẹ hai cánh môi mình. ?ôi lưỡng quyền của nàng đỏ bừng.
Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi hài. Mẫn Trinh ngập ngừng nói:
- Cách biểu lộ sự ngưỡng mộ của công tử tao nhã hơn của gã họ Mộc kia !
Thiếu Hoa bật cười với câu nói này của nàng. Chàng nghĩ thầm:
" Đúng là Vô Vi tiên tử mà "

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 47
Nợ Tình Khai Sắc

Phong Sơn nhìn xuống, Thạch Lâm như một trận đồ bát quái.
Thiếu Hoa nhìn sang Mẫn Trinh.
- Mẫn Trinh... Tại hạ phải vào Thạch Lâm, nàng có cùng đi với tại hạ không ?
Mẫn Trịnh gật đầu :
- Mẫn Trinh sẽ cùng đi với Thiếu Hoa công tử.
- Long Thần thánh nữ phái nàng theo chân Thiếu Hoa để giám sát hành vi của tại hạ ?
- Không...
- Vậy nàng theo tại hạ để giúp tại hạ ?
Mẫn Trinh lắc đầu :
- Không.
- Vậy nàng theo ta để làm gì ?
- Chứng nhận cho công tử.
Thiếu Hoa gượng cười :
- Hóa ra là vậy. Nếu như tại hạ không làm được việc do Thánh Nữ giao phó thì sao ?
- Mẫn Trinh sẽ quay về bẩm báo với tiên sư.
- Phận sự của nàng chỉ có thế thôi à ?
Mẫn Trinh gật đầu.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Tại hạ chẳng biết đằng sau câu chuyện này là cái gì.
Chàng buông tiếng thở dài rồi nói :
- Mẫn Trinh... Tại hạ có ý này.
- Công tử cứ nói.
- Nếu như tại hạ chết trong Thạch Lâm... Cung chủ quay lại Vạn Hương Lầu báo với Lại Xương Uy. Y sẽ đến đưa xác tại hạ về nằm bên mẫu nương của tại hạ.
- Mẫn Trinh sẽ nói.
Thiếu Hoa ôm quyền xá nàng :
- Trước tiên, Thiếu Hoa cảm kích đa tạ cung chủ.
Chàng xá Mẫn Trinh rồi nhìn xuống Thạch Lâm. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thiếu Hoa thả bước xuống độc đạo đi xuống. Mẫn

Trinh bước theo chàng. Nàng im lặng như thể suy tư điều gì đó trong đầu mình.
Thiếu Hoa dừng bước trước tấm bia đá khắc hai chữ Thạch Lâm.
Chàng thở hắt ra một tiếng toan bước qua tấm bia đá đó thì Mẫn Trinh lên tiếng :
- Thiếu Hoa công tử...
Thiếu Hoa nhìn lại nàng :
- Mẫn Trinh có gì muốn nói với tại hạ ?
Nàng cúi mặt nhìn xuống đất lí nhí nói :
- Thiếu Hoa công tử có còn ngưỡng mộ Vô Vi Tiên Tử Hà Mẫn Trinh không ?
- Lúc nào tại hạ cũng ngưỡng mộ Mẫn Trinh. Trong mắt Thiếu Hoa, Vô Vi Tiên tử là một trang mỹ nữ thuần khiết. Nàng như một tấm gương trong sáng chưa lấm lem bụi trần.
Mẫn Trinh nhìn lên Thiếu Hoa, từ tốn nói :
- Thiếu Hoa công tử nói thật lòng mình đấy chứ ?
- Thiếu Hoa nói thật lòng mình.
Mẫn Trinh mỉm cười. Sắc diện nàng hây hây đỏ với những nét thẹn thùng trông thật duyên dáng. Nàng lưỡng lự rồi nói :
- Thiếu Hoa công tử ngưỡng mộ Mẫn Trinh, sao không biểu lộ sự ngưỡng mộ đó trước khi bước vào Thạch Lâm. Có thể công tử sẽ không bao giờ quay ra nữa. Mẫn Trinh sẽ không còn ai ngưỡng mộ mình nữa.
Thiếu Hoa bối rối nói :
- Mẫn Trinh... Thiếu Hoa rất ngưỡng mộ nàng... Nhưng chẳng biết nói thế nào. Và cũng chẳng biết phải làm thế nào biểu lộ sự ngưỡng mộ đó.
Mẫn Trinh cúi mặt nhìn xuống mũi hài. Nàng nhỏ giọng ôn nhu nói :
- Công tử đã từng...
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn lên Thiếu Hoa. Hai người đối nhãn nhìn nhau. Ánh mắt của nàng khiến cho tim Thiếu Hoa bất giác đập loạn nhịp.
Thiếu Hoa ngập ngừng nói :
- Mẫn Trinh không sợ biểu cảm của Thiếu Hoa sẽ khiến nàng bị Ô uế sao ?
- Thiếu Hoa biểu cảm sự ngưỡng mộ với Mẫn Trinh như vậy là ô uế sao ?
- Tại hạ không nghĩ đó là sự Ô uế.
- Vậy thì Mẫn Trinh cũng sẽ không nghĩ đó là sự Ô uế.
Thiếu Hoa đặt tay lên vai nàng.
Chàng cảm nhận đôi vai nhỏ nhắn thanh mãnh của Mẫn Trinh run nhè nhẹ.
Thiếu Hoa từ từ cúi xuống. Chẳng biết Mẫn Trinh Mẫn Trinh có cảm giác gì mà mí mắt từ từ khép lại, cùng với hai cánh môi hé mở. Gương mặt nàng trông thật khả ái và thuần khiết, nó gợi lên trong dầu Thiếu Hoa cái gì đó rất

tinh anh và trong sáng.
Chàng nhìn khuôn mặt thuần khiết và khả ái của Mẫn Trinh sực nhớ đến Bội Bội, Phương Phương rồi cả Uyển Nhi, cuối cùng đến Mã Trân Trân.
Nhưng khuôn mặt đó lướt qua tâm tưởng Thiếu Hoa, tạo ra trong chàng cảm giác bồi hồi.
Thiếu Hoa chợt buông tiếng thở dài, rồi áp môi vào trán Mẫn Trinh. Khi chàng buông vai nàng ra, Mẫn Trinh vẫn còn nhắm hờ hai mắt với đôi cánh môi hé mở chờ đôi.
Thiếu Hoa từ tốn nói :
- Mẫn Trinh... Thiếu Hoa đã hôn nàng rồi.
Mẫn Trinh mở mắt, đặt hai ngón tay lên đôi môi mình.
- Sao... Mẫn Trinh chưa...
Thiếu Hoa chỉ vào trán nàng :
- Thiếu Hoa đã hôn lên trán của cung chủ.
- Sao Thiếu Hoa không hôn như lần trước ?
- Lần trước chỉ là sự ngưỡng mộ bình thường nhưng bây giờ sự ngưỡng mộ của tại hạ đã được kết tinh lại trong tâm tư mình, nên phải hôn lên trán Mẫn Trinh mới biểu lộ được hết sự kết tinh đó.
- Vậy sao ?
Thiếu Hoa gật đầu.
- Nhưng Mẫn Trinh vẫn thích Thiếu Hoa công tử hôn lên môi mình cơ.
Thiếu Hoa mỉm cười nói :
- Rời khỏi Thạch Lâm, Thiếu Hoa sẽ hôn Mẫn Trinh.
- Vậy nếu Mẫn Trinh ngưỡng mộ Thiếu Hoa, thì có làm giống như Thiếu Hoa không ?
- Điều này... do Mẫn Trinh quyết định. Thiếu Hoa đâu thể bắt Mẫn Trinh giống Thiếu Hoa được.
- Mẫn Trinh rất ngưỡng mộ Thiếu Hoa.
Nàng nói rồi bất ngờ kiễng chân, áp môi mình vào môi chàng. Hai đôi môi dính chặt lại với nhau. Theo một phản xạ mà Mẫn Trinh không làm chủ được, mà lại bị nụ hôn kia cuốn đi để rồi vòng tay của nàng bá chặt lấy cổ Thiếu Hoa.
Khi nàng buông Thiếu Hoa ra thì nhận ra cảm giác hụt hẫng và thiếu vắng cái gì đó trong mình. Mẫn Trinh nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt trìu cảm, lonh lanh sắc tình âm ỷ. Nàng nhỏ nhẻ nói :
- Thiếu Hoa phải trở ra khỏi Thạch Lâm.
Thiếu Hoa gượng cười :
- Hy vọng nụ hôn của Mẫn Trinh là động lực giúp Thiếu Hoa ra khỏi Thạch Lâm.
Thiếu Hoa và Mẫn Trinh bước qua tấm thạch bia đi vào trong Thạch Lâm.

Hai người vào trong Thạch Lâm thì gặp ngay sự biến hóa khôn lường. Bầu trời đang quang đãng bất giác tối sầm lại với không gian âm u ma quái. Trước mặt hai người giờ đây là những dãy núi trùng điệp ngút ngàn, mà Thiếu Hoa phải nghĩ thầm :
"Biết tìm đâu ra lão dị nhân mà Long Thần thánh nữ đã nói trong không gian này ?" Thiếu Hoa nhìn sang Mẫn Trinh :
- Mẫn Trinh... Nàng nghĩ sao ?
- Thiếu Hoa và Mẫn Trinh đã bước vào trận pháp Thạch Lâm. Mẫn Trinh và Thiếu Hoa có thể bị giam hãm trong trận pháp này đến suốt đời, nếu không hóa giải được nó.
Thiếu Hoa lắc đầu :
- Làm cách nào để hóa giải được nó ? Mẫn Trinh biết cách hóa giải Thạch Lâm trân pháp này không ?
Nàng gật đầu :
- Hy vọng Mẫn Trinh sẽ hóa giải được.
Thiếu Hoa nghe nàng nói câu này, liền thở phào nhẹ nhõm như thể vừa trút bỏ được một gánh nặng quằn vai. Sự phấn khích của Thiếu Hoa còn đọng trong tâm tưởng thì nghe những âm thanh ầm ầm dữ dội đập vào thính nhĩ. Nghe những âm thanh đó, Thiếu Hoa những tưởng hai người đã lọt vào một cơn địa chấn dữ dội, chực chờ nghiền nát họ. Chân diện Thiếu Hoa lẫn Mẫn Trinh căng thẳng cực kỳ.
Từ phía đối diện, những tảng đá khổng lồ ào ào lăn về phía hai người. Những khối đá đó giống như những con quái vật khổng lồ tròn ủng lừng lững tiến về phía họ.
Thiếu Hoa rút dị kiếm, định nhãn nhìn khối đá.
Mẫn Trinh nói :
- Thiếu Hoa huynh... Hỗ trợ cho Mẫn Trinh.
Thiếu Hoa gật đầu.
Mẫn Trinh đề khí, điểm nhẹ mũi hài xuống đất. Thân pháp nàng chẳng khác nào hai cánh chim phượng vụt lướt lên cao hướng thẳng đến những khối đá đang lăn về phía hai người. Đôi mảnh lụa trong tay nàng vụt cắt ra như hai đạo tầm sét đánh thẳng vào những khối đá đó.
¨m... ¨m...
Mảnh lụa đánh tới đâu, những khối đá bể tan tới đó. Nhưng hét khối đá này lại đến khối đá khác không ngừng xuất hiện lăn đến Mẫn Trinh như thể muốn đè bẹp nàng thành bụi cát.
Mẫn Trinh thi triển liên tục hơn hai mươi chiêu công, đánh vỡ không dưới bốn mươi khối đá tròn ủng, nhưng những khối đá như bất tận không bao giờ hết cứ xuất hiện không ngừng, như thể muốn bao bọc lấy nàng.
Thiếu Hoa chau mày, thét lớn :

- Mẫn Trinh... Đến lượt Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa lướt đến, Dị Kiếm trong tay chàng tạo ra một màn ảnh kiếm trùng điệp với nội lực di sơn đảo hải. Màn kiếm quang của chàng giờ đã khác trước, bởi vì Thiếu Hoa giờ đây đã thọ nhận công lực của Long Thần thánh nữ. Những chiêu kiếp pháp ra tựa như lưỡi tầm sét đánh xuống những khối đá khiến chúng vỡ tan thành từng mảnh vụn.
Khi Thiếu Hoa rút Dị Kiếm về, trụ chân đứng bên cạnh Mẫn Trinh, thì những khối đá lại xuất hiện. Chàng cau mày nói :
- Nếu cứ như thế này thì Thiếu Hoa và Mẫn Trinh có nội lực bất tận cũng cạn kiệt thôi.
Mẫn Trinh nói :
- Mẫn Trinh hiểu rồi, Thiếu Hoa phải vượt qua những khối đá này.
- Bằng cách nào ?
- Hãy dựa vào Mẫn Trinh.
- Còn Mẫn Trinh ?
- Đừng lo cho Mẫn Trinh.
- Nàng không xen vào chuyện này kia mà ?
- Mẫn Trinh chỉ nói thế thôi.
Thiếu Hoa nhìn nàng, gượng cười nói :
- Nếu có chết thì tại hạ sẽ chết chung với Mẫn Trinh cung chủ.
Mẫn Trinh nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt trong sáng nhưng lấp lánh chữ tình trong trong đáy mắt chàng. Nàng miễn cưỡng nói :
- Nếu như vậy, Mẫn Trinh đã phạm vào giới lệ Bất tạo nhân đó ư ? Nếu trên đời này có Thiếu Hoa thì hẳn phải có Mẫn Trinh, đó mới là lẽ đạo của trời đất.
- Mẫn Trinh...
Thiếu Hoa không để nàng nói mà hôn nhanh vào đôi môi của Mẫn Trinh.
Nàng bật ra tiếng rên :
- Ư...
Thiếu Hoa buông Mẫn Trinh :
- Mẫn Trinh... Thiếu Hoa và nàng sẽ là một đôi vượt qua Thạch Lâm trận này.
Mẫn Trinh gật đầu.
Nàng đề khí, dùng tất cả công lực tung hai mảnh lụa hướng lên trên khối đá khổng lồ, cao hơn ba mươi trượng. Mảnh lụa của nàng phóng ra thì Thiếu Hoa cũng đề khí thi triển khinh công, dùng đôi mảnh lụa của Mẫn Trinh như chiếc cầu lướt lên đỉnh khối đá. Chàng vừa trụ chân trên đỉnh khối đá liền thộp lấy đôi mảnh lụa của Mẫn Trinh kéo nàng lên. Thao tác của hai người vừa chính xác, vừa nhuần nhuyễn không một chút dư hay sơ hở. Mẫn Trinh và Thiếu Hoa vừa trụ chân trên khối đá thì nó lăn tới trước.

Mẫn Trinh nhanh như cắt, phóng mảnh lụa qua khối đá kế tiếp. Thiếu Hoa lại dùng mảnh lụa như chiếc cầu lướt qua khối đá thứ hai. Cứ như thế, hai người nối đuôi nhau lướt trên đầu những khối đá khổng lồ, vượt qua Thạch Lâm trận pháp.
¨m...
Sau tiếng nổ như sấm động do những khối đá chạm vào vách núi, bầu trời vụt quang đãng lại. Thiếu Hoa và Mẫn Trinh dường như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Hai người đứng trước mặt một cổ động.
Thiếu Hoa thở phào một tiếng, nói :
- Mẫn Trinh... Hẳn đây là nơi chúng ta phải đến.
Mẫn Trinh gật đầu chỉ lên nóc cổ động :
- Đây chính là Thạch Lâm động rồi.
- Thiếu Hoa một mình vào động.
Mẫn Trinh gật đầu :
- Một mình huynh. Nhưng Thiếu Hoa huynh hứa đi... Huynh phải trở ra.
Thiếu Hoa không trả lời Mẫn Trinh mà bất ngờ ôm chặt lấy nàng. Đôi môi chàng dán sát vào môi Mẫn Trinh. Thể pháp nàng như thể bủn ra rệu rã bởi nụ hôn từ biệt của chàng, Mẫn Trinh như thể muốn giữ chặt lấy đôi vành môi của chàng trên hai cánh môi mình.
Tự trong nàng bùng ra một sức sống kỳ lạ. Một sức sống vừa lạ lẫm, vừa mơ hồ, những điều cảm xúc mà nàng đang không thể nào hiểu được hay biểu đạt được thành lời. Nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất khi tiếp nhận nụ hôn của Thiếu Hoa là muốn thời gian ngừng lại, và đừng bao giờ đôi vành môi của chàng rút khỏi hai cánh môi nàng. Cảm giác đó tuôn chảy, tràn ngập qua từng mạch máu của Mẫn Trinh, để rồi nàng không kềm chế được mà ôm cứng lấy chàng.
Khi Thiếu Hoa đã buông nàng ra, Mẫn Trinh vẫn còn đọng ướt cảm giác dịu ngọt và kỳ lạ kia. Nàng nhìn chàng gần như không chớp mắt. Ngược lại Thiếu Hoa cũng chẳng khác gì Mẫn Trinh. Chàng có cảm tưởng mình đang được tạo hóa ban cho thứ báu vật hiếm có nhất trên đời này.
Mẫn Trinh nhỏ nhẻ nói :
- Thiếu Hoa... Huynh đừng đi luôn nhé.
Thiếu Hoa gật đầu :
- Thiếu Hoa sẽ quay trở ra.
- Phải Mẫn Trinh đã...
Nàng cúi mặt nhìn xuống, gượng nói tiếp :
- Mẫn Trinh đã ô uế rồi không ?
Thiếu Hoa thở dài nâng cằm nàng :
- Thiếu Hoa sẽ không làm như vậy nữa.
Lệ trào ra khóe mắt nàng, Mẫn Trinh lắc đầu :

- Không... Miễn Thiếu Hoa huynh đừng xấu với Mẫn Trinh.
Thiếu Hoa gật đầu :
- Huynh sẽ không xấu với Mẫn Trinh.
Chàng thấm nước mắt cho nàng.
Mẫn Trinh gượng cười :
- Huynh hứa trở ra. Mẫn Trinh sẽ hôn huynh.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 48
Nghiệp Tình Di Hận

Ngồi trên một phiến đá phẳng lỳ là một lão già gầy còm, trông chẳng khác nào bộ xương khô lâu ngày chỉ còn da bọc xương. Ngay cả bộ trường y trên người lão cũng ngã qua màu vàng nhạt, trông thật cũ kỹ, những tưởng sắp rã thành bụi. Lão trượng ngồi trong tư thế kiết dà như những hòa thượng tham thiền nhập định. Bộ râu dài đến ngực bết lại chứng tỏ lão chẳng bao giờ có chút chăm chút đến mình.
Thiếu Hoa nhìn lão trượng. Chàng nghĩ thầm :
"Lão tiền bối kia đã như thế này rồi mà Long Thần thánh nữ còn muốn lấy thủ cấp của lão làm gì nữa. Chẳng biết lão làm gì khiến Long Thần thánh nữ hận đến độ đòi thủ cấp của lão cho bằng được." Thiếu Hoa vừa nghĩ ngợi vừa bước đến. Chàng ôm quyền xá :
- Vãn bối Hoàng Thiếu Hoa tham kiến lão trượng.
Lão trượng từ từ ngẩn lên nhìn chàng. Mọi cử động của lão thật chậm như thể chẳng còn hơi sức để điều khiển động tác. Lão nhìn Thiếu Hoa, cất tiếng trầm ấm :
- Tiểu tử vượt qua được Thạch Lâm trận pháp quả là hiếm có. Tiểu tử có muốn học võ công gì của lão phu ?
Câu hỏi này của lão khiến Thiếu Hoa không khỏi bối rối.
Chàng lưỡng lự nói :
- Vãn bối không có ý hàm thụ võ công của tiền bối.
- Thế ngươi đến gì cái gì mà không ngại Thạch Lâm trận pháp có thể đè bẹp ngươi thành từng mảnh vụn. Tiểu tử cần gì trong cõi hoang sơ này ?
Thiếu Hoa càng bối rối hơn khi nghe lão trượng kia hỏi câu này. Chàng nhủ thầm trong đầu mình :
"Chẳng lẽ mình lại nói cần cái thủ cấp lão.
Nhưng không nói cũng không được. Đằng nào thì cũng phải nói thôi.
Thành thật nói ra có lẽ hay hơn. Nhưng nếu mình nói ra cái mình muốn không biết chuyện gì sẽ xảy ra." Ý niệm đó trôi qua, khiến Thiếu Hoa không dằn được, mà buông một tiếng thở dài.
Nghe chàng thở ra, vị lão trượng liền hỏi :
- Tiểu tử muốn nói ra điều mình muốn nói nhưng không nói được phải không ?
Thiếu Hoa gật đầu :

- Tiền bối đoán đúng rồi. Vãn bối rất muốn nói ra điều mình cần muốn có tại đây nhưng không nói được.
Lão nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa như thể muốn đọc được những ẩn ý trong đầu chàng. Lão từ từ buông tiếng thở dài trầm giọng nói :
- Tiểu tử từ Long Đàm đến phải không ?
Thiếu Hoa ngạc nhiên bởi câu nói này của vị lão trượng. Chàng hoàn toàn bất ngờ khi lão trượng thốt ra lời nói này. Thiếu Hoa nhìn lão rồi hỏi - Tiền bối đoán rất đúng... Vãn bối từ Long Đàm đến.
Lão khẽ gật đầu :
- Lão phu biết tiểu tử cần thứ gì ở đây rồi, nhưng không nói được. Lão phu sẽ nói thay cho công tử nhé.
- Chẳng lẽ tiền bối biết được vãn bối định nói gì à ?
- Lão phu biết rõ thứ tiểu tử cần trong Thạch Lâm này. Nếu lão phu nói không sai thì thứ mà tiểu tử cần nơi chốn hoang sơ Thạch Lâm là cái đầu của lão phu.
Thiếu Hoa đỏ mặt, ngượng ngùng. Chàng nhìn vị lão trượng. Lão nhìn trả lại chàng bằng ánh mắt sáng ngời biểu lộ một người đã đạt đến cảnh giới tối thượng trong võ học mênh mông. Tiếp nhận ánh mắt sáng ngời của vị lão trượng, Thiếu Hoa càng bối rối hơn. Chàng ôm quyền nhìn lão, cố lấy giọng từ tốn nói :
- Tiền bối... Vãn bối thắc mắc... Tiền bối đã làm gì mà có một người hận tiền bối như vậy ? Có phải tiền bối là kẻ đáng chết không ?
- Tiểu tử... Lão phu có nên nói cho ngươi biết không ? Lão phu có nói ra thì ngươi cũng chẳng giúp được. Lão phu đúng là một kẻ đáng chết, nhưng ai sẽ giết chết lão phu ? Tiểu tử chăng ?
Thiếu Hoa nghiêm giọng :
- Vãn bối đã nhận lời người ta đến đây lấy thủ cấp của tiền bối.
- Thế sao ngươi còn chưa hành sự lấy thủ cấp của lão ?
- Lấy thủ cấp của tiền bối là xem như đã giết tiền bối rồi. Vãn bối và tiền bối lại là những kẻ không thù không oán. Giết một mạng người đâu phải là chuyện đùa, muốn giết thì giết. ít ra vãn bối cũng cần biết tiền bối tại sao lại là người đáng chết. Có như thế vãn bối mới khả dĩ ra tay được.
- Đi tìm giết một người mà ngươi cũng hỏi người đó có đáng chết hay không ư ?
Lão rít luồng chân khí, bộ ngực lép kẹp của lão hơi nhô lên rồi xẹp ngay xuống. Lão trầm giọng nói :
- Tiểu tử không cần biết. Lão phu sẵn sàng giao thủ cấp cho ngươi. Nhưng để được thủ cấp của lão phu, ngươi phải thắng được lão phu.
Thiếu Hoa cau mày nghĩ :
"Mình sẽ thắng được lão không ? Hay lại thảm bại như đã từng đấu với

Long Thần thánh nữ. Tại sao Long Thần thánh nữ lại bắt mình phải lấy thủ cấp của vị lão trượng này ?" Thiếu Hoa suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Tiền bối còn cách nào khác hơn không ?
- Không.
- Nếu như vãn bối thua... Tiền bối... Vãn bối phải giao thủ cấp của mình lại cho tiền bối à ?
Lão trượng lắc đầu :
- Không... Nếu ngươi thua... Ngươi phải làm cho lão phu một chuyện.
Thiếu Hoa cướp ngay lời lão :
- Tiền bối cũng sẽ buộc vãn bối quay lại lấy thủ cấp người đã phái vãn bối đến đây lấy thủ cấp của tiền bối ?
Lão trượng lắc đầu :
- Không, lão phu đã sống quá đủ rồi để ngẫm nghĩ về nhân tình thế thái. Đúng là trước đây, ai nói lấy thủ cấp của lão phu thì kẻ đó phải chết ngay lập tức, lão mới thỏa mãn cơn phẫn uất của mình. Nhưng nay tâm của lão đã nguội lạnh như băng thạch rồi. Sự nguội lạnh đó khiến cho lão không còn cái thú giết người và cũng không muốn phái ai đi giết người cả.
- Thế tiền bối sẽ bắt vãn bối làm gì ?
- Ngươi chưa thua lão mà đã hỏi rồi. Nếu như ngươi làm được chuyện này cho lão phu... Thủ cấp của lão sẽ thuộc về ngươi.
Thiếu Hoa thở dài rồi nói :
- Vãn bối thú thật... Vãn bối cũng không cần đến thủ cấp của tiền bối đẻ làm gì.
- Nhưng nếu không có thủ cấp của lão... Ngươi vĩnh viễn không có được Hắc Châu của Long Thần thánh nữ.
Thiếu Hoa nhìn lão nghĩ thầm :
"Lão tiền bối này cứ như tướng pháp, biết được tất cả những gì đã xảy ra và sắp xảy ra." Thiếu Hoa bặm môi rồi gật đầu :
- Tiền bối nói đúng... Không có thủ cấp của tiền bối, vãn bối không thể có được Hắc Châu của Long Thần thánh nữ.
- Vậy ngươi chỉ có một sự lựa chọn, chấp nhận sự thử thách của lão phu.
Thiếu Hoa ôm quyền nói :
- Vãn bối không còn sự lựa chọn nào cả. Nếu như vãn bối cần thủ cấp của tiền bối thì đây là sự lựa chọn bắt buộc mà vãn bối không có sự lựa chọn khác.
- Tiểu tử không cần phải nói ra lời nói đó. Bất cứ ai cũng có quyền chọn lựa cho mình một con đường đi. Lão phu dù sao cũng đã đi suốt con đường mình đã chọn rồi. Giờ chỉ sợ không có ai lấy được thủ cấp của lão mà thôi.
- Tiền bối đã cho vãn bối cơ hội đó... Vãn bối xin được nhận lãnh. Nhưng trước tiên vãn bối muốn biết tục danh của tiền bối.

- Đã lâu lắm rồi... Lão quên cả tục danh của mình. Nhưng cái tên đâu có quan trọng gì. Tiểu tử cứ gọi ta là Vô Danh lão quái được rồi.
- ít nhất vãn bối cũng biết được tục danh của tiền bối. Nếu như vãn bối có thắng thì còn biết được tên người để tế.
Lão khoát tay.
Ngay cả cái khoác tay của lão cũng chậm chạp những tưởng không có lực.
- Nếu tiểu tử có được thủ cấp lão sau ba chiêu kiếm, nếu muốn tế vong linh lão phu cứ khấn Vô danh lão quái là được. Lão phu sẽ về chứng kiến cho tiểu tử.
- Tiền bối đã nói như vậy rồi, vãn bối đành thất lễ với tiền bối.
- Lão phu không thích nghe những lời khách sáo như vậy. Tiểu tử hãy dùng tất cả võ học bản thân để đạt đến mục đích của tiểu tử.
Thiếu Hoa nhìn lão rồi từ từ cởi bỏ lớp lụa quấn lưỡi Dị Kiếm. Chàng vừa gỡ lớp lụa vừa nói :
- Tiền bối đã quuyết định rồi chứ ?
- Lão phu đã sẵn sàng.
Thiếu Hoa quăng mảnh lụa quấn lưỡi Dị Kiếm xuống đất. Chàng nắm lưỡi dị kiếm bằng cả hai tay, mặt nhìn thẳng vào lão trượng. Mặc dù thấy Thiếu Hoa đã khai kiếm nhưng vị lão trượng vô danh vẫn không biểu lộ chút nao núng nào. Thậm chí lão còn rất dững dưng như thể không có chuyện gì xảy ra cả. Thiếu Hoa mím chạt hai cánh môi run gìo.ng nói :
- Tiền bối cẫn thận... Kiếm rất vô tình.
Lão buông một câu bằng chất giọng nghe rất nhạt nhẽo :
- Xuất chiêu đi.
- Vãn bối thất lễ.
Thiếu Hoa nói rồi vung kiếm hướng vào ngực lão chém xả tới. Thế kiếm của chàng vừa nhanh vừa hội đủ tất cả uy lực nội công mà Long Thần thánh nữ đã truyền thụ.
Vô Danh lão trượng chẳng hề có chút khẩn trương, mà vận dụng nội lực đón thẳng đỡ thẳng lấy chiêu kiếm của Thiếu Hoa, thậm chí cũng chẳng hề thay đổi thế ngồi kiết dà. Đôi tay khẳng khiu của lão vươn ra nhưng không bắt lấy lưỡi kiếm của Thiếu Hoa mà vuốt theo nó.
Lão chỉ vuốt lưỡi Dị Kiếm của chàng nhưng vẫn hướng được mũi liếm của Thiếu Hoa lướt xẹt qua vai lão. Thiếu Hoa hoàn toàn bất ngờ với thủ pháp này của lão.
Chàng xoạc chân, hất lưỡi Dị Kiếm lên cao, dựng song chưởng chia làm hai đường công thẳng vào người Vô Danh lão quái.
Chàng càng ngạc nhiên hơn khi chưởng ảnh của mình bị Vô Danh lão quái lái đi một cách dễ dàng, bắt kình khí vỗ vào vách đá sau lưng lão.
¨m...

ém thanh kia còn chấn động thính nhĩ Thiếu Hoa thì thanh Dị Kiếm cũng rơi xuống đúng tầm tay chàng. Nhanh hơn một cái chớp mắt, Thiếu Hoa chộp lấy lưỡi Dị Kiếm, dấn luôn đến nửa bộ, đâm vào yết hầu Vô Danh lão quái. Chàng chủ đích khi mũi kiếm chạm vào da lão thì rút kiếm về.
Một lần nữa, Vô Danh lão quái chỉ dụng hữu thủ vuốt theo sống Dị Kiếm. Lão vuốt thật nhẹ nhàng nhưng mũi kiếm của Thiếu Hoa đã đi trượt đích, lướt qua vai lão. Thanh Dị Kiếm như thể kéo theo chàng nhào về phía trước. Khi Thiếu Hoa gượng trọn bộ thì lão quái đã dụng tả thủ đỡ lấy ngực chàng. Thiếu Hoa sửng sờ nhìn lão.
Chàng từ từ rút kiếm lại, thối về sau năm bộ, nhìng lại mình.
Bộ bạch y nho sinh của chàng giờ đây lủng lỗ chỗ trông thật nham nhở khó coi vô cùng. Mặc dù trang phục bị thủng như thế nhưng Thiếu Hoa hoàn toàn không biết mình bị công từ lúc nào.
Chàng thừ người ra. Mãi một lúc sau, tại hạ mới ngập ngừng nói :
- Tiền bối... Thiếu Hoa không phải là đối thủ của tiền bối. Thế sao tiền bối không lấy mạng Thiếu Hoa ?
- Lão phu đã nói rồi... Lão phu không thích giết người.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài :
- Xem chừng Thiếu Hoa chẳng có cơ hội nào để hợp nhất được Thập nhị thần châu.
- Tiểu tử... Nếu ngươi làm được cho lão phu một việc, lão phu sẽ giao thủ cấp của lão phu cho ngươi.
Thiếu Hoa ôm quyền :
- Tiền bối chỉ giáo.
Lão nhìn chàng chăm chăm :
- Lão phu muốn ngươi đến huyện Thành Chương tìm một người tên là Cầm Thư... Nói cho Cầm Thư biết một chuyện...
Thiếu Hoa há hốc miệng nhìn Vô Danh lão quái :
- Tiền bối... Tiền bối biết mẫu nương của vãn bối ?
Đôi chân mày của Vô Danh lão quái nhíu lại :
- Ngươi là ai ?
Thiếu Hoa bước đến trước mặt Vô Danh lão quái :
- Vãn bối là Hoàng Thiếu Hoa, người Thành Chương. Mẫu nương chính là Cầm Thư... Người mà tiền bối muốn vãn bối đi tìm.
Lão nhíu mày nhìn Thiếu Hoa. Thiếu Hoa ôm quyền thuật lại những gì đã xảy ra với Cầm Thư cho lão Vô Danh lão quái nghe không bỏ sót một chi tiết nào.
Chàng vừa kể xong. Vô Danh lão quái bất ngờ vươn trảo thộp lấy vai chàng, giật mạnh một cái. Trang phục Thiếu Hoa bị lão kéo trễ xuống. Lão nhìn bờ vai Thiếu Hoa.

- Đúng là tiểu tử rồi.
Thiếu Hoa nhìn lão hỏi :
- Tiền bối... Phải chăng tiền bối biết thân phận của vãn bối ? Thân phận mà mẫu nương giấu vãn bối ?
Vô Danh lão quái buông tiếng thở dài :
- Tiểu tử... Ngươi không phải họ Hoàng mà là họ Hàn.
Thiếu Hoa căng thẳng nhìn lão :
- Vãn bối họ Hàn... Vậy vãn bối có quan hệ với Hàn Thiết Quân Khai Lộ Sứ ?
Vô Danh lão quái gật đầu :
- Đúng.
Thiếu Hoa ngập ngừng hỏi :
- Vậy còn tiền bối đây... Hẳn là Khắc Mạc Kha ?
- Ai nói cho tiểu tử biết tên lão ?
- Tụ Nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính.
- Gã bại hoại tham lam đó nói với ngươi à ?
Thiếu Hoa thuật lại chuyện của Đồ Gia Kính cho Khắc Mạc Kha nghe. Lão nghe chàng thuật xong buông tiếng thở dài :
- Cuối cùng thì lão bại hoại tham lam kia mới nhận ra chân giá trị của tình bằng hữu. Còn lão thì nhận ra chân giá trị của chữ tình như thế nào.
Lão buông tiếng thở dài.
Thiếu Hoa hỏi :
- Khắc bá bá... Thiếu Hoa có quan hệ thế nào với Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân ?
- Tiểu tử là con của Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân.
Thiếu Hoa mở to mắt hết cỡ. Những tưởng hai con ngươi của chàng rớt ra khỏi hốc mắt. Chàng ngập ngừng hỏi :
- Khắc bá bá... Thiếu Hoa là con của Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân ư... Thật không ?
- Tiểu tử chính là con của Hàn Thiết Quân Khai Lộ Sứ. Cầm Thư không muốn nói cho hiền điệt biết ngươi là con của Hàn Thiết Quân Khai Lộ Sứ, vì sợ... ngươi sẽ vì chữ hận mà vọng động. Chắc chắn sẽ nhận lấy cái chết. Bởi trên người ngươi có giữ bí mật của xâu chuỗi Chuyển Luân.
Thiếu Hoa càng ngạc nhiên hơn nữa. Chàng ngập ngừng nói :
- Vậy vãn bối còn Như Băng tỷ tỷ. Nhất định vãn bối phải đi tìm Như Băng tỷ tỷ.
- Như Băng...
Khắc Mạc Kha lắc đầu. Lão chỉ khối đá để bên cạnh :
- Thiếu Hoa... ngồi xuống đây đi... ta nói tất cả rồi ngươi đi cũng không muộn.

Thiếu Hoa miễn cưỡng ngồi xuống phiến đdá cạnh Khắc Mạc Kha.
Lão buọng tiếng thở dài, trầm giọng nói :
- Tiểu tử biết vì sao Long Thần thánh nữ hận bá bá không ?
- Vãn bối không biết.
- Tấyt cả cũng tại chữ tình đó. Nói ra điều này chắc ngươi sẽ hận Long Thần thánh nhữ vô cùng, nhưng tất cả đều do ta dựng ra cả. Khi ta nghiệm ra đâu là chân tình thì ta đã quá già rồi.
Lão nhìn về phía trước, ôn nhu nói :
- Trước đây ta và Long Thần thánh nữ là huynh muội đồng môn. Tình huynh muội chớm nở lâu ngày, ta đã yêu Long Thần thánh nữ. Nhưng bấy giờ, Long Thần thánh nữ lại không yêu ta mà chỉ tơ tưởng đến chức vị Thánh Nữ của Vô Vi phái.
Lão buông tiếng thở dài nói tiếp :
- Khi ta và phụ thân ngươi cùng Đổ Gia Kính kết tình huynh đệ. Ta đã đưa phụ thân ngươi về Vô Vi phái. Hàn đệ vốn có tài uyên bác, phong thái lại khôi ngô tuấn tú, khả ái hơn người. Nên vô hình trung lọt vào mắt xanh của Long Thần thánh nữ.
Lão vuốt chòm râu bện chặt lại với nhau nói tiếp :
- Ta vì hận tình, hận Mộc Bảo Châu nên âm thầm khích động phụ thân ngươi chiếm đoạt trinh tiết của Bảo Châu. Sau đó lại dẫn dụ Hàn đệ giao tình với...
Lão bỏ lững câu nói giữa chừng. Thiếu Hoa nhìn lão Khắc Mạc Kha vẫn dõi mắt về phía trước.
Thiếu Hoa nói :
- Phụ thân của vãn bối giao tình với ai ?
- Mẹ của ngươi. Em gái của ta. Cầm Thư lại là a hoàn trung thành nhất của Khắc Nhiễm Tường. Ta đã buộc Hàn Thiết Quân thành thân với Khắc Nhiễm Tường khiến Mộc Bảo Châu căm phẫn tột cùng.
Thiếu Hoa nheo mày nghĩ thầm :
"Bị phụ tình thảo nào Long Thần thánh nữ không đặt ra cái lệ Bất tạo nhân."
Khắc Mạc Kha buông tiếng thở dài :
- Ta yêu Bảo Châu, vì muốn trả thù tình và vô tâm gieo họa cho Hàn đệ và Khắc Nhiễm Tường.
Lão lắc đầu :
- Thiếu Hoa... Thúc thúc đáng chết không ?
- Thúc thúc...
Khắc Mạc Kha nhìn chàng gượng cười nói :
- Không ngờ Cầm Thư nuôi ngươi đến ngày hôm nay. Ta không đáng bằng Cầm Thư.
Thiếu Hoa nói :

- Thúc thúc... Giờ Thiếu Hoa đã biết rõ mọi chuyện rồi... Thiếu Hoa sẽ tìm Như Băng tỷ tỷ... Thiếu Hoa sẽ hóa giải những oan nghiệp của đời trước. Thiếu Hoa sẽ không để cho chết chóc tiếp tục xảy ra nữa.
Khắc Mạc Kha nghiêm giọng :
- Thiếu Hoa... Thúc thúc muốn con đi tiếp những gì Cầm Thư muốn. Con phải hợp nhất xâu chuỗi Chuyển Luân để rửa oan cho Hàn gia. Thúc thúc nghĩ rằng đàng sau cuộc tranh đoạt Chuyển Luân Thần Châu còn một người giấu mặt. Y muốn tìm bí mật trong xâu chuỗi Chuyển Luân đó.
- Thúc thúc... Thúc thúc nói Thiếu Hoa là người giữ bí mật xâu chuỗi Chuyển Luân ?
- Hàn đệ trước khi quay về Hàn gia, chấp nhận chết chung với Khắc Nhiễm Tường, đã thố lộ với thúc thúc.
Lão lại nhìn Thiếu Hoa :
- Con phải tìm ra bí mật đó.
- Nhưng...
Khắc Mạc Kha vuốt râu nhìn chàng nói :
- Nhưng không có thủ cấp của thúc thúc thì cũng vô ích chứ gì ?
Thiếu Hoa cúi mặt nhìn xuống.
Khắc Mạc Kha đặt tay lên vai chàng :
- Thiếu Hoa... thúc thúc muốn con nghiệm ra điều này, trước khi ta cùng con đến gặp Mộc Bảo Châu.
Khắc Mạc Kha lòn tay ra sau lưng rút một cây trúc khẳng khiu. Lão vung tay, cây trúc lướt ra ghim cạnh một cây trụ đá.
Lão nhìn lại Thiếu Hoa :
- Con xem cây trúc thần vật của thúc thúc.
Lão vừa nói vừa vận công vỗ thẳng một đạo kình với mười hai thành công lực.
¨m...
Một tếng sấm nổ vang rền những tưởng cả tòa Thạch Lâm cổ động đổ xụp xuống. Trụ đá đứng bên cạnh cây trúc bị hai đạo kình phạt gãy ngang, còn cây trúc ngã quằng, nằm rạp sát đất rồi bung ngược trở lại. Nó chẳng hề hấn gì.
Khắc Mạc Kha nhìn lại Thiếu Hoa :
- Thiếu Hoa... Con hiểu ra rồi chứ ?
Chàng nhìn Khắc Mạc Kha :
- Thúc thúc muốn con trưng nghiệm võ công của người.
- Đúng. Dùng sức mình phối hợp với sức của đối phương sẽ tạo ra một sức mạnh vô địch. Thiếu Hoa phải biết dụng chân công đó.
- Thiếu Hoa hiểu.
- Tốt. Thúc thúc đã có thể đến gặp Long Thần thánh nữ thành toàn những ân

oán với nàng được rồi.
Lão buông tiếng thở dài :
- Thiếu Hoa... Con giúp thúc thúc đến đó chứ ?
- Thúc thúc... Thiếu Hoa không muốn thúc thúc vì con mà...
Khắc Mạc Kha nạt ngang :
- Im... Bấy lâu nay tâm nguyện của ta canh cánh chỉ mong đến ngày đối mặt với Mộc Bảo Châu. Ta muốn trả lại cho Bảo Châu những gì ta đã đoạt của nàng.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài nhìn Khắc Mạc Kha :
- Thiếu Hoa sẽ đưa thúc thúc đến gặp Long Thần thánh nữ.
- Tốt... Tốt...
Lão nói xong cất tràng tiếu ngạo khanh khách tỏ lộ tất cả sự phấn khích của mình đối với câu nói của Thiếu Hoa.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 49
Hoài Tình Dị Tâm

Ánh trăng lưỡi liềm chìm trong mặt nước hồ trong vắt. Đêm thật tinh lặng. Nhu Băng ngồi ven hồ nước. Nàng ngắm nhìn bóng trăng lưỡi liềm dưới đáy hồ. Nàng có vẻ trầm ngâm, suy tưởng. Nhu Băng hồi tưởng lại những gì mình đã làm, bất giác buông tiếng thở dài. Nàng có cảm tưởng ngày mai của mình thật mù mịt và mo hồ. Chẳng biết nàng sẽ đi về đâu với sự lựa chọn của mình. Nàng sực liên tưởng đến Thiếu Hoa. Nhu Băng nghi thầm:"Cớ gì ta luôn nghi đến Thiếu Hoa nhỉ".
Nàng nhặt lấy một viên đá, quẳng về phía bóng trăng in trong mặt hồ phẳng lặng, viên đá cuội roi đúng vào ánh trăng, mặt hồ dao động, bóng trăng lung linh nhu nhảy múa trong nước.
- Nàng đã phá vỡ một nét đẹp của tạo hoá.
Nhu Băng ngước nhìn lên.
Quách Trụ trong bộ trang phục chủ nhân Nhục nhân địa với chiếc mu trùm đầu khoanh tay trước ngực. Nhu Băng đứng lên.
- Quách huynh đến tự bao giờ?
- Ta đến lâu rồi, nhung ta không muốn phá vỡ sự tinh lặng của nàng.
Nàng đang nghi gì?
Nhu Băng mim cười. Nụ cười hiện ra trên cánh môi của nàng cung nhu bao lần khác. Nó vừa đẹp vừa có sức quyến ru đến mê man cả người chứng nghiệm nụ cười đó. Nàng ôn nhu nói:
- Nhu Băng đang nghi về Quách huynh.
Quách Trụ thả tay xuống chắp tay ra sau lung.
- Nàng đang nghi về ta, hay nghi về một ai khác?
Nhu Băng lườm Quách Trụ.
- Lúc nào Quách huynh cung nghi ngờ muội. Phải chăng muội là người đáng để huynh hoài nghi.
- Ta hoài nghi tất cả mọi sự vật hiện hữu trên đời này. Nhung ta hỏi lại. Có đúng là nàng đang nghi về ta không?
- Nhu Băng đang nghi về huynh...Thật tâm muội là nhu thế đó.
- Vậy nàng đang nghi về Quách Trụ này nhu thế nào?
- Trong cuộc đời này, huynh là người cho Nhu Băng nhiều nhất.
- Không phải Thiên Tống à?
Nàng lắc đầu.

- Thiên Tống chỉ là một thanh kiếm trong tay muội. Thanh kiếm đó có thể gãy bất cứ lúc nào. Còn ngày mai, muội chỉ có Quách huynh mà thôi.
- Sao nàng chỉ nghi có ta?
- Bởi vì huynh đã cho Nhu Băng tất cả những gì mà huynh có.
Quách Trụ cười khẩy rồi nói:
- Đúng... Quách Trụ cho nàng tất cả những gì Quách Trụ có. Thậm chí ta còn giết cả su tôn Độc nhân Tây Phong để trả hận thay cho nàng.
- Nhu Băng nợ tình của huynh, nên lúc nào Nhu Băng cung nghi đến huynh.
- Nhan sắc của nàng đã làm cho một thanh kiếm tàn nhẫn và vô hình. Thiên hạ chắc không ngờ đực một trang mỹ nữ của Nguyệt lầu lại là một tàng kiếm lạnh lùng và băng giá.
Quách Trụ đặt tay lên vai Nhu Băng.
- Nhu Băng... Nàng đã nghi đến Quách huynh, tất huynh phải bồi đáp lại cho muội cái gì đó chứ. Đi theo huynh.
Quách Trụ dẫn Nhu Băng rời hồ nước. Y đua Nhu Băng đến một ngôi nhà nằm ẩn sau những tàng cây um tùm. Nhu Băng bước vào gian chính sảnh. Đập ngay vào mắt nàng là Huyền không chân tử đang gục đầu ngồi trên một chiếc đôn.
Nhu Băng buột miêng thốt.
- Huyền không chân tử.
- Đúng... Chính là lão đạo si thúi của Huyền không tịnh thất.
Nàng nhìn lại Quách Trụ.
- Quách huynh đã gặp lão đạo si thúi này ở đâu?
- Lão tự tìm đến huynh. Bởi lão nghi Độc nhân su tôn Tây Phong vẫn còn sống.
Quách Trụ cầm lấy tay Nhu Băng.
- Huynh tặng lại cho Nhu Băng Huyền không chân tử để đáp lại nhiệt tâm của nàng đối với ta.
Nhu Băng phấn khích. Ánh mắt nàng sáng hẳn lên với tất cả sự cảm kích đối với Quách Trụ.
- Muội...
Nàng ngập ngừng không thể thốt đực ra lời.
Quách Trụ đặt lại chiếc mu ra sau lung chỉ Huyền không chân tử.
- Kẻ thù của Nhu Băng đang ngồi đó.
- Nhu Băng sẽ trả thù cho cha và mẹ.
Nàng bước đến bên Huyền không chân tử trong khi Quách Trụ khoanh tay thản nhiên đứng nhìn. Nhu Băng rút ngọn truỷ thủ giấu dưới chân. Nàng đặt ngọn truỷ thủ vào cổ Huyền không chân tử.
- Lão đạo si thúi...
Huyền không chân tử vẫn gục đầu trên bàn cất tiếng ngáy nhu sấm.

Nhu Băng nghe tiếng ngáy của Huyền không chân tử ,chân diện lộ rõ nét sát nhân. Nàng vỗ một chưởng vào gáy của Huyền không chân tử.
Lão giật nảy người, ló mắt nhìn nàng với vẻ ngờ nghệch ngo ngẩn.
Nhu Băng nheo mày nhìn lão.
Huyền không chân tử vẫn cứ ló mắt nhìn Nhu Băng nhu thể nàng là một quái nhân cực kỳ xa lạ đối với lão. Huyền không chân tử nghiêng đầu sang trái rồi nghiêng đầu sang phải, trông thật nực cười.
Nhu Băng nhìn Huyền không chân tử chằm chằm. Nàng thôi lại hai bộ rồi quay trở lại nói với Quách Trụ.
- Quách huynh...Lão đạo si này đã biến thành nhục nhân.
Quách Trụ gật đầu.
- Huynh đã biến lão thành nhục nhân.
-Nếu lão biến thành nhục nhân thì đâu chứng nghiệm đuoc sự trừng phạt của Nhu Băng.
- Mặc dù là nhục nhân nhung lão vẫn chịu sự đau đớn về thể xác bởi tay Nhu Băng. Nhu thế không đủ thỏa mãn sự căm hờn của Nhu Băng đối với lão sao?
Nhu Băng thở hắt ra một tiếng rồi nói:
- Nhu Băng muốn lão tỉnh táo để tiếp nhận sự trả hận của muội. Có nhu thế lão đạo si thúi này mới thẩm thấu hết tất cả sự thù hận và trừng phạt của Nhu Băng.
Quách Trụ ve cằm nói:
- Hãy cho Huyền không chân tử một co hội chết trong trạng thái nhục nhân. Dù sao y cung cho huynh biết đực một bí mật cực kỳ quan trọng. Công lao đó giúp cho y đực chết một cái chết không đau đớn lắm.
Nhu Băng khẽ gật đầu.nàng nhìn lại Huyền không chân tử lão đạo trưởng Huyền không tịnh thất cứ nghệch mặt ra nhìn Nhu Băng mà chẳng biểu cảm trạng thái gì. Chân diện lão cứ tro ra với bộ mặt ngây ngô trông thật nực cười.
Nhu Băng điểm ngọn truỷ thủ vào yết hầu Huyền không chân tử nàng lạnh lùng nói:
- Lão đền mạng cho song thân ta.
Vừa nói Nhu Băng vừa rọc mui truỷ thủ từ trên xuống dưới.
Mui truỷ thủ sắc bén luot đến đâu, thì da thịt Huyền không đạo trưởng bị rọc đến đó nhung lão vẫn ngây người chẳng phản kháng cung chẳng biểu lộ sự đau đớn gì cả. Lão nhu bức hình nhân vô cảm tiếp nhận lấy cái chết trong trạng thái dửng dung chẳng biết đau đớn gì.
Lục phủ ngủ tạng của Huyền không chân tử trào cả ra ngoài, rồi lão đổ sụm đến trước, trút hồn ra khỏi xác mà chẳng thốt một tiếng rên rỉ.
Giết xong Huyền không chân tử rồi, Nhu Băng quay lại đối mặt với Quách

Trụ. nàng nhìn y, ôn nhu nói:
- Đến lượt Nhu Băng đền đáp cho huynh.
Nàng nắm tay Quách Trụ.
Quách Trụ để yên tay mình trong tay Nhu Băng. Y nhìn nàng nói:
- Oan hồn Huyền không chân tử vẫn còn vất vưởng trong ngôi nhà này.
Hắn nói nhung lại kéo nàng ôm sát vào người. Vuốt bờ lung thon thả và thanh mảnh của Nhu Băng , Quách Trụ Ôn nhu nói với nàng:
- Chúng ta đã có đực bao nhiêu viên chuyển luân thần châu?
Quách Trụ nâng cằm nàng. Y nhìn thẳng vào mắt Nhu Băng.
- Còn bốn viên nữa. Ta và nàng đã có đủ xâu chuỗi chuyển luân thần châu. Một viên hắc châu đang ở trong tay Vô vi phái Long thần thánh nữ, một viên ở trong tay Vô diện nhân, một ở trong tay Tửu đà Huệ Căn. Còn viên cuối cùng, huyết châu.
Quách Trụ nghiêm giọng nói tiếp:
- Ta nói điều này ra hẳn nàng sẽ bất ngờ và không tin.
- Huynh muốn nói gì với Nhu Băng?
- Ta muốn nói cho nàng biết về viên ngọc huyết châu. Viên chuyển luân cuối cùng trong thập nhị thần châu. Những tưởng đâu huyết châu sẽ vinh viễn mất khỏi cõi đời này, nhung không ngờ nó lại nằm trong tay một người.
Nhu Băng hồi hộp hỏi:
- Quách huynh... Huyết châu ở trong tay ai?
- Hoàng Thiếu Hoa.
Nhu Băng tròn mắt nhìn gã.
- Hoàng Thiếu Hoa.
Quách Trụ gật đầu.
- Nó ở trong tay Hoàng Thiếu Hoa. Giờ thì ta cung nghiệm ra mục đích của y khi y bám theo nàng và Thiên Tống.
- Phải chăng huynh muốn nói Hoàng Thiếu Hoa cung muốn chiếm đoạt thập nhị thần châu?
Quách Trụ gật đầu. Y buông tiếng thở dài.
- Ta tiếc...
Nhu Băng cướp lời Quách Trụ.
- Muôi biết huynh tiếc gì rồi. Phải chăng huynh tiếc đã so xuất để Nhu Băng dùng Ty độc thần châu giải độc cho Thiếu Hoa. Lúc đó Nhu Băng không biết Thiếu Hoa là chủ nhân của huyết châu. Nhung bây giờ thì Nhu Băng đã biết.
- Huynh không trách Nhu Băng đâu.
- Nhu Băng sợ huynh trách.
- Sao có thể trách Nhu Băng đực. Ta lúc đó cung không biết Thiếu Hoa là chủ nhân của viên huyết châu.

- Huynh yên tâm đi. Nếu nhu Hoàng Thiếu Hoa là chủ nhân của viên huyết châu thì bất cứ lúc nào Nhu Băng cung có thể đoạt đực.
- Nhu Băng không nên xem thường gã tiểu tử vô danh, vừa mới đực gắn cho ngoại hiệu Dị kiếm khách. Ta đang có rất nhiều những lo toan về con người này. Sự xuất hiện của gã khiến trong lòng huynh nao nao một cảm giác khó chịu.
Nhu Băng mim cười nhìn Quách Trụ.
- Xem kìa...Quách huynh thay đổi hồi nào vậy? Tất cả cao nhân dị si trên võ lâm giang hồ, huynh đều có thể thu phục đực. Một Hoàng Thiếu Hoa mới bước vào chốn võ lâm đâu thể khiến cho huynh nhụt chí đực.
Nàng nắm tay Quách Trụ.
- Hãy để Thiếu Hoa cho Nhu Băng.
Quách Trụ gật đầu.
- Xâu chuỗi chuyển luân này phải có đủ mười hai viên. Thiếu một viên chảng là gì cả. Muội hiểu ta chứ.
Nhu Băng gật đầu.
- Muội hiểu mà.
Nhu Băng nói rồi quay lung lại với Quách Trụ. Động tác của nàng, Quách Trụ đoán ra Nhu Băng định bồi đáp gì cho gã. Y đặt tay lên bờ hai vai nàng.
- Nhu Băng... Huynh yêu muội nhiều lắm, nhung bây giờ huynh có chuyện phải làm... Đừng để Thiên Tống xa Nhu Băng. Lúc nào muội cung phải ở bên hắn. Hắn là chiếc bóng của muội.
Nhu Băng nhìn lại Quách Trụ.
- Nhu Băng khó buộc chân huynh.
Quách Trụ mim cười.
- Ta không muốn bị nàng buộc chân đâu. Bởi vì Quách Trụ đâu muốn trở thành cái bóng của nàng.
Nhu Băng nắm chặt tay Quách Trụ.
- Muội sẽ không bao giờ quên Quách huynh.
- Ta cung sẽ không bao giờ quên nàng.
- Huynh bảo trọng.
- Nàng không phải lo cho Quách Trụ. Ngược lại ta lại rất lo cho nàng. Bảo trọng.
Nhu Băng gật đầu.
- Muội đi đây.
Quách Trụ tiễn nàng ra tận cửa. Nhu Băng nhìn lại gã một lần nữa rồi mới quay bước thi triển khinh công rời ngôi nhà đó.
Quách Trụ đứng chắp tay sau lung nhìn theo cho đến khi Nhu Băng khuất dạng hẳn. Từ trong bóng tối một người vận gấm y bước ra. Người đó thản nhiên bước thẳng đến trước mặt Quách Trụ.

Quách Trụ vừa chạm mặt người kia liền quỳ ngay xuống ôm quyền.
- Quách Trụ tham kiến Vuong gia.
- Đúng lên đi.
Được lịnh Quách Trụ mới dám đứng lên.
Y đứng lên mà mặt vẫn cúi gầm xuốngnhìn vào mui giày mình.
Quách Trụ nói:
- Vuong gia có điều chi chỉ giáo cho Quách Trụ?
- Bổn vuong muốn nguoi phái Nhu Băng giết Hoàng Thiếu Hoa đoạt huyết châu, càng sớm càng tốt. Nếu có thể dụng ngay nhan sắc của thị khuyến dụ Thiếu Hoa.
- Quách Trụ đã khuyến cáo nàng rồi.
- Tốt.
Chắp tay sau lung vuong gia nói tiếp.
- Hãy đến Bách Hoa Cung.
Quách Trụ ngập ngừng nói:
- Bạch Hảo Dung đang chờ Quách Trụ.
Vuong gia gật đầu.
Quách Trụ Ôm quyền xá.
- Vuong gia... Đa tạ vuong gia... Đa tạ vuong gia.
- Bổn vuong trọng Quách Trụ thì ngược lại bổn vuong cung muốn Quách Trụ trọng bổn vuong, - Quách Trụ sẽ không bao giờ quên lời thề với vuong gia.
Vuong gia khẽ gật đầu.Y quay bước lặng lẽ tiến vào bóng tối. Quách Trụ chờ cho vuong gia mất hút vào bóng tối rồi y mới rời toà biệt lầu đó.
---------- Tiếng bước chân nhè nhẹ bước vào biệt lầu. Quách Trụ đứng khoanh tay trước ngực nhìn ra ngoài khu hoa viên bạt ngàn những đoá hoa nở về đêm. Y lắng nghe những bước chân kia mà tim đập nhộn nhịp.
Bước chân nhẹ nhàng dừng lại sau lung Quách Trụ. Y nhỏ nhẹ nói:
- Nàng có phải là Bạch Hảo Dung không?
- Thiếp là Bạch Hảo Dung.
Quách Trụ từ từ quay lại đối mặt với Bạch Hảo Dung. Đập vào mắt Quách Trụ là khuôn mặt thanh tú của Bạch Hảo Dung với tất cả đường nét mà y đã khắc sâu vào tâm khảm. Y muốn tìm một nét gì đókhông thuộc về Bạch Hảo Dung nhung không thể tìm ra được.
Quách Trụ nhìn chằm chằm vào mặt Bạch Hảo Dung. Y nhỏ nhẹ nhu sọ tiếng nói của mình sẽ làm tan ngay con người đang đứng trước mặt gã, con người mà gã đã từng chôn chặt vào tâm khảm gã.
- Bạch Hảo Dung của tại hạ đã chết rồi. Còn nàng là ai?
- Thiếp là Bạch Hảo Dung. Nếu Bạch Hảo Dung đã chết thì thiếp là hiện thân của Bạch Hảo Dung,được chủ nhân ban cho sống, đã quay lại với

chàng.
- Bạch Hảo Dung.
Quách Trụ nắm lấy tay nàng.
Quách Trụ dẫn Hảo Dung đến tràng kỷ. Y để nàng ngồi xuống rồi bước lùi lại ba bộ. Y ngắm nàng nhu thể muốn nuốt chửng nhân dạng kia vào hai con nguoi của mình.
Quách Trụ nói:
- Nàng vẫn nhu hôm nào.
- Bạch Hảo Dung không có gì thay đổi.
Quách Trụ buông tiếng thở dài. Y với tay bung bầu rượu tu một ngụm dai. Y nhìn Hảo Dung nói:
- Nàng còn nhớ những kỷ niệm khi chúng ta còn để chỏm không?
- Hảo Dung không quên. Hồi đó, chàng và thiếp thường hay ra cánh đồng hoang để thả diều. Những con diều chàng làm ra đẹp lắm. Thiếp thích lắm.
Quách Trụ tu một ngụm dài rồi bước đến trước mặt Hảo Dung.
- Ta không quên những buổi thả diều trên cánh đồng hoang. Hai cánh diều thật đẹp tung lượn trên không trung.
Hắn nhắm mắt lại để hồi tưởng lại những gì trong di vãng.
Quách Trụ mở mắt nhìn Hảo Dung. Y đặt vò rượu xuống tràng kỹ.
- Hảo Dung...
- Tướng công...
Quách Trụ nắm lấy tay nàng.
Quách Trụ bất ngờ rút tay lại. Y đặt tay lên vai nàng.
- Không... Hảo Dung đã chết rồi. Trong tâm ta nghi nàng đã chết rồi.. Ta sao có thể quên đượoc cái ngày hôm đó.
Y lại với tay thộp vò rượu tu ừng ực. Đặt vò rượu xuống tràng kỹ,Quách Trụ lắc đầu nhu thể cố xua đi những dấu ấn trong đầu mình ra.
Y ghìm vai nàng hổn hển nói:
- Hảo Dung... Ta không thể quên đượoc cái ngày hôm đó. Cái ngày nàng bị su tôn Tây Phong làm nhục. Cái ngày mà ta đứng cúi đầu không dám nhìn, không dám làm chứng nhân để tim mình vỡ vụn ra thành trăm mảnh.
Y ghìm vai Hảo Dung.
- Hảo Dung... Nàng còn nhớ không?
Hảo Dung im lặng.
Quách Trụ uống tiếp một hoi rượu nữa thì vò rượu cạn. Y đặt vò rượu xuống tràng kỹ.
- Tây Phong độc nhân đã cưỡng đoạt nàng ngay trước mặt Quách Trụ.
- Huynh đã trả thù cho muội. Huynh đã giết Độc nhân Tây Phong bằng chính những gì lão truyền thụ cho huynh.
Quách Trụ buông tiếng thở dài.

- Đúng..Quách Trụ đã trả thù cho nàng nhung phải trả lại khuôn mặt cho mình.
Y cười khẩy nói tiếp:
- Ta trở thành kẻ có bộ mặt xấu nhất trên đời này. Một bộ mặt quỷ chẳng ra quỷ, ma chẳng ra ma, và ôm mãi mối tình nàng trong tâm khảm ta.
Y ôm ghì lấy bờ vai nàng mà kéo sát vào người gã.
- Hảo Dung... Ta thề sẽ đổi lấy tất cả chỉ lấy lại một thứ, đó chính là Bạch Hảo Dung. Bạch Hảo Dung của Quách Trụ.
Quách Trụ vừa nói vừa nhu thể để hồn mình trôi vào những hồi ức mà gã đã ôm chặt trong lòng. Gã ôm Hảo Dung thật chặt nhu thể buông ra thì nàng sẽ tan biến ngay lập tức, Hắn sợ hãi điều đó nên cứ ôm khu khu lấy Hảo Dung.
Hảo Dung ngước lên nhỏ nhẹ nói:
- Quách huynh... Hảo Dung muốn chết đây này:
Quách Trụ nghe nàng thốt ra câu này vội vã buông Hảo Dung.
Hắn rối rít nói:
- Hảo Dung... Nàng không sao chứ...Không sao chứ.
- Hảo Dung không sao đâu.
Hảo Dung vừa nói vừa từ từ đứng lên. Nàng đứng thật sát vào người họ Quách. Bộ mặt ghê tởm của Quách Trụ đập vào mắt nàng nhung nàng không màng đến khuôn mặt ghê tởm đó.Chiếc áo choàng ru xuống chân nàng. Rồi lần lượt những gì vướng bận trên người đều theo chiếc áo choàng kia roi xuống gót chân Hảo Dung. Thân thể nàng hiện ra với tất cả những đường cong gợi cảm nhất của nữ nhân. Nàng phô bày thân thể đó ra trước mặt Quách Trụ và chờ đợi phút giao hoan dành cho gã.
Quách Trụ lùi lại hai bộ nhìn vào tấm thân loã lồ của Bạch Hảo Dung. Y nhìn nàng gần không chớp mắt. Toàn thân y run động nhè nhẹ nhu thể đang bị con dục tình thôi thúc. Hai bàn tay y nắm chặt lại. Y bước đến đặt tay lên vai Hảo Dung. Đôi tay gã rà theo cột sống nàng, rồi lần lên cổ.
Hảo Dung vòng tay ôm lấy thắt lung Quách Trụ. Nàng toan cởi bỏ chiếc áo thụng thùng thình của chủ nhân Nhục nhân địa. Quách Trụ trừng mắt nhìn nàng.
- Không...Nàng không phải là Bạch Hảo Dung của ta. Bạch Hảo Dung không có một thân hình nhu nàng. Nàng có khuôn mặt của Hảo Dung có giọng nói của Hảo Dung, nhung vẫn không phải là Hảo Dung.
Hảo Dung của ta đâu... Nàng không phải là Hảo Dung.
Quách Trụ vừa nói vừa dùng tay bóp vào yết hầu của Hảo Dung.
Nàng biến sắc, thét lên:
- Nguoi...nguoi làm gì vậy...
-Nàng không phải là Hảo Dung của Quách Trụ.
Quách Trụ rống lên.

- Hảo Dung của ta đâu...
Gã vừa rống vừa dụng công bóp chặt đôi thủ pháp đen kịt lại.
Toàn thân người mỹ nữ có khuôn mặt của Hảo Dung rung rẩy bần bật thậm chí phát cả một tiếng trung tiện rồi tắt thở. Hai mắt còn mở trừng trừng, nhu thể không tin vào kết cục này của minh. Nàng ta đâu thể nào tin đựoc có một kẻ cuồng loạn chỉ biết sống trong hoài ức tình yêu.
Quách Trụ đã yêu Hảo Dung và chỉ biết có Hảo Dung cùng những hoài ức của y mà phải tiếp nhận từ độc nhân Tây Phong. Những hoài ức tạo nên cái tính hoài nghi và tàn nhẫn của Quách Trụ. Y sẽ đi tìm chiếc bóng hoài ức đó trong cõi đời thực bằng tất cả sự hoài niệm vô vọng của mình. Duy chỉ có một người mà y có thể tiếp nhận đựoc trong mối giao cảm hoài nghi đó là Nhu Băng. Nàng giao cảm với y bằng chữ hận, và chen vào đó là một chút gì của nhục dục. Có nhu thế y mới tạm quên bóng sắc hoài tình.
Quách Trụ buông tay khỏi cổ người xấu số. Mỹ nhân đổ gục ngay dưới chân Quách Trụ. Hắn vẫn thờ thẩn nhu người sống trong mo, thều thào nói:
- Hảo Dung... Hảo Dung...Nàng đã chết rồi phải không. Nàng chết rồi phải không.
Ngay cả người quá cố,Quách Trụ cung không tin người đã chết.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 50
Dị Biến Trùng Trùng

Với nhân dạng vừa mập vừa lùn, lại vận thêm bộ tăng bào thùng thình, Tửu đà quỷ Huệ Căn trông chẳng khác gì một đứa bé quái dị. Bộ mặt nhẵn nhụi, chẳng có lông mày,cung không có râu lận tóc trông càng nực cười hơn. Lão ôm chiếc hồ lô, khư khư bước thẳng đến trước cửa toà Vô Vi cung.
Hai ả cung nữ đứng trước toàn Vô Vi cung chặn Huệ Căn lại. Không để cho hai ả nói gì, Huệ Căn tửu quỷ đã lên tiếng:
- Hê... hai ả nha đầu các ngươi định chặn đường bổn tiên ư?
Lão vừa nói vừa bất ngờ xoay nửa bộ. Chiếc hồ lô trong tay tửu quỷ hoà thượng vung ra nhanh không thể tưởng. Chiếc hồ lô được nối với tay tửu quỷ hoà thượng bằng một sợi tơ hồng, nên nó chẳng khác nào một quả truỷ, đập thẳng vào vùng hạ đẳng của hai ả a hoàn đó.
- Bình bình.
Hai ả a hoàn hứng trọn chiếc bầu hồ lô của Tửu đà quỷ Huệ Căn bị văng ra, va lưng vào vách Vô Vi cung. Họ ngã huỵch xuống sàn gạch bất động.
Tửu quỷ Huệ Căn thộp lại bầu hồ lô, đưa lên miệng tu luôn một ngụm đầy rồi sải bước tiếng thẳng vào toà Vô Vi cung. Sự náo động bên ngoài cửa Vô Vi cung khiến tất cả những cung nữ đều tụ về đại sảnh Vô Vi cung.
Đứng trước hàng cung nữ, người nào cung đẹp như tiên nga giáng trần, Tử đà quỷ Huệ Căn toét miệng cười khành khạch rồi nói:
- Lu nha đầu mặt hoa da phấn của các ngươi thì đâu làm gì được bổn tiên. Hãy mau vào gọi mụ Long Thần thánh nữ ra đây gặp bổn tiên. Nếu mụ đó khư khư không rời Long đàn, bổn tiên sẽ đập nát toà Vô Vi cung của bọn yểu điệu mặt hao da phấn của các ngươi đó.
Nghe câu nói của Tửu đà quỷ Huệ Căn, đủ biết lão chẳng có chút khách khí gì đối với cung nữ Vô Vi cung, nếu không muốn nói là còn có ác cảm với toà Vô Vi cung này.
Tất cả cung nữ Vô Vi cung không ai trả lời Tử đà quỷ Huệ Căn mà chỉ dồn nhãn quang rừng rực căm phẫn chiếu vào lão.
Thấy các cung nữ dõi mắt nhìn mìn, Tửu đà quỷ Huệ Căn gắt giọng quát:
- Bọn mặt hao da phấn của các ngươi có nghe bổn tiên nói không mà cứ đứng trơ ra như bụt thế?
Tửu đà quỷ vừa nói dứt câu thì ngay lập tức hai cung nữ vậnhồng y lướt đến lão. Cả hai đồng loạt dựng ngọc thủ vỗ thẳng vào thể pháp của Tửu đà quỷ.

Đối phó với hai đạo nhu kình của hai nàng cung nữ, Tửu đà quỷ Huệ Căn chẳng có vẻ gì lo lắng hay khẩn trương, ngược lại rất dửng dưng như thể xem hai cung nữ kia như bọn múa võ Sơn Đông quay cuồng trong mắt lão. Chờ cho bốn đạo kình vỗ tới mình, Tửu đà quỷ mới khoát tay như thể đuổi bay ruồi trước mặt. Chỉ một các khoát tay của lão thôi nhưng cung đủ uy lực đẩy bật hai ả cung nữ bật ngược trở lại sau một tiếng sấp động.
- ¨m...
Hai ả cung nữ ngã dài dưới sàn gạch đại sảnh Vô Vi phái, không sao gượng dậy được.
Hừ nhạt một tiếng, Tửu đà quỷ Huệ Căn mới nói:
- Lu m các ngươi muốn bổn tiên dạy cho một bài học đây. Bổn tiên dạy các ngươi thì khó mà đứng lên nổi.
Lão vừa nói vừa toan phát động chiêu công thì Hà mẫn Trinh lước vào:
- Dừng tay...
Tửu đà quỷ rút hai tay lại, quay lại nhìn nàng. Tấm mạn che mặt của Mẫn Trinh chỉ chừa lại đôi con ngươi long lanh sáng ngời lọt vào mắt Tửu đà quỷ.
Mẫn Trinh bước đến trước mặt Tửu đà quỷ Huệ Căn. Nàng gằn giọng nói:
- Vô Vi cung không phải là chốn hoang sơ để hoà thượng làm náo loạn.
Mặt của Tửu đà quỷ nhíu lại. Lão nói:
- Hê... Nghe giọng nói này, tiên ông biết ngươi không phải là Long Thần thánh nữ. Không phải là Long Thần thánh nữ sao lại che mặt bắt chước ả chứ.
Nghe Tửu đà quỷ thốt câu này, Mẫn Trinh lộ rõ vẻ bất nhân qua ánh mắt khắt khe chiếu vào lão. Nàng gằn giọng nói:
- Tiên sư Long Thần thánh nữ không tiếp những hạng người như hoà thượng.
- Không tiếp bổn tiên à? Tiên sư của ngươi nói vậy à? Hay thật đó!
Thế ngươi biết bổn tiên là ai không mà dám thốt ra câu nói đó.
- Bổn cung không cần biết lão hoà thượng là ai! Bổn cung chỉ muốn xử giảo lão theo q ui lệ của Vô Vi cung.
- Hê... ® nha đầu này đúng là có mắt như mù. Ngay cả Tửu đà quỷ Huệ Căn mà ngươi cung đòi xử giảo theo qui lệ của Vô Vi cung.
Lão ngoáy lỗ tai.
- Nghe nha đầu nói mà bổn tiên ngứa cả lỗ tai. Thế nha đầu định xử bổn tiên như thế nào nào?
Hà Mẫn Trinh vừa nói vừa nhích bộ đến vỗ ngay lập tức hai mành lụa trong tay nàng thoát ra cắt thẳng thành hai đường. thượng vá trung công đến Tửu đà quỷ Huệ Căn.
Huệ Căn không thèm né tránh mà dựng đứng đôi bản thủ đón lấy hai mành

lụa của nàng. Lão vừa đón thằng chiêu công của Hà Mẫn Trinh vừa nói:
- Tuyệt kỹ Triểu xí phi vân của nha đầu thì bổn tiên không lạ gì đâu.
Lời nói còn đọng trên miệng lão thì đôi mành lục của Mẫn Trinh đã chạm thẳng vào đôi bản thủ của Tửu đà quỷ Huệ Căn.
- ¨m...
Công thẳng đỡ thẳng, chẳng ai chịu nhường ai, khi đôi mành lục chạm vào đôi bản thủ của Tửu đà quỷ, liền tạo ra một tiếng sấm dội làm rung chuểyn cả toà Vô Vi cung. Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh bất ngờ thối liền hai bộ. Trong khi Tửu đà quỷ Huệ Căn vẫn trụ chân một chỗ.
- Có bấy nhiêu bản linh mà cung đòi xử giảo bổn tiên.
Lão vừa nói vừa lắc vai lướt mình đến nhanh không thể tưởng. Đôi thủ pháp với một thế cầm nã thủ, vươn ra thộp ngay lấy hai màn lụa của Hà Mẫn Trinh.
Lão rống lên một tiếng thật lớn.
- A...
Cùng với tiếng rống đó, chân Tửu đà quỷ dậm mạnh xuống sàn Vô Vi cung.
- Chát...
Sàn gạch rạn nứt nham nhở khi chân Tửu đà quỷ nện xuống, đồng thời tay giật mạnh về phía sau. Hà Mẫn Trinh bị nhấc lên khỏi mạch gạnh lao về phía lão.
Nàng giật mình bởi thần lực phi thường của Tửu đà quỷ Huệ Căn.
Chưa bao giờ Hà Mẫn Trinh thấy ai có nội lực uy mãnh như Tửu đà quỷ Huệ Căn. Nàng đã dụng đến thiên cân trụy để trụ thân nhưng vẫn bị lão kéo phăng về phía lão.
Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh quá bất ngờ trước thần lực của đối phương, nhưng vẫn linh hoạt phản ứng. Vừa bị kéo về phía Tửu đà quỷ Huệ Căn liền buông luôn mành lụa và phát động chưởng công vỗ thẳng vào đầu lão.
- ¨m...
Cách linh hoạt ứng phó của nàng quả không hổ danh là cung chủ Vô Vi cung. Đâu ai có thể phản ứng nhanh hơn nàng. vừa bị động đã chuyển thành thế chủ động công kích đối phương. Nhưng bất ngờ lại tiếp bất ngờ, Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh đã dụng đến mười thành công lực phát động ra hai đạo kình đó những tưởng đâu sẽ đập nát sọ Tửu đà quỷ Huệ Căn thế mà đầu của lão vẫn trơ trơ, chẳng hề hấn gì, ngược lại hổ khẩu nàng tê rần, buốt nhói, những tưởng xương cốt bị gãy thành nhiều đoạn.
Tửu đà quỷ Huệ Căn trố mắt nhìn Hà Mẫn Trinh.
- Y... Nha đầu... ngươi khá lắm...
Hà Mẫn Trinh trụ bộ, ngơ ngẩn nhìn lão. Nàng nghi thầm:
" Lão là nười bằng xương bằng thịt hay là bằng đá nhỉ".
Ý niệm kia còn đọng trong đầu nàng thì Tửu đà quỷ Huệ Căn rống lên một

tiếng. lão dậm chên lao thẳng vào Mẫn Trinh.
Mẫn Trinh đanh mặt, gằn giọng nói:
- Lão muốn chết.
Nàng vừa nói vừa dùng đến tuyệt công "Vô vi tâm pháp". Đôi bản thủ của nàng xoay tròn tạo ra một màn ảo khí đón thẳng lấy chiêu công của Tửu đà quỷ Huệ Căn.
- ¨m...
Mẫn Trinh bị trượt dài ra sau đến bốn trượng, tấm mạng che mặt của nàng bị dư kình hất tung ra khỏi mặt để lộ chân diện. Khí huyết nhộn nhạo, mắt nẩy đom đóm tối sầm. Mẫn Trinh rùng mình, rồi oẹ ra một vòi máu.
Phía bên kia Tửu đà quỷ Huệ Căn chỉ dùng tay xua đầu mình mà chẳng có chút biểu hiện gì. lão trừng mắt nhìn Mẫn Trinh.
- Bổn tiên khá khen cho nha đầu đó. Nhưng với võ công Vô Vi tâm pháp phối hợp nội lực yếu đuối của nhà đầu thì chẳng làm gì được "Thiết đầu đà" của bổn tiên đâu. Mau qủi xuống xin bổn tiên tha mạng đi.
Mẫn Trinh rít một luồng chấn nguyên, đanh giọng nói:
- Vô Vi cung chưa hế bíêt quỳ trước ai cả. lão có bản linh thì đấn lấy mạng bổn cung.
- Lấy thì lấy chứb tiên ngại gì. Bổn tiên sẽ san bằng Vô Vi cung này, để xem Long Thần thánh nữ có chịu xuất đầu lộ diện không.
Lão vừa nói vừa dậm chân một cái, toan lao thẳng đến Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh. Mẫn Trinh cung quyết liều mạng với Tửu đà quỷ mà dồn toàn bộ công lực vào song thủ để sống chết trong chiêu này. Nếu như chuệyn đó xảy ra thì rõ ràng người phải chết chính là Mẫn Trinh. Tuy nhêin, Tửu đà quỷ chưa kịp phát Thiết đầu công thì Thiếu Hoa cùng Khắc Mạc Kha lướt vào giữa Tửu đà quỷ Huệ Căn và Mẫn Trinh.
Thiếu Hoa nói:
- Dừng tay...
Khắc mạc Kha khẽ gật đầu.
Lão nhẹ ấn tay vào vai Thếiu Hoa, thân pháp thần kỳ lướt đến ngồi vào chiếc ngai sơn son thiếp vàng của Mẫn Trinh.
Tửu đà quỷ nhìn Khắc Mạc Kha bằng ánh mắy xét nét.
Mạc Kha nói:
- Huệ Căn phá giới hoà thượng... Vô Vi phái sẵn sàng bồi tiếp lão.
Nếu như Tửu hoà thượng đánh bật lão phu ra khỏi chiếc ngai này, lão phu sẽ hạ mình bái lạy Tử hoà thượng. Và sẽ đưa lão đến gặp Long Thần thánh nữ. Bằng như ngược lại, Tửu hoà thượng đừng hối tiếc.
Tửu đà quỷ dốc bầu rượu tửu quỷ một ngụm dài rồi hỏi:
- Lão quỷ là ai mà cao ngạo như vậy?
- Vô danh nhân.

- Bổn tiên mới nghe cái tên này lần đầu.
- Đúng... Lão chỉ mới nghe lần đầu, cung là lần cuối cùng với lão.
Nhưng trước khi lão hòa thượng say ngươi thử thời vận với lão phu... Lão phu muốn biết vì sao ngươi lại đến khuấy động Vô Vi cung. Trên giang hồ chẳng còn chổ nào để hào thượng khuấy đảo à?
- Lão muốn biết ư?
Khắc Mạc Kha gật đầu:
- Bất cứ điều gì xảy ra cung phải có nguyên nhân của nó. Nên lão cần biết rõ nguyên nhân vì sao Tửu đà quỷ đến Vô Vi phái.
Tửu đà quỷ tu một ngụm dài rồi nhìn Khắc Mạc Kha nói:
- Bổn tiên đến đây để gặp Long Thần thánh nữ để đoạt hắc châu của ả. Có được không?
- Tửu hoà thượng đã có chuyển luân thần châu, sao còn muốn đoạt Hác châu của Vô Vi phái?
- Vô danh lão quỷ còn hỏi Tửu hoà thượng này nữa. Có một viên tất muốn có hai viên, có hai viên thì hẳn phải tơ tưởng đến cả xâu chuỗi chuyển luân thần châu. Ngày nay võ lâm ai cung biết Thêin Tống đã khởi phát cuộc hợp nhất chuyển luân thần chân thì bổn tiên cung bắt chước y chứ. Y làm được tất bổn tiên cung làm được, Vô diện nhân và Long Thần thánh nữ cùng bổn tiên.
Lão quệt lỗ mui như một đứa trẻ, trông vừa ngộ nghinh vừa nực cười. Quệt lỗ mui rồi, Tửu đà quỷ nói tiếp:
- Cuồng ta thì mất ngọc rồi.
Gã nheo mắt nói:
- ã... mất ngọc bởi tay một tên tiểu tử vô danh Hoàng Thiếu Hoa nào đó. Giờ chỉ còn bổn tiên có. Bổn tiên phải hợp nhất thần châu thôi.
Nếu như Long Thần thánh nữ chịu giao Hắc châu cho bổn tiên...
Gã toét miệng cười hềnh hệch rồi nói tiếp:
- Bổn tiên sẽ đi ngay, chẳng làm khó dễ gì Vô Vi cung nữa.
- Thế sao trước đây lão không thực hiện điều này?
- Hê... Bởi thập đại tà nhân đã giao ước trước. Ngọc ai người nấy giữ. Chẳng ai xúc phạm ai. Nếu người này đoạt của người kia thì những người còn lại sẽ hợp sức truy sát. Bổn tiên đâu có dám. Giờ cái lệ đó đã bị Thiên Tống phá rồi. Giờ cung chẳng còn bao nhiêu người. Cứ xem như cờ đã đến tay Tửu đà quỷ này vậy.
Khắc Mạc Kha nhìn Tửu đà quỷ Huệ Căn từ từ vuốt râu rồi nói:
- Xem chừng chuyển luân thần châu có hấp lực quá lớn nến đánh động lòng thaMẫn Trinh nơi một hoà thượng say nữa. Phàm cổ nhân có câu tham thì thâm. Lão hoà thượng sẽ có thần châu nếu đánh bật được lão phu.
- Hê... Vô danh lão quỷ nói thật đấy chứ? Đừng để cho Tửu đà quỷ này thất

vọng đấy nhé.
- Lão phu không để cho Tửu đà quỷ hòa thượng thất vọng đâu. Lão phu vốn di cung là người của Vô Vi phái...
Tửu đà quỷ dốc bầu rượu tửu quỷ tiếp một ngụm dài nữa. Lão thả bầu rược xuống, rồi nói:
- Vô danh lão quỷ làm cho ta phát nôn đó.
Lão quệt mui nói tiếp:
- Vô danh lão không phải là đối thủ của Tửu đà quỷ hoà thượng đâu. Chẳng lẽ võ công lão hơn được tuyệt học trong Tàng Kinh Các của Thiếu lâm tự sao?
- Lão hòa thượng say thử đim rồi biết võ công của lão phu như thế nào.
- Tửu đà quỷ này rất sẵn lòng thỉnh giáo võ công của Vô danh quỷ nhân.
Nói rồi Tửu đà quỷ thét lên một tiếng thật lớn. Lão dụng nagy đến tuyệt học Thiết đầu công phát chiêu công Khắc Mạc Kha. Dậm chân xuống nền gạch Vô Vi phái, Tửu đà quỷ như một mui tên lao thẳng đến Khắc Mạc Kha.
Khắc Mạc Kha vươn đôi song thủ khẳng khiuđến trước. Lão không dụng công đón thẳng đỡ thẳng lấy chiếc đầu trọcung nữ của Tửu đà quỷ mà như vừa chạm vào thì vuốt tay theo đà lao tới Huệ Căn.
Thân ảnh của Tửu đà quỷ như thể bị đôi tay khẳng khiu của Khắc Mạc Kha lái nó hướng vào cây cột đá chống toà Vô Vi cung.
- ¨m...
Đầu của Tửu đà quỷ Huệ Căn lao thẳng vào cây cột đá đó. Cây cột rạn nứt, lão bậtb ngược trở lại, té huych xuống sàn gạch. Viên chuyển luân ngậm trong miệng Tửu đà quỷ rơi ra ngoài lăn trên sàn gạch.
Khắc Mạc Kha xoay tròn hữu thủ, một hấp lực phát ra hút ngay viên chuyển luân thần châu vào tay torn gkhi Tửu đà quỷ vẫn còn ngồi bệt dưới đất, há hốc miệng với vẻ mặt ngờ nghệch ngơ ngác.
Tửu đà quỷ xoa đầu từ từ đứng lên. Lão nhìn Khắc Mạc Kha nói:
- Hê... Vô danh lão quỷ... Lão dụng công phu gì vậy chứ?
- Tửu đà quỷ hoà thượng hãy thử tiếp đi sẽ chứng nghiệm công phu võ công của lão phu.
Lão chìa viên thần châu đến trước mặt.
- Ngọc của Tửu hoa? thượng giờ đã ở trong tay lão phu. Chắc Tửu hoà thượng chẳng muốn mất nó. Đúng không nào... Không muốn mất thì Tửu đà quỷ hoà thượng phải đoạt lại. Đừng để mất một báu vật quý như thế này. Không có thần châu thứ hai dành cho lão đâu.
Thần nhãn Tửu đà quỷ long lên sòng sọc. Lão rít giọng nói:
- Vô danh lão quỷ, trả thần châu lại cho bổn tiên.
Tửu đà quỷ nói dứt câu thét lên một tiếng thật lớn, cùng với cái dậm chân lão lại dụng đến Thiết đầu công lao đến Khắc Mạc Kha. Cung như lần trước,

Khắc Mạc Kha lại dụng tuyệt công do mình chế tác ra, hướng thể pháp của Tửu đà quỷ Huệ Căn như một mui tên lao thẳng xuống sàn gạch Vô Vi cung, mà tuyệt nhiên không hề rời thân khỏi chiếc ngai bằng vàng ròng.
- ¨m...
Lần này đầu của tửu quỷ Huệ Căn lún sâu xuống sàn gạch, hai chân chổng lên trời dãy liên tục. lão rú lên một tiếng thật lớn dụng cả hai tay mới ghịt đầu ra khỏi sàn gạch. Chiếc đầu Thiết đầu công của Tửu đà quỷ Huệ Căn xuất hiện những đường răn tươm máu trông thật khủng khiếp.
Đôi thần nhãn của lão lộ hẳn ra ngoài.
Tửu đà quỷ lừng lững bước đến Khắc Mạc Kha, thều thào nói:
- Trả ngọc cho bổn tiên... Trả ngọc cho bổn tiên!
Gã vừa đi vừa nói vừa chìa tay đến trước như một gã Cái bang muốn xin lại phần thức ăn ngon bị người khác đoạt lấy.
Khắc Mạc Kha vẫn chìa viên thần châu đến trước. Lão buông tiếng thở dài rồi nói:
- Tửu đà quỷ... Ngươi trả lại mạng Hàn đệ cà Khắc muội muội cho lão phu... Lão sẽ trả ngọc cho ngươi.
Tửu đà quỷ Huệ Căn như thể không nghe lời nói của Khắc Mạc Kha mà cứ thồn thển nói:
- Trả ngọc cho ta... Trả ngọc cho ta!
lão bất ngờ dừng bước, dùng tay xoa đầu mình, rồi cười hềnh hệch trông thật ngộ nghinh. Lão xoa chiếc đầu trọc tươm màu từ những đường răng, ngơ ngác nhìn quanh. Thần quang của lão bỗng dưng thất tầhn hẳn.
Lão bất chợt vỗ tay bôm bốp.
- Ta là minh chủ võ lâm... Các ngươi là quỷ sứ phương nào?
Lão lại gãi đầu, rồi chặt lưỡi đảo mắt nhìn quanh. Bất ngờ lão rú lên:
- Ôi... đầu ta đau quá... đau quá... ta sợ lắm... Ta sợ lắm.
Tửu đà quỷ Huệ Căn ôm đầu vụt lao ra khỏi cửa Vô Vi cung.
Khắc Mạc Kha nhìn theo Tửu đà quỷ buôn gmột tiếng thở dài.
Thiếu Hoa cung như Khắc Mạc Kha bất gíac lắc đầu thầm nghi:
"Tửu đà quỷ Huệ Căn chẳng còn là Tửu đà quỷ Huệ Căn. Lão đã trở thành một con người khác, một con người chỉ có thân xác mà không có thần thức:.
Chàng nhìn lại Khắc Mạc Kha.
Khắc Mạc Kha ngoặt Thiếu Hoa.
Chàng bước đến bên lão.
- Thúc thúc...
Khắc Mạc Kha đưa chuyển luân thần châu của Tửu đà quỷ vào tay chàng.
- Vật hồi cố chủ. Hãy giữ lấy!
Tửu đà quỷ cầm lấy viên thần châu.
Khắc Mạc Kha nói:

- Đưa thúc thúc đến Long đàm.
- Thúc thúc...
- Đừng cãi lại ý trời.
Thiếu Hoa khẽ gật đầu, rồi ghé lưng vào cõng Khắc Mạc Kha. Chàng đưa Khắc Mạc Kha quay lại Long đàm.
Hà Mẫn Trinh bước đến trước hòn giả sơn Long đàm hành lễ rồi nói:
- Tiên sư! Thiếu Hoa công tử đã quay về.
Chiếc đầu rồng từ từ dịch chuyển mở ra lối vào Long đàm.
Thiếu Hoa toan bước vào Long đàm thì Khắc Mạc Kha cản lại.
- Để thúc thúc vào được rồi.
Thiếu Hoa lưỡng lự.
- Thúc thúc... Long Thần thánh nữ...
Khắc Mạc Kha gằn giọng nói:
- Long Thần thánh nữ Mộc Bảo Châu đã truyền nội lực cho hiền điệt rồi, giờ đâu còn là đối thủ của ta. Ngươi đừng lo.
Thiếu Hoa đặt Khắc Mạc Kha xuống trước đầu rồng. Lão nhìn lại Thiếu Hoa.
- Phải hợp nhất xâu chuỗi chuyển luân thần châu!
- Thiếu Hoa sẽ làm được điều đó.
Khắc Mạc Kha khẽ gật đầu, vuốt râu mỉm cười nhìn chàng. Ánh mắt của lão chan chứa tình và ngập một nỗi buồn mênh mông khó tả. Lão chỏi tay xuống đất, lắc vai, thân pháp là đà lướt vào trong Long đàm.
Thiếu Hoa lo lắng nhìn theo Khắc Mạc Kha cho đến khi đầu rồng bằng đá sụp xuống.
Chàng buông tiếng thở dài quay sang nói với Mẫn Trinh.
- Mẫn Trinh... Long Thần thánh nữ sẽ xử thúc thúc của Thiếu Hoa như thế nào?
Mẫn Trinh lắc đầu.
- Muội cung không biết.
Hai người cùng hướng mắt nhìn về Long đàm. Tim Thiếu Hoa đập rộn trong lồng ngực. Chàng lo lắng một điều gì đó sắp xảy ra nhưng không sao giải thích được nỗi lo lắng của mình.
Từ chiếc trụ đá, ánh hào quang phát lên. Cùng với ánh hào quang đó là hai viên huyết châu và hắc châu xuất hiện.
Thiếu Hoa bước đến cầm lấy hai viên huyết châu và hắc châu. Mẫn Trinh nói:
- Thiếu Hoa huynh... Tiên sư đã tiếp nhận sự thành công của huynh.
Sắc diện Thiếu Hoa tái nhợt:
- Như vậy... thúc thúc đã...
Thiếu Hoa chưa kịp nói hết câu thì cả khối đầu rồng Long đàm khổng lồ

phát ra những âm thanh ì ì. Thiếu Hoa và Mẫn Trinh còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì khối đầu rồng kia từ từ sụp xuống.
Hai người lùi hẳn lại bốn trượng.
Cát bụi mù mịt sau những âm thanh như có cơn địa chấn, rồi tất cả trở lại bình thường, Long đàm giờ đây chẳng khác nào một hầm mộ đá khổng lồ trong mắt Thiếu Hoa và Mẫn Trinh.
Thiếu Hoa buột miệng nói:
- Khắc thúc thúc.
Mẫn Trinh thì gọi tên Long Thần thánh nữ.
- Tiên sư.
Hai người như cùng một ý niệm, mà quỷ xuống trước hầm mộ đó.
Cả hai cùng hướng về phía nấm mồ đá. Cả hai cùng hành lễ. Vầng nhật quang từ từ chìm xuống cuối đường chân trời.
Thiếu Hoa nghi thầm:
"Sống không trọn tình, nhưng khi chết thúc thúc lại có chung một nấm mồ với người thúc thúc yêu và thương".
Hai người quỷ như thế cho đến khi màn đêm trùm xuống họ.
Cả hai như thể nghe tiếng thầm thì từ trong nấm mồ đá vọn gđến thính nhi họ. Bất giác Thiếu Hoa nhìn sang Mẫn Trinh.
- Mẫn Trinh.
- Thiếu Hoa huynh.
Chàng nắm lấy tay nàng.
Mẫn Trinh rút tay lại ngay.
Thái độ của nàng khiến Thiếu Hoa sững sờ.
- Nàng...
Mẫn Trinh nghiêm giọng nói:
- Mẫn Trinh đã hiểu ra chữ tình như thế nào rồi. Mẫn Trinh đã cảm nhân chữ tình, nếu không muốn nói Mẫn Trinh yêu huynh... Nhưng...
Mẫn Trinh không thể tiếp nhận chữ tình của huynh được. Mẫn Trinh không thể cho chữ tình trong mình làm hoen ố những giới quy của tiên sư để lại.
Nàng từ từ đứng lên. Không biết vô tình hay có chủ đích mà tay Mẫn Trinh đặt vào hai cánh môi của nàng. Nàng nhìn Thiếu Hoa nghen ngào nói:
- Mẫn Trinh sẽ diện bích tạ tội với tiên sư. Huynh đi đi.
- Mẫn Trinh... Chẳng lẽ nàng.
Mẫn Trinh nghiêm giọng khe khắt nói:
- Nấm mồ của tiên sư là giáo huấn đối với Mẫn Trinh. Công tử đi đi.
Nàng quay lưng lại với Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài. Chàng toan mở miệng nói, nhưng Mẫn Trinh đã lên tiếng trước.
- Công tử đừng bắt Mẫn Trinh chiếu theo qui giới Vô Vi phái mà hành xử

người.
Giọng nói của nàng vừa trang trọng vừa nghiêm khắc đến lạnh lùng.
Thiếu Hoa chỉ còn biết nhìn nàng mà không nói được lời nào.
Chàng miễn cưỡng ôm quyền nói:
- Cung chủ bảo trọng.
Nàng không đáp lời chàng.
Buông tiếp tiếng thở dài nữa, Thiếu Hoa hy vọng Mẫn Trinh sẽ quay lại, nhưng nàng vẫn đứng như pho tượng bất động dõi mắt nhìn vào bóng đêm.
Thiếu Hoa thở hắt ra một tiếng rồi thả bước đi chầm chậm.
Mẫn Trinh từ từ quay lại nhìn theo Thiếu Hoa. Trên khóe mắt nàng vẫn còn đọng hai hàng lệ, tay thì bụm lấy miệng để không trào ra tiếng nấc nghẹn ngào.
Khi nhân dạng Thiếu Hoa đã chìm vào bóng tối mất hút, nàng mới bật khóc thành tiếng. Nàng vừa khóc vừa nói:
- Thiếu Hoa... Mẫn Trinh yêu huynh... Mẫn Trinh yêu huynh nhiều lắm. Mẫn Trinh sẽ không bao giờ quên được huynh đâu... Kiếp này Mẫn Trinh và huynh có duyên nhưng không có tình... có nợ... Nếu có duyên nợ... Kiếp sau Mẫn Trinh và huynh sẽ gặp lại.
Nàng nấc nghẹn:
- Muội yêu huynh.
Nàng nói rồi từ từ khuỵu hai chân ngồi xuống sàn đá.
Mẫn Trinh tiếp tục khóc. Nàng khóc với tất cả nỗi đau ray rứt khi vừa bắt được chữ tình thì chữ tình đó đã vội quay lưng với nàng. Không phải Thiếu Hoa quay lưng mà chính nàng là kẻ chối bỏ tình yêu đó.
Khóc một lúc thật lâu, Mẫn Trinh nhìn lại nấm mộ đá khổng lồ.
Nàng quì lên thành kính nói:
- Sư nương... Mẫn Trinh sẽ giữ trọn giáo quy mà sư nương đã để lại cho Vô Vi phái.
Mã Trân Trân bất ngờ từ trong bóng tối bước ra.
- Ngươi đã biết đau khổ vì chữ tình rồi à?
Nghe giọng nói của Trân Trân, Mẫn Trinh quay ngoắt lại. Nàng vừa đứng lên thì đã bị Mã Trân Trân cách không điểm vào tịnh huyệt.
Mẫn Trinh buột miệng thốt:
- Trân Trân...
Trân Trân phá lên cười khanh khách. Tiến gcười của Uyên Ương hồ điệp khiến Mẫn Trinh phải rùng mình. Nàng rùng mình khôn gphải vì sợ hãi cái chết sẽ đến với mình, mà vì tràng tiếu ngạo của Mã Trân Trân toát ra cái chất dâm ô đến cực độ.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 51

Vô Tướng Tâm Pháp

- Cho ta ăn với?. Cho ta ăn với?

- Tửu đà quỷ Huệ Căn vừa nói vừa chồm đến chực vơ lấy mớ thức ăn để trên bàn.Nhưng gữ hán nhân có bộ mặt thỏn ,cằm nhọn đã kịp gạt tay Tửu đà quỷ ra.

? Gã đứng sững lên quát Huệ Căn Tửu đà quỷ.

- Tên hoà thượng thúi này.

Cùng với lời nói đó, gã thẳng chân đạp cho Tửu đà quỷ một cước ngay ngực.

- Bốp?

Tửu đà quỷ Huệ Căn ngã nhào xuống đất.Tửu đà quỷ không ngồI lên mà giãy giụa,la hét.

- ® nha đầu này đánh ta? ả đánh ta.

Y đập tay xuống sàn tiểu điếm tru tréo như một đứa trẻ.Vừa tru tréo Tửu đà quỷ vừa khóc chẳng khác nào một đứa trẻ nít vòi ăn nhưng lại không được ăn.

- Ta muốn ăn?Ta muốn ăn.

Tửu đà quỷ ngồi lên giãy hai chân, đập tay vào đầu.

- Nó đánh ta nè?

Y nghiêng đầu nhìn gã hán nhân thều thào,giận lẫy.

- Cho ta ăn đi?Ta đói lắm nè.

Gã hán nhân cau mày.

- Đúng là hoà thượng điên,không biết nhục là gì.

Y xua tay.

- Đi đi , đừng làm rộ ta nữa.

Mặc cho gã nói.Tửu đà quỷ vẫn vương ngườI lên thộp lấy đĩa thức ăn.

Gã hán nhân cau mày gắt giọng nói:

- Ta chặt tay tên hoà thượng này vậy.

Hắn vừa nói vừa lòn tay ra sau lưng toan rút kiếm thì ai đó giữ tay hắn lại.Gã hán nhân từ từ nhìn lại.Lọt vào hai con ngươi của hắn là một tráng niên anh tuấn,khôi khô.

Thiếu Hoa nói:

- Các hạ cần gì phải làm như vậy. Đại hoà thượng đây hắn vì nghiệp báo nên mớI loạn thần,mất trí.Các hạ không cho ngườI một miếng ăn thì thôi ,cần gì phải chặt tay vị hoà thượng.

Thiếu Hoa nói rồi gạt tay gã hán nhân.Chàng bước đến bên cuối xuống nói với Tửu đà quỷ Huệ Căn.

- Đại sư đói hả?Hãy đứng lên cùng ăn với vãn bối.

- Tửu đà quỷ Huệ Căn nghiêng đầu nhìn chàng.

- Thiếu Hoa điểm nụ cười khích lệ nhìn lão.Chẳng biết nụ cười mỉm của chàng tác động thế nào đến Tửu đà quỷ mà lão nắm tay chàng rồi từ từ đứng lên.

- Lão toét miệng cười hềnh hệch,rồi dùng tay xoa chiếc đầu trọc.

- Ún he.

Thiếu Hoa gật đầu.

- Vãn bối mời đại sư.

Chàng dẫn Tửu đà quỷ Huệ Căn đến chiếc bàn trong goá rồi gọi tiểu nhị bưng ra một tô mì.Thiếu Hoa nhìn Tửu đà quỷ Huệ Căn nghĩ thầm :

"Đâu ai có thể ngờ một cao thủ thượng thừa của Phật gia cuối cùng lại bị như thế này.Đến ngay cả một miếng ăn cũng không thể tìm được".

Nghĩ như thế,bất giác Thiếu Hoa buông tiếng thở dài thương cảm cho Tửu đà quỷ Huệ Căn.Ý niệm về hận thù,về oan nghiệp mà Huệ Căn đã gieo đến cho chàng bất giác vỡ tan trong tâm tưởng của Thiếu Hoa.

Gã tiểu nhị vừa đặt tô mì xuống trước mặt Tửu đà quỷ,lão buông ngay tô mì còn bốc khói trút ngay vào miệng.Nước và mì đổ tháo ra trang phục của lão.

Tửu đà quỷ xuýt xoa bởi cái nóng làm rát cả miệng.

Cách ăn của Tửu đà quỷ khiến những thực khách phải doi mắt nhìn lão.

Thiếu Hoa lắc đầu.Chàng nói với Tửu đà quỷ Huệ Căn.

- Lão đại sư.Không phải ăn như vậy đâu.

Không màng tới lời nói của Thiếu Hoa , Tửu đà quỷ Huệ Căn trút hết phần mì trong tô còn lại vào miệng,rồi dặt tô xuống bàn.Lão dùng hai ống tay áo tăng bào cáu bẩn chùi miệng mình.Lão nhìn Thiếu Hoa ,the lưỡi liếm mép nói:

- Ún nữa nhe.

Thiếu Hoa gật đầu nói:

- Tôn giáo cứ ăn.Nhưng hãy ăn từ từ,không ai bắt tôn giá phải ăn như vậy đâu.

Thiếu Hoa gọi tiếp tô mì thứ hai,rồi cầm lấy đũa đặt vào tay Tửu đà quỷ Huệ Căn.Chàng nói:

- Tôn giá gắp từng gắp mà ăn,đừng trút cả tô vào miệng mình mà bị phỏng rát nữa đó.

Tửu đà quỷ cầm đũa.Lão nhìn tô mì rồi gắp lấy một cọng đưa lên mặt.Lão

nhìn cọng mì nói:

- ® nha đầu này dài thòng,kỳ cục quá.

Nghe lão thốt ra câu này , Thiếu Hoa chỉ còn biết lắt đầu, gượng cười.Chàng nhìn lão nhủ thầm :" Tửu đà quỷ đang nghĩ gì nhỉ?" Tửu đà quỷ Huệ Căn lỏ mắt nhìn cọng mì như nhìn kẻ thù của mình.Thiếu Hoa từ tốn nói:

- Đại sư ăn đi.

Lão bất ngờ thả cọng xuống bàn,đặt đũa lên tô mì nhìn Thiếu Hoa nói :

- Ta ăn nhưng ngươi đừng đánh ta nhe. Đầu ta nhức lắm?Ngươi đánh ta chết đó.

- Thiếu Hoa sẽ không đánh,không làm hại tôn giá đâu.

Chàng vừa nói nói dứt câu thì có hai đạo sĩ Võ đang phái bước vào. Cả hai đứng ngay ngưỡng cửa tửu điếm chỉ Tửu đà quỷ Huệ Căn.

- Lão kìa.

Cả hai vị đạo sĩ đồng loạt rút trường kiếm.

Thấy hai vị đạo sĩ vừa xuất hiện đã rút trường kiếm ,thực khách trong tửu điếm đồng loạt đứng lên.Thiếu Hoa cũng nhìn về phía hai vị đạo sĩ đó.

Thực khách trong tửu điếm vội vã rời ngay khỏi tửu điếm để tránh chuyện can qua.Chờ mọi người ra hết rồi hai vị đạo sĩ mới bước đến bàn Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa đứng lên ôm quyền nói:

- Vãng bối tham kiến nhị vị đạo trưởng.

Hai vị đạo sĩ nhìn chàng,một người gắt giọng nói:

- Công tử...Công tử hãy đứng qua bên.

- Có chuyện gì khiến nhị vị đạo trưởng phẫn nộ như vậy?

Vị đạo sĩ thứ hai chỉ Tửu đà quỷ.

- Bần đạo đi tìm tên hoà thượng thúi này.

Hừ nhạt một tiếng,y nói tiếp:

- Gã hoà thượng thúi này đã xâm nhập Võ Đang phái,giết một lúc hai mươi

đồng đạo Võ Đang,sau đó đoạt Thái Cực kiếm phổ xé rồi bỏ đi.Chúng bần đạo phải đưa lão về Võ Đang phái hành xử theo công đạo.

Thiếu Hoa khẽ gật đầu.

- Hoá ra là như vậy.Nhưng nhị vị đạo trưởng biết hiện thời Tửu đà quỷ như thế nào không?

- Bần đạo Thanh Tịnh nghe nói hắn đã phát cuồng.Có đúng như vậy không?

Thiếu Hoa gật đầu.

- Nhị vị đạo trưởng nhìn xem,Tử đà quỷ Huệ Căn thành người như thế nào.Đúng là người đã phát cuồng rồi a.Tửu đà quỷ không còn là Tửu đà quỷ hôm nào nữa.Người đã chấp nhận chịu trả nghiệp quả do người tạo lập ra.

Chàng ôm quyền xá,từ tốn nói:

- Vãng bối thay Tửu đà quỷ hoà thượng xin nhị vị đạo trưởng hãy mở lòng hải hà,bỏ qua tất cả những gì mà Tửu đà quỷ đã gieo.

Thanh Tịnh đạo trưởng và Thanh Hư đạo trưởng nhìn Thiếu Hoa.

Thanh Tịnh nói:

- Công tử là gì của Tửu đà quỷ Huệ Căn?

- Vãn bối không là gì cả.

- Không là gì cả?

Thanh Hư nói rồi nhìn qua Thanh Tịnh.Thanh Hư lại nhìn Thiếu Hoa.

- Công tử biết Tửu đà quỷ Huệ Căn tội lỗi tày trời với Võ Đang chứ.

- Tất nhiên vãn bối biết tội lỗi của Tửu đà quỷ gieo ra không phải là ít.

Thanh Tịnh vuốt râu nói:

- Công tử biết sao còn cưu mang tên hoà thượng thúi này làm gì.

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài nói:

- Nếu vãng bối là người ích kỷ thì đã tự tay giết Tửu đà quỷ nhưng vãn bối không làm điều đó.Bởi lẽ nghiệp của Tửu đà quỷ đã thành sự thật.Tửu đà quỷ đã bị cuồng tâm,mong nhị vị đạo trưởng để cho Huệ Căn thanh thản

trong những ngày còn lại.

Thanh Hư nhìn Thiếu Hoa nói:

- Thôi được...tên hoà thượng thúi này dù sao cũng là phế nhân vô dụng.Theo lời công tử đã nói chúng bần đạo sẽ bỏ qua cho lão.Nhưng chúng bần đạo phải lấy báu vật của lão hoà thượng đây.

Đôi chân mày Thiếu Hoa nheo lại.Chàng ôn nhu nói:

- Nhị vị muốn nói đến viên chuyển luân thần châu của Tửu đà quỷ hoà thượng?

Thanh Tịnh gật đầu.Lão nhìn thẳng vào mặt chàng.

- Công tử đây cũng biết đến chuyển luân thần châu của Túy hoà thượng ư?

Thiếu Hoa gật đầu ôn nhu đáp lời :

- Vãng bối đang giữ viên chuyển luân thần châu đó.

Thanh Hư nhìn chàng vuốt râu nói:

- Nếu như công tử giữ viên chuyển luân thần châu của hoà thượng thúi thì hãy giao nó lại cho bần đạo.

Thiếu Hoa gượng cười nói:

- Đạo trưởng có thể cho vãn bối biết lý do gì vãng bối lại phải giao viên chuyển luân thần châu cho đạo trưởng?

Thanh Hư nghiêm giọng nói:

- Tên hoà thượng thúi này đã giết hai mươi đạo sĩ Võ Đang,xé Thái cực kiếm. Để chuộc lại cái tội hắn với Võ Đang,thì buộc hắn phải giao lại chuyển luân thần châu.

Thanh Tịnh chen vào.

- Nếu công tử giữ viên ngọc chuyển luân kia,và mở lời xin cho Tửu đà quỷ...Công tử hãy lấy vật chuộc mạng cho người.

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nhị vị đạo trưởng biết những viên chuyển luân thần châu thường mang đến

đại hoa. cho người giữ nó chứ?Phi Yến trang chủ,Tử Vong Cốc chủ nhân,Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính,Tuệ Giác đại lão hoà thượng và mới đây nhất là Vô Vi long thần thánh nữ.Tất cả đều đã mạng vong vì những viên chuyển luân thần châu.Nhị vị đạo trưởng không ngại khi giữ chuyển luân thần châu ,không sợ kiếp họa đến với Võ Đang phái à?

Thanh Tịnh nói:

- Công tử đừng lo,Võ Đang có cách để đối phó với những ai muốn đoạt thần châu.

Thiếu Hoa lắc đầu.

- Tại hạ muốn biết sao Võ Đang phái lại quan tâm tới chuyển luân thần châu.

Thanh Hư nheo mày nhìn Thiếu Hoa gắt giọng nói:

- Không cần hỏi nhiều...Nếu như công tử đây muốn chuộc mạng cho Tửu đà quỷ thì phải giao viên thần châu kia cho chúng ta.

Thiếu Hoa lắc đầu.

- Rất tiếc,tại hạ không thể giao viên chuyển luân thần châu của Tửu đà quỷ hoà thượng cho nhị vị trưởng lão được.Bởi vì chuyển luân thần châu không thuộc về Võ Đang,và cũng không thuộc về Tửu đà quỷ.

- Vậy nó thuộc về ai?

Thiếu Hoa nhìn Thanh Tịnh và Thanh Hư,nghiêm giọng nói:

- Nó thuộc về Hoàng Thiếu Hoa.

Thanh Tịnh đạo trưởng cau mày.

- Hoàng Thiếu Hoa...Phải chăng công tử đây là Dị kiếm khách?

- Thiên hạ gắn cho Thiếu Hoa ngoại danh đó.

Thanh Hư nói:

- Thảo nào ngươi lại khăng khăng đòi giữ lại mạng cho tên hoà thượng thúi này.

Y nhìn lại Thanh Tịnh đạo trưởng.

- Thanh Tịnh sư huynh,chẳng cần nói nhiều nữa...Thanh Hư biết phải làm gì rồi.

Thanh Tịnh nghiêm mặt nhìn thiếu Hoa nói:

- Thiếu Hoa các hạ...Một lần nữa bần đạo hỏi công tử...Công tử muốn giữ lại mạng của Tửu đà quỷ hay viên chuyển luân kia?

- Tại hạ muốn giữ cả hai.

- Giờ bần đạo mới biết.

Lời còn đọng trên miệng của Thanh tịnh đạo trưởng thì Thanh Hư bất ngờ phóng trường kiếm đâm vào yết hầu Thiếu Hoa. Thanh Hư đạo trưởng tập kích bất ngờ, hi vọng Thiếu Hoa không kịp trở tay. Nhưng mọi dự kiến không như ý tưởng của lão. Bằng một động tác cực kỳ mềm mại và chuẩn xác, hữu thủ Thiếu Hoa vươn ra nhanh không thể tưởng. Hữu thủ của chàng vừa chạm vào hổ khẩu cầm kiếm của Thanh Hư, đã lái chiếu kiếm của đối phương đâm xuống mặt bàn.

- Phập...

Thanh Hư đạo trưởng chới với không trụ vững được khi công thụt đối phương. Thanh Tịnh đạo trưởng vội vã xuất chiêu vì sợ Thiếu Hoa nhân cơ hội đó mà lấy mạng Thanh Hư. Kiếm của lão đâm vào đan điền chàng. Thêm một lần nữa ngoài sức tưởng tượng của Thanh Tịnh, lưỡi kiếm củ lão sắp trúng đích thì như thể có ai đó kéo lưỡi kiếm chệch hướng điểm vào lưỡi kiếm của Thanh Hư.

- Keng...

Hai vị đạo sĩ Võ Đang gần chư sững sờ trước sự biến hoá không sao lường hết đó thì ảnh dị kiếm chớp lên, chém xả vào đôi kiếm của Thanh Tịnh và Thanh Hư.

- Chát...

Uy lực của chiêu do Thiếu Hoa phát ra , khiến cho hổ khẩu của Thanh Tịnh

đạo sĩ lẫn Thanh Hư đạo sĩ nhăn mặt, thốt lên:

- ?i chà..

Cùng với tiếng thốt đó, cả hai bất giác buông đốc kiếm ôm hổ khẩu lùi lại. Họ chưa kịp trụ thân thì mũi dị kiếm của Thiếu Hoa đã điểm tới ngay trước mặt hai người chỉ cách đúng một đốt tay. Thanh Hư lẫn Thanh Tịnh nhìn mũi dị kiếm quái gở mà bất giác rùng mình, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm mặt.

Thiếu Hoa nói.

- Chuyển luân thần châu là của Thiếu Lâmm, Võ Đang phái hãy quên những viên chuyển luân thần châu đó đi.

Thanh Tịnh và Thanh Hư cứ nghệch mặt ra nhìn Thiếu Hoa. Cổ họng hai người như thể có khối than hồng nóng đỏ chẹn ngang không sao thốt đượ thành lời.

Không nghe Thanh Tịnh và Thanh Hư đáp lời mình, Thiếu Hoa gằn giọng nói:

- Nhị vị đạo trưởng có nghe Thiếu Hoa nói chứ?

Thanh Tịnh và Thanh Hư cùng gật đầu, Thiếu Hoa rút kiếm lại , chậm rãi nói:

.Nhị vị đạo trưởng đi đi... hãy để cho Tửu đà quỷ trả nợ trong kiếp cuồng nhân.

Thanh Tịnh và Thanh Hư nhặt lấy kiếm. Cả hai nhìn chàng nhưng không nói lời nào. Thanh Tịnh miễn cưỡng nói:

- Bần đạo hẹn gặp lại công tử.

Thiếu Hoa nhìn Thanh Tịnh và Thanh Hư , trang trọng nói:

- Đã giao kiếm , vãn bối không tiễn chân nhị vị đạo trưởng. Miễn thứ cho Hoàng Thiếu Hoa.

Thanh Tịnh và Thanh Hư lườm chàng rồi mới quay bước đi ra cửa tửu điếm. Thiếu Hoa buông tiếng thở dài nhìn lại Tửu đà quỷ. Lão đang gắp một cọng

mì đưa lên trước mắt nhìn một cách chăm chú như cọng mì là báu vật của lão vậy.

Thiếu Hoa nhìn lão nghĩ thầm :

?Với trạng thái như thế này, Tửu đà quỷ chắc khó mà giữ đựơc mạng mình trong giới võ lâm giang hồ?.

Ý niệm đó còn đọng trong đầu chàng thì tiếng Phật hiệu cất lên ngoài cửa tửu điếm.

- A di đà phật.

Thiếu Hoa nhìn ra ngoài cửa. Đứng ngay ngưỡng cửa tửu điếm là một vị cao tăng Thiếu Lâm, với dụng diện phương phi và tinh anh.

Thiếu Hoa nhìn vị cao tăng Thiếu Lâm nghĩ thầm:

? Vị cao tăng này chắc lại đến đòi chuyển luân thần châu ?.

Vị cao tăng đến trước mặt Thiếu Hoa, chắp tay xá chàng.

- A di đà phật, bần tăng là Pháp Thiện, người của Thiếu Lâm Tự.

Thiếu Hoa ôm quyền đáp trả rồi nói:

- Tại hạ là Hoàng Thiếu Hoa, người đang giữ viên chuyển luân thần châu của tửu đà quỷ hoà thượng. Nếu như đại sư muốn đoạt viên thần châu đó thì hãy tính với Thiếu Hoa.

- A di đà phật... Thí chủ đừng hiểu lầm bần tăng..Những gì thí chủ đã làm với Thanh Tịnh đạo trưởng và Thanh Hư đạo trưởng bần tăng đã chứng kiến tất cả.

Thiếu Hoa cướp lời Pháp Thiện đại sư.

- Đại sư đã thấy tất cả vậy đại sư định làm gì Thiếu Hoa và tửu đà quỷ?

- A di đà phật... bần tăng vào đây trước là thành tâm thỉnh ý đa tạ thí chủ đã cưu mang lão sư đệ Bất Giới Huệ Căn. Thứ hai bần tăng mong thí chủ cho bần tăng được đưa Huệ Căn về Thiếu Lâm tự để y tịnh tâm sám hối, gột rửa cát bụi đã bám víu vào tấm tăng bào Phật gia.

Thiếu Hoa thở phào một tiếng.

- Đại sư miễn thứ cho vãn bối - Thí chủ đại lượng từ bi tha cho Tửu đà quỷ Tuệ Căn, phật tâm của Thiếu Hiệp cao vời vợi, bần tăng cảm kích vô cùng.

Chắp tay niệm Phật hiệu, Pháp Thiện đại sư nói tiếp:

- Có chứng kiến tận mắt, bần tăng mới biết được lòng nhân hậu bao dung của thiếu hiệp. Một lạy này bần tăng mong thiếu hiệp nhận cho.

Thiếu Hoa hoảng hốt khi thấy Pháp Thiện đại sư toan lạy mình. Chàng vội đỡ lấy vị cao tăng Thiếu Lâm.

- Đại sư xin đừng làm vậy, vãn bối đắc tội với đại sư.

- A di đà phật Thiếu Hoa nói:

- Thiếu Hoa chỉ sợ đại sư giống Thanh Tịnh và Thanh Hư đạo trưởng.

- Mong thí chủ đừng hiểu lầm bần tăng Pháp Thiện đại sư bước đến bên Tửu đà quỷ Huệ Căn, ôn nhu gọi tên lão.

- Huệ Căn sư đệ Huệ Căn đang nhìn cọng mì, từ từ quay lại. Y vừa thấy Pháp Thiện đại sư liền buông ngay đôi đũa đang cầm trên tay quỳ mọp ngay xuống. Lão dập đầu xuống trước mũi hài cỏ của Pháp Thiện khóc rống lên như một đứa con nít.

Pháp Thiện đại sư niệm phật hiệu - Sư đệ có đồng ý theo sư huynh về Thiếu Lâm Tự diện bích sám hối không?

Huệ Căn tửu đà quỷ ngẩng lên, vừa thổn thức khóc vừa gật đầu liên tục.

Pháp Thiện đỡ đầu y đứng lên rồi nói:

- Sư đệ mau đa tạ Thiếu Hoa thí chủ Tửu đà quỷ nhìn chàng Thiếu hoa khoát tay - Đại sư...không cần phải làm như vậy đâu.

- A di đà phật... Thiện tai thiện tai Pháp Thiện đại sư nhin chàng.

- Bần tăng có điều này muốn nói với thí chủ.

Thiếu Hoa ôm quyền.

- Đại sư chỉ giáo cho vãn bối.

- Chuỗi ngọc chuyển luân thần châu vồn dĩ của Phật gia. Chuỗi ngọc đó đã được Đạt Ma sư tổ chuyển lên cho tiên đế. Chuỗi ngọc chuyển luân được tiên đế xem như báu vật trân quốc, chỉ được dùng khi nào giang sơn trung nguyên gặp kiếp hung tợn, bá tính lầm than. Nếu Thiếu Hoa thiếu hiệp hợp nhất được chuỗi chuyển luân thần châu, xin hãy nhớ lấy tâm huyết của tiên đế và Đạt ma tổ sư.

Thiếu Hoa ôm quyền - Đại sư , vãn bối sẽ tâm niệm điều này.

- A di đà phật, bần tăng xin cáo từ.

Thiếu Hoa tiễn Pháp Thiện đại sư cùng Tửu đà quỷ Huệ Căn ra đến tửu điếm.. Pháp Thiện đại sư nắm tay Tửu đà quỷ.

Thiếu Hoa trố mắt nhìn khi thấy Pháp Thiện đại sư chẳng hề nhích động cước pháp nhưng thân ảnh của người dìu theo Tửu đà quỷ cứ băng băng lướt trên mặt đất. Thoáng cái đã mất hút chẳng để lại dấu vết gì.

Thiếu Hoa toan quay trở vào tửu điếm thì thấy một mảnh cà sa là đà như cánh diều bay đến, chàng như chẳng thấy bóng Pháp Thiện đại sư đâu.

Thiếu Hoa đón lấy mảnh cà sa đó.

Chàng mở tấm cà sa ra. Dòng chữ triện chân phương đập vào mắt chàng:?Vô tướng tâm pháp ?

Thiếu Ho nhìn hướng Pháp Thiện và Tửu đà quỷ vừa đi nhẩm nói:

- Pháp Thiện đại sư để lại bí kíp võ công của Phật môn cho mình.

Chàng mỉm cười rồi cất mảnh cà sa vào áo ngực

Cổ Long

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 52

Đối Mặt

Tòa hắc lầu vắng lặng như tờ. Một sự vắng lặng không mang tính bình yên êm ả mà phảng phất trong đó sự khủng bố ẩn tàng. Như Băng và Thiên Tống đứng trước cửa tòa hắc lâu. Cánh cửa tòa lầu đóng im ỉm như thể một lời cảnh báo đối với những ai muốn xông vào nó.

Như Băng nhìn sang Thiên Tống.

Bộ mặt lạnh lùng và chai lì của Thiên Tống chẳng biểu lộ một chút cảm xúc nào. Bộ mặt của y như thể trét một lớp sáp khiến nó mất đi hẳn cái thần vốn có của một con người, mà chỉ còn lại sắc na chai lì của một xác chết thì đúng hơn.

Như Băng thở ra từ từ rồi nói:

- Thiên Tống, huynh đã sẵn sàng chưa ?

Thiên Tống gật đầu.

Như Băng bước đến đặt tay vào hai cánh cửa tòa hắc lầu. Nàng nghiêm mặt rồi phát tác chưởng kình. Dưới uy lực chưởng kình do Như Băng tạo ra, hai cánh cửa tòa hắc lầu từ từ dịch chuyển cùng với những âm thanh ken két. Ánh sáng từ bên ngoài không đủ xua đi bóng tối âm u trong tòa hắc lầu.

Bóng tối vẫn hoàn bóng tối. Như Băng nhìn lại Thiên Tống.

- Chúng ta vào !

Thiên Tống cầm thanh Huyết Kiếm hướng mũi kiếm xuống đất. Y chậm rãi bước vào tòa hắc lầu. Theo sau y là Như Băng. Nàng cũng vận công phòng bị bất trắc. Bóng tối trong tòa hắc lầu phả ra khiến Như Băng cảm thấy rờn rợn.

- Cạch !

Sau âm thanh khô khốc đó, một cánh cửa bí mật thứ hai từ trên sập thẳng xuống che hẳn cửa chính lại. Bóng tối bao trùm lên tất cả. Như Băng không thấy được Thiên Tống đâu nữa. Quanh nàng chỉ có bóng tối và bóng tối. Nàng rùng mình với màu đen u tối và lạnh lẽo đó.

Như Băng rít một luồng chân khí. Hơi lạnh ẩm ướt trong tòa hắc lâu làm căng lồng ngực của nàng. Luồng chân khí đó không làm nàng bình tâm mà như càng tạo ra trong nàng thứ cảm giác gai buốt cả xương sống.

Như Băng gằn giọng nói:

- Vô Diện nhân ! Xuất đầu lộ diện đi !

Một tiếng động khẽ, như có cánh tay người nào đó chạm đến người nàng. Một âm thanh xé gió cắt ngay qua bên phải Như Băng. Như Băng cảm nhận rõ mồn một sát kiếm vừa lướt sạt qua hông mình. Cùng với cảm nhận đó là cảm giác âm ấm thấm vào da thịt nàng.

Như Băng nói:

- Thiên Tống !

Giọng nói của Thiên Tống cất lện ngay trước mặt nàng.

- Thiên Tống đã giết hắn rồi !

Thiên Tống vừa nói dứt câu, thì lỗ tai bên trái của y khẽ giật nhẹ một cái. Cùng với cái giật nhẹ của lỗ tai, y đâm thẳng mũi kiếm đến trước mặt. Thêm một xác người nữa đổ gục xuống ngay trước mũi giày của Thiên

Tống.

Một giọng nói ồm ồm cất lên:

- Đúng là thần kiếm có một không hai ! Không thấy đối thủ nhưng kiếm vẫn chuẩn đích, bổn nhân phải khâm phục kiếm chiêu của Trương Thiên Tống đó ! Nhưng rất tiếc kiếm của Trương hiệp chỉ có thể giết được những chiếc bóng của Vô Diện nhân, mà chẳng bao giờ chém được đến bổn nhân !

Thiên Tống từ từ nâng kiếm qua khỏi đầu.

Giọng nói trầm trầm kia lại cất lên:

- Bổn nhân thấy Trương hiệp chứ Trương hiệp nào nhìn thấy được bổn nhân !

Lời nói trầm trầm của Vô Diện nhân vừa dứt thì Thiên Tống bất ngờ quay người nửa vòng. Thanh Huyết Kiếm chém xả vào không khí. Một đạo kiếm khí đỏ ối cắt ra nhanh không thể tưởng hướng vào nơi bóng tối.

- Chát !

Sự im lặng nhanh chóng bao trùm lên chẳng còn nghe tiếng động tịnh gì nữa. Sự im lặng đó thật nặng nề và tiềm ẩn sự khủng bố rờn rợn.

Như Băng thở phào rồi nói:

- Thiên Tống, huynh đã giết được Vô Diện nhân ?

Thiên Tống im lặng. Thính nhĩ của y thỉnh thoảng lại giật nhẹ một cái như thể muốn nghe tất cả mọi âm thanh phát ra từ màn bóng tối bao bọc quanh hai người.

Chẳng có một tiếng động nào phát ra để Thiên Tống có thể định vị được đối thủ của mình. Chỉ có bóng tối và sự im lặng bao quanh hai người.

Sự im lặng và bóng tối kia bất ngờ bị phá vỡ. Cả luồng ánh sáng vụt bừng lên. Chính luồng ánh sáng chói chang đó khiến Thiên Tống hoa cả mắt. Y không khỏi bối rối và sững sờ lẫn phân tâm bởi sự xuất hiện đột ngột của vùng ánh sáng đó. Ngay cả Như Băng cũng phải dùng tay che mắt.

Như Băng bị ghịt vào vách hắc lầu. Nàng buột miệng gọi Thiên Tống:
-Huynh....
Nhưng gần như Thiên Tống chỉ kịp quay lại thì vách đá hắc lâu đã nuốt chửng lấy nàng. Như Băng định thần thì đã nhận ra mình đang đứng trong một gian mật thất, với ánh hào quang ngũ sắc phát ra từ chiếc thạch lâu. Đứng quay lưng về phía nàng là một người vận thụng y dài phết đất phủ cả hai gót chân. Như Băng nhìn người đó một lúc rồi hỏi:
- Tôn giá là Vô Diện nhân ?
- Còn nàng là Thiên Sứ bóng tối ?
- Không sai !
- Bổn nhân chính là Vô Diện nhân !
- Vô Diện nhân tôn giá hẳn đã biết mục đích của Như Băng khi tìm đến tòa hắc lâu này ?
Chắp tay sau lưng, Vô Diện nhân trầm giọng nói:
- Nàng muốn lấy viên chuyển luân thần châu của bổn nhân ?
- Đúng ! Ngoài chuyện lấy chuyển luân thần châu của tôn giá, bổn sứ còn muốn lấy cả mạng của tôn giá nữa !
- Vậy ư ?
Vô Diện nhân hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Nàng dựa vào Trương Thiên Tống để trả thù và đoạt lại những viên chuyển luân thần châu của Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân ? Nay Thiên Tống đã bị vướng vào trong mê cung thì xem như nàng đã mất y rồi ! Nàng đâu đủ bản lĩnh để đoạt chuyển luân và lấy mạng bổn nhân !
Như Băng gằn giọng nói:
- Ai nói không nào ?
Cùng với lời nói đó, Như Băng bất ngờ vồ thẳng tới Vô Diện nhân hai đạo kình, tập kích vào lưng lão.

Vô Diện nhân chẳng hề quay lại, mà thản nhiên hứng lấy hai đạo nhu chưởng của Như Băng.

- ¨m....

Thi triển ra chưởng công đó, Như Băng đã dụng đến tám thành công lực mà đối phương không hề phản ứng chống trả mà nhận trọn lấy chưởng công của nàng. Thế nhưng Vô Diện nhân vẫn chẳng hề hấn gì thậm chí cước pháp vẫn trụ vững trên nền đá.

Như Băng vừa thu hồi chưởng ảnh thì bất ngờ Vô Diện nhân quay ngoắt lại, chỉ khí phóng ra điểm vào tịnh huyệt của nàng.

Hứng lấy đạo chỉ khí của Vô Diện nhân, Như Băng đứng thừ người ra như bị trời trồng. Trong ánh hào quang của viên chuyển luân thần châu, đập vào mắt nàng là một khuôn mặt quái lạ. Một khuôn mặt phẳng lỳ, chẳng có mũi, chẳng có miệng, ngoại trừ hai con mắt sáng ngời.

Vô Diện nhân nói:

- Với võ công như nàng thì đâu có thể đả thương được bổn nhân chứ !

Như Băng nhìn Vô Diện nhân, đanh giọng nói:

- Không giết được ngươi thì Như Băng làm ma !

Vô Diện nhân phá lên cười khanh khách. Y cắt ngang tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt nói:

- Bổn nhân không giết nàng đâu ! Bổn nhân sẽ cho nàng một sự lựa chọn có lợi cho nàng !

- Tôn giá cho Như Băng một sinh lộ chứ gì ?

Y cười khẩy rồi nói:

- Đúng !

- Bổn sứ không cần sinh lộ của tôn giá ! Xuống tay lấy mạng Như Băng đi !

- Nàng muốn như thế à ?

- Không giết được kẻ thù thì bổn sứ chỉ có con đường duy nhất là xuống suối

vàng đoàn tụ với song đường !

- Bổn nhân cũng phải nghiêng mình khâm phục chữ hận trong nàng đó !

- Nếu không có chữ hận đó, Như Băng không là Thiên Sứ bóng tối !

- Đúng thật, đáng ra nàng không nên là Thiên Sứ bóng tối ! Dù sao nàng cũng được tạo hóa ban cho một sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, lẽ ra phải được để trong những nơi thanh cao, nhưng giờ thì đã bị vấy bẩn bởi cát bụi hận thù !

Vô Diện nhân nghiêm giọng nói:

- Bổn nhân cho nàng một sự lựa chọn ! Một là viên chuyển luân thần châu kia, hai là cái mạng của bổn nhân ! Nàng lấy cái nào ?

Như Băng nhìn thẳng vào mắt Vô Diện nhân, lạnh lùng nói:

- Nếu có sự lựa chọn, bổn sứ chọn cái mạng của tôn giá đó !

- Nàng không cần hợp nhất chuyển luân thần châu à ?

- Mạng của tôn giá quan trọng hơn viên chuyển luân thần châu kia ! Tôn giá đặt ra sự lựa chọn đó để làm gì ?

- Để tặng cho nàng ! Nhưng bổn nhân vẫn có điều kiện buột nàng phải làm cho bổn nhân !

Như Băng cau mày:

- Điều kiện gì ?

- Đem thủ cấp của Hoàng Thiếu Hoa đến tế trước mộ bổn nhân !

Như Băng sững sờ buột miệng lặp lại câu nói của Vô Diện nhân:

- Đem thủ cấp của Hoàng Thiếu Hoa đến tế trước mồ lão ?

Vô Diện nhân gật đầu:

- Đúng ! Nàng đồng ý với bổn nhân chứ ?

- Như Băng nghe lạ tai lắm đó ! Không ngờ một người vô danh tiểu tốt như Hoàng Thiếu Hoa mà lại được một cao nhân võ lâm quan tâm như vậy ! Tôn giá muốn lấy thủ cấp của Hoàng Thiếu Hoa vì cái gì ?

Vô Diện nhân lắc đầu:

- Đừng hỏi bổn nhân điều đó !

- Tại sao với bản lĩnh võ công cao thâm như vậy, tôn giá lại không tự mình đi tìm Hoàng Thiếu Hoa mà lấy thủ cấp chứ ?

Vô Diện nhân phá lên cười:

- Ta thích nàng dâng nạp thủ cấp của Hoàng Thiếu Hoa hơn ! Phải chính tay nàng dâng nạp thủ cấp của hắn cho bổn nhân, bổn nhân mới thích thú hơn !

- Có dâng nạp thủ cấp của Hoàng Thiếu Hoa thì tôn giá cũng đã chết rồi !

- Đúng ! Nhưng bổn nhân muốn hội kiến với Hoàng Thiếu Hoa nơi cõi a tỳ !

Y đổi giọng khe khắc:

- Nàng đồng ý với đề nghị của bổn nhân chứ ?

- Hoàng Thiếu Hoa có thể là kẻ thù của Như Băng, tất nhiên Như Băng đâu thể bỏ qua cơ hội này !

- Nói vậy Như Băng đã nhận lời ?

- Bổn sứ nhận lời ! Nhưng không biết tôn giá có thực hiện lời nói của mình không ? Chẳng ai làm cái chuyện khờ dại giao mạng mình cho người đang truy sát mình !

- Bổn nhân thì làm được điều đó, khi người khác không làm được !

- Vậy tôn giá thực hiện đi !

Nhìn thẳng vào mắt Như Băng, Vô Diện nhân trầm giọng nói:

- Trước tiên, bổn nhân sẽ hủy viên thần châu chuyển luân của mình trước khi giao mạng cho Như Băng !

Y vừa nói vừa quay lưng tiến về thạch lâu.

Như Băng vội nói:

- Khoan...

Vô Diện nhân dừng bước nhìn lại nàng. Y từ tốn nói:

- Nàng đổi ý à ? Nàng chọn viên chuyển luân thần châu ?

- Không ! Như Băng muốn biết tại sao tôn giá lại muốn hủy viên chuyển luân thần châu đó ?
- Bởi vì bổn nhân không muốn nó lọt vào tay Như Băng !
- Hay thật !
- Chẳng có gì cả ! Bởi bổn nhân không muốn Thiên Sứ bóng tối đạt được hai mục đích một lượt ! Hủy chuyển luân thần châu, tất bổn nhân đã mang theo nó rồi !
- Tôn giá biết xâu chuỗi chuyển luân thần châu thiếu một viên cũng không được chứ ?
- Bổn nhân biết điều đó !
- Vậy tôn giá có thể để viên thần châu đó lại được không ?
- Tại sao bổn nhân phải để lại chứ ?
- Bởi Như Băng hứa sẽ trao toàn bộ xâu chuỗi chuyển luân thần châu cho một người !
- Kẻ nào khiến Như Băng quan tâm như vậy ? Trương Thiên Tống ư ?
Như Băng lắc đầu:
- Là ai thì tôn giá cũng chẳng nên quan tâm đến làm gì !
Vô Diện nhân cười khẩy:
- Nàng đã nói vậy thì bổn nhân chẳng hỏi làm gì nữa ! Và bổn nhân cũng chẳng quan tâm đến chuyện của nàng ! Bổn nhân làm theo ý bổn nhân vậy !
Vô Diện nhân nhìn Như Băng rồi quay lưng lại từ từ vươn tay toan cầm lấy viên chuyển luân thần châu đặt trong miệng thạch lâu. Tay của Vô Diện nhân vừa chạm vào viên chuyển luân thần châu thì từ sau hốc đá, Quách Trụ bước ra nói:
- Tôn giá không thể hủy nó được đâu !
Vô Diện nhân quay mặt nhìn lại Quách Trụ.
Ngay lập tức, Quách Trụ dựng chưởng vỗ vào ngực Vô Diện nhân.

- ¨m...

Lần này hứng trọn một chưởng của Quách Trụ, Vô Diện nhân phải thối bộ, dựa lưng vào vách đá, hai chân lão từ từ quỵ xuống, rồi gục qua một bên.

Quách Trụ bước đến trước mặt Như Băng:

- Như Băng, chúng ta rời khỏi đây !

- Quách huynh, giải huyệt cho muội !

Quách Trụ gật đầu rồi giải khai tịnh huyệt cho nàng. Như Băng rút ngọn trủy thủ giấu trong ống tay áo.

- Như Băng phải....

Quách Trụ cản tay nàng:

- Y đã chết rồi ! Chúng ta không có nhiều thời gian đâu !

Y nắm tay Như Băng kéo đến bên thạch lâu, lấy chuyển luân thần châu đặt vào tay nàng, rồi nói:

- Như Băng, chúng ta đi nhanh thôi !

Như Băng lưỡng lự:

- Quách huynh....

- Muội còn chần chờ gì nữa ? Lưu lại đây cả huynh và muội sẽ chết theo Vô Diện nhân đó !

Y nói rồi kéo Như Băng vào một vòm cửa phía sau hốc đá.

Hai người rời khỏi mật thất chưa được bao nhiêu thì Vô Diện nhân từ từ đứng lên. Lão nhìn thạch lâu cất tiếng cười khảy. Y vừa cất tiếng cười lại ngưng hẳn ngay. Thần quang Vô Diện nhân ánh lên cái nhìn cau có và gắt gỏng.

Y chắp tay sau lưng, gắt giọng nói:

- Ngươi là ai ?

- Tôn giá chưa chết à ?

Cùng với lời nói đó, Thiếu Hoa từ sau hốc đá bước ra. Vô Diện nhân nhìn

sững Thiếu Hoa:

- Hóa ra là tiểu tử !

- Thiếu Hoa lấy làm lạ, sao tôn giá không chết ! Đúng ra Vô Diện nhân tôn giá chết mới đúng chứ ?

Chàng ve cằm nheo mày, nói tiếp:

- Để tại hạ đoán thử xem nhé. Một là tôn giá ân hận với những gì mình đã làm với Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân mà muốn giao lại chuyển luân thần châu cho Như Băng. Đồng thời mượn tay Quách Trụ để từ bỏ cái dung diện quái gở kia và giải luôn cái nghiệp thù hận với Như Băng. Còn điều thứ hai là tôn giá kết hợp với chủ nhân Nhục Nhân Địa để thực hiện nốt việc còn lại là hợp nhất chuyển luân thần châu !

- Tiểu tử thắc mắc như vậy à ?

Thiếu Hoa gật đầu.

Vô Diện nhân khoanh tay trước ngực rồi nói:

- Còn bổn nhân thì có cái thắc mắc khác !

- Tôn giá thắc mắc gì ?

- Tại sao tiểu tử lại mò được đến gian mật thất này qua mật đạo kia ?

- Có gì khó đâu ! Thiếu Hoa chỉ cần theo sau Quách Trụ tất mò được đến gian mật thất này của tôn giá !

- Tiểu tử có thể theo chân Quách Trụ mà y không phát hiện được à ?

- Được chứ ! Chuyện đó đâu khó gì với tại hạ !

- Vậy ngươi nghi ngờ Quách Trụ từ khi nào ?

- Nghi ngờ Quách Trụ là chủ nhân Nhục Nhân Địa ư ? Điều này thì Thiếu Hoa chỉ có thể nói nghi ngờ lâu rồi ! Tại hạ không nghi ngờ mà chỉ làm lạ thôi !

- Ngươi lạ cái gì ?

- Phàm khi tôn giá yêu ai thì tôn giá phải giữ người đó ! Nhưng Quách Trụ

chủ nhân Nhục Nhân Địa thì không ! Yêu Như Băng thư thư nhưng thản nhiên trao Như Băng cho Thiên Tống ! Tại hạ làm lạ điều đó !
Chàng vuốt lỗ mũi rồi nói tiếp:
- Thiếu Hoa còn lạ hơn nữa, tại sao với một người như vậy mà Như Băng lại giữ mối quan hệ ! Một mối quan hệ quái gở chẳng thể nào chấp nhận được ! Tạo hạ trả lời tôn giá rồi đó ! Đến lượt tôn giá trả lời cho Thiếu Hoa biết hai điều Thiếu Hoa nói, thì đâu là thực chất cho mối quan hệ trong mọi hành động của tôn giá ?
- Tiểu tử muốn biết để làm gì ?
- Để nghiệm xem phía sau dung diện kia là con người nào !
- Được bổn nhân sẽ nói. Bổn nhân hành động theo suy nghĩ của ngươi đó !
Thiếu Hoa gật đầu:
- Đa tạ tôn giá đã chỉ giáo cho Thiếu Hoa ! Bây giờ đến lượt Thiếu Hoa đặt đề nghị với tôn giá !
- Ngươi có đề nghị gì ?
- Thiếu Hoa hiện có huyết châu, hắc châu và cả ccl của Tửu Đà Quỷ Huệ Căn. Nếu như tôn giá muốn thì Thiếu Hoa và tôn giá sẽ đánh cược với nhau vậy !
Đôi chân mày Vô Diện nhân nhíu lại:
- Đánh cược như thế nào ?
- Chân diện dung của tôn giá với ba viên chuyển luân thần châu ! Chắc chắn tôn giá không bỏ qua cơ hội này !
- Tại sao tiểu tử lại muốn biết chân diện của bổn nhân ?
- Thế mà tôn giá cũng hỏi !
- Bổn nhân không được quyền hỏi ư ?
- Tất nhiên ai cũng có quyền hỏi cả ! Nhưng nên hỏi cái gì đáng hỏi có hay hơn không ? Nếu bất cứ điều gì cũng hỏi, hóa ra chẳng biết gì cả ! Tôn giá

đã hỏi thì Thiếu Hoa xin trả lời người !

- Tiểu tử nói đi !

Thiếu Hoa tằng hắng rồi nói:

- Tôn giá nhìn xem, Thiếu Hoa có khuôn mặt như thế nào ?

- Rất khôi ngô và tuấn tú ! Thậm chí còn thông minh nữa !

Thiếu Hoa ôm quyền giả lả nói:

- Đa tạ tôn giá đã khen ngợi Thiếu Hoa ! Phàm ai sinh ra trên đời thảy đều có mặt cả, duy chỉ có tôn giá thì không. Vô Diện nhân là kẻ không có mặt ! Tại hạ không tin nên muốn biết chân diện thật của tôn giá !

- Chỉ vì muốn biết chân diện của bổn nhân, tiểu tử đánh cược những ba viên chuyển luân thần châu ? Không ngờ chân diện của bổn nhân cũng có giá đấy chứ !

- Có giá hay không thì Thiếu Hoa không biết, nhưng tại hạ làm theo hành động và suy nghĩ của mình !

Câu nói này của chàng khiến đôi chân mày rậm rì của Vô Diện nhân nhướng lên. Vô Diện nhân gằn giọng nói:

- Thiếu Hoa, bổn nhân chấp nhận đánh cược với ngươi !

Thiếu Hoa reo lên:

- Tại hạ biết ngay, tôn giá không bao giờ bỏ qua cơ hội này !

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 53
Chân Diện

- Bổn nhân không tin một tiểu tử như ngươi lại có thể là đối thủ của bổn nhân !
- Thế thì tôn giá lầm rồi !
Cùng với lời nói đó, màn kiếm quang được chàng thi triển ra như một màng lưới khổng lồ từ từ hướng đến Vô Diện nhân.
Đôi chân mày của Vô Diện nhân nhíu lại. Lão buột miệng nói:
- Mãn Vũ Lê Hoa kiếm ! Tiểu tử ngươi là gì của kiếm sát Ngô Tịnh ?
- Tiểu đệ của Ngô huynh !
Lời Thiếu Hoa vừa dứt thì lưỡi dị kiếm của chàng chạm vào ngọn ma trảo của Vô Diện nhân.
- Chát !
Chiếc ma trảo lẫn thanh dị kiếm bật ngược trở lại. Thiếu Hoa lách bộ qua trái, đâm thọc mũi kiếm vào tâm huyệt đối phương. Vô Diện nhân chẳng một chút nao núng, hoành ngọn ma trảo gạt thẳng xuống lưỡi kiếm:
- Chát !
Hai người chớp mắt đã giao thủ được mười chiêu nhưng chẳng bên nào chiếm được thượng phong.
Thiếu Hoa nói:
- Tôn giá đúng là cân tài, cân sức với Thiếu Hoa ! Giờ thì tôn giá không xem thường tại hạ là tiểu tử vô danh nữa chứ ?
- Thiếu Hoa, ngươi làm cho bổn nhân quá ư ngạc nhiên !
- Tôn giá sẽ còn ngạc nhiên hơn nữa !
Thiếu Hoa nói dứt câu thì bất ngờ ngọn ma trảo của Vô Diện nhân bấu lấy lưỡi dị kiếm. Vô Diện nhân cười khẩy:
- Nói thế nào thì tiểu tử chưa phải là đối thủ của Vô Diện nhân !
Lão vừa nói dứt lời dồng công lực vào chiếc ma trảo, giật mạnh một cái. Thanh dị kiếm thoát khỏi tay Thiếu Hoa lao vút lên nóc mật thất.
Kiếm vừa thoát ra khỏi tay Thiếu Hoa thì Vô Diện nhân liên thủ biến chiêu, phạt thẳng ngọn ma trảo vào yết hầu của chàng. Vô Diện nhân những tưởng đâu ngọn ma trảo kia sẽ bức ngay yết hầu của Thiếu Hoa, nhưng sự biến khiến y hoàn toàn bất ngờ. Hữu thủ Thiếu Hoa vươn ra vuốt dọc theo chiếc ma trảo, hướng nó vỗ vào chiếc thạch lâu sau lưng chàng.

- Chát !
Thiếu Hoa vừa chuyển chiêu công của đối phương theo tuyệt kỹ của Khắc Mạc Kha đã truyền thụ cho chàng, đồng thời vươn trảo chụp lấy thanh dị kiếm giống hệt như Thiên Tống đã từng thi triển chiêu thức đó.
Bộ pháp của chàng khẽ nhích động thì mũi kiếm đã điểm vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Vô Diện nhân. Mọi thao tác của Thiếu Hoa cực kỳ nhanh. Nhanh đến độ Vô Diện nhân bị hoa cả mắt chẳng có chút phản xạ gì.
Thiếu Hoa trang trọng nói:
- Tôn giá biết nhiều nhưng lại không biết gì cả !
Vô Diện nhân đứng thừ người ra, tay vẫn nắm ngọn ma trảo, trong khi bàn tay quỷ đã bấu cứng vào thạch lâu. Mồ hôi từ từ thấm qua trang phục Vô Diện nhân.
Thiếu Hoa nói:
- Võ công của tại hạ là sự tổng hợp rất nhiều tuyệt công của cao thủ trong giang hồ. Thiếu Hoa chưa dụng hết thì đã khắc chế được tôn giá rồi ! Tôn giá nhận thua chứ ?
- Rút kiếm lại đi !
- Được ! Tại hạ rút kiếm lại nhưng tôn giá phải cho Thiếu Hoa thấy chân diện của người chứ ?
Vô Diện nhân dùng tả thủ lột ngay phần da che mặt bên dưới mắt.
Thiếu Hoa rút kiếm lại. Vô Diện nhân từ từ quay mặt lại đối mặt chàng. Đập vào mắt Thiếu Hoa là một khuôn mặt chân phương, với sóng mũi dọc dừa, miệng rộng, trông thật phương phi và đĩnh đạc.
- Tiểu tử ngươi chịu rồi chứ ?
Vô Diện nhân vừa nói vừa bất ngờ phạt quỷ trảo vào vùng thượng đẳng của Thiếu Hoa. Ngay lập tức lưỡi dị kiếm xoay tròn, hướng ngọn ma trảo vỗ vào vách đá.
- Cạch !
Khi ngọn ma trảo vừa chạm vào vách đá thì mũi dị kiếm cũng đặt vào yết hầu của Vô Diện nhân. Lần này thì Vô Diện nhân hoàn toàn bất ngờ đứng ngây ra như pho tượng. Lão gần như không tin vào mắt mình nữa.
Thiếu Hoa nhìn Vô Diện nhân bằng ánh mắt khe khắt. Chàng nói:
- Tôn giá đánh cược với Thiếu Hoa là lại không giữ lời ! Không thật thà chút nào !
- Tiểu tử nói thế có ý gì ?
- Tôn giá buông binh khí xuống đi, rồi Thiếu Hoa sẽ nói ra điểm không thật và ngờ nghệch của tôn giá !
Vô Diện nhân từ từ buông cán ma trảo.
Thiếu Hoa nói:
- Bộ mặt kia không phải của tôn giá !

- Thế ngươi muốn bổn nhân có bộ mặt nào ?
- Chân diện !
- Đây là chân diện của bổn nhân !
Thiếu Hoa lắc đầu, chích mũi kiếm chạm nhẹ yết hầu của Vô Diện nhân.
Mũi dị kiếm của chàng chỉ chạm nhẹ thôi nhưng lão lại giật mình.
Thiếu Hoa nói:
- Tôn giá đồng ý lời nói của tại hạ là đúng không ?
- Tại sao tiểu tử biết đây không phải là bộ mặt thật của bổn nhân ?
Thiếu Hoa nheo mày:
- Sao tôn giá hay hỏi thế nhỉ ? Thôi được rồi ! Tại hạ nói cho tôn giá biết chỗ ngây ngô của người nhé ! Có lẽ tôn giá ít khi nào nghĩ sâu !
Chàng nhếch môi nói:
- Tôn giá gọi tại hạ là tiểu tử, và đã tham gia vào cuộc đoạt châu cách đây mười tám năm ! Thế mà bộ mặt tôn giá chẳng có nếp nhăn nào ! Thiếu Hoa dù ngây ngô đến đâu cũng không tin tôn giá luyện được thuật trụ nhan !
Buông tiếng thở dài, Vô Diện nhân nói:
- Bổn nhân thua ngươi !
Vừa nói Vô Diện nhân vừa lột chiếc mặt nạ da người trên mặt mình. Một bộ mặt khác hiện ra lọt vào hai con ngươi chàng. Một khuôn mặt với những nếp nhăn hằn sâu và lỗ chỗ như người bị mặt rỗ.
Thiếu Hoa bật cười thành tiếng.
Vô Diện nhân nói:
- Tiểu tử, ngươi cười gì ?
- Đây là bộ mặt thật của tôn giá à ?
- Chứ ngươi còn muốn bổn nhân có bộ mặt nào nữa ?
Thiếu Hoa nhếch môi nói:
- Lạ thật ! Chắc Thiếu Hoa phải gắn lại cho tôn giá ngoại hiệu là Đa Diện nhân mới được ! Tôn giá có quá nhiều bộ mặt nhưng chẳng có bộ mặt nào của người cả !
Chàng chợt đổi giọng khắt khe và lạnh lùng nói tiếp:
- Thiếu Hoa đã đánh cược với tôn giá, và không muốn mình từ kẻ thắng lại trở thành kẻ thua ! Tại hạ rất kiên nhẫn ngồi chờ cá cắn câu nhưng không thể để cho cá thoát khỏi lưỡi câu của mình đâu !
Buông một tiếng thở dài, Thiếu Hoa nói:
- Bộ mặt này cũng không phải của tôn giá !
- Sao ngươi nói không phải bộ mặt thật của ta ?
- Có gì mà không nhận ra chứ ? Mồ hôi tuôn ra ướt cả trang phục tôn giá, thế mà trên bộ mặt kia lại chẳng có giọt mồ hôi nào ! Thế thì nó đâu phải là bộ mặt của người ! Tôn giá xem thường Thiếu Hoa quá rồi đó !
Thiếu Hoa nói rồi nhích mũi kiếm hơi lún sâu vào yết hầu Vô Diện nhân.

Một giọt máu rỉ ra đọng trên đầu mũi dị kiếm. Vô Diện nhân nhìn chàng gần như không chớp mắt.
Thiếu Hoa nói tiếp:
- Đã đánh cược thì phải chấp nhận điều này ! Thua thì chấp nhận thua, thắng thì thắng ! Thiếu Hoa dù sao cũng là bậc hậu sinh nhưng không muốn kẻ trưởng bối nói hai lời !
Vô Diện nhân buông tiếng thở dài:
- Thấy chân diện của bổn nhân rồi, tiểu tử sẽ làm gì ?
- Theo thỏa ước với tôn giá !
- Được !
Vô Diện nhân đưa hữu thủ lên vuốt mặt mình. Y quẳng chiếc mặt nạ da người xuống dưới chân Thiếu Hoa.
- Tiểu tử nhìn kỹ đi, đây mới chính là chân diện của bổn nhân !
Mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt phương phi đập vào mắt Thiếu Hoa với vòng mắt thâm, trán hằn những nếp nhăn nhưng toát ra vẻ cương nghị và quyết đoán.
Thiếu Hoa nhìn Vô Diện nhân nói:
- Đây mới đúng là khuôn mặt của tôn giá !
Vô Diện nhân buông tiếng thở dài rồi nói:
- Thiếu Hoa, bổn nhân có đề nghị với ngươi !
- Đề nghị gì ?
- Một tương lai đỉnh thiên lập địa ! Trên chỉ có bổn nhân, dưới thì thiên hạ dưới chân ngươi !
Thiếu Hoa phá lên cười.
Vô Diện nhân cau mày hỏi:
- Ngươi cười gì ?
Thiếu Hoa rút kiếm lại rồi từ tốn nói:
- Đề nghị của tôn giá, Thiếu Hoa nghe rất thèm muốn đó, nhưng rất tiếc, quá muộn rồi !
- Qúa muộn là sao ?
- Khi nào tôn giá có thể làm hồi sinh Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân và Hàn phu nhân Khắc Nhiễm Tường, Thiếu Hoa sẽ theo về với tôn giá ! Còn bây giờ việc tại hạ phải làm không phải là làm cho tôn giá, mà là làm cho tại hạ !
Thiếu Hoa thở ra từ từ rồi nói tiếp:
- Đúng ra tại hạ phải lấy mạng tôn giá, nhưng ai cũng được Thiếu Hoa cho một cơ hội sống ! Cho một cơ hội được sống để ngẫm lại những gì mình đã làm !
Thiếu Hoa nói rồi quay lưng đi thẳng về phía cửa mật đạo.
Vô Diện nhân nhìn theo chàng, trang trọng nói:
- Thiếu Hoa, ngươi sẽ hối tiếc cho ngày hôm nay !

- Để tuột mất con cá, tại hạ không hối tiếc đâu, chỉ sợ con cá đó không sống với lưỡi câu của Hoàng Thiếu Hoa !
Chân diện Vô Diện nhân đanh hẳn lại. Hai môi lão mím chặt với nhau cùng với lớp mồ hôi tuôn ra ướt đẫm trán.
Thiếu Hoa bước đến vòm cửa mật đạo, quay lại nói:
- Giờ thì tôn giá đã là người có mặt, hành tung nên giữ sự quang minh chính đại mới xứng đáng với bộ mặt của tôn giá !
Chân diện của Vô Diện nhân đỏ bừng. Lão muốn nói nhưng cổ họng như có cái gì đó chẹn ngang không thốt được nửa lời. Thiếu Hoa điểm nụ cười gượng rồi quay bước đi thẳng vào mật thất. Chàng nghe được tiếng thở dài của Vô Diện nhân.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 54
Dị Kiếm Hý Long

Như Băng nhìn Thiên Tống ngồi trên tràng kỹ trong tư thế kiết đà như một pho tượng. Lưỡi Huyết Kiếm đặt trên hai bắp chân. Nàng buông tiếng thở dài nghĩ thầm:
"Thiên Tống đã không còn là Thiên Tống ! Giờ y chỉ là một thanh kiếm sống không hơn không kém. Vậy Thiên Tống giờ có phải là đối thủ của Thiếu Hoa không ?" Nàng lắc đầu buông tiếng thở dài một lần nữa rồi nhẩm nói:
- Không ! Thiên Tống giờ khó có thể là đối thủ của Thiếu Hoa ! Phải chăng mình đã hủy hoại y ? Biến y từ một con người thành một thanh kiếm vô hồn, vô thức !
Như Băng nhìn Thiên Tống thả tâm tưởng vào những ý niệm viễn vông. Thiên Tống sực mở mắt.
Lỗ tai trái của y khẽ giật một cái.
Cùng với cái giật nhẹ của lỗ tai trái, thanh Huyết Kiếm cắt ra một đường vòng cung nhanh không thể tưởng. Lưỡi kiếm đỏ ối chẻ vào một mảnh lụa đang là đà như cánh bướm từ ngoài cửa sổ lướt vào.
Mảnh lụa là đà bay vào thư phòng của Như Băng và Thiên Tống tuyệt nhiên không tạo ra tiếng động nào, nhưng Thiên Tống vẫn nghe được, bấy nhiêu đó đủ biết y đã đạt tới cảnh giới vô vi của kiếm chiêu.
Chẻ đôi mảnh lụa, Thiên Tống rút kiếm lại. Y chẳng khác nào một kiếm thủ vừa chém được đối phương, mà dõi mắt nhìn xuống mảnh lụa. Nhìn một lúc y quay lại ngồi trên tràng kỹ đúng tư thế cũ.
Như Băng khẽ lắc đầu nghĩ:
- Thiên Tống không còn là người nữa ! Phải chăng y đã hóa thành Nhục nhân bởi mê tình của Quách huynh ?
Nàng buông tiếng thở dài. Sực nhớ lại mảnh lụa Thiên Tống vừa chẻ đôi, Như Băng cúi xuống nhặt lên. Nàng ráp hai mảnh lụa lại.
" Canh hai đêm nay, Như Băng thư thư đến biệt phủ của Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân. Thiếu Hoa ! " Như Băng cau mày:
- Thiếu Hoa ?
Như Băng nhìn lại hai mảnh lụa một lần nữa. Nàng nghĩ thầm:
" Thiếu Hoa tìm đến mình để làm gì ? " Hai cánh môi nàng mím lại. Mãi một lúc nàng mới nói:

- Cuối cùng rồi mình cũng phải đối mặt với Thiếu Hoa !
Nói ra câu đó, bất giác Như Băng nhìn lại Thiên Tống. Một cảm giác lo âu mơ hồ xâm chiếm tất cả suy nghĩ của nàng.
Như Băng vo tròn hai mảnh lụa lại đặt lên bàn rồi bước đến trước mặt Thiên Tống. Thiên Tống mở mắt nhìn nàng. Như Băng nói:
- Thiên Tống, huynh sẽ đối mặt với một cao thủ đã từng bại dưới kiếm của huynh !
Thiên Tống không đáp lời nàng, mà chỉ đặt tay vào đốc kiếm.
Như Băng khẽ gật đầu.
Nàng tự trút bỏ y trang mình, để phơi bày tất cả thân thể ra trước mặt Thiên Tống. Mùi hương da thịt từ nàng phả ra xông vào khứu giác Trương Thiên Tống. Nhân diện vô thần vô cảm của y từ từ chuyển qua màu đỏ gấc, rồi phảng phất hiện lên chút sinh khí của một con người.
Như Băng đặt tay lên vai Thiên Tống. Y gục đầu vào ngực nàng. Hơi thở nóng hổi từ cửa miệng Thiên Tống phả ra như thể lò lửa chực thiêu cháy thân thể Như Băng. Cảm nhận luồng hơi thở nóng bỏng của Thiên Tống, bất giác Như Băng rùng mình một cái.
Đây không phải là lần đầu tiên Như Băng chung đụng xác thịt với Thiên Tống. Đã có nhiều lần rồi, hình như mỗi lần Thiên Tống được hưởng đặc ân của một gã nô tình, sùng bái Như Băng. Hắn không còn là người nữa, không còn là một kiếm thủ thượng thặng vô địch nữa, mà chỉ là một thanh kiếm sống mang nhân dạng con người được Như Băng sử dụng theo ý của nàng. Đây là cách nàng mài kiếm. Mài kiếm để thực hiện chức phận trả thù, phục hận.
Mặc dù nàng biết mình sự dụng Thiên Tống như một thanh kiếm, mặc dù đã bao lần chung đụng xác thịt để hun đúc lòng tham trong người Thiên Tống, biến y thành một gã nô tình nhưng chưa bao giờ nàng cảm nhận cảm giác xa lạ như hôm nay. Lần đầu tiên Như Băng cảm nhận thứ cảm giác xa lạ, quái quỉ khi thực hiện chức phận mài thanh kiếm Trương Thiên Tống.
Hơi thở nóng hổi của Thiên Tống phả vào giữa đôi nhũ hoa của Như Băng. Bình thường, nàng chẳng hề có cảm giác gì nhưng nay thì phải nhận cảm giác xa lạ đến lạnh lùng, chai sạn. Thiên Tống vòng tay qua tiểu yêu nàng. Y úp mặt vào người Như Băng như thể muốn thâu nạp lấy tất cả những mùi hương da thịt từ nàng phả ra.
Như Băng buông tiếng thở dài, rồi gỡ tay Thiên Tống ra. Nàng vận lại trang phục trong khi Thiên Tống ngơ ngẩn tròn đôi mắt vô cảm nhìn nàng. Y chẳng khác nào một con thú hoang đang đói ăn và vừa được cho ăn thì đã bị giật lại.
Thiên Tống nhìn nàng bằng ánh mắt van xin, cầu khẩn trông thật tội nghiệp. Có lẽ trên thế gian này ánh mắt tội nghiệp nhất chính là ánh mắt của Thiên

Tống trong khoảnh khắc này.
Tất nhiên Như Băng cũng nhận ra ánh mắt của Thiên Tống. Nàng vuốt má gã:
- Thiên Tống, không phải lúc này....Tất cả sẽ thuộc về huynh nếu như hợp nhất được chuyển luân thần châu và hoàn thành chức phận của Như Băng.
Thiên Tống nhìn nàng nhưng chẳng thốt lời nào. Có lẽ sự hụt hẫng kia còn đọng trong từng suy nghĩ của y. Sự hụt hẫng biến y thành con người khác. Một con người chỉ biết đến phần nhục cảm đang âm ỷ cháy bỏng trong mình. Y khều nhẹ vào tay Như Băng như thể muốn van xin nàng một lần nữa.
Như Băng lắc đầu.
Nàng nghĩ thầm:
" Y đang hóa thân thành một con khuyển cẩu trung thành ! Y không còn là người nữa ! " Nàng thở ra nói tiếp:
- Thiên Tống ! Chúng ta đi thôi !
Thiên Tống miễn cưỡng thả chân xuống tràng kỹ và bước theo Như Băng. Hai người rời Nguyệt lầu bằng một cỗ xe độc mã. Họ xuôi theo quang lộ hướng về Đào Hoa thôn. Như Băng cầm dây cương mà nghĩ ngợi mông lung. Nàng nhủ thầm trong đầu:
" Thiếu Hoa hẹn mình đến Khai Lộ phủ vì cái gì ? Phải chăng y lại muốn giáo huấn cho mình về đạo lý làm người ? " Như Băng bỏ xe, cùng Thiên Tống thả bước chận rãi đến Khai Lộ phủ.
Màn đêm bao trùm lên Khai Lộ phủ. Một tòa trang viên đã bỏ hoang suốt bao nhiêu năm tháng, chẳng một bóng người. Cỏ dại hai bên lan ra cả ngoài con đường trải sỏi từ tam quan dẫn đến tòa tiền sảnh.
Một bên tòa tiền sảnh đã đổ sụp xuống, mái ngói cũng không còn nguyên vẹn. Tất cả như một hoài tích rệu rã bởi năm tháng không bóng người.
Như Băng bước đến trước của tiền sảnh. Cảnh vật hoang phế của Khai Lộ phủ khiến nàng không khỏi chạnh lòng xót xa. Cùng với nỗi chạnh lòng cay đắng đó là sự uất hận âm ỷ lại bùng cháy trong nàng.
Như Băng nói với Thiên Tống:
- Huynh đứng đây ! Một mình Như Băng vào được rồi !
Nàng nói rồi không để Thiên Tống trả lời có đồng ý hay không, mà thẳng bước tiến vào đại sảnh Khai Lộ phủ. Thiếu Hoa đang đứng trước bệ thờ bài vị của Khai Lộ Sứ Hàn Thiết Quân và Khắc Nhiễm Tường cùng hàng bài vị đặt sau lưng hai tấm bài vị chính. Điều Như Băng phải ngạc nhiên là trên đầu Thiếu Hoa có vành khăn tang trắng toát.
Như Băng bước đến sau lưng Thiếu Hoa:
- Sao công tử lại đội tang cho song đường của Như Băng ?
Thiếu Hoa từ từ nhìn lại nàng.

Ánh mắt của Thiếu Hoa trong và sáng như hai vì sao đêm chiếu mặt Như Băng.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài nói:
- Như Băng thư thư có lạ không ?
Như Băng gật đầu:
- Rất lạ !
- Như Băng thư thư sẽ còn ngạc nhiên hơn nữa khi Thiếu Hoa nói ra điều này. Thiếu Hoa tin chắc rằng thư thư sẽ không tin, nhưng Thiếu Hoa muốn thư thư phải tin !
Như Băng nghiêm giọng nói:
- Công tử muốn nói điều gì ?
Thiếu Hoa nhìn thẳng vào mắt nàng:
- Thư thư ! Ngay từ buổi đầu diện kiến với Thiếu Hoa, thư thư có cảm nhận gì không ?
- Công tử hỏi điều đó để làm gì ?
- Thư thư chưa trả lời Thiếu Hoa !
Như Băng nhìn Thiếu Hoa thở dài rồi nói:
- Ngay từ buổi đầu, Như Băng cảm nhận công tử có cái gì đó rất gần gũi với Như Băng !
- Thiếu Hoa cũng có cảm nhận đó !
- Nên công tử mới hẹn Như Băng đến đây ? Công tử biết sau này Như Băng cảm nhận sự gần gũi đó như thế nào không ?
- Thư thư nói đi !
- Như Băng cảm nhận ra rằng có lẽ buổi đầu tiên ta có cảm giác gần gũi với công tử, vì công tử đang giữ huyết châu. Mà bất cứ ai giữ chuyển luân thần châu đều là kẻ thù của Như Băng !
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Chữ hận đã khiến thư thư nảy sinh cảm giác đó ! Đúng ra những việc thư thư làm là chức nghiệp của Thiếu Hoa ! Nhưng Thiếu Hoa đã không còn chức nghiệp đó ! Còn vì sao Thiếu Hoa có huyết châu....
Chàng nhìn sâu vào mắt Như Băng:
- Thư thư có muốn biết vì sao Thiếu Hoa có huyết châu không ?
- Vì sao công tử có huyết châu ?
Thiếu Hoa thở ra rồi từ tốn nói:
- Bởi Thiếu Hoa là bào đệ cùng huyết thống với thư thư !
Như Băng tròn mắt nhình chàng:
- Cái gì ?
Như Băng cười khẩy một tiếng rồi nói:
- Công tử có ý gì khi đặt ra câu chuyện đó ? Công tử đặt ra câu chuyện này với mục đích gì ? Phải chăng không ngoài mục đích hợp nhất chuyển luân

thần châu ?
- Thiếu Hoa biết có nói ra thì thư thư cũng không tin, nhưng sự thật vẫn là sự thật ! Thiếu Hoa và thư thư là tỷ đệ cùng huyết thống !
Như Băng lắc đầu:
- Như Băng chưa từng biết, chưa từng nghe Thiếu Hoa lại là bào đệ của Như Băng ! Lạ lùng thật đấy ! Công tử hãy nói thật đi, công tử có ý gì ? Nếu muốn hợp nhất chuyển luân thần châu thì cần gì phải bày ra trò tỷ đệ cùng huyết thống ? Có đủ bản lĩnh thì đoạt thần châu !
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài :
- Thiếu Hoa hẹn thư thư đến đây không phải để đoạt thần châu chuyển luân, mà muốn cho thư thư biết sự thật ! Thiếu Hoa là bào đệ của thư thư !
Chuyện xảy ra dài dòng lắm !
Thiếu Hoa nhìn nàng nói tiếp:
- Đệ sẽ kể lại tất cả những gì đã xảy ra cho thư thư biết !
- Được ! Như Băng xin được rửa tai nghe Thiếu Hoa kể !
Nghe giọng nói của Như Băng, Thiếu Hoa thừa biết chàng có nói thế nào thì Như Băng cũng chẳng bao giờ tin vào lời nói của mình. Ý niệm đó, Thiếu Hoa buột tiếng thở dài.
Như Băng thấy chàng lưỡng lự, nên cười khẩy rồi nói:
- Công tử không nói được à ?
- Thiếu Hoa chẳng biết nên kể từ đâu !
Chàng vừa nói dứt câu thì bất ngờ không gian tĩnh lặng của Khai Lộ phủ bừng sáng hẳn lên bởi hàng hàng những bó đuốc từ ngoài sân rọi vào.
Thiếu Hoa cau mày hỏi Như Băng:
- Người của thư thư ?
Như Băng lắc đầu.
Nàng chưa kịp nói thì Thiên Tống cùng một mỹ nữ bước vào. Như Băng không thể tin vào mắt mình khi thấy nữ nhân đó giống hệt nàng như hai giọt nước, chẳng thể nào phân biệt được.
Thiếu Hoa nhìn sang Như Băng:
- Thiếu Hoa chắc không có thời gian để nói với thư thư nữa rồi !
Như Băng nhíu mày:
- Chuyện này là thế nào ?
Thiếu Hoa buông một câu cụt lủn:
- Vô Diện nhân !
Như Băng chẳng màng đến câu nói của Thiếu Hoa mà thẳng bước đến trước mặt Thiên Tống và nữ nhân có nhân dạng và dung diện của nàng:
- Cô nương là ai ?
Nàng ta thản nhiên trả lời nàng:
- Thiên Sứ bóng tối Hà Như Băng !

Như Băng rít giọng nói:
- Hồ đồ !
Như Băng vừa nói vừa toan dựng chưởng vỗ vào nữ nhân nhưng thanh Huyết Kiếm của Thiên Tống đã lướt ngang che chắn trước mặt Như Băng.
Như Băng sững sờ nhìn gã:
- Thiên Tống ! Không nhận ra Như Băng à ?
Nữ nhân đứng bên Thiên Tống nói:
- Huynh ấy đã không nhận được ra nàng nữa, mà chỉ biết có ta thôi ! Nếu nàng muốn có lại được Thiên Tống thì hãy lấy mạng Thiếu Hoa đi !
- Tiện nhân ! Ngươi giả dạng ta mà còn phun ra những lời nói đó ư ?
® nhìn sang Thiên Tống, vung nhẹ tả thủ như đuổi một con ruồi đang đậu trên mặt Thiên Tống.
Ngay lập tức chớp kiếm đỏ ối của Thiên Tống đã cắt một đường vòng cung chực bổ đôi thể pháp của Như Băng.
Thiếu Hoa tợ một bóng quỷ vô hình lướt đến. Dị kiếm của chàng điểm vào lưỡi kiếm của Thiên Tống, khiến nó chuyển hướng đâm sượt qua vai Như Băng.
- Keng !
Kiếm chiêu của Thiếu Hoa cực kỳ nhanh nên mới có thể giữ được cái mạng của Như Băng trong đường tơ kẻ tóc.
Thiếu Hoa đẩy Như Băng lùi lại hai bộ đứng đối mặt với Thiên Tống.
Chàng nhìn nữ nhân nói:
- Phía sau khuôn mặt Như Băng khả ái kia chắc là một bộ mặt xú nữ phải không ?
Nữ nhân cười khẩy rồi nói:
- Sao công tử biết ?
- Bởi tại hạ đã biết chân diện của Vô Diện nhân rồi !
Thiếu Hoa chắt lưỡi rồi nói:
- Phàm trên đời người làm sao có hai người giống nhau như hai giọt nước được ? Sự giống nhau đó buột người ta nghĩ đến có người giả người thật. Nhưng phàm người giả cũng phải có cái điểm gì đó khác biệt với người thật ! Rất tiếc cô nương lại chẳng để lại sự khác biệt nào cả ! Do đó, tại hạ phải tạo ra cho cô nương một sự khác biệt để còn phân định ai là Như Băng thật, ai là Như Băng giả !
Thiếu Hoa nói dứt câu, dị kiếm chàng chớp động nhanh không thể tưởng.
Nữ nhân lẫn Thiên Tống gần như chẳng có phản ứng gì trước chiêu kiếm của Thiếu Hoa. Khi chàng rút kiếm lại thì trên trán nàng đã có một vết kiếm.
Thiếu Hoa nói:
- Bây giờ cô nương chẳng còn là Như Băng thư thư nữa !
Nữ nhân rống lên:

- Giết hắn !
Thanh Huyết Kiếm của Thiên Tống cắt ra một đường vòng cung chém xả đến Thiếu Hoa. Chiêu kiếm của gã cực nhanh và đầy uy lực sát nhân, nhưng Thiếu Hoa đã kịp dựng mũi dị kiếm điểm vào lưỡi kiếm của Thiên Tống. Những bông hoa lửa li ti phát ra ngay trên đầu mũi dị kiếm khi nó trượt trên sóng kiếm của Thiên Tống.
- Rẹt !
Lưỡi Huyết Kiếm trượt qua hông Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa lách bộ qua trái, hoành kiếm nói:
- Thiên Tống tôn giá, đây là lúc Thiếu Hoa thực hiện lời nói của Ngô đại ca trước khi chia tay với tôn giá !
Chàng nói rồi dựng kiếm qua khỏi đầu.
Thiên Tống đứng xoạc chân, định mũi Huyết Kiếm vào mặt Thiếu Hoa.
Hai người chưa ai xuất chiêu nhưng sát kiếm từ hai lưỡi kiếm tỏa ra đã bao trùm tất cả không gian của Khai Lộ phủ. Trong khi Thiếu Hoa đứng đối mặt với Thiên Tống thì vài chục hắc y nhân cầm đuốc, bao bọc thành một vòng tròn.
Sự xuất hiện của bọn hắc y nhân vẫn không làm Thiếu Hoa phân tâm. Dị kiếm của chàng vẫn không hề dao động.
Thiên Tống rống lên một tiếng thật lớn.
Như Băng nhắm mắt lại. Nàng không dám chứng kiến kết cục của cuộc giao thủ này. Nàng chỉ nghĩ thầm đến những lời Thiếu Hoa nói mà nhủ thầm:
" Có đúng như vậy không ? " Huyết Kiếm tợ tia sét trời bổ thẳng đến Thiếu Hoa. Thanh dị kiếm cắt ra nhưng không đón thẳng vào kiếm chiêu của Thiên Tống. Một lần nữa mũi dị kiếm chỉ chạm khẽ vào sóng kiếm của đối phương, đẩy nó sượt qua một bên.
Ngay lập tức Thiên Tống biến chiêu, đâm vào đan điền Thiếu Hoa.
Chàng chỉ hơi đảo người bước lách qua bên, dùng dị kiếm đẩy Huyết Kiếm không cho nó trúng đích. Diễn tả thì không làm sao nói hết được những cái tinh xảo trong từng chiêu kiếm của Trương Thiên Tống. Chỉ có thể nói kiếm chiêu của Thiên Tống xuất ra, hết chiêu này đến chiêu khác. Chẳng khác nào những lượn sóng nối tiếp nhau không ngừng. Chính sự liên tục đó khiến cho kẻ thị trận chỉ còn thấy những ánh chớp kiếm đỏ ối trùng trùng điệp điệp bao bọc lấy thân ảnh của Thiếu Hoa.
Nếu là người thị trận thì sẽ nghĩ kẻ chiếm thế thượng phong chính là Thiên Tống, và chẳng bao lâu nữa Huyết Kiếm của y sẽ chém đối phương thành trăm mảnh. Nhưng chỉ có người trong cuộc mới biết ai là người chiếm thế thượng phong. Mặc dù Thiên Tống không ngừng vũ lộng kiếm chiêu tập kích Thiếu Hoa nhưng tất cả những chiêu kiếm của y gần như không thể nào đạt được cảnh giới sát tử đối phương. Nó chưa thành chiêu thì đã bị hóa giải,

hết chiêu này đến chiêu khác.
- Keng....
ém thanh chát chúa đó vang lên khiến Như Băng giật mình.
Nàng mở to mắt hết cỡ. Thanh Huyết Kiếm bật lên cao bốn trượng, cùng lúc Thiên Tống vỗ chưởng vào vùng thượng đẳng của Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa không màng đến chưởng khí của đối phương mà điểm mũi giày lướt lên cao ba bộ. Chàng đạp trên sóng kình chưởng khí của Thiên Tống., dùng lưỡi dị kiếm chém xả vào thanh Huyết Kiếm.
- Keng...
Thanh Huyết Kiếm bị chàng chém văng ra sau Thiên Tống.
Y ngả người về sau, vươn hữu thủ chộp lấy đốc kiếm.
Nhưng mọi thao tác của Thiên Tống như thể đã được Thiếu Hoa đoán trước. Chàng chồm người điểm mũi dị kiếm đến, đâm vào đốc kiếm cũng là lúc hữu thủ của Thiên Tống thộp vào được đốc thanh Huyết Kiếm.
- Phập !
Thanh kiếm rơi xuống đất trong khi tay Thiên Tống bị mũi dị kiếm ghim đúng vào hổ khẩu như y đã từng ghim mũi Huyết Kiếm vào hổ khẩu của Ngô Tịnh.
Thiếu Hoa rút kiếm lại.
Một vòi máu đỏ ối từ hổ khẩu Thiên Tống phún ra rưới đỏ mặt đất.
Thiên Tống đứng thừ người ra như pho tượng, mặc cho máu nhỏ xuống chân mình.
Thiếu Hoa rút dị kiếm lại.
Một sự biến xảy ra, Thiên Tống như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, mà ngơ ngác nhìn quanh. Y nhíu mày nói:
- Chuyện gì đã xảy ra ?
Tiếng vỗ tay vang lên buột Thiếu Hoa phải nhìn lại:
- Dị kiếm khách ! Đúng là có một không hai !

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 55
Máu Nhuộm Kiếm Thù

Người vỗ tay và thốt ra câu nói đó chẳng ai khác chính là chủ nhân Nhục Nhân Địa Quách Trụ. Như Băng nhìn lại Quách Trụ thì đã bị khống chế rồi. Nàng buột miệng hỏi:
- Quách huynh, huynh làm gì vậy ?
- Rồi nàng sẽ biết vì sao Quách Trụ phải làm như vậy !
Y nhìn lại Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa nhìn Quách Trụ. Hai người đối nhãn nhìn nhau. Chàng từ từ bước về phía Quách Trụ. Hắn quát lên:
- Đứng lại !
- Quách tôn giá sợ Thiếu Hoa ?
- Tiểu tử Thiếu Hoa biết ai đang ở trong tay Quách mỗ không ?
- Biết ! Như Băng thư thư của Thiếu Hoa !
- Ngươi biết rồi à ? Đúng, Như Băng chính là bào tỷ của ngươi ! Quách mỗ thật không ngờ một tiểu ngư của dòng Hoàng giang lại có thể trở thành một tay kiếm tuyệt hảo như ngươi ! Chuyện này trăm năm trên cõi võ lâm chưa chắc đã có một lần !
Thiếu Hoa ôm quyền nói:
- Đa tạ Quách tôn giá đã ngợi khen tại hạ ! Còn tại hạ thì có một điểm bất ngờ khác, cũng ngạc nhiên không kém gì tôn giá !
- Tiểu tử ngươi có bất ngờ gì ?
- Chuyện Quách tôn giá làm hẳn trăm năm cũng chưa xảy ra một lần !
- Ngươi muốn nói gì ?
- Thiếu Hoa đang muốn nói về chuyện Quách tôn giá đang làm đó !
Quách Trụ cười khẩy rồi nói:
- Phải chăng ngươi muốn nói đến mối quan hệ giữa Quách mỗ và tỷ tỷ của ngươi ?
Thiếu Hoa gật đầu:
- Đúng ! Tại hạ đang muốn nói về mối quan hệ giữa tôn giá và Như Băng thư thư. Chắc chắn Như Băng tỷ tỷ và tôn giá có mối quan hệ rất khăng khít với nhau, nếu không muốn nói mối quan hệ đó tựa phu thê !
Quách Trụ phá lên cười.
Thiếu Hoa khoát tay.
- Quách tôn giá đừng cười ! Thiếu Hoa không thích nghe giọng cười quái gở

đó của tôn giá !
Chàng lắc đầu nói tiếp:
- Phải chăng tôn giá mượn tiếng cười để khỏa lấp những ý niệm trong đầu mình ? Quách tôn giá thú thật đi, ngươi làm vậy chỉ vì muốn thực hiện chỉ ngôn của Vô Diện nhân ?
Quách Trụ im lặng.
Thiếu Hoa nói tiếp:
- Quách tôn giá đừng nghĩ Thiếu Hoa không biết mối quan hệ của tôn giá với Vô Diện nhân. Khi tôn giá cùng Như Băng thư thư rời mật thất Hắc lâu thì Thiếu Hoa đến ngay, và đã gặp Vô Diện nhân. Vở kịch của tôn giá và Vô Diện nhân đã bị Thiếu Hoa biết tỏng cả rồi !
Thiếu Hoa ôm quyền:
- Tôn giá làm vậy để làm gì ?
- Ngươi tự mà tìm hiểu ! Chuyện ngày trước là chuyện ngày trước, còn hôm nay là chuyện của ngày hôm nay !
Thiếu Hoa gật đầu:
- Được ! Thế tôn giá muốn gì nào ?
- Huyết châu !
- Tại hạ biết ngay tôn giá sẽ đòi huyết châu !
Thiếu Hoa nghiêm giọng nói:
- Thiếu Hoa đồng ý trao đổi huyết châu với Như Băng tỷ tỷ ! Tôn giá đồng ý chứ ?
Quách Trụ gằn giọng nói:
- Thiếu Hoa ! Quách mỗ muốn huyết châu nhưng cũng muốn ngươi chết nữa !
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Tôn giá tham quá đó !
Chàng thở hắt ra rồi nói:
- Tôn giá đừng đem Như Băng tỷ tỷ ra ép Thiếu Hoa đấy ! Dù sao Như Băng thư thư cũng đã từng có mối quan hện khăng khít với tôn giá !
Quách Trụ gằn giọng nói:
- Thiếu Hoa ! Quách mỗ chưa nói ra thì ngươi đã nói dùm ta rồi ! Quả thật, Quách mỗ có ý lấy Như Băng để đổi lấy cái mạng của ngươi đó !
- Hay thật ! Thiếu Hoa phải nghiêng mình bái phục sự vô tâm lẫn vô tình của tôn giá !
Như Băng thở hắt ra một tiếng rồi nói:
- Thiếu Hoa công tử ! Dựa vào đâu mà công tử nói Như Băng là thư thư của công tử ?
Thiếu Hoa nhìn nàng:
- Tỷ tỷ là ái nữ của Hàn Thiết Quân Khai Lộ sứ, vậy Thiếu Hoa là gì của tỷ

tỷ ? Đệ cũng là hậu nhân của Khai Lộ sứ Hàn Thiết Quân !
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài nói tiếp:
- Vì sao Cầm Thư mẫu nương không nói cho đệ biết bí mật của huyết châu, bởi vì người sợ Thiếu Hoa cũng giống như tỷ tỷ. Truy tìm kẻ đã hại cha !
Như Băng bật khóc.
Thấy nàng khóc, Thiếu Hoa phải mím môi mới ngăn được cơn xúc cảm chực tuôn trào ra ngoài.
Như Băng nói:
- Thiếu Hoa đệ....Thật ra Như Băng không phải là bào thư của Thiếu Hoa đâu !
Thiếu Hoa cau mày:
- Sao thư thư lại không phải là bào thư của đệ ?
- Sự thật là như vậy đó ! Như Băng chỉ là nghĩa nữ của Khai Lộ sứ Hàn Thiết Quân ! Khi ta đủ trí khôn thì song đường trước lúc lâm chung, buột Như Băng phải hứa với người, truy cho ra huyết án đoạt châu hôm nào và giải oan cho Hàn gia. Bởi Hàn gia có ân trọng với song đường. Ta nhận mình là con của Khai Lộ sứ Hàn Thiết Quân để buột kẻ thù xuất đầu lộ diện !
Thiếu Hoa sững sờ với lời nói của Như Băng.
- Tỷ tỷ...Cho dù thế nào thì tỷ vẫn là bào tỷ của Thiếu Hoa ! Hành động của tỷ đã chứng minh tỷ là người của Hàn gia !
- Nhưng Như Băng không phải là bào thư của Thiếu Hoa, bây giờ đệ chẳng ngại gì cả !
Nàng nhìn lại Quách Trụ:
- Quách huynh...còn chờ gì mà chưa ra tay ?
Dứt lời nàng quay lại Thiếu Hoa nói lớn:
- Thiếu Hoa, mở đường đào thoát đi !
Quách Trụ cười khẩy:
- Các ngươi làm sao thoát được những sát thủ vây chặt Khai Lộ phủ !
Y nhìn Thiếu Hoa:
- Thiếu Hoa, ngươi chọn lựa chưa ?
Thiếu Hoa chần chừ:
- Tỷ tỷ Như Băng đã không còn trong tay tôn giá !
- Tiểu tử ngươi nghĩ như thế à ?
Quách Trụ đoạt lấy cây đuốc trên tay một gã hắc y nhân quẳng về phía Thiếu Hoa.
- Thiếu Hoa công tử, hãy nhìn lại Như Băng xem !
Thiếu Hoa cầm bó đuốc soi lại Như Băng. Chàng không thể nào tin được khi thấy nhân diện xinh đẹp của Như Băng giờ đây đang biến đổi một cách ghê rợn. Da mặt Như Băng nhăn nhúm hẳn lại, đồng thời có những khối thịt đỏ

ối phồng lên.
Thiếu Hoa nhìn lại Quách Trụ:
- Tôn giá đã làm gì Như Băng tỷ ?
- Như Băng sống với độc nhân Quách Trụ tất nhiên phải nhiễm độc thôi ! Có gì mà ngươi khẩn trương như vậy chứ ? Nếu ngươi muốn Như Băng sống thì hãy dâng nạp mình, Quách mỗ sẽ giải độc cho Như Băng ! Tỷ đệ hai người sẽ rời khỏi đây mà đi thật xa !
Như Băng thét lên:
- Không !
Nàng vừa thét vừa lao thẳng lại Quách Trụ.
Quách Trụ gằn giọng nói:
- Nàng muốn chết ?
- Đúng !
Như Băng vồ ngọc thủ thộp tới yết hầu Quách Trụ, nhưng y đã dựng song thủ vổ thẳng vào thân pháp nàng một chưởng với chín thành công lực.
- ¨m....
Như Băng tợ một cánh diều bắn ngược trở lại Thiếu Hoa. Thiếu Hoa đỡ lấy Như Băng.
- Tỷ tỷ !
Như Băng biến sắc thét lên:
- Thiếu Hoa buông tỷ ra ! Buông ra ngay !
Nàng vừa nói vừa xô Thiếu Hoa ra nhưng chàng vẫn ôm nàng. Như Băng lả người trong vòng tay Thiếu Hoa.
Quách Trụ phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:
- Đã quá muộn rồi !
Thiếu Hoa nhìn Như Băng. Nàng thở hổn hển nói:
- Thiếu Hoa ! Tỷ tỷ đã hại đệ rồi !
- Tỷ tỷ đâu có hại Thiếu Hoa !
- Nghe tỷ tỷ nói đây..đúng tỷ là bào thư của đệ.....
Thiếu Hoa bật khóc:
- Tỷ tỷ....
Lệ trào ra khoé mắt nàng. Như Băng gượng nói:
- Tỷ tỷ ra đi nhưng lại ôm hận vì đã hại Thiếu Hoa ! Ông trời sao tàn nhẫn với Hàn gia như vậy ! Ông trời, sao ông lại nỡ để Như Băng thế này !
Nàng nhìn lại Thiếu Hoa:
- Thiếu Hoa ! Đệ và tỷ đã trúng kế Quách Trụ rồi ! Toàn thân tỷ giờ là một khối độc công khủng khiếp ! Bất cứ ai chạm vào độc khí sẽ lây qua. Đệ đã bị nhiễm độc công của Quách Trụ....Hắn muốn tỷ tỷ hạ độc đệ !
Nàng bật khóc thổn thức.
Thiếu Hoa bồi hồi khi nghe Như Băng thốt ra câu này.

Thiếu Hoa nhìn lại Trương Thiên Tống.
Thiên Tống bước đến bên Thiếu Hoa. Y nhìn chàng hỏi:
- Thiếu Hoa...có cần ta giúp gì không ?
- Tôn giá có sợ bị trúng độc công không ?
Thiên Tống lắc đầu:
- Một kiếm thủ đã trở thành phế nhân không còn cầm kiếm được nữa thì còn gì sợ độc công ! Huống chi ta đã nhớ lại cả rồi...Nhất dạ phu thê bách nhật ân !
- Thiếu Hoa giao Như Băng thư thư cho tôn giá !
Thiên Tống gật đầu.
Y ngồi xuống đỡ lấy Như Băng từ tay Thiếu Hoa rồi bồng nàng đứng thẳng lên.
Y nói với Thiếu Hoa:
- Ta đã từng nói với Như Băng, Thiên Tống với Như Băng như bóng với hình ! Bóng và hình không thể tách rời nhau được ! Chúng ta phải đi chung với nhau !
Thiếu Hoa ôm quyền:
- Một lạy này, Thiếu Hoa tiễn Thiên Tống huynh và Như Băng thư thư ! Nhưng trước khi hai người đi, hãy chứng kiến sự phẫn nộ của một kiếm chủ !
Thiếu Hoa nhìn lại Quách Trụ:
- Quách tôn giá ! Tôn giá sẽ được chứng kiến sự phẫn nộ của Thiếu Hoa !
- Tiểu tử, ngươi đừng cao ngạo như vậy ! Ngươi chẳng còn sống được bao nhiêu lâu đâu. Nếu như ngươi trao huyết châu ra, Quách mỗ sẽ cho ngươi giải dược để cứu mạng mình !
- Thiếu Hoa chỉ có thể trao cho Quách tôn giá thanh dị kiếm này !
Quách Trụ cau mày thét lên:
- Giết hắn cho bổ nhân !
Lệnh được phán ra, bọn hắc y nhân chẳng khác nào lũ thiêu thân lao vào Thiếu Hoa. Trong cơn phẫn nộ, bốc đồng bởi những hành động của Quách Trụ, bởi cái chết cận kề, Thiếu Hoa hú lên một tiếng vang dội cả màn đêm tĩnh lặng. Tiếng hú của chàng như xé toạc tất cả sự yên tĩnh Khai Lộ phủ. Cùng với tiếng hú đó, màn kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp. Màn kiếm ảnh mà trước đây Thiếu Hoa đã thụ học từ sát kiếm Ngô Tịnh. Đúng ra đó là màn kiếm sát, thứ kiếm pháp sát nhân cuồng nộ mà Thiếu Hoa chẳng bao giờ dùng đến. Chàng dụng kiếm sát bằng tất cả sự phẫn nộ âm ỷ trong chàng. Bằng tất cả nột lực tu vi mà Long Thần thánh nữ đã truyền thụ, bằng cả tuyệt công của Khắc Mạc Kha và bằng cả Vô Tướng tâm pháp của Pháp Thiện đại sư để lại.
Cả một vòm không gian Khai Lộ phủ ngập tràn kiếm ảnh. Tất cả mọi nơi

đều có sát kiếm. Theo những luồng sát kiếm trùng điệp đó thì thây người đổ xuống rầm rập. Một bãi tha ma được tái lập bởi sát kiếm cuồng nộ của Thiếu Hoa.
Quách Trụ chứng kiến cảnh tượng đó, hồn siêu phách lạc. Hắn chẳng còn đủ tịnh tâm để nghĩ đến huyết châu, chẳng còn đủ dũng lược để lao vào cuộc đấu, mà lắc mình thi triển khinh công lao nhanh vào bóng tối đào thoát.
Khi màn kiếm ảnh được Thiếu Hoa thu lại, toàn thân chàng vẫn nhuộm một màu sát khí hừng hực. Thiếu Hoa đảo mắt nhìn quanh nói:
- Quách Trụ ! Tôn giá ở đâu ?
Chẳng có bóng Quách Trụ mà chỉ là bãi thây người lổn ngổn. Duy chỉ có hai người còn sống đó là Thiên Tống và Như Băng. Nhưng đó cũng là hai con người sắp phải chối bỏ sự sống của mình.
Thiếu Hoa nhìn quanh một lúc, không thấy Quách Trụ, liền quay lại Thiên Tống và Như Băng.
Thiên Tống vẫn bồng Như Băng trên tay mình.
Thiếu Hoa nói:
- Thiên Tống....Như Băng tỷ tỷ....
Như Băng nhìn chàng:
- Thiếu Hoa....tỷ đệ chúng ta gặp nhau rồi lại sớm chia tay. Đệ...
Thiếu Hoa nắm lấy tay Như Băng:
- Thư thư....
Nấc nghẹn một tiếng, Như Băng nói tiếp:
- Thiếu Hoa, hãy hứa với thư thư một điều !
- Thư thư nói đi ! Thiếu Hoa sẽ làm theo ý của người !
Nàng nghiêm giọng, gằn từng tiếng:
- Thiếu Hoa đệ phải sống ! Đệ phải sống....phải sống !
Thiếu Hoa gật đầu:
- Thư thư....Thiếu Hoa hứa.....Thiếu Hoa sẽ sống....
Như Băng gượng cười:
- Như thế là đủ lắm rồi ! Những viên chuyển luân thần châu mà tỷ đoạt được...
Nàng nấc nghẹn một tiếng, cố lấy hơi nói tiếp:
- Quách Trụ....
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Đệ biết chúng đang ở đâu !
Như Băng cố gượng cười, hổn hển nói:
- Không ngờ Thiếu Hoa lại là bào đệ của Như Băng ! Nếu tỷ là một trang giai nhân thì đệ đáng là một trang mỷ nam tử ! Tỷ mãn nguyện lắm rồi !
Nàng nắm lấy tay Thiếu Hoa nhìn chàng gần như không chớp mắt.
Buông tay Thiếu Hoa, Như Băng ngẩng lên nhìn Thiên Tống:

- Chúng ta đi !
Nàng nói được bấy nhiêu thì lật đầu nép vào người Thiên Tống trút hơi thở sau cùng.
Thiếu Hoa muốn bật ra tiếng khóc nhưng người chàng như chai sạn hẳn lại. Chàng không thể khóc được cũng không thể buông nổi tiếng thở dài.
Trong chàng giờ đây như có cái gì cô đọng chẳng khác nào hòn Thái Sơn đè nặng trĩu tâm can.
Thiếu Hoa đứng bất động như pho tượng nhìn theo Thiên Tống ẵm xác Như Băng chầm chậm bước vào bóng tối.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 56
Hoạt Náo Võ Lâm

Thiếu Hoa nằm thiếp trên tràng kỷ, Lại Xương Uy đi tới đi lui, thỉnh thoảng lão lại dừn bước nhìn chàng, lắc đầu nói:
- Làm sao bây giờ ?
Bội Bội dùng khăn lau mặt Thiếu Hoa. Thỉnh thoảng nàng lại nấc nghẹn một tiếng.
Xương Uy làu bàu nói:
- Trước khi thiếp đi, lão đệ nói, phải bằng mọi giá Hoàng lão đệ phải sống ! Chúng ta phải làm cách nào bây giờ ?
Phương Phương lăn chiếc ghế đặc chủng đến bên Thiếu Hoa. Nàng nhìn, rồi từ từ nắm lấy tay Thiếu Hoa. Mắt Phương Phương nhắm lại. Tất cả những gì xảy ra cho Thiếu Hoa tái hiện lại trong thần thức của nàng.
Mồ hôi rịn ra trán Phương Phương.
Nàng buông tay Thiếu Hoa.
Xương Uy vồn vã hỏi Phương Phương:
- Phương Phương, cô nương có cách gì cứu Thiếu Hoa không ?
Phương Phương buông tiếng thở dài nói:
- Thiếu Hoa huynh trúng phải kỳ độc của một độc nhân ! Độc nhân hạ độc thì khó có người nào giải được độc ! Nhưng trước đây Phương Phương có biết một thứ thần dược có thể giải được bách độc.
Xương Uy rối rít nói:
- Cô nương, thần dược đó ở đâu ? Dù ở bất cứ đâu, Lại Xương Uy cũng sẽ tìm cách đem về cứu Thiếu Hoa !
Phương Phương nghiêm giọng nói:
- Nếu chờ Lại Xương Uy trại chủ quay về, Phương Phương e rằng không kịp cứu Thiếu Hoa !
- Thế làm sao bây giờ ?
- Phương Phương và mọi người sẽ đưa Thiếu Hoa đến đó !
- Phương Phương nói đi...đó là đâu ?
- Trên Vu Sơn, trong động Ngũ Lão !
Xương Uy trang trọng nói:
- Chúng ta lên đường ngay, đến Vu Sơn, mọi người chuẩn bị nhanh lên !
Hảo Hảo từ ngoài chạy vào:
- Tỷ tỷ, người ta kéo đến đây đông lắm !

Xương Uy hỏi:
- Nha đầu, ngươi nói ai kéo đến ?
- Tiểu tỳ cũng không biết, nhưng họ đã xông vào rồi !
Xương Uy làu bàu nói:
- Bọn nào đến đây nhỉ ? Bộ chúng không biết trại chủ Lĩnh Cương trại Bạch Đầu sơn đang ở đây sao ?
Xương Uy vừa nói dứt câu thì tiếng cười khành khạch của Cuồng tà Du Hạo Nhiên cất lên. Lão vừa cười vừa nói:
- Trại chủ lục lâm Lại Xương Uy là cái thứ ôn dịch nào mà có thể ngăn được Cuồng tà Du Hạo Nhiên này chứ ?
Du Hạo Nhiên vừa nói vừa đẩy cửa bước vào.
Xương Uy, Bội Bội và Phương Phương đồng loạt dàn hàng ngang áng ngữ chặn Du Hạo Nhiên lại.
Du Hạo Nhiên nhìn ba người nói:
- Một gã trại chủ Lĩnh Cương trại lục lâm thảo khấu, một nha đầu phế nhân, một nha đầu trông như tiểu thư khuê các và một tiểu nha đầu tóc còn chưa mọc hết có thể chặn Cuồng tà Du Hạo Nhiên này được sao ?
Bội Bội ôm quyền nói:
- Tiền bối, chúng tôi không có y gây hấn với tiền bối, chẳng hay tiền bối đến đây có chuyện gì ?
- Có chuyện gì à ?
Du Hạo Nhiên chỉ Thiếu Hoa:
- Lão phu đến vì cái gã Thiếu Hoa đó đó !
Bội Bội cau mày nói:
- Du tiền bối, hiện thời Thiếu Hoa huynh đang lâm trọng bệnh, không thể bồi tiếp tiền bối được ! Nếu như tiền bối muốn gặp huynh ấy hãy đợi khi nào huynh ấy tỉnh lại đã !
- Cuồng tà Du Hạo Nhiên mà đợi gã hả ? Lão phu không nói nhiều nữa ! Nếu các ngươi muốn sống thì hãy giao hắn cho lão phu ! Nếu như không muốn giao hắn thì phải giao huyết châu và những viên thần châu mà tiểu tử thúi kia đoạt được cho lão phu !
Bội Bội nhìn sang Xương Uy.
Xương Uy nói:
- Hóa ra lão đến đây chủ đích để đoạt ngọc châu của thiếu gia ! Lão cuồng muốn đoạt thì ít ra cũng hỏi qua Lại Xương Uy này chứ ?
Xương Uy vừa nói vừa lòn tay ra sau lưng rút thanh khoái đao. Lão lại nói:
- Lâu lắm rồi chưa đụng đến đao pháp, cũng ngứa tay ngứa chân lắm rồi !
Cuồng tà Du Hạo Nhiên cười khẩy rồi nói:
- Một tên lục lâm như ngươi mà cũng đòi giao thủ với ta à ?
Cuồng tà Du Hạo Nhiên vừa toan động thủ thì Thanh Tịnh và Thanh Hư

bước vào. Theo sau hai người đó là ba vị đạo sĩ nữa.
Phương Phương thấy những vị đạo trưởng Võ Đang liền nói:
- Chư vị đạo trưởng đến đây cũng vì huyết châu của Thiếu Hoa huynh ?
Thanh Tịnh đạo trưởng nói:
- Không sai, chúng bần đạo đến vì muốn lấy lại chuyển luân thần châu !
Bội Bội bối rối. Nàng nhìn Phương Phương nghĩ thầm:
- Bao nhiêu người đến đây chỉ nhằm mục đích đoạt chuyển luân thần châu của Thiếu Hoa huynh ! Xem chừng chúng ta khó lòng giữ được thần châu cho huynh ấy !
Phương Phương nhìn qua chư vị đạo sĩ Võ Đang, rồi nhìn lại Cuồng tà Du Hạo Nhiên.
Nàng ôm quyền từ tốn nói:
- Tiền bối, mạng người là quí nhất....Thiếu Hoa huynh trước khi ngất đi đã giao chuyển luân thần châu lại cho tiện nữ giữ nó. Nay chư vị tiền bối đã nhất quyết đoạt chuyển luân thần châu của Thiếu Hoa huynh....ai cũng muốn cả....tiện nữ không biết trao cho ai !
Nàng nói rồi lăn chiếc ghế đặc chủng có hai bánh xe ra giữa. Hảo Hảo lo lắng nhìn theo Phương Phương. Ra đến bên ngoài Phương Phương mới dừng lại. Mọi người bước theo Phương Phương.
Phương Phương chỉ khoảng sân tràng phía trước mặt rồi nói:
- Chư vị, ở đây có khoảng sân trống, chư vị cứ tỷ thí với nhau ! Ai là người thắng, Phương Phương sẽ trao chuyển luân thần châu cho người đó ! Đó là cách giải quyết tốt nhất !
Phương Phương vừa nói dứt câu, Cuồng tà liền lên tiếng:
- Thế thì huyết châu và những viên kia đã thuộc về bổn nhân rồi !
Du Hạo Nhiên vừa nói vừa bất ngờ quay sang vỗ thẳng một chưởng vào lưng Thanh Hư đạo trưởng.
- Bình !
Lão xuất thủ hoàn toàn bất ngờ, vả lại đánh từ phía sau nên Thanh Hư gần như không kịp phản xạ, hứng trọn một chưởng của lão. Thân hình Thanh Hư đạo trưởng chẳng khác nào một cánh diều bị đẩy về phía trước.
Lão đạo sĩ Võ Đang té chúi người, cày lên mặt đất, nằm duỗi dài chẳng thể nào gượng dậy nổi.
Thanh Tịnh đạo trưởng và ba vị đạo sĩ kia cùng lướt đến đỡ Thanh Hư ngồi lên. Thanh Hư rùng mình há hốc miệng phun ra một vòi máu rưới đỏ cả mặt đất rồi trút hồn ra khỏi xác.
Cuồng tà Du Hạo Nhiên chắp tay sau lưng bước ra khỏi mái hiên. Lão giả lả cười nói:
- Thế là một tên đạo sĩ đã đi tong...Giờ đến lão đạo sĩ thúi nào muốn lấy chuyển luân thần châu cứ tiếp bước theo gã đạo sĩ thúi kia !

Thanh Tịnh và ba vị đạo sĩ còn lại đỏ mặt. Cái chết của Thanh Hư bởi tay Cuồng tà Du Hạo Nhiên khiến cả bốn người đều tức giận đến biến sắc.
Thanh Tịnh đạo trưởng rút trường kiếm, khe khắt nói:
- Lão ma đầu đánh lén Thanh Hư sư đệ của bần đạo đâu phải là quang minh chính đại !
Cuồng tà khoát tay đáp lời Thanh Tịnh bằng chất giọng rất dửng dưng:
- Từ trước đến nay, bổn nhân có bao giờ tự cho mình là kẻ quang minh chính đại đâu ! Điều gì cần thì bổn nhân làm thôi ! Còn bọn đạo sĩ thúi các ngươi quang minh chính đại lắm ư ?
Lão cười khẩy rồi nói tiếp:
- Xem cái bản mặt quang minh chính đại của bọn đạo sĩ thúi các ngươi kìa, vừa mới nghe tiểu tử Hoàng Thiếu Hoa bị trúng độc công gần chết liền mò đến ngay ! Có quang minh chính đại không nhỉ ? Thà như bổn nhân thì chẳng ai nói làm gì, dù sao bổn nhân cũng là tà nhân, còn bọn đạo sĩ các ngươi lúc nào cũng tự cho là quang minh chính đại nhưng lại chẳng có gì đáng để bổn nhân gọi là quang minh chính đại !
Lão vuốt chòn râu nhướng mày nói tiếp:
- Nếu là người quang minh chính đại, bọn đạo sĩ các ngươi mau rời khỏi chỗ này cũng còn kịp đó !
Cuồng tà Du Hạo Nhiên thốt ra câu này, sắc diện của bốn vị đạo sĩ Võ Đang càng đỏ hơn. Thanh Tịnh đạo trưởng rít giọng nói:
- Trước khi bần đạo rời khỏi đây thì lão phải trả mạng của Thanh Hư sư đệ cho bần đạo !
Nói dứt câu, Thanh Tịnh đạo trưởng múa tít trường kiếm xông thẳng đến Cuồng tà Du Hạo Nhiên. Lão chớp động kiếm chiêu, tạo ra những đóa hoa kiếm chia làm ba hướng công thượng, trung và hạ tập kích Du Hạo Nhiên.
Cuồng tà Du Hạo Nhiên thủ chiêu dùng song chưởng vừa gạt đỡ những chiêu kiếm của Thanh Tịnh đạo trưởng vừa nói:
- Lão đạo sĩ thúi, mau về nói với Thái Ất chân nhân đến đây may ra còn giữ được thể diện của Võ Đang, chứ cỡ như lão thì chẳng làm gì được bổn nhân đâu !
Lão vừa nói vừa lách mình qua trái nửa bộ, điểm chỉ vào sóng kiếm của Thanh Tịnh đạo trưởng.
Chỉ pháp của lão đánh bật thanh trường kiếm của Thanh Tịnh qua bên, đồng thời tả thủ thì vỗ tới đan điền đối phương một chưởng với tám thành lực đạo.
Cách ứng phó linh hoạt của Cuồng tà khiến Thanh Tịnh đạo trưởng gần như lúng túng, mà rối loạn chiêu pháp. Thanh Tịnh đạo trưởng buộc phải thối bộ về sau để né tránh chưởng công của đối phương. Vị đạo sĩ Võ Đang vừa thối bộ vừa toan biến chiêu thì đã nhận trọn một cước của Du Hạo Nhiên vào ngay ngực.

Thanh Tịnh đạo trưởng văng ra, rơi xuống ngay bên cạnh Thanh Hư đạo trưởng. Thanh Tịnh đạo trưởng chẳng thể nào gượng đứng dậy nổi. Lão rùng mình, ôm ngực, khoé miệng rỉ máu tươi.
Cuồng tà Du Hạo Nhiên nói:
- Còn tên đạo sĩ thúi nào muốn tranh đoạt với bổn nhân không ?
Ba vị đạo sĩ còn lại lưỡng lự nhìn Thanh Tịnh. Thanh Tịnh đạo trưởng thở hắt ra một cái. Lão nhìn Du Hạo Nhiên nói:
- Cuồng tà, Võ Đang sẽ tìm lão !
Thanh Tịnh đạo trưởng gượng đứng lên nói:
- Chúng ta đi !
Hai vị đạo sĩ xốc xác Thanh Hư đạo trưởng. Các đạo sĩ Võ Đang vừa dợm bước thì Du Hạo Nhiên lắc vai, thi triển khinh công lướt qua đầu họ.
Lão chặn đường Thanh Tịnh và ba vị đạo sĩ kia lại. Cuồng tà nói:
- Bọn đạo sĩ các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao ? Các ngươi muốn đi thì cũng phải hỏi xem bổn nhân có cho phép đi hay không chứ ? Bọn đạo sĩ các ngươi ngang nhiên đi mà chẳng hỏi xem bổn nhân có cho đi hay không thì bổn nhân đâu còn là Cuồng tà nữa !
Thanh Tịnh đạo trưởng quắc mắt quát:
- Chư huynh đệ, chúng ta cùng xông lên !
Bỏ xác Thanh Hư xuống đất, cả bốn vị đạo sĩ đồng loạt tuốt kiếm xông đến Cuồng tà Cuồng tà Du Hạo Nhiên cười khảy nói:
- Có thế chứ !
Lão vừa nói vừa phát tác Vô Minh chỉ. Từ đầu những ngón chỉ pháp, mười đạo chỉ khí phát ra tợ mười lưỡi sét bổ thẳng về phía bốn vị đạo sĩ Võ Đang phái.
- ¨m !
Thanh Tịnh lẫn ba người kia bị Vô Minh chỉ hất ngược trở lại ngã sóng soài dưới đất. Bả vai Thanh Tịnh bị khoét một lỗ sâu hoắm, máu tuôn ra xối xả. Hai người thì bị Vô Minh chỉ xuyên thủng yết hầu, người thứ ba thì bị thủng đan điền, ngồi bệt xuống đất chẳng sao gượng đứng được.
Du Hạo Nhiên bước đến hai bộ nói:
- Bổn nhân một khi xuất thủ giết người thì giết cho bằng được. Khi nào bổn nhân tha thì mới được sống thôi, nhưng từ trước đến nay bổn nhân không biết tha cho ai bao giờ !
Lão vừa nói vừa dựng song chưởng qua khỏi đầu.
- Bổn nhân cho bọn đạo sĩ thúi các ngươi về cõi tiên đây !
Lời dứt thì Vô Minh chỉ lại xuất hiện. Năm đạo Vô Minh chỉ hướng vào Thanh Tịnh, năm đạo còn lại hướng vào vị đạo trưởng bị thủng đan điền.
- ¨m...
Ngực của Thanh Tịnh bị thủng toang hoác, vị đạo sĩ kia cũng vậy. Cả hai bị

quẳng đi, va lưng xuống đất nằm bất động.
Giết xong chúng đạo sĩ Võ Đang, Du Hạo Nhiên nhìn lại Phương Phương:
- Nha đầu, ngươi thấy thành tích của bổn nhân như thế nào ? Ta thắng rồi chứ ?
Lão chìa tay tới trước, nói:
- Nha đầu còn chờ gì nữa mà chưa giao chuyển luân thần châu cho bổn nhân ?
Lão vừa nói dứt câu thì bất thình lình từ trên không một bóng người lướt xuống như tiên nữ. Kẻ đến chẳng ai khác mà chính là Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.
Nàng ta trụ thân ngay trước mặt Du Hạo Nhiên.
Lão tròn mắt nhìn Mã Trân Trân:
- Sao lại là nàng ?
- Lão lạ lắm ư ?
- Ta tưởng nàng đã chết rồi chứ ? Tưởng đâu nàng đã bị Vô Vi phái trừng phạt không còn xuất hiện trên giang hồ chứ ?
Mã Trân Trân ngửa mặt cười nói:
- Nha đầu Hà Mẫn Trinh thì làm gì được ta chứ ! Ta giờ đây đã là Vô Vi cung chủ rồi ! Ta đến đây để tìm lão đây !
Du Hạo Nhiên nheo mày hỏi:
- Nàng tìm ta để làm gì ?
Lão vuốt râu suy nghĩ rồi nói:
- Bổn nhân biết rồi, phải chăng nàng tìm bổn nhân để chắp lại tơ tình bị đứt chăng ? Nếu thế thì tốt lắm ! Nàng đợi bổn nhân lấy lại những viên chuyển luân thần châu của tên tiểu tặc tử Hoàng Thiếu Hoa rồi sẽ cùng nàng kết tình !
Nghe lão nói, Mã Trân Trân bật cười khanh khách.
Nghe Mã Trân Trân cười, Du Hạo Nhiên buột miệng hỏi:
- Sao nàng cười ? Phải chăng nàng rất thích thú ư ?
Mã Trân Trân cắt ngang tràng tiếu ngạo dòn dã, rồi từ tốn nói:
- Uyên Ương Hồ Điệp có biết kết tình với ai đâu ! Ta cười vì thấy lão ngây ngô quá ! Lão sắp chết đến nơi rồi mà còn đòi kết tình với ta ! Thôi nhé, nếu muốn kết tình với bổn nương thì hãy đợi kiếp sau vậy ! Còn bây giờ thì bổn nương sẽ đòi lại món nợ hôm nào mà lão đã vay của bổn nương !
Uyên Ương Hồ Điệp vừa nói vừa vũ lộng song thủ. Sợi mành lụa xuất hiện tạo thành những vòng xoáy chung quanh nàng.
Du Hạo Nhiên vỗ tay nói:
- Nàng múa đẹp quá ! Ta thích xem nàng múa lắm !
Lời còn đọng trên hai môi của lão thì đôi mành lụa như hai con giao long lao thẳng đến lão.

Cuồng tà Du Hạo Nhiên xoạc chân dụng Vô Minh chỉ đón thẳng đỡ thẳng.
- Chát !
Cả hai đối thủ cùng bật lùi về sau hai bộ. Cuồng tà Du Hạo Nhiên trố mắt nhìn Mã Trân Trân. Lão nói:
- Không ngờ chỉ xa nhau chưa được bao lâu thế mà võ công của nàng đã tăng tiến như vậy !
- Không chỉ tăng tiến mà Uyên Ương Hồ Điệp còn có tình lang khác thay vào chỗ của lão !
- Ý nàng muốn nói tên tiểu tử Hoàng Thiếu Hoa đang nằm chờ chết trong kia ư ?
- Thiếu Hoa đâu còn là tình lang của bổn nương !
- Thế nàng đến đây để làm gì ? Không vì hắn thì đến đây làm gì ?
- Bổn nương có cùng mục đích với lão đấy !
- Nàng cũng cần những viên chuyển luân thần châu của tiểu tử Thiếu Hoa ?
Mã Trân Trân gật đầu đáp:
- Không sai !
- Ta đến trước, vậy chuyển luân thần châu của tên tiểu tử kia thuộc về bổn nhân rồi ! Nàng đừng tranh đoạt với bổn nhân làm gì !
Du Hạo Nhiên vừa nói dứt câu thì Mã Trân Trân chớp động chiêu công. Lần này những vòng tròn do hai mảnh lụa tạo ra cuốn đến lão như đôi mãnh xà chực quấn lấy thân ảnh Du Hạo Nhiên.
Du Hạo Nhiên đanh giọng nói:
- Bổn nhân không dễ bắt nạt đâu !
Lão vừa nói vừa phát ra Vô Minh chỉ thì bất ngờ từ hai đầu mảnh lụa phát ra một tiếng nổ.
Cùng với tiếng nổ đó, là màn khói trắng cuốn đến trước mặt Du Hạo Nhiên. Du Hạo Nhiên bối rối, thối bộ về sau, nhưng hai luồng khói đó nhanh hơn chụp đến mặt lão.
Lão xây xẩm mặt mày, chao đảo, ôm lấy mặt. Cuồng tà Du Hạo Nhiên nói:
Nàng dụng độc công ?
- Không sai ! Lão bây giờ chẳng khác gì Thiếu Hoa rồi !
Nàng nói dứt câu thì Quách Trụ từ ngoài tam quang thả bước chậm rãi tiến vào. Y khoanh tay nhìn Du Hạo Nhiên.
Du Hạo Nhiên lắc đầu như thể đang thấy cái gì đó trước mặt.
Quách Trụ nói:
- Du Hạo Nhiên, bổn độc chủ đến thâu nạp lão đây !
Du Hạo Nhiên quay lại hỏi:
- Ngươi là ai ?
Lão dụi mắt, rồi nói tiếp:
- Ngươi là Tây Phong độc chủ ?

- Kẻ kế thừa Tây Phong độc chủ !
Du Hạo Nhiên lắc đầu:
- Bổn nhân không muốn làm Nhục nhân đâu ! Ta không muốn....ta không muốn....
Du Hạo Nhiên vừa nói vừa quay bộ thi triển khinh công lao vụt đi như thể sợ hãi cái gì đó đang rượt đuổi sau lưng lão. Quách Trụ nhìn theo nói:
- Lão không muốn cũng phải tìm đến ta mà thôi !
Quách Trụ không màng đuổi theo Du Hạo Nhiên mà nhìn lại Phương Phương.
Sự xuất hiện của Quách Trụ khiến Phương Phương biến sắc. Nàng nghĩ thầm:
" Chính gã này đã hại Thiếu Hoa huynh " Quách Trụ dừng bước, gằn giọng nói với Phương Phương:
- Giao tên tiểu tử thúi Hoàng Thiếu Hoa và những viên chuyển luân thần châu ra đây !
Quách Trụ vừa thốt dứt lời thì Thiếu Hoa cũng từ trong bước ra ngoài mái hiên.
- Tại hạ đang ở đây ! Mời các hạ đến lấy !
Quách Trụ nhìn chàng bằng ánh mắt xét nét.
Quách Trụ hỏi bằng giọng ngạc nhiên:
- Ngươi chưa chết à ?
- Thiếu Hoa đúng ra đã bước qua cầu Nại Hà xuống gặp Như Băng thư thư và những người khác rồi, nhưng nghe tiếng của tôn giá nên quay lại để đối mặt một lần cuối !
Sự xuất hiện của Thiếu Hoa khiến Phương Phương hoàn toàn sửng sốt và bất ngờ. Nàng nhìn Thiếu Hoa:
- Thiếu Hoa huynh.....
Phương Phương nhận ra sắc diện Thiếu Hoa vô cùng nhợt nhạt, cùng với những nốt đỏ hiện ra khắp mặt chàng.
Quách Trụ quan sát Thiếu Hoa, rồi phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:
- Hoàng Thiếu Hoa, ngươi đang đau đớn lắm phải không ?
- Tôn giá nói đúng, tại hạ đang rất đau đớn bởi độc công của tôn giá !
- Thế thì ngươi sao còn chưa quì xuống dâng chuyển luân thần châu để Quách mỗ ban cho ngươi giải dược, để ngươi sống quãng đời còn lại trong lốt Nhục nhân !
Thiếu Hoa nhếch môi, ôn nhu nói:
- Quách tôn giá tìm Thiếu Hoa để ban phát giải dược hay để đoạt chuyển luân thần châu và cái mạng của Thiếu Hoa ? Tôn giá đã lẫn lộn mục đích của mình rồi ! Nếu tôn giá không đến lấy chuyển luân thần châu và cái mạng của Thiếu Hoa thì Thiếu Hoa cũng phải đến dâng nó cho tôn giá !

Chàng nói rồi đưa dị kiếm đến trước, hướng mũi kiếm vào mặt Quách Trụ, lừng lững bước đến.
Mặc dù biết Thiếu Hoa đã bị trúng độc công của mình, nhưng Quách Trụ sao quên được cảnh khủng khiếp khi Thiếu Hoa dụng đến sát kiếm, nên y phải thối bộ.
Thiếu Hoa bước đến thì gã lại thối bộ. Người bước tới người thối bộ, chẳng mấy chốc Quách Trụ đã lui đến tận ngôi tam quang của Vạn Hương lầu.
Thiếu Hoa chau mày:
- Tại hạ dâng nạp mà tôn giá không nhận à ?
Quách Trụ lưỡng lự.
Thiếu Hoa nói tiếp:
- Không nhận, tại hạ cũng phải buộc tôn giá nhận !
Lời nói của chàng như tiếng phán của tử thần đối với Quách Trụ, khiến y không sao giữ được tịnh tâm. Y miễn cưỡng nói:
- Lần khác Quách mỗ sẽ đến nhận cũng không muộn !
Y nói rồi quay lưng thi triển khinh công lao ra khỏi ngôi tam quan.
Thiếu Hoa từ từ chống kiếm xuống đất. Chàng thở ra nhè nhẹ rồi từ từ quỵ chân quỳ xuống.
Mã Trân Trân nhận ra ngay tình trạng của Thiếu Hoa.
Nàng băng mình đến trước mặt chàng.
Thiếu Hoa nhìn Mã Trân Trân:
- Nàng cũng đòi mạng của Thiếu Hoa và chuyển luân thần châu ?
Mã Trân Trân lưỡng lự rồi nói:
- Thiếu Hoa, giờ ngươi đã tàn phế rồi, hãy giao chuyển luân thần châu cho ta !
- Thế cô nương có nghĩ đến hôm trên lâu thuyền của cô nương không ? Dù sao Thiếu Hoa cũng đã giúp cô nương có được một cái mạng !
- Bổn nương không quên đâu và thậm chí còn cảm kích ngươi nhiều ! Nếu không có ngươi thì bổn nương đã chết rồi, đâu thể nào đoạt được chức vị Vô Vi cung chủ của Mẫn Trinh ! én là ân, khi nào Thiếu Hoa chết, bổn nương sẽ cúng tế cho ngươi ! Còn bây giờ, Thiếu Hoa đã là người vô dụng, thì hãy giao chuyển luân thần châu cho ta !
Thiếu Hoa nhìn thẳng vào mắt Mã Trân Trân:
- Xem ra cô nương xem trọng báu vật hơn nghĩa tình !
- Thiếu Hoa, hãy giao chuyển luân thần châu cho bổn nương !
Thiếu Hoa gằn giọng:
- Đến đây, những viên chuyển luân thần châu đang ở trong người Thiếu Hoa !
Mã Trân Trân cau mày:
- Thiếu Hoa, ngươi đừng buột bổn nương phải ra tay !

Thiếu Hoa lắc đầu nói:
- Ta chẳng ép buộc ai cả ! Bất cứ ai có đủ bản lĩnh thì cứ đến lấy chuyển luân thần châu !
Mã Trân Trân cau mày thét lớn:
- Vậy là ngươi đã ép buộc ta rồi !
Mã Trân Trân vừa nói vừa bất ngờ phát động đôi mảnh lụa công đến Thiếu Hoa.
Chàng gần như không có phản ứng gì mà hứng trọn lấy chiêu công của Mã Trân Trân.
- ¨m....
Thiếu Hoa bị đôi mảnh lụa đánh trược về sau nằm dài trên mặt đất. Tuy nhiên thanh dị kiếm vẫn được chàng giữ trong tay. Khoé miệng Thiếu Hoa rỉ máu.
Phương Phương thấy cảnh tượng đó, hốt hoảng quát lên:
- Dừng tay !
Mã Trân Trân không màng đến lời nói của nàng, mà lướt đến Thiếu Hoa. Nàng toan dụng đến sát chiêu một lần nữa thì thanh dị kiếm dựng lên điểm ngay vào đúng tâm huyệt nàng.
Thiếu Hoa nghiến răng nói:
- Thiếu Hoa đã thề phải sống, nên không thể chết bởi tay của ai được ! Nếu như cô nương giết Thiếu Hoa thì ta cùng cô nương sẽ đi chung một con thuyền !
Sắc mặt Mã Trân Trân biến sắc.
Nàng lắp bắp nói:
- Sao ngươi ương ngạnh như vậy ?
- Ta đã chọn cho mình cái đích phải đến, nếu chưa đến được cái đích đó thì không bao giờ buông kiếm !
Chàng nói dứt câu thì có tiếng phật hiệu cất lên:
- A di đà phật !
Cùng với tiếng phật hiệu đó, Pháp Thiện đại sư xuất hiện lướt thẳng đến bên chàng. Thấy Pháp Thiện đại sư, Thiếu Hoa buông một tiếng thở phào:
- Đại sư, Thiếu Hoa chỉ có thể giao những viên chuyển luân thần châu cho người !
Mã Trân Trân lùi lại. Pháp Thiện đại sư nhìn nàng cất tiếng nói:
- A di đà phật ! Mã cô nương hãy đi đi !
Mã Trân Trân lưỡng lự rồi quay bước bỏ đi.
Pháp Thiện đại sư cúi xuống đỡ Thiếu Hoa đứng lên. Vị cao tăng Thiếu Lâm nói:
- Bần tăng đưa thí chủ đi !
Pháp Thiện đại sư nói rồi toan cắp lấy Thiếu Hoa nhưng Phương Phương đã

kịp thét lên:
- Đại sư....
Pháp Thiện đại sư dừng bước.
Phương Phương cố lăn chiếc ghế đến bên Pháp Thiện đại sư.
Nhìn nàng, Pháp Thiện đại sư chắp tay niệm phật hiệu:
- A di đà phật ! Tiểu cô nương có điều gì muốn nói với bần tăng ?
- Đại sư định đưa Thiếu Hoa huynh đi đâu ?
- Về Thiếu Lâm tự may ra các vị trưởng tôn có thể cứu được cho Thiếu Hoa thí chủ !
- Đại sư, tiểu nữ biết có một chỗ có thể giúp được cho Thiếu Hoa !
- A di đà phật ! Cô nương có thể cho lão nạp biết đó là chỗ nào ?
- Vu Sơn, động Ngũ Lão có dòng Thiên Nhất thần thủy !
Pháp Thiện đại sư cau mày nhìn nàng:
- Thiên Nhất thần thủy ? Sao tiểu cô nương biết dòng Thiên Nhất thần thủy ?
- Mẫu thân trước khi qua đời có nói với Phương Phương !
Pháp Thiện đại sư niệm ngay lời phật hiệu :
- A di đà phật ! Bần tăng sẽ đưa tiểu cô nương cùng đi với Thiếu Hoa !
- Đa tạ đại sư !
Pháp Thiện đại sư cắp lấy Phương Phương. Tay của người vừa cắp lấy Phương Phương thì Phương Phương rùng mình liên tục. Mồ hôi vã ra trán nàng, sắc diện nàng tái nhợt.
Pháp Thiện đại sư hỏi:
- Tiểu cô nương bị sao vậy ?
Phương Phương lắc đầu đáp:
- Tiểu nữ không sao....đại sư mau đưa tiểu nữ và Thiếu Hoa huynh đến động Ngũ Lão trên Vu Sơn đi !
- A di đà phật !
Pháp Thiện đại sư cắp hai người, thi triển khinh công tối thượng lao vút đi.
Cùng lúc đó, những người khác từ trong nhà chạy ra, nhưng nhân dạng Pháp Thiện đại sư và Thiếu Hoa cùng Phương Phương đã nhanh chóng mất hút ngoài tầm mắt mọi người.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 57
Nửa Miếng Ngọc Bội

Pháp Thiện đại sư ngồi kiết đà trên phiến đá. Người như một vị bồ tát tham thiền nhập định. Phương Phương dùng tay lê đến bên người, cất tiếng nói:
- Đại sư....
Pháp Thiện đại sư từ từ mở mắt nhìn nàng, cất giọng từ tốn hỏi:
- Tiểu cô nương, cô nương có điều gì muốn nói ?
Nàng nhìn Pháp Thiện đại sư, ôm quyền xá, rồi nói:
- Tiểu nữ có mấy điều muốn hỏi đại sư !
- A di đà phật ! Tiểu cô nương có điều gì muốn nói với bần tăng ?
Nàng nhìn Pháp Thiện đại sư ôn nhu nói:
- Tiểu nữ không dám giấu đại sư....tiểu nữ vốn có một công năng rất lạ thường. Bất cứ ai tiểu nữ chạm tay vào có thể nhìn thấy quá khứ lẫn tương lai của người đó ! Chính vì thế mà tiểu nữ mới mạo phạm hỏi đại sư và điều để tham chứng xem công năng của mình có đúng hay không ?
- A di đà phật ! Bần tăng cũng có nghe nói đến công năng kỳ diệu đó ! Nhưng để có được công năng như tiểu cô nương nói, thì hành giả phải tham thiền nhập định đạt tới cảnh giới vô vi của phật gia. Lúc đó mới có thể nhận được công năng kia, còn tiểu cô nương đây là người ngoài phật môn....sao có thể có được ?
- Tiểu nữ cũng không biết nữa ! Tự dưng mình lại có công năng đó !
Nàng nhìn Pháp Thiện đại sư từ tốn hỏi:
- Phải chăng trước đây đại sư là một thảo khấu sơn lâm ?
Pháp Thiện đại sư chắp tay niệm phật hiệu:
- A di đà phật !
Nhìn sững Phương Phương, Pháp Thiện đại sư ngạc nhiên hỏi:
- Sao tiểu cô nương lại biết ?
- Tiểu nữ đã nói rồi, tiểu nữ có công năng đặc biệt mà !
- A di đà phật ! Đúng là như vậy. Trước đây bần tăng là một thảo khấu sơn lâm ! Bần tăng xuất gia đầu phật cũng vì muốn quên quá khứ đó !
Phương Phương nhìn sững Pháp Thiện đại sư:
- Đại sư từng phạm trọng tội nên mới xuất gia đầu phật ?
- A di đà phật !
Niệm phật hiệu nhưng chân diện Pháp Thiện đại sư đỏ bừng. Người nhìn Phương Phương nói:

- Tiểu cô nương nhắc lại quá khứ của bần tăng để làm gì ?
Phương Phương bối rối, ngập ngừng nói:
- Tiểu nữ muốn nhắc lại để thẩm chứng xem đại sư có phải là con người đó không ?
- A di đà phật !
Pháp Thiện đại sư nhìn vào mắt nàng, rồi từ từ buông tiếng thở dài:
- Có lẽ bần tăng không thể giấu được thân phận của mình rồi !
Pháp Thiện đại sư chắp tay lên ngực rồi hỏi Phương Phương:
- Tiểu cô nương, sao tiểu cô nương lại biết dòng Thiên Nhất thần thủy này ?
- Mẫu thân đã nói lại cho tiểu nữ biết.
Phương Phương vừa nói vừa lấy nửa miếng ngọc bội, đặt vào tay Pháp Thiện đại sư.
Nhìn nửa miếng ngọc bội, Pháp Thiện đại sư nhắm mắt buông lời phật hiệu:
- A di đà phật !
Phương Phương nói:
- Đại sư, thân mẫu trước lúc lâm chung có dặn với tiểu nữ giữ nửa miếng ngọc bội này, để có thể tìm được phụ thân. Đại sư biết miếng ngọc bội này không ?
Pháp Thiện đại sư nhìn nàng nhẩm niệm phật hiệu:
- A di đà phật ! Bần tăng có biết !
- Đại sư có thể nói cho tiểu nữ biết chuyện gì đã xảy ra ngày trước không ?
Pháp Thiện đại sư sượng sùng nhìn nàng.
- Tiểu cô nương muốn biết chuyện xảy ra ngày trước ư ?
Phương Phương gật đầu:
- Tiểu nữ muốn biết !
Buông tiếng thở dài, Pháp Thiện đại sư nói:
- Hồi đó, bần tăng là một thảo khấu sơn tặc. Bần tăng được một vị vương tôn công tử nhờ chặn một đoàn bảo tiêu để cướp một vị cô nương. Vị cô nương đó tên là Cát Hoài Ngọc. Bần tăng đã cướp được Cát Hoài Ngọc tiểu thư....
Pháp Thiện đại sư nhìn Phương Phương:
- Tiểu cô nương có khuôn mặt của Cát Hoài Ngọc tiểu thư !
- Đó chính là mẫu thân của Phương Phương !
- A di đà phật ! Giờ cô nương muốn tìm phụ thân của cô nương ?
Phương Phương gật đầu:
- Đó là di ngôn của mẫu thân ! Phương Phương phải thực hiện bằng được ! May mắn Phương Phương gặp được đại sư....
- A di đà phật ! Chính vì thế mà tiểu cô nương vừa chạm vào người bần tăng đã cảm nhận ngay có mối quan hệ về thân thế nên xúc động ?
Phương Phương gật đầu.
Pháp Thiện đại sư buông tiếng thở dài, rồi ôn nhu nói:

- Bần tăng khuyên tiểu cô nương một điều...
- Đại sư cứ nói, Phương Phương xin lắng nghe chỉ huấn của người !
- A di đà phật ! Thiện tai, thiện tai ! Nếu như tiểu cô nương chịu nghe chỉ ngôn của bần tăng, thì bần tăng khuyên tiểu cô nương đừng đi tìm con người này !
Phương Phương ngây mặt nhìn Pháp Thiện đại sư.
- Đại sư, sao tiểu nữ lại không nên tìm người này ?
- A di đà phật ! Bởi bần tăng biết người này chẳng yêu thương gì mẫu thân của tiểu cô nương cả. Y chỉ muốn lợi dụng Cát Hoài Ngọc để tìm đến dòng Thiên Nhất thần thủy này. Y đã lừa tình của Hoài Ngọc cô nương, sau đó đã bỏ rơi nàng mà bỏ đi chẳng bao giờ quay lại !
Phương Phương cắn chặt răng, nàng cất giọng u oán:
- Phụ thân tiểu nữ tàn nhẫn như vậy ư ?
- A di đà phật ! Bần tăng đã giúp y rất nhiều để có được kim lượng từ tay y ban phát !
- Đại sư, người đó đang ở đâu ?
Pháp Thiện đại sư nhìn nàng.
Phương Phương khẩn thiết nói:
- Đại sư, tiểu nữ đã hứa với mẫu thân tìm y trả lại nửa miếng ngọc bội này ! Nếu không làm được, mẫu thân tất sẽ không thể nhắm mắt được !
- A di đà phật ! Oan nghiệt....oan nghiệt....Tại sao Cát Hoài Ngọc lại buộc một nhi nữ tật nguyền như tiểu cô nương phải đi tìm kẻ bạc tình nhẫn tâm đó chứ ?
Pháp Thiện đại sư buông tiếng thở dài.
Phương Phương khẩn thiết nói:
- Đại sư, xin hãy nói cho tiểu nữ biết ! Kiếp này tiểu nữ xin được ngậm cỏ kết vành đội ân đại sư !
Phương Phương nói rồi liền sụp lạy Pháp Thiện đại sư. Vị cao tăng Thiếu Lâm hối hả đỡ nàng dậy:
- Tiểu cô nương đừng nên làm vậy !
Nhìn Phương Phương, Pháp Thiện đại sư buông tiếng thở dài rồi nói:
- A di đà phật ! Bần tăng chỉ sợ tiểu cô nương tìm đến người này chỉ mang họa mà thôi !
- Tiểu nữ chấp nhận bất cứ họa kiếp nào, miễn gặp lại được người đó là được rồi !
Pháp Thiện đại sư thở ra, ôn nhu nói:
- Bần tăng sẽ nói cho tiểu cô nương biết. Chính vì việc làm năm xưa mà bần tăng phải ân hận mãi trong lòng. Cho dù bần tăng có xuất gia đầu phật cũng không chuộc lại nghiệp quả ngày trước !
Cầm nửa mảnh ngọc bội, Pháp Thiện đại sư đặt vào tay nàng:

- Muốn tìn người này, tiểu cô nương hãy đến Hàm Đan. Tại Hàm Đan, chẳng có ai có được nửa miếng ngọc bội như thế này đâu ! Với miếng ngọc bội này, tiểu cô nương sẽ tìm ra được người đó ! Bần tăng chỉ biết như thế thôi ! Bần tăng nói thêm một điều nữa, y là kẻ bạc tình và vô nghĩa !
Nói rồi Pháp Thiện đại sư buông tiếng thở dài.
Phương Phương nói:
- Đại sư có thể nói rõ cho tiểu nữ biết được không ?
Nhìn Phương Phương, Pháp Thiện đại sư nói:
- Nửa miếng ngọc bội này sẽ đưa tiểu cô nương đến gặp y. Hãy tin vào lời nói của bần tăng ! Còn y là con người như thế nào, rồi đây tiểu cô nương sẽ biết !
Nói rồi, Pháp Thiện đại sư nhắm mắt lại tham thiền nhập định.
Người chưa thiền định được bao lâu thì Thiếu Hoa từ trong động Ngũ Lão bước ra. Chàng giờ hoàn toàn khác trước. Thiếu Hoa bước ngay đến bên Pháp Thiện đại sư và Phương Phương.
Phương Phương nhìn chàng mỉm cười hỏi:
- Thiếu Hoa huynh sao rồi ?
Thiếu Hoa nhìn nàng:
- Phương Phương, nếu không có muội thì không biết huynh ra sao nữa. Hóa ra quới nhân giúp đỡ cho huynh chính là muội ! Hãy nhận của huynh một lạy này !
Phương Phương bối rối khoát tay nói:
- Thiếu Hoa huynh đừng làm vậy....Phương Phương không nhận lạy tạ ân của huynh đâu !
Thiếu Hoa mỉm cười:
- Phương Phương không nhận, huynh sẽ không lạy. Huynh không khách sáo đâu !
Chàng nhìn lại Pháp Thiện đại sư, ôm quyền nói:
- Đại sư, vãn bối đã hoàn toàn bình phục !
Pháp Thiện đại sư mở mắt nhìn chàng :
- A di đà phật ! Thiện tai, thiện tai ! Thiếu hiệp hoàn toàn bình phục là tốt lắm rồi !
- Vãn bối cảm tạ đại ân cứu mạng của đại sư !
- A di đà phật ! Thiếu hiệp đừng đa lễ với bần tăng. Người mà thiếu hiệp phải tạ ân chính là Phương Phương tiểu cô nương đây !
Thiếu Hoa nhìn lại Phương Phương.
Nàng mỉm cười với chàng. Chân diện thuần khiết của nàng đập vào mắt Thiếu Hoa. Chàng cảm thấy một niềm hoan hỷ đang ngập tràn tâm thức mình.
Phương Phương nói:

- Đại sư đừng nói vậy, tiểu nữ áy náy lắm !
- éu đây cũng là duyên phận mà tạo hóa sắp xếp, bần tăng chẳng biết nói như thế nào !
Pháp Thiện đại sư nhìn lại Thiếu Hoa nói tiếp:
- Thiếu hiệp, bần tăng có chuyện muốn nhờ thiếu hiệp !
Thiếu Hoa ôm quyền nói:
- Đại sư chỉ ngôn, vãn bối sẽ hết mình làm tròn bổn phận mà đại sư giao phó !
- A di đà phật ! Bần tăng nhờ thiếu hiệp đưa Phương Phương tiểu cô nương đến Hàm Đan tìm một người ! Người đó là ai thì Phương Phương sẽ nói cho thiếu hiệp biết !
Thiếu Hoa nhìn Phương Phương:
- Phương Phương, muội đồng ý cho huynh đi chứ ?
Nàng đỏ mặt thẹn thùng:
- Muội chỉ sợ làm phiền huynh thôi !
Thiếu Hoa nhìn lại Pháp Thiện đại sư:
- Đại sư, Phương muội đã đồng ý cho vãn bối theo nàng !
Pháp Thiện đại sư chắp tay lần chuỗi hạt, ôn nhu nói:
- Phương Phương và Thiếu Hoa công tử có thể đi được rồi ! Bần tăng sẽ lưu lại Ngũ Lão động ! Nơi đây rất phù hợp với bần tăng. Nếu như sau này, Thiếu Hoa và Phương Phương có dịp hãy đến đây thăm bần tăng !
Thiếu Hoa nhìn Phương Phương.
Nàng chắp tay xá Pháp Thiện đại sư:
- Đại sư, Phương Phương sẽ quay lại bái tạ người !
- A di đà phật ! Mong tiểu cô nương bảo trọng !
Nhìn lại Thiếu Hoa, Pháp Thiện đại sư nghiêm giọng nói:
- Thiếu hiệp bảo trọng và hãy bảo vệ cho Phương Phương !
- Đại sư, vãn bối xem Phương Phương như hai con mắt của mình !
Thiếu Hoa chắp tay lạy Pháp Thiện đại sư:
- Vãn bối cáo từ !
Pháp Thiện đại sư khẽ gật đầu.
Thiếu Hoa nhìn lại Phương Phương nói:
- Phương muội không nệ hà yên vị trên lưng Thiếu Hoa chứ ?
Đôi lưỡng quyền của nàng đỏ bừng. Nàng thẹn thùng nói:
- Kỳ quá....
- Đừng ngại mà, khi nào đến Hàm Đan, huynh sẽ đặt lại cho muội một chiếc ghế khác !
- Nhưng muội sợ huynh cực khổ !
- Phương muội đã chịu đựng bao khó nhọc vì huynh thì đến bây giờ huynh phải trả lại công cho muội chứ !

Thiếu Hoa nói rồi ghé lưng, cõng Phương Phương. Chàng nhìn Pháp Thiện đại sư nói:
- Đại sư, mong đại sư bảo trọng để sau này vãn bối và Phương Phương còn đến vấn an đại sư !
- A di đà phật ! Bần tăng đa tạ thịnh tình của thiếu hiệp ! Bần tăng sẽ chờ hai người đến vấn an.
oOo Hàm Đan là chốn kinh kỳ, tất cả đều lạ mắt với Phương Phương. Nàng ngỡ như mình lạc vào một cảnh giới hoàn toàn khác. Ngồi trên thượng lầu, Phương Phương rảo mắt nhìn xuống đường. Mắc dù đã sẩm tối nhưng vẫn tấp nập nhộn nhịp. Sự tấp nập đó khiến nàng cảm thấy vui vui.
Thiếu Hoa đẩy cửa bước vào.
Nàng quay lại nhìn chàng.
Phương Phương lăn chiếc ghế đến trước mặt Thiếu Hoa.
- Thiếu Hoa huynh....
Thiếu Hoa đặt tay lên vai nàng nói:
- Huynh chúc mừng muội !
Phương Phương phấn khích nói:
- Huynh đã tìm được chủ nhân của miếng ngọc bội rồi ư ?
- Huynh đã tìm được rồi !
- Làm sao huynh tìm được ?
- Huynh tưởng đâu khó tìm lắm, không ngờ lại dễ như vậy !
Chàng lấy nửa miếng ngọc bội đặt vào tay Phương Phương.
- Sẽ có người đến đây đón muội ! Chủ nhân của miếng ngọc bội này là một vị đại gia hào phú gì đó ở chốn kinh đô, nên lão chủ hiệu kim hoàn nhận ra ngay !
Chàng khoanh tay nhìn Phương Phương:
- Phương Phương muội nói cho huynh biết, tại sao muội phải đi tìm chủ nhân miếng ngọc bội này ?
Nàng cười bí hiểm, nhu hòa đáp lời Thiếu Hoa:
- Đây là chỉ ngôn của mẫu thân ! Nhưng rồi muội cũng sẽ nói với huynh khi gặp người đó !
Chàng nhướng mày hỏi:
- Ngay cả muội cũng còn giữ bí mật với huynh sao ?
- Muội không giữ đâu, thế nào muội cũng sẽ nói với huynh mà ! Nhưng không phải lúc này. Khi nào muội gặp người đó rồi, nếu không có gì sẽ dẫn huynh đến, lúc đó chắc chắn huynh sẽ ngạc nhiên vô cùng !
Thiếu Hoa giả lả cười nói:
- Hy vọng huynh sẽ không ngạc nhiên !
Phương Phương nguýt chàng:
- Nhất định huynh sẽ ngạc nhiên !

Thiếu Hoa ôm quyền:
- Đa tạ lòng hảo tâm của Phương Phương tiểu thư !
- Huynh lại ghẹo muội nữa rồi ! Muội không muốn làm tiểu thư đâu !
Thiếu Hoa bước đến bưng tịnh rượu mở nắp tu luôn một ngụm rồi nhìn lại nàng hỏi:
- Thế Phương muội tính làm gì nào ?
Mặt nàng đỏ bừng, lắc đầu đáp:
- Muội không nói đâu !
Thiếu Hoa bưng tịnh rượu đến bên Phương Phương. Chàng nhỏ giọng nói:
- Cái gì Phương muội cũng giấu huynh hết sao ? Nói cho huynh biết đi, muội muốn làm gì nào ?
Nàng bặm môi lắc đầu, nhìn chàng.
Thiếu Hoa nói:
- Nếu muội có quan hệ với chủ nhân của nửa miếng ngọc bội này thì chắc chắn là đương kim tiểu thư lá ngọc cành vàng ! Bây giờ muội còn nhìn đến Hoàng Thiếu Hoa không ?
- Thiếu Hoa huynh...
Nàng vừa nói vừa đập tay xuống thành tựa ghế:
- Phương Phương không muốn nghe huynh nói như vậy đâu ! Mãi mãi muội là Phương Phương của Thiếu Hoa huynh ! Phương Phương chỉ sợ Thiếu Hoa huynh chê muội là kẻ tật nguyền thôi !
Thiếu Hoa khoát tay:
- Sao muội lại nói Thiếu Hoa là hạng người như vậy ?
Chàng nhíu mày, tròn mắt rồi tu tiếp ngụm rượu thứ hai. Thiếu Hoa nhìn nàng nói tiếp:
- Muội đừng có xem thường huynh quá !
- Thế tại sao huynh lại cho muội là tiểu thư ? Muội cũng không thèm làm tiểu thư nữa đâu !
Thiếu Hoa chồm tới:
- Thế Phương muội muốn làm gì nào ?
Nàng nghiêm giọng trả lời:
- Phương Phương chẳng muốn làm gì hết, mà chỉ muốn luôn luôn được ở bên cạnh Thiếu Hoa huynh !
Chàng tròn mắt nhìn Phương Phương:
- Tại sao muội chỉ muốn ở bên cạnh huynh ?
- Muội cũng không biết nữa !
- Mình mà lại không biết....lạ thật đó ! Muội cái gì cũng giấu huynh cả !
Nói rồi Thiếu Hoa dốc tịnh rượu tu ừng ực. Chàng đặt tịnh rượu xuống bàn nhìn nàng nói:
- Lúc nào huynh cũng mong muội gặp được may mắn trong cõi đời này !

- Được ở bên huynh là muội may mắn lắm rồi !
Nghe nàng nói câu này, Thiếu Hoa không khỏi bồi hồi, pha trộn sự lúng túng.
Chàng nghĩ thầm:
" Làm sao Thiếu Hoa ở bên Phương Phương mãi được, vì Thiếu Hoa có những việc phải làm. Mà những việc của Thiếu Hoa đều ở chốn rừng đao, rừng gươm, sống chết lúc nào không biết. Sao có thể đưa Phương Phương vào kiếp họa " Ý niệm đó trôi qua, bất giác Thiếu Hoa không dằn được mà buông tiếng thở dài. Phương Phương nghe chàng thở dài liền hỏi:
- Thiếu Hoa huynh sao lại thở dài vậy ?
Thiếu Hoa mỉm cười với nàng.
Phương Phương nói:
- Phương Phương là một gánh nặng cho huynh phải không ?
Thiếu Hoa lắc đầu khoát tay đáp:
- Không !
- Thế sao huynh lại thở dài ? Huynh nói cho muội biết đi !
- Mỗi một tiếng thở dài của huynh thôi mà muội đã gặng hỏi rồi. Còn muội thì lại giấu huynh tất cả mọi điều. Thật ra huynh thở dài chỉ vì sợ một ngày nào đó không được ở gần bên muội, hầu hạ muội !
Nàng giãy nãy :
- Huynh không nói thật, huynh nói dối !
Thiếu Hoa nghiêm giọng nói:
- Xem kìa...nếu huynh nói thật lòng mình thì sao nào ?
Phương Phương nhìn chàng ngập ngừng nói:
- Muội....muội có diễm phúc và may mắn như vậy sao ?
Thiếu Hoa mỉm cười:
- Huynh nói thật lòng mình đó !
Dung diện nàng đỏ bừng, nàng lí nhí hỏi - Thế còn Bội Bội tỷ tỷ ?
- Bội Bội ư ? Sao muội lại nhắc đến Bội Bội ?
Nàng bẽn lẽn nói:
- Phương Phương nếu có diễm phúc, nếu có ước mơ thì chỉ mong Thiếu Hoa huynh xem Phương Phương giống như Bội Bội tỷ tỷ !
Nàng cúi mặt nhìn xuống đôi chân bất động mà buông tiếng thở dài rồi nói:
- Làm sao muội có thể sánh bằng những người khác...
- Phương Phương, muội nghĩ đến đôi chân của muội ?
- Muội không phải là người con gái toàn vẹn !
- Với huynh, muội là người con gái toàn vẹn đó !
- Huynh nói thật chứ ?
Thiếu Hoa gật đầu.
Tiếng gõ cửa cắt đứt cuộc đối đáp giữa hai người. Thiếu Hoa nói:

- Người ta đến đón muội đó !
- Huynh đi cùng với muội nhé !
Thiếu Hoa gật đầu.
Chàng quay ra cửa nói:
- Trương trưởng lão phải không ?
- Chính lão phu !
Cửa phòng dịch mở, một lão già bước vào. Lão bước đến ôm quyền xá Thiếu Hoa rồi quay lại Phương Phương:
- Tiểu thư, lão phu vâng lệnh tới đón tiểu thư ! Kiệu đang chờ ở dưới !
Phương Phương nói với Thiếu Hoa:
- Huynh đi cùng với muội !
Lão Trương nói:
- Tiểu thư, công tử đi rất bất tiện ! Với lại đây là buổi đầu hội ngộ, đại lão gia muốn thẩm chứng thực hư thế nào ! Tiểu thư có đúng là chủ nhân của nửa miếng ngọc bội đó hay không, nên công tử đi cùng rất bất tiện !
Lão khom người cung kính nói tiếp:
- Khi nào đại lão gia thẩm chứng đúng tiểu thư là chủ nhân của nửa miếng ngọc bội kia, nhất định sẽ phái lão phu đến đón công từ vào tạ ân !
Phương Phương nhìn Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa mỉm cười với Phương Phương nói:
- Phương muội yên tâm, lúc nào huynh cũng ở bên muội !
Nàng gật đầu:
- Huynh nhớ chờ muội quay về nhé !
Thiếu Hoa mỉm cười gật đầu đáp:
- Nhất định rồi !
Chàng nói rồi đưa Phương Phương xuống lầu. Khi nàng đã yên vị bên chiếc kiệu son sơn thiếp vàng do tám gã phu lực lưỡng khiêng, Thiếu Hoa mới cảm nhận có cái gì đó bồn chồn trong lòng mình.
Lão Trương nhìn chàng nói:
- Công tử, lão phu sẽ quay lại ngay để đón công tử !
Nói rồi lão ôm quyền xá Thiếu Hoa.
Cỗ kiệu hoa cùng lão Trương đi rồi, Thiếu Hoa cũng không vơi đi cảm giác bồn chồn trong lòng mình. Chàng nhủ thầm:
" Có lẽ mình cũng nên theo Phương Phương. Muội ấy tật quyền không thể thiếu mình được ! "

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 58
Mộng Quyền Đoạn Nghiệp

Lão Trương đẩy Phương Phương vào một gian đại sảnh với những vật dụng toàn bằng bạc.Bộ lư đồng đặt ngay giữa gian đại sảnh đó toa? mùi hương trầm ngào ngạt.Chính mùi trầm hương từ bộ lư đồng toa? ra khắc họa một không gian vừa trang trọng vừa uy nghi.
Lão Trương nói:
-Tiểu thư chờ ở đây...Đại lão gia sẽ ra gặp tiểu thư.
Phương Phương nhìn quanh nói:
-Lão trượng...Ở đây sao vắng lặng quá.
-Tiểu thư,không phải ai cũng được đại lão gia tiếp đón đâu.Tiểu thư rất có phúc phần mới được gặp đại lão gia.Lão phu cáo từ.
Lão Trương quay bước bỏ ra ngoài,rồi đóng cửa lại.
Có lại một mình Phương Phương trong toà đại sảnh rộng lớn,nàng không khỏi hồi hộp.Nàng nghĩ thầm:"Không biết phụ thân có nhận ra mình không".
Phương Phương còn đang nghĩ ngợi mông lung thì nghe bước chân tiến đến từ sau lưng nàng.Tiếng bước chân đó khiến tim Phương Phương đập loạn nhịp với một nỗi hồi hộp khôn cùng.
Bước chân dừng lại sau lưng nàng.
Giọng nói ôn nhu đằm thắm cất lên.
-Cô nương đừng quay mặt lại ,mà hãy trả lời bổn nhân.
Mặc dù giọng nói kia nghe thật đầm ấm,nhưng Phương Phương vẫn cảm thấy có cái gì đó nặng trĩu trong lòng mình.Nàng khẽ gật đầu.
-Tôn giá cứ hỏi.Tất cả những gì Phương Phương biết sẽ đáp với người.
-Tốt lắm...
Phương Phương nghe tiếng thở ra của người đứng sau lưng mình.
Rồi giọng nói ấm áp lại cất lên.
-Nửa miếng ngọc bội đó ở đâu cô nương có?
-Nửa miếng ngọc bội của tiểu nữ do chính mẫu thân trao lại trước lúc viên tịch.
-Thế mẫu thân cô nương tên là gì?
-Mẫu thân tên Cát Hoài Ngọc.
-Mẫu thân của cô nương có nói phụ thân cô nương tên gì không?
Phương Phương lắc đầu.
-Mẫu thân không nói,vì...
-Vì sao lại không nói?
-Mẫu thân nói phụ thân có rất nhiều tên,nên chẳng có tên nào là của người

cả.
Phương Phương lại nghe tiếng thở dài cất lên sau lưng mình.
Nàng buột miệng hỏi:
-Tôn giá là ai...Nếu tôn giá không tin Phương Phương là chủ nhân của nửa miếng ngọc bội kia, Phương Phương sẽ rời khỏi đây.
-Bổn nhân tin cô nương là chủ nhân của nửa miếng ngọc bội đó,bởi cô nương có gương mặt rất giống với Cát Hoài Ngọc.Giờ cô nương hãy trả lời ta một câu này nữa.
-Tôn giá cứ hỏi.
-Tại sao đi cùng với Hoàng Thiếu Hoa?
Đôi chân mày của Phương Phươngnhíu lại.Nàng nhủ thầm:"Sao người này lại hỏi mình câu đó".
Ý niệm đó trôi qua trong tâm tưởng,Phương Phương buột miệng hỏi:
-Tôn giá quan tâm đến Thiếu Hoa huynh?
Bổn nhân chỉ thắc mắc thôi.
-Tôn giá thắc mắc gì à?
-Bổn nhân có bằng hữu trong giới võ lâm,nên biết Hoàng Thiếu Hoa công tử là người của giới võ lâm.Bổn nhân vốn không có quan hệ với giới võ lâm,với lại thấy cô nương tàn tật mà đi chung với một kiếm khách có ngoại hiệu là dị kiếm khách,nên mới hỏi. Cô nương có thể trả lời cho bổn nhân được chứ?
Phương Phương nói:
-Nếu tôn giá muốn biết Phương Phương sẽ nói cho tôn giá biết.
Nàng thuật lại những gì xảy ra với nàng và Thiếu Hoa không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.
Nghe nàng nói xong,người kia mới nói:
Cô nương đã đưa Thiếu Hoa đến dòng Thiên nhất thần thuỷ?
Phương Phương gật đầu.
-Nếu không có dòng Thiên nhất thần thuỷ thì huynh ấy đã chết bởi độc công của ác nhân rồi.
-Thiếu Hoa đúng là may mắn.
Phương Phương hỏi:
-Tôn giá nói vậy có ý gì?
-Bổn nhân chỉ nói Thiếu Hoa may mắn thôi.
-Giờ thì tôn giá đã tin,Phương Phương là chủ nhân của miếng ngọc bội đó chưa?
-Tất nhiên là bổn nhân đã tin.Cho dù không có nũa miếng ngọc bội kia thì gặp cô nương,bổn nhân vẫn tin,cô nương là con của Cát Hoài Ngọc.
Phương Phương thở phào một tiếng rồi nói:
-Nếu tôn giá đã tin,Phương Phũngin tôn giá hãy cho Phương Phương biết

phụ thân của Phương Phương đang ở đâu...Nếu đuậoc hãy cho Phương Phương gặp người một lần.
Đáp lại lời khẩn thiết của Phương Phương là sự im lặng.Sự im lặng khiến nàng có cảm giác như không gian đang cô đọng lai? tạo ra sự ngộp thở trong nàng.
Nàng chờ đợi một câu trả lời nhưng tất cả vẫn chỉ là sự im lặng nặng nề.
-Ta chính là người con cần gặp.
Tim Phương Phương những tưởng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi lời nói kia lọt vào thin?h nhĩ nàng.Phương Phương muốn quay lại nhìn cho rõ tường tận con người mà bấy lâu nàng muốn gặp mặt.Kể cả trong giấc mộng cũng mơ tới ngày này.Nhưng ngược với ý nghĩ trong đầu nàng là sự thụ động, Phương Phương chẳng dám nhìn lại,mà cúi mặt đê? cho lệ trào ra khóe mắt.Nàng nghĩ thầm:"Phải chăng đây là người mà ta hằng muốn gặp chăng?Con người trong giấc mơ ta cũng ao ước được gặp một lần.Nhưng sao sau khi tiếp cận rồi ta vẫn thấy cái gì đó quá xa lạ với mình.Cuộc hội kiến này sẽ để lại trong ta những gì?" Nàng càng nghĩ ngợi bao nhiêu thì lệ càng trào ra khoé mắt bấy nhiêu.Những giọt lệ đua nhau rơi xuống mũi hài nàng mà nỗi ray rứt,nặng trĩu vẫn không làm sao vơi dần.
Phương Phương khẽ nói:
-Phụ thân.
Đây là lần đầu tiên nàng thốt ra hai tiếng phụ thân.Mặc dù ai cũng có thể thốt ra lời nói đó,nhưng với nàng sao nó gượng gạo và có cái gì đó cứ muốn che?n ngang cuốn họng,Phương Phương rít một luồng chân khi? đè nén nỗi xúc động đang ngập trong nàng,thốt lên hai tiếng phụ thân:
-Phụ thân.
Người kia bước qua,nhưng vẫn quay lưng về phía nàng.
Phụ thân mang chiếc ngoại y bằng gấm,thứ trang phục của những đại gia đại phú,hay những bậc công hầu chốn cung đình.
Nàng miễn cưỡng nói:
-Phụ thân,sao người không quay lại cho con nhìn rõ mặt người?
Người kia từ từ quay lại.
Nếu Thiếu Hoa có mặt ở đây hẳn không thể nào tin được con người này lại là phụ thân của Phương Phương.Khuôn mặt mà chàng đã từng đối mặt ở Hắc lâu,khuôn mặt chân phương của Vô diện nhân.
Phương Phương nhìn vào khuôn mặt mà nàng hằng mộng tưởng như muốn nuốt chửng lấy nó.
Nàng miễn cưỡng nói:
-Phải người là phụ thân của Phương Phương không?
Vô diện nhân gật đầu.Lão lấy nửa miếng ngọc bội của mình ráp vào nửa miếng ngọc bội của Phương Phương ,đặt vào tay nàng.

-Ta chính là phụ thân của con.
Phương Phương bật khóc:
-Phụ thân...
Buông tiếng thở dài,Vô diện nhân đặt tay lên vai nàng.
- Phương Phương...ta không ngờ mình lại có một đứa con tật nguyền với Cát Hoài Ngọc.
-Cha không ngờ à?
-Cha không ngờ...khi ta ra đi,con chưa có mặt trong cõi đời này.
- Phương Phương gật đầu.
- Đúng rồi...Mẫu thân cũng nói như vậy với Phương Phương.
Nàng nắm tay Vô diện nhân.
-Phụ thân...Sao người ra đi mà không quay lại một lần để xem mẫu thân và Phương Phương như thế nào?
Nắm tay Phương Phương ,Vô diện nhân nói:
-Phương Phương...Cha ra đi vì mẫu thân con cho ta là kẻ gian trá bạc tình và bội nghĩa.Một con người chỉ nghĩ đến dòng Thiên nhất thần thuỷ mà chẳng có tình người.
-Vậy phụ thân có đúng như mẹ nói không?
-Tất nhiên là không.
-Thế tại sao cha không quay lại tìm mẹ và con.Cha có biết mẹ đa? vì cha mà lâm trọng bệnh qua đời không ?Trước khi ra đi mẹ vẫn nhớ đến cha,vẫn muốn Phương Phương đi tìm cha trả lại cho cha mảnh ngọc bội mà cha tặng mẹ.
Nhìn Phương Phương ,Vô diện nhân nói:
-Cha vì nghiệp lớn,nhưng mẫu thân con lại không hiểu cha.Phương Phương...Con phải hiểu cho phụ thân.Sinh ra là một nam tử hán,tất cha phải lập danh với thiên hạ chứ.Bây giờ,cha đã là một vương gia rồi.
-Cha đã là vương gia nhưng vẫn không tìm đến mẫu thân và Phương Phương.
-Cha có nỗi khổ của mình.Nhưng dù sao thì phụ thân cũng đã được sum họp với Phương nhi.Cha sẽ đền bù lại tất cả những gì mà Phương Phương đã chịu đựng trong cuộc đời này.Con sẽ có được tất cả.
Phương Phương thấy lệ trào ra khoé mắt mình,nàng thổn thức nói:
-Phương Phương không phải tìm phụ thân để đòi hỏi sự đền bù của người.Phương Phương tìm người cốt để thực hiện chỉ ngôn của mâ?u thân.
-Chỉ ngôn của mẹ con là gì?
-Mẫu thân muốn trả lại cho phụ thân nửa mảnh ngọc bội mà trước đây phụ thân đã trao cho mẫu thân.
-Mẹ Phương Phương còn nói gì nữa không?
Phương Phương lưỡng lự rồi nói:

-Mẹ muốn nói với phụ thân...cái gì của người,mẹ trả lại cho người.Còn chữ tình thì mẹ chẳng bao giờ nhận nơi cha nữa.
Nàng bật khóc rồi nói tiếp:
-Mẹ muốn sống trọn vẹn một kiếp người.
Buông tiếng thở dài,Vô diện nhân nói:
-Mẹ con chỉ nói thế thôi à?
Phương Phương gật đầu.
Vô diện nhân vồn vã hỏi:
-Còn nói gì nữa không?
Phương Phương lắc đầu.Nàng nhìn lên phụ thân mình.Mặc dù nàng mong có cái ngày đoàn viên này nhưng sao giờ đây khi ước nguyện đã thành sự thật thì cảm nhận một điều mà nàng không ngờ tới,đó là sự xa lạ.Nàng cảm nhận người đứng trước mặt mi?nh thật xa lạ,mặc dù tâm linh cho nàng biết y đích thực là cha của mình.
Phương Phương mím hai cánh môi để khoa? lấp những ý niệm mơ hồ kia ra khỏi tâm thức mình.Nàng nhủ thầm:
-Mong trời cho ta gặp lại phụ thân để đền đáp những gì người đã trút lên cuộc đời Phương Phương thi? đa? đươ?c rồi.
Vô diện nhân nhìn nàng,điểm nụ cười mỉm.Lão tuè tốn nói:
- Phương Phương...cha sẽ bù đắp lại cho con tất cả.Con sẽ có được tất cả những gì thiên hạ mong muốn có trên cuộc đời mình. Phương Phương...Con vừa ý không?
-Phương Phương chẳng cần gì cả.Miễn con gặp được phụ thân là con mãn nguyện rồi.
Vô diện nhân mỉm cười.
-Ta cũng vậy.
Phương Phương nắm tay Vô diện nhân.Sự đụng chạm chẳng biết khơi dậy điều gì trong tâm thức nàng do đặc dị công năng tạo ra mà,sắc diện Phương Phương tái nhờn,tái nhợt.Nàng nhìn Vô diện nhân gần như không chớp mắt.
Vô diện nhân cau mày nhìn nàng.
-Sao con nhìn cha dữ vậy...Cha có gì lạ lắm à?
Phương Phương buông tay Vô diện nhân.
-Cha định nhờ Phương Phương một chuyện mà không nói phải không?
Vô diện nhân nhướng mày nhìn nàng với tất cả sự ngạc nhiên.
Lão nhỏ giọng nói:
-Sao con biết cha sắp nhờ con một chuyện.
-Phương Phương có thể đọc được ý niệm trong đầu cha.
Vô diện nhân nhướng mày.
-Hay lắm...Cha không ngờ mình lại có được người con thông tuệ như con.Vậy con nói thử xem,cha định nhờ con làm chuyện gì?

-Cha nói đi.
- Được...Cha sẽ nói.
Vô diện nhân nghiêm giọng nói:
-Cha muốn con lấy chuyển luân thần châu trong tay Thiếu Hoa và có thể được thì giết hắn luôn.
Phương Phương nhìn sững cha mình.
-Cha...Sao cha lại muốn đoạt thần châu của Thiếu Hoa huynh còn muốn giết huynh ấy nữa ?
-Bởi y là hậu hoa. của cha.Một kiếp hoa. trùng điệp mà cha phải nhổ nó đi.
Vô diện nhân nắn bờ vai của Phương Phương,vừa nói:
- Phương Phương...Con làm được chuyện này xem như đã giúp cha rất nhiều.Thậm chí đã có thể nói con báo hiếu được công sinh thành của cha.Và rồi con sẽ được hưởng tất cả những gì cha có.Phương Phương...Con sẽ có được tất cả.
Phương Phương nghiêm giọng nói:
-Sao cha lại muốn Phương Phương làm chuyện này cho cha?Phương Phương mà không phải một người nào khác?
- Đúng...chỉ có Phương Phương mà không một ai khác.Bởi vì chỉ có mình con là tiếp cận được với Hoàng Thiếu Hoa dị kiếm khách.Bởi vì chỉ có con mới có thể lấy mạng gã tiểu tư? đó.
Lão trang trọng nói:
-Chỉ có con thôi.
Lão lay vai Phương Phương.
-Phương Phương,con giúp cha nhé...Cha kỳ vọng tất cả vào con ,và mẫu thân con cũng mỉm cười nơi chín suối.
Phương Phương nghiêm giọng nói:
-Cha hãy cho Phương Phương biết rõ vì sao phải giết Thiếu Hoa huynh.Tại sao anh ấy lại là mối hậu hoạn của cha.
Thốt ra câu nói đó mà đôi nhu nha?n thuần khiết tinh anh của Phương Phương đã mất hẳn đi xúc cảm ban đầu khi diện kiến Vô diện nhân.
Vô diện nhân trang trọng hỏi nàng:
-Con muốn biết vì sao à?
Phương Phương gật đầu:
-Con muốn biết vì Phương Phương làm bất cứ điều gi? cu?ng pha?i biết rõ nguyên nhân tường tận.Đó là chỉ ngôn của mẫu thân..Hơn thế nữa...Thiếu Hoa huynh là bằng hữu của con.
-Cha biết điều này,nhưng con đã ban cho y sự sống thì có thể tước sự sống đó lại.
-Vậy cha hãy nói vì sao cha muốn giết huynh ấy ?
-Cha đã dùng Khai lộ sứ Hàn Thiết Quân như một con cờ để đoạt lấy xâu

chuyển luân thần châu.Nếu không giết hắn thì hắn sẽ giết cha một khi biết được sự thật này.
-Sự thật gì?
-Cha đã giao cho Hàn Thiết Quân xâu chuỗi chuyển luân thần châu của tiên đế,để y đưa đến Thiếu Lâm tự làm báu vật trấn quốc.Nhưng bên trong thì đã bố trí người đoạt lại.
-Hàn gia bị chết oan.
-Vì nghiệp lớn thì hy sinh Hàn Thiết Quân có đáng gì.
Phương Phương nghiêm mặt nói:
-Cha hy sinh luôn cả mẫu thân?
Đôi chân mày Vô diện nhân nhíu lại:
-Mẫu thân con đã không chỉ cho cha biết Thiên nhất thần thuỷ ở đâu.
-Chính vì vậy cha mới không màng đến mẫu thân nữa?
Vô diện nhân lắc đầu.
-Chuyện trong quá khứ đã qua rồi...Phương Phương hãy nghĩ đến hiện tại.Hiện thời cha đã có chín viên chuyển luân thần châu rồi...Chỉ còn ba viên trong tay Thiếu hoa là đủ một xâu chuyển luân.Khi bí mật trong chuỗi chuyển luân được tìm ra,thì cha đã có thể làm chủ thiên hạ,và Phương Phương sẽ có được tất cả mọi thứ trên thế gian này.Cha sẽ đền bù cho con tất cả...Phương Phương...Con nghe cha chứ?
Phương Phương gật đầu.
-Con đang nghe,để thẩm thấu được con người phụ thân như thế nào.
Đôi chân mày Vô diện nhân nhíu lại.Lão nhìn Phương Phương nói:
-Phương Phương...con nói vậy có ý gì?
- Đáng lẽ Phương Phương không nên đi tìm phụ thân.
-Tại sao Phương Phương lại nói vậy?
-Con nói vậy bởi vì hiểu được bản chất của phụ thân như thế nào.
Phương Phương buông tiếng thở dài,nói tiếp:
- Đúng ra Phương Phương cũng nên nghe lời của Pháp Thiện đại sư,đừng đi tìm phụ thân.Đi tìm con người vô nhân ,vô tình và bất đạo này.
Mặt Vô diện nhân chảy xệ xuống.
Phương Phương lại nói tiếp:
-Thà không gặp phụ thân còn hơn gặp người.Gặp phụ thân rồi tất cả ý niệm về cha đều tan biến trong tâm tưởng của Phương Phương.
Vô diện nhân lắc đầu gắt gỏng nói:
-Phương Phương...Đừng nói nhiều...Con phải chọn lựa giữa cha và Thiếu Hoa.Nếu chọn lựa đúng thì tất cả đều thuộc về con,nếu sai,con chẳng có gì cả ,mãi mãi là một thiếu nữ tật nguyền khốn nạn.
Phương Phương nhìn vào mắt Vô diện nhân gằn giọng nói:
-Phụ thân không cần thiết phải đặt điều kiện đó cho Phương Phương chọn

lựa.Trước đây cha đã từng lợi dụng,gạt tình mẫu thân.Nay khi mới gặp Phương Phương,cha lại muốn lợi dụng cả con để thực hiện nốt những hoài vọng quyền lực của cha.
Nàng thở hắt ra một tiếng rồi trang trọng nói:
-Phương Phương đã chọn lựa rồi.Con chẳng làm gì cho cha cả.Và người con chọn là Thiếu Hoa huynh.Còn Phương Phương có mặt ở đây là để thay mẫu thân trả lại nửa miếng ngọc bội cho kẻ vong tình.
Vô diện nhân biến sắc xanh rờn.Y gằn giọng nói:
-Phương Phương...Con đã chọn lựa rồi à?
-Phụ thân đừng nói nữa...Phương Phương đã chọn rồi.Xem như Phương Phương đã làm tròn sứ mạng với mẫu thân.Sau lần hội kiến này, Phương Phương không có cha.
Nàng ôm quyền.
-Phương Phương đa tạ cha còn chút tình nghĩ đến đứa con tàn tật này.Phương Phương thành bái và gửi lại cha sự ưu ái đó.Cha xem như không có con trên đời này.
Lời nói này của nàng khiến cho chân diện của Vô diện nhân đanh hẳn lại.Hai cánh môi của lão mím chặt như thể không muốn nói lời nào nữa với nàng.
Phương Phương ôm quyền xá.
-Phụ thân...Phương Phương cáo từ.Phụ thân bảo trọng.
Phương Phương nói rồi lăn chiếc ghế đặc chủng từ từ tiến ra cửa biệt sảnh.
Vô diện nhân gắt giọng quát:
- Đứng lại...
Phương Phương dừng lại ,nói:
-Cha muốn nói gì với Phương Phương?
Thở hắt ra một tiếng ,Vô diện nhân nói:
-Nha đầu...ngươi tưởng rằng đã là huyết nhục của Triệu Bính là muốn đến thì đến,muốn đi thì đi sao?
Vô diện nhân hừ nhạt một tiếng.
-Ngươi sẽ ân hận với sự lựa chọn này.
-Phụ thân định làm gì Phương Phương?
-Nếu như ngươi không nghe lời ta,thì ta cũng chẳng có một đứa con tật nguyền như ngươi.Nếu ngươi không nghe lời ta,may ra trong mắt ta còn có tình huyết thống với ngươi mà đền bù cho ngươi tất cả.
Phương Phương lăn chiếc ghế quay lại đối diện với Triệu Bính Vô diện nhân.
Nàng gắt gỏng nói:
-Thì ra tình huyết thống của người chỉ dựa trên sự tàn tật của Phương Phương mà ban phát cho chút tội nghiệp.Nhưng để được cho người ban phát cho chút tình tội nghiệp đó thì Phương Phương phải là kẻ bất đạo vô tình

giống như người.
Phương Phương lắc đầu.
-Tại sao Phương Phương phải đi tìm phụ thân của mình để tận mắt chứng kiến sự bạc tình vô tâm của phụ thân.
Nàng lấy một luồng chân ngương căn phồng lồng ngực,gắt giọng nói:
-Không...Phương Phương không bao giờ có một người cha như tôn giá và vĩnh viễn chẳng bao giờ có cốt nhục với tôn giá.Phương Phương chỉ là kiếp quả do sự vô tâm của tôn giá tạo ra mà thôi.
Lệ trào ra khoé mắt nàng,Phương Phương gằn giọng nói tiếp:
-Tôn giá đừng bao giờ đòi hỏi ở Phương Phương làm bất cứ điều gì cho người.Đừng bao giờ.
Hừ nhạt một tiếng,Triệu Bính Vô diện nhân nói:
-Làm một đương kim tiểu thư lá ngọc cành vàng,ngươi không muốn,lại tiếp nhận thân tật nguyền khốn nạn.Nếu như ngươi đã không nhận tình cốt nhục từ ta,thì ta cũng không nên có một ái nữ tàn tật như ngươi.
Phương Phương cười gượng rồi nói:
-Tôn giá định làm gì Phương Phương?
-Ta muốn ngươi về cùng với mẹ ngươi.Tại sao bổn vương lại phải nhận một ả nha đầu tàn tật làm con của mình.Ngươi vừa tật nguyền,vừa ương ngạnh cản lại ý muốn của bổn vương.
Nàng gắt gỏng trả lời Vô diện nhân.
-Phương Phương đâu phải là con của tôn giá.
Đúng...Bổn vương không có một đứa con tật nguyền như ngươi.
-Vậy tôn giá định làm gì Phương Phương nào?
- Đưa ngươi về với mẹ ngươi vậy.
-Phương Phương cười khẩy rồi nói:
-Hùm dữ còn không ăn thịt con...Nhưng tôn giá thì ăn thịt cả con mình,chỉ vì nó tật nguyền.Cũng được lắm.
Nàng nói rồi ngẩng cao đầu,trang trọng nói:
- Phương Phương trả lại cái mạng tội nghiệp này cho tôn giá đó.Phương Phương mong rằng kiếp sau và muôn ngàn kiếp sau nữa,ta không đầu thai vào làm con của kẻ bất nhân,bất nghĩa,bất trung và bất tình.Giết đi.
Chân diện của Vô diện nhân nhăn nhúm hẳn lại.
-Ngươi đã muốn thì ta đành chìu theo ý của ngươi.
Lão vừa nói dứt câu thì nghe tiếng động sau lưng mình.Tiếng động đó buộc Triệu Bính phải quay ngoắt lại.Lão thừ mặt khi thấy Thiếu Hoa đứng đó tự bao giờ mà lão chẳng hề phát hiện được.
Lão trừng mắt nhìn Thiếu Hoa.
-Ngươi...

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 59
Nhị Trùng Tối Độc

Thiếu Hoa nhìn Triệu Bính.Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:
-Triệu tôn giá không cần lặp lại những gì mình đã nói với Phương Phương.Tất cả những gì tôn giá nói,tại hạ đã nghe rõ cả rồi,không cần tôn giá phải nói lại.
Thiếu Hoa bước đến hai bộ,khoanh tay trước ngực.
-Thiếu Hoa chỉ có một điều muốn hỏi tôn giá.
-Ngươi muốn hỏi điều gì?Trước khi ngươi hỏi,bổn nhân cũng nên hỏi ngươi một điều.
Thiếu Hoa ôm quyền.
-Thiếu Hoa rửa tai nghe tôn giá nói.
- Đây là biệt trang của bổn vương...Ngươi tự tiện xâm nhập đã phạm trọng tội.
-Thiếu Hoa đã nghĩ đến điều này...Nhưng không biết tội đường đột của Thiếu Hoa dám xâm nhập biệt phủ của vương gia có nặng bằng cái tội đã gieo rắt sự chết chóc cho Hàn gia không?
Thiếu Hoa hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:
-Tại hạ nếu vì chữ hận thì chẳng màng đến điều tôn giá nói.Nhưng tại hạ đã nói Như Băng thư thư,Thiếu Hoa sẽ không cùng đi một con đường với thư thư.Còn điều Thiếu Hoa muốn hỏi tôn giá...
-Ngươi muốn hỏi về những viên chuyển luân thần châu?
Thiếu Hoa lắc đầu.
-Không.
-Vật tiểu tử...ngươi muốn hỏi cái gì?
-Tôn giá có trái tim không,hay chẳng có trái tim như chẳng có khuôn mặt thật của người vậy.
Chàng nói dứt câu thì thanh dị kiếm cũng cắt ra một đường chớp nhanh không thể tưởng.Những tưởng đâu lưỡi dị kiếm của Thiếu Hoa sẽ chẻ đôi thân pháp Triệu Bính. Phương Phương thấy chớp kiếm của Thiếu Hoa thốt lên.
-Thiếu Hoa huynh...
Lưỡi dị kiếm không chẻ đôi thân diện của Triệu Bính mà lại rọc trang phục lão,rồi điểm vào vùng tâm hiệt của Vô diện nhân Triệu Bính.Mặc dù thấy Thiếu Hoa ,Thiếu Hoa,Vô diện nhân đã có sự phòng bị nhưng tuyệt nhiên

khi chàng chớp động kiếm chiêu thì lão hoàn toàn chẳng có được một chút phản xạ nào để ứng phó với chiêu công của chàng.
Triệu Bính đứng ngây ra như pho tượng.
Chân diện lão biến qua màu tái nhởn,nhợt nhạt.Lã nhìn Thiếu Hoa,ánh mắt khe khắt của chàng khiến cho Triệu Bính sững người rùng mình,mà buột miệng nói:
-Thiếu Hoa...ngươi dám giết bổn vương?
Thiếu Hoa gật đầu.
-Bất cứ lúc nào.Cổ nhân có câu thượng bất chính hạ tất loạn.Với tôn giá,tại hạ có thể giết được trăm người mà chẳng chút chùng tay.
Lời nói cũng như giọng nói của Thiếu Hoa chẳng biết tác động thế nào mà Triệu Bính lại rùng mình một lần nữa.Mồ hôi vã ra ướt đẫm mặt lão.
Thiếu Hoa nói tiếp:
-Tôn giá có thể nhẫn tâm muốn lấy mạng của cốt nhục mình thì đối với chức vị vương gia kia chẳng thế nào buộc Thiếu Hoa dừng tay lấy mạng tôn giá.Thậm chí Thiếu Hoa còn rất thích chẻ tôn giá ra làm hai để xem trái tim của người có giống với khuôn mặt không.
-Ngươi...
Thiếu Hoa lắc đầu cướp lời Triệu Bính.
-Tôn giá đừng hồi hộp và khẩn trương như vậy.Chỉ cần tôn giá trả lời cho tại hạ biết...Tôn giá có tim không.Nếu tại hạ nghe được thì tôn giá có thêm cơ hội để được sống,nếu như nghe không được thì kiếm của tại hạ cũng tàn nhẫn vẫm tâm như tôn giá.
Triệu Bính mấp may hai cánh môi mà chẳng thể nào thốt ra lời.
Thiếu Hoa gằn giọng nói:
-Sao tôn giá không trả lời cho Thiếu Hoa được à?
-Bổn vương nói được.
-Thế thì cho tại hạ biết đi.Tôn giá có trái tim không.
Triệu bính ngập ngừng một lúc rồi nói:
-Bổn vương không có trái tim.
-ít ra Thiếu Hoa cũng còn nghe được lời nói này của tôn giá.
Triệu Bính miễn cưỡng nói:
-Thiếu Hoa...ngươi rút kiếm lại đi...Bổn vương sẽ trao lại cho ngươi những viên chuyển luân thần châu kia.
-Tôn giá định đổi mạng của tôn giá với những viên chuyển luân thần châu à?
Triệu Bính gật đầu.
-Bổn vương đổi.
Thiếu Hoa mỉm cười giả lả.
-Nếu Thiếu Hoa không đổi thì sao?
-Nếu như bổn vương là ngươi thì ta sẽ đổi ngay,chứ không bao giờ đổi qua

cơ hội đó.
-Rất tiếc,Thiếu Hoa khác tôn giá.
-Ngươi muốn giết bản vương trả thù.
-Tại hạ có thể tha được cho Tửu đà quỷ Huệ Căn thì tất nhiên cũng có thể cho tôn giá một cơ hội để sống trong sự ăn năn của mình chứ.Nhưng trướn khi Thiếu Hoa quyết định có nên để một con người vô diện,vô tâm tồn tại haykhông thì phải hỏi một người.
-Ngươi hỏi ai?
-Phương Phương...Phương muội sẽ quyết định cho sự tồn tại của tôn giá hay không.
Thiếu gia nhìn Phương Phương.
-Phương Phương...Hãy định cho huynh một sự phán quyết đối với con người chẳng có tâm chẳng có mặt này.
Triệu Bính nhìn Phương Phương...
Phương Phương cắn răng trên vào môi dưới.Lệ trào ra khoé mắt nàng.
Nấc nghẹn một tiếng,Phương Phương nói:
Đù Triệu Bính tôn giá không có trái tim ,không có nhân diện nhưng ông tạo lại buộc Phương Phương mang cốt nhục của người.Không có người sẽ không có Phương Phương.Phụ xử tử vong,tử bất vong bất hiếu...Phương Phương thay cha trả những nợ nghiệp mà người đã vay của Hàn gia.
Phương Phương nói rồi nhắm mắt lại ngẩng cao đầu chờ đợi sát chiêu của Thiếu Hoa.
Chàng buông tiếng thở dài nói:
-Triệu tôn giá may mắn quá.Người có viên ngọc hộ mệnh mới được sống.Tội chết của tôn giá xem như đã được Phương Phương tha,nhưng tội sống thì ngươi phải chịu.
Thiếu Hoa nói rồi chích mũi kiếm vào hai hổ khẩu của của Vô diện nhân.
Lão nhăn mặt nói:
-Ngươi không muốn ta dụng đến...
Thiếu Hoa cướp lời :
-Tôn giá nên nhận chút hình phạt của tại hạ,một kẻ vô tâm vô diện thì không nên có võ công làm gì.
Chàng nói rồi rút thanh dị kiếm lại.
Chàng bước ra sau chiếc ghế đặc chủng của Phương Phương,gác thanh dị kiếm trên thành tựa rồi nói:
-Phương muội...Hẳn muội đã thoa? mãn vì đã gặp được phụ thân.
Phương Phương gật đầu:
- Đã gặp nhưng xem như không gặp.Muội ước gì đừng có ngày hôm nay trong cuộc đời muội.
-Sẽ chẳng bao giờ có ngày này nữa,nếu như Phương Phương biết quên

nó.Quên cả sự hiện hữu của một con người chẳng có bộ mặt thật của y.Chúng ta đi nhé.
Phương Phương gật đầu.
Thiếu Hoa chậm rãi đưa Phương Phương về phía cửa biệt sảnh.Chàng mở cửa.Bên ngoài hai hàng cao thủ đã đứng sẵn chờ Thiếu Hoa va Phương Phương.Vừa thấy chàng và Phương Phương xuất hiện tấc cả đều đặt tay vào đốc binh khí.
Thiếu Hoa nheo mày.
Chàng nghĩ thầm:" Tay mình sẽ nhuốm máu tanh ư?" Ý nghĩ đó trôi qua thì nghe Triệu Bính thét lên.
-Các ngươi lui ra.Không một ai được chặn đường cả,để cho họ đi.
Bọn cao thủ nghe lịnh đồng dạt ra hai bên nhường đường cho Thiếu Hoa và Phương Phương.Hai người chậm rãi theo con đường mà bọn cao thủ dưới trướng Triệu Bính dạt ra rời biệt phủ.
oOo Vô diện nhân Triệu Bính ngồi thừ nhìn chiếc tráp chứa những viên chuyển luân thần châu.Nhìn những viên chuyển luân thần châu lão cảm thấy một nỗi chán chường gặm nhấm bản thân mình.
Bưng chén rượu,Triệu Bính dốc vào miệng.
Lão đặt chén xuống bàn...
-Thật là vô nghĩa.
Đôi chân mày lão nhíu lại khi thấy những viên ngọc châu có cái gì đó khác thường.
-Quái lạ.
Triệu Bính thò tay đến toan cầm lấy một viên nhưng sao lại thụt tay lại.Linh cảm báo cho lão biết có cái gì đó bất ổn,Triệu bính quay ngoắt lại.
Quách Trụ tong bộ thụng y chủ nhân Nhục nhân địa đang khoanh tay đứng nhìn lão.
Triệu Bính đứng lên nghiêm giọng hỏi:
-Quách Trụ...ngươi vào tự bao giờ?
-Rất lâu rồi.
-Ngươi vào đây để làm gì?
- Đẻ ngắm nhìn vương gia.
Triệu Bính chau mày.
-Ngắm nhìn bổn vương?
Quách Trụ gật đầu.
- Đúng.Vương gia ngắm những viên chuyến luân thần châu thi Quách mỗ cũng thích ngắm nhìn vương gia.Xem vương gia nhìn những viên thần châu,thấy vương gia rất khác thường.
-Bổn vương khác thường chỗ nào?
-Vương gia giống như những nhục nhân trong Nhục nhân địa.

Triệu Bính đanh mặt.
-Ngươi nói vậy có ý gì?
Quách Trụ hất chiếc mũ trùm đàu ra sau,để phơi bộ mặt gớm ghiếc ra trước mắt Triệu Bính.Thấy bộ mặt gã, Triệu Bính cau mày.
Quách Trụ nói:
-Vương gia có muốn Quách Trụ nói rõ không?
-Ngươi muốn phản ta?
-Không phải phản mà muốn biến tôn giá thành nhục nhân.
-Ngươi...
Triệu Bính đứng lên,trừng mắt nhìn Quách Trụ.
-Bổn vương đã đối xử với ngươi thế nào...Ngươi đối lại ta bằng sự phản trắc sao?
Quách Trụ cười khẩy rồi nói:
-Phàm là độc nhân thì phải có độc tâm.Không có độc tâm thì sao gọi là độc nhân được?
Y bước đến trước mặt Triệu Bính.
-Quách mỗ cũng giống như tôn giá,vô diện nhân ắt phải là vô tâm nhân.
-Quách Trụ...Bổn vương đã cho ngươi rất nhiều.
-Nhưng tất cả những gì tôn giá cho đều là những thứ không thật.Ngay cả bạch Hảo Dung cũng không thật nốt.
Quách Trụ lắc đâu:
-Tôn giá nghĩ rằng Quách mỗ là kẻ hoài tình.Không đâu...Độc nhân thì đâu biết hoài tình.Tất cả những gì Quách Trụ làm chỉ để tôn giá tin thôi.Tin một người hoài tình sống vì tình,nhưng thật ra Quách mỗ có ý khác.Quách mỗ chỉ nghĩ đến những viên chuyển luân thần châu thôi.
Y hắt ra một tiếng rồi nói:
-Giờ thì tôn giá chẳng còn là gì nữa khi chân diện đã bị Thiếu Hoa lật ra rồi.Quách mỗ chỉ còn cần ở người,cần ở cái chức vị vương gia.Nhưng để dụng được chức vị vương gia đó thì tôn giá phải là nhục nhân của Nhục nhân địa.
Triệu Bính biến sắc:
-Quách Trụ...Bổn vương không thể là nhục nhân của Nhục nhân địa được.
-Bây giờ ai là chủ nhân,Quánh mỗ hay vương gia?
-Ta vẫn còn là vương gia.
Nói dứt xong,Triệu Bính thét lên:
-Người đâu.
-Triệu vương gia đừng gọi vô ích.Tất cả đều là nhục nhân của Nhục nhân địa,biệt phủ chỉ còn một người duy nhất chưa là nhục nhân nhưng rồi cũng sẽ là nhục nhân.Người đó chính là vương gia.
Triệu Bính nghiến răng nói:

-Quách Trụ...ta lầm ngươi.
-Ai cũng có một lần lầm lẫn trong đời mà.Nhưng trong võ lâm,chỉ một lần lầm thôi thì chẳng có lần thứ hai để sữa chữa sai lầm đó.
Quách Trụ cầm lấy chiếc tráp ngọc.
-Tôn giá đã dày công vì những viên chuyển luân thần châu này,hãy cầm lấy nó.
Triệu Bính lắc đầu.
Quách Trụ chau mày.
-Sao...Bỏ bao nhiêu công sức,giờ Triệu vương gia lại không dám cầm à?
-Những viên thần châu này đã bị tẩm độc công của ngươi.
Quách Trụ bật cười.
-Triệu vương gia...không dám nhận những viên thần châu thì Quách mỗ giữ chúng vậy.Chỉ cần ba viên nữa thôi Quách mỗ đã làm chủ thiên hạ.
Triệu vương gia sẽ được Quách mỗ nhìn tới.
Y nói rồi đóng chiếc tráp ngọc lại.
Triệu Bính giận đến tái mặt.
-Ngươi định đem ngọc đi đâu?
-Về Nhục nhân địa.
Vừa nói Quách Trụ vừa phủi nhẹ Ống tay áo thùng thình.Một lớp phấn trắng xoá tuôn thẳng ra chụp lên Triệu Bính.Ngay lập tức Triệu Bính lảo đảo chẳng làm sao trụ nổi thân mình.Lão chỏi tay lên mặt bàn nói:
-Quách Trụ...ngươi...
Quách Trụ nhún vai cười khẩy rồi nói:
-Khi nào cần giải dược,Triệu vương gia biết tìm đến đâu để được ban phát chứ.Đừng đến trễ đó.Giải dược của Quách Trụ không nhiều để ban phát cho những người vô dụng đâu.
Y nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa.
Vương gia Triệu Bính nhìn theo Quách Trụ mà hai chân từ từ khuỵu xuống.Lão thều thào nói:
-Tại sao có ta còn có ngươi nữa.

Dị Kiếm Khách

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang
Hồi 60
Vô Vi Thuộc Về Vô Vi

Mã Trân Trân nằm duỗi dài trên tràng kỷ, Đầu gác lên chân một gã thanh niên mặt hoa da phấn. Ngồi dưới chân Uyên ương hồ Điệp cũng là một gã thanh niên khác. Hai nắm xoa tứ chi của Mã Trân Trân , trong khi Đó thì tám gã vũ công trong những chiếc khố, cởi trần trùng trục nhảy múa cho Mã nương xem. Thỉnh thoảng trong Đám Vũ công nam nhân lại có kẻ làm trò , những trò thật lố bịch và nhố nhăng nhưng Uyên ương hồ Điệp Mã Trân Trân lại phá lên cười khanh khách. Thậm chí có những Động tác nhìn qua Đã tởm lợm, nhưng Mã Trân Trân lại thích thú.
Mã Trân Trân chìa tay về phía gã tránh niên ngồi dưới chân.
Gã nắm tay Trân Trân dìu nàng ngồi thẳng lên.
Uyên ương hồ Điệp nói:
-Chốc rượu cho ta.
Gã kia vội vã bưng chén và bình rượu Đến quỳ dưới chân Mã nương mà dâng lên bằng Đầu trông thật thành bái. Nhìn gã Uyên ương hồ Điệp khẽ mỉm cười. Thị cầm bình rượu chuốc ra chén rồi tự dốc vào miệng uống.
Uống xong chén rượu, Uyên ương hồ Điệp bước vào nhóm vũ công Đang quay cuồng với những Động tác vừa kích Động vừa truỵ lạc và dâm dật.
Dang rộng hai cánh tay như một cánh bướm, Uyên ương hồ Điệp Mã Trân Trân chuyển bước vào trong vòng quay cuồng của Đám vũ công nam nhân. Nàng chẳng khác nào một cánh bướm , lúc nghiêng qua trái, lúc chao lượn qua phải , khi thì ngửa người hẳn ra nhưng lại Được một gã vũ công chờ sẵn và hứng lấy. Trông Uyên ương hồ Điệp Mã Trân Trân chẳng khác nào cánh bướm khoe hương , khoe sắc với một lũ quỷ nhân háo hức Đầy khát vọng dục tính.
Mỗi khi nàng ngã xuống thì có một gã Đón lấy tiểu yêu của nàng. Cùng với Động tác hứng lấy tấm thân mềm mại uyển chuyển như bướm lượn của Mã Trân Trân tiếp liền theo Đó là một thao tác vuốt ve mơn trớn. Mỗi lần Được vuốt ve mơn trớn thì cứ y như rằng tràng tiếu ngạo khanh khách lại cất lên vang Động cả gian biệt sảng.
Trò nhảy múa Đến cực Độ theo từng tiếng cười giòn giã của Uyên ương hồ Điệp Mã Trân Trân. Bọn vũ công vây quanh nàng, hết gã này Đến gã khác thò tay tới như thể muốn vuốt ve thân thể Đang uốn lượn của Uyên ương hồ Điệp Mã Trân Trân. Khi những cánh tay Đó chạm vào người nàng thì tràng

cười lại cất lên khanh khách.
Uyên ương hồ Điệp Mã Trân Trân biểu lộ tất cả sự thích thú khi Được bọn vũ công nam nhân ve vuốt và háo hức chực vồ lấy thân thể mình. Trong cơn kích Động, Trân Trân xoay ngươi một vòng. Theo thao tác Đó , chiếc thắt lưng của nàng tuông ra , lướt sạt qua mặt bọn vũ công nam nhân. Bọn vũ công Đồng loạt quỳ xuống, úp mặt dưới Đất. Hai tay không ngừng vỗ xuống sàn gạch, tạo ra những âm thanh chan chát ngỡ như tiếng mưa rào rớt trên mái ngói.
Uyên ương hồ Điệp nghe những âm thanh kia lại càng kích Động. Nó chẳng khác một khúc biến tấu khích lệ nàng. Đến chiếc ngoại y rơi ra khỏi người nàng, trên người nàng chỉ còn cái yếm hồng mỏng tang, không Đủ che hết vùng Đồi hoa Đầy Đặn và no tròn.
Trong trang phục thật mỏng và hở hang, như thể muốn phô bầy tất cả những Đường nét của tạo hoá Đã ban tặng cho nàng, Uyên ương hồ Điệp Mã Trân Trân bắt Đầu Độc diễn trong sự phủ phục của bọn vũ công nam nhân. Nàng hết vặn người rồi lại uốn éo tấm thân như một con rắn , Để vòng tiểu yêu lộ ra những Động tác gợi tình. Nếu vòng tiểu yêu của nàng là Điểm khởi phát cho những Động tác uốn lượn thì vùng thượng Đẳng và Đôi mông tôn tạo thành một cái nền Đầy chất nhục dục.
Mã Trân Trân bất ngờ vỗ tay một tiếng , Đồng thời Đưa tay qua khỏi Đầu. Ngay lập tức tám gã vũ công nam nhân chồm tới. Tất cả Đều vươn tay ra Đặt vào Đôi chân của nàng. Bọn chúng như những tên nô tình Đang vòi Được hưởng những món ăn mà chúng thích nhất. Tất cả Đều bất Động như những pho tượng.
Mãi một lúc sau Mã Trân Trân mới nói:
-Ai là người múa Đẹp nhất?
Bọn vũ công nam nhân Đồng loạt xướng lên -Vô Vi cung chủ?Vô Vi cung chủ..
Nghe bọn vũ công nam nhân thốt ra câu nói này, Uyên ương hồ Điệp Mã Trân Trân phá lên cười khanh khách? Tiếng cười của Mã nương biểu lộ tất cả niềm khích Động Đang âm ỷ bùng lên trong người nàng.
Tiếng cười của Mã Trân Trân chỉ bị cắt Đứt khi một giọng nói ôn nhu cất lên Đập vào thính nhĩ nàng.
-Rất Đẹp, rất hay? Mã nương nương Đáng Được phong tặng tước hiệu vũ sư.
Thiếu Hoa vừa nói vừa vỗ tay.
Uyên ương hồ Điệp từ từ nhìn lại chàng.
Nàng Để nguyên tấm thân chỉ còn lại mỗi chiếc yếm , dời bước Đến ngồi lên tràng kỷ.
Bọn vũ công nam nhân Đứng xếp thành hai bên Trân Trân. Thiếu Hoa bước

Đến hai bộ khoang tay trước ngực.
Trân Trân nhìn chàng từ Đầu Đến chân. Nàng im lặng không nói tiếng nào mà chỉ dùng mắt quan sát chàng. Thiếu Hoa tằng hắng nói:
-Mã nương biết vì sao Thiếu Hoa quay về Vô Vi cung chứ?
-Thiếu Hoa muốn tìm lại Trân Trân.
Chàng lắc Đầu.
-Thiếu Hoa chẳng có ý muốn tìm lại Trân Trân Đâu.
-Thế Thiếu Hoa Đến Đây là gì nếu không có ý tìm lại Uyên ương hồ Điệp?
-Một chưởng của Mã nương tặng cho Thiếu Hoa tại Vạn hương lầu Đã Đủ Để Thiếu Hoa không muốn gặp Mã nương rồi.
-Thiếu Hoa hận Trân Trân bởi chưởng ảnh Đó ư?
-Cũng không có gì Để hận cả ? Thiếu Hoa Đến Vô Vi cung vì một nguyên cớ khác.
-Vì cái gì Thiếu Hoa Đến Đây?
-Vì Vô Vi cung.
Trân Trân nheo mày.
-Trân Trân không hiểu ý của Thiếu Hoa?Trân Trân giờ Đã là Vô Vi cung chủ.
- Đúng rồi?Bởi vì Trân Trân là Vô Vi cung chủ nên Thiếu Hoa mới quay lại Vô Vi cung. Phàm là Vô Vi cung chủ thì phải giữ qui giới của tiên sư Long thần thánh nữ, nhưng Mã nương lại không.
Chàng chắt lưỡi:
-Nếu Long thần thánh nữ có mặt ở Đây , không biết nghĩ sao về việc làm của Vô Vi cung chủ Mã Trân Trân.
Mã Trân Trân cau mày:
-Thật ra Thiếu Hoa muốn gì?
-Muốn gì ư?muốn Mã nương Đối mặt với Vô Vi cung ?à không , muốn Mã nương Đối mặt với những qui giới của Vô Vi phái thì Đúng hơn.
-Trân Trân muốn Thiếu Hoa Đừng xen vào chuyện của Mã Trân Trân.
Chàng cướp lời Mã Trân Trân:
-Vì bây giờ Vô Vi phái là của Mã Trân Trân.
- Đúng.
Thiếu Hoa Đanh giọng nói:
- Được..Thiếu Hoa sẽ không chen vào.
Trân Trân mỉm cười -Thiếu Hoa không chen vào , vậy Thiếu Hoa còn muốn gì ở Trân Trân không ?
-Ý của Mã nương muốn Thiếu Hoa Đòi gì nào?
Trân Trân Đứng lên -Lần trước trên lâu thuyền của Mã Trân Trân , Thiếu Hoa và Trân Trân Đã giao tửu, nhưng lại chưa giao hoan. Bây giờ Mã Trân Trân có thể bồi tiếp Thiếu Hoa.

Nàng nói rồi khoát tay một cái. Ngay lập tức bọn vũ công nam nhân lẩn ngay ra khỏi Đại sảng Đường.
Thiếu Hoa chờ cho bọn vũ công nam nhân lui ra rồi mới nói:
-Ý của Mã nương là Thiếu Hoa và người nối tiếp buổi giao hoan Đã giở giang chưa trọn tình.
Trân Trân gật Đầu:
Thiếu Hoa nhún vai -Hay lắm Đấy?nhưng rất tiếc Thiếu Hoa không thể chìu theo ý muốn của Mã nương. Thiếu Hoa chỉ Đến Đây làm người thị chứng cho sự trở lại của Vô Vi phái thôi. Lần này Thiếu Hoa sẽ không xem vào nội sự của Vô Vi phái.
Chàng quay lại nhìn ra cửa.
Thiếu Hoa cung thỉnh Vô Vi cung chủ.
Hà Mẫn Trinh cùng hai cung nữ thả bước tiến vào. Thấy Hà Mẫn Trinh dung diện của Mã Trân Trân sa sầm. Nàng buộc miệng nói:
-Sao ngươi lại có thể thoát ra khỏi thiên lao.
Mẫn Trinh từ tốn nói:
-Bổn cung rời Được thiên lao là nhờ có Thiếu Hoa công tử.
Trân Trân nhìn lại Thiếu Hoa:
-Thiếu Hoa?
Thiếu Hoa khoát không cho Mã Trân Trân nói hết lời.
-Thiếu Hoa Đã cứu Mã nương một lần, giờ phải Đáp lại cho Mẫn Trinh cung chủ chứ. Mã nương Đừng trách Thiếu Hoa. Bây giờ Thiếu Hoa là kẻ bàng quang toa. thị.
Chàng nói rồi Đứng khoang tay với vẻ dửng dưng nhìn Mẫn Trinh và Trân Trân.
Mẫn Trinh bước Đến trước mặt Trân Trân:
-Thần sứ Mã nương? Giờ thì ngươi có chịu nhận gia hình của tiên sư không?
Giọng nói của Mẫn Trinh không khe khắt , rất Đều Đều, nhưng lại toát ra uy quyền của người chưởng thượng nắm quyền sinh sát trong môn phái.
Uyên ương hồ Điệp miễn cưỡng nói:
-Mẫn Trinh..nếu ngươi có thể là Vô Vi cung chủ thì thần sứ Mã Trân Trân cũng có thể là Vô Vi cung chủ. Nếu như Thiếu Hoa không xen vào , vậy sao ta và ngươi không cùng nhau quyết Đấu một trận Để Định Đoạt ai là Vô Vi cung chủ. Ngươi thắng thì Uyên ương hồ Điệp sẽ giao chức vị cung chủ lại cho ngươi?Và ngược lại..
Mẫn Trinh cướp lời nàng:
-Nếu bổn cung thắng sẽ buộc ngươi phải chịu gia hình theo di pháp của tiên sư.
Trân Trân im lặng. Một lúc sau mới gật Đầu.
-Bổn nương Đồng ý.

-Tốt lắm. Bổn cung sẽ cho ngươi thấy Vô Vi phái không phải chỗ nhơ nhuốc Để cho sứ thần thể hiện những hành vi trụy lạc và Đồi bại.
Hà Mẫn Trinh bước Đến hai bộ Trân Trân cũng nói:
-Bổn nương cũng sẽ gia hình ngươi.
-Ta không chút oán hận thần sứ.
Mẫn Trinh vừa nói vừa vận thần công. Chân diện nàng Đang bình thường liền có sự thay Đổi. Dung diện của Mẫn Trinh như thể hoá thành ngọc, vừa sáng vừa óng ánh trắng thật huyền bí.
Cùng với sự thay Đổi của chân diện thì mặt gạch biệt sảng dưới chân nàng từ từ phồng lên.
Hiện tượng Đó khiến Thiếu Hoa phải cau mày nhìn.
Trân Trân thì biến sắc, Uyên ương hồ Điệp buột miệng nói:
-Chẳng lẽ ngươi Đã luyện thành Tiếp ngọc thần công.
-Không sai?Trong những ngày ở thiên lao , bổn cung Đã luyện thành tuyệt học Tiếp ngọc Vô Vi của tiên sư Để lại.
-Không thể nào tin Được.
Mã Trân Trân vừa nói vừa bất ngờ vỗ chưởng thẳng Đến thân ảnh của Hà Mẫn Trinh.
Mẫn Trinh không hề né tránh mà thản nhiên Đón lấy chưởng kình của Mã Trân Trân.
-Chát?
Vô Vi cung chủ vẫn Đứng yên vị , không có biểu hiện gì trúng phải chưởng công của Uyên ương hồ Điệp. Ngược lại Mã Trân Trân thì nhăn mặt. Thị có cảm giác Đôi ngọc thủ của mình gãy thành nhiều khúc khi chưởng kình chạm vào thân ảnh của Mẫn Trinh.
Chỉ cần một lần phát tác chưởng công, Mã Trân Trân cũng Đủ biết mình chẳng thể nào là Đối thủ của Mẫn Trinh. Chân diện của Trân Trân càng lộ vẻ sợ hãi hơn.
Bất ngờ Trân Trân thét lớn một tiếng nhưng không phát Động chiêu công tập kích Mẫn Trinh mà Đạp mạnh mũi hài thi triển kinh công , lao vút về phía cửa.
Một âm thanh xé gió nghe buốt cả cột sống -Rét?
Cùng với âm thanh Đó là mảnh lụa mỏng vụt bắn ra nhanh hơn cả chớp mắt , chặn ngang Đường Đào thoát của Uyên ương hồ Điệp Mã Trân Trân.
Uyên ương hồ Điệp lao thẳng vào mành lụa , rồi bị hất ngược trở lại , ngã lăng xuống Đất.
Trân Trân như thể biết mình không thể tránh khỏi sát chiêu của Đối phương mà lồm cồm quỳ lên. Thị hướng về phía Mẫn Trinh mà ôm quyền sụp lạy.
-Cung chủ tha cho Mã nương.
Mẫn Trinh nghiêm giọng nói:

-Chiếu theo gia hình của tiên sư Để lại, thần sứ chịu tội gì?
-Cung chủ?Mã nương sẽ phải bị nung trên giàn hỏa.
-Bổn cung chiếu theo gia hình Đó sử phạt thần sứ Được không ?
Trân Trân sụp lạy Mẫn Trinh. Thị bật khóc , vừa khóc Trân Trân vừa nói:
-Cung chủ?xin tha cho thần sứ?Thần sứ không chịu nổi Đâu.
Bất ngờ Trân Trân nhìn Thiếu Hoa:
-Thiếu Hoa?Một ngày cũng là Đạo phu thê?Chàng hãy nói với cung chủ một tiếng.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài. Chàng nhìn Mẫn Trinh từ từ Đứng lên.
Thiếu Hoa khẽ lắc Đầu rồi quay bước tiến ra cửa.
Trân Trân gọi theo:
-Thiếu Hoa.
Chàng quay lại nói với Trân Trân.
-Buổi giao loan Động phòng trên lâu thuyền của Mã nương vẫn còn Đang dang dở. Thiếu Hoa không thể nói hai lời với Hà Mẫn Trinh cung chủ.
Nội sự của Vô Vi phái thuộc về Vô Vi phái.
Mẫn Trinh chờ cho Thiếu Hoa nói hết mới lên tiếng:
-Thiếu Hoa huynh hãy khoan Đi.
Thiếu Hoa nhìn nàng.
-Tại hạ Ở lại Đây Để làm gì?
-Trông thấy Vô Vi phái hành xử với thần sứ Mã Trân Trân.
-Tại hạ không thích chứng kiến cuộc hành xử này.
Mẫn Trinh ôn nhu nói:
-Nể tình Thiếu Hoa huynh, nếu như Mẫn Trinh chỉ giam Mã Trân Trân vào thiên lao Vô Vi phái , huynh có Đồng ý không?
-Tại hạ Đã nói rồi?Tại hạ không chen vào nội sự của quý phái.
Chàng ôm quyền xá Mẫn Trinh -Cung chủ? Thiếu Hoa cáo từ. Mong rằng có ngày gặp lại Cung chủ.
Thiếu Hoa chậm rãi tiến về phía cửa biệt sảng. Chàng nghe sau lưng mình tiếng khóc của Mã Trân Trân. Thỉnh thoảng lại có tiếng thở dài của Hà Mẫn Trinh.
Thiếu Hoa dừng bước ngay ngưỡng cửa. Chàng nghĩ thầm:
?Vô Vi thì luôn thuộc về Vô Vi?.
Ý niệm Đó trôi qua tâm thức của chàng , Thiếu Hoa thở hắt ra một tiếng rồi thi triển khinh công lao thẳng về phía ngôi tam quan Vô Vi phái. mặc nhiên Để lại sau lưng tất cả những gì thuộc về Vô Vi phái.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 61
Độc Tâm Khắc Độc Nhân

Nhục nhân địa.
Thiếu Hoa chậm rãi bước vào toà quỷ lâu Nhục nhân địa. Quách Trụ đứng khoang tay quay lưng về phía chàng. Đặt ngay giữa toà quỷ lâu là một chiếc bàn tròn, trên có hai cái chén.
Quách Trụ từ từ quay lại:
- Bổn nhân chờ ngươi đến - Và tại hạ đã đến.
- Cuối cùng thì bổn nhân cũng phải đối mặt với Hoàng Thiếu Hoa.
- Đó là kết cục cuối cùng trước khi Thiếu Hoa quay lại cuộc sống trước đây của mình.
Chàng nói rồi lấy trong ngực áo ra chiếc tráp. Đặt chiếc tráp lên bàn, Thiếu Hoa nói:
- Trong tráp là huyết châu, hắc châu và đoạt hồn châu của Tửu đà quỷ Huệ Căn. Ba viên chuyển luân thần châu này kết hợp với chín viên chuyển luân thần châu của Quách Tôn giá đã hội đủ xâu chuỗi chuyển luân thần châu. Hội đủ chuyển luân thần châu cũng chưa thể làm chủ thiên hạ mà còn phải biết bí mật của xâu chuyển luân thần châu nữa.
Quách Trị gật đầu - Công tử nói đúng. Vậy công tử có biết bí mật xâu chuỗi chuyển luân?
- Tại hạ nắm giữ bí mật xâu chuỗi chuyển luân. Chỉ cần Quách tôn giá biến Thiếu Hoa thành Nhục nhân tự khắc có được tất cả. Tại hạ không đến đây chỉ đem theo ba viên thần châu để Quách tôn giá cảm thấy thiệt thòi.
- Thiếu Hoa đã tự tìm đến Nhục nhân địa gặp bổn nhân, Quách Trụ này cảm thấy không thiệt thòi.
- Tôn giá nghĩ gì khi Thiếu Hoa tìm đến?
- Công tử đáng là một đối thủ của Quách Trụ.
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Thiếu Hoa nghĩ khác Quách tôn giá.
- Công tử nghĩ gì?
- Tôn giá đáng là kẻ thù của tại hạ. Tại hạ sẽ không rút kiếm với ai, nhưng với Quách tôn giá, Thiếu Hoa sẽ rút kiếm.
Quách Trụ hất chiếc mũ trùm đầu ra sau lưng. Y rỏ đôi mắt đỏ hoa? như hai hòn than hồng vào mặt Thiếu Hoa, gằn giọng nói:
- Vì cái chết của Như Băng mà Thiếu Hoa hận bổn nhân?

Thiếu Hoa lắc đầu.
- Không. Trong tâm thức của Thiếu Hoa không có chữ hận.
- Thế thì vì cái gì mà Thiếu Hoa xem bổn nhân là kẻ thù khiến công tử phải rút kiếm?
- Tại hạ rút kiếm với Quách tôn giá vì tôn giá là biểu tượng cho chữ độc.
Độc nhân Quách Trụ.
Quách Trụ khẽ gật đầu:
- Kẻ trượng phu thì phải có chữ Độc. Người ta có câu ?Vô độc bất trượng phu ?. Công tử hiểu câu này chứ. Nếu trách bổn nhân có chữ độc thì nên trách con người đã tạo ra chữ độc trong bổn nhân.
- Tôn giá là một nam hán tử đại trượng phu. Thiếu Hoa không phủ nhận điều đó. Nhưng lập thân bằng chữ độc chẳng bao giờ đạt tới giới cảnh một đại trượng phu đúng nghĩa. Có thể tôn giá sẽ có được tất cả mọi thứ trên đời này, nhưng có một thứ chẳng bao giờ có.
- Đó là thứ gì?
- Con người. Chẳng bao giờ tôn giá có được thứ đó cả Quách Trụ buông tiếng thở dài:
- Bổn nhân luôn hoài nghi về con người thì cần gì đến con người.
- Vậy tôn giá đã thừa nhận Thiếu Hoa đến Nhục nhân địa của tôn giá không vì chữ hận, mà vì chữ độc của tôn giá?
- Tìm đến độc nhân phải là người như Thiếu Hoa.
Quách Trụ vừa nói vừa lấy chiếc tráp đựng chín viên chuyển luân thần châu đặt lên bàn.
Y nhìn Thiếu Hoa:
- Đã có đử mười hai viên.
- Thế tôn giá và tại hạ khởi đầu cho sự hội kiện hôm nay như thế nào?
Quách Trụ chỉ vào hai chiếc chén.
- Rượu độc.
- Thế thì phần thắng đã thuộc về phía Quách tôn giá rồi. Độc nhân uống rượu độc chẳng khắc người ta uống cạn chén rượu bình thường. Nhưng nếu một người bình thường uống rượu độc thì chắc chắn chết bởi độc công. Tôn giá sử dụng chữ độc quanh minh chính đại thật.
- Đối với công tử,bổn nhân thích dùng sự quang minh hơn.
Y chỉ chén rượu trước mặt Thiếu Hoa:
- Công tử vì con người, còn bổn nhân không vì con người. Cho nên bổn nhân buộc công tử phải uống chén rượu độc này vì những kẻ sùng bái Hoàng Thiếu Hoa.
Quách Trụ vỗ tay một tiếng.
Từ vòm cửa Quỷ lâu, Xương Uy, Bội Bội, Phương Phương cùng Hảo Hảo bị bốn gã hắc y nhân dẫn vào.Tất cả đều bị trói tay.

Quách Trụ khoát tay ra dấu cho bốn hắc y nhân lui ra.
Bội Bội nói:
- Thiếu Hoa ? cứu muội với.
Xương Uy thì gắt giọng nói:
- Thiếu Hoa?đừng nghĩ gì đến chúng ta..Hãy giết gã độc nhân bỉ ổi đó đi.
Phương Phương và Hảo Hảo thì im lặng không nói gì:
Quách Trụ không màng đến những lời nói kia mà chỉ chú nhãn nhìn Thiếu Hoa.
Y nghiêm giọng nói:
- Công tử sẽ là nhục nhân của ta. Hay những người kia sẽ bị độc công hành hạ đến chết. Công tử được quyền chọn lựa.
Thiếu Hoa nhìn Quách Trụ:
- Tôn giá xắp xếp hay thật..tại hạ có cảm tưởng mình như con cá chui vào rỏ của tôn giá, chẳng còn sự lựa chọn nào cả. Chỉ có một sự lựa chọn theo ý tôn giá.
Nghe chàng thốt ra câu này, Quách Trụ phá lên cười khành khạch. Tràng tiếu ngạo của Quách Trụ khiến cho Hoàng Thiếu Hoa phải cau mày bất nhẫn.
Chàng nói:
- Tôn giá cười xong chưa?
Nhìn lại Thiếu Hoa, Quách Trụ nói:
- Ngươi không cho bổn nhân cười à?
- Không, không..nếu tại hạ là tôn giá thì cũng phát ra tràng cười tiếu ngạo như vừa rồi. Ai mà không cười khi mình đã chiếm hoàn toàn ý muốn của mình.
- Vậy ngươi hãy chọn lựa hai điều bổn nhân đặt ra cho ngươi. Một là ngươi, hai là những người kia.
- Theo ý tôn giá, Thiếu Hoa chọn mình hay chọn những người kia? Nếu Thiếu Hoa chọn Thiếu Hoa thì một kiếm của tại hạ đã lấy mạng tôn giá và sở hữu xâu chuỗi chuyển luân thần châu này. Còn những người kia ra sao thì ra. Thiếu Hoa chọn được chứ.
Nghe chàng thốt ra câu này, chân diện Quách Trụ sa sầm. Thần nhãn đỏ ối như hai hòn than của gã long lên sòng sọc. Y gằn giọng nói:
- Ngươi xem độc nhân như kẻ thù, tất ngươi thù chữ độc. Chẳng lẽ ngươi lại chọn phương án của độc nhân?
- Vậy tôn giá chọn dùm cho tại hạ đi?
- Nếu bổn nhân là ngươi?một thiếu hiệp vì nhân hơn vì bản thân mình thì ta sẽ chọn sự hy sinh. Thà là Nhục nhân để hậu nhân mãi mãi nhắc về ngươi..Hơn là chọn mình để rửa sạch những gì mà người đã tạo ra.
- Hay..tôn giá chọn dùm cho tại hạ.

- Ngươi sẽ biến thành Nhục nhân của bổn toạ.
- Nhục nhân cũng là con người? chẳng có gì khác cả. Nhưng trước khi Thiếu Hoa biến thành Nhục nhân, Thiếu Hoa sẽ tẩy xoá tất cả những bí mật về vòng chuyển luân thần châu.
- Ngươi..
- Nếu tôn giá muốn biết được bí mật đó thì phải chấp nhận tại hạ một điều nghị của Thiếu Hoa.
- Ngươi có đề nghị gì?
- Đề nghị của Thiếu Hoa rất đơn giản. Nếu đòi hỏi quá tất nhiên Quách tôn giá chẳng bao giờ nhận. Đúng không nào?
- Kẻ biết nhìn xa trông rộng phải nghĩ đến điều đó.
- Tất nhiên Thiếu Hoa sẽ chẳng đòi hỏi tôn giá phải tự cắt đầu mình rồi.
- Bổn nhân không ngu muội đến độ tự cắt đầu nộp cho Thiếu Hoa. Vậy ngươi muốn ta có đề nghị gì?
- Tôn giá chỉ cần tuyên bố không hại đến những người kia , một lời nói thật độc.
Quách Trụ nhíu mặt. Y cười khảy:
- Thiếu Hoa hoài nghi bổn nhân?
- Tất nhiên. Với một con người sống bằng sự hoài nghi thì Thiếu Hoa cũng nên lấy sự hoài nghi đáp lại tôn giá chứ. Ngươ đồng ý không ?
- Ta có thể huỷ lời thề kia khi Thiếu Hoa đã trở thành Nhục nhân.
- Phàm những kẻ dụng chữ độc thì sợ thề độc lắm. Bởi có độc tâm tất không dám thề độc. Đã thề rồi thì không dám huỷ lời thề. Bởi độc tâm của người gắn liền với độc ngôn.
Quách Trụ nheo mày, buông tiếng thở dài, Y miễn cưỡng nói:
- Ta đồng ý.
Thiếu Hoa cười khảy, ôm quyền xá, từ tốn nói:
- Thiếu Hoa cung thỉnh Quách tôn giá.
Quách Trụ đưa tay qua khỏi đầu:
- Thượng thiên hạ thổ, minh chứng cho Quách Trụ. Ta thề không di hại đến những bằng hữu của Thiếu Hoa?nếu như sao lời thề thì trời tru đất diệt Quách mỗ này.
Nhìn lại Thiếu Hoa, Quách Trụ đanh giọng nói:
- Thiếu Hoa , ngươi nghe được chứ.
- Không chỉ thế thôi, Thiếu Hoa còn mãn nguyện và mát cả thính nhĩ mình.
Chàng nhìn lại Phương Phương. Nhận được ánh mắt của chàng, Phương Phương khẽ gật đầu.
Thiếu Hoa ôm quyền nói với Quách Trụ:
- Đến lượt Thiếu Hoa thổ lộ bí mật của xâu chuỗi chuyển luân thần châu cho tôn giá biết.

Quách Trụ gằn giọng:
- Mời công tử.
Thiếu Hoa cười khảy rồi nói:
- Với một con người hoà nghi như Quách tôn giá đây, Thiếu Hoa nói thôi chưa hẳn người đã tin, mà phải thấy mới được.
- Bổn nhân thích nghe câu nói này.
Thiếu Hoa nhìn Quách Trụ mỉm cười.
Chàng lấy tất cả những viên chuyển luân thần châu xếp thành một hàng dọc, duy có viên huyết châu thì đặt riêng ra đối với hàng chuyển luân thần châu kia.
Thiếu Hoa nói:
- Tôn giá nhìn đây.
Thiếu Hoa dứt lời viên huyết châu hứng lấy ánh sáng bên ngoài cửa. Viên huyết châu đỏ rực lên, phát ánh sáng về phía hàng ngọc châu đối diện.
Ngay lập tức trên vách xuất hiện một tấm bản đồ.
Thiếu Hoa nói:
- Bí mật của chuyển luân thần châu đó. Tấm bản đồ sẽ dẫn người sở hữu chuyển luân thần châu đến kho tàng liên thành của tiên đế. Kho tàng liên thành này được tiên đế dùng khi có kiếp hoa. trùng trùng với thần dân của người. Chính vì thế mà tiên đế mới khắc bản đồ lên xâu chuỗi của Đạt Ma đại sư. Đó cũng là lòng thiện tâm của người.
Thiếu Hoa đặt chuyển luân thần châu lại chỗ cũ, rồi nhìn Quách Trụ:
- Tôn giá thích kho tàng liên thành của tiên đế chứ? Hay trả những viên thần châu này về Thiếu Lâm Tự? Để cho những vị cao tăng giữ nó. Để cho những vị cao tăng giữ nó. Chỉ có những vị cao tăng Thiếu Lâm giữ thần châu thì bá tánh mới đắc lực khi có việc hữu sự. Còn Quách tôn giá giữ thần châu ?Nó chỉ đem hoa. kiếp đến cho tôn giá thôi.
Quách Trụ nhìn Thiếu Hoa nói:
- Quách mỗ vì chuyển luân thần châu mà trở thành độc nhân. Nay thần châu đã đến tay Quách mỗ , sao ta có thể bỏ qua được. Trước đây Quách mỗ là một gã Cái bang tồi tàn thì ngày mai phải được đền đáp lại chứ.
- Thiếu Hoa chẳng còn gì để nói với tôn giá. Đúng tôn giá là người duy nhất mà Thiếu Hoa phải rút kiếm.
- Ngươi không thể rút kiếm được với Quách mỗ. ?Mà chỉ có thể uống rượu độc kia của Quách mỗ mà thôi.
Thiếu Hoa nhìn chén rượu độc, chàng buông tiếng thở dài:
- Tôn giá uống với Thiếu Hoa chứ?
- Bổn nhân mời ngươi, tất phải bồi ẩm với ngươi.
Thiếu Hoa bưng chén rượu. Chàng chìa chén rượu đến trước:
- Mời tôn giá.

Bưng lấy chén rượu, Quách Trụ nói:
- Thiếu Hoa, sao ngươi biết rượu độc mà lại dửng dưng vậy. Ngươi không sợ sao?
- Tôn giá đã chịu cho tại hạ mà, Thiếu Hoa đâu còn sự lựa chọn nào khác.
Quách Trụ nhíu mày:
- Ngươi cho ta biết..trước đây ngươi đã giải độc bằng gì?
Các vị cao tăng đã giải độc cho Thiếu Hoa.
- Thế ư?nếu không có những vị cao tăng kia, ai sẽ giải độc cho ngươi.
- Quách tôn giá. Tôn giá hỏi vậy hẳn là chọn phương án khác cho Thiếu Hoa.
Quách Trụ lắc đầu:
- Chẳng có phương án nào cả.
- Vậy Thiếu Hoa mời tôn giá.
Quách Trụ lưỡng lự rồi nói:
- Mời Thiếu Hoa dốc chén rượu độc trút vào miệng. Chàng nheo mày, từ từ đặt chén rượu xuống bàn. Quách Trụ nhìn Thiếu Hoa cười khảy rồi dốc chén rượu trút vào miệng.
Y vừa nuốt số rượu kia thì mặt đanh lại. Thiếu Hoa khoang tay mỉm cười nhìn Quách Trụ.
Quách Trụ Ôm lấy đan điền:
- Sao thế này.
Thiếu Hoa nói:
- Dĩ độc trị độc.
Quách Trụ thều thào nói:
- Tại sao thế này? Ta là độc nhân sao lại trúng độc..
- Không?Tôn giá không trúng độc, mà trúng phải giải độc.
Quách Trụ nhìn sững chàng.
Thiếu Hoa cầm chén rượu lên rồi nói:
- Đây mới là chén rượu độc của tôn giá mà tại hạ đã uống, nhưng độc tửu lại chẳng hại được Thiếu Hoa. Bởi trong tại hạ đã có Thiên Nhất Thần Thuỷ. Còn chén rượu của tôn giá là chén rượu được đặc chế từ Thiên Nhất thần thuỷ. Nó dùng cho tôn giá đó. Dùng để giải độc trong người tôn giá.
Tôn giá sẽ là nhục nhân hoặc bị thiêu chảy bởi Thiên nhất thần thuỷ.
Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm mặt Quách Trụ:
- Ngươi đổi chén từ bao giờ?
- Tại hạ đổi chén trong khi tôn giá thấy được bí mật của chuyển luân thần châu đó mà.
- Ngươi?
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Tôn giá dụng độc thì cũng nên biết kẻ trúng độc đau đớn như thế nào chứ?

Chàng bước đến bên Quách Trụ khi gã đã khụy hai đầu gối, chỏi tay xuống đất nghiến răng ken két. Có lẽ lục phủ ngũ tạng của y đang bị Thiên nhất thần thuỷ huỷ hoại nên mới nghiến răng ken két.
Thiếu Hoa nhìn Quách Trụ nói:
- Chắc Quách tôn giá nghĩ rằng mình bắt những người thân của Thiếu Hoa.
Xương Uy phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Quách Trụ Ơi, ?ngươi chết bởi độc tâm của ngươi rồi. Ngươi đâu biết rằng Lại lão phu, Bội Bội, Phương Phương và lẫn Hảo Hảo tình nguyện làm con mồi cho ngươi nhử Thiếu Hoa vào Nhục nhân địa. Nếu không làm mồi để ngươi đừng hoài nghi nữa thì đâu có cuộc hội diễn hôm nay.
Lão nhảy dựng lên rồi nói tiếp:
- Quách Trụ Ơi?đây là ý của lão Lại đó. Ngươi có dã tâm tất ta cũng có dã tâm. Ngươi đừng quên Lại Xương Uy từng là trại chủ Linh Cương trại bạch đầu sơn.
Nghe Xương Uy nói mà chân diện của Quách Trụ sa sầm chảy xệ xuống. Y nghiến răng nhắm mắt rên lên một tiếng rồi nói:
- Thiếu Hoa?lão thảo khấu kia nói đúng không?
Thiếu Hoa gật đầu:
- Đúng là ý của Xương Uy?Lại lão huynh biết Quách tôn giá có dã tâm tối độc, nên sợ không sớm thì muộn tôn giá cũng sẽ dụng độc kế hại Thiếu Hoa và mọi người, nên tiên thủ dùng độc kế với Quách tôn giá trước, buộc tôn giá phải xuất đầu lộ diện, quang minh đối mặt với Thiếu Hoa. Còn chuyện sau đó, Thiếu Hoa tự quyết với tôn giá.
Quách Trụ gục đầu xuống:
- Bổn nhân?Độc nhân lại độc kế của một lão già thảo khấu ư? Hận này ta biết bao giờ mới trả được?
Y nhìn lên Thiếu Hoa:
- Dị kiếm khách Hoàng Thiếu Hoa?Bổn nhân cúi đầu xin ngươi làm một chuyện cho bổn nhân.
- Tôn giá cứ nói.
- Hãy giết bổn nhân đi. Bổn nhân chỉ có thể chết bởi kiếm của Dị kiếm khách Hoàng Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa gật đầu :
- Nếu đây là ý muốn của tôn giá?Bởi không có ai để Thiếu Hoa phải rút kiếm , duy có tôn giá thôi.
- Ta muốn như vậy?Ta không muốn chết bằng Thiên Nhất thần thuỷ.
Chết bởi Thiên nhất thần thuỷ , bổn nhân không thể nhắm mắt được.
Không thể nào nhắm mắt được.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài.
Quách Trụ quỳ thẳng lên, ngẩng cao đầu. Y cười khảy rồi nói :

- Như Băng? Bạch Hảo Dung..Quách mỗ tìm đến với hai người đây.
Thiếu Hoa chờ Quách Trụ nói dứt câu, Dị kiếm phạt ngang qua cổ hắn.
Thủ cấp của Quách Trụ rơi xuống sàn gạch, mà xác của y vẫn cứ quỳ.
Thiếu Hoa buông tiếng thở dài nói :
- Thiếu Hoa đưa tôn giá đi bằng kiếm tình.
Mọi người rời Nhục nhân địa trong cảm giác bồi hồi, ray rứt sau cái chết của Quách Trụ. Quách Trụ chết không cho Thiếu Hoa một niềm hoan hỷ nào. Có chăng là một sự muộn phiền trĩu nặng.

Đánh máy: Cao thủ mai hoa trang

Hồi 62
Kiếm Chủ Kiếm Môn

Tấm bảng sơn son thếp vàng với hai chữ Kiếm Môn đập vào mắt Thiếu Hoa. Một cảm giác hồi hộp lan toa? và xâm chiếm chàng.
Chàng bước qua ngôi tam quan, thả bước chậm rãi tiến về phía gian thảo xá. Thiếu Hoa vừa đi vừa nghĩ thầm:?Gặp lại Ngô đại ca, không biết người sẽ nói gì với mình. Mình sẽ nói gì với Ngô đại ca?và..?.
Thiếu Hoa bỏ lửng ý nghĩa kia khi bước đến ngưỡng cửa ngôi thảo xá. Ngô Tịnh đứng trước bàn hương án thờ bài vị Cầm Thư tay trái cầm trường kiếm. Thiếu Hoa bước vào.Chàng hành lễ nói:
- Ngô đại ca?Thiếu Hoa đã về.
Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa:
- Ngươi đã về rồi à. Thế ngươi đã làm được điều mà Cầm Thư muốn ngươi làm không ?
Thiếu Hoa ngẩng đầu:
- Thiếu Hoa đã làm được.
Thiếu Hoa nói rồi lấy xâu chuỗi chuyển luân trong túi nải đưa đến trước mặt Ngô Tịnh:
Đón lấy xâu chuỗi đó, Ngô Tịnh đặt lên bàn thờ của Cầm Thư.
Y nói:
- Mẫu nương của ngươi rất vui khi đã làm được chuyện này.
Thiếu Hoa toan thuật lại những gì mình trải qua cho Ngô Tịnh biết, nhưng y đã khoát tay.
- Ngươi không cần phải nói. Tất cả những gì ta đã biết. Mỗi bước chân của Thiếu Hoa theo sau đều có Ngô Tịnh. Ngươi đáng được ta cho biết người giết Cẩm Thư là ai.
Thiếu Hoa phấn khích nhìn lên:
- Ngô đại ca?đại ca?Thiếu Hoa đã có thể đi tìm người giết Mẫu nương.
Ngô Tịnh gật đầu buông một câu cộc lốc.
- Đúng.
Y bước qua mắt Thiếu Hoa tiến ra cửa. Vừa đi Ngô Tịnh vừa nói.
- Đi theo ta.
Thiếu Hoa lặng lẽ theo sao Ngô Tịnh.
Bước ra ngoài thảo xá đi đến ngôi nhà cổ có tấm bảng đề Kiếm Môn, Ngô Tịnh từ từ quay lại đối mặt với Thiếu Hoa. Hành động lẫn thái độ của Ngô

Tịnh khiến Thiếu Hoa càng hồi hộp hơn. Chàng nhìn Ngô Tịnh nghĩ thầm:
? Sao Ngô đại ca lại có thái độ lạ lùng như vậy??
Ngô Tịnh trừng mắt nhìn Thiếu Hoa gằn giọng nói:
- Rút kiếm ra đi.
Thiếu Hoa sững sờ.
- Ngô đại ca?Sao Thiếu Hoa phải rút kiếm ra ?
- Ngươi phải rút kiếm ra vì kẻ thù giết mẫu nương Cầm Thư của ngươi đang đứng trước mặt ngươi.
Thiếu Hoa tròn mắt mở to hết cỡ. Chàng những tưởng như mình nghe một tiếng sấm vừa mới nổ rền trong thính nhĩ. Thiếu Hoa ngậm ngừng hỏi lại:
- Ngô đại ca?Thiếu Hoa không tin ?Ngô đại ca giết mẫu nương Cầm Thư.
- Ngươi phải tin vì đó là sự thật.
Thiếu Hoa đờ đẫn , thừ cả người:
Chàng miễn cưỡng nói:
- Sao Ngô đại ca lại làm vậy.
- Vì ta muốn tìm một kiếm chủ cho kiếm môn.
Ngô Tịnh nghiêm giọng nói:
- Khi Trương Thiên Tống biến ta thành một phế nhân, thì ta thề sẽ tìm ra một Kiếm chủ để đối phó hắn. Và ta đã gặp ngươi. Nếu không giết mẫu nương Cầm Thư , ngươi sẽ chẳng bao giờ trở thành một kiếm chủ Kiếm môn. Nếu kiếm chủ không phải là ngươi, ta chẳng tìm ra được người thứ hai.
Dung diện Thiếu Hoa tái nhợt, tái nhạt. Chàng lắc đầu:
- Ngô đại ca..sao Ngô đại ca làm như vậy được. Chỉ vì muốn Thiếu Hoa làm kiếm chủ , Ngô đại ca giết mẫu nương Cầm Thư. Ngô đại ca có biết đâu khi người lâm trọng bệnh , mẫu nương Cầm Thư đã nấu cho người từng miếng cháo.
Ngô Tịnh khoát tay:
- Đừng nói với ta những điều đó. Ta biết Cầm Thư lo cho ta như thế nào. Nhưng tìm một kiếm chủ vẫn là điều mong mỏi của ta. Tìm một kiếm chủ quan trọng hơn những gì mẫu nương Cầm Thư đã làm cho ta.
Ngô Tịnh đanh giọng gằn từng tiếng:
- Rút kiếm đi.
Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh chằm chằm. Cổ họng của chàng như có khối than hồng chẹn ngang không sao thốt được thành lời. Mãi một lúc Thiếu Hoa mới nói được:
- Ngô đại ca muốn thấy một kiếm chủ như thế nào?Được, Thiếu Hoa sẽ cho Ngô Tịnh thấy kiếm chủ đó.
- Bao nhiêu năm chờ đợi..Ta chỉ mong có cái ngày này.
- Cả cuộc đời Ngô đại ca chỉ vì kiếm.
- Không sai. Kiếm là cuộc đời của Ngô Tịnh.

Thiếu Hoa nghiến răng, tuốt lớp lụa quấn lưỡi dị kiếm.
Ngô Tịnh nhìn chằm chằm vào thanh dị kiếm của chàng.
Y thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó một màn ảnh kiếm xuất hiện rào rào cuốn đến Thiếu Hoa như thể muốn chẻ chàng ra thành trăm mảnh. Sát chiêu Ngô Tịnh dùng để tập kích, Thiếu Hoa không thể nào tin được , chàng ngỡ kẻ tập kích mình bằng kiếm chiêu là kẻ thù không đội trời chung , là người chỉ muốn chém chàng ra làm trăm mảnh mới vừa lòng hả dạ.
Màn kiếm ảnh của Ngô Tịnh chụp kín toàn thân Thiếu Hoa, nhưng chẳng có một chiêu kiếm nào có thể chạm đến người chàng. Tất cả mọi chiêu kiếm của Ngô Tịch thi triển đều bị dị kiếm của Thiếu Hoa làm cho chệnh hướng không chạm được đến đích.
Thiếu Hoa thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó thân ảnh của chàng vụt thoát lên cao năm trượng, rồi chúc xuống như cánh chim ưng.
Dị kiếm cắt ra một đường, chém xả vào thanh trường kiếm của Ngô Tịnh với tất cả nội lực tu vi mà Thiếu Hoa có.
- Keng..
ém thanh chát chúa vang lên khi hai lưỡi kiếm chạm vào nhau. Thanh trường kiếm bật ra khỏi tay Ngô Tịnh, ghim xuống đất trong khi mũi dị kiếm đặt vào yết hầu của họ Ngô.
Thiếu Hoa nói:
- Kiếm chủ là như vậy đó.
- Hãy giết ta đi?
Nói ra câu đó, miệng của Ngô Tịnh điểm ra một nụ cười đầy vẻ mãn nguyện.
Thấy nụ cười hiện trên hai cánh môi Ngô Tịnh, chân mày Thiếu Hoa nhíu lại. Cùng cái nhíu mày, một cảm giác phẫn nộ cuồn cuồn chảy trong huyết quản của chàng.
Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh gần như không chớp mắt.
Ngô Tịnh vẫn điểm nụ cười mỉm nhìn chàng - Tại sao huynh cười?
- Ta quá ư mãn nguyện rồi. Trên đời này chẳng còn gì cho ta thích thú hơn nữa cả.
- Ngô đại ca sai rồi.
- Ta sai chỗ nào?
Thiếu Hoa gằn giọng nói:
- Ngô đại ca sẽ phải tiếp tục đi tìm một kiếm chủ.
Thiếu Hoa vừa nói vừa thu dị kiếm lại. Bất thình lình chàng bẻ gãy thanh dị kiếm đó.
Ngô Tịnh biến sắc nói:
- Thiếu Hoa ?Ta xin ngươi.
Thiếu Hoa thét lên:

- Không ?Không bao giờ Thiếu Hoa cầm tới kiếm nữa?
- Còn Kiếm môn?Thiếu Hoa đừng?
Thiếu Hoa lắc đầu:
- Huynh đừng nói gì đến kiếm cả.
Thiếu Hoa nói rồi quay bước tiến về phía thảo xá.
Ngô Tịnh quỳ xuống nói:
- Thiếu Hoa?chính Cầm Thư trước khi bị căn bệnh trầm kha tước đi mạng sống đã muốn Ngô Tịnh ta phải làm như vậy để ngươi trở thành Kiếm chủ ?hợp nhất chuyển luân thần châu.
Thiếu Hoa quay lại - Ngô đại ca nói đó là ý muốn của mẫu nương Cầm Thư?
Ngô Tịnh lấy ngay túi phấn của Cầm Thư - Cầm Thư gửi cho Ngô Tịnh túi phấn này để chứng minh cho lời nói của Ngô Tịnh.
Thiếu Hoa quay lại quỳ xuống trước mặt Ngô Tịnh. Chàng cầm lấy túi phấn hương của Cầm Thư. Nhìn túi phấn , Thiếu Hoa nhẩm nói:
- Mẫu nương, cả cuộc đời của người vì Hàn gia Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa:
- Thiếu Hoa?ta xin ngươi đừng bỏ kiếm.
Thiếu Hoa đỡ Ngô Tịnh đứng lên, Chàng nhìn Ngô Tịnh nói:
- Khi nào cần đệ sẽ rèn thanh kiếm khác.
Chàng nói xong quỳ ngay xuống trước mũi giầy Ngô Tịnh.
- Ngô đại ca..tha thứ cho đệ.
Ngô Tịnh vội đỡ chàng lên.
- Đừng đừng?
Đôi tay Ngô Tịnh run bắn khi đặt vào vai Thiếu Hoa. Y nói:
- Ta sẽ rèn kiếm cho Thiếu Hoa.
Thiếu Hoa lắc đầu - Không phải lúc này?Đây là lúc Thiếu Hoa và Ngô đại ca uống rượu với nhau.
Nói rồi Thiếu Hoa ôm chầm lấy Ngô Tịnh - Ngô đại ca?
Đoạn kết Con thuyền nan chòng chành trên sóng Hoàng Giang. Trên chiếc thuyền nan đó Thiếu Hoa không chỉ một mình mà còn có Phương Phương và Bội Bội. Hai nàng đang chăm chú vào dây câu của mình.
Bội Bội reo lên:
- Thiếu Hoa huynh?Lưỡi câu của muội có cá rồi.
- Thế còn chờ gì nữa mà chưa giật lên Bội Bội giở cần câu lên nhưng mà chẳng có con cá nào hết.
- Tại sao không có con cá nào hết.
- Muốn cá cắn câu thì cũng phải biết sự kiên nhẫn.
Nàng nhìn lại Thiếu Hoa - Thế sao huynh cứ nằm dài ra đó mà uống rượu.
Phương Phương nhìn Thiếu Hoa mỉm cười.
Thiếu Hoa nói:
- Huynh là sư phụ của hai nàng mà.

Một chiếc thuyền nan thứ hai từ từ tiến về phía thuyền nan của Thiếu Hoa, Bội Bội và Phương Phương.
Bội Bội nói:
- Đại ca ?có thuyền đến.
- Đừng quan tâm đến?hãy chú ý vào lưỡi câu của mình. Cá ở dưới nước chứ không phải ở trên thuyền của người ta. Bội Bội nhớ lấy điều đó.
Chiếc thuyền nan kia cặp sát vào mạn thuyền của Thiếu Hoa. Mẫn Trinh ngồi trên mạn thuyền nói với Thiếu Hoa.
- Thiếu Hoa công tử?có cho Mẫn Trinh câu cá cùng không?
Thiếu Hoa nhìn nàng:
- Mẫn Trinh đây là cuộc câu cá riêng của Thiếu Hoa?Bởi vì kẻ câu cá được sẽ phá vỡ quy lệ Bất tạo nhân của Vô Vi phái.
- Mẫn Trinh sẽ câu con cá đầu tiên cho Thiếu Hoa thấy.
Chàng khẽ gật đầu.
Mẫn Trinh thả dây câu xuống. Nàng nhanh chóng giật lên. Lưỡi câu của nàng đã có một con cá đang giãy.
Bội Bội nhìn sững Mẫn Trinh. Nàng ngơ ngẩn nói:
- Ơ?thế là?ơ..Mẫn Trinh là tỷ tỷ rồi?
Phương Phương giật dây câu. Lưỡi câu của nàng cũng có một con cá lăng.
Phương Phương reo lên:
- Muội cũng có cá rồi.
Bội Bội tròn mắt nhìn con cá đang giãy vì mắc câu.
- Ơ?đến Phương Phương tỷ tỷ?còn Bội Bội.
Thiếu Hoa phá lên cười.
Chàng bưng lấy bầu rượu dốc một hơi dài rồi nói:
- Xem chừng nay mai huynh chẳng cần phải đi câu cá nữa mà đã có ba người câu cá cho Hoàng Thiếu Hoa.
Cả ba nàng đều tròn mắt nhìn Thiếu Hoa. Ba người nhìn nhau. Lưỡng quyền của Mẫn Trinh, Phương Phương và Bội Bội đều ửng hồng thẹn thùng. Họ không nói ra nhưng biết phận của mình.
Cả ba cùng phá lên cười khanh khách. Họ vừa cười vừa nhìn lại Thiếu Hoa.
Mẫn Trinh nói:
- Không phải ba người này câu cá cho huynh đâu mà huynh phải câu cá cho ba tỷ muội chúng tôi.
Thiếu Hoa khoát tay:
- Không không..làm sao Thiếu Hoa câu nổi?ta đâu có ý một lúc câu ba con cá lớn như vậy.
Chàng vừa nói vừa phi thân qua chiếc thuyền nan của Mẫn Trinh rồi chỏi chèo bơi ra xa. Thiếu Hoa vừa chèo vừa nói:
- Thiếu Hoa giành khúc sông này cho ba nàng đó?còn ta sẽ tìm khúc sông

khác mà câu.
Tiếng cười của những trang giai nhân đập vào thính nhĩ Thiếu Hoa.
Những tiếng cười đó tạo ra trong lòng chàng một thứ cảm giác nhẹ nhàng lâng lâng.
Bội Bội nói với theo Thiếu Hoa:
- Chàng đã bị mắc câu rồi?không gỡ ra được đâu.

Hết

Nguồn: maihoatrang.com
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA